

TALISMAN

STEPHEN KING
PETER STRAUB

No, a když jsme s Tomem došplhali na vršek kopce, podívali jsme se dolů na městečko a viděli tři nebo čtyři světýlka, snad tam někdo stonal. A dole u města tekla řeka široká skoro dva kilometry a děsně tichá a děsně mohutná.

- Mark Twain, Dobrodružství Huckelberryho Finna

Moje nové šaty byly hrozně ukoptěné a zablácené a já byl unavený jako pes.

- Mark Twain, Dobrodružství Huckelberryho Finna

PRVNÍ ČÁST: JACK BERE ROHA

První kapitola

HOSTINEC A ZAHRADY ALHAMBRA

15. září 1981 stál chlapec jménem Jack Sawyer v místech, kde se voda pojí se zemí. Ruce měl v kapsách džin a pozoroval klidný Atlantik. Bylo mu dvanáct a na svůj věk byl vysoký. Mořský vítr odvál z jeho čistého a jasného čela hnědé vlasy, které byly příliš dlouhé. Stál pln zmatených a bolestných pocitů, s jakými žil poslední tři měsíce - od doby, kdy jeho matka zavřela dům na Bulváru Rodeo v Los Angeles a ve množství nábytku, šeků a agentů s pozemky, pronajala byt v Západním centrálním parku. Odtamtud utekli do tohoto klidného střediska na malém pobřeží New Hampshiru. Z Jackova života mizel pořádek a pravidelnost. Jeho život vypadal jako zdvíhající se vlny před ním - nekontrolovaný a plný změn. Matka ho smýkala světem a tahala ho z místa na místo. Co ale pohánělo jeho matku?

Matka utíkala a utíkala.

Jack se obrátil a pohlédl přes prázdnou pláž nejprve vlevo, potom vpravo. Nalevo byl Veselý svět Arcadia, zábavní park, který žil a hučel ode Dne obětí války do Svátku práce. Teď byl prázdný a tichý jako srdce mezi dvěma údery. Horská dráha byla kostrou na jednotvárné zatažené obloze, sloupy a ohnuté nosníky připomínaly tahy uhlem. Tam stál jeho nový přítel, Speedy Parker. Chlapec ale nedokázal teď na Speedyho Parkera myslet. Napravo byl hostinec Alhambra a zahrady. Tam se neustále obracely jeho myšlenky. V den jejich příjezdu si Jack na chvíli myslel, že vidí nad střechou s vikýři duhu. Jakési znamení, příslib lepších věcí. Žádná tam ale nebyla. Korouhvička se v zajetí bočního větra otáčela zprava doleva a zleva doprava. Vystoupil z jejich pronajatého auta a ignoroval matčinu nevyřčenou touhu, aby něco udělal se zavadly. Vzhlédl. Nad otáčejícím se mosazným kohoutem se táhla jen prázdná obloha. „Otevři kufr a vezmi tašky, synku,“ zavolala na něj matka.

„Tahle vyčerpaná stará herečka se chce zapsat v hotelu a sehnat nějaké pití.“

„Základní martini,“ řekl Jack.

„Měl jsi říct - nejsi tak stará.“ Těžce se zvedla ze sedadla.

„Nejsi tak stará.“

Rozzářila se a v jejím obličejí se objevil záblesk staré nadšené Lily Cavanaughové Sawyerové, královny dvou desetiletí těch nejhorších béčkových filmů. Narovнала si záda. „Tady bude všechno v pořádku. Tohle je dobré místo.“ Pod střechou hotelu se vznášel racek a Jack měl na chvíli podivný pocit, že se korouhvička vznesla.

„Na nějaký čas unikneme všem telefonům.“

„Jasně“, odpověděl Jack. Chtěla se ukrýt před strýcem Morganem. Nechtěla mít už žádné hádky s obchodním partnerem svého mrtvého manžela. Chtěla si zalézt s martini do postele a přetáhnout si pokrývku přes hlavu...

Mami. co je s tebou?

Všude bylo příliš smrti, smrt tvořila polovinu světa. Nad hlavou zakřičel racek.

„Andelay, dítě, Andelay,“ opakovala jeho matka. „Pojďme do tohoto skvělého a dobrého místa.“

Jack si tehdy pomyslel: *Když se něco pokazí, vždycky je tady alespoň Strýc Tommy, aby nám pomohl.* Strýc Tommy byl ale už mrtvý. Ta novina jen čekala na druhé straně telefonního vedení.

Alhambra visela nad vodou jako ohromný viktoriánský sloup na gigantických žulových blocích, které se téměř nepozorovatelně nořily do mysu a připomínaly vyčnívající žulové klíční kosti. Okrasné zahrady na vnitrozemní straně byly z Jackova úhlu stěží vidět. Jen tmavě zelený pruh živého plotu, nic víc. Na obloze se rýsoval mosazný kohout, který se zastavil mezi západem a severozápadem. Deska v hale hlásala, že tady v roce 1838 uspořádal Severní svaz metodistů první z velkých shromáždění za odstranění otroctví v Nové Anglii. Daniel Webster přednesl geniální a divoký projev. Podle desky Webster pravil: „Vězte, že od tohoto dne začalo otroctví jako americké ustanovení slábnout a brzy musí zemřít ve všech státech a okresech.“

Tak toho dne minulý týden dorazili. Toho dne skončily jejich šílené měsíce v New Yorku. Na Arcadia Beach nevyskakovali z aut právníci, které zaměstnává Morgan Sloat, nikdo nemával papíry, které se musí podepsat (*keré se musí vyplnit, paní Sawyerovd*). Na Arcadia Beach nezvonily telefony od poledne do tří hodin ráno (vypadalo to, že strýc Morgan zapomínal, že obyvatelé Západního centrálního parku nemají stejný čas jako v Kalifornii). Na Arcadiu Beach vlastně telefony nezvonily vůbec. Po cestě do malého letoviska se matka s přivřenými očima soustředila a řídila. Jack na ulicích spatřil jen jediného člověka - šíleného starce, který klikatě tlačil po chodníku prázdný nákupní vozík. Nad nimi se tyčila prázdná šedá obloha, nepříjemná obloha. V kontrastu proti New Yorku se zde nesl jen rovnoměrný zvuk větra, který hučel pustými ulicemi. Ulice vypadaly bez dopravy příliš široké. Byly tu obchody s nápisy ve výkladech OTEVŘENO JEN O VÍKENDECH, nebo ještě hůř UVIDÍME SE V LEDNU! Na ulici před Alhambrou bylo sto volných míst k zaparkování, v kavárně Arcadia a Jam Shoppe vedle byly prázdné stoly.

A po liduprázdných ulicích tlačili blázniví a otrhaní starci nákupní vozíky.

„Tady jsem strávila nešťastnější tři týdny mého života,“ řekla mu Lily, když projížděla okolo staříka (Jack viděl, jak se obrátil a sledoval je s ustrašeným podezřením - něco vyslovoval, ale nedokázal rozeznat co), a pak stočila auto na příjezdovou cestu, která vedla předními zahradami hotelu.

Proto nacpali všechno bez čeho nemohli žít, do kufrů a nákupních igelitek, otočili klíčem v zámku bytu (nevěnovali pozornost ječení telefonu, které jakoby pronikalo klíčovou dírkou a pronásledovalo je halou), proto zaplnili kufr a zadní sedadlo půjčeného auta přetékajícími krabicemi a taškami, vlekli se celé hodiny dálnicí Henry Hudsona a pak dupali po 1 - 95. Protože Lily Cavanaughová Sawyerová tady byla jednou šťastná. V roce 1968, rok před narozením Jacka, byla Lily nominována na Oscara za roli ve filmu, který se jmenoval *Blaze*. *Blaze* byl lepším z jejích filmů, mohla v něm předvést mnohem větší talent, než jaký prozrazovaly její běžné záporné role. Nikdo nečekal, že Lily vyhraje a ze všeho nejméně ona. Pro Lily bylo ale běžné klišé nominace skutečnou poctou - cítila se být hluboce a opravdově poctěna. Na oslavu chvíle toho skutečného profesionálního uznání ji vzal Phil Sawyer moudře do hostince Alhambra a jeho zahrad - na druhou stranu kontinentu, kde popíjeli v posteli šampaňské a sledovali předávání Oskaru. (Kdyby byl Jack starší a kdyby ho to zajímalo, mohl předvést jednoduché odčítání a zjistit, že Alhambra je místem jeho počátku).

Podle rodinného vyprávění zavrčela Lily při předčítání nominovaných hereček za vedlejší roli na Phila: „Jestli to vyhraju a nejsem tam, přejdu ti po hrudi ve svých ostrých podpatcích.“

Když ale vyhrála Ruth Gordonová, řekla Lily: „Jasně, zaslouží si to, je dobrá.“ Okamžitě dloubla manžela doprostřed hrudníku a dodala: „Radši mi sežeň další takovou roli, ty velké agente.“

Ale takové role už ji nepotkaly. Dva roky po Philově smrti byla její poslední rolí postava cynické bývalé prostitutky ve filmu, který se jmenoval *Maniaci na motorkách*.

Jack, který vytahoval zavazadla z kufru u zadního sedadla, věděl, že na tu dobu teď Lily vzpomíná. Taška s nápisem D'Agostino se roztrhla přesně v místě, kde byla písmena D'ag. Do kufru se vysypala hromada stočených ponožek, komiksů, fotografií, šachových figurek a šachová deska. Jackovi se podařilo nacpat většinu věcí do ostatních tašek. Lily pomalu stoupala po hotelových schodech a vlekla se okolo zábradlí jako stará dáma. „Seženu nosiče,“ řekla a ani se neobrátila.

Jack položil tašky, narovnal se a znovu vzhledl k místu na obloze, o kterém si byl jistý, že tam předtím viděl duhu. Nebyla tam duha, jen nepříjemné a proměnlivé nebe.

„Pojď ke mně,“ pronesl někdo za ním tichým, ale dokonale slyšitelným hlasem.

„Co?“ zeptal se a obrátil se. Před ním se táhly prázdné zahrady a příjezdová cesta.

„Ano,“ odpověděla jeho matka. Opírala se o kliku velkých dřevěných dveří a vypadala úplně zhroucená.

„Omyl,“ řekl. Neslyšel žádný hlas, neviděl žádnou duhu. Zapomněl na obojí a pohlédl na matku, která zápasila se dveřmi. „Počkej, pomůžu ti,“ zavolal a vyběhl po schodech. Nesl nešikovně velký kufr a vláčel papírovou tašku se svetry.

Dokud nepotkal Speedyho Parkera, pluly dny v hotelu, aniž by si uvědomoval tok času - jako spící pes. V těch dnech mu přišel život téměř jako sen, byl plný stínů a nepochopitelných období. I tak šokující a hrozná zpráva o strýci Tommym, která k nim telefonním vedením dorazila minulé noci, ho zcela neprobudila. Kdyby byl Jack mystikem, mohl si myslet, že je ovládnuty jiné síly a řídí teď oba jejich životy. Ve dvanácti byl Jack Sawyer bytostí která si žádá akci. Po šumu Manhattanu ho tichá pasivita těchto dní nějakým způsobem mátl a vyčerpávala.

Jack zjistil, že stojí na pláži a nevzpomíná si, jak se tam dostal. Neměl vůbec žádnou představu, co dělal. Předpokládal, že truchlil pro strýce Tommyho. Jako by jeho mysl upadla do spánku a nechala tělo, ať se stará samo o sebe. Nedokázal se dostatečně dlouho soustředit, aby chápal komedie, které v noci s Lily sledovali; ještě méně udržet jemnosti vyprávění v hlavě.

„Jsi z toho všeho stěhování unavený,“ řekla matka, zhluboka natáhla z cigarety a přimhouřila v kouři oči. „Jediné, co potřebuješ, Jacky, je na chvíli vypnout. Tohle je dobré místo. Užívejme si ho, dokud můžeme.“

Trochu načervenalý Bob Newhart v televizi před nimi zmateně pozoroval botu, kterou držel v ruce.

„A já to právě dělám, Jacku.“ Usmála se na něho. „Dávám si pohov a užívám si.“

Pohlédl na hodinky. Už seděli před televizí dvě hodiny a on si nemohl vzpomenout na nic, co předcházelo tomuto programu.

Právě vstával, aby šel spát, když zazvonil telefon. Starý, dobrý strýc Morgan Sloat je našel. Zprávy od strýce Morgana nebyly nikdy výjimečné, ale toto byla zřejmě i podle Morganových měřítek bomba. Jack stál uprostřed pokoje a sledoval, jak obličej jeho matky bledne a bledne. Ruka se jí pohnula k hrdlu, kde se v posledních měsících objevily nové vrásky, a lehce se sevřela. Až do konce téměř nic neřekla, potom zašeptala: „Děkuji ti, Morgane,“ a zavěsila. Pak se obrátila k Jackovi a vypadala starší a nemocnější než kdy předtím.

„Musíš být teď silný, Jacky, ano?“

Necítil se silný.

Vzala ho za ruku a řekla mu to.

„Strýce Tommyho dnes odpoledne zabili při dopravní nehodě, Jacku.“

Zalupal po dechu a zdálo se mu, že z něj někdo vyrval všechn vzduch.

„Jel před bulvár La Cienega a narazila do něj dodávka. Je svědek, který tvrdí, že byla černá a že měla na boku nápis DIVOČÁK, ale to je... to je všechno.“

Lily začala plakat. Za chvíli se rozplakal i Jack. Překvapilo ho to. To vše se stalo před třemi dny a Jackovi to přišlo jako věčnost. 15. září 1981 stál chlapec jménem Jack Sawyer na neposkvřené pláži hotelu, který vypadal jako hrad z románu sira Waltera Scotta, a pozoroval klidnou vodu. Chtěl plakat, ale nedokázal uvolnit slzy. Obklopovala ho smrt. Tvořila polovinu světa a neexistovaly žádné duhy. DIVOČÁK vymazal ze světa strýce Tommyho. Strýc Tommy byl mrtvý v L. A. To bylo od východního pobřeží velmi daleko, ale i kluk jako Jack věděl, kam opravdu patří. Člověk, který si na roast beef k Arbymu bere vázanku, se na západní pobřeží nehodí.

Jeho otec je mrtvý, strýc Tommy je mrtvý, matka možná umírá. Na Arcadia Beach, kde mluvily telefony hlasem strýce Morgana, se cítil mrtvý i on. Nešlo o tak banální věc, jakou je melancholická nálada letoviska mimo sezónu, kde člověk zakopává o duchy minulých prázdnin; zdálo se, že problém leží v podstatě věcí, ve vůni mořského větru. Měl strach... a měl ho už dlouho. Byl tu takový klid, že mu zdejší pobyt jen pomohl, aby si to uvědomil - pomohl mu, aby si uvědomil, že s ním možná silnicí I - 95 z New Yorku jela Smrt. Jela s ním, mhouřila oči v cigaretovém kouři a chtěla po něm, aby našel v rádiu nějakou taneční hudbu.

Matně si vzpomínal, jak mu jeho otec říkal, že se narodil se starou hlavou. Jeho hlava se ale teď necítila staře. Zrovna teď se jeho hlava cítila velmi mladě. *Strach*, pomyslel si. *Mám strach, pěkně strach. Tady'svět končí, je to tak?*

Rackové kroužili šedou oblohou. Ticho bylo stejně šedé jako vzduch - věštilo smrt stejně jako zvětšující se kruhy pod jejíma očima.

Nevěděl, kolik uplynulo dnů, v nichž jen plul časem. Když ale zabloudil do Veselého světa a potkal Lestera Speedyho Parkera, pasivní pocit, že je jen *ve vleku*, ho opustil. Lester Parker byl černoch s vlnitými šedými vlasy a hlubokými rýhami ve tvářích. Oproti tomu, čeho dříve dosáhl jako potulný bluesový hudebník, nebyl dnes naprosto ničím výjimečný. Ani nic extra výjimečného neříkal. Přesto Jack ve chvíli, kdy vstoupil do pasáže Veselého světa, která byla určena hrám, a pohlédl do Speedyho bledých očí, ucítil, jak ho opustil veškerý zmatek. Stal se znovu sám sebou. Jako by se přímo ze starého muže na Jacka přenesl kouzelný proud. Speedy se na něho usmál a řekl: „No, zdá se, že budu mít ňákou společnost. Právě vstoupil malej cestovatel.“

Bylo to tak, už nebyl *ve vleku*; jen před chvílí vypadal jako zabalený v mokré vlně a cukrové vatě. Teď je na svobodě. Na chvíli se zdálo, že se nad starým mužem objevila stříbrná svatozář - slabá, světelná aureola, která zmizela, jakmile Jack zamrkal. Jack si poprvé všiml, že muž drží násadu velkého a širokého smetáku.

„Dobrý, synku?“ Údržbář si položil jednu ruku na záda a narovnal se. „Svět se horší nebo lepší?“ „Ach, lepší,“ odpověděl Jack.

„Pak bych řek, že ses dostal na správný místo. Jak ti říkaj?“ „*Malej cestovatel*,“ řekl prvního dne Speedy, „*Putující Jack*.“ Ohnul své vysoké tělo o Skee - Ball a ovinul ruce okolo násady koštěte, jako by to byla dívka při tanci. *Muž, kterýho tu vidíš, je Lester Speedy Parker, kdysi sám cestovatel, synku, che che — no jo, Speedy znal silnici, znal kdysi všechny silnice. Měl kapelu, Putující Jacku, hrál blues. Kytarový blues. Vydali mi taky pár desek, ale nebudu tě shazovat, abych se tě ptal, jestlis je někdy slyšel.* Každá slabika měla vlastní rytmus, každá fráze vlastní melodii a podklad. Speedy měl místo kytary smeták, ale stále byl hudebníkem. Po prvních pěti vteřinách hovoru si byl Jack jistý, že by se jeho otec, který miloval jazz, v přítomnosti toho muže rozplýval radostí.

Tři nebo čtyři dny se táhl za Speedym, pozoroval jeho práci, a když mohl, pomáhal mu. Speedy ho nechal zatloukat hřebíky, obrousit jednu nebo dvě plaňky, které potřebovaly natřít; tyto jednoduché úkoly pod vedením Speedyho byly jedinou výukou, kterou dostával, ale začal se cítit lépe. Jack teď viděl první dny na Arcadia Beach jako období monotónní bídy, ze které ho jeho nový přítel zachránil. Speedy Parker byl totiž přítelem, to bylo jasné - tak jasné, až to bylo záhadné. Během několika dnů po té, co ze sebe Jack setřásl ospalost (nebo do doby, kdy ji z něho setřásl Speedy tak, že ji rozprášil jediným pohledem světlých očí), se mu stal Speedy Parker bližším než ostatní přátelé. Výjimkou nebyl ani Richard Sloat, kterého Jack znal od kolébky. Speedy Parker a jeho vřelé chování byly protipólem šoku ze smrti strýce Tommyho a strachu o matku, která opravdu umírala.

Jack znovu pocítil starý, nepříjemný pocit, že ho někdo *řídí*, že s ním manipulují; jako by ho a jeho matku k tomuto opuštěnému místu u moře Přitáhl dlouhý a neviditelný drát.

Ať byli kdokoliv, chtěli, aby tady byl.

Nebo to bylo jen bláznovství? V představách viděl starého, ohnutého muže, který byl zjevně šílený. Něco si mumlal a tlačil po chodníku prázdný nákupní vozík. Ve vzduchu zakřičel racek a Jack si slíbil, že o některých pocitech promluví se Speedy Parkerem. I kdyby si Speedy myslel, že je blázen, i kdyby se Jackovi vysmál. Jack tajně věděl, že se smát nebude. Byli starými přáteli, protože jednou z věcí, kterou o starém správci věděl, bylo, že mu může říct cokoliv.

Nebyl na to ale ještě připraven. Bylo to příliš bláznivé a sám tomu ještě nerozuměl. Obrátil se téměř neochotně zády k Veselému světu a pomalu se vlekl pískem k hotelu.

Druhá kapitola

TRYCHTÝŘ SE OTEVÍRÁ

Příštího dne nebyl Jack o nic moudřejší. Minulé noci měl ale jednu z největších nočních můr svého života. Ve snu pro jeho matku přišla strašlivá stvůra - trpasličí obluda s podivně posazenými očima a hničící odpornou kůží. „*Tvá matka je téměř mrtvá, Jacku, umíš říct aleluja?*“ zakvákala obluda a Jack věděl - tak jak to víte ve snech - že byla radioaktivní a kdyby se jí dotkl, zemřel by. Probudil se na

S náhlou hrůzou, která stáhla jeho hrdlo jako horká slaná voda, uviděl, že *se na něj opravdu dívá*. Ty černé oči (čí?) se na něj *dívaly*. Ten pohled znal.

Pruh syrového masa mu stále visel ze zobáku. Když ho pozoroval, racek maso vtáhl dovnitř. Jeho zobák se otevřel v podivném šklebu, jaký si nikdy nemohl splést.

Tehdy se obrátil a utíkal; hlavu skloněnou, oči pevně sevřené, aby se nedostaly ven horké, slané slzy. Kecky se odrážely od písku. Kdyby existovala možnost, jak se dostat nahoru, nahoru do ptačí perspektivy racka, člověk by spatřil jen Jacka, jeho stopy a šedý den. Dvanáctiletého Jacka Sawyera, který je sám a utíká zpět k hotelu. Zapomněl na Speedy Parkera, jeho hlas se téměř ztrácel v slzách a ve větru. Znovu a znovu vykřikoval zápor: *ne a ne a ne*.

Bez dechu zastavil na vrcholu pláže. Levým bokem mu projíždělo bodání, které cítil od prostředku žeber až hluboko do podpaždí. Usedl na jednu z laviček, které tam město připravilo pro staré lidi, a smetl si vlasy z očí.

Musíš se ovládat. Jestli seržant Fůry půjde do Osmé sekce, kdo potom povede Vyjící komanda ?

Usmál se a hned se cítil lépe. Ze vzdálenosti padesáti stop od vody vše vypadalo trochu lépe. Možná změna tlaku nebo něco takového. Co se stalo strýci Tommymu bylo hrozné, ale doufal, že se s tím vyrovná a že to dokáže přijmout. Jeho matka to také říkala. Strýc Morgan byl v poslední době pěkně otravný, ale strýc Morgan byl *vždycky* pěkný otrava.

A co se týká jeho matky... no, to bylo velké.

Seděl na lavičce a ryl jedním prstem do písku za dřevěnou lávkou. Ve skutečnosti, pomyslel si, ve skutečnosti je matka ještě v pořádku. *Může* být v pořádku; i to je *možné*. Koneckonců nikdo nepřišel a *neřekl*, že jde o velkou R, nebo snad ano? Ne. Kdyby rakovinu měla, nevzala by ho sem. Spíš by jeli do Švýcarska, kde by chodil na studené minerální koupele a hltal by kozí žlázy nebo něco takového. A ona taky.

Takže možná -

Do jeho vědomí se vetřel suchý a šeptající zvuk. Podíval se dolů a oči se mu rozšířily. U nártu levé tenisky se začal pohybovat písek. Jemná bílá zrnka klouzala v malém kroužku, který byl v průměru široký asi jako prst. Písek uprostřed se propadl a objevil se dolík. Byl možná dva palce hluboký. Jeho stěny se také pohybovaly - pohybovaly se rychle - dokola a dokola proti směru hodinových ručiček. *To není možné*, řekl si ihned, ale srdce mu znovu zrychlilo. Zrychlil se i jeho dech. *To není možné, je to jeden z denních snů, to je vše. Možná je tam krab nebo něco...*

Nebyl to ale krab a nebyl to jeden z denních snů. Nebylo to místo, o kterém snil, když ho vše nudilo, nebo se cítil vystrašený. A krab to také v žádném případě nebyl.

Písek se točil rychleji, zvuk byl suchý. Vzpomněl si přitom na statickou elektřinu, na pokus, který ve škole minulý rok prováděli s Leydenovou sklenicí. Ten zvuk byl ale víc než to, ten tichý zvuk byl jako dlouhé silné lapání po dechu - poslední vydechnutí umírajícího člověka.

Dovnitř se propadl další písek a začal kroužit. Teď už to nebyl dolík; byl to tunel v písku, obrácený písečný vír. Objevil se jasně žlutý gumový obal, schoval se, objevil se, schoval se, znovu se objevil - pokaždé se znovu ukázal. Jak se tunel rozrůstal, Jack mohl přechít nejdříve ŠŤ, potom ŠŤA, potom ŠŤAVNATÉ O. Trychtýř se rozšířil a z gumového obalu opět odlétl písek. Byl to rychlý a surový pohyb nepřátelské ruky, která strhne příkrývku z ustlané

postele. ŠŤAVNATÉ OVOCE, přečetl. Potom obal vyskočil vzhůru.

Písek se otáčel rychleji a rychleji, vztekla syčel. Vydával zvuk jako *hhhhhhhbhaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa*.

Jack na písek zíral. Nejprve ho fascinoval, pak ucítil hrůzu. Písek se otevíral jako ohromné temné oko. Bylo to oko racka, který hodil na kámen škebli a pak z ní tahal živé maso jako gumu.

Hhhhhhhhaaaaaaaaaaaaaa, vysmíval se proud písku mrtvým a suchým hlasem. Nebyl to hlas v jeho představách. Ať si Jack přál, aby to bylo jen v jeho mozku, jak chtěl, hlas byl skutečný. *Odletěly mu umělé zuby, Jacku, když do něj DIVOČÁK prásknul, odletěly - cvaky cvakl Yale nebo ne, když přijede DIVOČÁK a vyrazí ti umělé zuby, Jacku, musíš jít. A tvá matka -*

Pak zase slepě utíkal. Neohlížel se, vlasy mu odlétly z čela, oči měl široce otevřené a vyděšené.

Jack prošel halou hotelu, jak mohl nejrychleji. Atmosféra toho místa zakazovala, aby utíkal. Bylo tam ticho jako v knihovně, šedé světlo, které procházelo vysokými okny, rozmazávalo a změkčovalo již tak dost vybledlý vzor koberce. Když prošel kolem pultu a ohnutého recepčního s popelavou pokožkou, který se právě vynořil z kulaté dřevěné chodby, dal se do klusu. Muž nic neřekl, ale jeho stabilně otrávený výraz se ještě prohloubil - koutky úst se o další centimetr svěsily. Jack se cítil, jako by ho přistihli, že běhá po kostele. Otřel si rukávem čelo a zbytek cesty k výtahům došel normálním

krokem. Zmáčkkl knoflík a cítil, jak ho mezi lopatkami pálí pohled recepčního. Jen jedinkrát ho viděl se usmát. To bylo tehdy, když muž poznal jeho matku. Přesto v tom úsměvu byla jen nepatrná známka vlídnosti.

„Jde o to, jak musíš být starý, aby sis na Lily Cavanaughovou pamatoval,“ řekla Jackovi, jakmile se ocitli ve svých pokojích sami. Ještě nedávno, když ji někdo poznal z padesáti filmů, které natočila v 50. a 60. letech (říkali jí „Královna Běček“; ona sama tomu říkala: „Miláček kin, kam se jezdí v autech“) - ať už taxikář, číšník nebo žena, která prodává blůzy na třídě Wilshire Saks - zlepšilo jí to náladu na celé hodiny. Teď jí zmizela ale i tato jednoduchá radost.

Před Jackem se otvíraly dveře výtahu a on se pohupoval. Slyšel ten nemožný, důvěrně známý hlas, který se k němu nesl z rotujícího písečného trychtýře. Na chvíli spatřil Thomase Woodbina, pevného a povzbudivého strýce Tommyho Woodbina, který měl být jedním z jeho ochránců - silnou *zdi* proti problémům a zmatku - jak leží zmačkaný a mrtvý na bulváru La Cienega. Jeho zuby ležely o dvacet stop dál v kanálu jako popcorn. Znovu uhodil do knoflíku.

Dělej!

Pak spatřil něco horšího - dva chladní muži táhli jeho matku do čekajícího auta. Jack musel najednou čůrat. Plácl dlaní do knoflíku a ohnutý šedý muž za pultem vydal na znamení nesouhlasu chrčivý zvuk. Jack přitlačil okraj druhé ruky na kouzelné místo nad žaludkem, aby zmenšil tlak močového měchýře. Konečně zaslechl tichý bzukot příjíždějícího výtahu. Zavřel oči a pevně k sobě stiskl nohy. Matka vypadala nejistá, vypadala ztracená a zmatená. Muži ji nacpali do auta snadno, jako by to udělali s unavenou kolíí. Věděl, že se ale nic takového doopravdy neděje. Byla to vzpomínka - muselo to být částí jednoho z jeho denních snů. Nestalo se to jeho matce, ale jemu.

Mahagonové dveře výtahu se otevřely a odhalily temný vnitřek se špinavým a oprýskaným zrcadlem, ze kterého se na něj díval jeho vlastní obličej. Znovu ho pohltit ten zážitek z doby, kdy mu bylo sedm let. Viděl, jak oči jednoho muže zežloutly; cítil, jak se jeho ruka proměnila v něco podobné pařátu, něco tvrdého a nelidského... skočil do výtahu, jako kdyby ho někdo bodl vidličkou.

Není to možné. Denní sny neexistují. Neviděl, jak se oči toho muže změnil z modré barvy na žlutou, jeho matka byla v pořádku a skvělá. Není se čeho bát, nikdo neumírá a jediným nebezpečím je to, co zamýšlel racek udělat se škeblí. Zavřel oči a výtah se začal těžce sunout vzhůru.

Ta věc v písku se mu vysmívala.

Jakmile se začaly dveře otvírat, Jack mezerou proklouzl ven. Běžel kolem zavřených úst ostatních výtahů, zatočil vpravo do obležené chodby a utíkal kolem svícňů a obrazů k jejich apartmá. Běhat tady už nevypadalo jako nějaká svatokrádež. Měli 407 a 408 - dvě ložnice, malou kuchyňku a obývací pokoj s výhledem na dlouhou, hladkou pláž a širokou plochu oceánu. Matka odněkud sehnala květiny, naaranžovala je do váz a vedle nich rozložila svou malou sbírku zarámovaných fotografií. Jack, když mu bylo pět; Jack, když mu bylo jedenáct; miminko Jack v náručí otce. Jeho otec, Philip Sawyer za volantem starého De Soto, ve kterém jeli s Morganem Sloatem do Kalifornie v nepředstavitelných dnech, kdy byli tak chudí, že často spali v autě.

Když Jack otevřel číslo 408 - dveře do obývacího pokoje, zavolal: „Mami? Mami?“

Květiny se na něho podívaly, fotografie se usmály. Neozvala se žádná odpověď. „Mami?“ Dveře za ním se zavřely. Jack ucítil v žaludku chlad. Proběhl obývacím pokojem do velké ložnice napravo. „Mami!“ Další váza vysokých, jasně barevných květin. Prázdna postel vypadala, jako by byla naškrobená a vyžehlená. Byla tak ztuhlá, že by se od deky odrazil čtvrtáček. Na nočním stolku stálo množství hnědých lahviček s vitaminy a dalšími prášky. Jack ustoupil. Z okna se k němu valily další a další černé vlny.

Z nepopsatelného auta vystoupili dva muži, sami byli nepopsatelní. Natahovali se po ní...

„Mami!“ vykřikl.

„Já tě slyším, Jacku,“ ozval se z koupelny její hlas. „Co se proboha...?“

„Ach,“ řekl a cítil, jak se všechny jeho svaly uvolňují. „Promiň, jen jsem nevěděl, kde jsi.“

„Koupu se,“ odpověděla. „Připravuju se na večeři. Smí se to ještě?“

Jack si uvědomil, že už na záchod nemusí. Klesl do jednoho velmi měkkého křesla a úlevou zavřel oči. Je ještě v pořádku -

Pro teď ještě v pořádku, zašeptal temný hlas. V představách spatřil, jak se trychtýř znovu otevřel a roztočil.

Hned vedle města Hampton, sedm nebo osm mil po silnici podél pobřeží, našli restauraci, která se jmenovala Humří chateau. Jack letmo popsal svůj den - hrůza, kterou prožil na pláži, v něm již

utichala a začínala se v jeho vzpomínkách zmenšovat. Ke stolu u dlouhého pruhovaného okna je uvedl číšník, který měl rudé sako se žlutým obrázkem humra na zádech.

„Dá si madam něco k pití?“ Číšník měl chladný strnulý výraz člověka, který pracuje v Nové Anglii mimo sezónu. Když se na něj Jack díval, očekával ve vodnatých očích odpor k vlastnímu sportovnímu kabátku značky Ralph Lauren i ledabyle oblečeným odpoledním šatům Halston své matky. Cítil bodnutí známé hrůzy - stesku po domově. *Mami, kdybys nebyla opravdu nemocná, co tady ksakru děláme? Je to tady prázdné! Jde z toho hrůza! Ježíši!*

„Přineste mi základní martini,“ řekla.

Číšník zvedl obočí. „Madam?“

„Led do sklenice,“ odpověděla. „Na led olivy. Na olivy džin Tanqueray. A pak - chápete to?“

Proboha, mami, copak nevidíš ty jeho oči? Myslíš si, že jsi kouzelná - on si myslí, že si z něho děláš legraci! Copak nevidíš ty jeho oči?

Ne, neviděla to. Zklamala jejich schopnost chápat ostatní. Vždycky byla velmi vnímavá, když šlo o pocity ostatních lidí. To byl další kámen pro jeho srdce. Ustupovala... na všech frontách.

„Ano, madam.“

„Potom,“ řekla, „vezmete láhev vermouthu, jakoukoliv značku, a přidržíte ji nad sklenicí. Pak položíte vermouth zpátky do police a sklenici mi přinesete. Jasný?“

„Ano, madam.“ Vodnaté a chladné oči Novoangličana se na jeho matku dívaly bez jakékoliv lásky. *Jsmo tady sami*, pomyslel si Jack. Poprvé si to jasně uvědomil. *Kriste, jsme. „Mladý pán?“*

„Já bych si dal kolu,“ řekl Jack sklíčeně.

Číšník odešel. Lily prozkoumala kabelku a vytáhla krabičku Herbert Tarrytoonek (tak jim říkala od doby, kdy byl malé dítě; „Přines mi z tamté police Tarrytoony“. Stále na ně tak myslel.) a jednu si zapálila. Třikrát těžce zakašlala a vylétl z ní kouř.

To byl pro jeho srdce další kámen. Před dvěma lety přestala úplně kouřit. S fatalismem, který je drahou stranou mince dětské důvěřivosti, čekal, že se zase dostane na šikmou plochu. Jeho matka vždycky kouřila; brzy bude kouřit znovu. Ale nekouřila... před třemi měsíci v New Yorku. Chodila po obývacím pokoji jejich bytu v Západním centrálním parku, kouřila jako tovární komín nebo seděla na bobku před skříňkou a prohrabovala se mezi svými starými deskami a starými jazzovými deskami mrtvého manžela.

„Zase, mami, kouříš?“ zeptal se jí tehdy.

„Jo, kouřím salátové listy,“ odsekla.

„Chtěl bych, abys toho nechala.“

„Pročpak si nepustíš televizi?“ odpověděla s ostrostí, která jí nebyla podobná. Obrátila se k němu a pevně stiskla rty. „Možná najdeš nějakého Jimmy Swaggarta nebo Otce Ikeho. Zalez si do koutku a opakuj s těma pámbíčkářkama aleluja.“

„Promiň,“ zabručel.

No - byly to jenom Carltonky. Salátové listy. Ale toto byly Herbert Tarrytoonky - modrobílý staromódní balíček. Špičky vypadaly jako filtry, ale ve skutečnosti nebyly. Milhavě si vzpomínal, jak jeho otec někomu říkal, že on kouří Winstony a jeho žena kouří Černé plíce.

„Něco divného, Jacky?“ zeptala se ho teď a její příliš jasné oči se na něj upíraly. Cigaretu držela svým starým, trochu výstředním způsobem mezi

druhým a třetím prstem pravé ruky. Vyzývala ho, aby něco řekl. Vyzývala ho, aby řekl: „Mami, všiml jsem si, že zase kouříš Herbert Tarrytoonky - znamená to, že si myslíš, že už nemáš co ztratit?“

„Ne,“ odpověděl. Projela jí znovu ta hrozná a zmatená touha po domově. Chtělo se mu brečet. „Až na tohle místo. To je trochu divné.“

Rozhlédla se a zašklebila. U lítaček do kuchyně stáli další dva číšníci a tiše spolu mluvili. Jeden byl tlustý, drahý hubený; oba měli rada saka se zlatými humry na zádech. Přes vchod do ohromné jídelny vedle výklenku, kde Jack s matkou seděli, visel sametový provaz. V té temné jeskyni byly na stolech naskládány židle do tvaru zikkuratů. Obrovské okno přes celou zeď na drahé straně poskytovalo výhled na gotickou pobřežní krajinu, která Jackovi připomněla *Miláčka smrti* - film, ve kterém jeho matka vystupovala. Hrála mladou ženu, která má spoustu peněz a přes odpor rodičů si vezme tmavého a krásného cizince. Tmavý a krásný cizinec ji vzal do velkého domu na pobřeží oceánu a pokusil se ji přivést k šílenství. *Miláček smrti* byl víceméně typickým filmem kariéry Lily Cavanaughové. Hrála v mnoha černobílých filmech, kde jezdili krásní, ale ničím významní herci v sedanech značky Ford a na hlavách měli klobouky.

Nápis na sametovém provaze, který nedovoloval do tmavé jeskyně vstup, byl směšný: TATO ČÁST JE ZAVŘENA.

„Je to trochu smutné, co?“ řekla.

„Je to jako v Šeré zóně,“ odpověděl a Lily ze sebe vyrazila hrubý, nakažlivý a něčím milý smích.

„Jo, Jacky, Jacky, Jacky,“ odpověděla a s úsměvem se k němu naklonila, aby ho pohladila ve vlasech. Odsunul jí ruku a také se usmíval (ale, ach, její prsty byly jako pouhé kosti. *Je téměř mrtvá, Jacku...*).

„Nedotýkejte se zboží.“

„Zklidni hormony.“

„Na starou dámu jste moc ukecaná.“

„Jo, chlapče, zkus chtít tuten tejděn peníze na kino.“

„Jo.“

Usmáli se jeden na druhého a Jack si nemohl vzpomenout, kdy tak nutně potřeboval plakat. Nemohl si vzpomenout, kdy ji tolik miloval. Byla v ní určitá zoufalá snaha... že se vrátila k Černým plicím bylo její součástí.

Přinesli jim pití. Naklonila k němu sklenku. „Na nás.“

„Dobrá.“

Napili se. Přišel číšník s menu.

„Byla jsem na něj, Jacku, předtím zlá?“ „Možná trochu.“

Přemýšlela o tom, pak to odbyla pokrčením ramen. „Co si dáš?“

„Asi mořský jazyk.“

„Tak dvakrát.“

Objednal tedy pro oba. Cítil se nešikovně a trapně. Věděl ale, že právě to chtěla. Když číšník odešel, uviděl v jejích očích, že to neudělal nejhůře. Hodně z toho byla práce strýce Tommyho. Po výletě u Hardeeho mu strýc Tommy řekl: „Myslím, že máš, Jacku, naději, pokud vyléčíme tu odpornou posedlost žlutým sterilizovaným sýrem.“

Přinesli jídlo. Zhltal svůj mořský jazyk, který byl horký, dobrý a měl příchut' citronu. Lily si s vlastním jen hrála, snědla několik zelených fazolek, a potom se v jídle jen vrtala.

„Škola tu začala před dvěma týdny,“ oznámil Jack uprostřed jídla. Když viděl velké žluté autobusy s nápisem ŠKOLY OKRESU ARCADIA na boku, ucítil provinění. Přestože byly okolnosti celé situace absurdní, pocit viny se dostavil. Chodil za školu.

Tázavě se na něj podívala. Objednala si a dopila druhou sklenku. Číšník teď přinesl třetí.

Jack pokrčil rameny. „Jen jsem myslel, že bych se o tom měl zmínit.“

„Chceš chodit?“

„Hmm?Ne!Tady ne!“

„Dobrá,“ řekla. „Protože já s sebou nemám ty tvoje zatracený očkovací papíry. Bez rodokmenu tě, kámo, do školy nepustěj.“

„Neříkej mi kámo,“ odpověděl Jack, ale Lily se starému vtipu neusmála.

Proč nejsi ve škole, chlapče?

Zamrkal, jako by ten hlas promluvil doopravdy a nezněl jen v jeho mozku.

„Něco se děje?“ zeptala se.

„Ne. No... v zábavním parku Veselý svět je jeden chlapík. Správce, domovník, něco takového. Starej černej chlapík. Zeptal se mě, proč nejsem ve škole.“

Naklonila se k němu. Teď z ní veškerý humor vyprchal, byla téměř hrozivě vážná. „Co jsi mu řekl?“

Jack pokrčil rameny. „Řekl jsem, že se zotavuju z mononukleózy. Pamatuješ, jak ji měl Richard? Doktor strýci Morganovi řekl, že Richard nesmí šest týdnů chodit do školy. Mohl ale chodit ven a všechno.“ Jack se trochu usmál. „Zdálo se mi, že měl štěstí.“

Lily se trochu uklidnila. „Nelíbí se mi, když se bavíš s cizími lidmi, Jacku.“

„Mami, on je jenom - “

„Nezajímá mě, *kdo* je. Nechci, aby ses bavil s cizími lidmi.“

Jack si vzpomněl na černocho, na jeho šedé vlasy, které vypadaly jako ocelová vlna, na jeho tmavý obličej s hlubokými vráskami, na zvláštní světlé oči. Zametal na molu ve velkém podloubí smetákem - v podloubí, které bylo jedinou částí zábavního parku Arcadia, která zůstávala otevřená po celý rok. Kromě Jacka, černocho a dvou starých mužů na vzdálené straně bylo ale prázdné. Ti druzí dva hráli v apatickém tichu Skee - ball.

Ted, když seděl se svou matkou v této trochu strašidelné restauraci, to ale nebyl starý černoš, kdo položil otázku; byl to on sám.

Proč nejsem ve škole ?

Je to, synku, jak říká. Nemáš očkování, nemáš rodokmen. Myslíš si, že sem jela s tvým křestním listem?

To si vážně myslíš? Vona utíká a ty utíkáš

s ní. Ty -

„Dal ti o sobě vědět Richard?“ přerušila jeho myšlenky. Jakmile to vyslovila, přišlo to na něj. Ne, to je moc jemné. Narazilo to do něj. Ruce se mu zkroutily a sklenice spadla ze stolu. Roztříštila se o zem.

Je téměř mrtvá, Jacku.

Hlas z vířícího písečného trychtýře. Ten, který slyšel ve svém mozku.

Byl to hlas strýce Morgana. Ne možná, ne téměř, ne trochu jako. Byl to *skutečný* hlas. Hlas Richardova otce.

Po cestě domů se ho v autě zeptala. „Co se ti tam stalo, Jacku?“

„Nic. Srdce mi jenom zabubnovalo jako Gene Kruppa.“ Rychle to na ukázkou znázornil na palubní desce. „Jako v *Hlavní nemocnici* - výpadek.“

„Nevymýšlej si, Jacky.“ Vypadala ve světě měřičů na palubní desce bledě a hubeně. Mezi druhým a třetím palcem pravé raky jí doutnala cigareta. Jela velmi pomalu - nikdy přes šedesát - jako jezdívala vždycky, když moc Pila. Sedačku měla posunutou dopředu, sukni měla vyhrnutou, že se jí nohy vznášely jako nohy čápa. Zdálo se, že jí brada visí nad volantem. Na chvíli vypadala jako stará čarodějnice a Jack se rychle odvrátil.

„Ne,“ zamumlal.

„Cože?“

„Nevymýšlím si,“ odpověděl. „Jen šklubnutí, to je vše. Je mi to líto.“

„To je v pořádku,“ řekla. „Myslela jsem, že to má něco společného s Richardem Sloatem.“ „Ne.“ *Jeho otec na mě mluvil z díry v písku dole na pláži, to je všechno. Mluvil na mě v mé hlavě jako vypravěč ve filmu. Řekl mi, že jsi téměř mrtvá.*

„Chybí ti, Jacku?“

„Kdo, Richard?“

„Ne - Spiro Agnew. Jasně, že Richard.“

„Občas.“ Richard Sloat teď chodil do školy v Illinois - dojedná z těch soukromých škol, kde je povinná kaple a nikdo nemá akné.

„Uvidíš se s ním.“ Pohládila ho ve vlasech.

„Jsi v pořádku, mami?“ Ta slova z něj vylétla. Cítil, jak se mu jeho vlastní prsty zaryly do stehén.

„Ano,“ řekla a zapálila si další cigaretu (když to dělala, zpomalila na třicet pět; kolem nich se prohnal starý pick - up se stisknutým klaksonem). „Nikdy mi nebylo líp.“

„O kolik jsi zhubla?“

„Jacky, nikdy nemůžeš být moc hubený nebo moc bohatý.“ Odmlčela se a usmála se na něj. Ten unavený a zraněný úsměv mu řekl všechnu pravdu, kterou potřeboval.

„Mami - “

„Už dost,“ přerušila ho. „Všechno je v pořádku. Dávám ti na to slovo. Mrkni se, jestli na VKV najdeš nějakou be - bop.“

„Ale - “

„Najdi nám nějakou be bop, Jacky, a sklapni.“

Našel na Bostonské stanici nějaký jazz. Saxofon hrál „Všechno, čím jsi“. Pod ním se ale ozývala vytrvalá melodie oceánu. Později spatřil proti obloze ohromnou kostru horské dráhy. A dlouhá křídla hostince Alhambra. Jestli to je domov, jsou doma.

Třetí kapitola

SPEEDY PARKER

Dalšího dne se vrátilo slunce - jasná záře se usazovala na rovné pláži a na šikmé střeše s červenými taškami, kterou viděl Jack z okna své ložnice. Zdálo se, že na moři dlouhá a nízká vlna ve slunečním svitu ztvrdla a jasné paprsky se odrazily přímo do jeho očí. Jackovi přišlo sluneční světlo jiné než v Kalifornii. Vypadalo jaksi řidší, chladnější, bylo v něm méně života. Vlna se na temném oceánu

rozpadla a znovu povstala. Přeskočil po ní silný zlatý záblesk. Jack se od okna odvrátil. Už se vysprchoval a oblékl a jeho tělesné hodiny mu říkaly, že je čas vyrazit na zastávku školního autobusu. Čtvrt na osm. On ale samozřejmě dnes do školy nepůjde. Nic už není normální. Jen proplují jako dva duchové dalšími dvanácti hodinami dne. Žádný rozvrh, žádná zodpovědnost, žádné domácí úkoly... kromě jídel žádný pořádek.

Jde se dneska vůbec do školy? Jack se zastavil u postele. Ucítil, jak jím projel záchvěv paniky, svět ztratil tvar... nemyslel, že je sobota. Pomalu procházel dny, až došel k úplně nezajímavému dni - byla to minulá neděle. Vypočítal, že dnes musí být čtvrtek. Ve čtvrtek měl hodinu výpočetní techniky s panem Balgo a ráno tělocvik. Alespoň tomu tak bylo, když byl jeho život normální; v době, která teď vypadala úplně ztracená, přestože skončila jen před několika měsíci.

Přešel z ložnice do obývacího pokoje. Zatahl za šňůrku od závěsů, pokoj zalilo jasné světlo a odbarvilo nábytek. Potom zmáčkl knoflík televize a vrhl se na měkký gauč. Matka ještě alespoň patnáct minut nevstane. Když vezme v úvahu, že měla k večeři tři skleničky, bude možná ležet ještě déle. Pohlédl na dveře, které vedly do jejího pokoje.

Dvacet minut potom na ně zaťukal. „Mami?“ Odpovědělo mu nesrozumitelné mumlání. Pootevřel dveře a nahlédl škvírou dovnitř. Zvedla hlavu a podívala se na něj očima ještě napůl zavřenýma.

„Dobré ráno, Jacky. Kolik je?“

„Něco kolem osmé.“

„Pane Bože, máš hlad?“ Posadila se a přitiskla si dlaně k očím.

„Trochu. Nebaví mě tady sedět. Zrovna jsem přemýšlel, jestli už vstaneš - “

„Když to půjde, tak ne. Vadí ti to? Jdi dolů do jídelny a dej si nějakou snídani. Pak si hraj na pláži, ano? Když svou matku necháš ještě hodinu v posteli, bude dnes mnohem lepší.“

„Jasně,“ odpověděl. „Ano, uvidíme se později.“

Její hlava už zase klesla na polštář.

Jack vypnul televizi, a když se ujistil, že má v kapse klíč, vytratil se z pokoje.

Výtah smrděl od čpavku a kafru - pokojské spadla z vozíku lahvička. Dveře se otevřely. Šedý úředník za pultem se na něj zamračil a okázale se odvrátil. To, že ses spratek filmový hvězdy, tady z tebe nedělá nic extra... a proč nejsi ve škole? Jack odbočil obloženým vchodem do jídelny - Jehněčího hřbetu - a spatřil v ohromném prostoru plném stínů prázdné stoly. Na druhé straně proti sobě seděli dva staří a unaveně vypadající lidé. Nikdo jiný tady nesnídal. Jak se díval, starý muž se naklonil přes stůl a rozkrojil vejce své ženy na čtyři palcové dílky.

Vedle Jacka se náhle objevila žena, která měla Jehněčí hřbet přes den na starosti. „Stůl pro jednoho?“ Už vytahovala menu z hromádky vedle knihy s rezervovanými místy.

„Promiňte, rozmyslel jsem si to.“ Jack utekl.

Cestu halou a dlouhou pustou chodbu lemovala kavárna hotelu Alhambra, Salón pobřežních vln a prázdné vitríny. Když si představil, jak bude sám sedět u pultu a pozorovat zrudlé kuchaře, jak hází na špinavý gril plátky slaniny, hlad ho přešel. Počká, než se probudí matka nebo se spíš podívá, jestli v nějakém z obchodů po cestě do města sežene koblihu a malou krabičku s mlékem.

Otevřel vysoké a těžké dveře hotelu a vyšel do slunečního světla. Náhlý jas ho na chvíli zabolet v očích - svět se změnil v plochou oslnivou zář. Přimhouřil oči a proklínal se, že si zapomněl vzít své sluneční brýle. Přešel plošinku z červených cihel a sestoupil po čtyřech ostrých schodech na hlavní pěšinu, která se klikatila mezi zahradami.

Co by se stalo, kdyby umřela?

Co by se s ním stalo - kam by šel, kdo by se o něj staral, kdyby se opravdu stala ta nejhorší věc na světě a ona zemřela, jednou provždy *zemřela* v tom hotelovém pokoji?

Zavrtěl hlavou a pokoušel se tu hroznou myšlenku odehnat, než z udržovaných zahrad Alhambry vyrazí panika, která tam někde číhá, a rozseká ho na kusy. Nebude plakat, nepřipustí to - nebude myslet na Tarrytoonky a na to, kolik kil shodila; zavrhne ten pocit, že jí není pomoci a že nemá žádný cíl. Kráčel teď velmi rychle. Když seskočil z vlnící se pěšiny na příjezdovou cestu, dal si ruce do kapes. *Vona utíká, synku, a ty utíkáš s ní.* Utíká, ale před kým? A kam? Sem - právě sem. Do tohoto prázdného letoviska?

Došel na širokou ulici, která vedla podél pobřeží k městu. Celá prázdná krajina před ním se teď změnila ve vír, který ho mohl do sebe vtáhnout a vyplivnout ho na černém místě, kde nikdy neexistoval mír a bezpečí. Nad silnicí se vznášel racek. Opsal široký oblouk a znovu se snesl k pláži.

Jack ho sledoval. Díval se, jak se na obloze zmenšil v malou bílou čmouhu, která zmizela nad zubatým okrajem horské dráhy.

Tam někde uvnitř Veselého světa stál Lester Speedy Parker, černoš s kudrnatými šedými vlasy a hlubokými vráskami ve tvářích. Racek musel Speedyho vidět. Jackovi to bylo jasné jako jeho předchozí náhlá vize otce jeho přítele Richarda.

Racek zakřičel. Vlna k Jackovi vrhla silné zlaté světlo. Spatřil strýce Morgana a nového přítele Speedyho jako téměř alegoricky opačné postavy - jako sochy NOCI a DNE, které stojí na podstavcích; MĚSÍC a SLUNCE - tma a světlo. Jakmile Jack poznal, že by se jeho otci Speedy Parker líbil, věděl, že ve starém hráči blues není nic špatného. Ale strýc Morgan... to bylo úplně jiné stvoření. Strýc Morgan žil obchodem, uzavíráním smluv a spěchem. Byl tak ctižádostivý, že dokázal napadat i každé trochu rozporuplné rozhodnutí při tenisovém utkání; byl dokonce tak ctižádostivý, že podváděl při karetních hrách, ke kterým ho jeho syn čas od času přemluvil. Jack si alespoň myslel, že strýc Morgan v několika jejich hrách podváděl... nebyl mužem, který věděl, že prohra vyžaduje vznešenost.

NOC a DEN, MĚSÍC a SLUNCE, TMA a SVĚTLO. V těchto dvojicích byl černoš světlem. Ve chvíli, kdy se Jackovy myšlenky dostaly tak daleko, zaútočila na něj znovu panika, kterou zahnal v upravených hotelových zahradách. Zvedl nohy a dal se do běhu. Chlapec spatřil Speedyho, jak klečí před šedou a oprýskanou budovou pasáže a omotává silnou šňůru izolační páskou. Šedá hlava se skláněla téměř až k zemi, hubený zadek vystupoval ze zelených, obnošených pracovních kalhot, zaprášené podrážky bot se zvedaly jako převrácené plováky surfových prken. Uvědomil si, že si nepamatuje, co mu chtěl říct. Nevěděl ani, jestli mu chtěl vůbec něco říct. Speedy ještě dvakrát šňůru omotal černou páskou, přikývl a vyndal z kapsy pracovní košile otlučený nůž značky Palmer. S chirurgickou jemností pásku odřízl. Kdyby Jack mohl, utekl by i odtud. Rušit ho při práci a myslet si, že by mu mohl Speedy nějak pomoci, bylo stejně bláznivé. Jakou pomoc by mu mohl starý správce v zábavním parku poskytnout?

Vtom Speedy otočil hlavu a s výrazem naprosto vřelého uvítání si uvědomil chlapcovu přítomnost. Nebyl to jen úsměv. Četné vrásky na jeho obličejí se prohloubily a Jack alespoň věděl, že neruší.

„Putující Jack,“ řekl Speedy. „Začínal sem se bát, že se mi vyhejbaš. Zrovna, když se z nás stali kámoši. Rád tě, synku, zase vidím.“

„Jo,“ odpověděl Jack. „Taky tě rád vidím.“

Speedy zasunul kovový nůž zpět do kapsy košile a jeho dlouhé kostnaté tělo se zvedlo tak lehce, tak atleticky, jako by nic nevážilo. „Tady to místo se celý rozpadá,“ řekl. „Jen občas něco opravím, aby to víceméně fungovalo, jak by mělo.“ Uprostřed věty se zastavil a dobře se podíval Jackovi do obličejí. „Zdá se, že starej svět už nevypadá tak pěkně. Putující Jack se zamotal do hromady problémů. Je to tak?“

„Jo, asi jo,“ začal Jack. Pořád ještě nevěděl, jak svá trápení vyjádřit. Nemohl je sestavit do obyčejných vět. V obyčejných větách všechno vypadá rozumně. Jedna... dva... tři: Jackův svět se už neubíral po pěkných přímých cestách. Jeho hrad tlačilo vše, co nedokázal vyslovit.

Smutně se díval na muže před sebou. Speedy měl ruce vražené hluboko do kapes, šedé a husté obočí sražené. Jeho oči, které byly tak jasné, téměř bezbarvé, sklouzly z oloupaného nátěru k Jackovi. Jejich pohledy se setkaly. Jack se náhle cítil znovu lépe. Nechápal proč, ale zdálo se, že je mu Speedy schopný předávat své pocity, jako by se nesetkali teprve před týdnem, ale již před lety; jako by spolu měli společného víc, než pouhých pár slov v prázdné pasáži.

„Tak, práce bylo pro dnešek dost,“ řekl Speedy a pohlédl směrem k hotelu Alhambra. „Este něco a budou rozmazlený. Asi si neviděl ještě mou kancelář?“

Jack zavrtěl hlavou.

Doba na malé občerstvení, chlapče. Nadešla ta chvíle.“ Slezl pomalu z mola a Jack se za ním klusem rozběhl. Seskočili ze schodů a vydali se zakrslou trávou a udupanou hnědou zemí k budově na druhém konci parku. Speedy začal zpívat a úplně tím Jacka ohromil.

Putující Jacku, ale Putující Jáčku, Máš před sebou dlouhou cestu, Ještě delší cesta zpět.

Jack si pomyslel, že to není ani tolik zpěv, jako něco mezi zpěvem a mluvením. Kdyby neposlouchal slova, mohl jen naslouchat Speedyho hrubému a silnému hlasu.

Dlouhá, dlouhá cesta pro chlapce, Ještě delší cesta zpět.

Speedy hodil přes rameno zářivý pohled.

„Proč mi tak říkáš?“ zeptal se ho Jack. „Proč jsem Putující Jack? Protože jsem z Kalifornie?“

Došli k bleděmodré pokladně, kde se prodávaly lístky na horskou dráhu. Speedy si vrazil ruce znovu do kapes plandavých, zelených kalhot, otočil se na podpatku a opřel se ramenem o ohradu. Efekt a kvalita jeho pohybů byly téměř divadelní. Jako by věděl, promyslel si Jack, že se ho zeptá na určitou věc v určitý okamžik.

Říká, že přišel z Kalifornie. Copak neví, že musí zpátky...

Speedy zpíval a jeho tvrdý obličej se zaplnil citem, který Jackovi připadal až zdráhavý.

Říká, že tou cestou přijel,

Chudák Putující Jack musí zpátky...

„Cože?“ zeptal se Jack. „Vrátit se? Myslím, že moje máma dokonce prodala dům - nebo ho pronajala, nebo tak nějak. Nevím, co to sakra zkoušíš, Speedy.“ Když mu Speedy odpověděl místo rytmickým zpěvem normálním hlasem, ulevilo se mu. „Určitě si nepamatuješ, jaks mě tehdy prvně potkal, Jacku. Že ne?“

„Tehdy potkal? Kde to bylo?“

„V Kalifornii - aspoň si myslím, že jsme se tam potkali. Ne, že by sis to pamatoval, Putující Jacku. Bylo to pár pěkně nabitejch minut. Bylo to... počkej... bylo to asi tak před čtyřmi nebo pěti lety. Devatenáct set sedmdesát šest.“

Jack se na něj v naprostém ohromení podíval. Devatenáct set sedmdesát šest? Tehdy mu bylo sedm let. „Pojďme do mé kanceláře,“ řekl Speedy a se stejnou lehkou vznešeností se odstrčil od budky.

Jack ho následoval. Proplétal se mezi vysokými nosníky, které vrhaly černé stíny připomínající síť na hraní piškvorek. Prašná zem byla poseta plechovkami od piva a obaly od cukroví. Kolejnice horské dráhy nad nimi visely jako nedokončený mrakodrap. Jack viděl, jak se Speedy pohybuje s lehkostí basketbalového hráče - hlavu měl vzpřímenou, paže se mu klátily. Uhel jeho těla a jeho postoj vypadaly v šeru pod sítí nosníků velmi mladě - vypadal na dvacet.

Potom správce znovu vkročil do hrubého, slunečního světla a padesát dalších let obarvilo jeho vlasy na šedo, nadělalo zářezy na jeho krku. Když Jack dospěl k poslední řadě vzpěr, zastavil se. Cítil, že iluze mládí Speedyho Parkera je klíčem; cítil, že denní sny jsou velmi blízko; cítil, že se vznášejí všude kolem.

Devatenáct set sedmdesát šest? Kalifornie? Speedy kráčel směrem k malé, červeně natřené boudě ze dřeva, která se opírala na druhé straně zábavního parku o pletivo plotu. Jack se za ním vlekl. Byl si jistý, že ho nikdy v Kalifornii nepotkal... téměř viditelná přítomnost jeho fantazie mu ale připomněla jinou vzpomínku těch dnů. Obrazy a pocity z doby, kdy mu bylo šest let. Jack si tehdy hrál s malým černým taxíkem v otcově kanceláři za gaučem... otec a strýc Morgan neočekávaně a tajemně hovořili o denních snech. *Mají kouzla, jako my máme fyziku, je to tak? Zemědělskou monarchii, místo vědy používají magii. Dokážeš si ale představit, jak by nás zbožňovali, kdybychom jim dali elektřinu? Kdybychom tam dali správným chlapíkům jaderné zbraně? Dokážeš si to představit?*

Počkej chvíli, Morgane, mám tolik nápadů, které tě musejí určitě napadnout...

Jack téměř zaslechl otcův hlas. Zdálo se, že se v pustých stínech pod dráhou pohnulo podivné a neklidné království denních snů. Znovu se rozběhl za Speedym, který otevřel dveře malé červené kůlny. Opíral se o ně a usmíval se, aniž by se usmál.

„Něco tě trápí, Putující Jacku. Něco ti tam bzučí jako včela. Vstup do mého apartmá a vyprávěj mi vo tom.“

Kdyby byl jeho úsměv širší a jasnější, Jack by se možná obrátil a utekl. Stále se nad ním vznášel přízrak posměchu. Zdálo se ale, že celá Speedyho bytost vyzařuje upřímný zájem. Ve všech těch vráskách jeho obličej bylo poselství. Jack proklouzl dovnitř.

Speedyho „kancelář“ byl malý čtverec z prken a nestál tam stůl ani telefon. Vnitřek byl stejně červený jako vnějšek. O jednu stěnu se opíralo staré topení, které vypadalo jako chladič Pontiaca z padesátých let a dvě převrácené oranžové krabice. Tvrdému křeslu z šedého materiálu dělala uprostřed místnosti společnost školní židle s kulatým opěrátkem.

Postranice křesla vypadaly, že je rvaly celé generace koček. Jako vlasy se přes ně válely špinavé chuchvalce vycpávek. Druhá strana opěrátko školní židle byla posetá rytinami různých iniciál. Zařízení ze smetiště. V jednom rohu na sobě urovnaně ležely stopu vysoké hromádky paperbacků, v dalším čtvercový obal na gramofon z umělé aligátoří kůže. Speedy pokynul hlavou k topení a řekl: „Kdybys přišel v lednu, únoru, chlapče, viděl bys, proč to mam. Zima? Pcháá.“ Jack se ale díval na obrázky přilepené ke zdi nad topením a oranžovými krabicemi.

Až na jeden to všechno byly obrázky nahotinek vystřižené z pánských časopisů. O stromy se opíraly ženy s prsy velkými jako hlava, roztahovaly silné a vypracované nohy. Jackovy přišly jejich tváře fascinující i divoké - zdálo se mu, že kdyby ho tyto ženy políbily, ukously by mu kůži. Některé nebyly mladší než jeho matka, jiné vypadaly jen o něco starší než on. Jackovy oči to maso hltaly - všechno, mladé i nemladé, růžové, čokoládově hnědé nebo žluté jako med. Zdálo se, že se k němu naklání. Uvědomoval si, že Speedy Parker stojí vedle něho a vše pozoruje. Pak si všiml krajiny mezi fotografiemi nahých žen a na vteřinu přestal dýchat.

Také to byla fotografie a také se zdálo, že se po něm natahuje, jako by byla třírozměrná. Nad horami a plání se rozprostírala průsvitná obloha. Jack málem cítil čerstvou vůni krajiny. To místo znal. Nikdy tam nebyl - ve skutečnosti - ale znal to tam. Bylo to místo z denních snů.

„Padlo do voka, co?“ zeptal se Speedy a Jack si vzpomněl, kde je. Euroasijská žena, která stála zády ke kameře, naklonila zadek tvaru srdce a přes rameno se na něj usmála. Ano, pomyslel si Jack. „Vopravdu pěkný místo,“ řekl Speedy. „Sám sem ho tam dal. Ty holky tu na mě čekaly, když jsem sem přišel. Neměl sem to srdce je strhat ze zdi. Něk mi připomínaj dobu, když sem byl na cestách.“

Jack se na Speedyho překvapeně podíval. Stařík na něho mrknul.

„Ty to místo znáš, Speedy?“ zeptal se Jack. „Myslím, víš, kde to je?“

„Možná jo, možná ne. Možná je to Afrika - někde u Keni. Možná je to jenom moje paměť. Sedni si, Putující Jacku. Vem si křeslo.“

Jack křeslo otočil, aby viděl na obrázek místa z denních snů. „Je to Afrika?“

„Možná je to někde o dost blíž. Možná někde, kam se člověk může dostat - dostat kdykoliv chce. To znamená, když ho nutně potřebuje vidět.“

Jack si najednou uvědomil, že se už nějakou dobu třese. Sevřel ruce v pěst a cítil, jak se mu třas přesunuje do žaludku.

Nebyl si jistý, zda se vůbec na místo z denních snů chce dívat. Pohlédl tázavě na Speedyho, který se usadil na školní židli. „Není to nikde v Africe, že ne?“

„No, nevím. Mohlo by. Mám pro to vlastní název, synku. Říkám mu Teritoria.“

Jack se znovu podíval na fotografii - na dlouhou pláň s dolíky; na nízké hnědé hory. Teritoria. Tak to bylo, tak se místo jmenovalo.

Mají kouzla, jako my máme fyziku, je to tak? Zemědělskou monarchii... moderní zbraně správným chlapíkům... vymýšlel strýc Morgan. Jackův otec mírněji odpovídal: „Musíme být na způsob, jak se tam dostat, opatrní, kolego... pamatuj, že jim něco dlužíme, myslím tím, že jim opravdu něco dlužíme...“

„Teritoria,“ zopakoval Speedy a vychutnával to slovo, jako by pokládal otázku.

„Vzduch jak nejlepší víno ze sklepa nějakého boháče. Jemnej déšť. To je místo, synku.“

„Byls tam, Speedy?“ zeptal se Jack a s napětím očekával přímou odpověď.

Speedy, ho ale zklamal a Jack věděl, že to tak dopadne. Správce se na něho usmál. Tentokrát to byl opravdový úsměv a nejen skvělý plamen vřelosti.

Po chvíli řekl: „Já sakra nikdy nevytáh paty ze Spojených států, Putující Jacku. Ani za války. Nikdy sem nebyl dál než v Texasu nebo Alabamě.“

„A jak víš o... Teritoriích?“ Ten název si právě začínal zvykat na jeho ústa.

„Člověk jako já, ten poslouchá různé příběhy. Vyprávění o dvouhlavejch papoušcích, lidech, co lítaj na vlastních křídlech, lidech, co se mění ve vlky. vyprávění o královnách. Nemocných královnách.“

...kouzla jako my máme fyziku, je to tak?

Andělé a vlkodlaci. „Slyšel jsem příběhy o vlkodlacích,“ řekl Jack. „Jsou i v kreslených filmech. To nic neznamená, Speedy.“

„Asi ne. Já ale slyšel, že když člověk vytáhne ze země ředkvičku, půl míle daleko jí jinej člověk ucítí - sladká a jasná vůně.“

„Ale andělé...“

„Lidi s křídly.“

„A nemocné královny,“ řekl Jack a myslel to jako žert - *jéje, vymyslel sis hloupé místo, metan*. Když ale ta slova vyslovil, udělalo se mu špatně. Vzpomněl si na racka, který rval škebli ze schránky, na černé oko, které ho sledovalo s vlastní morálkou. Slyšel potrhlého strýce Morgana, jak ho žádá, aby královnu Lily zklidnil.

Královna Běček. Královna Lily Cavanaughová.

„Jo,“ odpověděl Speedy tiše. „Problémy sou všude, synku. Nemocná královna... možná umírající. Umírající, synku. A jeden nebo dva světy tam čekají, jen čekaj, jestli se někdo objeví a zachrání ji.“

Jack se na něj díval s otevřenými ústy a cítil se, jako by ho starý správce právě kopl do břicha. Zachrání ji? Zachrání jeho matku? Znovu ho začala zaplavovat panika - jak ji mohl zachránit? Znamenal celý ten rozhovor, že tam ve svém pokoji opravdu umírá?

„Máš práci, Putující Jacku,“ řekl mu Speedy. „Práci, která ti nedá pokoj, a to je boží pravda. Přál bych si, aby to bylo jinak.“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ odpověděl Jack. Zdálo se, že mu dech uvázl v malé, horké kapse na jeho krku. Podíval se do dalšího rohu malého červeného pokoje a spatřil otlučenou kýtám, která stála opřená o zeď. Vedle ležela úhledně srolovaná matrace. Speedy spal vedle své kytary.

„Víš,“ začal Speedy. „Sou chvíle, víš, co myslím, chvíle, kdy víš víc, než sis myslel. Sakra víc.“

„Ale, já ne -“ řekl Jack a zarazil se. Právě si na něco vzpomněl. Teď byl vyděšen ještě víc - vyřítit se na něj další kus minulosti a dožadoval se pozornosti. V okamžiku ho zalil pot, pokožka byla velmi chladná - jako by ho jemně pokropili hadicí. Byla to stejná vzpomínka, se kterou bojoval včera ráno, když stál před výtahem a namlouval si, že mu nepraskne močový měchýř.

„Neříkal sem, že je doba na občerstvení?“ zeptal se Speedy, natáhl se dolů a odsunul volné prkno. Jack uviděl znovu dva normálně vypadající muže, kteří se snaží nacpat do auta jeho matku. Velký strom nad nimi spouštěl své listy na střechu auta.

Speedy opatrně vyndal z otvoru mezi prkny půllitrovou láhev. Sklo bylo tmavě zelené, tekutina uvnitř vypadala černě. „To ti pomůže, synku. Potřebuješ jen trochu chuti - pošle tě na nová místa, pomůže ti začít hledat, o čem sem ti říkal.“

„Nemůžu tu zůstat, Speedy,“ vyhrkl Jack v zoufalé snaze dostat se zpátky do Alhambry. Stařík viditelně ovládl překvapení na svém obličejí a zastrčil láhev zpátky pod volné prkno. Jack už byl na nohou. „Mám starost,“ řekl.

„O svou matku?“

Jack přikývl a postupoval k otevřeným dveřím.

„Pak se rozhodni a jdi se podívat, jestli je v pořádku. Můžeš se, Putující Jacku, vrátit kdykoliv.“

„Dobře,“ odpověděl chlapec. Předtím, než vyběhl ven, ještě zaváhal. „Víš... víš, pamatuju si, jak jsme se tehdy potkali.“

„Ne, ne, poplet se mi mozek,“ řekl Speedy, zavrtěl hlavou a zamával rukama sem a tam. „Tys měl pravdu. Do minulýho tejdne smě se nikdy neviděli. Běž za svou mámou a uklidni se.“

Jack se vyřítit dveřmi a utíkal prudkým slunečním světlem k široké bráně, která vedla na ulici. Nad ní čekal nápis TĚVS ÝLESEV AIDACRA, který se rýsovala proti obloze. Barevné zářivky v noci hlásají oběma směry jméno parku. Pod teniskami Nike se zvedal prach. Jack nutil své svaly, aby se pohybovaly rychleji, aby byly tvrdší. Když probíhal bránou, zdálo se mu, že letí.

Devatenáct set sedmdesát šest. Jack se coural po Rodeo Drive. Bylo odpoledne, červen? červenec?... nějaké odpoledne v období sucha, ale ještě nepřišla doba, kdy se lidé bojí lesních požárů v horách. Nemohl si ani teď vzpomenout, kam šel. Ke kamarádovi? Nebyla to důležitá pochůzka. Vzpomínal si, že už dosáhl toho, aby celý den nemyslel jen na otce. Mnoho měsíců po nešťastné smrti Phila Sawyera při honu na Jacka strašlivou rychlostí útočil otcův stín, jeho ztráta. Útočil, kdykoliv na něj nebyl připraven. Bylo mu teprve sedm, ale věděl, že mu ukradli část dětství. Jeho šestileté já vypadalo neuvěřitelně naivní a hloupé. On se ale naučil důvěřovat síle své matky. Zdálo se, že se už v temných koutech, v záchodech s pootevřenými dveřmi, v ulicích plných stínů a v prázdných pokojích neukrývají beztvare a divoké hrozby.

Události toho monotónního, letního odpoledne roku 1976 ale tento přechodný klid zničily. Jack musel potom spát celých šest měsíců s rozsvíceným světlem. Jeho spánek rušily noční můry.

Jen pár bloků od bílého, dvouposchoďového koloniálního domu Sawyerových přejelo přes silnici auto. Bylo zelené a Jack si pamatoval jedinou věc: nebyl to Mercedes. Mercedes byl jedinou značkou, kterou znal. Muž za volantem stáhl okénko a usmál se na Jacka. Chlapce nejdříve napadlo, že toho muže zná - muž zná Phila Sawyera a chce jen pozdravit jeho syna. Z jeho úsměvu něco takového vyzářovalo; ten úsměv byl klidný, nepředstíraný a důvěrně známý. Další muž se naklonil ze sedadla spolujezdce a podíval se na Jacka brýlemi, jaké nosí slepci. Brýle byly kulaté a tak tmavé, že vypadaly úplně černé. Drahý muž měl na sobě čistě bílý oblek. Za řidiče chvíli mluvil jeho úsměv.

Potom pronesl: „Synku, nevíš, jak se dostaneme do hotelu Beverly Hills?“ Byl to tedy přeci jen cizinec. Jack ucítil zvláštní pocit zklamání.

Ukázal ulicí nahoru. Hotel stál přímo tam. Byl tak blízko, že tam mohl jeho otec do Loggia chodit na ranní setkání.

„Přímo tam?“ zeptal se řidič se stejným úsměvem.

Jack přikývl.

„Jsi chytrý chlapík,“ řekl mu muž a ten druhý se zachechtal. „Máš představu, jak je to daleko?“ Jack zavrtěl hlavou. „Asi pár bloků?“

„Jo.“ Začal se cítit nepříjemně. Řidič se pořád usmíval. Teď ale jeho úsměv vypadal jasně, hrubě a prázdňě. Spolujezdcův smích zněl sípavě a vlhce, jako by cugal něco mokrého.

„Možná pět? Šest? Co myslíš?“

„Myslím, že asi pět nebo šest.“ odpověděl Jack a ustoupil.

„Dobře, každopádně ti chci poděkovat, malý příteli,“ řekl řidič. „Nemáš náhodou rád cukroví?“ Protáhl otevřeným oknem sevřenou dlaň, obrátil ji a roztáhl prsty: tyčinka Tootsie. „Je tvá, ber.“

Jack postoupil váhavě vpřed. V jeho mozku vířily tisíce slov, která varovala před cizinci a cukrovím. Tenhle muž byl ale pořád v autě. Kdyby se o něco pokusil, než otevře dveře, Jack bude o půl bloku dál. Kdyby si nevzal, porušil by pravidla slušného chování. Postoupil o další krok. Podíval se do mužových očí. Byly modré a stejně jasné a tvrdé jako jeho úsměv. Instinkt mu napovídal, aby ruku stáhl a odešel. Natáhl se k tyčince Tootsie o další palec nebo dva. Pak po ní prsty rychle sáhl.

Řidičova ruka se sevřela kolem jeho. Spolujezdec se slepeckými brýlemi se hlasitě zasmál. Jack ohromeně zíral do mužových očí a spatřil, jak se začínají měnit - *myslel si*, že spatřil, jak se začínají měnit - z modré barvy na žlutou. Pak byly ale žluté.

Muž na drahém sedadle otevřel dveře a rozběhl se kolem auta. V klopě hedvábného saka měl malý, zlatý křížek. Jack rukou divoce škubal. Řidič se ale jen jasněji a prázdňěji usmíval a pevně ho držel.

„NE!“ ječel Jack. „POMOC!“

Muž s černými brýlemi otevřel zadní dveře vedle Jacka.

„POMOZTE MI!“ křičel Jack.

Muž, který ho držel, ho začal tlačit do otevřených dveří. Jack se vzpínal a stále křičel. Muž ho ale bez problémů sevřel pevněji. Jack ho tloukl do rukou, snažil se je od sebe odstrčit. S hrůzou si uvědomil, že to, co cítí, není kůže. Otočil hlavu a spatřil, že ho drží tvrdá a pichlavá věc podobná pařátu nebo drápům, která vystupuje z černého rukávu. Znovu zaječel.

Z konce ulice se ozval jasný hlas. „Hele, nechtě toho kluka bejt! No vy! Nechtě toho kluka na pokoji!“

Jack s úlevou zalapal po dechu a kroutil se v mužově sevření, jak jen mohl. Od konce bloku k nim běžel a křičel vysoký a hubený černoš. Muž Jacka odhodil na chodník a rozběhl se kolem auta. Otevřely se venkovní dveře jednoho z domů za Jackem. Další svědek.

„Dělej, dělej,“ vykřikl řidič a dupl na plyn. Bílý oblek skočil na vedlejší sedadlo. Kola auta se rozjela a zaskřípěla po Rodeo Drive. Auto málem narazilo do dlouhého, bílého Cleneta, ve kterém seděl opálený muž v bílém tenisovém oblečení. Clenetův klakson zatroubil.

Jack se zvedl z chodníku. Točila se mu hlava. Vedle něj se objevil plešatý muž ve hnědém safari a ptal se: „Kdo to byl? Máš jejich jména?“

Jack zavrtěl hlavou.

„Jak se cítíš? Měli bychom zavolat policii.“

„Chci si sednout,“ řekl Jack a muž o krok ustoupil,

„Chceš, abych zavolal policii?“ zeptal se a Jack zavrtěl hlavou.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ řekl muž. „Bydlíš tady někde poblíž? Už jsem tě viděl, že jo?“

„Já jsem Jack Sawyer. Náš dům je tamhle.“

„Ten bílý dům,“ odpověděl muž a přikývl. „Jsi syn Lily Cavanaughové. Odvedu tě domů, jestli chceš.“

„Kde je ten druhý?“ zeptal se Jack. „Ten černoš - ten, co křičel.“

Pomalů odstoupil od muže v safari. Kromě nich byla ulice prázdná.

Ten muž, který k němu běžel, byl Lester Speedy Parker. Jack si uvědomil, že mu tehdy zachránil život Speedy a utíkal k hotelu ještě rychleji.

Měl jsi nějakou snídani?“ zeptala se matka a vypustila z úst oblak kouře. Měla přes vlasy šátek jako turban. Když měla vlasy ukryté, Jackovi její obličej připadal hubený a zranitelný. Mezi druhým a třetím prstem jí doutnala půlpalcová cigareta. Viděla, jak se na ni podíval, a típla ji o popelník na nočním stolku.

„Ach ne, vlastně ne,“ zavolal od dveří do ložnice.

„Řekni jasné ano, nebo ne,“ odpověděla a obrátila se zpět k zrcadlu. „Ta dvojsmyslnost mě ničí.“ Zápěstí a ruka v zrcadle nanášely na její obličej make - up. Vypadaly velmi hubeně.

„Ne,“ řekl.

„Tak chvilku počkej. Až ze sebe udělá tvá matka krásku, odvede tě dolů a koupí ti cokoliv, po čem tvé srdce touží.“

„Dobrá,“ odpověděl. „Když jsem tam šel sám, bylo to moc depresivní.“

„Kriste, co by mohlo být pro tebe depresivní...“ Předklonila se a zkontrolovala v zrcadle svůj obličej.

„Asi by ti nevadilo počkat v obýváku, že ne, Jacku. Raději bych to udělala sama. Kmenová tajemství.“

Jack se beze slova obrátil a přešel do obývacího pokoje.

Když zazvonil telefon, vyskočil stopu vysoko.

„Mám to vzít?“ zavolal.

„Díky,“ odpověděl chladný hlas.

Zvedl sluchátko a řekl dobrý den.

„Nazdar, chlapče, konečně jsem vás sehnal,“ ozval se strýc Sloat. „Co se to k s akru děje v hlavě tvý mámy? Ježíši, když nikdo nezačne dávat pozor na maličkosti, můžeme tu mít pěkný problém. Je tam? Řekni jí, že se mnou musí mluvit. Je mi jedno, co říká. Musí se mnou mluvit. Věř mi, malej.“

Telefon se v Jackově ruce kýval. Chtěl zavěsit, nasednout s matkou do auta a odjet do jiného hotelu v jiném státě. Nezavěsil. Zavolal: „Matko, na telefonu je strýc Morgan. Říká, že s ním musíš mluvit.“

Chvilí byla zticha a Jack si přál vidět její obličej. Nakonec řekla: „Vezmu si to tady, Jacku.“

Jack už věděl, co musí udělat. Matka tise zavřela dveře do ložnice. Slyšel, jak jde zpátky k nočnímu stolku. Zvedla sluchátko. „Dobře, Jacku,“ houkla přes dveře. „Dobře,“ zavolala na něj. Potom znovu telefon položil k uchu a zakryl rukou mikrofon, aby nikdo neslyšel jeho dech.

„Výborné číslo, Lily,“ řekl strýc Morgan. „Vynikající. Kdybys byla ještě u filmu, možná bychom z toho něco vytřískali. Něco jako 'Proč ta herečka zmizela?' Nezdá se ti ale, že nadešla doba, aby ses začala chovat jako rozumný člověk?“

„Jak jsi mě našel?“ zeptala se.

„Myslíš, že najít tě je těžké? Nech toho, Lily. Chci, aby ses okamžitě vrátila do New Yorku. Je čas, abys přestala utíkat.“

„Myslíš, že to dělám, Morgane?“

„Nemáš tolik času, Lily, a ani já nemám tolik času, abych ho marnil tím, že tě honím po Nové Anglii. Hele, počkej. Ten tvůj kluk nepověsil telefon.“

„Samozřejmě, že pověsil.“

Jackovi se před několika vteřinami zastavilo srdce.

„Vypadni od toho, spratku,“ vyštěkl hlas Morgana Sloata.

„Nebud' směšný, Sloate,“ odpověděla matka.

„Řeknu ti, madam, co je směšný. Schováváš se v nějakém rozpadlém hotelu a máš být přítom v nemocnici, to je směšný. To sakra nevíš, že musíme rozhodnout milion obchodních záležitostí? Zajímá mě i vzdělání tvého syna. Já dělám voprawdu dobrou věc. Zdá se, že tys to vzdala.“

„Už s tebou nechci mluvit,“ řekla Lily.

„Nechceš, ale musíš. Jestli budu muset, přijedu tam a odvezu tě do nemocnice násilím. Musíme něco zařídit, Lily. Vlastníš polovinu společnosti, kterou se snažím vést - a až bude po tobě, dostane tvou půlku Jack. Chci vědět, že je o něj postaráno. A jestli si myslíš, že to, co v tom posraným New Hampshiru děláš, je péče, pak jsi na tom hůř, než si myslíš.“

„Co chceš, Sloate?“ zeptala se Lily unaveným hlasem.

„Ty víš, co chci - chci, aby bylo o každého postaráno. Chci, co je správné. Postarám se o Jacka, Lily. Dám mu padesát tisíc dolarů na rok. Přemýšlej o tom, Lily. Starej se, aby se dostal na dobrou školu. Ty ho ani neposíláš do školy.“

„Vznešenej Sloat,“ řekla matka.

„Myslíš, že je to odpověď? Ty potřebuješ pomoc a já jsem jediný, kdo ti ji nabízí.“

„O co ti jde. Sloate?“ zeptala se matka.

„Víš to moc dobře. Dostanu, co mi patří. Dostanu, co mám. Tvůj podíl ve firmě Sawyer a Sloat - strhnul jsem si pro podnik prdel a má bejt můj. Mohli bychom vyřídit ty papíry ráno, Lily. Potom se můžeme soustředit na to, aby se o tebe někdo postaral.“

„Jako se postarali o Tommyho Woodbina,“ řekla. „Občas si myslím, že jste byli s Philem moc úspěšní, Morgane. Vedení firmy Sawyer a Sloat bylo mnohem pohodlnější, než ses pustil do obchodů a než jsi začal investovat

do pozemků. Vzpomínáš, že jsi kdysi měl za klienty jen tucet podřadných komiků, půl tuctu nadějných herců a scénáristů? Život bez milionů se mi líbil více.“

„Pohodlnější, z koho si děláš legraci?“ vykřikl strýc Morgan, „nedokážeš zvládnout ani sama sebe!“ Pak se pokusil uklidnit. „A zapomenu, žes mluvila o Tomovi Woodbinovi. To je pod tvou úroveň.“

„Teď zavěším, Sloate. Nejezdí sem a dej Jackovi pokoj.“

„Půjdeš do nemocnice, Lily. A tohle popojíždění - ‘,

Matka zavěsila uprostřed Morganovy věty. Jack jemně položil vlastní sluchátko. Pak o několik kroků popošel k oknu, jako by nechtěl, aby ho u telefonu viděla. V zavřené ložnici bylo jen ticho.

„Mami?“ řekl.

„Ano, Jacku?“ Hlas jí mírně zakolísal.

„Jsi OK? Je vše v pořádku?“

„Já? Jasně.“ Její kroky se přiblížily. Dveře se se skřípotem otevřely. Jejich oči se setkaly, jeho modré, její modré. Lily dveře úplně otevřela. Jejich pohledy se znovu na chvíli setkaly. „Všechno je samozřejmě v pořádku. Proč by nemělo?“ Odvrátili se od sebe. Proběhlo mezi nimi určité poznání, ale jaké? Jack přemýšlel, jestli věděla, že rozhovor poslouchal. Pak pochopil, že poznání, které s ní sdílel, byla - poprvé - ve skutečnosti její nemoc.

„No,“ řekl rozpačitě. Nemoc jeho matky - ta nevyslovená věc - se najednou rozrostla do obřích rozměrů. „Nevím přesně. Zdálo se, že strýc Morgan...“ pokrčil rameny.

Lily se zachvěla a Jack si uvědomil další věc. Jeho matka měla strach - měla nejméně takový strach jako on.

Strčila si do úst cigaretu a cvakla zapalovačem. Její pohled ho opět provrtával. „Vůbec si toho otravy nevíš, Jacku. Jen mě štvě, že se ho nikdy nedokážu zbavit. Tvůj strýc Morgan mě rád straší.“ Vydechla šedý kouř. „Obávám se, že už nemám na snídani chuť. Proč nejdeš dolů a nedáš si tentokrát opravdovou snídani?“

„Pojď se mnou,“ odpověděl.

„Raději bych byla chvílku sama, Jacku. Zkus to pochopit.“

Zkus to pochopit.

Věř mi.

Když dospělí říkají takové věci, myslí tím úplně něco jiného.

„Až se vrátíš, bude se mnou větší zábava,“ dodala. „To je slib.“

Ale doopravdy říkala - *chci křičet, už to dál nesnesu, vypadni, vypadni!* „Mám ti něco přinést?“

Zavrtěla hlavou a nuceně se na něho usmála. Musel z pokoje odejít, i když už také neměl na snídani chuť. Pomalu kráčel chodbou k výtahu. Opět mohl jít na jediné místo. Tentokrát si to ale uvědomil, než došel do tmavé haly, kde seděl bledý a nepříjemný recepční.

Speedy Parker v červené boudě nebyl. Nebyl ani na dlouhém molu, ani v podloubí, kde dva starší hoši hráli Skee - Ball jako o život. Nebyl ani na zaprášené planině pod horskou dráhou. Jack Sawyer se bezradně v prudkém slunečním světle otáčel a rozhlížel se prázdnými ulicemi a pustým parkem. Strach v něm opět rostl. Co když se Speedymu něco stalo? Bylo to nemožné, ale co když se strýc Morgan o Speedym dozvěděl (dozvěděl co?) a... Jack si představil DIVOČÁKA, jak se vykodrcal z vedlejší ulice, se skřípěním zařadil a nabíral rychlost.

Škubl sebou, pohnul se. přestože ještě nevěděl, kterou cestou se dát. V prudkém záchvatu paniky spatřil strýce Morgana, jak utíká kolem řady pokroucených zrcadel a postupně se mění v příšerné a deformované postavy. Na holém čele mu vyrostly rohy, mezi silnými rameny vykvetl hrb. z širokých prstů se staly lopaty. Zatočil prudce vpravo a zjistil, že se blíží k téměř kulaté budově zvláštních tvarů, kterou tvořila bílá prkna.

Zevnitř náhle uslyšel rytmické *ťuk, ťuk, ťuk*. Utíkal po zvuku - klíč bušil do trubky, kladivo tlouklo do kovadliny, byl to zvuk práce. Mezi prkny našel kliku a otevřel křehké laťkové dveře.

Vstoupil do pruhované temnoty a zvuk zesílil. Temnota okolo něj měnila tvar a dimenze. Natáhl ruce a narazil na plátno. Odsunul ho a v tom okamžiku ho obklopilo zářivé žluté světlo. „Putující Jack,“ řekl Speedyho hlas.

Jack se po hlasu otočil a spatřil správce, který seděl na zemi vedle částečně rozmontovaného kolotoče. V ruce držel klíč. Před ním ležel bílý kůň s bujnou hřívou probodnutý dlouhou stříbrnou tyčí od břicha

až po hrušku sedla. Speedy položil opatrně klíč na zem. „Seš už teď připravenej si promluvit, synku?“ zeptal se.

Čtvrtá kapitola

JACK SE DOSTÁVÁ NA DRUHOU STRANU

„Ano, už jsem připravenej,“ odpověděl Jack úplně tichým hlasem, a pak začal plakat.

„Víš, Putující Jacku,“ řekl Speedy, pustil klíč a přistoupil k němu. „Víš, synku, neber ji vážně, teďka ji neber vážně...“ Jack to ale nedokázal. Náhle toho na něj bylo moc, všeho, moc. Mohl buď plakat, nebo klesnout pod velkou vlnu temnoty - vlnu, kterou neprojde ani paprsek zlatého světla. Slzy byly nepříjemné, Jack ale cítil, že jestli se nevypláče, ta hrůza ho zabije.

„Jen se vybreč, Putující Jacku,“ domlouval mu Speedy a objal ho rukama. Jack přitiskl svůj horký, oteklý obličej do Speedyho tenké košile a ucítil jeho vůni - něco jako Old Spice, něco jako skořice, něco jako knihy, které už nikdo nevytáhl dávno z knihovny. Příjemné a uklidňující vůně. Objal Speedyho a dlaněmi ucítil těsně pod povrchem kosti jeho zad, které jen ztěží kryly svaly.

„Breč, když ti to pomůže,“ řekl Speedy a choval ho v náručí. „Někdy to pomáhá. Já to vím. Speedy ví, kam až ses dostal, Putující Jacku, a kam až musíš dojít, a jak ses unavenej. Tak breč, když ti to pomůže.“

Jack málem jeho slovům nerozuměl - slyšel jen jejich zvuk a ten byl konejšivý a hřejivý.

- Má matka je opravdu nemocná,“ zamumlal nakonec do Speedyho hrudi. „Asi sem přijela, aby utekla před starým partnerem mého otce. Před panem Morganem Sloatem.“ Silně popotáhl. pustil Speedyho a ustoupil. Otřel si oteklé oči dlaněmi. Udivilo ho, že necítí rozpaky - slzy ho vždy předtím otravovaly a styděl se za ně... bylo to téměř, jako by se počural do kalhot. Protože byla matka vždycky tak silná? Asi částečně, ano, Lily Cavanaughová plakala málokdy. „To není ale jedinej důvod, proč sem přijela, ne?“

„Ne,“ řekl Jack tiše. „Myslím... že sem přijela umřít.“ Hlas se mu při posledním slovu neuvěřitelně zvedl a vydal zvuk jako nenaolejované panty.

„Možná,“ odpověděl Speedy a klidně Jacka pozoroval. „A možná ses tu, abys jí zachránil. Jí... a ženu, co je úplně jako vona.“

„Koho?“ procedil Jack ztuhkými rty. Neznal její jméno, ale věděl, o koho jde.

„Královnu,“ odpověděl Speedy. „Menuje se Laura DeLoessianová a je to Královna Teritorií.“

„Pomoz mi,“ zavřel Speedy. „Chyt' Stříbrnou Lady pod vocasem. Budeš si k Lady dovolovat, ale asi jí nebude vadit, když mi pomůžeš vrátit jí. kam patří.“

„Tak jí říkáš? Stříbrná Lady?“

„Jasnačky,“ řekl Speedy, zakřenil se a ukázal nahore a dole tucet zubů. „Každej kůň z kolotoče má méno copak to nevíš? Tak do toho, Putující Jacku.“

Jack sáhl pod dřevěný koňský ocas a sevřel ruku. Speedy zachrochtal a ovinul své hnědé prsty kolem jejích předních nohou. Odnesli společně dřevěného koně k šikmému podstavci. Žerď s vrstvami oleje Quaker Seate namířili k zemi.

„Trochu doleva...“ vydechl Speedy. „Jo... a teď jí přikolíkuj, Putující Jacku! Dobře jí přikolíkuj!“

Nasadili žerď a ustoupili. Jack těžce oddychoval, Speedy se šklebil a sípavě lapal po dechu. Černocho si setřel z čela pot a obrátil svůj úsměv k Jackovi.

„No, nejsme borci?“

„Když to říkáš,“ odpověděl Jack s úsměvem.

„Říkám to. No jasně!“ Speedy si sáhl do zadní kapsy a vytáhl tmavě zelenou púllitrovou láhev. Odšrouboval víčko a napil se. Jack na chvíli pocítil zvláštní jistotu

„ - viděl skrz Speedyho. Speedy zprůhledněl jako jeden z duchů v *Topper* show, které vysílala nějaká nezávislá stanice v L.A. Speedy mizel. *Mizí, pomyslel si Jack, nebo se stěhuje někam jinam!* To byl ale další praštěný nápad; vůbec to nedávalo smysl.

Pak byl Speedy stejný jako vždy. Jen ho podvedly oči, chvilková -

Ne. Tak to nebylo. Na vteřinu tady téměř nebyl.

- halucinace.

Speedy se na něj lišácky díval. Podával pomalu láhev Jackovi, pak mírně zavrtěl hlavou. Místo toho ji zavřel a znovu strčil do zadní kapsy. Obrátil se a prohlížel si Stříbrnou Lady, která teď stála znovu na svém místě a potřebovala jen zajistit šrouby. Usmíval se.

„Jsme borci, jen co je pravda, Putující Jacku.“

„Speedy - “

„Každý má méno,“ řekl Speedy a pomalu obcházel kolem podstavce kolotoče. Ve vysoké budově se rozléhal zvuk jeho kroků. V šeru mezi příčnými trámy zapísklo tiše několik vlaštovek. Jack šel za ním.

„Stříbrná Lady... Půlnoc... tuten grošák je Skaut... tahle klisna zase Ella Speed.“

Černoch zaklonil hlavu a zazpíval. Vlaštovky překvapeně vzlétly.

„Ella Speed se měla... budu vám vyprávět, co proved Bili Martin...' Húú! Koukni, jak lítají!“ Zasmál se... když se ale k Jackovi obrátil, byl znovu vážný. „Chceš zkusit zachránit tvej mámě život, Jacku? Jí a tej druhej ženě, co sem ti vo ní povídal?“

„Já...“ *nevím jak*, chtěl říct. Ozval se ale jeho vnitřní hlas - hlas, který vystoupil toho rána ze zamčené komnaty, kde byla ukryta vzpomínka na dva muže a nepovedený únos. *Ty víš! Možná potřebuješ Speedyho, aby tě popostrčil, ale ty to, Jacku, víš. Víš to.*

Moc dobře ten hlas znal. Byl to hlas jeho otce.

„Ano, ale musíš mi říct jak,“ odpověděl kolísavým hlasem.

Speedy přešel ke vzdálené stěně kruhového tvaru, kterou tvořila úzká prkna a kterou zdobil primitivní, ale velmi energický obraz běžících koní. Jackovi zeď přišla jako stahovací poklop otcova psacího stolu (posledně, když byl s matkou v kanceláři Morgana Sloata, tam stůl stál. Náhle si na to vzpomněl a ucítil slabé bodnutí zlosti).

Speedy vytáhl obrovský kruh s klíči a zamyšleně je probíral. Když našel ten, který hledal, zasunul ho do visacího zámku. Uvolnil ho z petlice, zacvakl a strčil do jedné náprsní kapsy. Pak po kolejnici odsunul celou zeď. Po stropě vlídně tančily vodní vlnky. Měli před sebou nádherný výhled na moře, jaký se naskytl návštěvníkům Kolotoče z Arcadie vždy, když je odvezla Stříbrná Lady, Půlnoc a Skaut za východní zeď budovy. Lehký vánek odfoukl Jackovi vlasy z čela.

„Až vo tom budem mluvit, bude lepší bejt na slunci,“ prohlásil Speedy. „Pojd sem, Putující Jacku. Řeknu ti, co můžu... to nebude všechno, co vím. Chraň bůh, aby ses někdy dozvěděl všechno.“ Speedy mluvil tiše - jeho hlas byl pro Jacka příjemný a měkký jako dobře vydělaná kůže. Naslouchal, chvílemi se mračil, chvílemi údivem otvíral ústa.

„Znáš denní sny?“

Jack přikývl.

„To nejsou sny, Putující Jacku. Ani denní sny, ani noční můry. To místo je vopravdický. Aspoň dost vopravdický. Je vo dost jiný, než tady, aleje skutečný.“

„Speedy, máma říká - “

„Na to teď nemysli. Vona vo Teritoriích neví... ale určitým způsobem je zná. Protože tvůj táta, ten to věděl. A ten druhej - “

„Morgan Sloat?“

„Jo, myslím, že to taky ví.“ Potom Speedy tajemně dodal. „Nevím, kdo to ještě ví. Nevím! Húú!“

„Ten obrázek v tvé kanceláři... nebyla Afrika?“

„Žádná Afrika.“

„Žádný podvod?“

„Žádný podvod.“

„A můj táta tam odešel?“ zeptal se. Jeho srdce už ale odpověď znalo - ta odpověď objasňovala tolik věcí, že to musela být pravda. Pravda nebo ne. Jack si nebyl jistý, nakolik tomu chce věřit. Kouzelné země? Nemocné královny? Cítil se nejistě. Cítil v mozku nejistotu. Neříkala mu matka, když byl malý, znovu a znovu, aby si denní sny nepletl s opravdovým životem? Byla velmi přísná a trochu ho vystrašila. Teď si pomyslel, že byla asi také vystrašená. Mohla snad s Jackovým otcem tak dlouho žít a nic nevědět? To si nemyslel. *Možná*, pomyslel si, *toho moc nevěděla... jen tolik, aby dostala strach. Zbláznit se.* O tom mluvila. Lidé, kteří nedokáží rozeznat rozdíl mezi skutečností a přetvářkou, se zblázní.

Jeho otec ale věděl něco jiného. Ano. On a Morgan Sloat.

Mají kouzla, jako my máme fyziku, je to tak?

„Tvůj otec tam často chodil, jo. A ten druhej, ten Groat - “

„Sloat.“

„Jasnačky! Ten - ten tam chodil taky. Jenže tvůj táta tam, Jacku, chodil, aby se díval a učil. Ten druhý chlápek tam chodil, jenom aby si nakrad balík.“

„Zabil Morgan Sloat strýce Tommyho?“ zeptal se Jack.

„Vo to nic nevím. Jen mě poslouchej, Putující Jacku. Času už je málo.“

Jesli si vážně myslíš, že se tu ten druhý chlápek, ten Sloat, vobjeví - “

„Vypadal dost mimo,“ řekl Jack. Cítil, jak se ho zmocňuje nervozita jen při představě, že strýc Morgan přijede do Arcadia Beach.

„ - pak je ještě míň času. Jemu totiž nebude tolik vadit, když tvoje máma umře. A jeho dvojník zase určitě doufá, že umře Královna Laura.“

„Dvojník?“

„Lidi z našeho světa mají v Teritoriích dvojníky,“ odpověděl Speedy. „Ne každéj, protože tam je vo moc míň lidí než tady - možná je tam tak jeden na sto tisíc. Dvojníci ale můžou nejsnáž chodit sem tam.“

„Ta královna... to je... dvojník mojí mámy?“

„Jo, vypadá to, že je.“ „Ale moje máma nikdy - “

„Ne, nikdy tam nebyla, nebylo proč.“

„Můj otec měl... dvojníka?“

„Jasně, že měl. Správnýho chlapa.“

Jack si navlhčil rty. To byla ale bláznivá rozmluva. Dvojníci a Teritoria! „Když tady můj otec zemřel, zemřel tam jeho dvojník?“

„Jo, ne přesně ve stejnou chvíli, ale přibližně.“

„Speedy?“

„Co?“

„Mám já dvojníka? V Teritoriích?“

Speedy na něho vážně prohlédl a Jack ucítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. „Ty ne, synku. Ty ses jenom jeden. Ses zvláštní. A ten chlápek Smoot - “

„Sloat,“ opravil ho Jack s mírným úsměvem.

„ - jo, to je fuk, ten to ví. Proto sem brzy přijde. A proto musíš vyrazit.“

„Proč?“ vyhrkl Jack. „Co můžu udělat s rakovinou? Jestli je to rakovina a ona je místo na klinice tady, není už žádná cesta. Když je tady, chápej, to znamená - “ Znovu se objevily slzy a Jack je rychle polykal. „To znamená, že musí být vyřízená - “

Vyřízená. Ano. To byla další věc, kterou cítil svým srdcem - pravda o postupujícím hubnutí, pravda o hnědých kruzích pod očima. *Vyřízená,* ale Bože, prosím, hele, Bože, prosím, člověče, to je moje *máma.*

„Myslím,“ dokončil větu skleslým hlasem, „k čemu to bude, když se vydám na místo denních snů?“

„Zdá se mi, že už bylo prozatím dost kecání,“ řekl Speedy. „Věř jenom tutomu, Putující Jacku - nikdy bych ti neřikal, abys šel, kdybys jí nemoh Pomoc.“ „Ale - “

„Buď ticho, Putující Jacku. Pokaď ti pár věcí neukážu, nemůžu ti nic dalšího vysvětlovat. K ničemu by to nebylo. Pod.“

Dal Jackovi ruku kolem ramen a vedl ho kolem kolotoče. Společně vyšli dveřmi a kráčeli jednou opuštěnou nákupní ulicí zábavního parku. Po levici stála budova Démon Dodgem Cars, která teď byla zavřená a zatlučená prkny; po pravici se táhla řada stánků - Házej, dokud nevyhraješ, Slavná mořská pizza & knedlíky, Střelnice s obroučkami - všechny také zatlučené (po prknech skákala vybledlá divoká zvířata - lvi, tygři a medvědi).

Došli na širokou hlavní ulici, které se říkalo „Třída s promenádou“. Byla to napodobenina Atlantic City, protože Veselý svět Arcadia měl molo, ale promenádu ne. Budova s podloubím byla teď od nich asi sto yardů vlevo a oblouk, který označoval vstup do Arcadie, asi dvě stě vpravo. Jack slyšel monotónní hukot vln i občasné výkřiky racků.

Pohlédl na Speedyho a chtěl se zeptat, co bude dál, co bude následovat, jestli to myslel vážně, nebo to byl jen hrubý žert. Nic z toho ale nevyslovil. Speedy vytáhl zelenou skleněnou láhev.

„To - “ začal Jack.

„Tě tam vodnese,“ dokončil Speedy. „Hodně lidí, co se tam dostávají, nic takovýho nepotřebuje. Tys tam ale nikdy nebyl, co, Jacky?“

„Ne.“ Kdy zavřel naposledy oči a otevřel je v kouzelném světě denních snů, kde byl svět plný bohatých a zvláštních vůní, kde byla obloha... Kalifornie... po tom, co umřel jeho otec. Bylo mu asi...

Oči se mu roztáhly. Devět let? Tak dávno? Tři roky?

Představa, jak tiše a nenápadně se občas sladké, občas tmavé a nepříjemné sny vytratily, ho vystrašila. Jako by bezbolestně a tajně odumřela část jeho představivosti.

Rychle si od Speedyho vzal láhev. Téměř ji upustil. Cítil slabou paniku. Některé z jeho denních snů byly ošklivé, ano, a matka mu stále připomínala, aby si nepletl realitu s výmysly (*jinými slovy, nezblbli, starej kamaráde, okay*). Její kárání mu nahánělo trochu hrůzu, ano, uvědomil si ale, že vůbec o ten svět nechce přijít.

Pohlédl do Speedyho očí a pomyslel si: *On to také ví. Ví všechno, o čem právě přemýšlím. Kdo jsi, Speedy?*

„Kdyžs tam nákou dobu nebyl, nák zapomeneš, jak se tam sám dostat,“ řekl Speedy. Ukázal hlavou na láhev. „Proto sem si přivez kouzelnou šťávu. Tahle věc je zvláštní.“ Poslední slovo vyslovil téměř uctivě.

„Je to odtamtud? Z Teritorií?“

„Ne, náký kouzla jsou tady. Putující Jacku. Ne moc, ale trochu. Tadle kouzelná je z Kalifornie.“

Jack na něj s pochybami pohlédl.

„Tak dělej, lokni si a uvidíš, jestli se dáš na cestu.“ Speedy se usmíval. „Napij se víc a dostaneš se, kam budeš chtít. Díváš se na člověka, kterej to ví.“

„Kriste, Speedy, ale - “ Začínal mít strach. Vyschlo mu v ústech, slunce náhle vypadalo moc jasné, cítil, jak se mu ve spáncích zrychluje tep. Pod jazykem ucítil měď a pomyslel si: *Takhle bude ta „kouzelná šťáva“ chutnat—příšerné.*

„Dyž dostaneš strach a budeš se chtít vrátit, lokni si znovu,“ řekl Speedy.

„Půjde se mnou? Myslím láhev? Slibuješ?“ Představa, že by uvázl na tak tajemném místě, když je matka nemocná a blíží se sem Sloat, bylo děsivé.

„Slibuju.“

„Dobře.“ Přiložil láhev ke rtům... pak ji nechal kousek klesnout. Její pach byl strašlivý - ostrý a žluklý. „Nechci, Speedy,“ zašeptal.

Lester Parker se na něho podíval, rty se mu usmívaly. V očích ale žádný úsměv neměl. Oči měl přísné. Nekompromisní. Děsivé. Jack si vzpomněl na černé oči - oko racka, oko víru. Zachvátila ho hrůza.

Podal láhev Speedymu. „Nemůžeš si ji vzít zpět?“ zeptal se a jeho hlas slabě zašeptal. „Prosím?“

Speedy neodpověděl. Nepřipomněl Jackovi, že mu umírá matka nebo že se blíží strýc Sloat. Neřekl mu, že je zbabělec, i když se nikdy v životě tolik jako zbabělec necítil. Ani když vycouval v táboře Accomac ze skákacího prkna a ostatní se mu vysmívali. Speedy se jen otočil a zapískal.

Projela jím hrůza spojená s osaměním. Speedy se od něj odvrátil, Speedy mu ukázal záda.

„Tak jo,“ zvolal náhle Jack. „Dobře, když chceš, abych to udělal.“

Zvedl znovu láhev, a než si cò mohl rozmyslet, napil se. Ta chuť byla ještě horší, než očekával. Pil už předtím víno, dokonce pro něj získal chuť (zvláště měl rád suchá vína, která podávala matka k mořským jazykům, mečounům a platýzům). Bylo to vínu podobné... přesto se to strašlivým způsobem všem vínům, která pil předtím, vysmívalo. Sladká a shnilá chuť nebyla chutí živé révy, ale révy mrtvé, révy, která žila špatným životem.

Ve chvíli, kdy se jeho ústa zaplnila tou sladkou, odpornou chutí, tu révu

spatřil - v hustém slunečním svitu se po špinavé, omítnuté zdi plazilo zaprášené, šedé, velké a hnusné víno; až na hloupé bzučení much bylo naprosté ticho. Polkl a slabý plamen vypálil v jeho hrdle stopu, kudy tekutina protékala.

S úšklebkem zavřel oči, zvedal se mu žaludek. Nezvracel. Kdyby si dal ale snídani, jeho žaludek by určitě nevydržel.

„Speedy - “

Otevřel oči a další slova mu zamrzla na jazyku. Zapomněl, že musí tu parodii na víno vyzvrátit, zapomněl na matku, na strýce Morgana i na otce; zapomněl téměř na vše.

Speedy byl pryč. Monumentální oblouky horské dráhy zmizely z oblohy. Zmizela Boardwalk Avenue.

Byl někde jinde. Byl -

„V Teritoriích,“ zašeptal Jack a jeho tělo pohltila směsice hrůzy a veselí. Cítil, jak mu na krku vstávají chlupy, v koutcích úst ucítil hloupý úsměv.

„Speedy, já jsem tady, pane Bože, jsem v Teritoriích! Já - “

Přemohl ho údiv. Přikryl si pusu a pomalu se obrátil o 360 stupňů, aby si prohlédl místo, kam ho přenesla Speedyho „kouzelná šťáva“.

Stále se před ním vlnil oceán, teď byl ale tmavší a modřejší - měl nejoprávdovější barvu indiga, jakou kdy Jack viděl. Chvilí stál jako přikován; mořský větřík mu foukal do vlasů. Pozoroval čáru obzoru, kde se indigový oceán pojil s oblohou barvy sepraných džín.

Horizont se mírně, ale jistě ohýbal.

Zavrtěl hlavou, zamračil se a obrátil na druhou stranu. Na pobřeží, kde ještě před chvilkou stála budova s kolotočem, se vlnily vysoké, divoké a spletené traviny. Zmizelo i molo s podloubím. Na jeho místě se teď k moři táhl vodopád žulových kvádrů. Do nejnižších narážely vlny a s rachotem proudily do starých puklin a kanálů. Do vzduchu, kde se vody zmocňoval vítr, vylétala pěna hustá jako šlehačka.

Jack rychle uchopil mezi palec a ukazováček svoji levou tvář. Tvrdě stiskl. Do očí mu vyhrkly slzy, nic se ale nezměnilo.

„Je to skutečné,“ zašeptal a do břehu se zaduněním narazila další vlna. Do vzduchu vylétly chuchvalce pěny.

Jack si uvědomil, že tu zůstala Boardwalk Avenue... do jisté míry. Shora - z místa, kde Boardwalk Avenue končila u vchodu do pasáže, která vedla do „skutečného světa“ - běžely k místu, kde stál, vydlážděné stopy. Když Boardwalk Avenue minula bránu Veselého světa, změnila se v Třidu Arcadia a utíkala - stejně jako stopy - dál k severu. Podél rostla mořská tráva.

Jack ale podle toho, jak byla ohnutá a propletená, poznal, že je cesta alespoň občas používaná.

Vyrazil k severu, v pravé ruce stále svíral zelenou láhev. Napadlo ho, že někde — v jiném světě - stojí Speedy a drží víčko, které na ni padne.

Zmizel jsem přímo před ním? Myslím, že ano. Kriste!

Když ušel po cestě asi čtyřicet kroků, narazil na husté ostružiní. Mezi trny visely hrozny těch největších, nejtmačejších a nejšťavnatějších ostružin, jaké kdy viděl. Po ponížení, které zakusil s „kouzelnou šťávou“, se mu hlasitě ozval žaludek.

Ostružiny? V září?

Nevadí. Po tom, co se dnes přihodilo (a to nebylo ještě ani deset hodin) musel ostružinám v září věřit. Nevěřil by jen člověk, který nechce spolknout acylpyrin, když předtím zhltnul kliku od dveří.

Jack natáhl raku. pár jich utrl a strčil šije do úst. Byly překvapivě sladké, překvapivě lahodné. Usmál se (ústa se nadobro obarvila modře) a přemýšlel, že se musel určitě zbláznit. Utrhl dalších pár... a pak dalších. Nic tak dobrého nikdy nepoznal. Později mu došlo, že to ale nebyly jen samotné ostružiny - část tvořila neuvěřitelná průzračnost ovzduší.

Když si trhal čtvrtou porci, poškrábal se. Jako by mu ostružiní říkalo, aby toho nechal, že už má dost. Olízl si nejhlubší škrábanec pod palcem a znovu vyrazil podél dvojité brázdy k severu. Kráčel pomalu a snažil se prozkoumat vše najednou.

Kousek od hustého ostružiní zastavil a podíval se na slunce. Vypadalo trochu menší a přece žhavější. Bylo naaranžové jako na těch středověkých obrazech? Zdálo se mu, že ano. A po jeho pravici se náhle ozval nepřijemný vrzavý zvuk, jako když někdo pomalu vytáhne z prkna hřebík, a roztržil jeho myšlenky. Jack se k němu obrátil, zvedl ramena, oči se mu rozšířily.

Byl to racek - jeho velikost byla šílená, málem neuvěřitelná (stál tam ale pevný jako skála, opravdový jako dům). Ve skutečnosti byl veliký jako orel. Hladká, bílá hlava se nakláněla k jedné straně. Zahnutý zobák se otevíral a zavíral. Zamával křídly a rozvlnil trávu okolo.

Potom začal bez jakéhokoliv strachu poskakovat k Jackovi.

Jack uslyšel tichý, ale jasný plechový zvuk mnoha rohů, které zazněly ve společné fanfáře. Bez nějakého důvodu si vzpomněl na matku. Na chvíli pohlédl k severu, kam putoval. Ten zvuk ho přitahoval, naplňoval ho pocitem nejasné naléhavosti. Pomyslel si (když byl na přemýšlení čas,) že je to, jako když má chuť na něco zvláštního, co už dlouho neměl - na zmrzlinu, na lupínky, možná na sendvič. Dokud to neuvidí, neuvědomí si to - do té doby existuje jen bezejmenná touha, ze které je člověk neklidný a nervózní.

Proti obloze spatřil vlaječky a vrchol něčeho, co mohl být veliký stan - pavilón.

Tam je Alhambra, pomyslel si. Racek na něho zaječel. Obrátil se a vyděsil, když uviděl, že je už ani ne šest stop od něho. Zobák se znovu otevřel a odhalil růžový vnitřek. Jack si přitom vzpomněl na včerejšek, na racka, který hodil na skálu škebli a díval se na něj stejně strašným pohledem jako tento. Šklebil se na něho - byl si tím jist. Racek se skoky blížil a Jack ucítil odporný pach - mrtvé ryby, shnilé chaluhy.

Pták zasyčel a zamával znovu křídly.

„Vypadni odtud,“ řekl Jack hlasitě. Srdce mu divoce pumpovalo, v ústech vyschlo. Nechtěl se nechat rackem zahnat - ani velkým ne. „Vypadni!“

Pták znovu otevřel zobák... pak hroznými kloktavými zvuky promluvil

- nebo to tak vypadalo.

„*Tika uumírrráEeku... tika umírrrrráá* - “

Matka umírá, Jacku...

Poskočil o další krok, šupinavé nohy se zakusovaly do husté trávy. Zobák se otevíral a zavíral, černé oči se na Jacka upíraly. Jack si ani neuvědomil, co dělá - zvedl láhev a napil se.

Příšerná chuť ho opět přiměla, aby zavřel oči - když je znovu otevřel, spatřil před sebou žlutou značku, na které byly dvě běžící siluety dětí - chlapce a dívky. Stálo tam POZOR DĚTI. Ze značky se zvedl racek, který měl tentokrát úplně normální velikost. Jackovo náhlé objevení ho vylekalo.

Rozhlédl se a pocítil dezorientaci. Žaludek plný ostružin a Speedyho „kouzelné šťávy“ se zvedl a zasténa. Svaly na nohou se začaly nepříjemně třást a Jack se náhle sesunul na chodník vedle značky. Uhodil se, páteří mu prolétla bolest, zuby cvakly.

Předklonil se, roztáhl nohy a byl si jistý, že vše vyvrhne. Místo toho dvakrát škytnul, dvakrát se mu trochu zvedl žaludek, a pak ucítil v žaludku pomalou úlevu.

To ty ostružiny, pomyslel si. *Nebýt těch ostružin, určitě bych se poblil.*

Vzhlédl a ucítil znovu jakousi neskutečnost. Neušel od vyježděné cesty ve světě Teritorií ani šedesát kroků. Byl si tím jistý. Řekněme, že jeden jeho krok byl dlouhý dvě stopy - ne, řekněme pro jistotu dvě a půl stopy. To znamená, že ušel sotva sto padesát stop. Ale - Ohlédl se a uviděl bránu s velkými červenými písmeny. Veselý svět Arcadia. Přestože měl vidění 20/20, nápis byl tak daleko, že ho málem nepřečetl. Po pravé straně se táhla černá křídla Hostince Alhambra. okrasné zahrady a oceán.

Ve světě Teritorií ušel sto padesát stop.

Tady urazil nějakým způsobem půl míle.

„Ježíši Kriste,“ zašeptal Jack Sawyer a zakryl si rukama oči.

„Jacku! Jacku, chlapče! Putující Jacku!“

Speedyho hlas přehlušil zvuk starého šestiválcového motoru, který řval jako pračka. Jack vzhlédl - hlavu měl neuvěřitelně těžkou, končetiny ztuhlé únavou - a spatřil, že se k němu blíží velmi vysoký starý nákladník International Harvester. Vzadu měl připevněné podomácku vyrobené postranice z kůlů, které se kývaly při cestě ulicí jako uvolněné zuby. Kapota byla natřená hroznou tyrkysovou barvou. Za volantem seděl Speedy.

Zastavil u chodníku, motor vystřelil (*Prásk! Prásk! Prásk - prásk - prásk!*) a zhasl. (*Pssssssss...*) Speedy rychle slezl.

„Ses v pořádku, Jacku?“

Jack mu podal láhev. „Tvoje kouzelná šťáva je vážně hnus, Speedy,“ řekl sklesle.

Speedy vypadal dotčeně... pak se usmál. „A kdo tvrdil, že bude dobrá, Putující Jacku?“

„Asi nikdo,“ odpověděl Jack. Cítil, jak se mu pomalu vrací část síly a silný pocit dezorientace ustupuje.

„Teď věříš, Jacku?“

Přikývl.

„Ne,“ řekl Speedy. „To není vono. Jen to řekni nahlas.“

„Teritoria,“ odpověděl Jack. „Jsou tam. Vážně. Viděl jsem ptáka - “ zastavil se a zachvěl.

„Jakýho ptáka?“ zeptal se Speedy ostře.

„Racka. Největšího racka - “ Jack zavrtěl hlavou. „Nevěřil bys tomu.“ Zamyslel se a dodal: „Ne, ty bys uvěřil. Možná nikdo jinej, ale ty jo.“

„Mluvil? Hodně ptáků tam mluví. Většinou říkaj blbiny. Ale některý věci dávaj smysl... ale zlej smysl, většinou sou to lži.“

Jack přikyvoval. Poslouchal Speedyho, jak o tom mluví, jako by to bylo normální a běžné, a začal se cítit lépe.

„Myslím, že mluvil. Bylo to ale jako - “ Tvrdě přemýšlel. „Ve škole, kam jsem s Richardem v L. A. chodil, byl kluk - Brandon Lewis. Měl vadu řeči, a když mluvil, téměř jsme mu nerozuměli. Ten pták tak mluvil. Věděl jsem ale, co říká. Říkal, že moje matka umírá.“

Speedy vzal Jacka kolem ramen a chvíli spolu tiše na chodníku seděli. Náhle se objevil recepční z Alhambry s velkou hromadou dopisů. Vypadal bledě, hubeně a podezíravě. Speedy s Jackem ho sledovali až na roh Arcadie a Beach Drive, kde hodil hotelovou korespondenci do schránky. Obrátil se, přešel Jacka a Speedyho zvláštním pohledem a vyrazil hlavní cestou k Alhambře. Hlava mu nebyla nad hustým živým plotem téměř vidět.

Uslyšeli jasný zvuk zavírání a otevírání dveří. Jack si plně uvědomil hroznou prázdnotu celého místa. Široké a opuštěné ulice. Dlouhé pláže s písečnými dunami. Pustý zábavní park, kde stály pod plachtami vagóny horské dráhy a všechny stánky byly zamčené. Napadlo ho, že ho matka přivezla na místo, které silně připomíná konec světa.

Speedy zaklonil hlavu a zazpíval svým vlastním, příjemným hlasem: „*Jo, spal sem tady... a hrál sem tady... moc dlouho v tomhle starým městě... léto pomalu končí, jo, a přichází zima... přichází zima a já cítím... že musím dál* - „

Udělal pauzu a pohlédl na Jacka.

„Cítíš, že se musíš dát na cestu, Putující Jacku?“

Do kostí se mu vkradla chladná hrůza.

„Asi jo,“ odpověděl. „Když to pomůže. Jí. Můžu jí pomoci, Speedy?“

„Můžeš,“ řekl Speedy vážně.

„Ale - “

„Ach, je tu celá řada ale,“ řekl Speedy. „Celej náklad ale, Putující Jacku. Neslibuju ti žádnou růžovou zahradu. Neslibuju ti úspěch. Neslibuju, že se vrátíš živej, nebo jestli se vrátíš, že budeš mít všech pět pořád pohromadě. Musíš toho tam hodně nachodit, protože Teritoria sou mnohem menší. Všim sis toho?“

„Ano.“

„Sem si myslel, že si všimneš. Tam u silnice sis užil, co?“

Ted' se Jackovi vybavila předchozí otázka. Musel se dozvědět odpověď, i když to nebylo k věci.

„Zmizel jsem, Speedy? Viděls mě. jak mizím?“

„Zmizels,“ řekl Speedy a rychle jednou tleskl, „právě takhle.“

Jack ucítil, jak se mu na obličejí objevil neochotný úsměv... a Speedy mu ho oplatil.

„Někdy bych to rád udělal při hodině výpočetní techniky pana Balga.“

řekl a Speedy se rozchechtal jako dítě. Jack se k němu přidal. Smích byl příjemný, chutnal jako ostružiny, které okusil.

Po chvílce se Speedy uklidnil a pokračoval: „Musíš bejt v Teritoriích a je pro to důvod, Jacku. Něco musíš dostat. Je to něco mocnýho a silnýho.“ „A je to tam?“ „Jasňačky.“

„Může to pomoc mé matce?“ „Jí... i ty druhý.“ „Královně?“ Speedy přikývl. „Co je to? Kde je to? Kdy to - “

„Počkej! Zastav!“ Speedy zvedl ruku. Rty se mu usmívaly, oči byly ale vážné, téměř lítostivé.

„Všechno po sobě. A, Jacku, nemůžu ti říct, co nevím... nebo co nesmím říct.“

„Nesmíš?“ zeptal se Jack zmateně. „Kdo - “

„Už zase,“ odpověděl Speedy. „Ted' poslouchej, Putující Jacku. Musíš odejít, jakmile budeš moct, než se vobjeví ten chlap Bloat a chytí tě - “ „Sloat.“

„Jo, ten. Musíš zmizet, než přijede.“

„Bude ale otravovat mou mámu,“ řekl Jack. Přemýšlel, proč to říká. Protože to byla pravda, nebo protože se na to mohl vymlouvat před cestou, kterou před něj Speedy naservíroval jako jídlo, jež může být otrávené? „Ty ho neznáš! On - “

„Já ho znám,“ zašeptal Speedy. „Znám ho, Putující Jacku, z dřívějšíka. A on zase zná mě. Poznamenal sem ho. Značky sou ukrytý, ale má je na sobě. Tvá máma se vo sebe umí postarat sama. Aspoň bude ňákou chvíli muset. Protože ty musíš jít.“ „Kam?“

„Na západ,“ řekl Speedy. „Vod tohohle oceánu k druhýmu.“ „Cože?“ vykřikl Jack. Představa té vzdálenosti ho ohromila. Potom si vzpomněl na reklamu, kterou viděl před třemi dny v televizi. Muž si na ní vybíral cukroví nějakých 35000 stop nad zemí a vypadal zmrzlý jako rampouch.

Jack letěl s matkou z jednoho pobřeží k drahému nejméně dvacetkrát a vždycky měl tajně radost, že když letíte z New Yorku do L. A., máte šestnáct hodin světla. Jako by podváděl čas. A bylo to jednoduché. „Můžu letět?“ zeptal se Speedyho. „Ne!“ málem zakřičel Speedy. Oči se mu ohromením rozšířily. Silnourukou sevřel Jackovo rameno. „Nic tě nesmí čapnout ve vzduchu! Nesmí! Kdybys náhodou vpadnul do Teritorií a byl ve vzduchu. - “

Nic víc neřekl, nemusel. Jack si náhle s hrůzou představil, jak padá tou průzračnou oblohou bez mráčku - ječící chlapec - projektil v džínách, červenobíle pruhovaném tričku na ragby. Parašutista bez padáku.

„Půjdeš po svejch,“ rozhodl Speedy. A odmávneš si stopa, když něco chytíš... musíš bejt ale vopatrněj, protože tam sou cizinci. Některý sou prostě praštěný, buzíci, co na tebe chtěj šahat, zloději, co tě chtěj vokrást. Některý sou ale vopravdoví Cizinci, Putující Jacku. Sou ve vobouch světech - vypadaj, jako by měli dva vobličejje. Bojím se, že brzy zjistěj, že deš. A budou na stráži.“

„Jsou to—“ hledal slova „- dvojníci?“

„Některý sou, některý ne. Teď ti nemůžu říct nic. Ale jestli to pude, musíš na druhou stranu. Dostaneš se k druhýmu oceánu. Můžeš cestovat přes Teritoria, když to pude. a dostaneš se tam rychlejc. Vemeš si stavu -“

„Je hnusná!“

„Nedívej se na to, co je hnusný,“ řekl Speedy přísně. „Dostaneš se tam a najdeš jedno místo - další Alhambru. Musíš jít tam. Je to hrozivý místo, špatný místo. Ty tam ale musíš jít.“

„Jak to najdu?“

„Zavolá tě. Zřetelně a hlasitě ho uslyšíš, synku.“

„Proč?“ zeptal se Jack. Navlhčil si rty. „Proč tam musím jít, když je to tam tak zlé?“

„Protože,“ odpověděl Speedy, „tam je Talisman. Někde v tej druhej Alhambře.“

„Nevím, o čem to mluvíš!“

„Pochopíš,“ řekl Speedy. Postavil se a vzal Jacka za ruku. Jack vstal. Stáli tváří v tvář, starý černoch a mladý, bílý chlapec.

„Poslouchej,“ řekl Speedy. Hlas mu nabral pomalý a zpěvný rytmus. „Talisman ti bude vydán, Putující Jacku. Ne velkej, ne malej, vypadá jako křišťálová koule. Putující Jacku, pojeděš do Kalifornie, abys ho přivez. Tady je ale tvé břímě, tvůj problém - upust' ho, Jacku, a všechno je ztracený.“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ zopakoval Jack tvrdohlavě svou otázku. „Musíš -“

„Ne,“ řekl Speedy nevlídně. „Musím dneska ráno dokončit ten kolotoč, Jacku, to musím. Už nemám čas na žádný kecání. Musím se vrátit a ty se do toho musíš dát. Teď ti nemůžu říct nic víc. Myslím, že se sem tam uvidíme. Tady... nebo tam.“

„Já ale nevím, co dělat!“ vykřikl Jack. Speedy se vyhoupl do kabiny starého auta.

„Víš toho dost, abys vyrazil,“ odpověděl Speedy. „Pudeš pro Talisman, Jacku. Potáhne tě k sobě.“

„Ani nevím, co to Talisman je!“

Speedy se zasmál a otočil klíčem v zapalování. Náklad'ák naskočil a vyfoukl oblak modrého kouře.

„Najdi si to ve slovníku!“ zakřičel a zařadil

zpátečku.

Zacouval, obrátil se a pak už auto drkotalo zpět k Veselému světu Arcadia. Jack stál u obrubníku a díval se za ním. V celém životě se nikdy necítil tak sám.

Pátá kapitola

JACK A LILY

Když odbočil Speedyho náklad'ák ze silnice a zmizel v bráně Veselého světa, Jack pomalu vyrazil k hotelu. Talisman. V jiné Alhambře. Na okraji jiného oceánu. Jeho sebevědomí se blížilo bodu mrazu. Bez Speedyho po boku to byl obrovský a hrozivý úkol — a také nejasný. Když Speedy mluvil, Jackovi se zdálo, že těm spletitým instrukcím, narážkám a hrozbám rozumí. Teď zbyla jen směsice. Teritoria však jsou skutečná. Chytil se té jistoty, jak mohl nejpevněji. Hřála ho i chladila. Je to skutečné místo a on se tam vypraví znovu. I když všemu ještě úplně nerozumí, i když je hloupým poutníkem, půjde. Teď musí jen přemluvit matku. „Talisman,“ řekl si. Vyslovoval to slovo jako nějakou věc. Přešel prázdnou Boardwalk Avenue a vyskočil po schodech na cestičku mezi živými ploty. Když se zavřely dveře, překvapila ho temnota interiéru Alhambry. Hala se táhla jako dlouhá jeskyně - na rozeznání stínů člověk potřeboval oheň. Za dlouhým pultem se rýsoval bledý úředník a probodával Jacka bílýma očima - něco v nich je, ano. Jack polkl a obrátil se na druhou stranu. I když se v tom pohledu zračilo jen pohrdám, posiloval ho a pomáhal mu.

S rovnými zády a pomalým krokem kráčel k výtahům. *Flákáš se s negrama, he? Necháš je, aby na tebe ohmatali, he?* Výtah přisvištěl jako těžký pták, dveře se odsunuly a Jack vstoupil. Obrátil se a zmáčkl knoflík se svítící čtyřkou. Úředník stál za pultem jako duch a vysílal k němu debilní zprávy. *Miláček negrů, miláček negrů, miláček negrů (jak sté to dělali, spratku? Pěkně s negrem, to je něco pro tebe, he?)*. Dveře se milosrdně zavřely. Jackovi spadl žaludek do kalhot, výtah sebou škubl. Nenávist zůstala v hale. Když se Jack přiblížil k prvnímu poschodí, byl tam lepší i vzduch. Teď musí jen říct matce, že pojede sám do Kalifornie.

Jen ať za tebe strýc Morgan nepodepisuje žádný papíry...

Když vystoupil z výtahu, poprvé v životě přemýšlel, jestli Richard Sloat ví, čím je doopravdy jeho otec.

Prošel okolo prázdných svícňů a obrazů malých loděk na vzdutých, pěnicích se mořích. Dveře s číslem 408 byly pootevřené a odhalovaly pruh vybledlého koberce. Sluneční světlo proudilo okny obývacího pokoje a vytvořilo na zdi podlouhlý klín. „Haló, mami,“ zvolal Jack a vstoupil do apartmá. „Nezavřelas dveře, copak - “ Byl v pokoji sám. „Co to má znamenat?“ řekl nábytku. „Mami?“ Z urovaného pokoje vyzařoval nepořádek - přeplněný popelník, na malém stolku poloprázdná sklenice vody.

Jack si tentokrát slíbil, že nebude panikařit.

Pomalou se otočil. Dveře do matčiny ložnice byly otevřené; pokoj byl tmavý jako hala, protože Lily nikdy neroztahovala závěsy.

„Haló, vím, že jsi tady,“ zavolal. Prošel prázdnou ložnicí a zaklepal na koupelnu. Žádná odpověď. Otevřel a spatřil vedle umyvadla růžový kartáček a na toaletním stolku zapomenutý kartáč na vlasy. Jeho zuby byly plné světlých vlasů, *Lauro DeLoessian*, oznámil hlas v jeho mozku. Vyšel z malé koupelny, to jméno ho bodlo u srdce.

„Už zase, ach ne,“ řekl si. „Kam šla?“

Ale už to pochopil.

Pochopil to, když vstoupil do vlastní ložnice; viděl to, když otevřel dveře a prohlížel si zvalenou postel, prázdný batoh, malou hromádku paparbacků a stočené ponožky na stolku. Viděl to, když se podíval do své koupelny, kde ležely ručníky v orientálním zmatku na zemi, přes vanu, na policích Formica.

Morgan Sloat vráží do dveří, chytá matku za ruce a táhne ji dolů...

Jack pospíchal do obývacího pokoje a tentokrát se podíval za postel.

..rve ji k bočním dveřím a strká do auta, oči mu začínají žloutnout...

Zvedl telefon a zmáčkl nulu. „Tady Jack Sawyer, no, já jsem, ach, pokoj čtyři - nula - osm. Nechala mi matka nějaký vzkaz? Měla by tady být... a z nějakého důvodu... ach...“

„Podívám se,“ řekl dívka a Jack po celou dobu, než se vrátila, svíral pevně sluchátko. „Pro čtyři - nula - osm žádná zpráva, lituji.“

„A co čtyři - nula - sedm?“ „To je stejná přihrádka,“ odpověděla mu dívka.

„Měla asi tak v posledních minutách nějakou návštěvu? Přišel tohle ráno někdo? Myslím - navštívit ji.“

„To bude na recepci,“ řekla dívka. „To já nevím. Chcete, abych se tam zeptala?“

„Prosím,“ řekl Jack.

„Ach, jsem ráda, že mám dnes ráno co dělat,“ odpověděla. „Počkejte na příjmu.“

Další hrozná chvíle. Když se vrátila, zpráva zněla: „Žádní návštěvníci, možná někde v apartmá nechala vzkaz.“

„Ano, podívám se,“ ukončil Jack sklíčeně a zavěsil. Řekl recepční pravdu? Nebo mu do jeho tlusté ruky strčil strýc Sloat dvacetidolarovou bankovku srolovanou jako známka? Tak to si dokázal Jack představit.

Lehl si na postel a potlačil bláznivou touhu podívat se pod závěsy. Strýc Morgan nemohl do jejich pokojů samozřejmě přijít a unést ji - je pořád ještě v Kalifornii. Mohl ale poslat jiné lidi, aby to za něj udělali. Ty lidi, o kterých se zmínil Speedy - cizince, kteří jsou každou nohou v jiném světě.

Pak už to nemohl v pokoji déle vydržet. Odrazil se od postele, vrátil se do chodby a zavřel za sebou dveře. Když ušel několik kroků, zastavil se, vrátil se a odemkl dveře vlastním klíčem. Pootevřel je o centimetr a rozběhl se k výtahům. Stále bylo možné, že odešla bez klíče - do obchodu v hale, pro časopis nebo noviny do stánku.

Jistě. Neviděl ji od začátku léta vzít noviny do ruky. Všechno, co ji zajímalo, se dalo zaslechnout na vnitřním okruhu rádia.

Pak tedy na procházku.

Ano, cvičení a hluboké dýchání na vzduchu. Nebo možná jogging - možná se Lily Cavanaughová náhle dala na běhání stovky. Postavila si na pláži překážky a trénuje na příští olympiádu...

Když ho výtah vyvrhl v hale, podíval se na obchod. Přes obroučky brýlí na něj vykukovala starší světlolvasá žena. Vycpaná zvířata, malá hromádka tenkých novin, police s ochucenými tyčinkami Chap Stick. Z přihrádek na zdi visely časopisy *Lidé, My* a *Časopis New Hampshiru*.

„Promiňte,“ řekl Jack a obrátil se.

Zjistil, že stojí u bronzové desky vedle nezalitého kapradí... *začala churavět a musí brzy zemřít!*

Žena z obchodu si odkašlala. Jack si pomyslel, že asi na ta slova Daniela Webstera zírá celé minuty.

„Co si přejete?“ zeptala se žena za ním.

„Promiňte,“ zopakoval Jack a vyrazil do středu haly. Nenávistný úředník pozdvihl obočí, odvrátil se a zíral na liduprázdné schodiště. Jack se přemohl a přistoupil k němu.

„Pane,“ začal, když se zastavil u pultu. Úředník předstíral, že si vzpomíná na hlavní město Severní Carolina nebo na hlavní exportní zboží Peru. „Pane.“ Muž se zamračil. Už to málem měl, nikdo ho nesmí rušit.

Všechno to byla přetvářka. Jack to věděl a řekl: „Myslím, že mi můžete pomoci.“

Muž se konečně rozhodl na něj pohlédnout. „Záleží na tom, v čem ta pomoc je, chlapče.“

Jack se vědomě rozhodl jeho skrytý výsměch ignorovat. „Viděl jste před malou chvilkou odcházet mou matku?“

„Co je to malá chvilka?“ Teď byl jeho výsměch téměř viditelný.

„Viděl jste ji odcházet? Ptám se jen na to.“

„Se bojíš, že tě viděla, jak se se svým miláčkem držíte venku za ruce?“

„Bože, vy jste kretén,“ vyhrkl k vlastnímu překvapení Jack. „Ne, z toho strach nemám. Jen mě zajímá, jestli odešla. Kdybyste nebyl takovej kretén, řekl byste mi to.“ Obličej mu zahořel, uvědomil si, že se mu ruce sevřely v pěst.

„Dobře teda, šla ven,“ odpověděl úředník a otočil se k řadě přihrádek za sebou. „Ty si ale dávej pozor na jazyk, chlapče. Raději se mi omluvte, malý pane, namyšlený Sawyere. Mám také oči. Vím různé věci.“

„Hleď si své huby, já si hledím svého,“ ocoťoval jednu z desek svého otce. Možná se to zrovna teď nehodilo, ale Jack to vyslovil a úředník překvapeně zamrkal.

„Možná je v zahradách, nevím,“ řekl muž ponuře. Jack už ale odcházel ke dveřím.

Miláček kin a královna běček nikde v širokých zahradách před hotelem nebyla. To Jack viděl okamžitě. Věděl, že tam nebude, protože by ji po cestě do hotelu potkal. Lily Cavanaughová se kromě toho po zahradách nepoflakovala - to se k ní hodilo stejně jako překážky na pláži.

Po Boardwalk Avenue projelo pár aut. Vysoko nad hlavou zavřískal racek a Jackovi se stáhlo srdce.

Projel si rukou vlasy a pohlédl jasnou ulicí nahoru a dolů. Možná byla zvědavá na Speedyho, možná si chtěla prohlédnout nového a nezvyklého kamaráda svého syna a vydala se do zábavního parku. Nedokázal šiji ale Představit ve Veselém světě Arcadia o nic víc, než jak se nečinně loudá zahradami. Obrátil se méně známým směrem. K městu.

První v řadě jasně barevných obchodů, oddělených vysokým a hustým živým plotem od pozemku Alhambry, stály restaurace Arcadia a Jam Shoppe. Spolu s lékárnou Nová Anglie to byly jediné obchody, které zůstávaly po Dni práce otevřené. Jack chvíli váhal na popraskaném chodníku. Pro miláčka kin byla mnohem mnohem příhodnější restaurace. Ale protože šlo o první místo po cestě, přešel chodník a pohlédl do okna.

U pokladny seděla žena s vyčesanými vlasy a kouřila. O vzdálenou zeď se opírala servírka v růžových šatech z umělého hedvábí. *Žádné* zákazník neviděl. Potom spatřil u jednoho stolku v rohu starší ženu, která zvedala hrneček. Byla sama. Sledoval, jak položila delikátně hrneček na talířek a vylovila z kabelky cigaretu. S odporem si uvědomil, že je to jeho matka. Chvíli nato obraz stáří zmizel.

Ale zapamatoval si to - jakoby bifokálními brýlemi viděl ve stejném těle Lily Cavanaughové Sawyerové tu starou křehkou ženu.

Lehce otevřel dveře, ale zvonek, o kterém věděl, že tam je, stejně zazvonil. Světlolvasá žena u pultu přikývla a usmála se. Servírka se narovнала a vyrovnala si přední díl šatů. Matka ho pozorovala s výrazem naprostého překvapení. Pak se široce usmála.

„No, Putující Jacku, jsi už tak vysoký, že když jsi vstoupil, vypadal jsi úplně jako tvůj otec,“ řekla.
„Chvillemi zapomínám, že je ti jen dvanáct.“
„Řekla jsi mi 'Putující Jacku',“ odpověděl, povytáhl židli a těžce na ni dosedl.
Obličej mu nápadně zbledl, kruhy pod očima vypadaly jako modřiny.
„Copak ti tak neříkal otec? Jen mě to napadlo - celé ráno jsi někde běhal.“
„Říkal mi Putující Jack?“
„Tak nějak... samozřejmě, že ano. Když jsi byl malinký. Putující Jacku,“ řekla přesvědčivě. „Bylo to tak. Říkal ti Putující Jack - víš, když jsme tě pozorovali, jak uháníš po trávníku. Myslím, že to byla sranda. Jo, nechala jsem otevřené dveře. Nevěděla jsem, jestli sis nezapomněl vzít s sebou klíč.“
„Aha,“ zašeptal, stále ohromen novou informací, kterou mu náhodně prozradila.
„Chceš něco k snídani? Nedokázala jsem si představit, že budu muset zase jít v hotelu.“
Objevila se vedle nich servírka. „Mladý pán?“ zeptala se a zvedla objednávkový bloček.
„Jak jsi věděla, že tě tady najdu?“
„Kam bych tady mohla jít jinam?“ zeptala se věčně a obrátila se k servírce. „Přineste mu tříhvězdičkovou snídani. Roste asi o jeden palec denně.“
Jack se opřel o židli. Jak má začít?
Matka na něho zvědavě pohlédla. Začal - musel začít. „Mami, musím na nějakou dobu odejít, budeš v pořádku?“
„Co myslíš tím v pořádku? A co myslíš tím na nějakou chvíli odejít?“
„Budeš schopná - ah, nebudeš mít se strýcem Sloatem problémy?“
„Sloata zvládnou,“ řekla a zvláště se usmála. „Chvilí ho zvládnou. O co jde, Jacku? Nikam nepůjde.“
„Musím,“ odpověděl. „Upřímně.“ Uvědomil si, že mluví jako dítě, které prosí o hračku. Naštěstí přišla servírka s toastem a malou sklenkou rajské šťávy. Na chvíli odvrátil oči, a když se znovu podíval, matka natírala trojúhelníkovou část toastu džemem z misky na stole.
„Musím jít,“ vyhrkl. Matka mu podala toast. V obličejí se jí zračily obavy, ale nic neřekla.
„Možná mě nějakou dobu neuvidíš, mami,“ řekl. „Odcházím, abych ti pomohl. Proto musím jít.“
„Pomoci mi?“ zeptala se. Jack vycítil, že je její nedůvěřivost asi z pětasedmdesáti procent upřímná.
„Chci se pokusit zachránit tvůj život,“ řekl.
„To je všechno?“
„Dokážu to.“
„Dokážeš zachránit můj život. To je velmi zábavné, Jacky. Někdy by to mohlo být zajímavé. Neuvažuješ o tom, že bys s tím šel do televize?“ Položila nůž červený od marmelády a výsměšně rozšířila oči. Jack však spatřil pod jejím záměrným nepochopením dvě věci. Vzplanutí hrůzy a slabou, téměř neuvědomělou naději, že by přeci jen mohl něco udělat.
„I když řekneš, že nemám, udělám to stejně. Dej mi tedy raději své svolení.“
„To je bezvadný obchod. Zvláště když ani netuším, o čem to mluvíš.“
„Myslím, že to víš; myslím, že máš určitou představu, mami. Táta by věděl přesně, o čem to mluvím.“
Její tváře zrudly, ústa se stáhla do úzké linky. „To je nefér a hnusné, Jacky. Nemůžeš proti mně používat jako zbraň věci, které možná znal Philip.“
„Ne, co možná znal, co znal určitě.“
„Mluvíš, chlapče, úplně hovadiny.“
Servírka položila před Jacka talíř míchaných vajec, hranolků a párků. Hlasitě se nadechla. Když odkráčela, matka pokrčila rameny. „Zdá se, že nedokážu se zdejší obsluhou najít stejnou notu. Abych ale ocitovala Gertrudu Steinovou, hovadina je pořád hovadinou a pořád hovadinou.“
„Jdu ti zachránit život, mami,“ zopakoval. „Musím jít hodně daleko a něco odtamtud přinést. A to také udělám.“
„Chtěla bych vědět, o čem to mluvíš.“
Jack si řekl, že je to jen obyčejná rozmluva - obyčejná, jako když žádá, aby mohl pár dní spát u kamaráda doma. Překročil párek napůl a vložil si jeden do pusy. Bedlivě ho sledovala. Rozžvýkal ho, spolkl a vložil si do pusy vrchovatou vidličku s vejci. V kapse ho jako kámen tlačila Speedyho láhev.
„Byla bych ráda, abys zaregistroval mé poznámky a choval se podle nich, i když jsou možná nejasné.“
Jack lhostejně spolkl vejce a vložil si do úst hromádku křupavých brambůrků.
Lily si položila ruce do klína. Čím déle bude Jack mlčet, tím déle ho potom bude poslouchat. Předstíral, že se plně soustředí na snídani - vejce párek brambory; párek brambory vejce; brambory vejce párek. Cítil, že na něho začne křičet.

Otec mi říkal Putující Jack, pomyslel si. Je to pravda; je to skutečně pravda.

„Jacku -“

„Mami,“ odpověděl, „je pravda, že ti táta občas nezavolal z dlouhé cesty a ty jsi věděla, že má už být ve městě?“

Zvedla obočí.

„A nešla jsi občas do pokoje, protože sis myslela, že tam je? Možná jsi dokonce věděla, že tam je - ale on tam nebyl.“

Nech ji to zpracovat.

„Ne,“ odpověděla.

Nechali zápornou odpověď odeznít.

„Téměř nikdy.“

„Mami, stalo se to i mně,“ řekl Jack.

„Víš, že pro to bylo vždycky vysvětlení.“

„Otec - jak víš - uměl vždy vše dobře vysvětlit. Zvlášť věci, které tak lehké vysvětlit nebylo. Uměl to moc dobře. Proto byl tak dobrý agent.“

Ted' znovu ztichla.

„No a já vím, kam chodil,“ prohodil Jack. „Už jsem tam byl. Byl jsem tak dnes ráno. A jestli se tam znovu dostanu, mohu se pokusit zachránit tvůj život.“

„*Můj život nepotřebuje zachraňovat, nepotřebuju nikoho, aby ho zachránil,*“ zasyčela matka. Jack se podíval na vyjedený talíř a něco zahučel. „Co?“ rýpla do něho.

„Řekl jsem, že myslím, že potřebuje.“ Pohlédl jí do očí.

„Co když se zeptám, jak chceš můj život zachraňovat?“

„Nemohu ti odpovědět. Sám tomu totiž ještě úplně nerozumím. Mami, stejně nejsem ve škole... dej mi šanci. Budu pryč jen asi týden.“

Pozdvihla obočí.

„Může to být delší,“ přiznal se.

„Myslím, že jsi cvok,“ řekla. Viděl ale, že mu zčásti chce uvěřit. Další slova to potvrdila. „Jestli - jestli - budu tak praštěná a dovolím ti tu tajemnou výpravu, musím si být jistá, že nebudeš v nebezpečí.“

„Táta se vždycky vrátil,“ poukázal Jack.

„Raději bych riskovala vlastní život,“ zašeptala a na chvíli se mezi nimi rozprostřela ohromná pravda těch slov.

„Když budu moci, zavolám. Když se ale telefon neozve pár týdnů, nedělej si starosti. Vrátím se stejně jako táta.“

„Celé je to praštěné,“ vzdychla si. „I já. Jak se na to místo, kam musíš jít, dostaneš? A kde je to? Máš dost peněz?“

„Mám všechno, co potřebuju,“ odpověděl a tajně doufal, že nebude naléhat, aby odpověděl na první dvě otázky. Ticho se vleklo, až nakonec prohlásil: „Asi půjdu hlavně po svých. Nemohu o tom moc mluvit, mami.“

„Putující Jacku,“ řekla. „Téměř věřím...“

„Ano,“ odpověděl Jack. „Ano.“ Přikyvoval. *A možná, pomyslel si, víš něco, co ví skutečná královna. Proto mě tak snadno pouštíš.* „Tak je to. Taky tomu věřím. Proto je to správné.“

„No... když říkáš, že půjdeš, ať řeknu cokoliv...“

„Taky že ano.“

„... pak si myslím, že na tom, co řeknu, nezáleží.“ Odvážně na něj pohlédla. „Vím ale, že na tom záleží. Chci, chlapče, aby ses vrátil, co nejrychleji budeš moci. Nepůjdeš hned, že ne?“

„Musím.“ Zhluboka se nadechl. „Ano, půjdu hned. Jakmile odtud odejdu.“

„Začínám pomalu věřit na hlouposti. Jseš syn Phila Sawyera, ano. Nenašel sis tady někde holku, že ne...?“ Ostře na něj pohlédla. „Ne, žádnou holku. Jasně. Zachránit mi život. Tak táhni.“ Zavrtěla hlavou. Zdálo se mu, že zahlédl v jejích očích zvláštní lesk. „Jestli, Jacky, zmizíš, padej hned. Zítra mi zavolej.“

„Jestli budu moci.“ Postavil se. „Jestli budeš moci, samozřejmě. Promiň.“ Pohlédla do prázdna. Viděl, že má oči nezaostřené. Na tvářích se jí rozhořely rudé tečky.

Jack se naklonil přes stůl a políbil ji. Jen na něj mávla rukou. Servírka je sledovala, jako kdyby něco hráli. Jack věděl, že ať říkala, co chtěla, podařilo se mu srazit její nedůvěru asi na padesát procent. Znamenalo to, že už neví, čemu věřit.

Na chvíli na něj zaostřila pohled a Jack spatřil v jejích očích znovu zazářit ten jas. Vztek? Slzy? „Ahoj,“ řekla a pokynula číšnici.

„Mám tě rád,“ řekl Jack.

„Takhle nikdy neodcházej.“ Teď se téměř usmívala. „Dej se na cestu, Jacky. Vyzraz, než si uvědomím, jak je to šílené.“

„Už jsem pryč,“ řekl, obrátil se a vypochoďoval z restaurace. Měl těžkou hlavu, jako by mu vyrostly kosti v lebce. Prázdné a žluté sluneční světlo zaútočilo na jeho oči. Chvíli po zvuku zvonku uslyšel, jak se s bouchnutím zavřely dveře od Restaurace Arcadia a Jam Shoppu. Zamrkal a přeběhl bez rozhlížení Boardwalk Avenue. Když doběhl na druhou stranu, uvědomil si, že se musí vrátit na pokoj pro šaty. Ve chvíli, kdy otevíral velké hotelové dveře, matka ještě nevyšla z restaurace.

Recepční ustoupil a mrzutě ho pozoroval. Jack cítil, jak z něj něco vyzařuje. Chvíli si ale nemohl vzpomenout, proč by měl úředník při pohledu na něj tak šíleně zareagovat. Diskuze s matkou - mnohem kratší, než si představoval - vypadala dlouhá celé dny. Na druhé straně ohromné úžiny času, který strávil v restauraci, byla chvíle, kdy řekl úředníkovi, že je kretén. Měl by se mu omluvit? Ani si už nepamatoval, proč na něho tak vyjel...

Matka souhlasila, aby šel - dovolila mu, aby se dal na cestu. Když prošel křížovou palbou zlých pohledů úředníka od pultu, pochopil proč. Neřekl nic o Talismanu - nic jasného. Kdyby ale něco řekl, kdyby ten bláznivý cíl své cesty prozradil, také by to přijala. Kdyby prohlásil, že přiveze stopu dlouhého motýla a upeče si ho v troubě, odsouhlasila by, ať jí pečeného motýla. Byl by to ironický, ale opravdový souhlas. Ve skutečnosti to odhalilo hloubku jejího strachu. Odhalilo to fakt, že je ochotná chytit se každého stébla.

Chytila se, protože nějakým způsobem ví, že nejde o stébla, ale o cihly. Matka mu dovolila jít, protože někde v nitru také o Teritoriích ví.

Probouzela se snad dokonce v noci se jménem *Laura DeLoessian*?

V pokojích 407 a 408 naházela namátkou do batohu oblečení. Co našel v šuplíku a nebylo moc velké, skončilo v batohu. Košile, ponožky, svetr.

žokejské šortky. Těsně sroloval dvoje džíny a nacpal je také dovnitř. Pak si uvědomil, že je batoh nepříjemně těžký, a vytáhl většinu košil a ponožek. Svetr šel také ven. Na poslední chvíli si vzpomněl na zubní kartáček. Hodil si popruhy přes ramena a ucítil jeho tah. Nebyl moc těžký. Mohl těch pár kilo nést a jít přitom celý den. Chvíli stál tiše v obývacím pokoji a neočekávaně a silně zatoužil, aby mohl někomu říct sbohem. Matka se do apartmá nevrátí, dokud si nebude jistá, že je pryč. Kdyby ho teď viděla, nakázala by mu, aby zůstal. Nemohl těmto třem pokojům dát sbohem, jako dal domu, který miloval. Hotelové pokoje přijímají odchody nevzrušeně. Nakonec šel k telefonnímu zápisníku, na jehož tenkém papíře byl vytištěný obrázek hotelu. Tupou, úzkou tužkou napsal tři řádky, které vystihovaly, co chtěl říct.

Díky Mám tě rád a vrátím se.

Jack ve svitu slabého severního slunce procházel Boardwalk Avenue a přemýšlel, jestli má... skočit. To bylo to pravé slovo. A neměl by, ještě než „skočí“ do Teritorií, navštívit Speedyho? Vlastně se Speedym musí ještě jednou mluvit, protože o místě, kam se chystá, ví tak málo; neví, koho tam může potkat, ani co hledá... *vypadá úplně jako křišťálová koule.* To bylo vše, co mu chtěl Speedy o Talismanu říct? Jen to a varování, aby ho neupustil? Byl na cestu tak nepřipravený, že se mu dělalo nevolno - cítil se jako před závěrečnou zkouškou kurzu, do kterého vůbec nechodil.

Cítil také, že může skočit přímo z místa, kde stál. Nemohl se dočkat, aby začal, aby vyrazil - aby se pohnul z místa. Náhle pochopil, že *musí být zase v Teritoriích.* Ve směsici jeho emocí a potřeb hořel jasný cíl. Chtěl znovu dýchat ten vzduch - toužil po něm. Volala ho Teritoria, dlouhé pláně a hřebeny nízkých hor, pole vysoké trávy, na nichž se třpytily potoky. Jack po té krajině toužil celým tělem. Mohl vytáhnout z kapsy láhev a loknout si na místě odporné šťávy. V tu chvíli však spatřil bývalého majitele, jak sedí na bobku u stromu, ruce ovinuté okolo kolen. Vedle něho ležela hnědá nákupní taška a na ní ohromný sendvič s něčím, co vypadalo jako játrovka s cibulí.

„Už deš?“ zeptal se Speedy a usmál se na něho. „Vidím, že ses na cestě. Řeks sbohem? Tvoje máma ví, že tu náhou dobu nebudeš?“ Jack přikývl a Speedy zvedl sendvič. „Máš hlad? Todle je na mě moc.“ „Něco jsem snědl,“ odpověděl chlapec. „Jsem rád, že se s tebou můžu rozloučit.“

„Jo, starej Jack už se klepe cestovní horečkou,“ zanotoval Speedy a naklonil hlavu. „Chlapec razí pryč.“

„Speedy?“

„Nevodcházej ale bez věcí, co sem ti přines. Mám je tu v tašce, chceš se mrknout?“

„Speedy?“

Muž na Jacka zamžoural od kořenů stromu.

„Věděl jsi, že mi otec říkal Putující Jack?“

„No, asi sem to někde slyšel,“ řekl Speedy a zašklebil se na něho. „Poceni a koukni, co sem ti přines. A ještě ti musím říct, kam máš nejdřív jít, nebo ne?“

Jack s úlevou přešel chodník a přistoupil ke Speedyho stromu. Stařík si položil sendvič do klína a přitáhl k sobě tašku. „Veselý vánoce,“ pronesl Speedy a vytáhl velký, starý a otrhaný paperback. Jak Jack poznal, byl to starý Ron McNally autoatlas.

„Díky,“ řekl Jack a vzal knihu ze Speedyho natažené ruky.

„Tam nejsou žádné mapy, tak se musíš co nejlépe držet cest ve starým Rond McNallym. Tak se dostaneš, kam potřebuješ.“

„Dobrá,“ přikývl Jack a shodil si batoh z ramene, aby do něj mohl dát knihu.

„Tu další věc nesmíš dát do toho děsného pytle, co máš na zádech,“ řekl Speedy. Položil sendvič na plochý papírový sáček a jediným ladným pohybem se postavil. „Ne, můžeš to nosit akorát v kapse.“ Ponořil prsty do levé kapsy pracovní košile. Mezi druhým a třetím prstem se jako Lilyina Tarrytoonka objevilo něco, co nemohl Jack hned poznat. Pak si uvědomil, že je to trojúhelníkové trsátko. „To si vem a schovej. Budeš to chtít někomu ukázat. Von ti pomůže.“

Jack trsátko obrátil v prstech. Takové nikdy neviděl. Bylo ze slonoviny a vinuly se okolo něj vzory a složité filigrány. Bylo abstraktně krásné, ale na trsátko asi moc těžké.

„Co je to za člověka?“ zeptal se Jack. Strčil trsátko do jedné kapsy kalhot.

„Na vobličejí velká jizva - až přistaneš v Teritoriích, sakra brzo ho potkáš. Je strážcem. Je ve skutečnosti kapitánem Vnějších stráží. Veme tě na místo, kde se budeš moc setkat s lady, kterou hledáš. No, s tou lady, kterou máš navštívit. To je tedy druhý důvod, proč riskuješ. Můj přítel tam, ten pochopí, co děláš. Ten zařídí, aby ses k tej lady dostal.“

„Ta lady...“ začal Jack.

„Jó,“ přitakal Speedy. „Pochopil.“

„To je královna.“

„Dobře šijí prohlídni, Jacku. Až jí zblejskneš, něco uvidíš. Uvidíš, co je zač, rozumíš? Pak vyrazíš rovnou na sever.“ Speedy před ním stál a vážně ho pozoroval, jako by pochyboval, že ještě někdy Jacka uvidí. Pak se mu vrásky na obličejí zkroutily a řekl: „Drž se vod starýho Bloata. Sleduj jeho stopu - jeho stopu i stopu jeho dvojníka. Když si nebudeš dávat bacha, starej Bloat zjistí, kam si zmizel. Když to zjistí, bude po tobě jako liška po slepicích.“ Speedy si vrazil ruce do kapes a znovu si Jacka měřil. Vypadal, že by mu rád řekl víc. „Sežeň Talisman, hochu,“ ukončil řeč. „Sežeň ho a přines celej. Bude ti přítěží, ale musíš to zvládnout.“

Jack se na Speedyho slova tak soustředil, až mhouřil oči. Zjizvený muž, kapitán Vnějších stráží. Královna. Za ním jako dravec Morgan Sloat. Zlé místo na druhé straně země. Přítěž. „Dobře,“ řekl a náhle si přál, aby byl znovu s matkou v restauraci nebo Jam Shoppu.

Speedy se křivě, ale všele usmál. „Jasňačky, Putující Jack je borec.“ Úsměv se rozšířil. „Nastala chvíle, aby sis loknul kouzelný šťávy, nemyslíš?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Jack. Vytáhl tmavou láhev z kapsy a odšrouboval víčko. Podíval se znovu na Speedyho. Do jeho očí se zavrtal mužův bledý pohled.

„Když bude moc, Speedy ti pomůže.“

Jack přikývl, zamrkal očima a zvedl hrdlo láhve k ústům. Když ucítil nasládlý pach hniloby, krk se mu nedobrovolně stáhl v křeči. Naklonil láhev a ústa mu zaplavila hnusná chuť. Zvedl se mu žaludek. Polkl a nepříjemná pálivá tekutina pronikla do žaludku.

Dlouho předtím, než otevřel Jack oči, poznal podle bohatosti a čistoty vůní okolo, že již skočil do Teritorií. Koně, tráva, pronikavý pach syrového masa, prach a jasný vzduch sám.

MEZIHRA

SLOAT Z TOHOTO SVĚTA

„Vím, že pracuju moc tvrdě,“ řekl toho večera Morgan Sloat svému synovi Richardovi, když spolu telefonovali. Richard stál na chodbě koleje u veřejného telefonu, jeho otec seděl za stolem v nejvyšším patře budovy. Jež byla prvním a nejskvělejším obchodem, který firma Sawyer & Sloat otevřela v Beverly Hills. „Chci ti ale říct, chlapče, že musíš často něco udělat sám, aby to bylo dokonalé. Zvláště pak, když jde o rodinu mého zesnulého partnera. Doufám, že to bude jen krátký výlet. Do týdne snad dám všechno v té Nové Anglii zatlouct prkny. Až bude po všem, znovu ti zavolám. Možná vyrazíme vlakem po Kalifornii jako za starých časů. Ještě existuje spravedlnost. Věř svému otci.“

Obchod s budovou byl zvláště skvělý a Sloat byl velmi rád, že ho mohl uzavřít sám. Poté, co se Sawyerem získali krátkodobý pronájem, který se (po divokých soudních sporech) změnil v dlouhodobý pronájem, provedli změny, zvýšili nájem za metr čtvereční a podali inzeráty, že hledají nové nájemníky. Zůstala jediné čínská restaurace v přízemí, jejíž majitelé platili jen třetinu ceny, jakou místo opravdu mělo. Sloat se pokoušel s Číňany rozumně domluvit. Když ale viděli, že mu jde o zvyšování nájmu, náhle přestali rozumět anglicky. Sloatovy pokusy o vyjednávání několik dnů selhávaly, pak si náhodou všiml jednoho z kuchyňských pomocníků, jak odnáší kuchyňskými dveřmi kbelík se sádem. Sloat se hned cítil lépe. Sledoval muže temnou a úzkou uličkou a spatřil, jak kbelík vylihl do popelnice. Víc už nepotřeboval. Druhý den byla ulička od restaurace odříznuta řetězem. Dalšího dne došla Číňanům stížnost a předvolání od inspektora hygienické správy. Pomocník od té doby musel všechny odpadky - včetně sádky - nosit jídelnou a řetězem určenou uličkou, kterou kolem restaurace Sloat vymezil. Obchody upadly, zákazníci cítili nepříjemný pach odpadků. Majitelé znovu objevili angličtinu a nabídli zvýšit nájemné na dvojnásobek. Sloat odpověděl nic neříkajícím, vzrušeným proslovem. Té noci se posilnil třemi martini a odjel na průzkum restaurace. Z kufru auta vyndal basebalovou pálku a rozbil dlouhé okno, které kdysi poskytovalo návštěvníkům příjemný výhled, ale dnes ukazovalo jen hrazení a plechové popelnice.

To udělal... ale když to dělal, nebyl vlastně Sloatem.

Dalšího rána požádali Číňani o novou schůzku. Tentokrát nabídli, že výši nájemného zčtyřnásobí. „Teď mluvíte jako opravdoví muži,“ odpověděl Sloat užaslým Číňanům. „A něco vám řeknu. Abych vám dokázal, že jsme na stejné lodi, zaplatím polovinu nákladů na výměnu okna.“

Během devíti měsíců, kdy firma Sawyer & Sloat budovu vlastnila, se rapidně zvýšilo nájemné a plány výdělků začaly vypadat skutečně pesimisticky. Teď byla budova jednou ze skromnějších investic Sawyer & Sloata. Morgan Sloat byl na ni ale pyšný stejně jako na ohromné budovy, které vybudovali v centru města. Pouhá každodenní procházka kolem míst, kde postavil řetízkový plot, mu po cestě do práce připomínala, kolik toho pro firmu Sawyer & Sloat vykonal a jak byla jeho tvrzení rozumná.

Když hovořil s Richardem, zažehl se v něm pocit naprosté spravedlnosti. Chtěl přeci převzít podíl Phila Sawyera kvůli Richardovi.

Richard byl vlastně jeho pokračováním. Jeho syn bude moci jít na nejlepší obchodní školy a než přijde do podniku, získá právnícký titul. Richard Sloat se tedy proto vyzbrojí a dovede složitou a jemnou mašinérii firmy Sawyer & Sloat do příštího století. Chlapcova směšná touha stát se chemikem nemohla pod otcovým tlakem vydržet. Richard byl dost bystrý na to, aby poznal, že otcova práce je mnohem zajímavější a mnohem výnosnější než pracovat se zkumavkou nad Bansenovým hořákem. Jakmile chlapec spatří opravdový svět, představa „výzkumného chemika“ rychle ustoupí. A pokud šlo o Jacka Sawyera, Richarda snadno přesvědčí, že padesát tisíc ročně a jisté vzdělání na vysoké škole není jen spravedlivé, ale i velmi štedré. Jedinečné. Kdo mohl vědět, zda má Jack o obchod zájem nebo zda pro něj bude mít vůbec nadání?

Kromě toho se stávají neštěstí. Kdo si může být jistý, že se Jack dožije dvaceti?

„No jo, jde jen o to, jasně a jednoduše sehnat všechny papíry a materiály o vlastnictví,“ řekl Sloat synovi. „Lily se už přede mnou příliš dlouho schovává. Má už z mozku tvaroh, to si piš. Má už před sebou jen nějakých pět let. Jestli si nepospíším a nevyřídím to s ní, mohla by kličkovat tak dlouho, až dá podnik do závěti nebo do opatrovnictví a pochybuji, že mi ho máma tvého kamaráda svěří. Hele, nechci tě nudit svými problémy. Chtěl jsem ti jen říct, že pár dní nebudu doma, kdybys volal. Pošli mi dopis nebo něco takového. A pamatuj na vlak, ano? *Musíme to podniknout znovu.* „

Chlapec slíbil, že napíše, že se bude snažit, že si nebude dělat o otce, Lily Cavanaughovou ani Jacka starosti.

Až bude jednou tenhle poslušný chlapec, řekněme v posledním ročníku Stanfordu nebo Yale, Sloat ho uvede do tajemství Teritorií. Richardovi bude

o šest nebo sedm let méně, než když jeho samotného vesele zasvětil trávou sjetý Phil Sawyer. Stalo se to v jejich první malé kanceláři v Severním Hollywoodu a Sloat se cítil nejdříve překvapený, potom (protože si byl jistý, že se mu Phil vysmívá) rozčilený, nakonec šokovaný (protože Phil byl natolik nadopovaný, že si nemohl takový žvást ze science - fiction vymyslet). Až Richard Teritoria spatří - jestli je už neviděl - změní to jeho myšlení.

I pouhý letmý pohled do Teritorií otřese vaší důvěrou ve znalosti vědy.

Sloat si přešel dlaní lesklý vrchol lebky, pak si prohrábl knírek. Zvuk chlapcova hlasu ho zvláště a podivně uklidnil. Dokud ho Richard poslušně následuje, je všechno v pořádku. Všechno je v pořádku a všechny věci jsou v pořádku. Richard Sloat kráčel zelenou chodbou zpátky ke stolu a možná vzpomínal na hezké chvíle, které spolu prožili a zase prožijí na palubě Morganova malého vláčku na pobřeží Kalifornie. Ve Springfieldu, Illinois a v Nelsonově budově Thayerovy školy byla už noc. Až otcovo letadlo překoná vysoko nahoře a několik set mil na severu odpor vzduchu, Richard už bude spát. Morgan Sloat odsune v první třídě kryt okna a podívá se dolů v naději, že spatří měsíční svit a mezeru mezi mraky.

Chtěl hned vyrazit domů - domov byl jen třicet minut od kanceláře - aby si mohl převléci šaty a vzít si něco k jídlu, možná do sebe hodit kolu, než bude muset na letiště. Místo toho se musel vláčet po dálnici k Marině: schůzka s klientem, který byl úplně mimo a byl na pokraji zhroutil, potom setkání se skupinou politiků, kteří tvrdí, že projekt na Marina del Rey znečišťuje pláž - záležitosti, které nemohl odkládat. I když si Sloat slíbil, že jakmile vyřídí tu záležitost s Lily Cavanaughovou a jejich klukem, začne vyřazovat ze seznamu klienty, měl teď před sebou mnohem větší rybu. Měl před sebou celé světy a jeho podíl nebude už jen deset procent. Když si na to vzpomněl, nevěděl, jak mohl tak dlouho Phila Sawyera tolerovat. Jeho partner nikdy vážně nehrál, aby zvítězil; omezovaly ho sentimentální představy o loajalitě a slušnosti; ničily ho řeči, které říkáte dětem, aby se částečně zcivilizovaly, než jim sejmete nakonec pásku z očí. V porovnání s jeho současnými obchody to mohlo vypadat světské, ale Sloat nemohl zapomenout, co mu Sawyer dluží. Při představě, kolik mu dluží, se mu sevřela hrud' jako při infarktu. Než došel k autu, které stálo na sluncem zalitým parkovišti, strčil ruku do náprsní kapsy a vytáhl zmačkaný balíček Di - Gelu.

Phil Sawyer ho podceňoval. Stále ho to bolelo. Phil si totiž - jako ostatní - myslel, že je jen cvičeným chřestýšem, na kterého se musí při vypuštění z klece dávat pozor. Když obcházel své malé auto a hledal šrámy a rýhy, pozoroval ho hlídač - křupan v rozervaném kovbojském klobouku. Di - Gel mu v hrudi rozpustil větší část pálivé koule. Na límci ucítil viliky pot. Strážný věděl, že s ním žádné kamarádíčkování nebude. Když před týdnem objevil na svém BMW nepatrný zářez, stáhl muže ústně z kůže. Uprostřed kázání si všiml v křupanových očích stopy násilí a v náhlé záplavě radosti k němu přistoupil blíž. Trochu doufal, že do něho strážný strčí. Křupan náhle ztratil sílu a slabě, skutečně omluvně prohlásil, že ta maličkost možná ani odsud není. Možná parkovací služba u nějaký restaurace? Jak tyhle chlápci zacházej s autama, to znáte, a světlo v noci není dobrý, proč...

„Zavři tu smradlavou hubu,“ přerušil ho Sloat. „Ta maličkost, jak tomu říkáš, mě bude stát víc, než si vyděláš za dva týdny. Měl bych tě, ty idiote, na místě vyrazit. Jediný důvod, proč to neudělám, je, že máš tak ze dvou procent možná pravdu. Možná jsem se nepodíval pod kliku, když jsem včera vyjížděl od Chasenů, možná NE a možná JO. Jestli na mě ještě někdy ale promluvíš, jestli řekneš víc než 'Dobrý den, pane Sloate' nebo 'Na shledanou, pane Sloate', dám ti padáka tak rychle, že si budeš myslet, že ti usekli hlavu.“ Ten křupan ho teď pozoroval a věděl, že jestli Sloat na autě najde nějakou nedokonalost, sekera dopadne. Báł se i přistoupit blíž a vyslovit rituální pozdrav. Sloat občas pozoroval z okna, které mělo výhled na parkoviště, strážného, jak divoce z kapoty BMW otírá škrábanec, ptačí trus nebo kapičku bláta. To je management, kámoši.

Když vyjížděl z parkoviště, zkontroloval zpětné zrcátko a v křupanové obličejí spatřil výraz, jež se velmi podobal výrazu posledních několika vteřin života Phila Sawyera, které prožil v prázdnotě Utahu. Celou cestu k dálničnímu nájezdu se usmíval.

Phil Sawyer podceňoval Morgana Sloata od jejich prvního setkání na Yale, kam přišli jako nováčci. Sloat věděl, že podceňovat je snadné. Byl to Podsaditý, osmnáctiletý mladík z Akronu, bez elegance, zatížený cíli a obavami; poprvé v životě venku z Ohia. Když naslouchal svým spolužákům, jak

nevzrušeně hovoří o New Yorku, o „21“ a Stork klubu, o tom, jak na Basin Street potkali Brubecka a na Vanguard Errolla Garaera, potil se a snažil se ukrýt vlastní neznalost. Dlaně vlhké, prsty stažené v křeči. (Sloat často ráno nacházel na svých dlaních od nehtů vytlačené pohmožděniny). „Kterou část centra, Morgane?“ zeptal se ho Tom Woodbine a ostatní se zasmáli. „Však víš, Broadway a Village. Okolo nich.“ Další, hrubší smích. Byl neatraktivní, špatně oblečený. Jeho šatník obsahoval dva šedé obleky, které byly zjevně ušité pro člověka s rameny, jaká mají strašáci na polích. Na střední škole mu začaly ubývat vlasy, krátkým a upláclym účesem začala prosvítat růžová lebka.

Ne, Sloat nebyl žádný krasavec. Byla to jeho součást. Cítil se před ostatními jako zařatá pěst - ranní modřiny jen jako fotografie odrážely jeho duši. Ostatní, kteří se jako on a Sawyer zajímali také o divadlo, měli hezké tváře, rovná břicha, vyrovnané a klidné vystupování. Když leželi roztažení na pohovkách apartmá Davenportu - zatímco Sloat se potil a stál, aby si nezmačkal kalhoty obleku a mohl je nosit o pár dní déle - občas připomínali mladé bohy s kašmírovými svetry přehozenými přes ramena jako zlatá rouna. Měli se z nich stát herci, scénáristé a skladatelé písní. Sloat se viděl jako režisér, který je zavine do sítě komplikací a návrhů, jakou dokáže rozmotat jen on.

Jeho spolubydělci byli Sawyer a Tom Woodbine. Oba mu připadali neuvěřitelně bohatí. Woodbine měl o divadlo jen vlažný zájem a věnoval se dramatickému kroužku jen kvůli Philovi. Zlatý chlapec ze soukromé školy, Thomas Woodbine, se od ostatních lišil svou naprostou vážností a přímočarostí. Chtěl se stát právníkem a zdálo se, že už v něm dřímá soudcovská nestrannost a charakter. (Ve skutečnosti si většina jeho známých myslela, že skončí u Nejvyššího soudu). Podle Sloatových měřítek neměl Woodbine žádné cíle. Chtěl žít podle správných zásad, nikoliv však dobře. Měl samozřejmě všeho dost. Co náhodou postrádal, ostatní mu rychle obstarali. Jak mohl - když byl přírodou i přáteli tak rozmazlený - být ctižádnostivý? Sloat Woodbinem nevědomky pohrdal a nemohl se ničím přinutit, aby mu říkal „Tommy“.

Během čtyř let na Yale režíroval Sloat dvě hry: *Bez východu*, kterou nazval studentský časopis „naprostým zmatkem“ a *Volpone*. Tu popsal jako „splácanou, cynickou, zlou a téměř neuvěřitelně hroznou“. Za viníka takové kvality byl označen Sloat. Možná přeci jenom nebyl režisérem - jeho vize byla příliš zaujatá a přeplněná. Cíle se mu ale nezmenšily, jen se přesunuly. Nebude - li za kamerou, bude stát za lidmi, kteří s ní pracují. Phil Sawyer začal přemýšlet o stejné věci - nebyl si nikdy jistý, kam ho láska k divadlu zavede. Zdálo se mu, že má talent k tomu, aby zastupoval herce a spisovatele. „Pojeďme do Los Angeles a založme si agenturu,“ řekl mu Phil v posledním ročníku. „Je to úplně vzatej nápad a našim rodičům se to nebude líbit. Možná to ale dokážeme. Budeme pár let hladovět.“

Jak v prvním ročníku Sloat zjistil, Phil Sawyer nebyl vůbec bohatý. Jen bohatý vypadal.

„Jestli si to budeme moct dovolit, vezmeme Tommyho jako právníka. Akorát v té době vyjde ze školy.“

„Jasně, správně,“ odpověděl Sloat a přemýšlel, jak se ho zbavit, až ta doba přijde. „Jak si budeme říkat?“

„Jak budeš chtít. Sloat a Sawyer? Nebo se budeme držet abecedy?“

„Jasně, Sawyer a Sloat, abecední pořadí, jak to má být,“ odvětil Sloat. Při představě, že ho tím návrhem jeho partner nějak odsunul na druhé místo, v něm zahořel vztek.

Jak Phil předvídal, rodiče jejich návrh neschvalovali. Oba budoucí majitelé agentury pro mladé talenty ale ve starém DeSoto (bylo Morganovo a to byl další důkaz toho, kolik mu Sawyer dluží) odjeli do Los Angeles, zřídili si v Severním Hollywoodu kancelář v domě, kde se to vesele hemžilo krysami a blechami, začali obrážet kluby a rozdávat nové navštívenky. Nic - téměř čtyři měsíce naprostého neúspěchu. Sehnali komika, který se tak opíjel, že nemohl být zábavný; spisovatele, který neuměl psát; striptérku, která chtěla hotové peníze, aby agenty okrádala. A pak jednoho odpoledne řekl marihuanou a whisky omámený Phil Sawyer se smíchem Sloatovi o Teritoriích.

„Víš, co já můžu, ty cílevědomej mizero? Jo, já můžu cestovat, partnere. Všemi směry.“

Krátce na to při jejich cestách potkal Phil Sawyer na jedné party mladou, nadějnou herečku. Během hodiny měli prvního důležitého klienta. A ona měla tři kamarádky, které byly nespokojené se svými agenty. A jedna z jejich kamarádek měla přítele, který právě napsal solidní filmový scénář a hledal agenta. A ten přítel měl přítele... Do tří let měli novou kancelář, nové byty, kus z hollywoodského koláče. Teritoria jim nějakým způsobem, který Sloat nikdy nepochopil, pomáhala.

Sawyer jednal s klienty, Sloat měl na starosti peníze, investice a obchodní záležitosti agentury. Sawyer utrácel peníze za obědy a letenky, Sloat si je schovával. Místo smetany mu stačilo uspokojení. On je

poháněl do nových sfér - do výstavby, pozemků a výroby. Když dorazil do Los Angeles Tommy Woodbine, Sawyer & Sloat vlastnili pět milionů dolarů.

Sloat zjistil, že starým spolužákem stále opovrhuje. Tommy Woodbine přibral třicet liber a ve svém modrém třídílném obleku se choval a vypadal jako soudce více než kdy předtím. Na tvářích měl mírný ruměnek (alkoholický? přemýšlel Sloat), jeho chování bylo stále milé a rozvážené. Svět ho poznamenal. V koutcích očí se mu objevily malé, moudré vrásky, oči byly mnohem více pod kontrolou než oči zlatého chlapce z Yale. Sloat tomu ihned porozuměl. Věděl, že Phil nikdy nepochopí, jaké má Tommy Woodbine velké tajemství, jestli mu to neřekne. Ať byl zlatý chlapec jaký chtěl, teď se stal homosexuálem. Možná by tomu sám říkal - gay. Díky tomu bylo vše snazší - nakonec bylo i snazší se Tommyho zbavit.

Protože teplouše vždycky zabijou, nebo ne? A chtěl vůbec někdo, aby se staral dvě stě liber vážící buzík o mladého chlapce? Můžete říct, že Sloat jen Phila Sawyera zachránil od posmrtných následků jeho špatného rozhodnutí. Kdyby Sawyer ustanovil Sloata vykonavatelem závěti a poručníkem svého syna, nenastaly by žádné problémy. Vrazi z Teritorií - byli to ti dva, kteří zkazili chlapcův únos - narazili do návštěvidla a málem byli zatčeni, než se mohli vrátit domů.

Sloat možná tisíckrát uvažoval, o kolik by bylo vše snazší, kdyby se Phil Sawyer nikdy neoženil. Žádná Lily, žádný Jack; žádný Jack, žádné problémy. Phil se asi nikdy nepodíval do materiálů, které o Lily Cavanaughové Sloat shromáždil. Bylo v nich, kde, jak často a s kým, a měli milostný vztah zničit stejně rychle, jako změnila černá dodávka Tommyho Woodbina v hromádku masa na silnici. Jestli ty pečlivé zprávy Sawyer četl, kupodivu se ho vůbec nedotkly. Chtěl si Lily Cavanaughovou vzít a to také udělal. Jeho blbý dvojník si stejně tak vzal Královnu Laura. Další podcenění, které mu stejným, vhodným způsobem vrátí.

Což znamenalo - uvažoval Sloat s určitým uspokojením - že až se postará o pár maličkostí, všechno se nakonec vyřeší. Po tolika letech - až se vrátí z Arcadia Beach, měl by mít celou společnost Sawyer & Sloat v kapse. A Teritoria byla připravena, vyvážena, aby spadla Morganovi do klína. Jakmile Královna zemře, zemi začne vládnout bývalý zástupce jejího manžela, který zavede všechny ty malé, ale zajímavé změny, po nichž se Sloatem touží. Pak uvidíte, jak se budou valit peníze, přemýšlel Sloat a odbočil z dálnice na Marina dél Rey. Pak uvidíte, jak se bude valit všecko!

Klient Asher Dondorf bydlel hned vedle pláže v dolní části jedné z úzkých ulic Mariny, připomínající alej. Dondorf byl starý herec, který se díky

roli v televizním seriálu překvapivě dostal na výsluní na konci sedmdesátých let. Představoval domácího mladé dvojice - tajných detektivů, kteří byli oba roztomilí jako medvídci panda. Hvězdami seriálu byli oni dva. Dondorf dostal po výstupu v začátečních epizodách tolik dopisů, že scénáristé jeho roli rozšířili a udělali z něj otce mladých detektivů. Nechali ho vyřešit pár vražd, vystavili ho nebezpečí atd., atd. Plat se mu zdvojnásobil, /trojnásobil a zečtyřnásobil. Když seriál po šesti letech skončil, vrátil se zpět k filmu. To byl ten problém. Dondorf se považoval za hvězdu, studio a producenti ho ale považovali za obyčejného herce, který je sice populární, ale pro žádný projekt se nehodí. Dondorf chtěl mít v šatně květiny, vlastního kadeřníka a učitele dialogů; chtěl více peněz, více úcty, více lásky, více všeho. Dondorf byl blázen.

Zajel na parkoviště a opatrně, aby neodfel dveře, vystoupil. Rozhodl se, že jakmile zjistí nebo vytuší, že se Jack Sawyer o Teritoriích dozvěděl, zabije ho. Bylo to nepřijatelné riziko.

Sloat se pro sebe usmál a strčil si do úst další Di - Gel. Zaťukal na okno. Už věděl, že Asher Dondorf spáchá sebevraždu. Udělá to v obývacím pokoji, aby nadělal co nejvíc nepořádku. Tak temperamentní blbec jako jeho za chvíli už ex - klient, vymyslí opravdu krvavou sebevraždu, aby se pomstil bance, u které má hypotéku. Když otevřel bledý a roztřesený Dondorf dveře, Sloatův vřelý úsměv byl téměř upřímný.

DRUHÁ ČÁST: CESTA ÚTRAP

Šestá kapitola

KRÁLOVNIN PAVILÓN

Zubatá tráva před Jackovými očima byla tak vysoká a pevná, že připomínala les opravdových šavlí. Prořezávala vítr, neohýbala se před ním. Jack zvedl hlavu a zasténal. Její vznešenost mu chyběla. Stále

cítil nevolnost v žaludku, čelo a oči mu hořely. Posunul se na kolena a přinutil se vstát. Po prašné cestě se k němu s rachotem blížil vůz tažený koňmi. Sedlák s vousy a rudým obličejem připomínal dřevěné sudy, které za ním poskakovaly. Upřeně ho pozoroval. Jack mu pokynul hlavou a snažil se vypadat jako chlapec, který si jen odskočil zdřímnout. Snažil se o muži zjistit, co se dalo. Když se postavil, už se necítil slabě. Ve skutečnosti se od doby, kdy opustil Los Angeles necítil lépe - nejen zdravý, ale i harmonicky a podivuhodně vyrovnaný s vlastním tělem. Obličej mu něžnými a vonnými dotyky hladil jemný vzduch Teritorií. Nesl s sebou silný pach syrového masa, pod kterým však mohl Jack rozeznat jemnou vůni květin. Přejel si rukama přes obličej a pohlédl na vozku, na první ukázkou člověka z Teritorií.

Pokud ho osloví, jak mu odpoví? Používají tady angličtinu? A jakou angličtinou? Jack si chvíli představoval, jak se pokouší uniknout pozornosti ve světě, kde lidé říkají „Tož“ a „Kamž to chodj, mladice“ a rozhodl se, se pokud je tomu tak, bude předstírat, že je němý.

Vozka se na něho konečně přestal dívat a zamumlal na koně něco řečí, která rozhodně nepřipomínala americkou angličtinu osmdesátých let. Možná to ale byla jen řeč, kterou se mluví na koně. *Slusha, slusha!* Jack se stáhl zpět do travin a přál si, aby se byl postavil na nohy o několik vteřin dříve. Muž na něho znovu pohlédl a kývl hlavou, což Jacka překvapilo. Nebylo to ani přátelské ani nepřátelské gesto, jen pozdrav mezi dvěma sobě si rovnými. *Budu rád, až ta dnešní práce skončí, brácho.* Jack také přikývl, zkusil dát ruce do kapes a na chvíli byl tak ohromený, že musel vypadat přihlouple. Sedlák se zasmál. Neznělo to nepřijemně.

Jackovy šaty se změnilly. Místo manšesterových džin měl na sobě široké a vlněné kalhoty, nahoře obtažené sako z měkké modré látky. Místo knoflíků mělo sako (uvažoval, zda to není vesta) řadu látkových háčků a oček a stejně jako kalhoty muselo být podomácku vyrobené. Boty NIKE zmizely a na jejich místě se objevily ploché, kožené sandály. Batoh se proměnil v kožený pytel, který mu visel přes rameno na tenkém provázku. Sedlák měl na sobě téměř stejné oblečení, koženou vestu tak špinavou, že na ní viděl kroužky jako na pařezu starého stromu.

Vůz s řinčením a vířením prachu projel okolo Jacka. Ze sudů se šířila kvasová vůně piva. Za nimi stála trojitá hromada něčeho, co Jack považoval za pneumatiky. Čichl si k „pneumatikám“ a ve stejné chvíli si všiml, že jsou dokonale a bezchybně hladké. Když ucítil těžkou vůni plnou tajných hloubek a jemných rozkoší, okamžitě dostal hlad. Sýr, ale ne takový, jaký kdy ochutnal. Za sýrovými koly ležela na konci vozu nepravidelná hromada syrového masa (dlouhé hovězí kýty, velké steaky, kopa provazů podobných vnitřním orgánům, které nedokázal určit) ukrytá pod vrstvou much. Na Jacka zaútočil silný pach krve a úplně zahnal hlad, který vyvolal sýr. Když vůz okolo něj projel, stoupl si doprostřed cesty a pozoroval ho, jak stoupá do kopce. Chvíli nato ho následoval. Kráčel k severu.

Když byl asi v půli svahu, znovu spatřil špici ohromného stanu, která se pevně tyčila mezi řadou úzkých praporů. Předpokládal, že pavilon je jejich cílem. Když prošel okolo ostružin, kde se minule zastavil (vzpomněl si, jak dobré ostružiny posledně byly a strčil si dva ohromné plody do úst), spatřil stan celý. Ve skutečnosti to byl ohromný pavilon s dlouhými křídly na každé straně, branami a dvorem. Jackův instinkt mu napověděl, že tato výstřední stavba - letní sídlo - stojí jako Alhambra nad oceánem. Okolo velikého stanu se pohybovaly malé hloučky lidí, poháněly je stejně mocné a neviditelné síly, jaké pohybují železnými pilinami u magnetu. Skupinky se potkávaly, dělily a postupovaly dál.

Někteří lidé měli zářivé a bohaté oblečení, mnozí však byli oděni jako Jack. Dvorem cílevědomě propochodovalo několik žen v dlouhých, zářivých a bílých róbách. Za branami stála celá sbírka menších stanů a provizorně vypadajících dřevěných chatrčí. Lidé se zde pohybovali, jedli, nakupovali a hovořili mnohem uvolněněji. Tam dole bude muset Jack najít v hučícím davu muže s jizvou.

Nejdříve se ale ohlédl vyježděnou cestou, aby se podíval, co se stalo s Veselým světem.

Když spatřil ve vzdálenosti asi padesáti yardů malé tmavé koně s pluhu, byl přesvědčen, že se zábavný park změnil ve farmu. Pak si ale všiml zástupu, který orání na poli sledoval a pochopil, že jde o soutěž. Potom spatřil ohromného muže s rudými vlasy, který byl svlečený do půl těla a točil se jako káča. V natažených rukou něco držel. Věc odlétla a s žuchnutím dopadla v dálce do trávy. Jack rozeznal kladivo. Z Veselého světa se nestala farma, ale pouť. Spatřil stoly, které se prohýbaly pod hromadami jídla, děti, které seděly na ramenou svých otců.

Stará se snad na této pouti Speedy Parker o to, aby držel každý popruh a každý postroj, aby byla každá pec plná dříví? Jack v to doufal.

A sedí stále jeho matka v restauraci Jam Shoppe a přemýšlí, proč ho nechala jít?

Obrátil se a pozoroval dlouhý vůz, jak s rachotem projíždí branami letního paláce, odbočuje vlevo a rozděluje lidi, jako když z Páté Avenue odbočuje auto a rozděluje chodce. Chvilí nato ho následoval. Báł se, že se k němu všichni lidé z pavilonu obrátí, budou ho pozorovat a ihned vycítí jeho odlišnost. Kdykoliv mohl, snažil se dívat k zemi a vypadat jako chlapec, který se vydal na složitý nákup - poslali ho, aby přinesl celou řadu věcí. Jeho obličej ukazoval, jak moc se soustředí, aby si na všechno vzpomněl. *Lopata, dva krumpáče, klubko provazu, sklenice husího tuku...* Postupně si ale uvědomil, že si ho nikdo z dospělých před palácem vůbec nevšimá. Spěchali nebo se loudali, prohlíželi si zboží: koberce, železné hrnce a náramky vystavené v malých stanech. Pili z dřevěných hrnků, tahali jeden druhého za rukáv, aby něco poznamenali nebo zahájili rozhovor, hádali se se strážnými u brány. Každý byl plně zaměstnán vlastními záležitostmi. Jackova přetvářka byla stejně zbytečná jako směšná. Narovnal se a začal postupovat v nepravidelném kruhu směrem k bráně.

Okamžitě poznal, že ho nenechají jen tak projít. Téměř každého, kdo se snaží dostat dovnitř letního paláce, zastavili dva strážní po stranách a kladli mu otázky. Lidé museli ukázat své dokumenty, odznaky nebo pečeti, které jim umožňovaly přístup. Jack měl jen trsátko Speedyho Parkera a věděl, že s ním se přes strážu nedostane. Muž, který teď k bráně přistoupil, zablyskal kulatým, stříbrným odznakem a strážní ho pustili dál. Muže, který šel za ním, zastavili. Hádal se, ale Jack za chvíli uslyšel, jak se tón jeho hlasu změnil a muž začal prosit. Strážný zavrtěl hlavou a přikázal mu, aby odešel.

„Jeho muži se dostanou dovnitř bez problémů,“ řekl někdo po Jackově pravici a vyřešil tím problém jazyka, jaký se v Teritoriích používá. Jack se obrátil, aby se na člověka, který na něj promluvil, podíval.

Muž ve středních letech ale hovořil s někým jiným. Měl na sobě jednoduché šaty jako většina mužů a žen v okolí paláce. „Neměli by,“ odpověděl ten druhý. „Je na cestě, myslím, že by tu měl někdy dneska být.“ Jack se za nimi opozdil, ale sledoval je směrem k bráně. Strážní udělali několik kroků vpřed. Oba muži se přiblížili ke stejnému strážnému, ale ten druhý na jednoho z nich pokynul.

Jack se držel zpátky. Stále ještě neviděl nikoho s jizvou, ani žádné úředníky. Jedinými vojáky, které spatřil, byli strážní - oba mladí chlápci z vesnice s širokými červenými obličejí ve složitě našasovaných uniformách. Vypadali jako farmáři v maškarních úborech. Ti dva, které Jack sledoval, museli projít testy, neboť po chvilkové konverzaci obě uniformy ustoupily a pustily je dál. Jeden ze strážných se podíval ostře na Jacka. Chlapec obrátil hlavu a ustoupil.

Dokud nenajde kapitána s jizvou, nikdy se do paláce nedostane. Ke strážnému, který civěl na Jacka, přistoupila skupinka mužů a začala se ihned hádat. Měli schůzku a dostat se dovnitř pro ně bylo životně důležité. Záviselo na tom mnoho peněz, ale bohužel neměli dokumenty. Strážný zavrtěl hlavou a bílou manžetou uniformy si otřel bradu. Jack uvažoval, jak by mohl najít kapitána, a sledoval, jak vedoucí malé skupinky zamával rukama ve vzduchu a udeřil pěstí do dlaně. Jeho obličej - stejně jako obličej strážného, zrudl. Nakonec začal do strážného píchat ukazováčkem. Přistoupil k nim druhý voják - oba vypadali zrudle a nepřátelsky.

Vedle skupinky se tiše objevil vysoký a rovný muž v uniformě, který se od strážných mírně lišil - možná tím, jak nosil uniformu, která ale vypadala, že se hodí stejně dobře do bitvy jako opery. Jack si za chvíli všiml, že nemá manžety a jeho klobouk není trojcípý, ale špičatý. Promluvil se strážnými a pak se obrátil k vedoucímu skupiny. Už se nekřičelo, už se nepíchal prsty. Muž hovořil tiše. Jack viděl, jak se dav uklidnil. Neklidně šoupali nohama, ramena jim poklesla. Začali se rozcházet. Úředník je sledoval, pak se znovu obrátil ke strážným, aby ještě něco dodal.

Muž zahnal skupinku pouze vlastní přítomností. Když se na zlomek podíval chlapcovým směrem, Jack spatřil dlouhou a bledou jizvu, která se kostrbatě táhla od pravého oka až k čelisti.

Úředník pokynul strážným hlavou a rychle ustoupil. Nepohlédl ani nalevo ani napravo, ale začal se proplétat davem. Zjevně mířil na nějaké místo vedle letního paláce. Jack vyrazil za ním.

„Pane!“ zakřičel, ale muž pochodoval pomalu se pohybuje davem dál.

Jack oběhl skupinku mužů a žen, která táhla k jednomu menšímu stanu prase, proletěl mezerou mezi dvěma hloučky lidí, kteří postupovali k bráně, a náhle se ocitl tak blízko, že mohl natáhnout ruku a dotknout se mužova loktu. „Kapitáne?“

Úředník se otočil a na místě zmrazil Jacka svým pohledem. Zblízka vypadala jizva na mužově obličejí tlustě a odděleně jako něco živého. Jack si pomyslel, že by jeho výraz vyjadřoval silný odpor i bez jizvy. „Co je, chlapče?“ zeptal se.

„Kapitáne, chci s vámi mluvit - musím se setkat s Lady, ale nevím, jak se dostat do paláce. Měl byste na to dohlédnout.“ Zalovil ve veliké kapse podivných kalhot a sevřel trojúhelníkový předmět prsty.

Když rozevřel dlaň, ucítil strašlivý šok. Nedržel v ruce trsátko, ale dlouhý zub, možná zub žraloka, který zdobily složité zlaté vzory.

Když vzhlédl ke kapitánovu obličejí, očekáváje ránu, spatřil v něm stejné vyděšení. Netrpělivost, která tam zjevně sídlila velmi často, byla tatam. Mužovy silné rysy na chvíli pokroutila nejistota a dokonce strach. Kapitán zvedl ruku a chlapec myslel, že chce ozdobný zub uchopit. Dal by mu ho, ale muž pouze sevřel jeho dlaň. „Pojď za mnou,“ vyzval ho.

Kráčeli k jedné straně velkého pavilonu. Kapitán Jacka zavedl za veliký závěs z vybledlého a tuhého plátna, který připomínal plachtu. Ve žhnoucí temnotě vypadal vojákův obličej jako pomalovaný tlustou růžovou pastelkou. „To znamená,“ řekl velmi tiše. „Kde jsi k němu přišel?“

„Od Speedyho Parkera. Řekl, že vás mám najít a ukázat vám ho.“

Muž zavrtěl hlavou. „To jméno neznám. Chci, abys mi teď to znamená dal. Ted' hned.“ Pevně Jacka uchopil za zápěstí. „Dej mi ho a pak mi řekni, kde jsi ho ukradl.“

„Říkám pravdu,“ odpověděl Jack. „Dostal jsem ho od Lestera Speedyho Parkera. Pracuje ve Veselém světě. Když mi ho dal, nebyl to ale zub. Bylo to kytarové trsátko.“

„Zdá se mi, že nechápeš, co s tebou udělám, chlapče.“

„Vy ho znáte,“ naléhal Jack. „Popsal vás - řekl mi, že jste kapitánem vnějších stráží. Speedy mi řekl, abych vás našel.“ Kapitán zavrtěl hlavou a sevřel Jackovo zápěstí pevněji. „Popiš mi toho člověka. Jestli lžeš, hned to zjistím, chlapče. Být tedy na tvém místě, udělal bych to pořádně.“

„Speedy je starý,“ začal Jack. „Býval hudebníkem.“ Zdálo se mu, že zahlédl v mužových očích záblesk poznání. „Je černý - černocho. Má bílé vlasy. Hluboké vrásky v obličejí. A je docela hubený, ale mnohem silnější, než vypadá.“

„Černocho. Myslíš hnědý člověk?“

„No, černoši nejsou doopravdy černí. Jako běloši nejsou doopravdy bílí.“

„Hnědý člověk, který se jmenuje Parker.“ Kapitán jemně uvolnil Jackovo zápěstí. „Tady se mu říká Parkus. Takže ty jsi z...“

Ukázal hlavou k nějakému neviditelnému místu na obzoru.

„Správně,“ odpověděl Jack.

„A Parkus... Parker... tě poslal, aby ses setkal s naší královnou.“

„Řekl, že chce, abych se setkal s Lady. A vy že mi pomůžete se k ní dostat.“

„To bude rychlé,“ řekl kapitán. „Myslím, že vím, jak to zařídit, nemůžeme ale mámit čas.“ S vojenským klidem změnil téma. „Ted' mě poslouchej. Máme tady spoustu špatných lidí, tak budeme venku předstírat, že jsi můj syn. Neposlechl jsi mě, když jsem ti zadal nějakou nedůležitou práci. a já se na tebe zlobím. Myslím, že když to zahrajeme přesvědčivě, nikdo nás nezastaví. Alespoň tě dostanu dovnitř. Jakmile tam ale budeme, může to být horší. Myslíš, že to dokážeš? Přesvědčíš lidi, že jsi můj syn?“

„Moje matka je herečka,“ prohlásil Jack a pocítil v sobě starou pýchu.

„Tak se tedy podíváme, co jsi se naučil,“ poznamenal kapitán a překvapivě na Jacka zamrkal.

„Pokusím se ti nic neudělat.“ Pak Jacka chytil velmi silnou rukou za paži a znovu ho překvapil.

„Pojďme,“ vyzval ho, vypochoďoval z přístřešku a napůl za sebou chlapce vlácel.

„Když ti řeknu, abys umyl dlaždice za kuchyní, umyješ dlaždice,“ vykřikl kapitán hlasitě, aniž by se na něj podíval. „Rozumíš tomu? Budeš dělat svou práci. A když svou práci neuděláš, musím tě potrestat.“

„Ale já jsem některé dlaždice umyl...“ kňoural Jack.

„Já jsem ti ale neříkal, abys umyl některé dlaždice!“ zaječel kapitán a táhl Jacka dál. Lidé okolo se rozestoupili, aby je nechali projít. Někteří z nich se s pochopením na Jacka usmívali.

„Já vážně chtěl umýt všechny, chtěl jsem se za chvíli vrátit...“

Voják ho táhl k bráně, aniž by jen očkem o strážné zavadil. Se šubnutím ho vtáhl dovnitř. „Ne, táti,“ naříkal Jack. „To bolí!“

„Ještě ne tolik, jak tě to bude bolet,“ odpověděl kapitán a táhl Jacka přes široký dvůr, který předtím spatřil z cesty.

Na druhé straně ho vyvlekl po dřevěných schodech, které vedly do samotného paláce. „Ted' musíš hrát mnohem lépe,“ zašeptal a hned vyrazil dlouhou chodbou. Svíral Jackovu ruku tak silně, že mu způsobil modřiny. „Slibuji, že už budu hodný!“ křičel Jack.

Muž ho vtáhl do další, užší chodby. Jack si všiml, že vnitřek paláce ani v nejmenším nepřipomíná stan. Táhl se tam bludiště chodeb a pokojků, byl cítit kouř a tuk.

„Slib mi to!“ vyštěkl kapitán. „Slibuji! Opravdu!“

Když vystoupili z další chodby, objevila se před nimi skupina nastrojených lidí, kteří se opírali o zed', nebo leželi na pohovkách. Obrátili k hlasité dvojici hlavy. Ten, který se bavil dáváním rozkazů dvěma ženám, jež nesly na rukou složené hromady pokrývek, pohlédl na Jacka a kapitána s podezřením.

„A já ti slibuju, že to z tebe vymlátím,“ řekl kapitán hlasitě. Dva muži se zasmáli. Na hlavách měli posazeny měkké klobouky s širokými střechami ozdobené kožešinou a na nohou sametové boty. Jejich obličejové byly prázdné a hladové. Ten který hovořil se služebnými (zdálo se, že to tu vede), byl vysoký a hubený, jako kostlivec. Když chlapec s vojákem pospíchal kolem, jeho stažený a nepříjemný obličej je sledoval. „Prosím ne!“ naříkal Jack. „Prosím!“

„Každé prosím znamená další výprask,“ zavrčel voják a muži se znovu zasmáli. Než se ten hubený obrátil znovu ke služebným, předvedl svůj chladný úsměv, který připomínal ostří nože.

Kapitán vhodil chlapce do prázdného pokoje, který byl plný zaprášeného dřevěného nábytku. Potom konečně pustil Jackovu bolavou paži. „To byli jeho muži,“ zašeptal. „Jaký asi bude život, když -“ zavrtěl hlavou a zdálo se, že na chvíli zapomněl na svůj spěch. „V knize o dobrém farmaření se praví, že zemi zdědí pokorní lidé. Tihle chlapci v sobě ale nemají pokory ani trochu. Dokáží jenom brát. Chtějí bohatství, chtějí -“ Pohlédl ke stropu. Nechtěl, nebo nemohl vyslovit, co ti muži venku ještě chtějí. Pak se znovu na chlapce podíval. „Budeme to muset vyřídit rychle. V paláci ale Ještě existuje několik tajemství, která jeho muži nenašli.“ Pokynul hlavou ke straně a ukázal na vybledlou dřevěnou stěnu.

Jack ho následoval. Když kapitán vytáhl dva hnědé hřebíky, které čnely ze zaprášeného prkna, pochopil. Dovnitř se odsunula deska a odhalila úzkou, černou uličku, která nebyla vyšší než obrácená rakev. „Zahlédneš ji jen na chvíli, ale myslím, že to bude stačit. Stejně ti nic jiného nezbyvá.“

Chlapec uposlechl nevyslovený příkaz a vstoupil do chodbičky. „Jdi pořád rovně, dokud ti neřeknu,“ zašeptal kapitán. Když za ním desku zavřel, Jack začal v naprosté tmě pomalu postupovat vpřed.

Ulička se klikatila všemi směry, chvílemi ji ozářilo slabé světlo šterbin tajných dveří, nebo světlo z oken nad chlapcovou hlavou. Jack brzy ztratil směr a jen slepě plnil šeptané příkazy svého společníka. V jedné chvíli k němu pronikla příjemná vůně pečeného masa. Chvíli nato nezaměnitelný smrad stoky. „Zastav,“ řekl nakonec kapitán. „Teď tě budu muset zvednout. Dej ruce nahoru.“

„Dokážu to?“

„To zjistíš za chvíli,“ odpověděl kapitán, uchoпил Jacka pod pažďím a lehce ho zvedl ze země. „Teď je před tebou deska,“ zašeptal. „Posuň ji vlevo.“

Jack před sebe slepě natáhl ruce a dotkl se hladkého dřeva. Deska snadno odskočila a do chodby se nahrnulo dost světla, aby zahlédl pavouka velikého jako malá kočka, jak se pomalu sune ke stropu. Nahlížel do pokoje velikosti hotelové haly, který byl plný žen v bílém a tak zdobeného nábytku, že si musel vzpomenout na muzea, která se svými rodiči kdysi navštívil. Uprostřed pokoje ležela na ohromné posteli spící nebo bezvědomá žena. z pokrývek jí vyčnívala jen hlava a ramena.

V tu chvíli Jack téměř hrůzou a zděšením vykřikl, neboť žena v posteli byla jeho matka. Byla to jeho matka a umírala.

„Viděl jsi ji,“ zašeptal kapitán a sevřel paže pevněji.

Jack zíral na matku s otevřenými ústy. Umírala, o tom už nemohl pochybovat: její pokožka vypadala bledě a nezdravě, vlasy ztratily několik barevných odstínů. Kolem pobíhaly sestry, narovnávaly pokrývky a upravovaly knihy na stole. Cílevědomě a snaživě pracovaly, protože nevěděly, jak pacientce skutečně pomoci. Sestry věděly, že pro takovou pacientku žádná skutečná pomoc neexistuje. Pokud se jim podaří oddálit smrt o další měsíc, nebo alespoň týden, překonají vlastní možnosti.

Znovu pohlédl na voskovou masku obrácenou ke stropu a konečně si uvědomil, že žena v posteli není jeho matkou. Měla kulatější bradu, tvar nosu více klasický. Umírající žena byla dvojníkem jeho matky. Byla to Laura DeLoessian. Chtěl - li Speedy, aby spatřil víc, nedokázal to: bílý a nehybný obličej mu nic o ženě, která pod ním byla ukryta, neřekl.

„Dobrá,“ zašeptal a zasunul desku zpět na místo. Kapitán ho postavil na zem.

V temnotě se zeptal: „Co je s ní?“

„To nikdo nemůže zjistit,“ ozvalo se nad ním. „Královna nevidí, nemluví, nehýbá se...“ Na chvíli se rozhostilo ticho, pak se kapitán dotkl jeho raky a odpověděl: „Musíme se vrátit.“

Tiše se z temnoty vynořili do zaprášeného a prázdného pokoje. Kapitán si z uniformy smetl tlusté pavučiny, naklonil hlavu ke straně a dlouho Jacka pozoroval. Na obličejí měl patrné obavy. „Teď musíš odpovědět na mou otázku,“ řekl. „Ano.“

„Poslal tě sem, abys ji zachránil? Abys zachránil královnu?“ Jack přikývl. „Myslím, že ano. Myslím, že to je součástí mé cesty. Řekněte mi jen jednu věc.“ Zaváhal. „Proč ti mizerové venku prostě neudělají převrat? Určitě by jim v tom nemohla zabránit.“

Kapitán se usmál. V jeho úsměvu však nebyl žádný humor. „Já,“ začal. „My, muži. My bychom je zastavili. Nevím, jak je tomu v Pustinách, kde není takový pořádek, ale tady jsme královně věrní.“

Na nezjizvené tváři mu poskočil pod okem sval jako rybka. Přitiskl k sobě ruce, dlaň k dlani. „A tvé příkazy, tvé cíle, jsou... ano, jít na západ, je to tak?“

Jack téměř cítil, jak se muž třese, jak kontroluje rostoucí vzrušení pouze celý život nacvičovaným sebeovládáním. „Je to tak,“ odpověděl. „Mám jít na západ. Není to správné? Neměl bych na západ chodit? Do druhé Alhambry?“

„To ti nepovím, to ne,“ vyhrkl kapitán a o krok ustoupil. „Musíme tě odsud ihned dostat. Nemohu ti říct, co máš dělat.“ Chlapec viděl, že se teď na něj ojí jen podívat. „Ty tady ale nemůžeš zůstat ani o chvíli déle. Podíváme... podíváme se, jestli tě odtud dokážeme dostat, než se sem dostane Morgan.“

„Morgan?“ zeptal se Jack a chvíli se mu téměř zdálo, že se musel přeslechnout. „Morgan Sloat? On sem jede?“

Sedmá kapitola

FARREN

Zdálo se, že kapitán Jackovu otázku neslyšel. Díval se do rohu prázdného, nepoužívaného pokoje, jako by tam bylo něco k vidění. Jack poznal, že dlouze a tvrdě přemýšlí. Strýc Tommy ho naučil, že rušit dospělého, který tvrdě přemýšlí, je stejně neslušné jako rušit dospělého, který hovoří. Ale -

Drž se vod starýho Bloata. Sleduj jeho stopu - jeho stopu i stopu jeho dvojníka... Pude po tobě jako liška po slepicích.

To mu řekl Speedy a Jack se tehdy tak soustředil na Talisman, že mu to málem uniklo. Teď se mu ta slova vybavila a udeřila ho s dvojitým žuchnutím, že se mu zdálo, jako by ho někdo praštil ze zadu přes krk.

„Jak vypadá?“ zeptal se naléhavě kapitána.

„Morgan?“ zeptal se kapitán, jako by ho vyrušil z nějakého vnitřního snu.

„Je tlustý? Je tlustý a začíná dost plešatět? Chodí, jako kdyby byl blázen?“ Použil vnitřní mimické nadání, které měl - nadání, které nutilo jeho otce k výbuchům smíchu, i když se cítil unavený a skleslý. Předvedl Morgana Sloata. Svraštil obočí, jak to dělával strýc Morgan, když byl kvůli něčemu naštvaný, a do jeho obličje mu proniklo stáří. Ve stejnou chvíli zatáhl tváře a sklonil hlavu, aby vytvořil iluzi dvojité brady. Rty se mu našpulily jako rybě a Jack začal divoce kroutit obočím.

„Vypadá takhle?“

„Ne,“ odpověděl kapitán a v jeho očích se zablesklo, jako když se Jack zmínil o stáří Speedyho Parkera. „Morgan je vysoký. Má dlouhé vlasy“ - kapitán přiložil niku k pravému ramenu, aby Jackovi ukázal jak dlouhé - „a má hrb. Jednu nohu má zdeformovanou. Nosí zvláštní botu, ale -“ pokrčil rameny.

„Zdálo se mi, že když jsem ho předváděl, poznal jste ho! Vy -“

„Pš! Ne tak strašně nahlas, chlapče!“

Jack ztišil hlas. „Myslím, že toho chlapíka znáte,“ zašeptal a poprvé ucítil strach jako informaci... něco, čeho se konečně mohl v tomto světě chytit. *Strýc Morgan a tady? Ježíši!*

„Morgan je prostě Morgan, není to člověk, okolo kterého by ses měl točit, chlapče. Pojd', vypadneme odtud.“

Jeho ruka se opět obtočila okolo Jackovy paže. Chlapec sebou škubl, ale poddal se.

Z Parkera se stal Parkus. A Morgan... to je příliš velká shoda náhod.

„Ještě ne,“ řekl. Napadla ho další otázka. „Má syna?“

„Královna?“

„Ano.“

„Měla syna,“ odpověděl kapitán váhavě. „Ano, ano. Chlapče, nemůžeme tady zůstat. My -“

„Povězte mi o něm!“

„Není co vyprávět,“ odpověděl kapitán. „Zemřel jako novorozeně. Nebylo mu ještě ani šest týdnů. Tvrdilo se, že jeden z Morganových mužů - možná Osmond - hoča udusil. Takové řeči jsou ale

málokdy pravda. Nemám Morgana z Orrisu rád, ale každý ví, že z každého tuctu zemře jeden novorozenec. Nikdo neví proč. Umírají tajemně, bez příčiny. Říká se - *Bůh zatlouká své hřebíky*. Dokonce ani královské dítě neunikne očím Tesaře. On... chlapče? Jsi v pořádku?“

Jack ucítil, jak svět kolem něj zešedl, zatočil se s ním a když ho kapitán zachytil, ucítil, že má ruce měkké jako pérové polštáře.

On málem zemřel jako nemluvně.

Matka mu vyprávěla příběh, jak ho našla nehybného a patrně mrtvého v postýlce - rty měl modré, tváře barvy uhašených pohřebních svící. Vyprávěla mu, jak s křikem přiběhla do obývacího pokoje a držela ho v náručí. Na zemi seděl jeho otec a Sloat, byli opilí vínem a trávou a sledovali v televizi zápas. Otec ho vyrval matce z náručí a hrubě mu levou rukou zacpal nosní dírky (*měl jsi tam téměř měsíc modřiny, Jacky*, prohlásila matka s veselým smíchem) a přiložil svá ústa na Jackovu malou pusinku. Morgan mezitím vykřikoval: *Nemyslím, že mu to pomůže, Phile. Nemyslím, že mu to pomůže!* (*Strýc Morgan byl legrační, že, mami?* zeptal se Jack. *Ano, velmi legrační, Jacky*, odpověděla mu matka, zvláště se usmála a zapálila si další Herbert Tarrytoonku od zbytku cigarety, která dohořovala v popelníku.)

„Chlapče!“ zašeptal kapitán a zatřásl s ním tak silně, že Jackovi poskočila hlava. „Chlapče! Sakra! Jestli tady omdlíš...“ „Jsem v pořádku,“ řekl Jack. Zdálo se, že jeho hlas přichází z veliké dálky, jako když kroužíte v noci se staženou střechou po Chavey Ravine a posloucháte tichý hlas komentátora Dodgers, jak komentuje basebalová utkání. „V pořádku, nechtě mě, co říkáte? Dejte mi pokoj.“

Kapitán s ním přestal třást a ustrašeně ho pozoroval.

„V pořádku,“ zopakoval Jack a náhle se udeřil přes tvář, jak jen mohl nejtvrději. Au! Svět se ale znovu zaostřil.

Málem zemřel v kolébce. V bytě, na který si téměř nepamatoval a kterému matka říkala Palác snů Technikoloru, protože byl z obývacího pokoje nádherný výhled na Hollywood Hills. Málem zemřel v kolébce. Otec a Morgan Sloat pili víno - a když vypijete moc vína, musíte chodit často čůrat. Pamatoval si Palác snů Technikoloru natolik dobře, aby věděl, že z obývacího pokoje se muselo jít na záchod pokojíkem, který mu patřil.

Viděl to před sebou: Morgan Sloat se zvedá, klidně se usmívá a říká něco jako *počkej chvíli, jen si ulevím, Phile*. Otec se ani neotočí, protože sleduje, jak se Haystack Calhoun připravuje udeřit nějakého nešťastného protivníka. Morgan přechází z místnosti zalité jasným světlem televizní obrazovky do šedé temnoty dětského pokoje, kde spí malý Jacky Sawyer v dupačkách s medvídkem Pú, v teple a bezpečí suchých plen. Představil si strýce Morgana, jak tiše zkontroluje ozářený vchod do obývacího pokoje, obočí se mu stahuje, rty špulí jako chladná ústa okouna. Představil si, jak strýc Morgan bere z vedlejší židle polštář. Spatřil, jak ho jemně, ale pevně pokládá na dětskou hlavičku, jednou rukou ho přidržuje, druhou mačká dítěti záda.

Když ustal všechen pohyb, spatřil strýce Morgana, jak pokládá polštář zpět na židli, kde Lily seděla při kojení, a odchází močit na záchod.

Kdyby se jeho matka na něj nepřišla téměř okamžitě podívat...

Po celém těle mu vyrazil ledový pot.

Bylo to tak? Mohlo to tak být. Srdce mu napovídalo, že ano. Shoda náhod byla příliš dokonalá, bezchybně perfektní.

Syn Laury DeLoessian, královny Teritorií, zemřel v kolébce ve věku šesti týdnů.

Ve věku šesti týdnů málem zemřel v kolébce syn Phila a Lily Sawyerových... *A byl u toho Morgan Sloat.*

Matka vždy historku zakončila vtípem: jak - když Jacky začal znovu dýchat - Phil Sawyer málem rozsekal jejich chryslera po cestě do nemocnice.

Hrozná sranda, jasně.

No jo.

„Tak pojd’,“ vyzval ho kapitán.

„Dobře,“ odpověděl Jack. Stále se cítil slabě a omámeně. „Dobře, tak P -“

„Pšt!“ Kapitán zaslechl přibližující se hlasy a rychle se rozhlédl. Stěna

vpravo nebyla ze dřeva, ale jen z těžkého plátna. Končila čtyři palce nad zemí a Jack v mezeře spatřil nohy v těžkých botách. Pět párů. Vojenské boty.

Ze zmatku se ozval jeden hlas: „... nevěděl, že má syna.“

„No,“ odpověděl druhý, „blbci plodí blbce - to bys měl dobře vědět, Simoně.“

Ozvala se salva hrubého a hloupého smíchu, smíchu, který znal Jack od starších chlapců ve škole, když kouřili za dílnou a mladší chlapce zahrnovali tajemnými, ale něčím ošklivými jmény jako buzík, humpa džumpa a morfadit.

„Ticho! Držte hubu!“ - třetí hlas. „Jestli Vás uslyší *on*, tak než třicetkrát vyjde slunce, budete maširovat k Pustinám.“

Mumlání.

Zdušený výbuch smíchu.

Další poznámka, tentokrát nesrozumitelná. Když procházeli, ozval se další smích.

Jack se podíval na kapitána, který pozoroval plátěnou stěnu s vyceněnými zuby. Nebylo pochyb, o kom mluvili. Když spolu hovořili, mohl je někdo poslouchat... někdo nesprávný, někdo, kdo mohl začít přemýšlet, o jakém hlupákovvi to asi mluvili. To poznalo i dítě, jako byl Jack.

„Slyšel jsi dost?“ zeptal se kapitán. „Musíme sebou hnout.“ Vypadal, že chce Jackem znovu zatřást... ale neodvážil se.

A tvé příkazy, tvé cíle, jsou... ano, jít na západ, je to tak?

Změnil se, pomyslel si Jack. Dvakrát se změnil.

Jednou, když mu Jack ukázal žraloci zub, který byl ve světě, kde místo koňmi tažených vozů jezdila po silnici nákladní auta, filigrány zdobeným kytarovým trsátkem. Podruhé se změnil, když mu Jack potvrdil, že putuje na západ. Jeho hrozby se změnilly v ochotu pomoci... čemu?

Nemohu ti říct... nemohu ti říct, co máš dělat.

Něčemu, jako náboženská bázeň... nebo náboženská hrůza.

Chce se odtud dostat, protože se bojí, že nás chytí, pomyslel si Jack. *Ale Ještě je tady něco, ne ? Bojí se mě. Bojí se -*

„Pojď,“ řekl kapitán. „Pojď, u Jasona.“

„U koho?“ zeptal se Jack hloupě, ale kapitán už ho strkal ven. Hrabě ho nasměroval doleva, vlekl a táhl ho chodbou, jejíž jednu stranu tvořilo dřevo, druhou tuhé plátno, které smrdělo od plísně.

„Tudy jsme nepřišli,“ zašeptal Jack.

„Nechci jít kolem těch, které jsme viděli, když jsme přicházeli,“ odpověděl i kapitán šeptem.

„Morganovi muži. Viděl jsi toho vysokého? Tak hubeného, že je skrz něj vidět?“

„Ano.“ Jack si pamatoval tenký úsměv a oči, které se neusmívaly. Ostatní vypadali měkce, tenhle hubený muž byl však tvrdý. Vypadal jako blázen. A ještě něco - připadal mu nějak povědomý.

„Osmond,“ vysvětlil kapitán a postrčil Jacka vpravo.

Vůně pečeného masa postupně sílila, až prosytila celé okolí. Jack nikdy v životě necítil maso, které by tak strašně potřeboval ochutnat. Měl strach, duševně i emotivně byl na pokraji, možná vstupoval na půdu šílenství... v ústech se mu však sbíhaly sliny.

„Osmond je Morganova pravá ruka,“ zavrčel kapitán. „Víš toho příliš a bude lepší, když tě neuvidí dvakrát, chlapče.“

„Co tím myslíte?“

„Pšt!“ ještě pevněji sevřel Jackovu bolavou paži. Blížili se k širokému pruhu látky, který zakrýval vchod. Jackovi připomínal sprchový závěs - až „na to, že byl z plachtoviny, jejíž vzor byl tak hrubý a široký, že připomínala síť, a kroužky nebyly chromové, ale kostěné.“ „Teď začni plakat,“ zašeptal kapitán do Jackova ucha.

Odtáhl závěs a vtáhl Jacka do obrovské kuchyně, kde se vznášely silné vůně (stále převažovalo maso) a chuchvalce horké páry. Všiml si nádob se žhavým uhlím, velikého kamenného komínu, ženských obličejů, které vykukovaly pod bílými šátky, jež mu připomněly čepce jeptišek. Některé z nich stály v řadě u dlouhého železného koryta na podstavcích, obličej je rudé a zdobené perličkami potu. Umývaly hrnce a kuchyňské potřeby. Další stály u pultu, který se táhl po celé délce místnosti, krájely, řezaly, vykrajovaly a páraly. Další nesla drátovaný podnos s neupečenými koláči. Když do kuchyně vstoupil Jack s kapitánem, všechny oči se k nim upřely.

„Už nikdy?“ zařval kapitán na Jacka a zatřásl s ním, jako třese teriér s krysou... a po celou dobu rychle postupoval místností k dvojitém dveřím na druhé straně. „Už nikdy, slyšíš mě? Ještě jednou se vyhneš svým povinnostem, rozříznu ti kůži na zádech a sloupnu tě jako vařené rajče!“

Kapitán tiše sykl. „Všechny si to budou pamatovat a budou o tom mluvit, tak sakra breč!“

Jak ho kapitán se zjizveným obličejem táhl přes zakouřenou kuchyň za

bolavou paži a kůži na zátylku, Jack si záměrně představil matku, jak leží v pohřební místnosti. Ležela zamotaná v bílé látce, ležela v rakvi a měla na sobě svatební šaty z filmu *Válka gangů* (RKO, 1953).

Její obličej se v Jackových představách objevoval jasněji a jasněji, vypadala jako dokonalá vosková figurína. Viděl, že má v uších malé zlaté křížky, které jí dal před dvěma lety k vánocům. Pak se její obličej změnil. Brada se zakulatila, nos se narovnal a jeho tvar byl více patricijský. Vlasy o něco zesvětlely a určitým způsobem zhrubly. Teď viděl v rakvi Lauru DeLoessian, sama rakev už nebyla běžná a anonymní. Vypadala teď jako hrubě a silou vysekaná ze starého kmenu - vikingská rakev (jestli někdy něco takového existovalo). Představit si takovou věc na hranici olejem napuštěných a zapálených klád bylo snazší, než si ji představit, jak klesá do klidné půdy. Byla to Laura DeLoessian, královna Teritorií. V této představě (která byla jako vize) měla na sobě královna svatební šaty jeho matky z *Války gangů* a zlaté náušnice, které mu pomohl strýc Timmy vybrat u Sharpa v Beverly Hills. Náhle se dostavila záplava horkých a pálivých slz - nebyly předstírané, ale opravdové. Neplakal jen pro svou matku, ale pro obě ztracené ženy, které umírají v oddělených vesmírech a váže je neviditelná nit, která se může porušit, ale nikdy nepraskne - alespoň ne, když budou obě mrtvé.

Závojem slz spatřil obrovského muže ve vlajícím bílém obleku, který se k nim místností rozběhl. Místo kuchařské vysoké čepice měl na hlavě rudý šátek, Jack ale věděl, že ho nosí ke stejnému účelu - aby ukázal, že je šéfem kuchyně. Mával zle vypadající trojzubou dřevěnou vidličkou.

„Vypadněte!“ zavřestl kuchař. Hlas, který vyšel z jeho ohromné, sudovité hrudi, byl absurdně vysoký a připomínal zvuk flétny. Hlas příhrátého gaye, který nadává prodavači bot. Na vidličce ale nic absurdního nebylo; vypadala smrtelně.

Ženy se před jeho útokem rozutekly jako ptáci. Ženě s tácem upadl dolní koláč a rozbil se o prkna a ona zoufale vykřikla. Rudá, čerstvá a jasná jahodová šťáva se rozstříkla a roztekla jako krev z tepny.

„VYPADNĚTE Z MÝ KUCHYNĚ, VY VOLOVÉ! TUDLETO NENÍ ŽÁDNÁ ZKRATKA! TUTO NENÍ ŽÁDNÝ ZÁVODIŠTĚ! JE TO MOJE KUCHYŇ, A DYŽ SI TO NEMŮŽETE ZAPAMATOVAT, SLIBUJU, ŽE VÁM ROZPÁŘU PRDELE!“

Hrozil jim vidličkou, pootočil hlavou a téměř zavřel oči, jako by ho představa horké a stříkající krve i přes jeho hrubý projev odpuzovala. Kapitán Pustil Jackovu šíji a natáhl ruku. Jackovi se zdálo, jako by to udělal jen náhodou. O chvíli později ležel šest a půl stopy vysoký kuchař na zemi. Vidlička na maso se válela v kaluži jahodové šťávy mezi kusy bílého, syrového pečiva. Šéfkuchař se převaloval z jedné strany na druhou, držel se za pravé zlomené zápěstí a nařikal vysokým hlasem, který připomínal flétnu. Zpráva, která se v jeho hlasu nesla do ostatních místností, byla víc než jasná: byl mrtvý, kapitán ho určitě zavraždil (kuchařovým podivným přízvukem zav - raz - dyl); přinejmenším byl zmračený, zlý a krutý kapitán vnějších stráží mu poškodil skvělou pravou ruku, a tím zničil jeho živobytí; zajistil mu tím pro budoucí léta mizerný život žebráka; kapitán mu způsobil hroznou bolest, neuvěřitelnou bolest, která se nedá snést -

„Drž hubu!“ zařval kapitán a Šéfkuchař ztichl. Okamžitě. Ležel na zemi jako veliké dítě, pravou ruku měl přitisknutou k hrudi, rady šátek se mu opile svezl ke straně, a odhalil jedno ucho (uprostřed Mučku měl zasazenou malou, černou perlu). Tlusté tváře se mu chvěly. Když se kapitán sklonil nad obávaným lidožroutem, v jehož zakouřené jeskyni musely ženy trávit dny a noci, všechny pomocnice otevřely překvapením ústa a začaly mezi sebou švitořit. Jack stále plakal, ale zahlédl černého chlapce (*hnědého* chlapce, opravil se), který stál vedle největšího ohniště. Měl otevřená ústa, v obličejí směšný výraz překvapení. Nepřestával točit klikou, kýta zavěšená nad žhavými uhlíky se stále otáčela.

„Teď poslouchej, dám ti radu, kterou nenajdeš v *Knize o dobrém farmaření*,“ řekl kapitán. Naklonil se nad kuchaře, až se jejich nosy málem dotýkaly (ochromující sevření na Jackově paži, která už našťestí ztrácela cit - ani o trochu nepovolilo). „Nikdy... opravdu nikdy... se k nikomu nepřibližuj s nožem... nebo s vidličkou... nebo s kopím... nebo blbou třískou v ruce, jestli ho s tím nechceš zabít. Od šéfkuchařů se očekává temperament. ten ale neznamená, že budou útočit na osobu kapitána vnějších stráží. Rozumíš mi?“ Kuchař v slzách něco zasténal. Jack nezachytil co - zdálo se, že se jeho přízvuk ještě zhoršil. Mělo to ale něco společného s kapitánovou matkou a toulavými psy za pavilonem.

„Možná to tak je,“ odpověděl kapitán. „Nikdy jsem lady neznal.“

„Není to ale odpověď na mou otázku.“ Jednou zaprášenou a špinavou botou do kuchaře strčil. Udělal to velmi jemně, kuchař ale zaječel, jako by ho kapitán nakopl vší silou. Ženy znovu zašvitořily.

„Rozumíme si tedy nebo nerozumíme v otázce šéfkuchařů, zbraní a kapitánů? Jestli ne, bude na místě ještě další malá instruktáž.“

„Rozumíme!“ vyrazil ze sebe kuchař. „Rozumíme! Rozumíme! Ro -“

„Dobrá. Musel jsem už dneska provést moc instruktáží.“ Uchopil Jacka za kůži na krku a zatřásl jí.

„Nebo ne, chlapče?“ Znovu jím zatřásl a Jack

zaskučel. V žádném případě teď nic nepředstíral. „No... myslím, že víc říkat nemusí. Ten kluk je hlupák jako jeho matka.“

Kapitán přejel kuchyň tmavým a rozzlobeným pohledem.

„Mějte se pěkně, paní. Necht' vám královna žehná.“

„A vám, dobrý pane,“ vydala ze sebe ta nejstarší a předvedla nešikovnou úklonu, která postrádala jakýkoliv půvab. Ostatní se k ní připojili.

Kapitán vlekl Jacka přes kuchyň. Chlapec narazil bokem strašnou silou do hrany koryta na umývání nádobí a znovu vykřikl. Vystříkla horká voda. Na prkna dopadly kouřící kapky a se sykotem se schovaly mezi spáry. *Ty ženy tam strkají ruce*, pomyslel si Jack. *Jak to snesou?* Kapitán, který ho teď málem nesl, prostrčil Jacka dalším plátěným závěsem do haly, která se za ním rozprostírala.

„Fuj!“ vyprskl kapitán tiše. „Nelíbí se mi to, nic z toho. Všechno to smrdí.“

Doleva, doprava a znovu doprava. Jack vytušil, že se začínají blížit k vnějším zdem pavilonu, a přemýšlel, jak je možné, že místo zevnitř vypadá o tolik větší. Potom ho kapitán prostrčil závěsem a znovu se ocitli v denním světle - zrádnou temnotu pavilonu vystřídalo odpolední světlo, které bylo tak jasné, že musel Jack bolestí zavřít oči.

Kapitán ani na chvíli nezaváhal. Pod nohama jim čvachtalo a vystřikovalo bláto. Kolem se šířil pach sena, koňů a výkalů. Jack znovu otevřel oči. Procházeli něčím, co mohlo být výběhem, ohradou pro dobytek nebo pouhým dvorem. Viděl otevřený plátěný vchod, za ním zaslechl kvokání slepic. Do otevřené stáje házel seno hubený muž. Až na špinavou suknicí a řemínkové sandály byl nahý. Používal vidle s dřevěnými hroty. Ze stáje je mrzutě pozoroval kůň, který nebyl větší než shetlandský poník. Teprve když ho přešli, Jackův mozek konečně připustil, co oči spatřily:

Kůň měl dvě hlavy.

„Hej!“ zavolal. „Můžu se ještě jednou do té stáje podívat? To - “

„Nemáme čas.“

„Ale ten kůň měl - “

„Řekl jsem, že nemáme čas.“ Zvýšil hlas a zakřičel: „A jestli tě ještě jednou nachytám, jak se poflakuješ, dostaneš dvakrát tolik!“

„To neuděláš!“ zaječel Jack (ve skutečnosti se mu zdálo, že je ta scénka už trochu obehnaná). „To neuděláš! Slíbil jsem ti, že už budu hodný!“ Přímě před nimi se ve zdi postavené z dřevěných nosníků, na kterých, byla ještě kůra, tyčila vysoká, dřevěná brána.

Hradba vypadala jako kůlový val ve starých westernech (matka jich pár také natočila). Do brány byly zatlučeny těžké skoby, závora, kterou měly držet, ale chyběla. Stála vlevo opřena o hromadu dříví a připomínala železniční pražec. Vrata byla pootevřena téměř o šest palců. Jackovi něco napovědělo, že téměř úplně obešli pavilon a stojí teď na jeho druhé straně.

„Díky bohu,“ řekl kapitán přirozenějším hlasem. „Teď.“

„Kapitáne,“ zvolal hlas za nimi. Zněl tiše, zřetelně neformálně.

Kapitán na místě zastavil. Hlas se ozval přesně ve chvíli, kdy Jackův zjizvený společník natahoval ruku, aby odstrčil levé křídlo brány. Zdálo se, že je majitel hlasu sledoval a čekal přesně na tuto chvíli.

„Možná by bylo dobré, kdybyste mě představil svému... no... synovi.“

Kapitán se otočil a obrátil i Jacka. Uprostřed výběhu stál - a zjevně sem nezapadal — vychrtlý dvořan, kterého se kapitán bál, Osmond. Jeho temně šedé, melancholické oči je sledovaly. Jack si všiml, jak se v jejich hloubce něco pohnulo. Strach se mu náhle zaostřil, změnil se v něco špičatého, co se do něj zapichovalo. *Je to blázen*. Ta představa ihned vyklouzla z jeho mozku. *Prašťenější než jakýkoliv cvok*.

Osmond k nim přistoupil o dva ladné kroky blíž. V levé ruce svíral hrubou kůží omotanou rukojeť těžkého biče. Držadlo se jen mírně zužovalo v ohebný pruh, který měl třikrát omotaný okolo ramena. Bič samotný byl uprostřed tlustý jako chřestýš. Na konci z něj vyrážel možná tucet menších výhonků. Každý byl upleten z hrubé kůže, každý zdobila hrubá a svítící kovová ostruha.

Osmond za bič zatáhl a smyčky se se suchým zasvištěním svezly z jeho ramena k zemi. Otočil držadlem a kovové špičky kožených proužků pomalu poskočily po slámou pokrytém blátě.

„Tvůj syn?“ zopakoval Osmond a postoupil o další krok. Jack si náhle uvědomil, proč mu ten muž předtím připadal tak důvěrně známý. Nebyl to Bílý oblek ze dne, kdy ho téměř unesli?

Jack si byl jistý, že to musel být on.

Kapitán sevřel ruku v pěst, přiložil si ji k čelu a předklonil se. Jack ho po krátkém zaváhání napodobil.

„Můj syn Lewis,“ prohlásil kapitán pevně. Jack pohlédl vlevo a viděl, že je stále ještě předkloněný. Srdce mu bušilo, zůstal ale ve stejné pozici.

„Děkuji, kapitáne. Děkuji, Lewisi. Ať vám královna žehná.“ Když se ho dotkl rukojetí těžkého biče, Jack téměř vykřikl. Znovu se narovnal a výkřik potlačil.

Osmond teď stál od něj jen dva kroky a pozoroval ho šiléným, melancholickým pohledem. Měl na sobě kožené sako a něco, co mohly být diamantové cvočky. Košile se bohatě řasila, na pravém zápěstí mu nápadně zvonil řetízek. (Jack z toho, jak zacházel s bičem, usoudil, že bude levák). Vlasy měl stažené vzad a převázané širokou mašlí, která možná byla kdysi z bílého saténu. Šfily se okolo něj dvě vůně. Dominovalo to, čemu matka říkala „parfémy všech mužů“ - to znamenalo vodu po holení, kolínskou atd. Osmondova vůně byla těžká a prachová. Jack si přitom vybavil staré černobílé anglické filmy, ve kterých se dostal nějaký chudák k soudu do Old Bailey. Soudci a právníci v těch filmech vždy nosili paruky a Jack si představoval, že krabice, ze kterých paruky pocházejí, musí vonět jako Osmond. Suše a sladce jako první a nejstarší posypaná kobliha na světě. Pod touto vůní se však prosazoval důležitější a méně příjemný pach, který jako by z jeho těla pulzoval. Pach vrstev potu, vrstev špíny, pach člověka, který se koupe - jestli vůbec - velmi zřídka.

Ano. Byl jedním ze stvoření, která se ho tehdy pokusila ukradnout.

Žaludek se mu stáhl a obrátil.

„Nevěděl jsem, že máte syna, kapitáne Farrene,“ pronesl Osmond. Přestože mluvil ke kapitánovi, jeho pohled byl soustředěn stále na Jacka. *Lewis*, pomyslel si. *Jsem Lewis, nezapomeň—*

„Rád bych neměl,“ odpověděl kapitán vztekle a pohrdavě pohlédl na Jacka. „Chtěl jsem mu udělat radost, že ho vezmu do velikého pavilonu, a on utekl jako pes. Chytil jsem ho, jak si hraje v -“

„Ano, ano,“ řekl Osmond a vzdáleně se usmál. *Nevěří ani slovo*, pomyslel si Jack a ucítil, jak postoupil o další nešikovný krok k panice. *Ani jediné slovo!* „Kluci jsou špatní. Všichni kluci jsou špatní. Je to axiomatické.“

Osmond lehce zaťukal držadlem biče na Jackovo zápěstí. Chlapec měl nervy napjaté do nesnesitelné míry a vykřikl... Ihned ho polil horký ruměnec.

Osmond se zachechtal. „Špatní, ano, je to axiomatické. Všichni kluci Jsou špatní. Byl jsem také špatný a vsadil bych se, že jste byl špatný i vy, kapitáne Farrene. No? No? Byl jste špatný?“

„Ano, Osmonde,“ odpověděl kapitán.

„Hodně špatný?“ zeptal se Osmond. Začal překvapivě v blátě poskakovat. Vypadalo to trochu přihrátě. Osmond byl trochu zženštilý, Jack z něj však opravdovou homosexualitu nepociťoval. Pokud v jeho slovech něco takového zaznělo, Jack intuitivně vycítil, že tomu tak není. Ne, co z něho tak jasně vyzářovalo, byla zlomyslnost... a šílenství. „Velmi zlý? Úplně strašně zlý?“

„Ano, Osmonde,“ řekl kapitán Farren ztuhle. Jizva mu v odpoledním světle žhnula, zdála se více rudá, nejen růžová.

Osmond přestal s nepřipraveným tanečkem stejně, jako začal. Chladně kapitána pozoroval.

„Nikdo nevěděl, že máte syna, kapitáne.“

„Je nemanželský,“ odpověděl kapitán. „A hloupý. Teď se ukázalo, že je i líný.“ Náhle se otočil a udeřil Jacka do jedné tváře. Nedal do rány moc síly, ale ruka kapitána Farrena byla tvrdá jako cihla. Jack zavyl a upadl do bláta. Rukou si sevřel ucho.

„Velmi špatný, úplně strašně špatný,“ zopakoval Osmond. Jeho obličej byl náhle hrozivě prázdný, hubený a tajemný. „Vstaň, ty špatný kluku. Zlobiví kluci, kteří neposlouchají své otce, musí být potrestaní. A špatní kluci se musí podrobit výslechu.“ Švihl bičem do strany. Ozvalo se suché zapraskání. Jackova rozvrácená mysl si ho opět s něčím zvláštním spojila. Jak si později uvědomil, kdykoliv mohl, vracel se v myšlenkách domů. Zvuk Osmondova biče připomínal praskání vzduchovky Daisy, kterou vlastnil, když mu bylo osm let. On a Richard Sloat měli oba stejné pušky.

Osmond se natáhl a sevřel Jackovu zablácenou paži svou bílou, pavoucí rukou. Přitáhl chlapce k sobě, k těm pachům, starému, sladkému pudru a staré odporné špíně. Podivné, šedé oči vážně zíraly do Jackových modrých očí. Jack pocítil, jak mu ztěžkl močový měchýř, a musel bojovat, aby se nepomočil do kalhot.

„Kdo jsi?“ zeptal se Osmond.

Ta slova zůstala viset ve vzduchu mezi nimi.

Jack uviděl v kapitánově obličejí přísný výraz, který však nemohl ukrýt jeho zoufalství. Slyšel kvokání slepic, štěkání psů, rachot velkého vozu, který se odněkud blížil.

Řekni mi pravdu; poznám lež, říkaly ty oči. Vypadáš jako jeden špatný chlapec, kterého jsem poprvé potkal v Kalifornii - jsi ten chlapec?

Chvilí se všechno dralo z Jackových rtů:

Jack, jsem Jack Sawyer, no jo, jsem kluk z Kalifornie, královna tohoto světa je moje matka, já jsem jenom umřel, a znám vašeho šéfa, znám M organa - strýce Morgana - a řeknu vám všechno, co chcete, jestli se jenom na mne přestanete dívat těma vašima strašlivýma očima, jistě, protože jsem jenom kluk a to kluci dělávají, řeknou, řeknou všechno -

Pak zaslechl matčin hlas, ze kterého zazníval výsměch: *to všechno tomuhle chlapovi vykecáš, Jacky? TOMUHLE chlapovi? Smrdí jako výprodej u pultu s pánskou kolínskou a vypadá jako středověká verze Charlese Mansona... Dělej ale, jak myslíš. Můžeš ho oblbnout - úplně bez problémů - ale dělej, jak myslíš.*

„Kdo jsi?“ zeptal se Osmond znovu a přitáhl se ještě blíže. Jack spatřil v jeho obličejí naprostou sebedůvěru - byl zvyklý dostávat od lidí odpovědi... od všech lidí, nejen od dvanáctiletých kluků.

Jack se zhluboka, roztrášeně nadechl (*jestli to chceš nadoraz - jestli to chceš až do poslední řady balkonu - musíš pěkně od plic. Jen ti to vylítne z krku*) a ječel.

„ZROVNA JSEM SE CHYSTAT ZPÁTKY! PŘÍSAHÁM BOHU!“ Osmond, který se k němu skláněl a očekával, že promluví, odskočil, jako by ho náhle Jack udeřil. Nohou v těžké botě si šlápl na rozdělený konec biče a málem přes něj zakopl.

„Ty blbej, posranej, malej - “

„ZROVNA JSEM SE CHYSTAT! PROSÍM, NEBIČUJTE MĚ, OSMONDE, ZROVNA JSEM SE CHYSTAT ZPÁTKY! NIKDY JSEM SEM NECHTĚL PŘIJÍT, NIKDY, NIKDY, NIKDY - “

Kapitán Farren poskočil vpřed a udeřil Jacka do zátylku. Chlapec se s jekotem rozplácl do bahna.

„Je přihlouplý, vždyť jsem vám to říkal,“ slyšel, jak říká kapitán. „Omlouvám se, Osmonde. Buďte si jistý, že z něj vymlátím duši. On - “

„No, ale co tady dělá?“ vyštěkl Osmond. Hlas měl teď vysoký jako hádavá ženská z trhu. „Co tady vůbec ten váš usmrkaný spratek dělá? Nenabízejte mi jeho propustku! Víím, že žádnou nemá! Propašoval jste ho dovnitř, aby se přiživil na královnině stole... aby kradl královnino stříbro, protože já víím... že je špatný... jediný pohled stačí každému, aby viděl, že je velmi, nesnesitelně, nepochybně špatný!“

Bič znovu dopadl. Tentokrát se neozvalo slabé zakašlání vzduchovky Daisy, ale hlasitý výstřel dvaadvacítky. Jack měl chvilku, aby si pomyslel - *vím, kam míří*. Pak se mu do zad zakousla ohnivá nika. Zdálo se mu, že bolest pronikla svaly, a místo toho, aby se zmenšila, naopak zintenzívněla. Rána šíleně hořela. Vykřikl a svíjel se v bahně.

„Špatný! Úplně strašně špatný! Nepochybně špatný!“ Každé „špatný“ doprovázelo další prásknutí Osmondova biče, další otisk, další Jackův výkřik. Zada měl v jednom ohni. Netušil, jak dlouho to může trvat - zdálo se, že se Osmond s každou další ránou ještě více rozpaluje - pak se ozval nový hlas: „Osmonde! Osmonde! Tady jste! Díky bohu!“

Zvuk běžících nohou.

Osmondův vzteklý a trochu unavený hlas odpověděl: „No? No? Co je?“

Jackův loket sevřela ruka a pomohla mu na nohy. Když zavrával, okolo pasu se mu ovinula paže a podepřela ho. Stěží mohl uvěřit, že kapitán, který byl při jejich zmatené pochůzce po pavilonu tak tvrdý a sebejistý, může teď být tak jemný.

Znovu zavrával. Svět se mu snažil uplavat a byl nejasný. Po zádech mu stékaly potůčky teplé krve. Pohlédl na Osmonda s nově probuzenou nenávistí. Cítit nenávist bylo pro něj dobré. Byla vítaným protilekem proti strachu a zmatku.

To jsi udělal ty - poranil jsi mě, pořezal jsi mě. A poslouchej mě, svině. Jestli budu mít šanci ti to oplatit—

„Jsi v pořádku?“ zašeptal kapitán.

„Ano.“

„Cože?“ zařval Osmond na dva muže, kteří přerušili Jackovo bičování.

První z nich byl jedním z hejsků, okolo kterých Jack s kapitánem prošli na cestě do tajné místnosti. Druhý vypadal trochu jako vozka, kterého Jack potkal při návratu do Teritorií. Tenhle chlapík vypadal velmi zraněný a vystrašený - krev, která mu pokrývala jednu část obličejí, prýštila z rány na levé straně jeho hlavy. Měl odřenou levou ruku a roztrženou vestu. „Co říkáte, vy hlupáci?“

„To si myslíte? Jak jste skvělý kapitán, kapitáne! Myslím, že si ještě promluvíme, jak může tak skvělý kapitán zplodit takového zkurvysyna.“

Přešel očima krátce a chladně Jackův obličej.

„Teď na to ale není čas. Ne. Měl byste sebrat tucet svých nejsilnějších mužů a odpochodovat s nimi - ne, běžet s nimi - na silnici k Pustinám. Budete schopni jít rovnou za nosem na místo nehody, nebo ne?“

„Ano, Osmonde.“

Osmond rychle pohlédl k nebi. „Čekáme Morgana v šest hodin - možná o něco dříve. Teď jsou dvě. Řekl bych, že dvě. Řekl byste také, že jsou dvě, kapitáne?“

„Ano, Osmonde.“

„A co bys řekl ty, ty malý kreténe? Třináct? Dvacet tři? Osmdesát jedna hodin?“

Jack otevřel ústa. Osmond na něj pohrdavě shlížel a Jack ucítil, jak se v něm zdvihá nová vlna nenávisti.

Zranil jsi mě, jestli budu mít šanci - !

Osmond pohlédl znovu na kapitána. „Do pěti hodin. Měl byste se vynasnažit, abyste zachránil každý sud, který zůstal ještě celý. Měl byste jednoduše silnici vyčistit tak rychle, jak to bude jen možné.“

Do pěti. Rozumíte?“

„Ano, Osmonde.“

„Tak padejte.“

Kapitán Farren si přiložil pěst k čelu a uklonil se. Jack udělal se stupidně otevřenými ústy to samé. V mozku mu stále pulzovala divoká nenávist. Ve chvíli, kdy se chystali k pozdravu, byl už k nim Osmond otočený zády. Pochodoval zpět k vozkovi, pohazoval si bičem a vyluzoval další kašlavé zvuky vzduchovky Daisy.

Vozka uslyšel Osmondovy kroky a začal křičet.

„Pojď,“ řekl kapitán a naposledy Jacka zatahal za paži. „To nechtěj vidět.“

„Ne,“ vydal ze sebe Jack. „Bože, to ne.“

Když ale kapitán Farren otevřel pravou stranu vrat a konečně vyšli z pavilonu, Jack to uslyšel - a slyšel to té noci i ve svých snech. Jedno šílené prásknutí za druhým, každé doprovázené výkřikem odsouzeného vozky. A Osmondovým chroptěním a funěním. Jack by se musel obrátit, kdyby chtěl zjistit, co ty zvuky znamenají. Obrátit se ale nechtěl.

Stejně to tušil.

Tušil, že se Osmond chechtá.

Opustili veřejná prostranství pavilonu. Kolemjdoucí nedůvěřivě na kapitána Farrena pohlíželi... a z dálky se mu vyhýbali. Kapitán rychle kráčel, obličej měl stažený a potemnělý, jak přemýšlel. Jack musel klusat, aby mu stačil.

„Měli jsme štěstí,“ řekl náhle kapitán. „K sakru štěstí. Myslím, že tě chtěl zabít.“

Jack na něho pohlédl s otevřenými ústy, jež mu náhle vyschla a rozhořela se.

„Víš, je to šílenec. Je to blázen. Jako člověk, který pronásleduje koláč.“

Jack nechápal, co to může znamenat, ale s tím, že je Osmond šílenec, souhlasil.

„Co -“

„Počkej,“ přerušil ho kapitán. Vrátili se zpátky k malému stanu, kam ho kapitán odvedl, když spatřil žraloci zub. „Zůstaň tady a počkej na mě. S nikým nemluv.“

Vstoupil do stanu. Jack zůstal venku, sledoval ho a čekal. Prošel okolo něj žonglér, pohlédl na něj, ale ani na chvíli při svém složitém házení šesti koulí neztratil rytmus. Sledoval ho zástup špinavých dětí jako krysaře z Hamelinu. Mladá žena s ušmudlaným dítětem přisátým k jednomu velkému nadru mu nabídla, že ho s tím jeho maličkým naučí dělat něco jiného, než jen čůrat, jestli jí dá jednu nebo dvě mince. Jack se s nepříjemným pocitem odvrátil, obličej se mu rozhořel.

Dívka se hlasitě rozesmála. „Aaaaaah, tenhle pěkný mladík je PLACHEJ!“

Pojď sem, hezoune! Pojď -“

„Vypadni, ty kurvo, nebo dneska skončíš ve sklepe.“ To byl kapitán. Vyšel s dalším mužem ze stanu. Ten druhý byl starý a tlustý, byl ale Farrenovi velmi podobný - na rozdíl od Gilberta nebo Sullivana vypadal jako opravdový voják. Snažil se zapnout přední díl uniformy přes vzdouvající se břicho. V ruce svíral hudební nástroj - zatočený francouzský roh.

Dívka s ušmudlaným dítětem utekla, aniž by na Jacka znovu pohlédla. Kapitán vzal od tlustého muže roh, aby se mohl zapnout, a něco mu ještě řekl. Silný muž přikývl a dopnul si košili. Vzal si roh

zpátky, vykročil a začal troubit. To nebyl stejný zvuk, jaký slyšel Jack při svém prvním skoku do Teritorií. Tehdy troubilo mnoho rohů s nápadným a okázalým zvukem - zvukem heraldů. Toto byla tovární píšťala, která oznamuje začátek směny.

Kapitán se vrátil k Jackovi.

„Pojď se mnou,“ řekl.

„Kam?“

„Na silnici k Pustinám,“ odpověděl kapitán Farren a pohlédl se strachem a pochybami na Jacka Sawyera. „Otec mého otce tomu místu říkal Západní cesta. Táhne se menšími a menšími vesnicemi, až dorazí k Pustinám. Za Pustinami už nepokračuje nikam... nebo do pekla. Když jdeš na západ, potřebuješ k tomu Boha, chlapče. Ale slyšel jsem, že ani on se na západ za Pustiny neodváží. Pojď.“

Jackovou myslí zaviřily otázky - miliony - kapitán ale nasadil tak strašlivé tempo, že neměl ani chvíli, aby je položil. Zdolali svah na jih od velkého pavilonu a prošli kolem místa, ze kterého se Jack poprvé z Teritorií vrátil. Teď byli blízko vesnické pouti - Jack slyšel vyvolávače, který lákal ženy, aby vyzkoušely své štěstí v zázračném kole ďábelského osla: „Vydržíte dvě minuty a vyhrajete cenu,“ křičel vyvolávač. Mořský větřík unášel s naprostou srozumitelností jeho hlas i vůni horkého jídla - tentokrát pražené kukuřice a masa - při které se Jackovi sbíhaly sliny v ústech. Jeho žaludek zaburácel. Když bezpečně unikl Velkému a Hroznému Osmondovi, dostal strašlivý hlad.

Než došli k pouti, zahнули vpravo a dostali se na daleko širší cestu, než jaká vedla k velkému pavilonu. *Silnice k Pustinám*, pomyslel si Jack a s mrazivým pocitem strachu a očekávání, který sevřel jeho vnitřností, se opravil: *Ne... Západní cesta. Cesta k Talismanu.*

Pak znovu pospíchal za kapitánem Farrenem.

Osmond měl pravdu. Mohli jít rovnou za nosem. Když k nim vítr přinesl první závan kyselého rozlitého piva, byli ještě od vesnice s podivným jménem celou míli.

Doprava k jihu byla velmi hustá. Většinu tvořily vozy tažené koňskými spřeženími (žádný z koňů ale neměl dvě hlavy). Jak Jack předpokládal, vozy byly zdejšími obrazy nákladáků Diamont Reo a Peterbiltů. Na některých se do výšky kupily pytle, balíky a rance, na některých syrové maso, na některých klece s kvokajícími slepicemi. Na kraji vesnice All - Hands se okolo nich prohnal nebezpečnou rychlostí vůz plný žen. Smály se a vřískaly. Jedna se postavila, vysoukala si sukni až k ochlupenému rozkroku a zavrtěla zadkem. Kdyby ji jedna z kolegyň nechytla vzadu za sukni a nestáhla ji hrubě dolů, určitě by spadla z vozu do příkopu a zlomila si vaz.

Jack se znovu začervenal. Viděl bílé ňadro dívky, bradavku v žižlajících ústech dítěte. *Aaaaaaach, ten mladej hezounje PLACHEJ?*

„Bože!“ zabručel Farren a přidal do kroku. „Všichni byli ožrali! Opili se rozlitým Kingslandským! Děvky i kočí! Je schopný s nimi na cestě nabourat nebo sjet rovnou z útesu. Žádná velká ztráta. Mrtvý děvky!“

„Alespoň,“ vzdychl Jack, „musí být silnice docela prázdná. Není to tak, když mohou všichni projet?“

Došli do vesnice All - Hands. Široká Západní cesta tady byla politá olejem, aby se nevinil prach. Vozy přijížděly a odjížděly, ulice přecházely skupinky lidí. Zdálo se, že každý mluví moc nahlas. Jack spatřil dva muže, kteří se hádali před budovou, která mohla být restaurací. Jeden z nich náhle udeřil. Chvilí nato se oba váleli na zemi. *Tím Kingslandským se neopili jenom ty děvky*, pomyslel si Jack. *Myslím, že si každý v tomto městě vzal svůj díl.*

„Všechny vozy, které kolem nás projely, byly odtud,“ řekl kapitán Farren. „Ty menší tudy mohou projet, ale Morganův kočár není malý, chlapče.“

„Morgan - “

„Teď na Morgana nemysli.“

Když procházeli středem vesnice a postupovali dále, pach piva stále sílil - Jack se snažil držet kapitána a začínaly mu od toho bolet nohy. Hádal, že už ušli alespoň tři míle. *Kolik je to v mém světě?* Pomyslel si a vzpomněl si přitom na Speedyho kouzelnou šťávu. V obavě, že už tam není, zalovil divoce ve vestě. Láhev ale bezpečně spočívala pod prádlem, které v Teritoriích vystřídal jeho žokejské šortky.

Když se ocitli v západním cípu vesnice, hustota vozů poklesla, ale zvýšil se počet chodců, kteří směřovali směrem k východu. Většina z nich se kymácela, potácěla a smála. Všichni smrděli od piva. Některým dokonce kapalo ze šatů, jako by se váleli po zemi a pili pivo jako psi. Jack věřil, že je to pravda. Viděl muže, který se smál a za ruku vedl asi osmiletého rozesmátého hochy. Muž hrozivým způsobem připomínal zlého recepčního z Alhambry a Jack si byl úplně jistý, že je to jeho dvojník. On

i chlapec byli opilí, a když se za nimi Jack obrátil, malý kluk začal zvracet. Otec - Jack alespoň předpokládal, že tomu tak bylo - chlapce táhl do zarostlého příkopu, kde se snažil pro tuto chvíli nalézt soukromí. Chlapec se k otci otočil jako podvraták na krátkém vodítku a pozvracel staršího muže, který se zhroutil na kraji silnice a hlasitě chrápal.

Obličej kapitána Farrena tmavě a tmavě. „Všichni jsou zatracení,“ prohlásil.

I ti, kteří byli na tom nejhůře, se kapitánovi zdaleka vyhýbali. Když se kapitán zastavil u pavilonu na strážnici, připevnil si okolo pasu krátkou a praktickou koženou pochvu. Jack předpokládal (jistě k tomu měl důvod), že je v pochvě krátký a praktický meč.

Když se jeden z opilců přiblížil, kapitán se meče dotkl a opilec je rychle obešel.

O deset minut později, právě když si byl Jack jistý, že už nemůže dále, dorazili na místo nehody. Vozka právě vyjížděl z vnitřní strany zatáčky, když se vůz naklonil a převrátil. Soudky se rozkutálely po celé silnici. Mnoho se jich rozbilo a silnice se v délce dvaceti stop proměnila v bažinu. Pod vozem ležel jeden mrtvý kůň, vyčnívala mu jen stehna. Druhý ležel v příkopu a z ucha mu vyčníval kus roztržitého sudu. Jack věděl, že se to nemohlo stát náhodou. Předpokládal, že se kůň těžce zranil a někdo ho z jeho utrpení vysvobodil první věcí, která byla po ruce. Ostatní zvířata nebylo nikde vidět.

Mezi koněm pod vozem a tím v příkopu ležel na cestě s rozhozenýma nohama vozkův syn. Polovina jeho obličeje zírала s prázdným výrazem překvapení do jasně modré oblohy Teritorií. Z druhé poloviny zůstala jen červená kaše a úlomky kostí, které připomínaly kousky sádry.

Jack si všiml, že má obrácené kapsy.

Okolo místa nehody se potuloval možná tucet lidí. Pomalu obcházeli, často se skláněli a nabírali z otisku koňské podkovy pivo, namáčeli do louží kapesník nebo utržený kus tílka. Většina z nich vrávorala. Zvýšené hlasy se smály, hádaly a křičely. Jackova matka mu po dlouhém přemlouvání dovolila, aby šel s Richardem na půlnoční dvojprogram - *Noc oživlých mrtvol* a *Úsvit mrtvých* do kin Westwoodu. Kolébající se, opilí lidé mu připomněli zombie z těchto filmů.

Kapitán Farren vytáhl meč. Byl krátký a praktický, jak si Jack představoval. Naprostý protiklad mečů z romantických příběhů. Byl jen o trochu delší než řeznický nůž, rukojeť, obalenou starou kůží, ztmavlou potem, zdobily jizvy, zářezy a důlky. Ostří samo bylo tmavé... kromě břitu. Ten byl jasný a ostrý, velmi ostrý.

„Táhněte pryč!“ zařval Farren. „Táhněte pryč od královnina piva, ničemové! Jděte pryč a vaše vnitřnosti zůstanou na místě, kam patří!“

Ozvalo se nesouhlasné vrčení, ale všichni od kapitána Farrena ustoupili - všichni, až na ohromného muže, kterému z holé lebky vyrůstaly místy divoké chomáče vlasů. Jack odhadoval jeho váhu na dobrých tri sta liber, výšku na necelých sedm stop.

„Chtěl bys nás všechny sebrat, vojáčku?“ zeptal se obr a ukázal na chumel vesničanů, kteří se na Farrenův příkaz stáhli od bažiny piva a hromady rozbitých sudů.

„Jasně,“ prohlásil kapitán Farren a zašklebil se na velkého muže. „To by se mi líbilo. A ty, ty velkej, vožralej kreténe, budeš první.“ Farrenův škleb se rozšířil a obr před jeho silou ucouvl. „Pojď si pro mě, jestli chceš. Rozpárat tě bude pro mě dnešním nejlepším zážitkem.“

Opilý velikán se s brbláním stáhl.

„A teď vy všichni!“ Zakřičel Farren. „Odstupte! Z královnina pavilonu právě vyráží tucet mých mužů. Nemají z té práce žádnou radost a nedávám jim za to vinu. Nemohu být ale za ně zodpovědný. Myslím, že jsem vám dal dost času, abyste odtáhli zpět do vesnice a schovali se ve svých sklepech, než sem dorazí. Na vašem místě bych to udělal! Táhněte!“

Všichni ihned vyrazili k vesnici All - Hands. Velký muž, který se proti kapitánovi postavil, krácel v jejich čele. Farren zavrčel a obrátil se znovu k místu nehody. Sundal si sako a přikryl s ním obličej vozkova syna.

„Zajímalo by mě, kdo z nich toho hochu okradl, když ležel mrtvý na cestě,“ pronesl Farren zamyšleně.

„Kdybych to věděl, dal bych ho ještě do večera pověsit na kříž.“

Jack neodpověděl.

Kapitán stál dlouho nad mrtvým chlapcem a pozoroval ho. Jednou rukou si přejížděl hladkou, vystupující jizvu na obličeji. Když se znovu podíval na Jacka, jako by se vzpamatoval.

„Musíš teď odejít, chlapče. Hned teď. Než se Osmond rozhodne, že by mého debilního syna chtěl ještě vyslyšet.“

„Jak moc by to vadilo, kdybych zůstal s vámi?“ zeptal se Jack.

Kapitán se trochu usmál. „Jestli odejdeš, nebudu mít žádné problémy. Řeknu, že jsem tě poslal zpátky k matce, nebo že jsem tě v záchvatu vzteku praštil kusem dřeva a zabil. Osmond bude věřit obojímu. Je to šílenec. Všichni jsou stejní. Chtějí, aby zemřela. A bude to brzy. Jestli...“ Nedořekl to.

„Jdi,“ vyzval ho Farren. „Neotálej. A když uslyšíš, jak se blíží Morganův vůz, zmiz z cesty a schovej se hluboko v lesích. Jinak tě vyčmucha jako kočka myš. Ihned pozná, že je něco v nepořádku. Něco, jak nemá být. Je to ďábel.“

„Uslyším ho, jak přijíždí? Jeho vůz?“ zeptal se Jack tiše. Pohlédl na cestu za rozbitými sudy. Prudce v těch místech stoupala k borovému lesu. Tam bude tma, pomyslel si... A Morgan se bude blížit z druhé strany. Strach a samota se spojily do špičatého kopí, jaké přináší smutek, a Jack už se s ním setkal.

Speedy, to nedokážu! Copak to nevíš? Jsem jenom malý kluk! „Morganův vůz táhne šest párů koní a třináctý je vede,“ vysvětloval Farren. „V plném trysku ten pohřební vůz duní, jako by se po zemi valily hromy. Určitě ho uslyšíš. Budeš mít spoustu času, aby ses někam zavrtal. Určitě to udělej.“

Jack něco zašeptal. „Cože?“ zeptal se Farren ostře.

„Říkal jsem, že nechci jít,“ řekl Jack jen o trochu hlasitěji.

Měl slzy na krajíčku a věděl, že jakmile se spustí, už se neudrží a bude prosit kapitána Farrena, aby ho zachránil, aby ho ochraňoval, aby ho něco -

„Myslím, že už nemáš čas o něčem pochybovat,“ řekl kapitán Farren. „Neznám, chlapče, tvůj příběh a také ho znát nechci. Nechci znát ani tvoje jméno.“

Jack stál se skloněnými rameny a pozoroval ho. Oči mu pálily, rty se třásly.

„Narovnej si ramena!“ zakřičel na něj Farren s náhlou divokostí. „Koho jdeš zachraňovat? Kam jdeš? Nemáš deset stop! Na muže jsi moc mladý, ale můžeš něco předstírat, nebo ne? Vypadáš jako nakopnutý pes!“ Jacka se ta slova dotkla. Narovnal ramena a potlačil slzy. Pohlédl na zbytky vozkova syna a pomyslel si: *Alespoň nevypadám takhle, ještě ne. Má pravdu. Litovat seje luxus, který si nemohu dovolit.* Byla to pravda. Přesto v sobě ucítil k zjizvenému kapitánovi, který tak snadno našel jeho slabá místa a ukázal na ně, trochu nenávisti.

„Tak je to lepší,“ řekl Farren suše. „Ne o mnoho, ale o trochu.“ „Díky,“ odpověděl Jack sarkasticky.

„Nemůžeš už ustoupit, chlapče. Jde po tobě Osmond. Brzy po tobě půjde i Morgan. A možná... jsou tam, odkud jsi přišel, také nějaké problémy. Ale vezmi si tohle. Jestli tě ke mně poslal Parkus, určitě chtěl, abych ti to dal. Vezmi si to tedy a jdi.“

Držel v ruce minci. Jack zaváhal, pak si ji vzal. Byla velká jako půldolar s Kennedym, ale mnohem těžší - těžká jako ze zlata, přestože měla barvu zašlého stříbra. Díval se na profil Laury DeLoessian a znovu ho krátce, ale mocně ohromila její podobnost s matkou. Ne, nejen podobnost - až na takové rozdíly jako tenčí nos a kulatější brada to byla jeho matka. Jack to věděl. Obrátil minci a spatřil lva s hlavou a křídly orla. Zdálo se, že Jacka pozoruje. Cítil se trochu nervózní a rychle minci schoval k lahvi Speedyho kouzelné šťávy.

„K čemu je dobrá?“ zeptal se Farrena.

„Dozvíš se to, až přijde doba,“ odpověděl kapitán. „Možná také ne. Ať tak nebo tak, splnil jsem svou povinnost. Řekni to Parkusovi, až ho uvidíš.“

Jack pocítil zvláštní a divoký pocit neskutečnosti.

„Jdi, synku,“ vyzval ho Farren. Hlas zněl teď hlouběji, ale také mírněji. „Udělej, co musíš... nebo alespoň, co dokážeš.“

Nakonec s ním pohnul ten pocit neskutečnosti - ten pronikavý pocit, že je sám pouhým výplodem něčích halucinací. Levá noha, pravá noha, levá noha, pravá noha. Odkopl třísku nasáklou pivem, překročil rozbité zbytky kola. Obešel zadní část vozu a zasychající krev s hejnem bzučících much na něj ani trochu nezapůsobila. Co znamená krev a bzučící mouchy ve snu?

Došel na konec zablácené, dřevem a sudy poházené silnice a ohlédl se... kapitán Farren se k němu ale obrátil zády (možná, aby vyhlížel své muže, možná, aby se nemusel na Jacka podívat). Jack věděl, že ať tomu bylo jakkoli v, výsledek byl stejný. Žáda jsou záda. *Žádné* oči, do kterých by mohl pohlédnout.

Sáhl rukou do vesty a opatrně se mince, kterou mu Farren dal, dotkl. Pak ji pevně sevřel. *Zdálo se mu, že to pomáhá, aby se cítil lépe.* Pokračoval dál a v ruce svíral minci jako dítě, které dostane čtvrtáček, aby si koupilo nějaký pamlsek v cukrářství.

Než Jack uslyšel zvuk, který kapitán Farren popsal jako po zemi se valící hromy, mohly uplynout dvě hodiny, ale možná i čtyři. Jakmile se schovalo slunce za západním cípem lesa (a to se stalo, hned jak Jack do něj vstoupil), nebylo jednoduché čas měřit. Ze západu se několikrát přiblížily vozy, které

pravděpodobně směřovaly ke královčinu pavilonu. Když je uslyšel (a mohl je tady slyšet už z velké dálky; průzračnost vzduchu, kterým se zvuky nesly, připomněla Jackovi, jak mu Speedy vyprávěl o člověku, který vytáhne ze země ředkvičku, a druhý ji ucítí půl míle daleko), vzpomněl si na Morgana a pokaždé se vrhl do příkopu. Na drahé straně vylezl a utíkal do lesů. V tmavých lesích se mu nelíbilo - necítil se dobře ani když se ukryl za strom a pozoroval silnici. Nepůsobilo to dobře na jeho nervy, ještě méně se mu ale líbila představa, že ho na silnici chytí strýc Morgan (přesto, co mu řekl kapitán Farren, stále věřil, že je to Osmondův šéf).

Když tedy pokaždé zaslechl, jak se blíží vůz nebo drožka, zmizel, a když vůz přešel, vrátil se zpět na cestu. Jednou, když přelézal pravý, mokrý a rákosím zarostlý příkop, něco mu přeběhlo - nebo přelezlo - přes nohu a Jack vykřikl.

Doprava byla kamenem úrazu a nijak mu nepomáhala, aby postupoval rychleji. V nepravidelně projíždějících vozech však bylo něco uklidňujícího - alespoň dokazovaly, že tady není sám.

Strašně si přál z Teritorií zmizet.

Speedyho kouzelná šťáva byla tím nejhorším lékem, který kdy v životě ochutnal, ale ochotně by si dal doušek, kdyby se někdo - například sám Speedy před ním objevil a ujistil ho, že až znovu otevře oči, uvidí před sebou dva zlaté oblouky McDonalda, kterým jeho matka říkala velká nádraží Ameriky. Rostl v něm pocit nebezpečí, pocit, že je les skutečně nebezpečný, že tam žijí věci, které ho pozorují, možná i sám les sleduje jeho cestu. Stromy se přiblížily k cestě, nebo ne? Ano. Předtím dosahovaly jen k příkopům. Teď zaplavily i ty. Předtím se zdálo, že je les plný jen borovic a smrků. Teď se do něj vplížily další druhy stromů. Některé měly černé kmeny, které se okolo sebe kroutily jako zapletené provázky, některé vypadaly jako podivné hybridy jedlí a kapradin - jejich ošklivé, šedé kořeny svíraly zem jako těsto víté prsty. *Náš chlapec?* Zdálo se, že ty odporné stromy šeptají v Jackově hlavě. *NÁŠ chlapec?*

Jacky, je to v tvých představách. Máš jen trochu halucinace.

Tomu ale bohužel moc nevěřil.

Stromy se měnily. Ve vzduchu něco viselo - pocit, že ho někdo sleduje - bylo to příliš skutečné. Začínal si myslet, že mu ty hrozné myšlenky našeptává les... jako by stromy vysílaly na vlastních odporných, krátkých vlnách.

Speedyho láhev kouzelné šťávy byla ale poloprázdná. Musela mu v každém případě vydržet na celou cestu přes Spojené státy. Jestli si usrkne pokaždé, když bude trochu nervózní, nevydrží mu obsah, ani než se dostane z Nové Anglie.

V myšlenkách se stále vracel k ohromné vzdálenosti, kterou urazil ve vlastním světě, když skočil zpět z Teritorií. Stopadesát stop tady se rovnalo půl míli tam. Za toho předpokladu - pokud se poměr ušlé vzdálenosti neměnil a Jack věřil, že tomu tak může být - mohl tady ujít deset mil a tam být někde poblíž New Hampshiru. Jako kdyby měl sedmimílové boty.

Ticho, stromy... ty šedé, těstovité kořeny...

Když se opravdu setmí - když se barva oblohy změní z modré v purpurovou - skáču zpátky. Tak je to; to je všechno, co napsala. Po setmění těmito lesy procházet nebudu. A jestli mi někde u Indiány dojde kouzelná šťáva, starý Speedy mi může poslat další.

Přemýšlel o tom a uvědomil si, o kolik se cítí lépe, když si stanovil plán (i když ten plán zahrnoval jen příští dvě hodiny). Náhle si uvědomil, že slyší zvuk kočáru a množství koní.

Zastavil se uprostřed cesty a naklonil hlavu. Oči se mu rozšířily a náhle si představil dva jasné obrazy: veliké auto, ve kterém seděli dva muži - auto, co nebyl Mercedes. Potom dodávku, DIVOČÁKA, která se řítí ulicí od mrtvoly strýce Tommyho a z rozbitých příček chladiče jí kape krev. Na volantu dodávky viděl ruce... nebyly to ale ruce. Byla to zvláštní, jasně tvarovaná kopyta.

V plném trysku ten pohřební vůz duní, jako by se po zemi valily hromy.

Zvuk se nesl z dálky, ale v čistém vzduchu byl naprosto jasný. Když ho teď Jack slyšel, divil se, jak ho mohlo napadnout, že by vozidla předtím mohla patřit Morganovi. Nikdy už takovou chybu neudělá. Zvuk, který teď slyšel, byl hrozivý, plný zla - zvuk pohřebního vozu, ano, pohřebního vozu, který řídí sám ďábel.

Stál na cestě hypnotizován jako králík ve světle reflektorů auta. Zvuk zněl hlasitěji - hukot kol a kopyt, skřípot kožených postrojů. Slyšel už řidičův hlas: „Hýý - jéé! Hýý - jéé! HÝÝ - JÉÉ!“

Stál na cestě, v hlavě mu bušila hrůza. *Nemůžu se hnout, panebože, Ježíši Kriste nemůžu se hnout mami mami mami mamíííííííí - !*

Stál na cestě a představoval si, jak se silnicí žene ohromná, černá věc, která připomíná dostavník, a táhnou ji černá zvířata, která nevypadají jako koně, ale jako pumy. Viděl, jak z oken plandají černé záclonky; viděl, jak kočí stojí na stupínku, vlasy mu vlají, oči má divoké a šílené jako vrah s vystřelovacím nožem. Viděl, jak se k němu blíží a ani na chvíli nezpomaluje. Viděl, jak ho poráží.

Ta představa přerušila jeho otupělost. Rozběhl se doprava a sklouzl ze silnice. Jednou nohou se zahákl zajeden ze zkroucených kořenů, upadl a kutálel se dál. Zába, která měla v posledních několika hodinách klid, znovu zahořela a Jack stáhl rty v bolestném šklebu. Postavil se a v předklonu utíkal do lesů.

Vklouzl za první černý strom, ale dotyk pokrouceného kmene (vypadal trochu jako banyány, které viděl minulý rok na prázdninách na Havaji) byl mastný a nepříjemný. Jack postoupil vlevo a schoval se za kmen borovice. Hřmění kočáru a jezdců stále sílilo. Jack každým okamžikem očekával, že se kolem mihne celá skupina směrem k vesnici All - Hands. Jeho prsty se na gumovém povrchu borovice sevřely a znovu uvolnily. Kousl se do rtů. Přímo před ním byla úzká štěrbina (tunel, jehož boky tvořilo listí, kapradiny a borové jehličí), která poskytovala dokonalý a čistý pohled na cestu. Když si Jack právě začal myslet, že Morganova skupina nikdy nepřijede, kolem se prohnal cvalet asi tucet vojáků na koních, kteří mířili k východu. První z nich nesl zástavu, Jack ale nerozeznal obrázek... nebyl si ani jistý, že chce. Pak se úzkým průzorem mihl kočár.

Byla to krátká chvílka - ne více než vteřina, možná ještě méně - ale Jack si ji navždy zapamatoval. Kočár byl nejméně dvanáct stop vysoký a kufry s ranci na střeše mu přidávaly ještě další tři stopy. Každý kůň ze spřežení měl na hlavě černý chochol, který vlál ve větru. Jack později došel k závěru, že Morgan musí na každou cestu použít nové spřežení, protože tato zvířata vypadala, že už déle nevydrží. Od úst jim odletovaly chuchvalce pěny a krve, oči se divoce protáčely a ukazovaly bělmo.

V oknech bez skel se třepotaly černé, krepové záclonky jako v jeho představě - nebo vizi. V černém čtverci se náhle objevil bílý obličej; bílý obličej, který rámovaly podivné a pokroucené řezby. Jack byl šokován, jako by spatřil obličej ducha v rozbitém okně strašidelného domu. To nebyl obličej Morgana Sloata... ale byl. Vlastník toho obličejce věděl, že Jack - nebo nějaké jiné nenáviděné nebo osobní nebezpečí - je ukryt v lese. Jack to poznal podle rozšířených očí a zlého šklebu úst.

Kapitán Farren řekl: *Vyčuchá tě jako myš.* Jack si teď smutně pomyslel: *vyčuchal mě, správně. Ví, že jsem tady. A co se teď stane? Vsadím se, že je všechny zastaví a pošle za mnou do lesů vojáky.*

Kolem se prohnala skupina vojáků, kteří chránili Morganův kočár zezadu. Jack čekal a jeho ruce spočívaly na kůře borovice. Byl si jist, že Morgan spřežení zastaví. Nic se ale nestalo a těžké dunění vozu a jezdců začalo brzy slábnout.

*Jeho oči. Ty jsou stejné. Ty temné oči v bílém obličejí. A —
Náš chlapec? ANOOOO!*

Něco mu přejelo po noze..., nahoru ke kotníku. Jack vykřikl a uskočil vzad. Myslel, že to musí být had. Když se ale podíval k zemi, uviděl, jak mu na nohu vyskočil jeden z těch šedých kořenů... a obtočil mu lýtko.

To není možné, pomyslel si hloupě. Kořeny se nehýbají -

Prudce nohou trhl, aby ji uvolnil z hrubého a šedého kroužku, který kořen vytvořil. V lýtku ucítil slabou bolest, jako když se člověk popálí o provaz. Zdvihl oči a ucítil, jak ho pohlcuje strach. Teď věděl, proč ho Morgan vycítil a pokračoval dál; Morgan věděl, že chodit po lese je stejné, jako se brodit potokem plných piraní. Proč ho kapitán Farren nevaroval? Jack tušil, že to zjizvený kapitán ani nevěděl. Nikdy tak daleko na západě nebyl.

Všechny šedé kořeny jedlokapradinových hybridů se teď pohybovaly. Stoupaly, klesaly a cupitaly k němu po tlející půdě. *Entové a jejich ženy*, pomyslel si Jack šíleně. *ZLÍ entové a jejich ženy. Ze země se zvedl jeden zvláště tlustý kořen, šest posledních palců měl olepených hlínou a vlhkostí, a kymácel se před ním jako kobra, kterou fakír vyhnal píšťalkou z košíku. NÁŠ chlapec! ANÓÓÓÓ!*

Kořen vystřelil a Jack ustoupil. Všiml si, že kořeny zformovaly mezi ním a bezpečnou silnicí živou stěnu. Narazil do stromu... kůra se začala vlnit a kroutit. Jack odskočil a vykřikl. Představil si sval, který se divoce a křečovitě začal stahovat. Rozhlédl se a spatřil jeden z černých stromů se zkroucenými kmeny. Kmen se teď pohyboval, kroutil se. Pokroucené provazce kůry zformovaly něco, co vypadalo jako hrozný, zjizvený obličej - jedno černé oko do široka otevřené, druhé stažené k odpornému mrknutí. Dolní část stromu se rozestoupila v úsměvu, vydávala zvuky a začala z ní vytékat běložlutá míza. *NÁŠ! Ach, anoooo!*

Kořeny, které připomínaly prsty, vklouzly Jackovi do podpaží, jako kdyby ho chtěly lechtat.

Vytrhl se jim a pokoušel se silou vůle zachovat zdravý rozum. Rychle šmátral ve vestě a hledal Speedyho láhev. Slabě vnímal opakující se silné zvuky, jako když se něco trhá. Myslel, že stromy vystupují ze země. To nikdy v Tolkienovi nebylo.

Chytil láhev za hrdlo a vytáhl ji. Tápal po víčku, když se jeden ze šedých kořenů lehce ovinul okolo jeho krku. V okamžiku se stáhl těsně jako smyčka na šibenici. Jack přestal dýchat. Když začal bojovat s kořenem, který ho dusil, vypadla mu láhev z prstů. Podařilo se mu zaháknout prsty pod dřevo. Nebylo studené a tuhé, ale teplé, ohebné a podobné masu. Bojoval, slyšel, jak mu z úst vycházejí vlastní dávné zvuky a po bradě mu stékají sliny.

S naprostým vypětím všech sil se stromu vytrhl. Kořen se mu pokusil omotat okolo zápěstí a Jack ruku s výkřikem odtáhl. Pohlédl k zemi a spatřil poskakující a točící se láhev, kterou jeden šedý kořen obtočil okolo hrdla a táhl pryč.

Skočil po ní. Kořeny ho chytaly za ruce, obtáčely ho. Těžce dopadl na zem, natahoval se a natahoval se. Špičky prstů se mu bořily do černé lesní půdy. Chyběl jediný centimetr -

Dotkl se zeleného skla lahve... a uchopil ji. Táhl, jak jen mohl nejsilněji a jen mlhavě si uvědomoval, že kořeny obtočily celé jeho nohy, překřížily se jako pouta a pevně ho držely. Odšrouboval víčko. K zemi se snesl další jako pavučina lehký kořen a pokusil se mu láhev ukrást. Jack ho odstrčil a přiložil láhev ke rtům. Zdálo se, že odporný pach ovoce prosytil celé okolí jako živá membrána.

Speedy, prosím tě, ať to funguje!

Další kořeny omotávaly jeho záda a pas, obracely ho sem tam. Jack se napil a levné víno se mu rozstříklo po tvářích. Polkl, sténal a modlil se. Nebylo to ale k ničemu dobré, *nefungovalo to*. Měl stále zavřené oči, ale cítil, jak mu kořeny obtáčejí paže a nohy, cítil vodu, která prosakovala džíny a košili, cítil

Vodu?

bláto a vlhkost, slyšel

Džíny ? Košili ?

nepřestávající kvákání žab.

Jack otevřel oči a spatřil oranžové světlo zapadajícího slunce, které se odráželo od široké řeky. Na východním břehu rostl neporušený les. Na západním - na tom, kde ležel - se táhlo dlouhé pole, které částečně mizelo ve večerní mlze a klesalo k okraji vody. Půda byla mokrá a čvachtavá. Jack ležel ve vodě - v tom nejbažinatějším místě ze všech. Rostlo tu husté rákosí - silné mrazy, které ho zničí, přijdou až za měsíc a Jack se do něho zamotal, jako se zamotá do vlastních peřin člověk, který se probouzí z noční můry.

Vyškrábal se na nohy. Byl mokrý a pokrytý čpícím bahnem, popruhy batohu se mu zařezávaly do ramen. S hrůzou si smetl zbytky rostlin z paží a obličejů. Odstoupil od vody, pak se otočil a uviděl v bahně ležet Speedyho láhev. Víčko se válelo opodál. Část „kouzelné šťávy“ buď vytekla, nebo se rozlila v boji se zlými stromy Teritorií. V lahvi nezbyla víc než třetina.

Chvilí jen stál a pozoroval řeku. Špinavé tenisky se mu bořily do měkkého bláta. Toto byl jeho svět; toto byly staré dobré Spojené státy americké. Nespatřil zlaté oblouky, jak si přál. Nespatřil mrakodrap, ani satelit, který mrká na tmavnoucí obloze. Věděl ale, kde je, stejně dobře, jako si pamatoval vlastní jméno. Otázkou bylo, zda vůbec v tom druhém světě byl.

Rozhlédl se po neznámé řece, stejně neznámé krajině a naslouchal vzdálenému bučení krav. Pomyslel si: *Jsi někde jinde. Tohle určitě už není Arcadia Beach, Jacky.*

Ne, nebyla to Arcadia Beach. Neznal ale okolí tak dobře, aby mohl určit, jestli není jen čtyři nebo pět mil daleko - řekněme tak daleko ve vnitrozemí, aby už necítil Atlantik. Vrátil se, jako by se probudil z noční můry. Není možné, že úplně všechno od vozky, který vzl náklad mouchami posetého masa, až po živé stromy, byl pouhý sen? Nějaká nepříjemná noční můra. ke které patří náměsíčnost? Dávalo to smysl. Matka umírá. Zdálo se mu, že to věděl již delší dobu - viděl znamení a podvědomí došlo ke správnému závěru, i když jeho vlastní vědomí stejnou věc popřelo. Mohlo to vyvolat atmosféru sebehypnózy a ten starý opilec Speedy Parker ho jen postrčil. Jistě. Všechno to do sebe zapadalo. Strýci Morganovi by se to líbilo. Jack se zachvěl a zhluboka polkl. Zabolelo to. A nebyl to jen bolavý krk, ale namožené svaly.

Zvedl levou ruku, ve které nedržel láhev, a jemně si hrdlo dlaní otřel. Chvilí vypadal jako žena, která zkoumá dvojitou bradu nebo vrásky. Přímo pod ohryzkem našel ošklivou odřeninu. Moc nekrvácela, ale při dotyku bolela. Udělal to kořen, který se mu stáhl okolo krku.

„Pravda,“ zašeptal Jack. Pohlédl na oranžovou vodu a naslouchal kvákání ropuch a bučení vzdálených krav. „Všechno je to pravda.“

Rozběhl se do svahu, nechal za sebou řeku a východ. Když ušel půl míle, oživil mu batoh, který se stále posunoval a otíral o jeho záda, paměť. (Poskakující batoh mu také připomněl, že má stále na zádech Osmondovy rány.) Nevzal si od Speedyho ohromný sendvič. Ale nestrčil ho Speedy, když Jack zkoumal kytarové trsátka stejně do batohu?

Žaludek mu při té myšlence poskočil.

Okamžitě shodil batoh na zem. Zastavil se v chuchvalcích mlhy, nad hlavou mu zářila večernice. Otevřel jednu kapsu a našel sendvič. Nebyl hojen kus, nebo polovina, byl úplně celý a zabalený v kusu novin. Jackovy oči zaplnily teplé slzy. Přál si, aby tu Speedy byl a mohl ho obejmout.

Před deseti minutami jsi řekl, že je to starý opilec.

Obličej mu zahořel. Pocit studu mu ale nezabránil, aby několika sousty sendvič zhltl. Zapnul batoh a hodil si ho přes rameno. Na chvíli zahnal hrozivé kručení v žaludku - a hned se cítil lépe. Pokračoval dál. Cítil se znovu sám sebou.

Brzy nato spatřil v houstnoucí tmě světélka. Farma. Ozval se štěkot psa - hluboký hlas skutečného chlapáka. A Jack zůstal na chvíli bez hnutí stát.

Je uvnitř, pomyslel si. Nebo na řetězu, doufám.

Zatočil vpravo a pes přestal po chvíli štěkat. Použil okna farmy jako vodítko a brzy narazil na úzkou, černou silnici. Rozhlížel se zprava doleva a nevěděl, kudy se má vydat.

Haló, lidi, tady je Jack Sawyer, stojí uprostřed pustiny, je promočený na kůži, tenisky obalené blátem. Máš před sebou cestu, Jacku!

Znovu se v něm zvedl pocit osamění a stesk po domově. Potlačil je, plivl si na levý ukazováček a prudce prstem udeřil o dlaň. Větší část sliny odlétla - nebo se to alespoň Jackovi zdálo - vpravo, tak se tím směrem obrátil a začal pochodovat. O čtyřicet minut později - když už padal únavou (a měl znovu hlad, což bylo ještě horší) - spatřil za řetězem oddělenou cestou šterkový lom a boudu.

Podlezl řetěz a vydal se k ní. Dveře byly zamčené na visací zámek, ale všiml si, že jednu stěnu malého stavení porušila zem. Sundat si batoh, protáhnout se otvorem, a pak ho za sebou zatáhnout, trvalo Jackovi jen minutku. Se zámekem na dveřích se cítil mnohem bezpečněji.

Rozhlédl se a uviděl okolo velmi staré náradí. To místo se zřejmě delší dobu nepoužívalo a to se Jackovi hodilo. Svlékl se do naha, dotyk vlhkých a zablácených svršků mu nedělal dobře. V jedné kapse ucítil minci, kterou mu dal kapitán Farren. Odpočívala mezi obyčejnými drobnými jako obr. Vytáhl ji a uviděl, že se Farrenova mince s hlavou královny na jedné straně a okřídleným lvem na druhé změnila ve stříbrný dolar z roku 1921. Chvíli upřeně pozoroval profil sochy svobody, pak znovu minci zastrčil do kapsy džín. Vytáhl si čisté šaty. Ty špinavé chtěl dát ráno do batohu - to už budou suché - a po cestě je vyprat, možná v automatické prádelně, možná jen v nějakém potůčku.

Když hledal ponožky, ruka mu narazila na něco tenkého a tvrdého. Vytáhl to a spatřil vlastní kartáček na zuby. Znovu se v něm probudily představy domova, bezpečí a rozumu - všechny věci, které dokáže reprezentovat kartáček na zuby - a zcela ho pohltily. Tentokrát ty pocity nedokázal potlačit a zapomenout na ně. Kartáček je věcí, která má stát v dobře osvětlené koupelně; věcí, kterou používáme, když máme bavlněné pyžamo a teplé bačkory. Neměl by se nacházet na dně ruksaku v chladné, tmavé kůlně s náradím na kraji šterkového lomu, v opuštěném vesnickém městečku, které vůbec neznáte podle jména. Projela jí vlna osamění. Uvědomil si, že je teď úplným psancem. Začal plakat. Nenaříkal hystericky, neječel jako lidé, kteří maskují slzami vlastní vztek. Rovnoměrně vzlykal jako člověk, který právě zjistil jak je sám a má tak ještě dlouho zůstat. Plakal, protože se mu zdálo, že ze světa zmizel všechno pocit jistoty a zdravého rozumu. Zbyla jen samota, skutečnost. V jeho situaci bylo šílenství velmi silnou možností. Usnul, ještě než úplně přestal vzlykat. Nahý - kromě čistých trenýrek a ponožek se stočil okolo batohu. Slzy mu na špinavých tvářích vykreslily čisté proužky, v jedné ruce svíral zubní kartáček.

Osmá kapitola

TUNEL U OATLEY

O šest dnů později se Jack téměř dostal ze svého zoufalství. Během prvního dne na cestě se zdálo, že vyrostl z dětství přes dospívání až k dospělosti. Ke schopnosti. Od doby, kdy se probudil na západním

břehu řeky, se do Teritorií nevrátil. Dokázal si to ale zdůvodnit. Přestože putoval mnohem pomaleji, namlouval si, že šetří Speedyho šťávu na chvíli, kdy ji bude opravdu potřebovat.

A neříkal mu Speedy, že má v tomhle světě putovat jen po silnicích? Plním jen příkazy, kámoši.

Když vyšlo slunce, auta ho zavezla třicet nebo čtyřicet mil na západ, měl plný žaludek a Teritoria se zdála velice vzdálená, jako ze snu. Připomínala mu film, na který pomalu začíná zapomínat, chvilkovou fantazii. Když se občas opřel o sedadlo auta nějakého učitele a zodpověděl jeho obvyklé otázky, zapomínal na Teritoria doopravdy. Opustila ho a on byl znovu (nebo téměř znovu) stejným chlapcem jako na začátku léta.

Když ho někdo vyhodil poblíž nájezdové rampy velké mezistátní dálnice, zvedl většinou palec a do patnácti minut zastavilo u krajnice další auto. Byl někde blízko Batavie, někde v západní části státu New York. Pozpátku krácel bezpečnostním pruhem dálnice 1—90, palec měl znovu zvednutý a směřoval k Buffalu. Za Buffalem odbočí k jihu. Pokud chce něčeho dosáhnout, musí si podle vlastních představ vytyčit nejlepší cestu a pak se na ni vydat. Tak daleko ho dostal Rand McNally a Příběh. Potřeboval jen dost štěstí, aby našel řidiče, který jede do Chicaga nebo Denveru (nebo Los Angeles, jestli budeme snít o štěstí, miláčku Jacky) a do poloviny října bude znovu na cestě domů.

Opálil se, v kapse měl patnáct dolarů za poslední práci - umývání nádobí v restauraci Zlatá lžíce v Auburnu. Svaly se mu protáhly a zesílily. Přestože se mu občas chtělo plakat, slzy se mu v očích od té první smutné noci už neobjevily. Kontroloval se a to byl ten rozdíl. Když se rozhodl, jak pokračovat, pečlivě svůj plán dodržoval. Ovládal všechno, co se s ním dělo. Zdálo se mu, že už vidí konec cesty, který před ním leží tak daleko. Jestli bude putovat hlavně v tomto světě - jak mu řekl Speedy — může se pohybovat, jak chce rychle, a dostat se do New Hampshire s Talismanem brzy. Mělo to tak fungovat a Jack věřil, že se setká s mnohem menšími problémy.

Alespoň si to tak představoval. Ke krajnici rychle přiřazil zaprášený modrý Ford Fairlane a čekal, až ho doběhne. Slunce viselo nízko a Jack musel přimhouřit oči. *Třicet nebo čtyřicet mil*, pomyslel si. Vybavil si stránku z Rand McNallyho, kterou ráno studoval, a rozhodl se: *Oatley*. Podle jména muselo být městečko nudné, malé a bezpečné. Je na cestě a nic ho nemůže zranit.

Sklonil se, a než otevřel dveře, pohlédl do okénka. Na zadním sedadle se válely vzorkové knihy a tištěné letáky. Přední sedadlo okupovaly dva ohromné kufrů. Zdálo se, že silnější, červovlasý muž napodobuje Jackův postoj. Předkláněl se nad volantem a vykukoval otevřeným okénkem. Byl to obchodník. Na háčku za ním viselo sako modrého obleku. Kravatu měl na půl žerdi, rukávy vyhrnuté. Obchodník kolem třicítky, který klidně objíždí vlastní okrsek a rád si popovídá jako všichni obchodníci. Usmál se na něj a zvedl jeden z velikých kufrů. Přehodil ho přes sedadlo do zmeti papírů. Pak i ten druhý. „Uděláme trochu místa,“ řekl.

Jack věděl, že první věc, na kterou se ho muž zeptá, bude, proč není ve škole.

Otevřel dveře a zvolal, „Ahoj, díky,“ a vlezl dovnitř.

„Jedeš daleko?“ zeptal se obchodník. Zkontroloval zpětné zrcátko, přeřadil na jedničku a vyjel zpátky na silnici.

„Oatley,“ odpověděl Jack. „Myslím, že je to asi třicet mil.“

„To jsi asi zrovna propadl ze zeměpisu,“ prohlásil obchodník. „Oatley Je víc než čtyřicet mil daleko.“

Otočil hlavu a podíval se na Jacka. Zamrkal na něj a velmi ho tím překvapil. „Bez urážky,“ dodal.

„Nemám ale rád, když malí kluci stopujou. Proto když je vidím, vždycky je vezmu. Vím alespoň, že se mnou jsou v bezpečí. Žádné ošahávač, víš, co myslím? Fláká se tu spousta šílenců, chlapče. Čteš noviny? Víš, mluvím o masožravcích. Může se z tebe stát ohrožený druh.“

„Myslím, že máte pravdu,“ odpověděl Jack. „Dávám si ale velký pozor.“

„Žiješ tady někde kolem, je to tak?“

Muž ho stále pozoroval a jen chvílemi kontroloval silnici. Jack šíleně pátral v paměti po jménu nějakého města, které leží u silnice. „Palmyra. Jsem z Palmyry.“

Obchodník přikývl a dodal: „Pěkné staré místo,“ a obrátil se směrem k dálnici. Jack se pohodlně opřel o plyšové sedadlo. Pak muž konečně prohlásil, „Doufám, že nechodíš za školu nebo něco takového?“ Nadešla chvíle, aby Jack vytáhl svůj Příběh. Vyprávěl ho často, cestou na západ měnil jména měst. Příběh se v jeho ústech měnil v chytrý monolog. „Ne, pane. Musím se jen dostat do Oatley, kde budu nějakou dobu žít s tetou Helen. Helen Vaughanová? To je sestra mé matky. Je učitelka. Minulou zimu mi zemřel otec, víte, a věci se změnilly k horšímu - pak se před dvěma týdny zhoršil kašel mé matky. Nemohla se ani vyvléct do schodů a doktor řekl, že musí zůstat co možná nejdéle v posteli. Požádala

sestru, abych k ní mohl přijet a nějakou dobu tam zůstat. Je učitelkou, tak myslím, že v Oatley budu jistě chodit do školy. Teta Helen by nikoho za školu chodit nenechala, to se vsadím.“

„Říkáš, že tě matka navedla, abys jel stopem z Palmyry do Oatley?“ zeptal se muž.

„Ach ne, vůbec ne - to by nikdy neudělala. Dala mi peníze na autobus, ale já jsem se rozhodl, že je ušetřím. Myslím, že teď nebudeme mít doma dost peněz, a teta Helen vážně žádné peníze nemá. Kdyby se matka dozvěděla, že jsem stopoval, moc by se zlobila. Připadalo mi to ale jako vyhazování peněz. Víte, pět dolarů je pět dolarů. Proč bych je měl dávat řidiči autobusu?“

Muž na něho úkosem pohlédl. „Jak dlouho myslíš, že v Oatley zůstaneš?“

„Těžko říct. Doufám, že se matka brzy uzdraví.“

„No, tak zpátky nejezdí stopem, dobře?“

„My už nemáme auto,“ doplňoval Jack svůj Příběh. *Začínal* se bavit. „Věřil byste tomu? Přišli uprostřed noci a vzali si ho zpátky. Takoví zbabělci. Věděli, že budou všichni spát. Objevili se prostě uprostřed noci a ukradli nám auto z garáže. Pane, já bych za to auto bojoval - to bych pak mohl k tetě jet. Když jde matka k doktoru, musí jít pěšky celou cestu z kopce a pak dalších pět bloků, aby se dostala na autobus. To by neměli dělat, nemyslíte? Jen tak přijít a ukradnout vám vlastní auto? Jakmile bychom mohli, začali bychom znovu platit. Myslím, řekl byste, že je to krádež?“

„Kdyby se to stalo mně, myslím, že bych to řekl,“ odpověděl muž. „No, doufám, že se tvá matka rychle uzdraví.“

„Vy i já,“ řekl Jack naprosto upřímně.

Vydrželo jim to, až se před nimi začaly objevovat ukazatele na Oatley. Hned za nájezdem zahrnul obchodník k bezpečnému pruhu, znovu se na Jacka usmál a řekl, „Mnoho štěstí, chlapče.“

Jack přikývl a otevřel dveře.

„Doufám, že nebudeš muset zůstat v Oatley příliš dlouho.“

Jack na něj tázavě pohlédl.

„No, znáš to místo, nebo ne?“

„Trochu. Moc ne.“

„No, je to opravdová díra. Místo, kde jedí to, co přejedou na silnici. Zapadákov. Jedí pivo, pak pijí sklo. Něco takového.“

„Díky za varování,“ řekl Jack a vystoupil z auta. Obchodník mu zamával a zařadil rychlost. Během chvilky se změnil na tmavý stín, který uháněl k nízkému, oranžovému slunci.

Cesta ho příští míli vedla rovnou, nudnou krajinou. Na okrajích polí viděl Jack v dálce malé jednopatrové domky. Pole byla hnědá a holá, domy nevypadaly jako farmy. Stály v širokých rozestupech nad pustými poli, šed' a nehybnost narušoval jen bzukot dopravy na dálnici 1—90. Nebučely tady žádné krávy, nerzali žádní koně. Nebyla tu zvířata ani zemědělské stroje. Před jedním malým domem se povaloval půl tucet rozbitých a rezavých aut. V nich žili lidé, kteří natolik nenáviděli vlastní druh, že pro ně bylo i Oatley příliš zalidněným místem. Prázdná pole jim sloužila za vodní příkopy, které bránily jejich otlučené hrady.

Nakonec dorazil na křižovatku. Vypadala jako z kresleného filmu. Uprostřed úplné pustiny se sbíhaly dvě úzké, prázdné silnice, aby pokračovaly do stejné prázdnoty, odkud přišly. Jack si přestal být jistý směrem. Upravil si batoh na zádech a vyrazil k vysoké, rezavé, železné trubce, na které visely černé obdélníky - stejně rezaté - které označovaly jména ulic. Měl u výjezdu z dálnice zatočit vlevo místo vpravo? Na šípce, která ukazovala silnici rovnoběžnou s dálnicí, stálo SILNICE DO PSÍHO MĚSTA. Psí město? Jack se tím směrem podíval a spatřil jen nekonečná a rovná pole plná Plevelu a černý pruh asfaltu, který je protínal. Podle nápisu se jeho vlastní asfaltový pruh jmenoval MLÝNSKÁ SILNICE. V dálce asi jedné míle mizela silnice v tunelu, který byl téměř zarostlý nakloněnými stromky a chlupatým porostem břechťanu. V hustých listech visel nápis, zdálo se, že ho rostlina přidržuje. Slova byla příliš malá, aby je dokázal přečíst. Jack strčil ruku do kapsy a sevřel minci, kterou mu dal kapitán Farren.

Promluvil na něho vlastní žaludek. Bude brzy potřebovat večeři. Musí se proto hnout z místa a najít město, kde si bude moci na jídlo vydělat. Vybral Mlýnskou silnici. Alespoň se podívá, co je na druhé straně tunelu. Vydal se k němu. S každým krokem se jeho temné, stromy zarostlé ústí zvětšovalo. Chlad, vlhkost, pach cihlového prachu a zryté země. Zdálo se, že tunel chlapce přijme, a pak se kolem něho pevně sevře. Jack pocítil na chvíli strach, že cesta vede do podzemí - na druhé straně tunelu se neukázalo žádné světlo - pak si ale uvědomil, že je asfaltová zem rovná. Před tunelem stál nápis ZAPNĚTE SVĚTLA. Jack narazil do cihlové zdi a ucítil, jak se mu na ruce sesypal hrubý prášek.

„Světla,“ řekl a přál si, aby mohl také jedno rozsvítit. Uvědomil si, že tunel musí někde zatáčet. Krácel opatrně, pomalu a bezpečně s rukama nataženýma jako slepec k jedné zdi. Dál už cestu hledal podle zdi. Když udělal v kreslených filmech Roadrunner něco takového kojot, obyčejně se objevil rozplácly na nákladním autě.

Na zemi tunelu něco hlasitě zařinčelo a Jack se na místě zastavil.

Krysa, pomyslel si. Možná králík, který jde mezi poli zkratkou. Znělo to ale jako něco většího.

A znovu, dál v temnotě. Postoupil slepě o další krok a náhle před sebou zaslechl, jak se někdo nadechl. Zastavil a přemýšlel: *Bylo to zvíře?* Konečky prstů se dotýkal vlhké, cihlové zdi a čekal na výdech. Neznělo to jako zvíře - krysa ani králík určitě tak hluboce nedýchají. Postoupil o několik centimetrů dál. Nechtěl si připustit, že mu to, co je před ním, nahání strach.

Znovu se zastavil. Z černoty před sebou zaslechl tichý zvuk, který připomínal chraptivý chichot. V příští chvíli k němu z tunelu dorazil hrubý, silný a pižmový pach.

Obrátil se přes rameno. Východ už byl vidět jen částečně. Kus ho zakrývala zatáčka. Byl velmi daleko a vypadal jako králičí nora.

„Co je tam?“ zavolal. „Hej! Je tu něco se mnou? Někdo?“

Zdálo se mu, že hluboko v tunelu slyší šepot.

Připomněl si, že není v Teritoriích - možná vyděsil nějakého hloupého psa, který si přišel do tmy zdělmout. V tom případě mu zachrání život a probudí ho, než přijede nějaké auto. „Hej, pse!“ zakřičel. „Pse!“

Jeho snahu okamžitě odměnil zvuk tlap, které utíkaly tunelem. Ale...

utíkají ven nebo dovnitř? Poslouchal tiché *táp, táp, táp* a nemohl určit, jestli zvíře prchá, nebo se blíží. Pak ho napadlo, že zvuk možná přichází zezadu. Zkroutil krk a otočil se. Došel už tak daleko, že neviděl ani vchod.

„Kde jsi, pse?“ zeptal se.

Něco zaškrábalo o zem pouhou stopu nebo dvě před ním. Jack odskočil a tvrdě se ramenem udeřil o zahnutou zeď.

Vytušil v temnotě tvar, možná psí. Postoupil vpřed, ale ihned ho zastavil tak silný pocit nejistoty, že se mu zdálo, jako by se znovu ocitl v Teritoriích. Tunel se zaplnil pižmovým, ostrým pachem zoologické zahrady. Ať se k němu blížilo kdokoliv, pes to nebyl. Donesl se k němu závan chladného vzduchu, který páchl tukem a alkoholem. Ucítit, jak se k němu stín přibližuje.

Jen na malou chvíli zahlédl v temnotě obličej, který zazářil, jako by ho osvítilo vlastní, špatné, vnitřní světlo - dlouhý, stažený obličej, který vypadal téměř mladistvě, ale nebyl. Dech, který od něho přicházel, přinášel pot, tuk a pach alkoholu. Jack se přitiskl ke zdi, a přestože obličej znovu zmizel ve tmě, znovu zvedl pěsti.

Zdálo se mu, že ve vlastní hrůze slyší tiché kroky, které se rychle vzdalují k východu z tunelu. Odvrátil se od temnoty, která mu našeptávala, aby se tam podíval. Tma, ticho. Tunel už byl prázdný. Jack si schoval ruce do podpaždí a lehce se sesunul na cihlovou zeď. Batohem náraz zpomalil. Chvilí na to začal zase postupovat vpřed.

Jakmile se dostal z tunelu, obrátil se a podíval se zpět. Neozvaly se žádné zvuky, neplížily se za ním žádné podivné stvůry. Postoupil o tri kroky a nakoukl dovnitř. Postupovaly k němu dvě ohromné oranžové oči, srdce se mu málem zastavilo. V několika sekundách zkrátily vzdálenost mezi nimi na polovinu. Nemohl se pohnout, nohy měl zabořené v asfaltu. Nakonec zvedl nice dlaněmi vzhůru v instinktivním gestu zahánění zlých duchů. Oči se k němu blížily, rozeřval se klakson. Jack uskočil z cesty jen několik vteřin předtím, než z tunelu vyrazilo auto. ve kterém seděl muž s rudým obličejem a hrozil mu pěsti.

„TYYYY KREETÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉ...“ ozvalo se z pokroucených úst.

Stále omámený Jack se obrátil a sledoval auto, jak pádí z kopce k vesnici, která měla být Oatley.

Oatley leželo v dlouhé prohlubni a rozkládalo se pouze okolo hlavních dvou ulic. Jedna z nich (pokračování Mlýnské silnice) se táhla okolo ohromné a otlučené budovy uprostřed širokého parkoviště. Jack si pomyslel, že jde asi o továrnu. Jak se silnice táhla do dálky, po jejích stranách stály prodejny s použitými auty (svěšené praporky), podniky rychlého občerstvení (velká řadra Ameriky), kuželkárna s velikým neonovým nápisem (BOWL - A - RA - MA), obchody s potravinami a benzinové pumpy. Mlýnská silnice tudy proběhla a změnila se v pět nebo šest bloků vnitřního města Oatley, v pruh jednoposchodových budov, u kterých stály čumákem dopředu zaparkovaná auta. Druhá ulice zřejmě hostila nejdůležitější domy Oatley - velké budovy s verandami a dlouhými, šikmými

trávníky. V místě, kde se obě ulice protínaly, stál semafor a mrkal rudým okem do pozdního odpoledne. Asi osm bloků dále naskočila na dalším semaforu zelená. Tyčil se před vysokou, otlučenou budovou s mnoha okny. Vypadala jako ústav pro choromyslné a byla tudíž zřejmě gymnáziem. Okolo obou ulic se rozkládala směsice malých, anonymních stavení, která chránil vysoký plot z pletiva.

Továrna měla mnoho oken rozbitých a část z těch, co směřovala do města, byla zatlučená prkny. Po oplocených, betonových dvorech se válely hromady odpadků a šustících papírů. Dokonce i důležité domy vypadaly zanedbaně - verandy nakloněné, barvy vybledlé. Jejich majitelům určitě patřily obchody s ojetými vozidly, kde stála úplně neprodejná auta.

Jack na chvíli přemýšlel, že se k Oatley otočí zády a chytí stopa do Psího města, ať to tam vypadá jakkoliv. To by ale musel znovu projít tunelem na Mlýnské silnici. Odněkud z obchodní čtvrti zazněl zvuk klaksonu a ten v Jackovi vyvolal novou vlnu nepochopitelné samoty a nostalgie.

Neopouštěla ho, dokud nestál v branách továrny a neměl tunel na Mlýnské silnici daleko za sebou. Téměř třetina oken na špinavé cihlové fasádě byla rozbitá, v mnoha ostatních spatřil prázdné, hnědé čtverce lepenky. Už na ulici cítil strojní olej, tuk, ohořelé řemeny větráků, o sebe drhnoucí převody. Strčil ruce do kapes a co nejrychleji pokračoval dál.

Zblízka vypadalo město ještě zchátralejší, než z vrcholu kopce. Prodavači aut na parkovištích koukali z oken, protože se tak nudili, že se jim nechtělo vycházet ven. Reklamní praporky byly potrhané a skleslé. Kdysi optimistické nápisy stály opřené o první řady aut na popraskaném chodníku - JEDINÝ VLASTNÍK! FANTASTICKÝ NÁKUP! AUTO TÝDNE! Na některých z nich se rozpil inkoust a stékal dolů, jako by je někdo nechal na

dešti. Po ulicích chodilo velmi málo lidí. Jack po cestě do města spatřil starého muže s propadlými tvářemi a šedou pokožkou, který se snažil dostat prázdný nákupní vozík přes obrubník. Když se přiblížil, stařík něco nepříjemného a nepřátelského zavřeštěl a odhalil dásně černé jako má jezevec. Myslel si, že mu Jack chce ukrást vozík! „Promiňte,“ omluvil se Jack a srdce se mu znovu rozbušilo. Stařík ukazoval svému nepříteli zčernalé dásně a pokoušel se celým tělem obejmout nemotorný vozík, ochránit ho. „Promiňte,“ zopakoval Jack. „Jen jsem chtěl...“

„Billbá sllloooděeej! Billbá SLLLOODĚEEJ!“ zavřeštěl stařík a vrásky ve tvářích mu zalily slzy. Jack rychle pospíchal dál.

Oatley muselo před dvaceti lety prosperovat. Relativně jasný pruh Mlýnské silnice, která vedla z města, byl produktem doby, kdy obchody vzkvétaly a benzín byl ještě levný a nikdo neslyšel termín „hospodářská krize“, protože měli všichni dostatek. Lidé vložili peníze do obchodních operací a malých krámů, které se - i když úplně nevzkvétaly - velmi dobře držely. Tyto bloky měly stále povrchní naději na úspěch, ale v restauracích sedělo jen pár znuřených teenagerů a upíjelo colu. V malých krámech visela oznámení vybledlá jako ta na parkovištích a hlásala ABSOLUTNÍ VÝPRODEJ! VÝPRODEJ A LIKVIDACE OBCHODU. Jack si nevšiml žádných vývěsek, které hledají pomocníky a pokračoval proto dál.

Centrum Oatley ukazovalo skutečnost, která se ukrývala pod klaunskými barvami, jaké přežívaly z šedesátých let. Když Jack kráčel okolo bloků sešlých cihlových budov, batoh mu náhle ztěžkl, nohy začaly bolet. Kdyby nemusel znovu projít tunelem Mlýnské silnice a nebolely ho tolik nohy, přece jen by se vydal do Psího města. Zjistil už ale, že v temnotě samozřejmě žádný vrčící vlkodlak nečíhal. Nikdo s ním v tunelu nemohl mluvit. Teritoria jím otřásla. Nejdříve pohled na královnu, pak pod vozem mrtvý chlapec s chybějící polovinou obličeje. Pak Morgan. Stromy. Ale tam - kde mohou takové věci existovat, to bylo dokonce normální. Tady normalita takové výstřelky nepovoluje.

Zastavil se u dlouhého, špinavého okna, nad kterým se dal stěžít z cihlové zdi přečíst slogan SKLAD NÁBYTKU. Přiložil ruce k očím a pohlédl dovnitř. Patnáct stop od sebe stály na široké podlaze z prken bílými prostěradly zakrytý gauč a židle. Jack popošel o další blok a přemýšlel, jestli bude muset o jídlo žebrať.

Kousek dál seděli před zatlučeným obchodem v autě čtyři muži. Chvilí mu trvalo, než si všiml, že starodávný, černý DeSoto, který vypadal, že z něj vyskočí Broderick Crawford, nemá žádné pneumatiky. Místo předního skla byl nalepený žlutý karton, na kterém stálo KLUB DOBRÉHO POČASÍ. Muži uvnitř - dva vpředu a dva vzadu - hráli karty. Jack přistoupil k přednímu okénku.

„Promiňte,“ řekl a nejbližší z hráčů na něho pohlédl rybím, šedým okem. „Nevíte, kde -“

„Vypadni,“ zahučel muž. Měl chraplavý a bublavý hlas člověka, který není zvyklý mluvit. Napůl obrácený obličej byl hluboce zjizvený akné a vypadal podivně rovně. Jako by na něj někdo dupl, když byl muž ještě v kolébce. „Zajímalo by mne, jestli nevíte, kde bych mohl na pár dní dostat práci.“

„Zkus to v Texasu,“ odsekl muž z místa řidiče a dvojice vzadu se strašně rozchechtala. Ruce i karty si poprskali pivem.

„Řek jsem ti, kluku, abys, výpad,“ zopakoval nejbližší muž s plochým obličejem a šedýma očima. „Nebo z tebe osobně vymlátím duši.“

Jack pochopil, že je to pravda. Kdyby tam zůstal jen o chvíli déle, muže by přemohl vztek, vylezl by z auta, ztloukl ho do bezvědomí a pak by se prostě vrátil a otevřel si další pivo. Zem byla plná plechovek Rolling Rock. Otevřené, rozházené všemi směry, plné spojené bílými umělohmotnými klíčkami. Jack ustoupil a Rybí oko se odvalil. „Asi to nakonec přece jen zkusím v Texasu,“ špitl. Při odchodu zaslechl, jak se skřípavě otevírají dveře DeSoto. Byl to ale zvuk další otevírané plechovky piva Rolling Rock. *Prask! Ssss/* Pokračoval dál.

Došel na konec bloku a na druhé straně hlavní ulice spatřil zanedbaný trávník plný plevele, ze kterého vykukovaly umělohmotné sošky kolouchů jako z filmů od Disneye. Ze dveří verandy ho pozorovala stará, beztvářá žena. V jedné ruce svírala plácačku na mouchy.

Jack se od jejího podezřívavého pohledu odvrátil a stanul před poslední zděnou, mrtvou budovou Mlýnské silnice. K otevřeným dveřím se zarážkou vedlo několik betonových schůdků. V dlouhém, tmavém okně zářil nápis BUDWEISER, stopu vpravo visel nápis UPDIKOVA HOSPODA OATLEY. Několik palců pod ním stála na žlutém kartonu, jaký byl na De - Sotovi, ručně psaná, zázračná slova HLEDÁME POMOCNÍKY. Jack shodil ze zad batoh, vzal ho pod ruku a vyšel po schodech. Když vstoupil z unaveného slunečního světla do tmavého baru, na krátkou chvíli si vzpomněl na hustý porost břečťanu u tunelu na Mlýnské silnici.

Devátá kapitola

JACK V MASOŽRAVÉ ROSTLINĚ

Ani ne o šedesát hodin později se Jack ocitl v jiném rozpoložení mysli, než když ve středu vcházel do Oatleyského tunelu. Stál v chladném sklepe a ukrýval batoh za soudky Buschského, které zářily jako hliněné kuželky na konci ohromné dráhy. Hospoda na noc zavřela, neuběhly ani dvě hodiny a Jack chtěl utéci. Jak byl teď zoufalý a celá situace vážná, jasně vyzařovalo z jeho myšlenek na útěk. Nechtěl odejít, nechtěl pokračovat v cestě, ale utéct.

Bylo mi šest, šest, Johnu B. Sawyerovi bylo šest, Jáchymu bylo šest. Šest.

Ta myšlenka, která vypadala úplně nesmyslně, ho náhle toho večera napadla a začala se opakovat. Zdálo se, že se znovu vrací, aby mu ukázala, jak je teď vystrašený, jak si je jistý, že věci zašly příliš daleko. Neměl ani ponětí, co to znamená. Věty se jen opakovaly a opakovaly, jako když na kolotoči obíhá dřevěný koník.

Šest. Bylo mi šest. Jackymu Sawyerovi bylo šest.

Znovu a znovu, dokola a dokola.

Komora měla s hlavní místností společnou stěnu, která se té noci třásla hlukem, pulzovala jako membrána bubnu. Ještě před dvaceti minutami byla Páteční noc. Oatleyská textilka a Gumárny psiho města v pátek vyplácely mzdu. Teď byla hospoda plná k prasknutí... nebo ještě více. Na velkém plakátu nalevo od barového pultu stálo PRÍTOMNOST VÍCE NEŽ DVĚ STĚ

DVACETI OSOB JE PORUŠENÍM OKRESNÍHO POŽÁRNÍHO ZÁKONA

331. Zákon číslo 331 zřejmě o víkendech neplatil, protože Jack hádal, že uvnitř musí být víc než tři sta lidí, kteří poskakovali do rytmu country kapely, která si říkala The Genny Valley Boys. Kapela byla příšerná, ale měla pedálovou kytaru.

Jacku!“ zakřičela Lori přes hradbu hluku.

Lori byla Smokeyho žena. Jack se ještě nedozvěděl, jak se jmenuje dál. Přes rámus hracího automatu, který hrál na plné pecky, zatímco měla kapela přestávku, stěží slyšel její hlas. Věděl, že všech pět členů skupiny stojí na druhé straně baru a nalévá se Černou ruskou za poloviční cenu. Ve dveřích skladiště se objevila hlava Lori. Ve světle zářivek se zaleskly její splihlé, světlé vlasy, které držely dětské sponky.

„Jacku, jestli vážně rychle nepřivezeš ten soudek, myslím, že s tebou zatočí.“

„Dobře,“ odpověděl Jack. „Řekni mu, že jsem tam hned.“ Ucítil na pažích husí kůži. Nevyvolal ji jen vlhký chlad skladiště. Smokey Updike byl člověkem, s kterým není radno si zahrávat. Smokey, který nosil na úzké hlavě stále papírové čepice. Smokey s velikým, umělým, na objednávku zaslaným

chrupem, který naháněl hrůzu a vypadal pohřebně. Smokey s divokýma hnědýma očima a špinavě žlutým bělmem. Smokey Updike, kterému Jack stále nerozuměl a který mu o to více naháněl hrůzu, z něho dokázal udělat určitým způsobem vězně.

Hrací automat na chvíli utichl, řev davu tedy o něco zesílil, aby mezeru doplnil.

Kovboj z Lake Ontaria zařval opilým hlasem „Jíííí - Hóóóó!“ Nějaká žena vykřikla. Rozbila se sklenice. Pak zase spustil hrací automat - zvuk připomínal raketu, která nabírá na cestě k Saturnu rychlost.

Místo, kde jí to, co přejedou na silnici.

Syrové.

Jack se předklonil a zvedl hliněný soudek o tři stopy. Ústa se mu bolestivě zkroutila a i přes chlad větráku mu na čele vystoupil pot. Žáda zaprotestovala. Soudek na hrubém betonu skřípal a vrzal. Zastavil se, hluboce dýchal a v uších mu zvonilo.

Přitáhl k sudu Busche ruční vozík. Postavil ho a vrátil se k soudku. Podařilo se mu ho rozkývat a odvalit po hraně k místu, kde vozík stál. Když ho nakládal, vypadl mu (velký sud vážil jen o několik liber méně než Jack sám). Těžce dopadl do přepravky, která byla pro tento účel vycpaná zbytkem koberce. Chtěl ho obrátit a ucuknout, ale byl moc pomalý. Soudek mu přirazil prsty k zadní stěně vozíku. Následovala strašlivá rána a Jackovi se podařilo natékající prsty levé ruky vytáhnout. Strčil je všechny do úst a olizoval. V očích mu stály slzy.

Přihodila se ale horší věc než potlučené prsty. Zaslechl, jak západkou na horní straně sudu pomalu uniká plyn. Jestli Smokey sud narazí a pivo bude mít pěnu... nebo, to by bylo ještě horší, jestli západka odskočí a pivo mu vystříkne do obličeje...

Na takové věci je lepší nemyslet.

Když se minulé noci - úterní noci - pokoušel „přivalit Smokeymu soudek“, převrátil se mu a padl na stranu. Bezpečnostní západka proletěla celou místností a zlatobílá pěna zavalila podlahu skladu. Jack jen zůstal vyděšeně stát, vůbec nevnímal Smokeyho výkřiky. Nebyl to Busch, ale Kingslandské. Nebylo to obyčejné pivo, ale pivo z Teritorií. Královnino pivo.

Tehdy ho Smokey poprvé udeřil. Rychlá rána Jacka odhodila k jedné stěně plné třísek.

„Tady máš za dnešek zaplacené,“ dodal Smokey. „A nikdy už si to nepřej udělat znovu, Jacku.“

Nejvíce Jacka na frázi *nikdy už si to nepřej udělat znovu* děsilo, že k tomu, aby to udělal, bude mít spoustu dalších příležitostí. Jako by Smokey Updike předpokládal, že tady zůstane dlouho, velmi dlouho. „Jacku, pohni sebou!“

„Už jdu,“ vyhrkl Jack. Dovezl vozík ke dveřím, nahmatal za sebou kliku, otočil s ní a otevřel dveře. Narazil do něčeho velikého, měkkého a poddajného.

„Kriste, dávej bacha!“ „Oj, promiňte,“ omluvil se Jack.

„Udělám oj tobě. ty kreténe,“ odpověděl hlas. Jack počkal, až těžké kroky zmizely v chodbě, pak zkusil dveře znovu. Chodba byla úzká a vymalovaná odpornou zelení. Smrděla od splašků a Tidy Bowl. Na mnoha místech zdobily sádro i dřevo díry. Všude se táhly a poskakovaly kresby, jaké stvořili nudící se opilci, kteří čekali na DÁMY nebo PÁNY. Zdálo se, že největší z nápisů táhnoucí se přes zelený nátěr a provedený černým Magickým sprejem, řve na všechny strany prázdnou a tupou zlobu Oatley. Stálo na něm: POŠLETE VŠECHNY AMERICKÉ NEGRY A ŽIDY DO ÍRÁNU.

Do skladiště proudil z nálevny silný halas. Připomínal zvukovou vlnu, která se nikdy nerozpadá. Jack se ujistil, že není jeho batoh vidět, a pohlédl ještě jednou přes nakloněný soudek na vozíku do skladiště.

Musí se dostat pryč. Musí. Mrtvý telefon, který konečně promluvil, jako by ho uvěznil do klece z černého ledu... to bylo zlé. Horší byl Randolph Scott. Ten chlapík ve skutečnosti nebyl Randolph Scott. Jen vypadal jako Scott ve filmech z padesátých let. Smokey Updike byl možná ještě horší... Jack si tím ale už nebyl tak jistý. Nebyl si jistý od doby, kdy si všiml (nebo si myslel, že si všiml), jak začaly oči muže, který vypadal jako Randolph Scott, měnit barvu.

Oatley samo bylo ale nejhorší... tím si byl naprosto jist.

Oatley, stát New York, hluboko v srdci Gennského okresu, teď vypadalo jako hrozná past, která na něj čekala... druh městské masožravé rostliny. Jeden ze zázraků přírody, masožravá rostlina. Jednoduchá cesta dovnitř, téměř nemožná cesta ven.

Na chodbě před záchodem stál opřený vysoký muž s velikým, svěšeným břichem. Z jednoho koutku úst do druhého si posílal umělé párátka a zlobně Jacka pozoroval. Jack předpokládal, že před chvílí dveřmi praštil do břicha právě tohoto velkého muže.

„Kreténe,“ zopakoval tlust'och. V tu chvíli se otevřely dveře pánského záchodku a nějaký člověk vyšel ven. Na chvíli dlouhou jako úder srdce se setkaly jeho oči s Jackovými. Byl to muž, který vypadal jako Randolph Scott. Tenhle ale nebyl žádnou filmovou hvězdou. Byl to jen dělník z Oatley, který propíjí týdenní výplatu. Později odjede v napůl zaplaceném mustangu nebo možná na motorce, kterou již zaplatil ze tří čtvrtin - velkém, starém harleyovi, který asi bude mít vpředu nálepkou KUPUJTE AMERICKÉ VÝROBKY.

Oči mu zežloutly.

Ne, jen představy, Jacku. Jen tvé představy. Je to jenom —

- jenom dělník, který se na něj dívá, protože je nový. Určitě tady chodil ve městě do gymnázia, hrál fotbal, zbouchnul katolickou fanyнку a oženil se s ní. Fanyнка jedla čokoládu a mražené večere Stouffer a ztloustla. Jenom další blb z Oatley jenom -

Jeho oči ale zežloutly.

Nech toho! Není to tak!

Bylo na něm ale něco, při čem si Jack vzpomněl, co se stalo, když přicházel do města... co se stalo ve tmě.

Tlust'och, který o Jackovi řekl, že je kretén, ustoupil vysokému muži v leviskách a čistém bílém tričku z cesty. Randolph Scott vyrazil k Jackovi. Po bocích mu visely veliké, žílami protkané ruce.

Oči zářily ledově chladnou modří... a začaly se měnit, tmavnout a zesvětlovat.

„Chlapče,“ řekl. Jack nešikovně rozrazil zadkem dveře a utekl, aniž by se díval, koho udeřil.

Hluková stěna ho udeřila. Kenny Rogers vyřvával někomu, kdo se jmenoval Reuben Jamesová, nadšenou vesnickou písničku. „*Všem jsi nám ukázala druhou TVÁŘ,*“ svěřoval Kenny místnosti plné opilců se zatrpklými výrazy, „*a řeklas, že čeká lepší svět ty. co máj SVATOZÁŘ!*“ Jack okolo nikoho, kdo by měl svatozář, neviděl. The Genny Valley Boy s se vraceli na pódium a sbírali nástroje. Všichni, až na kytaristu, vypadali opile a zmateně... snad si ani nebyli jistí, kde jsou. Kytarista vypadal jen zrudně.

Po Jackově levé straně mluvila nějaká žena veřejným telefonem - telefonem, kterého se Jack už nikdy nedotkne ani za tisíc dolarů. Zatímco mluvila, opilý společník jí šmátral rukou v polorozepnuté kovbojské košili. Na širokém tanečním parketu se osahávalo a pomalu sunulo možná sedmdesát párů. Nevšimli si svižného tempa písně, kterou teď skupina hrála. Jen se k sobě mačkali, hladili, ruce svíraly zadky, sliny slepovaly rty. Po tvářích jim stékal pot a kreslil veliké kruhy v podpaždí.

„No, díky bóóhu,“ vyštěkla Lori a zvedla přepážku, aby se dostal dovnitř. Uprostřed stál Smokey, plnil táč ginem s tonikem, kyselou vodkou a nápojem, který byl zřejmě jediným konkurentem piva: Černou ruskou.

Jack si všiml, jak lítacími dveřmi prošel Randolph Scott. Otočil se k Jackovi a jeho modré oči se do něj znovu zavrtaly. Mírně přikývl, jako by chtěl říci: *Promluvíme si. Jasněěěěě. Možná si promluvíme o tom, co možná bylo a možná také nebylo v oatleyském tunelu. Nebo o nemocných matkách. Možná si promluvíme o tom, jak zůstaneš v kraji Genny dlouho, hodně dlouho... možná, dokud z tebe nebude stařík, co naříká nad nákupním vozíkem. Co myslíš, Jacky ?*

Jack se zachvěl.

Randolph Scott se usmál, jako by to zachvění viděl... nebo ho cítil. Pak se vmísil do davu a hustého vzduchu.

O chvíli později se do Jackova ramena zapíchl Smokeyho tenký, silný prst. Hledal nejbolestivější místo a jako vždy ho našel. Jeho prsty byly inteligentní, dokázaly najít nervová spojení.

„Jacku, musíš sebou hýbat rychleji,“ prohlásil Smokey. Hlas zněl téměř Přátelsky, prsty však píchaly, pohybovaly se a hledaly. Dech mu smrděl od růžového kanadského pepermintu, který bez přestání upíjel. Na objednávku zaslané falešné zuby cvakaly a klapaly. Když mu o kousek povyjely, znovu je vtáhl na místo a ozvalo se obscénní srknutí. „Musíš být rychlejší, nebo ti budu muset pod prdelí zapálit koudel. Rozumíš, co říkám?“ „A - ano,“ odpověděl Jack a držel se, aby nezasténal. „Dobrá, pak je to v pořádku.“ Dlouhou a nesnesitelnou vteřinu Smokeyho prsty rýpaly ještě hlouběji a s nadšením drtily jemné a malé klubko nervů. Jack zasténal. To Smokey potřeboval. Nechal ho být.

„Pomoz mi ten soudek pověsit, Jacku. A uděláme to rychle. Páteční noc, lidi chtějí pít.“

„Sobotní ráno,“ odvětil Jack hloupě. „Tak jo, jedem.“

Jack nakonec Smokeymu pomohl zvednout soudek na podstavec pod barovým pultem. Provazce mužových úzkých svalů se zdvihly a zakroutily pod tričkem s nápisem Oatley. Papírová kuchařská čepice zůstala sedět na lasici podobné hlavě, jako by se vysmívala zemské přitažlivosti. Okrajem se

téměř dotýkala levého obočí. Jack se zatajeným dechem pozoroval, jak Smokey odstrčil umělohmotnou západku. Sud uvolnil vzduch s větším zasyčením, než by měl... ale nezačal pěníť. Jack si potichu oddechl.

Smokey k němu dovalil prázdný soudek. „Dej ho zpátky do skladu. Pak vytři záchod. Vzpomeň si, co jsem ti dnes odpoledne říkal.“

Jack si vzpomněl. Ve tři hodiny spustila píšťala, která připomínala zvuk sirén při náletu, a Jack se lekl, až z toho mohl mít smrt. Lori se zasmála a řekla: *Podívej se Smokey na Jacka - myslím, že si zrovna načůral do kalhot*. Smokey se na ni nepříjemně podíval a zavolal ho k sobě. Vysvětlil mu, že to je píšťala, která oznamuje výplatu v Oatley T & W. Řekl mu, že téměř stejná siréna v tu chvíli zní i v Gumárnách Psího města. Ve společnosti, která vyrábí plážové hračky, nafukovací gumové panenky a kondomy s názvy jako Prameny rozkoše. Řekl mu, že se hospoda Oatley začne brzy zaplňovat.

„A ty, já, Lori a Gloria sebou budeme mrskat jako kulové blesky,“ vysvětloval Smokey, „Protože když v pátek zakřičí orel, musíme dohonit tržbu, kterou neuděláme za každou neděli, pondělí, úterý, středu a čtvrtek. Když ti řeknu, abys mi přivezl soudek, budeš ho tady mít, než větu dokončím. A každou půlhodinu půjdeš vytrít pánský záchod. V pátek v noci si chlapi vypouští ledviny nejméně každých patnáct minut.“

„Já mám na starost ženský,“ vmísila se do hovoru Lori. Měla řídké, vlnité a zlaté vlasy, pleť bílou jako upír z komiksu. Buď měla rýmu, nebo ošklivý návyk na kokain. Stále popotahovala. Jack se přikláněl k rýmě. Pochyboval, že by si někdo v Oatley mohl ošklivý návyk na kokainu dovolit. „Ženské ale nejsou tak hrozné jako muži. Téměř, ale ne úplně.“ „Drž hubu, Lori.“ „Trhni si,“ odsekla a Smokeyho ruka vylétla jako blesk. Ozvala se rána

a na bledé tváři se náhle objevil otisk Smokeyho dlaně jako dětské tetování. Začala fňukat... Jack byl ale šokován a vyveden z míry výrazem jejích očí, který byl téměř .šťastný. Výraz ženy, která věří, že je takové zacházení znamením zájmu.

„Když sebou hodíš, nebudou žádné problémy,“ dodal Smokey. „Pamatuj, že musíš kmitat, když zavolám, abys mi přivezl další soudek. A nezapomeň jít každou půl hodinu na pánský sráč a vytrít blití.“

Pak řekl Jack Smokeymu znovu, že chce odejít, a Smokey mu znovu falešně slíbil nedělní odpoledne... k čemu bylo ale dobré o tom přemýšlet?

Teď se ozývaly hlasitější výkřiky a hrubé salvy smíchu. Praskot rozlámané židle a pronikavý křik bolesti. Na tanečním parketu propukl pěstní souboj - té noci už třetí. Smokey zaklel a protáhl se okolo Jacka. „Vypadni s tím sudem,“ přikázal mu.

Jack ho vytáhl na vozík a odvezl k lítacím dveřím. Po cestě neklidně hledal Randolpha Scotta. Spatřil ho, jak stojí v davu, který sleduje rvačku, a trochu se uklidnil.

Ve skladu položil prázdný soudek na rampu vedle ostatních. Updikova hospoda jich dnes už spotřebovala šest. Když byl na místě, znovu zkontroloval batoh. Na chvíli si s hrůzou pomyslel, že je pryč a srdce mu začalo v hrudi dívoce bít. Byla tam kouzelná šťáva a mince z Teritorií, která se v tomto světě změnila na stříbrný dolar. Přešel vpravo, na čele mu vyvstal pot. Zašmátral mezi dvěma sudy. Byl tady. Přes zelený nylon nahmatal tvar Speedyho lahve. Puls se mu začal zpomalovat, nohy se však pořád třásly jako gummy. Cítil se, jako když člověk unikne o vlásek nebezpečí.

Pánský záchod byl hororem. Na začátku večera při tom pohledu málem Jack zvracel, teď se mu ale zdálo, že si na smrad zvyká... a to bylo na celé věci to nejhorší. Natočil horkou vodu, namočil do ní Kometu a začal uklízet nevyslovitelný nepořádek na podlaze. Myšlenky se mu stále vracely k událostem několika posledních dní, jako se vrací zvíře uvězněné v pasti k pacce, která byla chycena.

Když poprvé Jack vstoupil do hospody Oatley, byla tam tma, špína a úplné prázdno. Na hracím automatu a stroji na kuželky ležely šňůry. Fungovala jen hra Vesmírní nájezdníci. Jediné světlo vycházelo z pultu, kde stálo nad barem Bushské. Mezi vrcholy dvou hor svítily digitální hodiny, které připomínaly to nejpodivnější UFO, jaké si kdo dokáže představit. Jack se s mírným úsměvem vydal k baru. Téměř k němu dorazil, když se za ním ozval nevýrazný hlas, „Tuto je bar. Nic pro mládež. Co si zač, blbečku? Vypadni.“

Jack málem dostal infarkt. Svíral v kapse peníze a myslel, že to půjde jako ve Zlaté lžici. Sedne si na stoličku, něco si objedná, a pak požádá o práci. Najímat děti jako on bylo samozřejmě protiprávní - alespoň bez pracovního povolení podepsaného rodičem nebo zákonným zástupcem - a to znamenalo, že dostane méně, než je minimální mzda. Mnohem méně. Vyjednávání tedy obvykle začne Příběhem číslo dvě: Jack a zlý otčím.

Otočil se a spatřil muže, který seděl v jednom boxu a chladně ho pozoroval. Z obličeje mu vyzařovalo pohrdání a vztek. Byl hubený, pod bílým tričkem a na krku se ale vzdouvaly provazce svalů. Na sobě měl široké, bílé kuchařské kalhoty. Papírová čapka se nakláněla k levému obočí. Hlavu měl úzkou, připomínala hlavu lasičky. Vlasy měl krátce zastřižené a po stranách mu začínaly šedivět. Mezi silnýma rukama mu ležela hromada účtů a počítačka Texas Instruments. „Viděl jsem vaši vývěsku, že hledáte pomocníky,“ řekl Jack bez větší naděje. Ten muž ho nezaměstná a Jack si ani nebyl jistý, jestli by pro něj chtěl pracovat. Ten chlapík vypadal zle.

„Vopravdu?“ podivil se muž v boxu. „Když si zrovna nechodil za školu, musel ses naučit číst.“ Na stole ležela krabička Phillies Cheroots. Jeden vyklepal.

„No, nevěděl jsem, že je tady bar,“ odpověděl Jack a začal ustupovat ke dveřím. Zdálo se, že sluneční záře prochází špinavým sklem a pak padá mrtvá na zem, jako by byla hospoda Oatley v trochu jiné dimenzi. „Asi jsem myslel, že... víte, bar a gril. Něco takového. Tak raději půjdu.“ „Pojď sem.“ Hnědé oči ho pevně sledovaly. „Ne, hleďte, to je v pořádku,“ zablekotal Jack nervózně. „Já jen -“ „Pojď sem a sedni si.“ Muž škrtl o nehet palce sirku a zapálil si doutník. Moucha, která si čistila na jeho papírové čepici křídla, odlétla do tmy. Nespouštěl Jacka z očí. „Já tě neukousnu.“

Jack pomalu přistoupil k boxu. Po chvíli vklouzl na drahou stranu a slušně propletl ruce. Když o nějakých šedesát hodin později vytíral v půl jedné pánský *záchod* a přes oči mu visely propocené vlasy, myslel si - ne, věděl - že do pasti spadl kvůli vlastní hloupé důvěřivosti (a spadl do ní ve chvíli, kdy si sedl proti Smokeymu Updikeovi, i když to tehdy nevěděl). Mucholapka Venuše dokáže chytit ubohé hmyzí oběti. Masožravá rostlina šíří příjemnou vůni, má smrtící a jako sklo hladké strany a jen čeká, až dovnitř vleze nějaký bzučící hlupák... kde se nakonec utopí v dešťové vodě, kterou rostlina shromažďuje. Rostlina v Oatley byla místo dešťové vody plná piva. To byl jediný rozdíl. *Jestli uteče—*

Ale neutekl. A možná, pomyslel si Jack, je pohled do těch chladných a hnědých očí tím nejlepším a on přeci nakonec práci dostane. Minette Banberry, žena, která vlastnila a spravovala Zlatou lžici v Auburnu, byla docela příjemná. Když odcházel, slabě ho objala, dala mu polibek a tři tlusté sendviče. Nenechal se ale omámit. Příjemné chování a dokonce vlídnost se neshodují s chladným zájmem o zisk a něčím velmi podobným lakotě.

V New Yorku byla minimální mzda tři dolary čtyřicet centů na hodinu. Ve Zlaté lžici visela ta informace v kuchyni na jasně růžovém papíře, který svou velikostí dosahoval téměř velikosti filmového plakátu. Číšník byl ale původem z Haiti, mluvil jen trochu anglicky a Jack věřil, že je v zemi ilegálně. Vařil ale jako ďábel, nikdy nenechal v oleji rajčata nebo škeble ani o chvíli déle. Dívka, která pomáhala paní Banberryové jídlo roznášet, byla hezká, ale hloupá. V Římě ji propustili jako duševně nezpůsobilou. Na takové případy se minimální mzda nevztahovala a duševně zaostalá dívka, se špatnou výslovností „s“, Jackovi s nepředstíraným nadšením vyprávěla, že dostává na hodinu dolar a dvacet pět centů, *jen pro sebe*.

Jack osobně dostal dolar padesát. Vymohl si to a věděl, že kdyby paní Banberryová nebyla v úzkých - toho dne ji opustila kuchyňská síla, odešla na kávu a už se nevrátila - vůbec by s ním nesmlouvala. Jednoduše by mu řekla: ber doláč a čtvrt, chlapče, nebo můžeš jít dál svou cestou. Tady je svobodná země.

Ted' si s dávkou cynismu pomyslel, že i to bylo částí jeho nové sebedůvěry. Tady vládla jiná paní Banberryová. Muž místo ženy, svaly a kůže místo kulatosti a vlídnosti babičky. Kyselost místo úsměvů. Ale pořád paní Banberryová.

„Hledáš práci, co?“ Muž v bílých kalhotách a papírové čapce položil doutník na popelník, ve kterém bylo vyraženo slovo CAMELS. Moucha si Přestala umývat nohy a odletěla.

„Ano, pane, ale jak říkáte, je to bar a -“

Znovu pocítil neklid. Hnědé oči a zažloutlá bělma ho trápily. Byly to oči lovcí kočky, která už viděla mnoho zbloudilých myší jako on.

„Jo, tady mi to patří,“ prohlásil muž. „Smokey Updike.“ Natáhl ruku. Překvapený Jack s ní potřásl. Ihned ho hrubě zmáčkla, až to zabolelo. Pak se uvolnila... Smokey ho ale nepustil. „Tak co?“ zeptal se. „Hm?“ vydal ze sebe Jack. Věděl, že to znělo hloupě a trochu vystrašeně - cítil se hloupě a trochu vystrašeně. Přál si, aby Updike jeho ruku pustil.

„Neučili tě rodiče, že se máš představit?“

Otázka přišla tak neočekávaně, že Jack málem prozradil vlastní jméno místo aby použil to, pod kterým vystupoval ve Zlaté lžici (jméno, které říkal i lidem, kteří ho svezli). To jméno, kterému začal říkat „cestovní jméno“ - znělo Lewis Farren.

„Jack Saw - uh - Sawtelle,“ řekl.

Updike ho ještě chvíli držel, hnědé oči se nehýbaly. Pak ho pustil. „Jack Saw - uh - Sawtelle,“ zopakoval. „To asi bude nejdelší a nejdebilnější jméno v celém telefonním seznamu, co myslíš, chlapče?“

Jack se začervenal, ale nic neřekl.

„Nejsi moc velký,“ zhodnotil ho Updike. „Myslíš, že dokážeš převrátit devadesátilibrový sud a odvalit ho na vozík?“

„Myslím, že jo,“ odpověděl Jack, aniž by to věděl. Nezdálo se to jako příliš velký problém. Na tak mrtvém místě musí člověk určitě měnit soudek, až když v tom starém pivo zvětrá.

Jako by mu četl myšlenky, Updike řekl: „Jo, nikdo tu teď není. Ve čtyři, v pět tady bude ale pěkně rušno. A o víkendech se to tu úplně zaplní. Pak se tady vyplatíš, Jacku.“

„No, já nevím,“ řekl Jack. „Kolik by to hodilo?“

„Dolar na hodinu,“ prohlásil Updike. „Rád bych ti zaplatil víc, ale - “ pokrčil rameny a zaťukal na hromádku účtů. Dokonce se trochu usmál, jako by chtěl říct: *Víš, jak to chodí, chlapče, v Oatley se všechno zpomaluje jako levné kape sní hodinky, které někdo zapomněl venku - všechno se tady zpomaluje už, od roku 1971.* Jeho oči se ale nesmály. Jeho oči sledovaly s tichou, kočičí koncentrací Jackův obličej.

„Sakra, to není moc,“ řekl Jack. Mluvil pomalu, ale přemýšlel, jak jen dokázal nejrychleji.

Hospoda Oatley byl hrob. U baru neseděl ani jediný starý opilec, nepil pivo a nedíval se v televizi na Hlavní nemocnici. V Oatley se asi pilo v autě a říkalo se tomu klub. Když musíte hýbat prdelí, je dolar padesát na hodinu málo; na místě jako je tohle, může být dolar snadno vydělanými penězi.

„Ne,“ souhlasil Updike a obrátil se znovu ke kalkulačce. „To není.“ Tón jeho hlasu napovídal, ať Jack bere, nebo jde. Žádné dohady.

„Může být,“ řekl Jack.

„No, tak dobře,“ odpověděl Updike. „Měli bychom si ale vyjasnit ještě jednu věc. Před kým utíkáš a kdo po tobě jde?“ Znovu se na něj upřely hnědé oči a hluboko se zavrtaly. Jestli po tobě někdo jde, nechci, aby mi tu ztěžoval život.“

Jackova důvěra se při těch slovech neotřásla. Nebyl možná nejchytřejší dítě na světě, byl ale bystrý natolik, aby věděl, že na cestě dlouho nepřežije bez druhého příběhu určeného budoucím zaměstnavatelům. To byl Příběh číslo 2 - Zlý otčím.

„Jsem z malého městečka ve Vermontu,“ začal. „Fendervillu. Má matka a otec se rozvedli před dvěma lety. Otec si mě chtěl vzít, ale soudce mě dal mámě. To většinou dělají.“

„To si piš, že jo.“ Vrátil se zpět k účtům a nakláněl se nad počítačkou, že se nosem málem dotýkal tlačítek. Jack ale věděl, že poslouchá.

„No, můj táta odjel do Chicaga a dostal tam v továrně práci,“ pokračoval dál. „Píše mi každý týden, ale minulý rok, když ho Aubrey zmlátil, přestal jezdit. Aubrey je - “

„Tvůj nevlastní otec,“ doplnil Updike. Jackovy oči se na chvíli zúžily a objevila se v nich původní nedůvěra. V Updikově hlase neznělo ani trochu sympatie.

Naopak se zdálo, že se mu Updike vysmívá, jako by věděl, že je celý příběh jen velkým výmyslem.

„Jo,“ řekl. „Moje máma si ho vzala před rokem a půl. Hodně mě bije.“

„Smutný, Jacku. Moc smutný.“ Updike teď vzhledl, oči sardonické a nedůvěřivé. „Teď jsi tedy na cestě do města, kde budeš žít s tatínkem šťastně až navěky.“

„Ano, to doufám,“ odpověděl Jack a náhle ho něco napadlo. „Můj vlastní otec mě alespoň nikdy nepověšil za krk do skříně.“ Vyhrnul si límec trička a odhalil jizvu. Během pobytu ve Zlaté lžici vybledla, ale stále ještě vypadala ošklivě jako rudofialová popálenina. Ve Zlaté lžici neměl ale nikdy příležitost ji ukázat. Samozřejmě šlo o památku, kterou zanechal kořen, jež ho málem v tom druhém světě připravil o život.

Když viděl, jak se oči Smokeyho Updikea rozšířily překvapením - něčím, co mohl být šok - naplnila ho radost. Muž se předklonil a rozházel některé růžové a žluté stránky. „Ježiši Kriste, chlapče,“ zašeptal. „To ti udělal nevlastní otec?“

„Proto jsem se rozhodl, že musím utéci.“

„A neukáže se tu? Nebude tady shánět svý auto nebo motorku nebo peněženku nebo posranej fet?“

Jack zavrtěl hlavou.

Smokey ho ještě chvíli pozoroval, pak zmáčkl na kalkulačce OFF. „Pojď se mnou do skladiště, chlapče,“ řekl.

„Proč?“ „Chci se podívat, jestli opravdu dokážeš ten sud převrátit. Když mi ho opravdu dokážeš přivést, kdykoliv budu potřebovat, můžeš tady pracovat.“

Jack předvedl ke Smokeymu uspokojení, že dokáže skutečně velký, hliněný sud převrátit na hranu a odvalit ho až k vozíku. Chtěl Smokeyho přesvědčit, že to snadno zvládne, a podařilo se mu to. Dokonce se mu podařilo, aby to působilo snadné. Do chvíle, kdy mu soudek upadne a Jack dostane do nosu, chyběl ještě celý den.

„No, není to tak zlé,“ prohlásil Updike. „Nejsi na tu práci dost veliký a asi se pěkně zřídíš, to je ale tvůj problém.“

Nabídl Jackovi, aby začínal v poledne a pracoval až dojedná ráno („tak dlouho, dokud budeš moct“). Updike slíbil, že každé noci po zavírací době Jacka vyplatí. Peníze na dřevo.

Když se vrátili, uvnitř je čekala Lori. Měla na sobě tmavě modré basketbalové šortky, které sejí po stranách tak zařezávaly, až odhalovaly rajónové kalhotky. Nahoře blůzu bez rukávů, která musela určitě pocházet z Mamutího obchodního domu v Batavii. Řídké, světlé vlasy držely umělohmotné sponky. Kouřila cigaretu Pálí Mail, filtr vlhký a silně poznamenaný rtěnkou. Mezi nadry jí visel veliký, stříbrný kříž.

„Tohle je Jack,“ prohlásil Smokey. „Můžeš sundat z okna cedulku, že hledáme pomocníka.“

„Uteč, malej,“ řekla Lori. „Ještě máš čas.“

„Drž sakra hubu.“

„Přinuťme.“

Updike ji praštil přes zadek. Nebylo to plácnutí z lásky, ale tvrdá rána, která ji odhodila na vypolstrovanou stranu baru. Jack zamrkal a vzpomněl si na zvuk, který vydával Osmondův bič.

„Chlapík,“ řekla Lori. Oči jí zaplavily slzy... přesto vypadala spokojeně, jako by to tak mělo být.

Jackův původní neklid se zvětšil, zaostřil... změnil se ve strach.

„Nenech se tím vytočit, malej,“ řekla Lori a zamířila k vývěsce v okně. „To bude v pořádku.“

„Jmenuje se Jack, ne malej,“ vyrazil ze sebe Smokey. Vrátil se k boxu, kde podrobil Jacka „výslechu“ a začal sbírat účty. „Malej je posraný malý kůzle. Copak tě to neučili ve škole? Udělej tomu Malému pár hamburgerů. Musí ve čtyři do práce.“

Sundala z okna vývěsku a schovala ji za hrací automat. Připomínala přitom člověka, který už to dělal mnohokrát. Když se okolo Jacka vracela, mrkla na něho.

Zazvonil telefon.

Všichni tři se k němu otočili, náhlý zvuk je vyděsil. Jackovi na chvíli - na jediný téměř nezměřitelný moment — připomněl černého slimáka přilepeného ke zdi. Všiml si, jak Lori zbledla - jedinou barvou na tvářích zůstaly načervenalé fleky mizejícího akné. Měl čas prozkoumat kruté, poněkud neproniknutelné pláň Updikova obličej a všimnout si, jak mu na rukou nabíhají žíly. Čas přečíst zažloutlé oznámení nad přístrojem PROSÍM OMEZTE HOVORY NA TŘI MINUTY.

Telefon v tichu zvonil a zvonil.

Jack si s náhlou hrůzou uvědomil: *To je pro mě. Z velké dálky... velké, z VELIKÉ dálky.*

„Vem to, Lori,“ křikl Updike, „copak jsi blbá?“

Lori přistoupila k telefonu.

„Hospoda Oatley,“ oznámila tichým, chvějícím se hlasem. Pak naslouchala. „Haló? Haló?... Á, jděte do prdele.“

S bouchnutím sluchátko zavěsila.

„Nikdo tam není. Děti. Občas chtějí vědět, jestli máme prince Alberta v plechovce. Jak bys chtěl ty hamburgery, malej?“

„Jacku!“ zaburácel Updike.

„Jacku, dobrá, dobrá, Jacku. Jak bys chtěl ty hamburgery, Jacku?“

Jack odpověděl a Lori je přesně tak připravila - středně propečené, akorát, pálivé, s hnědou hořčicí a cibulemi Bermuda. Hodil je do sebe a zapil sklenicí mléka. Neklid zmizel spolu s hladem. Děti, řekla. Pohledem se ale každou chvíli vracel k telefonu a přemýšlel.

Přiblížila se čtvrtá hodina. Otevřely se dveře a dovnitř se nahrnul asi tucet mužů v pracovním. Prázdný bar Jacka předtím vábil. Jako nevinný vzhled a příjemná vůně masožravé květiny. Lori připojila hrací automat, kuželky a Vesmírné nájezdníky. Někteří muži hlasitě Smokeyho zdravili, barman odpovídal

staženým úsměvem a předváděl velké, poštou objednané, umělé zuby. Většina chtěla pivo. Dva nebo tři si objednali Černou ruskou. Jeden - Jack si byl téměř jistý, že jde o člena Klubu dobrého počasí - hodil čtvrtáky do hracího automatu. Ozvaly se hlasy Mickeyho Gilleye, Eddieho Rabbita, Waylona Jenningse a dalších. Smokey poslal Jacka do skladu pro kbelík a koště, nařídil mu vytřít taneční parket pod pódiem, které čekalo prázdné na páteční noc a The Genny Valley boys. Řekl mu, že až podlaha uschne, má na ni dát Pleuge. „Až se na tebe bude zespondu šklebit vlastní obličej, poznáš, že je to hotové,“ poradil mu.

Tak začala jeho služba v Updikově hospodě Oatley.

Ve čtyři, v pět tady bude pěkně rušno.

Ano, nedokázal dost dobře určit, jestli mu Smokey lže. Až do chvíle, kdy odstrčil talíř a začal si vydělávat, byla hospoda prázdná. Do šesti hodin tam už bylo ale téměř padesát lidí a za výkřiků radosti a nadšení některých štamgastů dorazila silná číšnice Gloria. Přidala se k Lori a společně roznášely pár lahví vína, mnoho Černé ruské a oceány piva.

Jack tahal soudky s Buschským a samozřejmě jednu krabici Budweiseru za druhou. Objevovaly se ale i místní oblíbené značky jako Genessee, Utica club a Rolling Rock. *Začala* ho bolet záda a na rukou naskakovat puchýře.

Mezi výlety do skladu pro krabice lahvového piva a výlety do skladu pro „přivez mi soudek, Jacku,“ (fráze, ze které začínal mít nefalšovanou hrůzu), se vracel na parket s kbelíkem a velkou lahví leštidla Pledge. Okolo hlavy mu proletěla prázdná láhev od piva a minula hojen o několik palců. Sklonil se a srdce se mu divoce rozbušilo. Láhev se roztříštila o zeď. Smokey vyhnal opilého provinilce, umělý chrup napodobil veliký, neupřímný škleb aligátora. Jack pohlédl z okna a spatřil, jak opilec narazil takovou silou do parkovacích hodin, až vylétl do vzduchu červený praporek s nápisem POŠKOZENÍ.

„Tak pojď, Jacku,“ zavolal od baru nedočkavě Smokey, „Minula tě, ne? Uklid' ten bordel!“

Za půl hodiny ho poslal na pánský záchod. U jedné mušle stál omámeně muž středního věku, který měl zastřížené vlasy jako Joe Pyne. Jednou rukou se opíral o zeď, druhou mával velikým penisem bez obřízky. Mezi jeho rozkročenými pracovními botami se roztékala kaluž zvratků.

„Uklid' to, chlapče,“ řekl muž a potácel se ke dveřím. Poplácal Jacka po zádech takovou silou, že ho málem porazil. „Chlap si musí ulevit, když může, je to tak?“

Jack počkal, až se dveře zavřely, pak už obsah žaludku nedokázal dále kontrolovat.

Doběhl k jediné kabině, kde na něho čekal nespáchnutý a hnusně smradlavý pozdrav od posledního zákazníka. Vyzvrátil vše, co zbylo z večere, těžce se několikrát nadechl a pokračoval. Třesoucí se rukou nahmatal splachovací a zatáhl. Zdmi k němu pronikal tlumený zpěv Waylona a Willieho, kteří zpívali o Luckenbachu v Texasu.

Náhle se před ním objevil obličej matky, krásnější než v jakémkoliv filmu. Oči široké, tmavé a smutné. Viděl ji, jak sama sedí v pokojích Alhambry, na popelníku vedle doutná zapomenutá cigareta. Plakala. Plakala pro něj. Srdce ho tak silně zabořilo, až se mu zdálo, že samou láskou a touhou zemře. Touhou po životě, kde v tunelech nečítají žádné věci; neexistují ženy, které touží být fackovány a pak plakat; žádní muži, kteří pod sebe při čurání zvrací. Chtěl být s ní a nenáviděl Speedyho Parkera, který ho na tu strašnou Západní cestu poslal.

V tu chvíli se rozpadlo vše, co ještě zbývalo z jeho sebedůvěry. Rozpadlo se jednou a provždy.

Vědomí zaplnil hluboký, primitivní dětský nářek... *Chci maminku, prosím, Bože, chci MAMINKU -*

Na gumových nohou se vypořádal ze záchodu a napadlo ho: *Dobře tak, všichni z bazénu ven, jdi Speedy do prdele, kluk se vrací domů. Nebo tomu říkej, jak chceš.* V tu chvíli ho nezajímalo, jestli jeho matka umírá. V tu chvíli nevyslovené bolesti se stal skutečným nástrojem - zvířetem, které nevědomky uniká před dravcem: jelenem, králíkem, veverkou. V tu chvíli by ji nechal na rakovinu, která se rychle šíří z jejích plic, umřít - jen kdyby ho objala, dala mu pusku na dobrou noc a řekla mu, ať si v posteli nepouští ten hloupý tranzistorák a ať si nečte polovinu noci pod peřinou s baterkou.

Položil ruku na zeď a pomalinku se začal vzpomínat. Nešlo o vědomý postup, ale o projasnění myšlenek - věc, která velmi připomínala Phila Sawyera a Lily Cavanaughovou. Udělal chybu, jo, ale nevrátí se. Když jsou skutečná Teritoria, může být skutečný i Talisman. Nezabije matku vlastní slabostí.

Naplnil kbelík horkou vodou z kohoutku a vytřel podlahu.

Když se znovu dostal ven, bylo půl jedenácté a dav začal pomalu řídnout. Oatley bylo pracovní město, dělníci chodili přes týden brzy domů.

Lori řekla: „Vypadáš bledý jako stěna, Jacku. Jsi v pořádku?“

„Myslíte, že si mohu dát zázvorové pivo?“ zeptal se.

Jedno mu přinesla a Jack ho při voskování parketu vypil. Ve tři čtvrtě na Dvanáct ho poslal Smokey znovu do skladiště pro „přívez mi soudek“. Jack to Jen tak tak dokázal. Ve tři čtvrtě na jednu začal Smokey přesvědčovat lidi, aby končili. Lori odpojila hrací automat (Dick Curless s dlouhým stenem odumřel) a vyvolala tím několik slabých výkřiků protestu. Gloria odpojila hry, vzala si svetr (růžový jako Smokeyho kanadské minty, růžový jako dásně jeho falešných zubů) a odešla. Smokey začal zhasínat světla a vyhánět posledních pět opilců ze dveří.

„Dobrá, Jacku,“ řekl, když odešli. „Vedl sis dobře. Ještě máš co zlepšovat, ale už jsi začal. Můžeš se vyspat ve skladu.“

Místo aby požádal o výplatu (kterou mu Smokey stejně nenabídl), odpochoval Jack ke skladu. Cítil se tak unavený, že připomínal trochu menší verzi opilců, které Smokey vyprovodil.

Ve skladu seděla v rohu na bobku Lori. Poloha ji nebezpečně vyhrnovala basketbalové šortky a Jack si na chvíli s hrůzou myslel, že mu prohledává batoh. Pak si všiml, že na vrstvu plátěných pytlů rozprostírá příkrývky. Přinesla mu i malý, saténový polštář s nápisem SVĚTOVÝ TRH NEW YORK.

„Chtěla jsem ti udělat malé hnízdečko, chlapče,“ řekla.

„Díky,“ odpověděl. Šlo o jednoduchý a nedůležitý projev laskavosti, Jack ale musel bojovat, aby nepropukl v pláč. Dokázal se usmát. „Díky moc, Lori.“

„To je dobré. Budeš tady v pořádku, Jacku. Smokey není tak špatný. Až ho poznáš, není ani z poloviny tak špatný.“ V jejím hlasu zazněla touha. Přála si, aby tomu tak skutečně bylo.

„Asi ne,“ řekl Jack, a pak impulzivně dodal, „ale zítra pokračuji dál. Zdá se mi, že pro mě Oatley prostě není.“

„Možná půjdeš, Jacku... možná se rozhodneš nějakou dobu zůstat. Proč se na to nevyspíš?“ Z krátkého proslovu zaznívalo něco falešného a nepřírozeného - ani stopy po úsměvu, když prohlásila *Chtěla jsem ti udělat malé hnízdečko*. Jack si toho všiml, na víc byl ale příliš unavený.

„No, uvidíme,“ odpověděl.

„Jasně, že jo,“ souhlasila Lori a přešla ke dveřím. Poslala mu jednou špinavou dlaní polibek. „Dobrou noc, Jacku.“

„Dobrou noc.“

Začal si stahovat košili... pak toho nechal a rozhodl se, že si sundá jen tenisky. Ve skladu byla zima a chlad. Posadil se na pytle, *rozvázal* tkaničky a sundal boty. Chtěl se položit na Loriin suvenýr z newyorského světového veletrhu - ale než se ho dotkl a téměř už spal - rozezněl se v baru telefon. Ječel do ticha, vrtal do něj, nutil ho vzpomínat na kroutící se, těstovité, šedé kořeny, těžké biče a dvouhlavé poníky.

Cink, cink, cink do ticha, do naprostého ticha.

Cink, cink, cink dlouho poté, co chodí děti, které volají, aby se zeptaly, jestli mají prince Alberta v plechovce, do postele. Cink, cink, cink. *Halo, Jacky, tady Morgan. Vy čuchal jsem tě v mých lesích, ty vychytrale, malej smrade. VYČUCHAL jsem tě v mých lesích, a jak tě vůbec napadlo, že v tvém světě budeš v bezpečí? Moje lesy jsou i tam. Poslední šance, Jacky. Jdi domů, nebo vyšleme oddíly. Nemáš šanci. Nemáš -*

Jack vyskočil a přeběhl v ponožkách sklad. Po celém těle mu vyrazil mrazivý pot.

Pootevřel trochu dveře.

Cink, cink, cink, cink.

Pak konečně: „Haló, hospoda Oatley. Vymysli si něco lepšího.“ Smokeyho hlas. Pauza. „Haló?“ Další pauza. „Jdi do prdele!“ Smokey praštil sluchátkem. Jack slyšel, jak znovu přechází místnost a vydává se po schodech do malého bytu, kde žil s Lori.

Jack nevěřícně pohlédl od zeleného papírového proužku v levé ruce k malé hromádce bankovek a drobných u pravé. Bylo jedenáct hodin ráno, úterní ráno a Jack požádal o výplatu.

„Co je to?“ zeptal se a stále tomu nemohl uvěřit.

„Umíš snad číst,“ odpověděl Smokey, „a dokážeš počítat. Neházíš sebou tak rychle, jak bych potřeboval, Jacku - alespoň prozatím ne - ale jsi dost chytrý.“

Jack seděl u stolu se zeleným papírem v jedné ruce a penězi vedle druhé. Uprostřed čela mu začal pulzovat strašlivý vztek jako nějaká žíla. Zelený proužek nesl hlavičku ÚČET HOSTA. Úplně stejný typ používala paní Banberryová ve Zlaté lžici. Stálo na něm:

Jeden hamburger 1.35

Jeden hamburger 1.35

Jedno velké mléko 0.55

Jedno zázvorové pivo 0.55

Daň 0.30

Dole stála velkými písmeny a v kroužku cifra 4.10 dolaru.

Od čtyř do jedné vydělal Jack devět dolarů. Smokey téměř polovinu strhl. Vedle pravé ruky zbyly jen čtyři dolary a devadesát centů. Vztekle vzhlédl. Nejdříve k Lori, která se v rozpacích odvrátila, pak ke Smokeymu, který jeho pohled bez problému opětoval.

„To je podvod,“ prohlásil tiše.

„Jacku, to není pravda. Podívej se na ceny do menu - “

„To jsem nemyslel, a vy to víte!“

Lori sebou trochu šklubla, jako by očekávala, že mu Smokey jednu vrazí... Smokey Jacka ale pozoroval s naprostým klidem.

„Ani jsem ti nezapočítal postel, nebo ano?“

„Postel!“ vykřikl Jack a ucítil, jak se mu hrne horká krev do tváří. „Jaká postel! Rozřezané pytle na betonové podlaze! Jaká postel! Chtěl bych vidět, jak mi ji zaúčtujete, vy mizernej podvodníku!“

Lori vyděšeně zasténala a pohlédla na Smokeyho... ten však klidně seděl v boxu naproti Jackovi. Mezi nimi se vznášel hustý modrý kouř doutníku Cheroot. Nová papírová kuchařská čepice se mu posunula až na ucho.

„Mluvili jsme o tvém ubytování,“ řekl Smokey. „Zeptal ses, jestli to patří k práci, řekl jsem, že ano. O jídle se ale nemluvilo. Kdybys o tom začal. možná jsme něco mohli podniknout. Možná ne. Problém je, že jsi o tom nezačal. Teď s námi obchoduješ.“

Jack se třásl, do očí mu vyhrkly slzy vzteku. Chtěl promluvit, ozvalo se ale jen zdušené zasténání. Byl doslova tak zuřivý, že mluvit nemohl.

„Samozřejmě, jestli chceš teď prodiskutovat zaměstnanecké slevy na jídla - “

„Jděte do prdele!“ Vzpatoval se Jack konečně, chytil čtyři dolarovky a pár drobných. „Řekněte dalšímu, který přijde po mně, na co se má ptát jako první! Já odcházím!“

Přešel parket a i přes vztek věděl - netušil, ale skutečně věděl - že na chodník nedojde.

„Jacku.“

Dotkl se kliky, chtěl ji sevřít a otevřít. V tom hlase ale zazněla jasná hrozba. Nechal ruku klesnout, obrátil se a vztek z něj vyprchal. Cítil se náhle malý a starý. Lori zašla do baru, vytírala a něco si broukala. Došla zřejmě k závěru, že Smokey Jacka nebude přemlouvát pěstmi, a protože nezáleželo na ničem jiném, vše pro ni bylo v pořádku.

„Nechceš mě nechat v průšvih, když čekáme víkendový nával.“

„Chci se odtud dostat. Podvedl jste mě.“

„Ne, pane,“ odsekl Smokey. „Vysvětlil jsem to. Jestli někdo něco poslal Jacku, byl jsi to ty. Můžeme teď tvé jídlo probrat - možná padesát procent slevy na jídlo a sodovka zdarma. Najímám občas mladé pomocníky, ale nikomu jsem tolik nenabídl. Tento víkend bude ale zvláště těžký, protože dorazí sezónní pracovníci na trhání jablek. A ty se mi, Jacku, líbíš. Proto když jsi na mě zvýšil hlas, nedal jsem ti ránu, přestože bych asi měl. Potřebuju tě tady přes víkend.“

Jack ucítil, jak se mu vztek vrátil a znovu pominul.

„A co když stejně odejdu?“ zeptal se. „Mám stejně pět dolarů a dobrou odměnou bude, když se dostanu z tohoto debilního, malého města.“

Smokey se s úsměvem na Jacka podíval a odpověděl: „Pamatuješ se, jak jsi minulou noc šel na záchod potom, co se tam poblil nějaký chlap?“

Jack přikývl.

„Pamatuješ si, jak vypadal?“

„Vojenský sestřih, khaki. Co má být?“

„Byl to hrobník Atwell. Ve skutečnosti se jmenuje Carlton, ale deset let se staral o městský hřbitov, a tak mu každý říká Hrobník. Bylo to - no, asi před dvaceti nebo třiceti lety. Někdy v době, kdy zvolili Nixona za prezidenta, se dal k městské polici. Teď je policejním šerifem.“

Smokey zdvihl Cheroota, zabafal a pohlédl na Jacka.

„Hrobník a já se známe,“ vysvětloval Smokey. „A jestli chceš odtud teď odejít, Jacku, nemohu ti zaručit, že nebudeš mít s Hrobníkem nějaké problémy. Možná tě pošle domů, možná tě pošle trhat jablka v městských sadech. Oatley má... no, asi čtyřicet akrů dobrých stromů. Možná tě zmlátí. Nebo... slyšel jsem, že má starej Hrobník děti, co cestujou, rád. Hlavně kluky.“

Jack se vzpomněl na penis, který připomínal kyj. Ucítil nevolnost a chlad.

„Tady jsi pod mými křídly, tak řečeno,“ dodal Smokey.

„Jak znovu vyrazíš, kdo ví? Hrobník může hlídkovat kdekoliv. Možná se bez problémů dostaneš z města ven. Na druhé straně ho možná hned uvidíš, jak vedle tebe zastavuje ve velkém Plymouthu. Hrobník není moc chytrý, ale občas má čuch. Nebo... by mu mohl někdo zavolat.“

Lori za plutém myla nádobí. Osušila si ruce, zapnula rádio a začala se starou Steppenwolfovou písní zpívat.

„Něco ti řeknu,“ začal Smokey. „Drž se tady, Jacku. Pracuj tu přes víkend. Já tě pak vezmu do pickupa a odvezu tě osobně za hranice města. Co bys tomu řekl? Dostaneš se odtud v neděli v poledne a v kapse budeš mít téměř třicet doláčů, které jsi předtím neměl. Odejdeš a už nebudeš Oatley Považovat za tak špatné místo. Co tedy řekneš?“

Jack pohlédl do hnědých očí, všiml si žlutých bělem a malých rudých skvrnek. Všiml si Smokeyho širokého a upřímného úsměvu falešných zubů. S šokujícím pocitem *deja vu* spatřil na papírové kuchařské čepici mouchu, která si čistila dlouhýma nohama křídla.

Podezíval Smokeyho, že ví, že vše, co Updike říká, je lež, a vůbec mu to nevádí. Až bude v sobotu a pak v neděli pracovat do rána, bude v neděli spát možná do dvou odpoledne. Smokey mu řekne, že ho nemůže odvézt, protože se probudil moc pozdě. Řekne mu, že nemá čas, protože se dívá na utkání Koltů a Patriotů. Jack bude na pochod příliš unavený, bude se bát, aby Smokey neztratil o Koltu a Patioty zájem a nezavolal dobrému příteli Hrobníku Atwellovi a neřekl: „Právě teď jde po Mlýnské silnici, Hrobníku, starý chlapče, proč ho nesebereš? Pak se stav na druhý poločas. Pivo zdarma, ale nepoblíž mi záchod, dokud tu kluk není zpátky.“

Takový scénář se nabízel. Dokázal vymyslet i jiné, každý trochu jiný, každý v zásadě stejný.

Úsměv Smokeyho Updikea se ještě rozšířil.

Desátá kapitola

ELROY

Když mi bylo šest...

Minulé dvě noci se v tuto dobu hospoda začínala uklidňovat. Dnes bouřila, jako by se štangasti těšili, až uvítají ráno. Všiml si, že zmizely dva stoly - oběti bitky, která propukla těsně předtím, než se vydal na poslední expedici na záchod. Na místě, kde stály předtím stoly, teď tančili lidé.

„Nejvyšší čas,“ vyštěkl Smokey. Jack se dovlekl okolo baru a položil na zem vedle ledničky krabici.

„Dej je tamhle a vrať se pro ten blbej Budweiser. Měls ho stejně přinést první.“

„Lori neříkala -“

Smokey kopl těžkou botou a v Jackově noze vybuchla strašlivá a hrozná bolest. Zdušeně vykřikl, v očích ucítil pálivé slzy.

„Drž hubu,“ řekl Smokey. „Lori nepozná hovno od piva, ale ty jsi na to dost chytrý. Vrať se zpátky a přines krabici Budweiseru.“

Jack se vrátil zpět do skladu. Kulhal a noha, na kterou mu Smokey dupl, příšerně bolela. Uvažoval, zda nemá zlomené kosti v některých prstech. Vypadalo to velmi reálně. V hlavě mu hučel kouř, hluk a nepravidelný rytmus. The Genny Valley Boys. Dva z nich se na pódiu zřetelně potáceli. Jediná myšlenka zářila jasně: nedokáže počkat do zavírací doby. Skutečně nedokáže tak dlouho vydržet. Jestli je Oatley vězením a hospoda Oatley jeho celou, vyčerpání je stejným žalárníkem jako Smokey Updike - možná ještě silnějším.

Přestože se bál, kam se z těchto míst dostane do Teritorií, kouzelná šťáva pro něj znamenala jedinou jistou cestu pryč. Mohl se trochu napít a skočit... jestli potom dokáže ujít míli nebo dvě směrem k západu, může si dát znovu a skočit zpět do USA - daleko za hranice tohoto strašného, malého města, možná až někam do Bushville nebo dokonce Pembroke.

Když mi bylo šest, když bylo Jáchymu šest, když—

Vzal Budweiser a vypotácel se znovu dveřmi... před ním stál vysoký, silný kovboj s velkýma rukama, který vypadal jako Randolph Scott. Pozoroval ho.

„Ahoj, Jacku,“ řekl a Jack si s rostoucí hrůzou uvědomil, že jsou mužovy zornice žluté jako kuřecí nožky. „Neřikal ti někdo, abys zmizel? Moc dobře neposloucháš, co?“

Jack se s kartonem Budweiseru v ruce zastavil, zíral do žlutých očí a náhle ho udeřila strašlivá představa: to byl člověk, který číhal v tunelu - tenhle člověk - věc s mrtvým, žlutým očima.

„Nechtě mě na pokoji,“ odpověděl. Ta slova zněla jako mrazivý, tichý šepot.

Přistoupil blíže. „Měl jsi zmizet.“

Jack se pokusil ustoupit... stál ale už u zdi. Když se k němu kovboj, který vypadal jako Randolph Scott, naklonil, Jack ucítil v jeho dechu mrtvé maso.

Od chvíle, kdy Jack začal ve čtvrtku v poledne pracovat, do čtyř hodin, kdy se dostavil pravidelný zástup dělníků, telefon s nápisem PROSÍM OMEZTE HOVORY NA TŘI MINUTY vyzváněl dvakrát.

Když zazvonil poprvé, Jack necítil vůbec žádný strach - ukázalo se, že to byl jen právník fondu.

Když Jack o dvě hodiny později uklízel poslední lahve z minulé noci, začal telefon vyzvánět znovu. Tentokrát mu poskočila hlava jako zvířeti, které ucítí v suchém lese oheň... přestože necítil oheň, ale led. Obrátil se k telefonu, který vyzváněl jen čtyři stopy od místa, kde pracoval. Cítil, jak mu na krku zaskřípaly šlachy. Představil si telefon pokrytý ledem - ledem, který prosakuje černou, plastickou skříňkou, vylézá dírkami sluchátka a tvoří proužky tenké jako tuha tužky. Ledem, který visí z číselníku a schránky na mince jako rampouchovité vousy.

Vše ale zůstalo beze změn, zůstal jen telefon. Chlad a smrt se ukryly uvnitř. Hypnotizován ho pozoroval.

„Jacku!“ zařval Smokey. „Vem ten blběj telefon! Za co tě kurva platím?“

Jack se zoufale na Smokey ho podíval jako zvíře zahnané do rohu... Smokey na něj ale zíral se staženými rty a výrazem, který se na jeho tváři

objevil, než udeřil Lori. Jack vyrazil k telefonu, ani si neuvědomil, že se jeho nohy pohybují. Vstupoval do chladné kapsle hlouběji a hlouběji, cítil, jak mu na pažích naskakuje husí kůže. Cítil praskání vlhkosti v nose. Natáhl ruku a uchopil sluchátko. Ruka mu zkřehla. Přiložil ho k uchu. Ucho zkřehlo.

„Hospoda Oatley,“ zašeptal do smrtící černoty a zkřehla mu i ústa. Hlas, který z telefonu vyšel, připomínal vrzavý, drsný kvákot něčeho dávno mrtvého, stvoření, které žádný živý člověk nemůže spatřit: jediný pohled by člověka přivedl k šílenství, zabil ho. vyleptal mrazivé rány do rtů, oslepil a pokryl oči ledovými zákaly. „Jacku,“ zašeptal do sluchátka chřestivý, drsný hlas. Obličej Jackovi zkřehl, jako by musel strávit těžký den v zubařském křesle a byl předávkován novokainem. „*Koukej mazat zpátky domů, Jacku.*“ Z dálky celých světelných let uslyšel hlas, který opakoval: „Hospoda Oatley, je tam někdo? Halo?... Halo?...“ Chlad, strašný chlad.

Přestal cítit krk. Nadechl se a zdálo se mu, že plíce umrzají. Brzy zmrznou komory srdce a Jack jednoduše padne mrtvý k zemi.

Mrazivý hlas zašeptal: „*Chlapci na cestě se mohou přihodit strašlivé věci, Jacku. Zeptej se někoho.*“

Rychle a nešikovně zavěsil. Stáhl ruku, zůstal stát a pozoroval telefon. „Byl to nějaký vůl, Jacku?“ zeptala se Lori. Její hlas zněl z dálky... ale z větší blízkosti, než se zdál jeho vlastní hlas před chvílí. Svět se vracel. Spatřil na sluchátko námrazou lemovaný otisk vlastní ruky. Led začal tát a stékat po černém plastiku.

Té noci - čtvrté noci - Jack poprvé spatřil odpověď okresu Genny na Randolpha Scotta. Dav byl o trochu menší než střeďeční noci - přesně stejný dav jako každého dne před výplatou - ale lidí bylo stále dost, aby zaplnili bar, obsadili stoly a boxy.

Šlo o městské muže z vesnické oblasti, kde reznou zapomenuté pluhy v kůlnách; muže, kteří si možná přáli být farmáři, ale zapomněli jak. Místností se procházelo mnoho čepiček, jaké nosí John Deere. Málo z nich ale Jackovi přišlo jako lidé, kteří doma jezdí na traktoru. Tihle muži nosili šedé džíny, hnědé džíny, a zelené džíny. Na modrých košilích měli zlatou nití vyšitá jména, na nohou hranaté Dingo boty a veliké Survivory. Tihle muži

nosili u opasku klíče. Jejich vrásky nebyly od smíchu, úsměvy působily kysele. Tihle muži nosili kovbojské klobouky, a když se Jack podíval zezadu na barové stoličky, sedělo tam osm jedinců, kteří vypadali jako Charlie Daniels v reklamách na žvýkáci tabák. Tihle muži ale nežvýkali. Tihle muži kouřili cigarety, spousty cigaret.

Když vstoupil Hrobník Atwell, Jack právě leštil přední panel hracího automatu. Stroj byl vypnutý. Na kabelu dávali Yankees a všichni u pultu napjatě hru sledovali. Minulé noci měl na sobě Atwell v Oatley pánskou verzi sportovního oblečení (džíny, khaki košile se spoustou tužek v jedné ze dvou

velikých kapes, okované pracovní boty). Dnes měl modrou policejní uniformu. U opasku z vrzající kůže mu visela obrovská pistole s dřevěným držadlem.

Podíval se na Jacka, který si vzpomněl, jak mu Smokey říká: *Slyšel jsem, že má starej Hrobník rád děti, co cestujou. Hlavně kluky*, a škulbl sebou, jako by něco provedl.

„Rozhodl ses tu chvíli zůstat, chlapče?“

„Ano, pane,“ zabručel Jack a vystříkl na hrací automat více Windexu. přestože už byl čistý, jak má být. Čekal jen, až Hrobník odejde. To Atwell také po chvíli udělal. Jack se obrátil a sledoval, jak tlustý policajt přechází k baru... a v tu chvíli se obrátil muž na levém konci a podíval se na něho.

Randolph Scott, ihned si pomyslel Jack, *právě tak vypadá*.

Přes široké a nekompromisní rysy obličeje však ale skutečný Randolph Scott vypadal jako nepopíratelný hrdina. Hrubý výraz tvořil jen část obličeje, který se dokázal i usmívat. Tento muž vypadal zrudně a trochu šíleně.

Jack si se skutečnou hrůzou uvědomil, že ho muž sleduje. Sleduje Jacka. Neobrátil se jen při reklamách, aby se podíval, kdo do baru přišel. Obrátil se, aby se podíval na Jacka. Věděl, že je to tak.

Telefon. Vyzvánějíci telefon.

Jack od něho odtrhl s velkým úsilím pohled. Znovu zkontroloval panel hracího automatu a spatřil nad deskami vyděšený obličej, který tam plul jako duch.

Na zdi se rozezněl telefon.

Muž nalevo od baru se na přístroj podíval... pak pohlédl znovu na Jacka, který stál přimrazený u automatu, v jedné ruce láhev Windexu, v druhé hadr, vlasy vstávající hrůzou, promrzající pokožka.

„Jestli je to zase ten blbec, zaprdím do telefonu,“ zavolala Lori po cestě k telefonu. „Přísahám bohu, že to udělám.“

Mohla být herečkou v nějaké hře a všichni *zákazníci* členy komparzu, kteří dostávají standartních 35 dolarů na den. Jediní dva skuteční lidé na

celém světě byl Jack a ten hrozný kovboj s velkýma rukama a očima, které Jack nedokázal... správně... vidět. Muž náhle naznačil ústy ta šokující slova. - *koukej mazat zpátky domů*. A mrkl.

Když Lori natáhla ruku, telefon přestal vyzvánět.

Randolph Scott se obrátil, vyprázdnil sklenku a zařval: „Přineste mi dalšího nalejváka, jasný?“

„To je hrůza,“ řekla Lori. „V tom telefonu žijou duchové.“

Později se ve skladišti Jack Lori zeptal, kdo je ten muž, který vypadá jako Randolph Scott.

„Který vypadá jako kdo?“ zeptala se.

„Starý herec, který hrál kovboje. Seděl na konci baru.“

Pokrčila rameny. „Mně všichni přijdou stejní, Jacku. Jenom swingeři, co hledaj zábavu a ve čtvrtek obyčejně platěj penězma, co berou manželkám z kasičky.“

„Říká pivu nalejvák.“

V očích jí zasvítilo. „Aha! Ten. Vypadá zle.“ V posledním slově zazněla chvála... jako by obdivovala jeho rovný nos nebo zářivý úsměv.

„Kdo je to?“

„Nevím, jak se jmenuje,“ odpověděla Lori. „Je tu jen posledních pár týdnů. Myslím, že prádelny zase nabírají lidi. To -“

„Ježíši křiste, Jacku, řekl jsem ti, ať mi přivezeš další soudek, nebo ne?“

Jack právě kutálel jeden z velkých sudů buschského na ruční vozík. Protože soudek vážil stejně jako přepravka, musel dávat velký pozor na jejich vyvážení. Když od dveří zařval Smokey, Lori vykřikla a Jack povyskočil. Soudek se mu vymkl z rukou a spadl ke straně. Západka vystřelila jako špunt ze šampusu a vystříkl zlatobílý proud piva. Smokey stále nadával, Jack ale jen tupě zíral na pivo... dokud mu Smokey jednu nevrátil.

Když se asi po dvaceti minutách znovu objevil v nálevně a na oteklém nosu přidržoval Kleenex, Randolph Scott už byl pryč.

Je mi šest.

Johnu Benjaminovi Sawyerovi je šest.

Šest - Jack ve snaze větu zapudit zavrtěl hlavou. Vysoký dělník, který nebyl skutečným dělníkem, se k němu blíže a blíže nakláněl. Oči... žluté a jaksi šupinaté. Muž zamrkal (rychlé, mléčné, plovoucí zamrkání). Jack si uvědomil, že oči kryjí membrány.

„Měl jsi odejít,“ zašeptal znovu a natáhl k Jackovi ruce, které se začínaly kroutit, tvrdnout a šupinatět.

Dveře se rozletěly a místnost zaplnily hrubé hlasy Oak Ridge Boys.

„Jacku, jestli se nepřestaneš flákat, bude tě to moc mrzet,“ prohlásil Smokey, který se objevil za Randolphem Scottem. Scott ustoupil. Žádná formující se, tvrdá kopyta. Ruce byly znovu jen ruce - velké, silné, hřbety popsané vystupujícími, tlustými žilami. Poslední mléčné, podivné mrknutí, které se netýkalo víček... a mužovy oči už žlutě nesvítily, měly obyčejnou světle modrou barvu. Naposledy se na Jacka podíval a zamířil k záchodu.

K Jackovi se teď sunul Smokey, papírovou čapku nakloněnou vpřed, úzkou hlavu mírně ke straně, rty pootevřené, aby odhalil aligátoři zuby.

„Nechtěj, abych na tebe musel znovu volat,“ vyhrožoval Smokey. „Tohle je poslední varování a nedoufej, že si dělám legraci.“

Jack náhle ucítil, jak se v něm zvedá vztek jako v případě Osmonda - vztek, který se úzce pojí s pocitem beznaděje a nespravedlnosti. Takový vztek je asi nejsilnější ve dvanácti letech. Studentům z vysokých škol se občas zdá, že ho pocítují, jde však obyčejně už jen o jeho ozvěnu.

Tentokrát ale vzkypěl.

„Nejsem váš pes, tak se mnou jako se psem nezacházejte,“ vyštěkl a postoupil ke Smokeymu Updikeovi o krok. Nohy měl stále roztřesené strachem.

Smokey vypadal překvapen - možná dokonce šokován - Jackovým neočekávaným hněvem a ustoupil o krok.

„Jacku, varuju tě - “

„Ne, pane, já varuju vás,“ slyšel Jack, jak sám říká. „Nejsem žádná Lori. Nechci, aby mě někdo bil. A jestli mě udeříte, praštím vás taky nebo něco podobného.“

Smokeyho nerozhodnost byla jen chvilková. Určitě neznal všechno, ale myslel si to o sobě. I slabochovi někdy může pomáhat sebejistota.

Natáhl ruku, aby chytil Jacka za límec.

„Nezkoušej to na mě, Jacku,“ zahučel a přitáhl ho k sobě. „Pokud jsi v Oatley, budeš jen mým psem. Pokud budeš v Oatley, když budu chtít, poplácám tě, když budu chtít, ztluču tě.“

Jednou s ním silně zatřásl. Jack se kousl do jazyka a vykřikl. Ve Smokeyho bledých tvářích zasvítily skvrny vzteku jako levná růž.

„Možná si teď nemyslíš, že to je v pořádku. Ale Jacku, je to tak. Jsi v Oatley, jsi můj pes a v Oatley zůstaneš, dokud se nerozhodnu, že tě pustím. Můžeme tě to začít učit hned teď.“

Napřáhl pěst. Tři holé, šedesátivattové žárovky, které visely v úzké chodbě, se na chvíli opile zaleskly na kouscích diamantu růžového prstenu ve tvaru podkovy, který měl na prstě. Pak pěst vyrazila a dopadla na stranu Jackova obličeje. Odlétl na počmáranou stěnu, obličej se nejprve rozhořel, pak znečitlivěl. Ústa mu zaplavila chuť vlastní krve.

Smokey si ho prohlížel bedlivým, kritickým pohledem člověka, který si rozmýšlí nákup krávy nebo losu. Určitě nespatriil v Jackových očích výraz, který očekával, protože omámeného chlapce znovu uchopil, aby ho lépe vycentroval k dalšímu úderu.

V té chvíli v hospodě zaječela nějaká žena: „Ne, Glene! Ne!“ Následovala směsice řvoucích mužů, většina hlasů zněla vyplašeně. Vykřikla další žena - vysoký a nepříjemný zvuk. Pak výstřel.

„Do prdele!“ zaburácel Smokey a vyslovil při tom každé slovo pečlivě jako herec na pódiu Broadwaye. Odhodil Jacka na zeď, obrátil se a proběhl lítacími dveřmi. Pistole znovu vystřelila a ozval se výkřik bolesti.

Jack si byl jistý jedinou věcí - nadešla chvíle zmizet. Ne až skončí dnešní směna nebo zítřejší nebo v neděli ráno. Hned teď.

Zdálo se, že řev ustává. Neozvaly se žádné sirény, možná tedy nikoho nezastřelili. Jack si ale vzpomněl, že na záchodě stále čeká dělník, který vypadá jako Randolph Scott.

Vstoupil do chladného skladu, který smrděl od piva, poklekl u soudků a tápal po batohu. Když na špinavé, betonové podlaze nic nenahmatal, znovu se dostavila děsivá jistota, že ho jeden z nich - Smokey nebo Lori - viděl, když batoh schovával, a odnesl ho. Lépe tě tím k Oatley připoutáme, drahý. Když se prsty dotkly nylonu, pocítil úlevu, která intenzitou připomínala strach, jež pocítil předtím. Hodil si batoh na záda a toužebně pohlédl na vrata na druhé straně místnosti. Mnohem raději by použil je. Nechtěl jít požárním východem na druhé straně chodby. Ten byl moc blízko mužským záchodům. Kdyby ale těžká vrata otevřel, u baru se rosvítí červené světélko. Lori by ho spatřila, a i kdyby Smokey ještě řešil spory na parketu, řekla by mu to.

Takže...

Přistoupil ke dveřím, které vedly do zadní chodby. Pootevřel je a jedním očkem nakoukl. Chodba byla prázdná. Správně, to je v pořádku. Randolph Scott vypustil ledviny, a když si Jack chystal batoh, vrátil se do víru událostí. Skvělé. *Jo, až na to, že tam možná pořád čeká. Chceš se s ním na chodbě potkat, Jacky? Chceš se dívat, jak mu znovu zažloutnou oči? Čekej, až si budeš jistý.*

To ale udělat nemohl. Smokey si všimne, že není v hospodě, nepomáhá Lori a Glorii utírat stoly, neobsluhuje za barem myčku nádobí. Vráti se, aby Jacka poučil, co v jeho skvělé hospodě platí.

Takže -

No a co? Jen jdi!

Možná tam na tebe čeká, Jacky... možná vyskočí ven jako velký a ošklivý čertík z krabičky...

Lady nebo tygr? Smokey nebo dělník? Jack nerozhodně zaváhal. Že je muž se žlutýma očima stále na záchodě, je možné, že se Smokey vrátí, je jisté.

Otevřel dveře a vstoupil do úzké chodby. Zdálo se, že batoh ztěžkl a volal na všechny, kteří ho mohli spatřit svá obvinění a informace o plánovaném útěku. Vyrazil halou, groteskně vykračoval po špičkách, přestože nahore burácela hudba a dav. V hrudi mu bušilo srdce.

Bylo mi šest, Jackymu bylo šest.

No a co? Proč se to pořád opakuje?

Chodba vypadala delší, nekonečná. Zdálo se, že se požární dveře na druhé straně blíží jen velmi, velmi pomalu. Čelo a horní ret teď Jackovi zaléval pot. Těkal pohledem ke dveřím vpravo, ze kterých vystupoval černý obrys psa a pod ním nápis PÁNOVÉ. Z vybledlých, červených dveří na druhé straně chodby opadávala barva a stálo na nich: JEN V NEBEZPEČÍ! SPUSTÍ SE POPLACH! Poplašný zvonek byl ve skutečnosti už dva roky rozbitý. Řekla mu to Lori, když odnášel odpadky a bál se je použít.

Konečně téměř na místě. Přímo proti ceduli PÁNOVÉ.

Je tam, vím, že tam je... a jestli vyskočí, vykřiknu... já... já vykř...

Natáhl roztřesenou pravou ruku a dotkl se závory únikového východu. Byla na dotyk příjemně chladná. Na chvíli skutečně uvěřil, že prostě z masožravé květiny vyletí do noci... že bude volný.

Pak se za ním rozrazily dveře s nápisem DÁMY a za batoh ho chytila ruka. Jack ze sebe vyrazil vysoký a zoufalý výkřik chyceného zvířete - a vrhl se k nouzovému východu. Zapomněl na batoh i kouzelnou šťávu uvnitř. Kdyby se byly popruhy přetrhly, jednoduše by byl proběhl zarostlým a špinavým dvorem za hospodou a na nic jiného by nepomýšlel.

Popruhy byly ale z tvrdého nylonu a nepovolily. Dveře se pootevřely a odhalily úzký klín tmavé noci. Pak se znovu s bouchnutím zavřely. Jack cítil, jak ho někdo táhne na ženský záchod, otáčí ho a hází ke zdi. Kdyby narazil přímo zády na zeď, láhev kouzelné šťávy by se nepochybně v batohu roztříštila a zaplavila několik kusů oblečení a starého, dobrého Randa McNallyho chutí hniječícího vína. Místo toho narazil zády do jediného umyvadla. Pocítil obrovskou a nesnesitelnou bolest.

Dělník z prádelny se k němu pomalu blížil, vytahoval si džíny rukama, které se začaly kroutit a měnit.

„Měl jsi být pryč, kluku,“ zasyčel. Hlas mu každou chvílí hrubí a stále více připomínal vrčení zvířete.

Jack začal ustupovat vlevo, pohledem stále kontroloval mužův obličej. Jeho oči vypadaly téměř průhledné, nejen žluté, ale rozsvícené zevnitř... oči hnusné dýňové hlavy z Halloweenu.

„Ale starému Elroyovi můžeš věřit,“ řekl ten kovboj/věc. Usmál se a odhalil řady zahnutých zubů, některé křivě zlámané, některé černě prohnílé. Jack vykřikl. „Jo, Elroyovi můžeš věřit,“ zopakovala ta věc, slova těžko rozeznatelná od psího vrčení. „Moc ti neublíží.“

„Budeš v pořádku,“ zavrčela ta věc a postoupila k Jackovi. „Budeš v pořádku, jasně, budeš...“ Mluvila dál, ale Jack už nedokázal rozeznat, co říká. Vydávala už jen vrčení.

Jack narazil u dveří nohou do odpadkového koše. Když po něm kovboj věc natáhl ruce, které připomínaly kopyta, Jack koš zvedl a hodil. Nádobí se odrazila od Elroyovy hrudi. Jack rozrazil dveře záchodu a vrhl se vlevo k nouzovému východu. Udeřil do závory. Věděl, že je Elroy přímo za ním. Vrhla se do tmy za hospodou Oatley.

Vpravo od dveří se táhla kolonie přeplněných popelnic a Jack za sebou slepě tři z nich porazil. Zaslechl, jak padají a rachotí. Následovalo zuřivé vytí, když o ně Elroy zakopl.

Obrátil se právě včas, aby spatřil, jak se věc blíží. Dokonce si stačil uvědomit - *Ježíši Kriste ocas, má to něco jako ocas.* Stvoření se teď téměř úplně změnilo ve zvíře. Z očí mu jako podivné paprsky proudilo zlaté světlo - světlo, které prochází dvěma klíčovými dírkami.

Jack se odvrátil, shodil batoh ze zad a pokoušel se rozepnout sponky prsty, které mu v tu chvíli připadaly jako kusy dřeva. V hlavě hučela směsice -

- *Jackymu bylo šest bože pomoz mi Speedy Jackymu bylo ŠEST BOŽE PROSÍM TĚ -*

- myšlenek a nesouvislých proseb. Stvoření vrčelo a tlouklo do popelnic. Jack spatřil, jak jedna kopytu podobná ruka vylétla a se svištěním rozpárala bok zprohýbané, kovové popelnice. Rozškledená jizva měla celý yard. Stvoření znovu vstalo, zapotácelo se, málem upadlo a znovu začalo postupovat k Jackovi. Vrčící a gestikulující obličej teď klesl téměř k hrudi. Jack nějakým způsobem dokázal ve štekání a vrčení rozeznat, co říká. „Teď si s tebou už nebudu hrát. malý kuře, teď tě zabiju... za chvíli.“ Slyšel to ušima? Nebo v hlavě?

Na tom nezáleželo. Hranice mezi naším světem a tím druhým se zmenšila z celého vesmíru na pouhou membránu.

Elroy zavrčel a rozběhl se k němu. Nešikovně se potácel na zadních končetinách, šaty se mu vzdouvaly na nevhodných místech, mezi tesáky se kýval dlouhý jazyk. Tady se za hospodou Smokeyho Updikea táhlo prázdné parkoviště (ano, konečně) zarostlé plevelem a napěchované starými odpadky, tady rezavé péro od postele, tamhle maska chladiče Forda z roku 1957, Na nebi nad hlavou svítil srpek měsíce, který vypadal jako ohnutá kost. a měnil všechny skleněné střepiny na mrtvé a zírající oči. A nezačalo to v New Hampshiru, že? Ne. Nezačalo to, když mu onemocněla matka, nebo když se objevil Lester Parker. Začalo to, když -

Jackymu bylo šest. Když jsme všichni žili v Kalifornii a nikdo nežil nikde jinde a Jacky mu bylo—
Nahmatal popruhy batohu.

Stvoření se znovu blížilo a zdálo se, že tančí. Jack si na chvíli v podivném měsíčním světle vzpomněl na jednu animovanou figurku z kreslených filmů Walta Disneye. Začal se šíleně smát. Stvůra zavrčela a skočila po něm. Propletl se odpadky a plevelem, rána těžkých, kopytům podobných pařátů ho znovu o několik palců minula. Elroy upadl mezi postelová péra a zamotal se do nich. Vyl a plival do vzduchu chuchvalce pěny. Tahal, kroutil se a poskakoval. Jedna noha mu hluboko uvízla v rezavých pružinách. Jack šmátral v batohu po lahvi. Minul ponožky, špinavé trenky a srolované džíny. Sevřel hrdlo lahve a rychle ji vytáhl.

Elroy zuřivě zavyl a konečně se vymotal z pružin.

Jack upadl na plevelem zarostlou zem a převrátil se. Malíček a prsteníček levé ruky zůstaly uvězněny pod popruhem batohu, pravá ruka svírala láhev. Snažil se ji otevřít palcem a ukazováčkem levé, batoh poskakoval a kýval se. Víčko odskočilo.

Může jít za mnou? Uvažoval nesouvisle a naklonil láhev ke rtům. Když zmizím, neudělám věci ještě horší? Může jít za mnou a skoncovat to na druhé straně?

Ústa mu zaplnila shnilá chuť odumřelého vína. Začal se dávit, hrdlo se stáhlo, jako by změnilo směr. Odporná chuť zaplavila nosní dutiny a přepážky. Jack se zatřásl a hlasitě zasténal. Slyšel, jak Elroy křičí, výkřik však přicházel z veliké dálky, jako by stál na jedné straně Oatleyského tunelu a Jack rychle uháněl ke druhé. Tentokrát ucítil pád a pomyslel si... *Pane bože, co když jsem tam já blbec skočil přes útes nebo z nějaké hory?*

Pevně sevřel batoh i láhev, jeho oči se zoufale sevřely. Čekal, co bude asi následovat. Elroy, ne Elroy. Teritoria, nebo zapomnění. Vrátila se představa, která ho pronásledovala celou noc, kolébala se a tančila jako koník od kolotoče. Silver Lady, možná Ella Speed. Chytil se jí a nechal se v oblacích hrozného smradu kouzelné šťávy vést. Pevně se držel a čekal, co bude následovat. Cítil, jak se mu na těle mění šaty.

Šest jasně když nám všem bylo šest a nikdo nebyl ničím jiným a na ten saxofon hrála Kalifornie tatínku je to Dexter Gordon nebo je to je to co myslí maminka když říká že žijeme na pokraji a kam kam kam ach kam chodíš tatínku ty a strýc Morgan ach tatínku občas se na tebe dívá jako ach jako by ten pokraj měl v hlavě a za očima mu zuřila zemětřesení a ty v tom pohledu umíráš ach tatínku!

Padal, kroutil se, obracel se v prázdnotě mezi pachem, který se vznášel jako purpurový mrak, Jack Sawyer, Benjamin Sawyer, Jacky, Jackymu

- *bylo šest, když to začalo, a kdo hrál na ten saxofon, tatínku? Kdo na něj hrál, když mi bylo šest, když bylo Jackovi šest, když Jackymu -*

Jedenáctá kapitola

SMRT JERRY BLEDSOEA

bylo šest... když to opravdu začalo, tatínku, když začínaly vrčet motory, které ho nakonec dotáhly do Oatley a ještě dál. Tehdy zněla hlasitá hudba saxofonu. *Šest. Jackymu bylo šest.* Zpočátku se soustředil na hračku, kterou mu dal otec. Model londýnského taxíku. Malé auto bylo těžké jako cihla a na hladké, dřevěné podlaze nové kanceláře ho správný švih poslal až na drahou stranu místnosti. Pozdní odpoledne, první třída až na konci srpna, nové, krásné auto, které po holém dřevě za pohovkou hučelo jako tank, dobrá a uvolněná atmosféra klimatizované kanceláře... nic na práci, žádné telefonáty, které nemohou počkat do příštího dne. Jack poslal těžký taxík po holém dřevě, ale v sólu saxofonu téměř neslyšel vrzání tvrdých, gumových pneumatik. Černé auto narazilo do nohy pohovky, obrátilo se a zastavilo. Jack pro něj zalezl. Strýc Morgan se zastavil v jednom z křesel na druhé straně. Oba muži popíjeli. Brzy odloží sklenice, vypnou gramofon a zesilovač a půjdou dolů k autům.

když nám všem bylo šest a nikdo nebyl ničím jiným a na saxofon hrála Kalifornie

„Kdo hraje na ten saxík?“ slyšel, jak se ptá strýc Morgan. Napůl ve snu v tom známém hlasu zaslechl něco nového, něco skrytého, šepot, který se z Morganova hlasu donesl k Jackyho uším. Dotkl se střechy taxíku, prsty mu prochlady, jako kdyby byla z ledu a ne z anglické oceli.

„Je to Dexter Gordon, ten je to,“ odpověděl otec. Jeho hlas byl unavený a přátelský jako vždy, Jack sevřel těžký taxík rukou.

„Dobrá deska.“

„*Táta hraje na trubku.* To je pěkná, stará deska, co?“

„Budu šiji muset sehnat.“ Pak Jack pochopil, co je v hlase strýce Morgana divného. Morgan ve skutečnosti vůbec neměl jazz rád, jen to na Jackova otce hrál. Jack to o Morganovi Sloatovi věděl celé dětství a nechápal, jak může být otec tak hloupý, že to nepozná. Strýc Morgan nikdy desku, která se jmenovala *Táta hraje na trubku*, nesháněl. Jen Philovi Sawyerovi pochleboval a Phil Sawyer si toho na rozdíl od ostatních nevšiml, protože nevěnoval Morganu Sloatovi takovou pozornost. Strýc Morgan, chytrý a ambiciózní („chytrý jako liška, kluzký jako had,“ říkala Lily), starý, dobrý strýc Morgan uhýbal všem pozorováním, každý pohled z něho jakoby přirozeně sklouzl. Jack by se vsadil, že když byl Morgan malý chlapec, učitelé měli problémy, aby si zapamatovali jeho jméno.

„Představ si, co by z takového chlapička bylo tam,“ prohlásil strýc Morgan a pro jednou plně přitáhl Jackovu pozornost. Z hlasu mu stále zaznívala faleš, ale Jackymu nevyplývala hlava a nesevěřely se mu prsty okolo těžké hračky kvůli Sloatově neupřímnosti. Do hlavy mu udeřilo slovo *tam* a vibrovalo uvnitř jako veliký gong. *Tam* znamenalo zemi Jackových denních snů. Ihned to pochopil. Otec a strýc Morgan zapomněli, že je schovaný za gaučem a chystali se mluvit o denních snech.

Otec o zemi z denních snů věděl. Jack se o ní nemohl zmínit ani před otcem, ani před matkou, otec o ní ale věděl, protože musel - prostě to tak bylo. Jack neslyšel, ale pouze tušil, že se otec snaží pro něj udržet denní sny v bezpečí.

Spojení strýce Morgana a denních snů v něm ale z nějakého důvodu vyvolávalo pocit neklidu, který si nedokázal přeložit z jazyka emocí.

„Hele?“ začal strýc Morgan. „Tehle chlapiček by jim ukázal, co? Nejspíš by z něj udělali Vévodu Spálených zemí nebo něco takového.“

„No, to asi ne,“ odpověděl Phil Sawyer. „Ne, jestli by se jim líbil jako nám.“

Strýci Morganovi se ale nelíbí, táti, pomyslel si Jacky a náhle věděl, že je to velmi důležité. *Vůbec se mu nelíbí. Opravdu, považuje tu hudbu za moc hlasitou, myslí si, že mu něco bere...*

„Jo, ty o tom víš víc než já,“ pronesl klidně a vyrovnaně strýc Morgan.

„Ano, jsem tam častěji. Ale ty už mě vážně doháníš.“ Jacky zaslechl, jak se otec směje.

„Jo, pár věcí jsem se naučil, Phile, ale vážně, víš, že ti nikdy nepřestanu být vděčný, žes mi všechno ukázal.“ Ze slova *vděčný* zazněl kouř a zvuk tříštěného skla. Všechna malá varování však dokázala jen trochu poznamenat Jackovo silné, téměř radostné uspokojení. Mluvili o denních snech. Že je taková věc možná, působilo kouzelně. Nerozuměl, co říkali. Užívali fráze a slovní zásobu pro dospělé, šestiletý Jack ale už údiv a radost denních snů zakusil. Dokázal podle toho alespoň vytušit směr jejich rozhovoru. Denní sny byly skutečností a Jack je nějakým způsobem sdílel s otcem. Ta myšlenka tvořila polovinu jeho radosti.

„Řekněme si alespoň něco na rovinu,“ řekl strýc Morgan a Jacky si *rovinu* představil jako klubko provazů, které se kolem sebe vinou jako hadi. „Mají kouzla, jako my máme fyziku, je to tak? Mluvíme o zemědělské monarchii, která používá kouzla místo fyziky.“

„Jasně,“ odpověděl P. Sawyer.

„A podle všeho takto žijí celá století. Jejich životy se nikdy moc nezměnily.“

„Až na politické převraty.“

Hlas strýce Morgana ztěžkl. Vzrušení, které se snažil ukrýt, praskalo v každé jeho souhlásce jako úder biče. „No, zapomeň na politiku. Co když budeme pro změnu myslet na sebe. Říkáš, a já s tebou souhlasím, Phile, že si už v Teritoriích vedeme dobře a že si budeme muset dát velký pozor, jak tam naše změny zavedeme. Úplně se s tebou ztotožňuji. Cítím to stejně.“

Jack cítil ticho, které se od otce šířilo.

„Dobrá,“ vysvětloval Sloat. „Pokračujme s plánem, který je výhodný pro nás a může být užitečný i všem ostatním na naší straně. Neobětujeme svou výhodu, ale také nezneužijeme, co nám přináší. My těm lidem něco dlužíme, Phile. Podívej, co pro nás udělali. Myslím, že vážně můžeme pracovat pro obě stony. Naše energie může napájet tu jejich a měnit se ve věci, o kterých se nám nikdy nesnilo, Phile. My budeme nakonec vypadat štědří, což jsme. Ale také nás to nebude bolet.“ Nejspíš se zamračil a pevně stiskl dlaně. „Samozřejmě nevidím situaci globálně, to víš, abych ale řekl pravdu, myslím, že vzájemná spolupráce za to stojí. Ale, Phile, dokážeš si představit, jaký bychom získali vliv, kdybychom jim dali elektřinu? Kdybychom tam dali správným chlapům moderní zbraně? Dokážeš si to přestavit? Myslím, že by to bylo strašlivé. Strašlivé.“ Vlhký, čvachtavý zvuk tlesknutí rukou. „Nechci tě nachytat nepřipraveného nebo něco takového, myslím jen, že nadešla doba začít přemýšlet tímto směrem, přemýšlet chytře o Teritoriích a zvýšení našeho zájmu.“

Phil Sawyer stále neodpovídal. Strýc Morgan znovu tleskl. Nakonec Phil Sawyer promluvil neangažovaným hlasem. „Ty přemýšlíš o zvýšení našeho vlivu.“

„Myslím, že se musíme tou cestou vydat. Mohl bych ti něco ocitovat, Phile, ale nebudu muset. Určitě si pamatuješ stejně dobře jako já, jak to tam vypadalo, než jsme tam začali cestovat společně. Hele, možná jsme to mohli zvládnout sami a možná jsme měli, ale pokud jde o mě, jsem rád, že už nezastupuju pár zkrachovalejších striptérek a Little Timmy Tiptoea.“

„Nech toho,“ přerušil ho Jackův otec.

„Letadla,“ pronesl Morgan. „Představ si letadla.“

„Nech toho, hned toho nech, Morgane. Mám spoustu myšlenek, které budou muset k tobě asi dorazit.“

„Na nové myšlenky jsem vždycky připraven,“ řekl Morgan a hlas mu zazněl znovu kouřem.

„Dobrá. Zdá se mi, že s tím, co tam děláme, musíme být velmi opatrní, partnere. Myslím, že by se cokoli velkého, jakákoli skutečná změna, kterou zavedeme, mohlo obrátit a ukousnout nám vlastní prdel. Všechno má vlastní následky a některé z nich mohou být značně nepřijemné.“

„Například co?“ zeptal se strýc Morgan.

„Například válka.“

„To je blbost, Phile. Nikdy jsme nic neviděli... pokud nemyslíš Bledsoea...“

„Myslím Bledsoea. Byla to snad shoda náhod?“

Bledsoe? pomyslel si Jack. Už to slovo kdysi slyšel. Vzpomínal si ale jen mlhavě.

„No, řeknu - li to mírně, je to od války hodně daleko. Nepřipouštím mezi tím žádné spojení.“

„Správně. Pamatuješ si, jak tam Cizinec zavraždil starého krále - kdysi dávno? Slyšels o tom někdy?“

„Jo, asi,“ odpověděl strýc Morgan a Jack v jeho hlase zaslechl faleš.

Otcova židle zavržala - sundal nohy ze stolu a předklonil se. „Vražda tam vyvolala malou válku. Stoupenci starého krále vyvolali rebelii, kterou řídilo několik nespokojených šlechticů. Ti chlapíci v tom viděli šanci převzít moc a řídit běh věcí - uchvátit země, nakrást majetek, uvrhnout nepřátele do vězení, udělat ze sebe boháče.“

„Hele, buď spravedlivý,“ přerušil ho Morgan. „Také jsem o tom slyšel. Chtěli také zavést určitý politický pořádek do jejich šíleného a neefektivního systému. Když občas začínáš, musíš být tvrdý. To chápu.“

„Já ale myslím, že bychom neměli jejich politiku soudit. Jde mi ale o toto: ta válka trvala tři týdny. Když skončila, zemřelo možná sto lidí. Možná méně. Řekl ti ale někdo, kdy válka začala? Jakého to bylo roku? Jakého dne?“

„Ne,“ zamumlal strýc Morgan skleslým hlasem.

„Bylo to 1. září 1939. Tam. Tehdy napadlo Německo Polsko.“ Otec přestal mluvit a Jacky, který za pohovkou svíral černý, malý taxík, tiše, ale široce zažíval. „To je kravina,“ řekl nakonec strýc Morgan. „Jejich válka začala tu naši? Tomu opravdu věříš?“

„Věřím tomu,“ odpověděl Jackův otec. „Věřím, že malicherná tři týdny trvající hádka zažehla u nás skutečnou válku, která trvala šest let a zničila miliony lidí. Ano.“

„No...“ zabručel strýc Morgan.

A Jack si všiml, jak začíná blekotat a nervózně pokašlávat.

„Je toho víc. Mluvil jsem tam o tom se spoustou lidí a zdá se mi, že cizinec, který krále zavraždil, byl skutečný Cizinec, jestli tedy chápeš, co tím myslím. Ti, kteří ho spatřili, si myslí, že se v místních šatech cítil nepříjemně. Choval se, jako by si nebyl jistý místními zvyky - vůbec nerozuměl penězům.“

„Ach.“

„Ano. Kdyby ho - poté co zapíchl do krále nůž - nerozervali na kusy, mohli bychom to vědět určitě. Stejně si ale nejsem jist, že byl -“

„Jako my.“

„Jako my. Tak je to. Návštěvník. Morgane, Nezdá se mi, že můžeme okolo sebe dělat takový bordel. Jednoduše nevíme, jaké to bude mít dopady. Abych ti řekl pravdu, myslím si, že jsme stále ovlivněni během věcí v Teritoriích. Mám ti říct ještě jednu bláznivou věc?“

„Proč ne?“ zeptal se Sloat.

„To není jediný další svět.“

„I hovno,“ vykřikl Sloat.

„Myslím to vážně. Když jsem tam byl, jednou nebo dvakrát jsem měl pocit, že jsem téměř někde jinde - v Teritoriích Teritorií.“

Ano, pomyslel si Jack, *tak je to, musí to tak být, denní sny denních snů, místo ještě krásnější, na druhé straně denních snů denních snů denních snů a na druhé straně takového místa je další místo, další svět, ještě krásnější...* Poprvé si uvědomil, že je velmi ospalý.

Denní sny denních snů

A pak najednou téměř spal, těžký taxík v klínu, celé tělo ztěžklé spánkem. Připoutaný k dřevěné podlaze, a tak skvěle lehký.

Konverzace musela pokračovat a Jack toho musel spoustu promeškat, probouzel se a usínal, těžký a lehký, po celou druhou stranu *Táta hraje na trubku* a po celou dobu, kdy Morgan obhajoval (slušně, ale se sevřenými pěstmi, a to pokroucené čelo!) svůj plán. Pak se snažil vypadat jako člověk, který se dá přesvědčit, jako člověk, kterého přesvědčily pochyby partnera. Na závěr konverzace, kterou si dvanáctiletý Jacky Sawyer vybavil na nebezpečné hranici mezi Oatley ve státě New York a bezejmennou vesnicí z Teritorií, nevypadal Morgan Sloat pouze přesvědčeně, ale jako člověk, který je za lekci skutečně vděčný. Když se Jack probudil, první, co uslyšel, byla otázka otce: „Hele, Jack zmizel nebo co?“ Druhou věcí byla odpověď strýce Morgana: „Sakra, asi máš pravdu, Phile. Dokážeš vidět přímo do srdce věcí, vážně to ovládáš.“

„Kde je sakra Jack?“ zavrčel otec a Jack se pod pohovkou zavrtěl. Už se úplně probudil. Černý taxík dopadl na podlahu.

„Aha,“ řekl strýc Morgan. „Malé děti mají velké uši.“

„Jsi tam, chlapče?“ zeptal se otec. Zvuky židlí šoupaných po dřevěné podlaze a mužů, kteří vstávají.

Zašeptal: „Úúúúúú,“ a pomalu zvedl taxík zpět do klína. Měl ztuhlé a přeleželé nohy. Až vstane, ucítí v nich mravence.

Otec se zasmál. Kroky se přiblížily. Na druhé straně pohovky se objevil Morganův rudý, oteklý obličej. Jack zívá a vystrčil ven kolena. Vedle Sloata se objevil otcův obličej. Usmíval se. Chvilí to vypadalo, že se pod hranou gauče vznášejí dvě hlavy dospělých mužů. „Jedem domů, ospalče,“ řekl otec. Když chlapec pohlédl do strýcova obličej, vypočítavost zmizela pod kůží, ukryla se za veselé, tlusté tváře jako had pod kámen. Znovu vypadal jako tatínek Richarda Sloata, jako starý, dobrý strýc Morgan, který často rozdává Pompézni dary k vánocům a narozeninám. Jako starý, dobrý a upocený strýc Morgan, který je tak klidný, že není možné si toho nevšimnout. Ale jak vy - Padal před chvílí? *Jako lidské zeměřesení, jako člověk, který se za povrchem očí rozpadá na kusy, jako věc natažená na klíček, která čeká, až vybuchne...*

„A co dát si na zpáteční cestě trochu zmrzliny?“ zeptal se strýc Morgan. „Nemáš chuť?“

„Uh,“ vydal ze sebe Jack.

„Jasně, můžeme se zastavit v hale,“ doplnil otec.

„Ňami - ňami - ňam,“ zanotoval Morgan. „Teď mluvíme o opravdové spolupráci,“ ještě jednou se na Jacka usmál. To se stalo, když mu bylo šest. Teď uprostřed beztížného pádu nicotou se to přihodilo znovu - odporná příchuť Speedyho šťávy se mu znovu nahrnula do úst, do všech kanálků za nosem a v představách se mu znovu odvinulo celé to ospalé odpoledne před šesti lety. Spatřil ho tak jasně, jako by mu magická šťáva osvěžila paměť, a tak rychle, že celé odpoledne prožil během několika vteřin, ve kterých si uvědomil, že tentokrát už stavu skutečně vyzvrátí.

Oči strýce Morgana dýmaly a v Jackovi dýmala otázka. Chtěla konečně vylout na povrch....

Kdo to byl

Jaké změny, jaké změny

Kdo ty změny dělá, tatí?

Kdo **zabil** Jerryho Bledsoea? Magická šťáva se mu vnutila do úst, tvořila štiplavé provazce a pronikala do nosu. Právě, když Jack rukama nahmatl pod sebou zem, vzdal své úsilí, a než by se utopil, raději šťávu vyzvrátí. Co zabilo Jerryho Bledsoea? Odporná, purpurová tekutina vystříkla z Jackových úst a snažila se ho udusit. Slepě se odsunul, nohy se mu zamotaly do vysokého, tuhého plevle. Zvedl se na všechny čtyři a čekal trpělivě jako mula. Čelist mu poklesla a Jack se připravil na druhé vzdnutí. Žaludek se mu stáhl a než mu v hrudi a hrdle zahořela další dávka štiplavé šťávy, neměl čas ani zasténat. Vylétla z úst. Ze rtů mu visely růžové provazce slin a Jack je slabě setfel. Ruku si otřel o kalhoty. Jerry Bledsoe. ano. Jerry, který měl vždycky jméno na svém tričku jako nějaký pumpař. Jerry, který zemře) když - , Chlapec zavrtěl hlavou a znovu si otřel rukama ústa. Odplivl si do chomáče divoké trávy se zubatými stébly, která čněla jako obrovská kytice z šedohnědé půdy. Nejasný, zvířecí instinkt, kterému dobře nerozuměl, ho přiměl přikrýt narůžovělou louží zvratků volnou hlínou. Další reflex mu otřel dlaně o kalhoty. Konečně vzhlédl.

Klečel v posledním večerním světle na kraji špinavé cesty. Žádný hrozný Elroy ho nepronásledoval. To poznal hned. Z dřevěné ohrady, která připomínala klec, na něj štěkali a vrčeli psi. Prostrkovali čumáky šterbinami vězení. Na druhé straně od zavřených psů se táhla dřevěná stavba, od které se také neslo k nekonečnému nebi vytí psů. Nepochybně připomínaly zvuky, které Jack před chvílí slyšel v Oatleyské hospodě přes zeď: zvuky opilců, kteří na sebe hulákají. Bar - Jack si představil, že tady půjde spíš o hospodu nebo veřejný dům. Když už mu nebylo ze Speedyho šťávy tak špatně, ucítil pronikavou, kvasnicovou vůni chmelu a sladu. Nemohl si dovolit, aby ho muži z hospody objevili.

Na chvíli si představil, jak prchá před všemi těmi psy, kteří vrčí a štěkají šterbinami v ohradě, pak vstal. Zdálo se, jako by se mu nad hlavou obloha naklonila a ztmavla. A doma, v jeho světě, co se asi dělo? Pěkné, malé neštěstí uprostřed Oatley? Možná malá, pěkná povodeň, malý, příjemný požár? Jack se tiše vzdálil od hospody a začal postupovat vysokou travou. Asi po šedesáti yardech spatřil tlusté svíce, které hořely v oknech jediného stavení, jaké zde viděl. Odněkud zprava - muselo to být blízko - přicházel pach prasat. Když překonal poloviční vzdálenost mezi hospodou a stavením, psi přestali vrčet a štěkat. Pomalu začal kráčet k Západní silnici. Noc byla tmavá, měsíc nesvítí.

Jerry Bledsoe.

Okolo stály další domy, ale dokud se k nim nepřiblížil, neviděl je. S výjimkou uřvaných opilců v hospodě chodili lidé z vesnic spát se sluncem. V malých, čtvercových oknech nehořely žádné svíčky. Samotné domy byly čtvercové a tmavé. Lemovaly *Západní silnici* s překvapivými rozestupy. Něco bylo v nepořádku jako ve vizuální hře z dětského časopisu. Jack ale nedokázal určit co. Nic neviselo vzhůru nohama, nic nehořelo, nic nepůsobilo výstředně a nemístně. Většina domů měla tlusté, neuspořádané střechy, které připomínaly stohy slámy s vojenským zástřihem. Jack předpokládal, že jde o došky. Už o nich slyšel, ale nikdy je neviděl. *Morgan*, pomyslel si s náhlou panickou hrůzou, *Morgan z Orrisu*. Viděl je oba, muže s dlouhými vlasy a botou pro postižené. Upoceného, prací posedlého partnera jeho otce. Na chvíli se spojili. Morgan Sloat s pirátskými vlasy a kulhavou chůzí. Ale Morgan (Morgan z tohoto světa) nebyl řešením. *Co je na obrázku Spatného?*

Jack míjel právě nízkou čtvercovou podlažní budovu, která připomínala zploštělou, bláznivě širokými, černými, dřevěnými „X“ hrázděnou králíkárnou. I ona končila chlupatou, po vojensku zastříženou doškovou střechou. Kdyby kráčet z Oatley (nebo podle pravdy spíš z Oatley utíkal), co by asi v jediném, tmavém okně boudy pro obrovské králíky spatřil? Věděl to: poskakující světlo televizní obrazovky. Domy v Teritoriích ale samozřejmě televizory nemají. Absence barevných záblesků ho ale z míry nevyváděla. Šlo o něco jiného, něco s uspořádáním domů podél silnice. Něco, jehož absence zanechala v krajině díru. Díry si člověk všiml, i když nedokázal rozeznat, co chybí.

Televize, televizní přijímače... Jack kráčel podél částečně hrázděné nízké budovy dál. Před sebou spatřil vchod dalšího malinkého, trpasličího stavení. Dveře byly zasazeny jen několik palců od povrchu silnice. Zdálo se, že střechu tentokrát netvoří došky, ale drny. Jack se tiše usmál. Malinká vesnička mu připomněla Hobitín. Zastaví tady hobiti televizní technik a řekne paní v... kůlně? psi budou?... o to nejde, řekne: „Madam, instalujeme ve vaší oblasti kabel a za malý měsíční poplatek - hned se rozhodněte - budete mít patnáct nových kanálů, chytíte *Midnight Blue*, chytíte všechny sportovní kanály, všechny kanály s počasím, chytíte...“?

Náhle si uvědomil, že v tom je problém. Před domy nestály žádné stožáry. Žádné dráty! Žádné televizní antény nesužovaly oblohu, podél Západní silnice nepochodovaly vysoké, dřevěné kůly, neboť v Teritoriích neznali elektřinu. Proto nedokázal chybějící článek určit. Jerry Bledsoe byl - alespoň na nějaký čas - elektrikářem a opravářem firmy Sawyer a Sloat.

Když otec a Morgan Sloat to jméno vyslovili, *Bledsoe*, zdálo se mu, že ho nikdy předtím neslyšel. Když si ale vzpomínal, musel opravářovo jméno jednou nebo dvakrát slyšet. Jerry Bledsoe byl téměř vždycky pouze Jerry. Stálo to tak na kapse jeho pracovní košile. „Nemůže Jerry něco udělat s tou klimatizací?“ „Sežeň Jerryho, ať namaže panty u dveří, ano? Zblázním se z toho vrzání.“ A Jerry se objevil (pracovní oblečení čisté a vyžehlené, učesané řádnoucí, rezavě červené vlasy, brýle kulaté a vážné) a tiše opravil vše, o co žádali. Existovala paní Jerryová, která žehlila ostré puky a prala hnědé pracovní kalhoty, existovalo několik malých Jerryů, na které si určitě firma Sawyer a Sloat každé vánoce vzpomněla. Jack byl tak malý, že si jméno *Jerry* spojoval s věčným nepřítelstvím ke kocouru Tomovi. Představoval si proto, že opravář a paní Jerryová a malí Jerryové žijí ve velké myší díře, která je přístupná pouze kulatým vchodem vyříznutým ve zdi.

Ale kdo Jerryho Bledsoea zabil? Otec a Morgan Sloat, kteří se vždycky o Vánocích tak pěkně chovali k Bledsoevým dětem?

Jack vkročil do temnoty Západní silnice a přál si, aby na opraváře firmy Sawyer a Sloat zapomněl, aby tehdy za gaučem ihned usnul. Teď se mu chtělo spát, přál si spánek daleko více než vzpomínky, které v něm vyvolal rozhovor před šesti lety. Slíbil si, že jakmile si bude jistý, že je pár mil za posledním domem, najde si nějaké místo a vyspí se. Možná pole, možná příkop. Nohy už se odmítaly pohybovat a váha všech svalů se zdvojnásobila.

Stalo se to jednou, když Jack sledoval otce na nějaké uzavřené místo a zjistil, že Phil Sawyer zmizel. Později dokázal otec zmizet z koupelny, z jídelny, z konferenční místnosti Sawyera a Sloata. Tentokrát předvedl svůj tajemný trik v garáži vedle domu na Rodeo Drive.

Jack seděl nepozorován na vršíčku, který v této části Beverly Hills nejvíce připomínal kopec. Viděl, jak otec vyšel předními dveřmi z domu, přešel trávník, hledal po kapsách peníze nebo klíče a vstoupil postranními dveřmi do garáže. Bílé dveře vpravo se měly o několik vteřin nato zhoupnout, zůstaly ale tvrdohlavě zavřené. Tehdy si Jack uvědomil, že otcovo auto zůstalo tam, kde stálo celé sobotní ráno - u chodníku přímo před domem. Auto Lily bylo pryč. Vrazila si do úst cigaretu a oznámila, že odjíždí na promítání *Špinavé cesty*, nejnovější film režiséra *Miláčka smrti*, a nikdo na světě se nemá pokoušet ji zastavit. Garáž byla tedy prázdná. Jack čekal celé minuty, co bude následovat. Neotevřely se ani postranní dveře ani dveře přední. Jack nakonec sklouzl z travnatého vršku, přešel ke garáži a vstoupil dovnitř. Široký, důvěrně známý prostor byl úplně prázdný. Po šedé, betonové podlaze se táhly tmavé, olejové skvrny. Ze stříbrných háků na zdech viselo nářadí. Jack ohromením zavrčel a zvolal: „Táti?“ Aby si byl jistý, všechno znovu zkontroloval. Tentokrát si všiml, jak se k šedé zdi blíží cvrček, a na chvíli málem uvěřil, že jsou kouzla skutečná a kolem náhodou šel nějaký zlý čaroděj a... Cvrček došel ke zdi a vklouzl do nějaké neviditelné škvíry. Ne, otce ve cvrčka neproměnil. Samozřejmě že ne. „Haló,“ zavolal chlapec. Zdálo se, že mluví sám se sebou. Přešel k postranním dveřím a vyšel z garáže. Na šťavnaté a měkké trávníky Rodeo Drive dopadalo sluneční světlo. Měl by někoho zavolat, ale koho? Policii? *Můj tatínek vešel do garáže a já ho tam nemohu najít. Teď mám strach...*

Phil Sawyer přišel o dvě hodiny později z konce ulice, kde stojí Beverly Wilshire. Sako měl přes rameno a uzel kravaty povolený. Jackovi připadal jako člověk, který se vrací z cesty okolo světa.

Seskočil z pozorovacího místa a rozběhl se k otci. „Ty jsi ale rychlík,“ řekl otec a usmál se. Jack se mu přitiskl k nohám. „Myslel jsem, že spíš, Putující Jacku.“

Když přicházeli cestou, zaslechli zvonění telefonu. Jackovi napověděl instinkt (možná instinkt, aby měl otce u sebe co nejbliže), aby se modlil, že telefon už nějakou dobu vyzvání a ten, kdo volá, zavěsí, než dojdou k předním dveřím. Otec mu pohladil vlasy na hlavě a položil velkou, teplou ruku na krk. Pak otevřel dveře a pěti dlouhými kroky došel k telefonu. „Ano, Morgane,“ slyšel Jacky, jak říká.

„Ach? Špatné zprávy? Raději mi to řekni, ano.“ Po dlouhém tichu, kdy chlapec slyšel jen drsný zvuk Morganova hlasu, který se kradl telefonními kabeley: „Ach, Jerry. Můj bože. Ubohý Jerry. Hned tam budu.“ Pak se otec podíval přímo na něho. Neusmíval se, nemrkal, nedělal nic, jen ho pozoroval. „Přijedu tam, Morgane. Musím vzít Jacka, ale může počkat v autě.“ Jack ucítil, jak mu svaly povolily. Cítil takovou úlevu, že se ani nezeptal jako jindy, proč musí počkat v autě.

Phil jel přes Rodeo Drive k hotelu Beverly Hills, zatočil na Sunset a namířil auto k budově úřadu. Nic neříkal.

Prokličkoval dopravou a zavezl auto na parkoviště vedle úřadu. Stála tam již dvě policejní auta, hasičská cisterna, bílý kapesní Mercedes strýce Morgana a starý, rezatý dvoudveřový Plymouth, který patřil opraváři. Ve vchodu hovořil strýc Morgan s jedním policistou, který se zřejmou sympatií pomalu, pomalu vrtěl hlavou. Pravá Sloatova ruka mačkala rameno štíhlé, mladé ženy v příliš velkých šatech, která mu zabořila obličej do hrudi. Většinu obličeje jí zakrýval bílý kapesník, který tiskla k očím. Jack věděl, že je to paní Jerryová. Vzadu v hale zametal požárník v nepromokavém kabátu a čepici směs pokrouceného kovu, umělé hmoty, popela a rozbitého skla na neuspořádanou hromadu. Phil řekl: „Jen tady minutku sed', jasné, Jacky?“ a vyběhl ke vchodu. Na drahé straně parkoviště seděla na betonovém podstavci mladá Číňanka a mluvila s policistou. Před ní ležela nějaká pokroucená věc. Jackovi chvíli trvalo, než v ní poznal jízdní kolo. Když se nadechl, ucítil štiplavý kouř.

O dvacet minut později vyšli z budovy otec i strýc Morgan. Morgan stále držel paní Jerryovou a pokynul Sawyerovým na rozloučenou. Odvedl ženu ke dveřím svého malinkého auta. Jackův otec vyvezl auto z parkoviště a zařadil se do dopravy na Sunset.

„Je Jerry zraněný?“ zeptal se Jack.

„Náhodné neštěstí,“ odpověděl otec. „Elektrina - celá budova mohla skončit v plamenech.“

„Je Jerry zraněný?“ zopakoval.

„Ten chudák je tak zraněný, že je po něm,“ řekl otec.

Jack a Richard Sloat potřebovali ve skutečnosti dva měsíce, než si z toho, co zaslechli, dokázali složit celý příběh. Jackova matka a Richardův domovník dodali ostatní detaily - domovník ty nejkrvavější.

Jerry Bledsoe přišel v sobotu, aby vychytal mouchy v bezpečnostním systému budovy. Kdyby si s jemným zařízením hrál přes týden, kdykoliv

by spustil houkačku poplachu, popletl a rozčlil by nájemníky. Bezpečnostní systém byl napojen na hlavní elektrický rozvod, který se skrýval za dvěma velkými, sklopnými, dřevěnými deskami v přízemí. Jerry odložil nářadí a desky zdvihl. Zkontroloval, že je parkoviště prázdné a nikdo se nezblázní, když se spustí poplach. Pak sešel do sklepa k budce telefonu a zavolal na místní obvod, aby ignorovali signály z budovy Sawyer a Sloat, dokud nezavolá znovu. Když se vrátil nahoru, aby se pustil do klubka drátů, které se tu sbíhalo ze všech míst, na parkoviště právě zajížděla na svém kole třídvacetiletá žena jménem Lorette Čangová. Rozvážela letáčky, jež inzerovaly otevření nové restaurace na konci ulice za patnáct dní.

Slečna Čangová řekla později policii, že se podívala předními skleněnými dveřmi a spatřila nějakého dělníka, jak ze sklepa vystupuje do haly. Ještě než zvedl šroubovák a dotkl se desky, ucítila, jak se jí parkoviště zhouplo pod nohama. Předpokládala, že jde o malé zemětřesení: jako dlouhodobý obyvatel Los Angeles se Lorette Čangová seizmickými příhodami - pokud něco nezničily - nevzrušovala. Spatřila, jak se Jerry Bledsoe zastavil (takže to také cítil, přestože to nikdo jiný nepotvrdil), zavrtěl hlavou a jemně přiložil špičku šroubováku ke směsici drátů.

A tehdy se chodba vedoucí do sklepa a hala změnila v budově Sawyera a Sloata v holocaust.

Celý panel se okamžitě proměnil v jednolitý čtverec ohně. Vylétly modrožluté oblouky, které připomínaly blesky, a opraváře pohltily. Elektronické houkačky řvaly a řvaly. KA - VHAAAAM! KA - VHAAA - M! Ve výšce šesti stop vyrazil ze zdi kulový blesk, odhodil již mrtvého Jerryho Bledsoea a vyrazil chodbou k hale. Průhledné, přední dveře se proměnily v létající sklo a kouřící, pokroucené kusy rámu. Lorette Čangová upustila kolo a utíkala přes ulici k telefonnímu automatu. Když diktovala požárnímu oddělení adresu budovy, spatřila, jak ohromná síla vyrazila ze dveří a zkroutila její kolo do poloviční velikosti. Ohořelá mrtvola Jerryho Bledsoea vzpřímeně stála a kymácela se před zničenou deskou sem a tam. Tělem proudily tisíce voltů, kroutily jím v pravidelných intervalech, pravidelný puls jím zmítal dopředu a dozadu. Většina vlasů a šatů ohořela, pokožka jako při uzení zešedla. Nos kryla placka - tuhnoucí masa hnědé umělé hmoty - jeho brýle.

Jerry Bledsoe. *Kdo ty změny dělá, tatínku?* Jack nutil nohy k pohybu, ale ušel už půl hodiny, aniž by spatřil další doškové stavení. Na obloze zářily neznámé hvězdy a neznámá souhvězdí. Poselství jazyku, kterému nerozuměl.

Dvanáctá kapitola

JACK JDE NA TRH

Té noci spal v příjemně vonícím stohu. Nejdříve se přehrabal dovnitř, pak se vrátil, aby k němu tunelem, který vytvořil, proudil čerstvý vzduch. Pečlivě naslouchal, zda neuslyší tiché šustění. Slyšel nebo někde četl, že veliké stohy milují polní myši. Kdyby tady byly, obrovská myš jménem Jack Sawyer by je vydělala k smrti. Pomalu se uklidnil a levou rukou pohladil tvar Speedyho lahve. Zazátkoval ji kouskem pružné rašeliny z malého potůčku, u kterého se zastavil a napil. Předpokládal, že určitě kousek rašeliny spadne, nebo už spadl do lahve. Jaká škoda, zaručeně pokazí pikantní chuť a jemnou vůni.

Když se konečně zahřál a ležel velmi ospalý ve slámě, nejvíce si uvědomoval úlevu... jako by měl k zádům popruhy připnutý tučet desetilibrových závaží a nějaká dobrá duše rozepla sponky a nechala závaží padnout k zemi. Je znovu v Teritoriích, v místě, kterému říkají lidé jako Morgan z Orrisu, Osmond Bičovatel a Elroy, Podivný kozlí muž, domov. V Teritoriích, kde se může stát cokoliv.

Teritoria mohou být ale i dobrá. Pamatoval si to z raného dětství, když ještě všichni žili v Kalifornii a nikdo nežil nikde jinde. Teritoria dokázala být dobrá a zdálo se, jako by jejich vlídnost teď cítil okolo sebe jako tichou, Naprosto příjemnou vůni stohu, jasnou a průzračnou jako vůně zdejšího vzduchu.

Cítí moucha nebo sluněčko sedmitečné úlevu, když náhle a neočekávaně zaduje vítr, nakloní masožravou rostlinu a pomůže topícímu se hmyzu uniknout? Nevěděl... ale věděl, že je pryč z Oatley, pryč od Klubu dobrého počasí a starých mužů, kteří naříkali nad ukradenými nákupními vozíky pryč od pachu piva a pachu zvratků... a nejdůležitější ze všeho, byl pryč od Smokeyho Updikea a hospody Oatley.

Zdálo se mu, že přeci jen může cestovat po Teritoriích.

Jak o tom přemýšlel, usnul.

Dalšího rána ušel po Západní silnici dvě, možná tři míle. Radoval se ze sluneční záře a příjemné vůně polí, která už se chystala na konci léta ke sklizni. Tehdy u něho zastavil vůz s vousatým farmářem, který měl na sobě oblečení připomínající tógu a hrubé, krátké kalhoty. Muž zavolal:

„Jdeš do města na trh, chlapče?“

Jack otevřel údivem ústa a napůl v panice si uvědomil, že muž nemluví anglicky. Zapomněl na „Tož“ a „Kamž to chodj, mladice.“ Tento jazyk neměl s angličtinou společného vůbec nic.

Vedle vousatého farmáře seděla žena v ohromných šatech. Na klíně držela možná tříletého chlapečka. Příjemně se na Jacka usmála a pohlédla zpět k manželovi. „Je to hlupák, Henry.“

Nemluví anglicky... ale ať mluví, jak chtějí, rozumím tomu. Ve skutečnosti i stejným jazykem přemýšlím... a to není všechno - já takovým jazykem dokonce vidím.

Jack si uvědomil, že když byl naposledy v Teritoriích, bylo tomu stejně. Tehdy byl jen tak zmatený, že si to neuvědomil. Události byly ale příliš rychlé a tehdy mu připadalo podivné všechno. Farmář se předklonil, usmál se a předvedl absolutně příšerný chrup. „Jsi hlupák, hochu?“ zeptal se, nikoliv zle.

„Ne,“ odpověděl a usmál se, jak jen dokázal nejmileji. Věděl, že nevyslovil *ne*, ale slovo, které v Teritoriích *ne* znamenalo. Když skončil, změnil způsob mluvení a myšlení (prostě způsob představitosti - to slovo neznal, ale přesto mu rozuměl), stejně jako změnil své oblečení. „Nejsem hloupý. Má matka mi jen řekla, abych si dal na lidi, které mohu na cestě potkat, pozor.“

Farmářova žena se teď usmála. „Tvá matka měla pravdu,“ pronesla. „Jdeš na trh?“

„Ano,“ odpověděl Jack. „Je to tak, mířím po silnici na západ.“

„Vylez si tedy dozadu,“ vyzval ho farmář Henry. „Denního světla je málo. Chci prodat, co mám - jestli se mi to podaří - a do západu slunce být

znovu doma. Kukuřice není moc pěkná, ale je poslední. Lepší je mít v devítiměsíci vůbec nějakou kukuřici. Někdo ji snad koupí.“

„Díky,“ zvolal Jack a vyšplhal se na nízký vůz. Ležely tam jako dříví vyrovnané tucty kukuřic, svázaných hrubým provazem. Jestli byly malé, pak si Jack nedokázal představit, co tady obnášela kukuřice velká. Klasy patřily mezi ty největší, jaké v životě spatřil. Kolem se zvedaly i malé hro-

mádky tykví a něčeho, co vypadalo jako dýně. Nebyly oranžové, ale načervenalé. Jack netušil o co jde, ale věřil, že budou lahodné. Žaludek mu silně zakručel. Od doby, kdy vyrazil na cestu, poznal, co je opravdový hlad. Nejen chvilkový známý pocit, který se dostavuje po vyučování a dá se zahnat několika sušenkami a sklenicí mléka s Nestle Quik, ale důvěrný přítel, který se občas vzdálí, ale který ho opustí jen zřídkakdy.

Seděl zády opřený o korbu vozu, nohy v sandálech se mu klátily. Málem se dotýkaly široké a špinavé Západní silnice. Na cestě bylo rušno a Jack předpokládal, že všichni směřují na trh. Henry každou chvíli zdravil lidi, které znal.

Jack stále přemýšlel, jak ty dýně s barvou jablek asi chutnají a kde vezme další jídlo, když se mu do vlasů zapletly malé ručky a trhly tak silně, až se mu do očí nahrnuly slzy.

Obrátil se a spatřil před sebou tříletého, bosého chlapce, který se šíleně křenil a v každé ruce svíral několik pramenů Jackových vlasů.

„Jasone!“ vykřikla jeho matka. Slova ale zněla určitým způsobem velmi shovívavě (*videi jsi, jak ty vlasy vytrhl? Není silný?*) - „Jasone, to není hezké!“

Jason se usmíval, zcela nevyveden z míry. Široký, hloupý a zářivý úsměv působil sladce jako vůně sena, kde Jack strávil noc. Nedokázal mu ho neoplatit... a přestože v jeho odpovědi nebyla žádná vypočítavost, ucítil, že se Henryho manželka rázem proměnila v jeho přítele.

„Sedni,“ řekl Jason a kýval se přitom sem tam jako vysloužilý námořník. Pořád se na Jacka křenil.

„Hm?“

„Juch.“

„Nerozumím ti, Jasone.“

„Sedni - juch.“

„Neroz - “

Potom sebou Jason, chlapec velmi silný na tři roky, plácl Jackovi do klína. Stále se přitom usmíval.

Sedni - juch, no jo, už to mám, pomyslel si Jack. K žaludku mu vystřelila od varlat tupá bolest. „Jason zlobí,“ zvolala matka stejným, shovívavým hlasem, který se ptal *Není roztomilý?* ... a Jason, který věděl, kdo je tady pánem, se rozzářil hloupým, sladkým a kouzelným úsměvem.

Jack si uvědomil, že je Jason mokřý. Hrozně, strašně a nepochybně mokřý.

Vítej zpět v Teritoriích, Jacky.

Když tak seděl s dítětem v náručí a cítil, jak mu teplá tekutina pomalu prosakuje oblečení, začal se smát. Obličej obrátil k modré, velmi modré obloze.

Po pár minutách přelezla Henryho žena k místu, kde sedělo dítě na Jackově klíně, a vzala si Jasona k sobě.

„Aaach, mokřý, zlobivý kluk,“ zhodnotila situaci shovívavým tónem. *Není ten můj Jason skvěle mokřý!* pomyslel si Jack a znovu se zasmál. To rozesmálo i Jasona a paní Henryová se k nim připojila. Když chlapce převlékala, položila Jackovi řadu stejných otázek, jaké často slyšával ve vlastním světě. Tady ale musel být opatrný. Byl cizincem a mohly zde existovat ukryté pasti. Slyšel, jak otec říká Morganovi... *skutečný Cizinec, jestli tedy chápeš, co tím myslím.*

Jack cítil, že její manžel bedlivě poslouchá. Odpověděl na otázky podle pečlivě upraveného Příběhu. Ne toho, který používal, když žádal o práci, ale toho, který vyprávěl lidem, kteří ho svezli při stopování a byli moc zvědaví.

Prohlásil, že pochází z vesnice All - Hands. Jasonova matka si nejasně na to místo vzpomínala, ale to bylo vše. Skutečně přišel z takové dálky? chtěla vědět. Jack ji ujistil, že je tomu tak. A kam má namířeno? Řekl jí (a tiše neslouchajícimu Henrymu), že má namířeno do vesnice Kalifornie. O té neslyšela ani mlhavě ve vyprávěních podomních obchodníků. Jacka to nijak nepřekvapilo... cítil ale vděčnost, že nikdo z nich nevykřikl „Kalifornie? Kdo kdy slyšel o vesnici, která se jmenuje Kalifornie? Koho tady chceš vodit za nos, chlapče?“ V Teritoriích muselo být spousta míst - celé oblasti i vesnice - o kterých lidé, kteří se drželi ve vlastním kraji, nikdy neslyšeli. Žádné elektrické stožáry. Žádná elektřina. Žádné filmy. Žádná kabelová televize, která by jim ukázala, jak je to krásné na Malibu nebo v Sarasotě. Žádná Teritoriální verze reklamy, která hlásá, že třímínutový hovor z Pustin po páté hodině stojí jen pět dolarů osmdesát tři centů plus daň. Poplatky mohou být na nějaký debilní svátek vyšší. *Žiji mezi záhadami,* pomyslel si. *Když žijete mezi záhadami, neptáte se na jméno vesnice, protože*

jste o ní nikdy neslyšeli. Kalifornie nezní divočeji, než místo se jménem All - Hands.

Také se nezeptali. Vyprávěl jim, jak mu před rokem zemřel otec a matka je hodně nemocná (chtěl přidat, že jedné noci přišli výběřčí královny a zabavili jim osla, zašklebil se a rozhodl, že tuto část raději vypustí). Matka mu dala, kolik jen mohla peněz (až na to, že slovo, které vyslovil, neznělo v tom podivném jazyce jako *peníze* - znělo to jako *tyčky* a poslala ho do vesnice Kalifornie, aby tam zůstal u tety Helen.

„Je to špatná doba,“ řekla paní Henryová a přitáhla si k sobě převlečeného Jasona blíž.

„All - Hands leží blízko letního paláce, je to tak, chlapče?“ Henry promluvil poprvé od chvíle, kdy Jacka pozval na palubu.

„Ano,“ odpověděl Jack. „Je to dost blízko. Myslím - ‘

„Ani jsi neřekl, proč umřel tvůj otec.“

Teď obrátil hlavu. Pohled měl přímý a kritický, původní vlídnost zmizela. Odlétla jako plamen svíčky zhasnutý větrem. Ano, existovaly tady nástrahy.

„Byl nemocný?“ zeptala se paní Henryová. „Teď je všude tolik nemocí - neštovice, mor - těžká doba...“

Jack chtěl chvíli říct, *Ne, nebyl nemocný, paní Henryová. Můj otec dostal moc voltů. Víte, šel jednu sobotu udělat něco do práce a nechal paní Jerryovou a všechny malé Jerrye — včetně mě — doma. Přihodilo se to v době, kdy jsme všichni žili v díře v prkně a nikdo nežil nikde jinde. A víte proč? Strčil šroubovák do klubka drátů a paní Feenyová - ta pracuje v domě Richarda Sloata - slyšela, jak strýc Morgan mluví s někým telefonem a říká, že vypadla elektřina, úplně všechna elektřina a že ho to upeklo, upeklo ho to tak hrozně, že mu na nose roztály brýle. Akorát že vy brýle neznáte, protože je tady nemáte. Žádné brýle... žádnou elektřinu... žádnou Midnight Blue... žádná letadla. Neskončíte jako paní Jerryová, paní Henryová. Ne -*

„Není důležité, jestli byl nemocný,“ pronesl vousatý farmář. „Byl politicky činný?“

Jack na něho pohlédl. Ústa se mu pohybovala, žádný zvuk ale nevycházel. Nevěděl, co říct. Bylo tu příliš nástrah.

Henry přikývl, jako by Jack odpověděl. „Seskoč, hochu, trh je za dalším stoupáním. Myslím, že to odtud zvládneš, nebo ne?“

„Ano,“ odpověděl Jack. „Myslím, že ano.“

Paní Henryová vypadla zmateně... držela však teď Jasona od Jacka v uctivé vzdálenosti, jako by měl nějakou nakažlivou nemoc. Farmář ho stále pozoroval přes rameno a trochu zle se usmíval. „Je mi to líto. Vypadáš jako příjemný hoch. Ale my jsme jen obyčejní lidé. Co se děje u moře, musí vyřešit velcí páni. Buď královna zemře, nebo ne... a samozřejmě jednou zemřít musí. Bůh dříve nebo později všechny hřeby zatluče. A co se stane malým lidem, když se pletou do záležitostí velkých? Přijdou k újmě.“

„Nechci o tvém otci nic slyšet!“ prohlásil Henry ostře. Jeho manželka se od Jacka odtáhla a stále tiskla Jasona k nadržům. „Dobrý člověk nebo špatný, nevím a nechci to vědět. Víím jen, že je mrtvý. Nemyslím, že jsi mi v tom lhal a že jeho syna hledá policie. Ten syn nemluví jako člověk z těch končin. Tak slez dolů. Mám, jak vidíš, vlastního syna.“

Jack slezl a litoval strachu v obličejí mladé ženy - strachu, který způsobil. Farmář měl pravdu. Malí lidé se nepletou do záležitostí velkých. Ne, pokud jsou chytří.

Třináctá kapitola

MUŽI NA OBLOZE

Zjištění, že se peníze, které tak těžce vydělával, změnil v tyčky doslovně, byl hrozný šok. Vypadaly jako malí hadi, které vyrobil neschopný řemeslník. Ohromení trvalo ale jen chvíli a Jack se smutně sám sobě zasmál. Tyčky byly samozřejmě penězi. Když se sem dostal, všechno se změnilo. Stříbrný dolar na minci se lvem, tričko na vestu, angličtina na jazyk Teritorií a staré dobré americké peníze na - ano, na zprohýbaná dřívka. Skočil a měl u sebe asi dvaadvacet dolarů. Předpokládal, že má v místní víceméně stejnou sumu, ačkoliv napočítal na jednom dřívku čtrnáct ohybů a na druhém víc než dvacet. Problémem nebyly ani tak peníze, ale ceny. Měl velmi malou představu, co je levné a co je drahé. Když procházel trhem, cítil se jako soutěžící z *Nové ceny*. Když to ale zkazí, nedostane tady žádnou cenu útechy a na záda ho nepoplácá žádný Bob Barker. Když to zkazí tady, možná...no, nevěděl jistě,

„Řekl jsem vypadni!“ zařval. „Vypadni. Proklínám tě!“ Tentokrát Jack poslechl.

Maso bylo vynikající. Jack ho i s chlebem, na kterém leželo, zhltl a nevědomky po cestě slízal šťávu z dlaní. Chutnalo jako vepřové... a přeci ne. Bylo trochu chutnější a pikantnější než vepřové. Ať už šlo o cokoli, naprosto v něm zaplnilo mezeru. Jack si pomyslel, že by takové jídlo klidně nosil v pytlíku na svačinu do školy tisíc let.

Ted', když dokázal umlčet břicho (alespoň na krátkou chvíli) se mohl větším zájmem rozhlédnout... a i když si to neuvědomil, konečně začal splývat s davem. Ted' už působil pouze jako zaostalý vesničan, který přijel na městský trh, pomalu procházel mezi stánky a snažil se zírat všemi směry najednou. Prodavači ho oslovovali jako potenciálního kupce mezi ostatními. Křičeli a lákali ho. Když prošel, křičeli a lákali každého, kdo náhodou šel za ním — muže, ženu i dítě. Jack upřímně zíral na *zboží* okolo, na zboží krásné i podivné. Uprostřed všech ostatních čumilů přestal být sám cizincem - možná proto, že se přestal tvářit znuděně na místě, kde se nikdo znuděně nechoval. Smáli se, hádali, smlouvali... nikdo ale nevypadal znuděně.

Město mu připomnělo královnin pavilon zbavený nepříjemného napětí a hektické veselosti. Ve vzduchu visela stejná absurdní a bohatá směsice vůní (převládalo pečené maso a zvířecí výkaly). Stejně zářivě oblečené davy (přestože se ani ti nejjasněji odění lidé, které spatřil, nemohli vyrovnat floutkům z pavilonu), stejné podivné a něčím veselé spojení naprosté normálnosti a zvláštní výstřednosti.

Zastavil se u stánku, kde prodával nějaký muž koberce s vyplétaným portrétem královny. Jack si náhle vzpomněl na maminku Hanka Scofflera a usmál se. Hank byl jedním z kluků, se kterými si Jack a Richard Sloat hráli v L. A. Paní Scofflerové se líbily ty nejkřiklavější ozdoby, jaké kdy Jack viděl. A bože, šílela by z těchto koberců, na kterých byla zobrazena Laura DeLoessian s vysokou, vznešenou korunkou vyčesaných copů! To bylo lepší než obrázky aljašských jelenů nebo keramické zobrazení Poslední večere za barem v obývacím pokoji Scofflerů...

V tu chvíli se zdálo, že se tvář na kobercích při jeho pozorování mění. Zmizel obličej královny a nahradila ho hlava jeho matky, oči příliš tmavé, pokožka příliš bílá. Vše se znovu a znovu opakovalo.

Jacka opět překvapil stesk po domově. Zdvihl se v jeho mozku jako vlna a Jack ve svém srdci volal: *Mami! Haló mami! Ježíši, co tady dělám? Mami!!* S touhou a intenzitou milence přemýšlel, co asi teď dělá. Ted', v tuto minutu. Sedí u okna, kouří, pohlíží na oceán a má vedle sebe otevřenou knihu? Sleduje televizi? V kině? Spí? Umírá?

Mrtvá? Dodal zlý hlas, který nedokázal zastavit. *Mrtvá, Jacku? U i mrtvá?*

Nech toho.

Ucítil pálení slz.

„Proč tak smutný, můj malý chlapče?“

Jack překvapeně vzhledl a uviděl, jak si ho obchodník prohlíží. Byl stejně veliký jako prodavač masa, ruce mu také zdobilo tetování, úsměv měl

ale široký a zářivý. Neobsahoval nic zlého. To byl velký rozdíl.

„To nic,“ odpověděl Jack.

„Když nemyslíš na nic a vypadáš takhle, měl bys na něco začít myslet, můj synu, můj synu.“

„Vypadám tak špatně?“ zeptal se Jack a trochu se usmál. Přestal kontrolovat vlastní řeč - alespoň na chvíli - možná proto v ní prodavač nezaslechl nic zvláštního, nic vybočujícího z rytmu.

„Hochu, vypadal jsi, jako bys měl na této straně měsíce jen jediného přítele a právě jsi spatřil, jak ze severu přišel divoký, bílý vlk a spolkl ho na stříbrné lžici.“

Jack se mírně usmál. Prodavač koberců se odvrátil a vyndal něco z menší vitríny vedle největšího koberce. Ovál s krátkým držadlem. Když ho obrátil, odrazilo se od něho slunce. Zrcadlo. Jackovi přišlo malé a levné. Výhra, jakou získáte, když na pouti převrátíte všechny tři dřevěné lahve na mléko.

„Tady, chlapče,“ řekl prodavač koberců. „Podívej se a uvidíš, že mám pravdu.“

Jack pohlédl do zrcadla a otevřel údivem ústa. Na chvíli zůstal tak ohromen, že mu přestalo bít srdce. Byl to on. Vypadal ale jako něco z Ostrova rozkoší z Disneyovské verze Pinocchia, kde měnilo hraní kulečníku a kouření doutníků chlapce v oslíky. Oči, které měl normálně modré a kulaté díky anglosaskému původu, zhnědly a protáhly se do tvaru mandlí. Hrubé a zcuchané vlasy mu padaly do čela a připomínaly hřívu. Zvedl ruku, aby je odsunul, ale dotkl se jen holé kůže. Pozoroval, jak prsty v zrcadle vlasy bez odporu proklouzly. Zaslechl, jak se prodavač potěšeně směje. Nejúžasnější ze všeho byly ale oslí uši, které mu visely daleko pod čelistí. Když je pozoroval, jedno se zkroutilo.

Náhle si pomyslel: *Takové jsem MĚL!*

A hned potom: *V těch denních snech jsem takové měl. V normálním světě to bylo... bylo...*

Nemohly mu tehdy být víc než čtyři. V normálním světě (aniž by si toho Povšiml, přestal mu říkat *skutečný* svět) měl velikou, skleněnou kuličku s růžovým středem. Když si s ní jednoho dne hrál, odkutálela se po betonové cestičce před domem, a než ji mohl chytit, propadla mříží kanálu. Sedl si na obrubník, obličej podepřel špinavýma rukama a plakal. Myslel v tu chvíli, že zmizela navždycky. Ale nebylo tomu tak. Teď starou hračku znovu našel stejně krásnou, jako když mu byly tři nebo čtyři roky. Potěšené se usmál. Představa se změnila a Jack Oslík se proměnil na Jacka Kocoura, obličej moudrý a tajemný. Místo hnědých, oslíkůvých očí teď zářily zelené, kočičí. Kde se klátily svěšené oslí uši, nakláněla se ostražitě malá, veselá ouška s šedými chloupky.

„Tak je to lepší,“ pochválil ho prodavač. „Lepší, synku. Raději se dívám na veselé chlapce. Veselý chlapec znamená zdravý chlapec a zdravý chlapec v tomto světě najde svou cestu. Říká to *Knihy o dobrém farmaření*. A jestli to neříká, měla by. Nejspíš si to do té své zapíšu, jestli někdy schrastím z mého dýňového záhonu dost peněz, abych si ji taky koupil. Chceš to zrcadlo?“

„Ano!“ vykřikl Jack. „Jasně, skvělé!“ Zatápal po dřívkách a úplně zapomněl na střídmost. „Kolik?“ Prodavač se zamračil a rychle se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. „Dej to pryč, můj synku. Zastrč si to hodně hluboko, tak je to. Ukážeš jim škváru, udělej z ní páru. Jsou tu všude hloubiči, všechno věrnou, poničí.“

„Cože?“

„Toho si nevšímej. Bez poplatku. Vem si to. Polovina se mi jich na voze rozbila, když jsem je vezl na desetíměsíci do svého obchodu. Matky s sebou vodí své malé a ti je zkoušejí. Nikdo je ale nekoupí.“

„No, alespoň to ale nezapíráte,“ řekl Jack.

Prodavač se na něj podíval s překvapeným výrazem, pak oba propukli v smích.

„Veselý chlapec s hbitou pusou,“ zanotoval prodavač. „Až budeš starší a odvážnější, přijď mě navštívit. Vezmeme tvou pusou a hlavu na jih v poklusu. Co vyděláme, třikrát tolik naděláme.“

Jack se zachechtal. Ten chlap byl lepší, než rapova deska Sugar Hill Gangu.

„Díky,“ řekl (na tvářích kočky v zrcadle se objevil široký, neuvěřitelný úsměv). „Děkuji mockrát!“

„Poděkuj za mě Bohu,“ odpověděl prodavač... a pak jako by si ještě na něco vzpomněl: „A dávej si pozor na prachy!“

Jack se vydal dál. Opatrně si malé zrcátko zastrčil vedle Speedyho lahve do vesty.

Každých pár minut zkontroloval, že má tyčky ještě u sebe.

Přeci jen tušil, kdo jsou to hloubiči.

Dva stánky dál od prodavače koberců, který mluvil v rýmech, se pokoušel nepříjemně vypadající muž s páskou přes jedno oko (kolem něj se šířil pronikavý pach silného alkoholu), prodat farmáři velkého kohouta. Vysvětloval mu, že když dá kohouta ke svým slepicím, příští rok bude mít vajíčka se dvěma žloutky.

Jack si však nevšímal ani kohouta, ani neposlouchal prodavačův vysoký hlas. Připojil se k davu dětí, které sledovaly jednookého muže a jeho atrakci - papouška ve velké, proutěné kleci. Pták byl vysoký téměř jako nejmenší dítě ve skupince, hladký a temně zelený jako láhev od piva Heineken. Oči měl zářivě zlaté... Všechny čtyři oči. Stejně jako poník, kterého viděl ve stájích pavilonu, měl i papoušek dvě hlavy. Velkýma, žlutýma nohama svíral pevně bidýlko a klidně se rozhlížel dvěma směry najednou. Dvě chlupaté chocholky se téměř dotýkaly.

K veliké zábavě dětí spolu hlavy rozmlouvaly. Jack si ale přes vlastní překvapení všiml, že i když papouška bedlivě sledují, nebudí v nich úžas, ani hlubší zamyšlení. Nešlo o děti, které sledují poprvé v životě film, ohromeně sedí a kulí oči. Mnohem více připomínaly děti, které každé sobotní ráno sledují své kreslené filmy. Šlo o zázrak, ano, ale ne úplně nový. A komu se zázraky nejrychleji okoukají než hodně malým dětem?

„Ba vrvrk! Jak vysoko je nahoře?“ zeptala se východní hlava.

„Tak nízko jako dole,“ odpověděla západní hlava a děti se rozesmály.

„Graaaak! Jaká je nejvyšší pravda o šlechticích?“ zeptala se teď východní hlava.

„Že král je králem po celý život, ale být rytířem jedenkrát, je pro obyčejného člověka dost!“ odpověděla západní hlava hbitě. Jack se zasmál a několik starších dětí se rozchechtalo. Ti mladší vypadali rozpačitě.

„A co je v příborníku paní Sprattové?“ pronesla teď východní hlava.

„To, co by nikdo neměl spatřit!“ přidala se západní hlava a děti se šíleně rozesmály, přestože tomu Jack nerozuměl.

Papoušek slavnostně na bidélku přešlápl a vykadil se do slámy pod sebou.

„A co v noci vystrašilo k smrti Alana Destryho?“

„Spatřil svou ženu - grovvvk! - jak vylézá z vany!“

Farmář právě odcházel a jednookému prodáváči kohout zůstal. Vztekle se obořil na děti. „Vypadněte odtud! Vypadněte odtud, než vám nakopu prdele!“

Děti se rozprchly a Jack s nimi. Naposledy se zamyšleně přes rameno Podíval na krásného papouška. U dalšího stánku se rozloučil s dvěma dřevěnými záhyby, které vyměnil za jablko a sklenici mléka (nejsladšího a nejlepšího mléka, jaké kdy ochutnal). Pomyslel si, že kdyby měli doma takové, Nestle a Hershey by během týdne zbankrotovali.

Právě mléko dopíjel, když spatřil, jak se jeho směrem blíží Henryova rodina. Podal sklenici ženě u stánku, ta sedlinu nalila zpět do velkého dřevěného soudku, a pospíchal pryč. Otřel si vousy, které mu vykreslilo mléko na horním rtu, a neklidně doufal, že nikdo z lidí, kteří pili ze sklenice před ním, neměl lepru, herpes nebo něco takového. Do určité míry ale nevěřil, že tady takové nemoci existují.

Kráčel hlavní tepnou trhovního města okolo mimů, okolo dvou tlustých žen, které prodávaly hrnce a pánve (*teritoriální Tupperware*, pomyslel si Jack a usmál se), kolem nádherného, dvouhlavého papouška (jednooký majitel teď zcela otevřeně popíjel z hliněné lahve, divoce se otáčel z jednoho konce stánku k druhému. Za krk držel ospale vypadajícího kohouta a vztekle pokřikoval na kolemjdoucí. Jack si všiml, jak mužovu zjizvenou pravou ruku pokrylo žlutobílé guano a zašklebil se), kolem otevřeného prostranství, kde se shromáždili farmáři. Zvědavě se tam na chvíli zastavil. Mnoho mužů kouřilo hliněné dýmky, Jack spatřil, jak z ruky do ruky putuje několik hliněných lahví, jakou mával prodáváč ptáků. Na dlouhém travnatém poli tahali muži s ohromnými, chlupatými koňmi kameny. *Zvířata* měla skloněné hlavy, mírné, hloupé oči.

Jack minul stánek s koberci. Prodáváč si ho všiml a zvedl ruku. Jack mu odpověděl a chtělo se mu zvolat: *Ber, ale nepřeber!* Rozhodl se, že to ale raději neudělá. Náhle se začal cítit sklesle. Padl na něj pocit odcizení, pocit, že je cizinec.

Došel na křižovatku. Silnice, která ubíhala od severu k jihu vypadala jen o něco lépe než vesnická cesta. Západní silnice byla mnohem širší.

Starý Putující Jacku, pomyslel si a pokusil se usmát. Narovnal ramena a ulyšel, jak Speedyho láhev lehce ťukla o zrcátko. *Starý, Putující Jack tady kráčí podél teritoriální verze mezistátní silnice číslo devadesát.* Nohy, teď mě nezklamte!

Znovu se vydal na pochod a široká snová krajina ho brzy pohltila.

Asi o čtyři hodiny později, uprostřed odpoledne, se Jack usadil vedle silnice do vysoké trávy a sledoval zástup lidí. Z takové vzdálenosti vypadali o trochu větší než brouci. Dav šplhal na vysokou, nebezpečně vypadající věž. Vybral si toto místo, aby si odpočal a snědl jablko, protože se zdálo, že se tady Západní silnice nejvíce k věži přibližuje. Stále byla ale nejméně tři míle daleko (a možná mnohem více - v nepřirozeně jasném vzduchu se vzdálenosti velmi těžce posuzovaly), Jack ji pozoroval už nejméně hodinu.

Snědl jablko a nechal odpočinout nohy. Stál sám uprostřed pole vlnících se trav a přemýšlel, k čemu věž asi slouží. Ano, samozřejmě uvažoval také, proč na ni ti lidé šplhají. Od chvíle, kdy opustil trhovní město, vál vytrvalý vítr. Věž stála od Jacka po větru, ale kdykoliv se na chvíli utišil, zaslechl, jak na sebe lidé volají... a smějí se. Znělo odtamtud mnoho smíchu.

Nějakých pět mil od trhu procházel vesnicí (pokud se vaše definice vesnice vztahuje na pět malých domků a jedno skladiště, které bylo zjevně po dlouhou dobu zavřené). Šlo o poslední lidská obydlí, jaká od té doby spatřil. Těsně před tím, než spatřil věž, začal přemýšlet, aniž by si to uvědomil, jestli už dorazil k Pustinám. Dobře si pamatoval, co řekl kapitán Farren: *Za Pustinami už Západní cesta nepokračuje nikam... nebo do pekla. Ale slyšel jsem, že se ani Bůh sám na západ za Pustiny neodváží.*

Jack se mírně zachvěl.

Ve skutečnosti ale nevěřil, že zašel tak daleko. Nerostl a nesítil v něm neklid, který okusil, než ve snaze uniknout před Morganovým vozem zabloudil mezi živé stromy... živé stromy, které teď vypadaly jako hrozivá předehra chvíl, jež prožil v Oatley.

Opravdu, na povrch vypluly všechny dobré pocity, které prožil od chvíle, kdy se probudil odpočatý v teplém stohu, do chvíle, kdy ho pozval farmář Henry na svůj vůz: pocit, že jsou Teritoria - i přes veškeré zlo, které možná ukrývají - v zásadě dobrá a že může být jejich součástí, kdykoliv chce... že ve skutečnosti vůbec není Cizincem.

Pomalou si uvědomil, že je už delší dobou součástí Teritorií. Když klidně pochodoval Západní silnicí, napadla ho zvláštní myšlenka - myšlenka, která zazněla napůl anglicky, napůl v čemkoliv, co bylo jazykem Teritorií: *Když sním, s jistotou VÍM, že jde o sen, jen když se začínám probouzet. Když sním a náhle se probudím - když spustí budík nebo něco takového - pak jsem nejpřekvapenější človíček na světě. Nejdřív vypadá jako sen probouzení. Když je sen opravdu hluboký, nejsem tady žádným cizincem - je to to, co myslím? Ne, ale jsem blízko. Vsadím se, že můj otec hodně často hluboce snil. A vsadím se, že strýc Morgan téměř nikdy.*

Rozhodl se, že si lokne ze Speedyho lahve a skočí zpět, jakmile spatří něco jen trochu nebezpečného... i když spatří něco strašidelného. Jinak zdejší svět poputuje celý den, než se vrátí do New Yorku. Kdyby měl něco k jídlu kromě jediného jablka, možná by ho lákalo strávit v Teritoriích noc. Ale neměl. Okolo široké, pusté a prašné Západní silnice nebyly žádné supermarkety Seven - eleven nebo Stop - and - go.

Jakmile jednou Jack prošel poslední malou osadou, staré stromy, které obklopovaly křižovatky a trhovní město ustoupily na obou stranách travinám. Začal se cítit, jako by putoval nekonečnou dálnicí, která křížuje bezbřehý oceán. Kráčel toho dne Západní silnicí sám, nebe jasné, slunečné, ale chladné (*Je pozdní září, samozřejmě je chladno*, pomyslel si, ačkoliv v Teritoriích slovo neznělo jako *září*, ale spíše jako *devítiměsíc*). Nepotkal žádné chodce, žádné naložené ani prázdné vozy. Vítr vytrvale foukal, hučel oceánem travin a vydával hluboký, podzimní a samotářský zvuk. Hnal před sebou travinami veliké vlny.

Kdyby se ho někdo zeptal: „Jak se cítíš, Jacku?“ chlapec by odpověděl: „Docela dobře, díky, vesele.“ Když procházel pustou, travnatou krajinou, napadlo by ho slovo *vesele*. Slovo *šťastně* spojoval spíš s hitem rockové skupiny Blondie, který nesl stejné jméno. Stál a pozoroval, jak k horizontu ubíhají obrovské vlny a honí jedna druhou. Kochal se pohledem, který v jeho době spatřilo jen málo amerických dětí - ohromné, prázdné úseky země pod modrou oblohou závratně šířky a délky, ano, i hloubky. Nebe neposkrvněné tryskami letadel nebo v nižších sférách černými pruhy kouře. Kdyby mu někdo řekl, že několikrát plakal, nevěřil by.

Zažíval pozoruhodná vjemová dobrodružství. Slyšel, slyšel a cítil věci, které byly pro něho naprosto nové. Jiný vjemový vstup, na který byl zcela zvyklý, mezitím poprvé v životě selhával. Byl v mnohých ohledech pozoruhodně světaznalým dítětem - vychován v rodině z Los Angeles, otec agentem, matka filmovou herečkou. Kdyby byl naivní, působilo to podivně. On byl ale pořád jen dítětem, světaznalým nebo ne, a to mu bezesporu pomáhalo... alespoň v takové situaci. Pro dospělého by taková celodenní, osamocená pouť travinami jistě znamenala vjemové předávkování, možná i pronikavý pocit šílenství a halucinace. Dospělý by sáhl po Speedyho lahvi zřejmě s tak roztrfesenými prsty, že by ji nedokázal úspěšně uchopit již hodinu cesty od trhovního města, možná dříve.

V Jackově případě náraz téměř dokonale prošel vědomím a zmizel

v podvědomí. Když byl tedy naprosto šťastný a začal plakat, vůbec si slzy neuvědomoval (až na chvilkové zdvojení vidění, které připsal potu). Jen si pomyslel: *Ježíši, to se cítím dobře... nikdo okolo není a měl bych se cítit vystrašený, ale není tomu tak.*

Proto začal o svém štěstí přemýšlet jen jako o dobrém, veselém pocitu. Kráčel po Západní silnici, stíny se za ním pomalu protahovaly. Ani ho nenapadlo, že část jeho emotivního rozjaření může pocházet ze skutečnosti, že byl ještě ani ne před dvanácti hodinami Updikeovým vězňem v hospodě v Oatley (krvavé puchýře od posledního soudku, který mu přistál na prstech, byly ještě čerstvé).

Že unikl (jen tak tak!) ani ne před dvanácti hodinami vraždícímu stvoření, na které začínal vzpomínat jako na kozodlaka. Že je poprvé v životě na široké a otevřené silnici, která je, až na něj, zcela opuštěná. Nebylo vidět žádné nápisy Coca cola, žádné tabule Budweiser, které předvádějí Na světě nejslavnější clidesdales. Podél silnice neubíhaly žádné dvojité dráty, ani se nekřížovaly nad hlavou jako *na každé cestě, po které kdy Jack Sawyer v životě cestoval*. Neozýval se ani vzdálený zvuk letadla, natož dunění sedmsetčtyřicetsedmiček na cestě k LAX nebo F - stojedenáctek, které startovaly z Portsmouthské námořní vzdušné základny a pronikaly nad Alhambrou při své cestě nad Atlantik vzduchem jako Osmondův bič. Slyšel jen zvuk vlastních nohou, čistý příliv a odliv vlastního dechu.

Ježíši, to se cítím dobře, pomyslel si Jack a nevědomky si otřel oči. Vše v duchu označil za „veselé“.

Ted' mohl pozorovat věž a přemýšlet o ní.

Chlapče, na tu věc mě nikdy nedostanete, pomyslel si Jack. Ohryzal jablko až k jádru. Aniž by přemýšlel nad tím, co dělá, aniž by odtrhl od věže oči, vyhloubil v tvrdé, gumové hlíně prsty důlek a okusek do něj pohřbil.

Věž vypadala jako vyrobená z prken. Jack odhadoval, že musí být vysoká nejméně pět set stop. Působila jako velká, dutá kostka, na všech stranách prkna, X vedle X. Na vrcholu byla plošina. Jack přivřel oči a spatřil v těch místech množství lidí.

Seděl u cesty, nohy opřené o hrud', paže omotané kolem kolen. Zahučel tichý náraz větru a k věži se rozběhly další travnaté vlny. Jack si představil, jak se musí vratká stavba kývat, a zvedl se mu žaludek. *NIKDY mě tam nedostanete*, pomyslel si, *ani za milión doláčů*. A pak se přihodilo to, čeho se bál od chvíle, kdy zjistil, že jsou na věži lidé: jeden z nich spadl.

Jack vyskočil. Poklesla mu čelist a na obličej se mu objevil vyděšený výraz člověka, který byl v hledišti, když se v cirkusu nepovedl nebezpečný trik - akrobat zle padá a leží jako bezvládná hromádka, skokanka se nechytí a s žuchnutím se odráží ze sítě, lidská pyramida se neočekávaně hroutí a chrlí těla na jednu hromadu.

A do prdele, a sakra, a—

Jackovy oči se náhle rozšířily. Čelist mu na chvíli ještě více poklesla - až se téměř dotýkala klíční kosti - pak se vrátila na místo a ústa mu rozšířil ohromný, nevěřící úsměv. Muž z věže nespádl, ani ho nesfoukl vítr. Na dvou stranách vrcholu vybíhaly jazykům podobné výčnelky - připomínaly skokanská prkna - a muž prostě došel na konec jednoho z nich a seskočil. Napůl cesty dolů začal rozmotávat - padák, pomyslel si Jack. Ten ale nebude mít čas se otevřít.

Ale padák to nebyl.

Byla to křídla.

Mužův pád se zpomalil, pak se (ve výšce padesáti stop nad travnatým polem) úplně zastavil. Potom se obrátil. Letěl směrem vzhůru a od věže. Křídla se zvedala tak vysoko, že se téměř dotýkala - jako korunky na hlavách papouška Henny Youngmana - a s ohromnou silou znovu klesala jako paže plavce v závěrečném sprintu.

Uh, pomyslel si Jack a pocítil úplné a naprosté ohromení. To byl vrchol všeho. Úplná bomba. *Uh, koukni na to, uh*.

Ze skokanského můstku na vrcholu věže seskočil další muž. Pak třetí. Pak čtvrtý. Ani ne za pět minut muselo být ve vzduchu možná padesát lidí. Sledovali složité, ale jasné vzory: vyskočit z věže, opsat osmičku, zpět na věž a na druhou stranu, další osmičku, zpátky na věž a přistát na plošině, celé znovu. Točili se, tančili a křížili ve vzduchu. Jack se nadšeně rozesmál. Vzdáleně mu podívaná připomněla akvabely ve starých hloupých filmech Esther Williamsové. Plavci - a především Esther Williamsová sama - se vždy tvářili, že je to velmi snadné. Jako by se tak mohl potápět a točit každý. Jako byste mohli jednoduše přijít s pár přáteli, podle načasované choreografie seskočit z opačných stran skákacího prkna a utvořit lidskou fontánu.

Byl tady ale rozdíl. Nezdálo se, že létání je bez námahy. Vypadalo to, že lidé musí, aby zůstali ve vzduchu, vydávat ohromné množství energie. Jack si byl náhle jistý, že to musí být nepříjemné jako některé cviky na hodinách tělesné výchovy - například zvedání nohou nebo lehy sedy - musí to bolet.

Bez práce nejsou koláče! řval trenér na ty, kteří měli odvahu si stěžovat.

A teď si vzpomněl ještě na něco jiného. Na den, kdy ho vzala matka na návštěvu přítelkyně Myrny, která byla skutečnou baletkou a trénovala v podkrovním tanečním studiu na Wilshire Boulevard. Myrna byla členkou baletní skupiny a Jack ji viděl s ostatními tanečnicí při představení. Matka ho často nutila, aby s ní chodil. Bylo to většinou stejně nudné jako návštěva kostela nebo *Ranní semestr* v televizi. Nikdy ale neviděl Myrnu nacvičovat. Nikdy z takové blízkosti. Kontrast mezi baletem na pódiu, kde každý vypadal, jako že se vznáší, nebo zcela lehce poskakuje na špičkách svých *pointes*, a baletem ze vzdálenosti méně než pěti stop v místnosti, kam proudilo denní světlo okny přes celou stěnu a kde nezněla žádná hudba (jen rytmické tleskání choreografa a výkřiky hrubé kritiky), na něj udělal dojem a trochu ho vystrašil. Žádná chvála, jen kritika. Obličej se měl zalité potem, trikoty úplně promáčené. Přestože byla místnost ohromná a vzdušná, smrděla potem. Ladné svaly se třásly a chvěly na pokraji vyčerpání. Napjaté šlachy vystupovaly jako izolované dráty. Pulzující žíly tepaly na čelech a krcích. Jedinými zvuky kromě choreografova tleskání a zuřivých, komandujících výkřiků bylo *dup - dup* baletních tanečnic, kteří se po špičkách pohybovali po podlaze, a hrubé, bolestivé lapání po dechu. Jack si náhle uvědomil, že si tito tanečníci pouze nevydělávají na živobytí, že se sami zabíjejí.

Nejlépe si zapamatoval jejich výrazy - veškerou vyčerpanou koncentraci, veškerou bolest... ale nad vším utrpením (nebo alespoň kolem jeho okrajů) spatřil radost. Šlo nepochybně o výraz radosti, který Jacka vyděsil, protože mu přišel zcela nepochopitelný. Který člověk by se rád vydával takové nesnesitelné, nepolevující a pulzující bolesti.

A takovou bolest teď před sebou vidí, pomyslel si. Šlo o skutečné okřídlené muže, jako byli ptačí lidé ve starém seriálu o *Flashi Gordonovi*, nebo se jejich křídla více blížila Ikarovi nebo Dajdalovi? Něčemu, co se nasazuje? Jack zjistil, že na tom ve skutečnosti nezáleží... alespoň ne jemu.

Radost.

Žijí v tajemství, tihle lidé lijí v tajemství.

Ve vzduchu je drží radost.

Na tom záleží. Ve vzduchu je drží radost, není důležité, jestli jim křídla vyrůstají ze zad, nebo jestli je mají nějak připevněné sponkami a přezkami. Co teď na dálku vidí, je stejné úsilí jako tehdy v podkroví na ulici Wilshire. Všechno to rozmařilé plýtvání energií s cílem na chvíli obrátit přírodní zákony. Že si takový obrat žádá tolik a trvá tak krátce, bylo strašlivé. Že se do toho ti lidé stejně pouštějí, bylo nejen strašlivé, ale i nádherné. *A je to jen hra*, pomyslel si a náhle si tím byl jistý. Hra, možná ani to ne. Možná jen nácvik hry, stejně jako byl pot a rozechvělé vyčerpání ve Wilshirském podkroví tehdy také jen nácvikem. Nácvikem na představení, o které bude pravděpodobně stát jen pár lidí a které zřejmě brzy zmizí z programu.

Radost, pomyslel si znovu. Stál teď s obličejem k nebi a v dálce pozoroval létající lidi. Vítr mu čuchal vlasy na čele. Jeho období nevinnosti se rychle blížilo ke konci (a kdyby na něho někdo naléhal, i Jack by neochotně přiznal, že cítí, jak se blíží konec - chlapec nemohl putovat tak dlouho, nemohl zažít mnoho příhod, jakou byla událost v Oatley, a očekávat, že zůstane nevinným). Ve chvílích, kdy stál a pozoroval oblohu, se ale zdálo, jako by ho nevinnost obklopovala. Stejně jako pro mladého rybáře v básni Elizabeth Bishopové při krátké chvíli jasnozření vše bylo duhou, duhou, duhou.

Radost — sakra, to je ale veselé slovo.

Cítil se nejlépe od chvíle, kdy vše začalo. A jedině bůh věděl, kdy to bylo. Vyrazil znovu Západní silnicí, lehký krok, obličej poznamenaný stejně hloupým a zářivým úsměvem. Každou chvílí se obrátil zpět přes rameno a ještě dlouhou dobu letce viděl. Vzduch v Teritoriích byl tak průzračný, že málem připomínal zvětšovací sklo. A i když je už spatřit nemohl, pocit radosti v něm ještě dlouho zůstával jako duha uvnitř hlavy.

Když začalo slunce klesat, Jack si uvědomil, že odkládá svůj návrat na druhý svět - do Amerických Teritorií - a není to jen kvůli chuti magické šťávy. Odkládal ho, protože nechtěl toto místo opustit.

V travinách (kde začaly růst malé skupinky stromů se zvláště plochými korunami jako eukalypty) se objevil potůček, zatočil vpravo a ubíhal dále podél cesty. V dálce napravo se leskla obrovská vodní hladina. Byla ve skutečnosti tak rozsáhlá, že si Jack do poslední hodiny myslel, že jde jen o část nebe, která získala trochu modřejší nádech než okolí. Ale nebyla to obloha, bylo to jezero. *Obrovské jezero*, pomyslel si a usmál se. Hádal, že v druhém světě nejspíš půjde o jezero Ontario.

Cítil se dobře. Mířil správným směrem - možná trochu moc k severu, ale nebylo pochyb, že se brzy *Západní* silnice tím směrem stočí. Pocit téměř šílené radosti (který si označil za veselí) roztál a proměnil se v pocit tichého klidu, který připomínal teritoriální vzduch. Veselí sužovala jediná věc, vzpomínka

(šest, je mu šest, Jackovi bylo šest)

na Jerryho Bledsoea. Proč se jeho mysl vzpouzela a odmítala tu vzpomínku potlačit?

Ne - ne vzpomínku... dvě vzpomínky. Nejprve já a Richard, jak posloucháme paní Feenyovou, když vypráví, jak vyšlehla elektřina a spálila ho, jak mu po celém nose rozpustila brýle, jak slyšela pana Sloata mluvit telefonem a jak to řekl... a pak jak jsem ležel schovaný za pohovkou, nechtěl ve skutečnosti čmukat nebo odposlouchávat, ale slyšel, jak mu otec říká „ Všechno má své následky, a některé z nich mohou být nepříjemné. A Jerry Bledsoe se určitě nepříjemně cítil, že ? Když skončíte s brýlemi rozteklými po celém nose, říkám, že jistě ucítíte něco trošku nepříjemného. Ano...

Jack přestal, úplně se zastavil.

Co tím chceš říct?

Ty víš, co chci říct, Jacku. Tvůj otec byl toho dne pryč. On i Morgan. Byli tam. Kde, kde tam? Myslím, že byli na stejném místě, kde stojí v Kalifornii jejich budova, tam v Amerických Teritoriích. A něco provedli, nebo jeden z nich. Možná něco velkého, možná jen hodili kamenem... nebo zahrabali do hlíny ohryzek. A to se nějak... nějak odrazilo. Odrazilo se to a zabilo Jerryho Bledsoea.

Jack se zachvěl. Ach ano, asi věděl, proč jeho vzpomínkám trvá tak dlouho tu představu vytlačit. Malý taxík, bzukot mužských hlasů, Dexter Gordon hrající na svou trubku. Ta vzpomínka se nechtěla nechat potlačit, protože

(Kdo ty změny dělá, táti)

navrhovala, že pouhou přítomností můžete v druhém světě vyvolat něco hrozného. Začít třetí světovou válku? Ne, asi ne. V poslední době nezavraždili žádné krále, ani mladé, ani staré. Kolik ale stačilo na reakci, která usmažila Jerryho Bledsoea? Zastřelil strýc Morgan Jerryho dvojníka (jestli Jerry nějakého měl)? Zkoušel v Teritoriích prodat nějakému papalášovi schéma elektřiny? Nebo šlo jen o maličkost... věc, která neotřásla zemí víc, než nákup kusu masa v provinčním trhovním městě? Kdo dělal ty změny? Co dělalo ty změny?

Pěkná povodeň, příjemný požár.

Jackovi náhle strašlivě vyschlo v ústech. Přešel k malému potůčku vedle silnice, klesl na kolena a natáhl ruku, aby nabral vodu. Ruka se mu náhle zastavila. Svižná říčka přijala barvy nadcházejícího západu slunce... náhle je ale pohltila červená, takže připomínala mnohem více proud krve, než vodu tekoucí podél silnice. Pak zčernala. Chvilí na to znovu zprůhledněla a Jack spatřil - Když spatřil po Západní silnici uhánět Morganův vůz tažený tuctem zpěněných koní s černými chocholy, unikl mu z úst tichý, mňoukavý zvuk. S pocitem nevolnosti a hrůzy rozeznal, že kočí, který ve vysokých botách sedí na sedátku a bezstarostně jednou rukou práskal bičem, je Elroy. To, co ale svíralo bič, nebyla v žádném případě ruka. Šlo o zvláštní kopyto. Elroy z noční mury řídil kočár. Elroy se šklebil ústy, která zaplňovaly mrtvé tesáky, Elroy se nemohl dočkat, až znovu najde Jacka Sawyera, rozpáře břicho Jacka Sawyera a vyrve vnitřnosti Jacka Sawyera.

Klečel vedle strouhy, oči mu lezly z důlků a ústa se v hrůze a děsu chvěla. Všiml si ve své vizi poslední věci. Ne ničeho velikého. Ve svém dopadu šlo ale o nejhrůznější věc ze všeho: zdálo se, že oči koní září. Vypadaly, že září, protože byly zality světlem - plné západu slunce.

Kočár putoval stejnou cestou na západ... a je za ním.

Jack se odpízlil od potůčku. Nebyl si jist, zda je schopen se v případě nutnosti postavit. Nešikovně se odpotácel na cestu. Padl naplocho do prachu, Speedyho láhev a zrcátko, které mu dal prodavač kobereců, se mu zaryly do břicha. Mírně obrátil hlavu a přiložil pravou tvář a ucho k povrchu Západní silnice.

Na tvrdé a vysušené půdě ucítil nepolevující chvění. Přicházelo z dálky... ale blížilo se.

Ekoy nahoře... Morgan uvnitř. Morgan Sloat? Morgan z Orrisu? Na tom nezáleží. Oba jsou jeden.

S námahou přerušil hypnotický efekt vibrující země a znovu vstal. Vyndal Speedyho láhev - stejnou v Teritoriích i v USA - z vesty a zatáhl vši silou za rašelinovou zátku. Spršce kousků, které do zbývající tekutiny napadaly, nevěnoval žádnou pozornost. V lahvi už nezbylo víc než dva palce. Nervózně pohlédl vlevo, jako by očekával, že se na obzoru objeví černý kočár a koňské oči zaplněné světlem zapadajícího slunce budou zářit jako podivné lampy. Samozřejmě nic nespatriil. Jak už si všiml, obzory nebyly v Teritoriích tak daleko, zvuky dosahovaly mnohem dál. Morganův vůz musel být deset mil východně, možná dokonce dvacet.

Stále jde po mně, pomyslel si Jack a zdvihl k ústům láhev. Ani ne vteřinu předtím, než se napil, zakřičel jeho mozek, *hele, počkej chvílku! Počkej chvílku, blbe, chceš, aby tě zabili?* Vypadal by roztomile, že? Uprostřed Západní silnice, pak skok do druhého světa a uprostřed nějaké jiné silnice. Možná ho porazí nějaký návěs nebo nákladřák.

Odpotácel se ke straně cesty... pak ušel pro jistotu vysokou travou dalších deset nebo dvacet kroků. Naposledy se zhluboka nadechl a nasál příjemnou vůni místa, hledal znovu pocit klidu... pocit duhy.

Musím se pokusit vzpomenout si, jak jsem se cítil, pomyslel si. *Možná to budu potřebovat... možná se sem dlouho nevrátím.*

Rozhlédl se po travinách, do kterých se z východu vkrádala noc. Zadul chladný, ale stále voňavý vítr. Načechrál mu vlasy - začínaly být střapaté - stejně jako načechrával trávu.

Jsi připraven, Jacky?

Zavřel oči a obrnil se proti nepříjemné chuti a zvracení, které bude následovat.

„Banzaj,“ zašeptal a napil se.

Čtrnáctá kapitola

BUDDY PARKINS

S obličejem jen několik palců nad travnatým svahem, který se táhl ke čtyřpruhé dálnici, vyzvrátil jen trochu purpurové tekutiny. Zakroutil hlavou a zhoupal se na kolena, nastavil těžké, šedé obloze vlastní batoh. Ten svět, tento svět, smrděl. Jack se odsunul od zvratků, které pokrývaly stébla trávy. Pach se změnil, ale nezmizel. Ve vzduchu se vznášel benzin a další bezejmenné jedy. Sám vzduch čpěl vyčerpáním a únavou. Umíral a byl trestán i řevem, který se nesl od silnice. Jako obrovská televizní obrazovka se Jackovi nad hlavou vzpínala obrácená strana silničního ukazatele. Vyškrábal se na nohy. Daleko na druhé straně dálnice se třpytila nekonečná vodní hladina, jen o něco málo šedší než obloha. Po povrchu se míhala zvláštní a nepříjemná světélka. Přicházel tam odtud stejný pach kovu a unaveného dechu. Jezero Ontario: a to příjemné, malé městečko je možná Olcott nebo Kendall. Odchýlil se od správného směru o celé míle. Za necelé čtyři a půl dne ztratil víc než sto mil. Předstoupil před značku a doufal, že pravda nebude horší. Vzhlédl k černým písmenům a oťel si ústa. *ANGOLA*. Angola? Kde to je? Téměř přijatelným vzduchem pohlédl na zakouřené městečko.

Rand McNally, ten neocenitelný společník, mu prozradil, že se akry vody jmenují jezero Erie. Neztratil celé dny putování, ale získal je.

Než ale chlapec došel k závěru, že je přece jen chytřejší skočit zpět do Teritorií, jakmile to bude považovat za bezpečné (což znamená, jakmile se Morganův kočár prožene místem, kde stál), než to mohl udělat, než mohl na to dokonce jen pomyslet, musel se vydat do malého, zakouřeného městečka Angola a zjistit, jestli tentokrát Jack Sawyer, Jacky, způsobil nějaké z těch změn, táti. Vydal se po svahu dolů. Dvanáctiletý chlapec v džínách a tričku, na svůj věk vysoký. Vypadaje, jako by se o něho nikdo nestaral, v obličejí náhlý výraz obav.

Uprostřed svahu si uvědomil, že už zase přemýšlí v angličtině.

O mnoho dní později a daleko dále na západě vezme muž, vlastním jménem Buddy Parkins, který právě odešel z Cambridge v Ohiu, vysokého chlapce, který si říká Lewis Farren, a pozná ten výraz obav. Ten kluk Lewis vypadá, jako by se mu usadily obavy v obličejí navždycky. *Hlavu vzhůru, synku, když ne kvůli ostatním, alespoň kvůli tobě*, chtěl Buddy chlapci říct. Podle Příběhu měl ale chlapec dost problémů pro deset lidí. Nemocná matka, mrtvý otec, poslán k tetě, učitelce, z Buckeye Lake... Lewise Farrena tížila spousta věcí. Působil dojmem chlapce, který neviděl od minulých vánoc pohromadě pět dolarů. Přesto... si Buddy trochu myslel, že ho Farrenovic kluk podvádí.

Jedním důvodem bylo, že smrděl jako z farmy, ne z města. Buddy Parkins obdělával se svými bratry tři sta akrů nedaleko Amandy, asi třicet mil severovýchodně od Columbusu. Byl si jist, že v tomhle se mýlit nemůže. Chlapec páchl jako Cambridge a Cambridge je vesnice. Buddy vyrůstal s pachy farmy a dvora, hnoje a rostoucí kukuřice, skleníků a nepraného oblečení. Z chlapce na vedlejším sedadle všechny známé vůně vycházely.

A samotné jeho šaty. Buddy si pomyslel, že musela být paní Farrenová strašně nemocná, když poslala chlapce v rozdrbaných džínách, které byly tak pokryté ztvrdlým blátem, že vypadaly bronzové. A ty boty! Tenisky Lewise Farrena se chystaly rozpadnout na nohou, tkaničky byly zauzlované, látka na mnoha místech roztrhaná nebo prošoupaná.

„Tak voni tvému tátovi sebrali auto, jo, Lewisi?“ zeptal se Buddy.

„Přesně jak jsem říkal, je to tak - ti hnusní zloději přišli po půlnoci a ukradli nám ho přímo z garáže. Myslím, že by se jim to nemělo povolit. Ne lidem, kteří tvrdě pracují a chtějí začít platit, jakmile budou moci, myslíte si to také? Asi ne, že?“

Chlapcův upřímný, opálený obličej se k němu obrátil, jako by vyslovil nejvážnější otázku od dob Nixonovy milosti. Všechny Buddyho instinkty napovídaly, ať souhlasí. Chtělo se mu souhlasit se všemi dobromyslnými názory, které chlapec vonící od práce na farmě pronesl. „Myslím, že když na to přijde, všechno má dvě strany,“ řekl Buddy Parkins ne příliš šťastně. Chlapec zamrkal a obrátil obličej znovu k silnici. Buddy znovu ucítil jeho napětí. Okolo chlapce se vznášel oblak problémů. Trochu zalitoval, že s Lewisem Farrenem nesouhlasil. *Zdálo se, že to potřebuje.*

„Předpokládám, že tvoje teta dělá v Buckeye Lake na základní škole,“ pronesl Buddy a doufal, že chlapec alespoň trochu rozptýlí. Ukáže na budoucnost a ne na minulost.

„Ano, pane, je to tak. Učí na základní škole. Hellen Vaughanová.“ Jeho výraz se nezměnil.

Buddy to ale znovu zaslechl. Nepovažoval se za žádného Henryho Higginse, toho profesora hudby, ale byl si naprosto jistý, že mladý Lewis Farren nemluví jako člověk, který vyrůstal v Ohiu. Chlapcův hlas zněl divně, příliš strnule. Byl plný nevhodných zvratů. Tak vůbec hlas z Ohia nezněl. Zvláště ne potom hlas člověka z ohijské vesnice. Šlo o přízvuk.

Bylo snad možné, že se nějaký kluk z Cambridge v Ohiu naučí takhle mluvit? Ať už byl jeho důvod, jak chtěl šílený, Buddy předpokládal, že ano.

Noviny, které Lewis Farren stále držel pod levým loktem, na druhé straně podporovaly nejhlubší a nejhorší podezření Buddyho Parkinse, že je jeho zapáchající mladý společník uprchlíkem a každé jeho slovo lží. Buddy mírně naklonil hlavu a přečetl název - *The Angola Herald*. Jedna Angola, do které se nahrnuli angličtí žoldáci, leží v Africe a druhá Angola v New Yorku přímo vedle jezera Erie. Nedávno odtamtud viděl ve zprávách záběry. Nemohl si ale teď vzpomenout, o co šlo.

„Rád bych ti položil otázku, Lewisi,“ řekl a odkašlal si.

„Ano?“ odpověděl chlapec.

„Jak je možné, že s sebou chlapec z malého, pěkného městečka na čtyřicítce tahá noviny z Angoly v New Yorku? Což je pěkný kus cesty. Jen jsem zvědavý, synku.“

Chlapec pohlédl na složené noviny v podpaždí a pevně je stiskl, jako by se bál, že se mu vykroutí.

„Ach,“ řekl. „Našel jsem je.“

„Ale hovno,“ vykřikl Buddy.

„Ano, pane. Ležely u nás na zastávce autobusu na lavičce.“

„Ty jsi dnes ráno šel na zastávku autobusu?“

„Těsně před tím, než jsem se rozhodl, že ušetřím peníze a pojedu stopem. Pane Parkinsi, když mě dovezete k odbočce na Zanesville, bude chybět už jen kousek doleva. Možná se dostanu k tetě ještě před obědem.“

„Možná,“ pronesl Buddy a několik mil pokračoval v nepříjemném tichu. Nakonec už to nemohl déle snést, stále se díval před sebe a tiše se zeptal: „Synku, utíkáš z domova?“

Lewis Farren ho ohromil svým úsměvem. Nešklebil se, nic nepředstíral, jen se upřímně usmíval. Celá představa útěku z domova mu přišla legrační. Rozveselila ho. Když se podíval Buddy na stranu, chlapec na něj na zlomek vteřiny pohlédl a jejich oči se setkaly.

Vteřinu, dvě vteřiny, tři... ať ta chvíle trvala jakkoliv dlouho, Buddy Parkins si uvědomil, že je nemytý chlapec, který vedle něj sedí, krásný. Nikdy by to slovo k popisu muže staršího než devět měsíců nepoužil, ale Lewis Farren byl pod nánosem špíny silnice skutečně krásný. Smysl pro humor na chvíli zastínil jeho problémy a na Buddyho, kterému bylo padesát dva let a měl tři dospívající syny, se rozzářila přímočará dobrota, kterou rušily jen nepříjemné zážitky. Ten Lewis Farren, podle vlastních slov dvanáctiletý hoch, se jen dostal dále a viděl více než Buddy Parkins. Co viděl a vykonal, v něm zanechalo stopu krásy.

„Ne, nejsem uprchlík, pane Parkinsi,“ pronesl chlapec.

Pak zamrkal, oči se stáhly zpět do sebe a ztratily svůj lesk a jas. Chlapec se znovu zhroutil do sedadla. Zvedl koleno, opřel ho o palubní desku a zastrčil noviny pod biceps.

„Ne, asi ne,“ odpověděl Buddy Parkins a pohlédl zpět na dálnici. Cítil úlevu, ačkoliv si nebyl jistý proč. „Myslím, že nejsi utečenec, Lewisi. Ale něco s tebou je.“

Chlapec neopověděl.

„Pracovals na farmě, co?“

Lewis k němu překvapivě vzhlédl. „Jo, jasně. Poslední tři dny, dva dolary na hodinu.“

A tvoje máma neměla pro nemoc ani čas ti vyprat šaty, než tě poslala své sestře, je to tak? pomyslel si Buddy. Ale řekl: „Lewisi, rád bych, abys jel se mnou domů. Netvrdím, že utíkáš nebo něco takového, ale jestli ses vodněkad jako je Cambridge, sním celý tohle votlučený, starý auto, gumy a všechno, a mám doma sám tři kluky. Nejmladší, Billy, ten je jenom vo tři roky starší než ty. A my víme, jak u nás kluky krmit. Můžeš zůstat, jak dlouho chceš. Záleží na tom, na kolik chceš odpovědět otázek. Protože já se tě na ně zeptám, hned jak spolu rozložíme první chleba.“

Přešel si dlaní šedé, krátce zastřížené vlasy a podíval se na vedlejší sedadlo. Lewis Farren vypadal jako chlapec, ne jako zjevení. „Budeš u nás vítán, synku.“ Chlapec s úsměvem odpověděl: „To je od vás hezké, pane Parkinsi, ale nemohu. Musím jet za mou, ach, tetou v...“

„Buckeye Lake,“ doplnil Buddy.

Chlapec polkl a znovu se obrátil před sebe.

„Jestli potřebuješ pomoc, pomohu ti,“ zopakoval Buddy.

Lewis si pohladil opálené a silné předloktí. „Tahle cesta je velkou pomocí, vážně.“

Deset minut nato Buddy sledoval, jak se chlapcova opuštěná postava vleče odbočkou na Zanesville. Kdyby se vrátil domů s cizím, špinavým chlapcem na oběd, Emmie by ho asi něčím praštila do hlavy. Jakmile by ho ale spatřila a promluvila s ním, jistě by přinesla nejlepší sklenice a talíře, které jí darovala matka. Buddy Parkins nevěřil, že v Buckeye Lake žije žena jménem Helen Vaughanová, nebyl si jistý, jestli má tajemný Lewis Farren vůbec nějakou matku. Vypadal jako sirotek na daleké cestě. Buddy chlapce sledoval, dokud nezmizel za zatačkou. Pak obrátil oči k obrovskému, žlutofialovému nápisu obchodního domu.

Chvilí uvažoval, že vyskočí z auta, poběží za chlapcem a pokusí se ho přivést zpět... a pak si vzpomněl na scénu ze zpráv v šest hodin. Davy, kouř, Angola, New York. Malé neštěstí, o kterém se nemuselo hovořit víc než jednou. Přihodilo se ale v Angole. Jedna z těch malých tragédií, které svět zahrabe pod hromadu novinového papíru. Buddy dokázal z porušené paměti vylovit jen obrázek nosníků rozhozených jako obrovská stébla po rozbitých autech, která čněla z kouřící díry v zemi. Díra mohla klidně vést do pekla. Ještě jednou pohlédl na prázdné místo, kde stál před chvílí chlapec, dupl na spojku a zařadil jedničku.

Paměť Buddyho Parkinse byla lepší, než si myslel. Kdyby spatřil titulní stranu měsíc starého *Angola Herald*, který svíral „Lewis Farren“, ten tajemný chlapec se strachem pod paží, spatřil by tato slova:

PĚT MRTVÝCH PŘI HROZNÉM ZEMĚTŘESENÍ

Reportér Heraldů Joseph Gargan Práce na Rainbird Towers, které měly být nejvyšší a nejluxusnější stavbou Angoly a měly být dokončeny během šesti měsíců, se tragicky zastavily, když kostru poškodil neslýchaný otřes půdy a pohřbil v sutinách mnoho dělníků. Pět těl bylo vyproštěno z ruin, dva další dělníci jsou nezvěstní, předpokládá se, že také zemřeli. Všech sedm pracovníků - opravářů a svářečů - pracovalo pro firmu Speiser Construction a všichni se v dobu neštěstí nacházeli na nosnících dvou horních pater. Včerejší otřes byl prvním zemětřesením v historii Angoly. Armin Van Pelt z Newyorské univerzity, oddělení geologie, se kterým jsme se dnes telefonicky spojili, popsal osudný otřes jako „seismickou bublinu“. Zástupci Státní komise pro bezpečnost pokračují v prohlídce staveniště, stejně jako tým...

Mrtví muži byli Robert Heidel - 23 let, Thomas Thielke - 34 let, Jerome Wild - 48 let, Michael Hagen - 29 let a Bruče Davey - 39 let. Dva stále pohřešovaní byli Arnold Schulkamp - 54 let a Theodore Rasmussen - 43 let. Jack se nemusel na titulní stranu dívat, aby si na jejich jména vzpomněl. První zemětřesení v historii Newyorské Angoly se přihodilo stejného dne, kdy skočil ze Západní silnice a přistál na hranicích města. Jack Sawyer si částečně přál, aby ho velký, hodný Buddy Parkins vzal s sebou domů, aby dostal u kuchyňského stolu s Parkinsovic rodinou oběd - vařené hovězí a jablkovou nádivku - aby si zalezl do postele pro hosty a přetáhl přes hlavu doma dělanou, prošívanou deku. Aby nikam čtyři nebo pět dní nechodil. Jen ke stolu. Bohužel si ale představil borový kuchyňský stůl plný suků, hromadu drobného sýra a na druhé straně místnosti velikou myší díru vyřezanou v prknech. Z džin Parkinsových kluků vykukovaly tenké, dlouhé ocasy. Kdo dělá ty změny Jerryho Bledsoea, táti? *Heidel, Thielke, Wild, Hagen, Davey, Schulkamp a Rasmussen. Ty Jerryho změny? Věděl, kdo je dělá.*

Když Jack prošel posledním zákrutem dálničního výjezdu, nad hlavou se mu ukázal nápis OBCHODNÍ CENTRUM BUCKEYE, přelétl mu přes rameno a objevil se na druhé straně. Tam si Jack teprve všiml, že se cedule vznáší na trojnožce ze žlutých tyčí, která stojí uprostřed parkoviště. Obchodní středisko připomínalo futuristickou směsici okrově natřených budov, které neměly zdánlivě žádná okna. O vteřinku později si uvědomil, že je středisko zastřešené, že jde o pouhou iluzi samostatných budov. Strčil ruku do kapsy a dotkl se tenké ruličky třiadvaceti jednodolarových bankovek, které tvořily veškeré jeho jmění.

Přeběhl v chladném slunečním světle podzimního odpoledne rychle přes ulici směrem k parkovišti.

Nebýt rozhovoru s Buddy Parkinsem, Jack by nejspíš zůstal na silnici U.S. 40 a pokusil se urazit dalších padesát mil. Chtěl se v příštích dvou nebo třech dnech dostat do Illinois, kde studoval Richard Sloat. Vidina, že se znovu s přítelem Richardem setká, ho držela při životě za těžkých dnů nekonečné práce na farmě Elberta Palamountaina. Představa brýlatého Richarda Sloata s vážným obličejem, který sedí ve svém pokoji v Thayerově škole, ve Springfieldu státě Illinois, ho poháněla stejně jako bohatá jídla paní Palamountainové. Jack si stále přál setkat se s Richardem, jakmile to bude možné. Pozvání Buddyho Parkinse ho ale něčím vyvedlo z míry. Nedokázal jen tak naskočit do dalšího auta a začít vyprávět znovu svůj Příběh. (Jack si připomenul, že Příběh stejně začíná ztrácet na síle.) Nákupní

středisko mu poskytlo skvělou šanci, aby si na hodinu nebo dvě odpočinul. Zvláště pak, když tam objevil kino - právě teď by mohl sledovat to nejloupežnější a nejsentimentálnější *Love story* ze všech filmů.

A před představením - pokud bude mít dost štěstí a kino najde - bude muset obstarat dvě věci, které již odkládal nejméně týden. Jack si všiml, jak se Buddy Parkins dívá na jeho rozpadající se tenisky Nike. Boty se nejen rozpadaly na díly, ale podrážky (kdysi pružné a elasticke) nějakým zvláštním způsobem ztvrdly jako asfalt. Ve dnech, kdy musel ujít dlouhé vzdálenosti, nebo když pracoval celý den vestoje, mu nohy smrděly, jako by se páily.

Druhým úkolem byl telefonát matce. Cítil tolik viny a jiných nepříjemných emocí, že si to ani nechtěl připustit. Nevěděl, jestli nezačne plakat, jakmile uslyší matčin hlas. Co když mu přijde slabá? Co když mu přijde opravdu nemocná? Dokáže pokračovat v cestě na západ, jestli ho Lily bude prosit, aby se vrátil do New Hampshiru? Nemohl si připustit, že matce zavolá. S naprostou přesností si náhle vybavil řadu veřejných telefonních automatů a téměř okamžitě se hovoru vzdal, jako kdyby ze sluchátka mohl vylézt Elroy nebo nějaká jiná teritoriální obluda a sevít ho rukou okolo krku.

Právě v tu chvíli vyskočily dvě asi o rok starší dívky ze sedadla Subaru Brata, který bezstarostně zaparkoval na vyznačeném místě blízko hlavního vchodu. Na vteřinu mu připomněly figuríny, které někdo pokroutil do nešikovně elegantních póz radosti a údivu. Když dívky zaujaly přijatelnější postoje, bez zájmu pohlédly na Jacka a začaly si zkušenými pohyby odhazovat vlasy na správné místo. Měly ob tažené džíny a dlouhé nohy. Když se - jako sebevědomé princezničky z desáté třídy - smály, zakrývaly si ústa rukama, jako by chtěly naznačit, že i smích je směšný. Jack zpomalil a pokračoval chůzí náměstí. Jedna z princezen na něho pohlédla a zašeptala něco hnědovlasé přítelkyni, která stála vedle ní.

Jsem teď jiný, pomyslel si Jack. *Nejsem už jako ony*. Poznání ho ranilo, pocítil samotu.

Předními dveřmi vystoupil podsaditý, blondatý chlapec v modré, prošíváné vestě bez rukávů. Upoutal dívky jednoduchým předstíráním, že je ignoruje. Chlapec, který s největší pravděpodobností chodil do posledního ročníku a určitě byl univerzitním zadákem, přešel Jacka jedním pohledem a uznale se obrátil k průčelí nákupního střediska. „Timmy?“ řekla vysoká, hnědovlasá dívka. „Jo, jo,“ odpověděl chlapec. „Jen jsem přemejšlel, co tady smrdí jako hovno.“ Odměnil dívky malým nadřazeným úsměvem. Hnědovláska se s úšklebem obrátila k Jackovi, pak se vydala s přáteli přes asfaltovou plochu. Všechny tři dívky následovaly Timmyho arogantní postavu skleněnými dveřmi do nákupního centra.

Jack počkal, až se postavy Timmyho a jeho dvora - viditelné přes sklo - zmenšily na vzdálené straně centra do velikosti štěňat. Teprve potom šlápl na destičku, která otevírala dveře.

Objal ho chladný, předžvýkaný vzduch.

Uprostřed jezírka obklopeného lavičkami stála dvouposchodová fontána a stékala z ní voda. Na všech stranách se směrem k ní otvíraly obchody. Z okrového stropu se dolů nesla tichá hudba a bronzové světlo. V přízemí stál hned vedle knihkupectví Walden nalevo od fontány starodávný vozík s popcornem, natřený rudou barvou jako požární automobil, ze kterého se linula vůně pražené kukuřice. Udeřila Jacka ve chvíli, kdy za ním se zasyčením zaklaply skleněné dveře. Jack ihned zjistil, že v Obchodním centru Buckeye žádné kino není. Na druhé straně se vznášel ve výtahu Timmy a jeho nohaté princezny. Jack si pomyslel, že směřují k bistru Kapitánův stůl v nejvyšším patře. Znovu zasunul ruku do kapsy kalhot a dotkl se srolovaných peněz. Spolu s několika desetníky a čtvrtáky leželo na dně Speedyho kytarové trsátka a mince od kapitána Farrena.

Po Jackově levici se tísnil mezi Cukrovinkami pana Chipse a obchodem s alkoholickými nápoji, který reklamoval NOVÉ NÍZKÉ CENY pro bourbon Hiram Walkera Inglenook Chablis, obchod Faya, který ho vábil dlouhým regálem běžeckých bot. Prodavač u pokladny se naklonil a sledoval jak Jack přebírá boty. Z jeho obličeje se dalo vyčíst, že považuje Jacka za zloděje. Jack žádnou ze značek na pultu neznal. Nestály tam žádné Nike nebo Pумы. Nesly jména jako Speedster, Bullseye nebo Zooms. Každý pár měl tkaničky svázané dohromady. Šlo jen o tenisky, nikoliv o skutečné běžecké boty. Jack předpokládal, že budou ale stačit.

Koupil nejlevnější pár, který měli v jeho čísle, modré plátěnky s červenými, zubatými čarami po stranách. Nenašel na botách žádnou značku. Vypadaly téměř stejně jako většina ostatních na pultu. U pokladny odpočítal šest zmuchlaných jednodolarových bankovek a oznámil prodavači, že nebude potřebovat tašku. Sedl si na jednu lavičku u vysoké fontány a stáhl si rozbité Nike, aniž by je rozvazoval. Když vklouzl do nových tenisek, nohy mu zavzdychaly vděčností. Vstal z lavičky a

zahodil staré boty do vysokého, černého odpadkového koše s bílými písmeny NEBUĎTE PRASATA. Menší nápis pod tím hlásal *Zem je náš jediný domov*.

Jack pomalu bezcílně vyrazil dlouhou chodbou a hledal telefony. U stánku s praženou kukuřicí se rozloučil s padesáti centy a dostal litrovou odměrku čerstvého mastného popcornu. Muž středních let, v buřince, s mrožím knírem a klotovými rukávy, který popcorn prodával, mu prozradil, že najde veřejné telefonní automaty za rohem vedle obchodu Třicet jedna chutí, v prvním poschodí. Mlhavě mu pokynul k nejbližšímu výtahu.

Jack vyjel nahoru a po celou dobu si ládoval do úst popcorn. V kabině stál za dvacetiletou ženou a starší ženou, která měla tak široké boky, že zabírala téměř celou šířku výtahu. Obě dvě měly na sobě kalhotové kostýmy.

Kdyby Jack skočil uvnitř Obchodního centra Buckeye - nebo i míli či dvě daleko - otřásly by se zdi a zhroutil strop? Dopadly by na všechny nešťastníky uvnitř cihly, trámy, reproduktory a elektrické vedení? Skončily by prinzeny z desáté třídy, dokonce i arogantní Timmy a většina ostatních s proraženými lebkami, oddělenými končetinami a rozmačkanými hrudními koši a... vteřinku předtím, než Jack dorazil výtahem nahoru, spatřil, jak se k zemi snášejí obrovské kusy zdiva a kovové nosníky, uslyšel hrozivé praskání mramorové podlahy a neslyšitelné, ve vzduchu otištěné výkřiky.

Angola. Rainbird Towers.

Jack ucítil, jak mu začínají vlhnout a svrbět dlaně. Otřel si je do džín.

TŘICET JEDNA CHUTÍ - zářila nalevo bílá světla. Když se k nim obrátil, spatřil na druhé straně zahnutou chodbu. Zářivé, hnědé dlaždice na zdech i na podlaze. Jakmile se chodbou dostal z dohledu, uviděl před sebou

tři telefonní automaty, uschované v průhledných, plastických bublinách. Na druhé straně haly proti telefonům uviděl dveře označené MUŽI a ŽENY.

Jack se postavil pod prostřední bublinu, vytočil nulu, předvolací číslo a číslo Hostince a zahrad Alhambra. „Platba?“ zeptal se operátor a Jack odpověděl: „Je to hovor na účet volaného pro paní Sawyerovou, čtyři - nula - sedm a čtyři - nula - osm. Od Jacka.“

Ohlásila se hotelová operátorka a Jackovi se stáhla hrud'. Přepojila hovor do apartmá. Telefon zazvonil jednou, dvakrát, třikrát.

Pak se ozvala matka: „Ježiši, chlapče, jsem ráda, že tě slyším! Být opuštěnou matkou je pro starou holku, jako jsem já, těžké. Docela mi chybíš, když nepobíháš kolem a neradíš mi, jak jednat s číšníky.“

„Jsi pro většinu číšníků moc chytrá, to je všechno,“ odpověděl Jack a pomyslel si, že se asi rozpláče úlevou.

„Jsi v pořádku, Jacku? Řekni mi pravdu.“

„Jsem v pořádku, jasně,“ řekl. „Jo, jsem v pořádku. Musel jsem se jen ujistit, že... ty víš.“

Telefon elektronicky zašeptal - záchvěv statického rušení, který zazněl jako písek unášený po pláži.

„Jsem O.K.,“ uklidnila ho Lily. „Je mi skvěle. Ani mi není hůř, jestli je to to, s čím se trápíš. Myslím ale, že bych ráda věděla, kde jsi.“

Jack se odmlčel, statické rušení chvíli šeptalo a syčelo. „Jsem teď v Ohio. Brzo už uvidím Richarda.“

„Kdy se vrátíš domů, Jacky?“

„Nemohu říct. Rád bych.“

„Nemůžeš říct, na mou duši, chlapče, kdyby ti nedal otec tak hloupé jméno a kdyby ses mě na to zeptal deset minut před nebo deset minut po...“

Příviv šumu umlčel její hlas a Jack si vzpomněl, jak vypadala v kavárně. Vyhublá, slabá, stará žena. Když rušení pominulo, zeptal se, „máš nějaké problémy se strýcem Morganem? Otravuje tě?“

„Poslala jsem strýce Morgana svinským krokem pryč,“ odpověděla.

„Byl tam? Přijel? Ještě tě otravuje?“

„Zbavila jsem se té Lasice (pzn. V angličtině zní podobně jako sloat) asi za dva dny, co jsi odjel, dítě. Nedělej si o něj starosti, nemarni tím čas.“

„Řekl, kam jede?“ zeptal se Jack. Jakmile však ta slova opustila jeho ústa, telefon ze sebe vyrazil zmučený, elektronický výkřik, který se mu žaty! až do mozku. Jack se zašklebil a odtrhl sluchátko od ucha. Hrozný, kňouravý zvuk rušení zněl tak hlasitě, že by ho slyšel každý, kdo by vstoupil do chodby. „MAMI!“ zakřičel Jack a přidržel telefon tak blízko své hlavy, jak se jen odvažoval. Ječivý šum zesílil, jako by někdo přidal na maximum nenaladěné rádio.

Linka náhle ztichla. Jack si rychle přitlačil sluchátko k uchu, ale zaslechl jen ticho, naprostou tmou. „Haló,“ zašeptal a zatřásl mírně na vidlici. Jako by mu tlačilo do ucha naprosté ticho.

Jako by jeho pohyby vidlicí pomohly, naskočil oznamovací tón - oáza rozumu a pravidelnosti. Jack ihned pokračoval. Vrazil pravou rukou do kapsy a hledal další minci.

Nešikovně svíral levou rukou sluchátko a prohledával kapsu, když zaslechl, jak oznamovací tón náhle zmizel v prázdnotě a na místě zkameněl.

Zcela zřetelně k němu promluvil hlas strýce Sloata, jako by starý dobrý strýc Morgan stál hned vedle telefonu. „Koukej mazat domů, Jacku.“ Sloatův hlas krájel vzduch jako skalpel. „Koukej mazat domů, než tě budeme muset přivést sami.“

„Počkej,“ řekl Jack, jako by žádal o odklad. Ve skutečnosti byl tak vyděšený, že ani nevěděl, co říká.

„Nemohu už déle čekat, malý kámoši, jsi teď vrah. Tak je to, nebo snad ne? Jsi vrah. Nemůžeme ti proto už dát víc šancí. Tak dotáhni svou prdel do hotelu v New Hampshiru. Hned teď. Nebo se možná dostaneš domů v pytli.“

Jack zaslechl, jak sluchátko cvaklo. Upustil ho. Telefon se zachvěl, pak klesl ke zdi. Chvilí volně spočíval v síti drátů, pak těžce dopadl na podlahu.

Za Jackem se s ránou rozletěly dveře mužského záchodu a nějaký hlas vykřikl: „Do PRDELE!“

Jack se obrátil a spatřil hubeného chlapce s krátkým zástřihem, kterému mohlo být okolo dvacítiky, jak zírá na telefony. Měl na sobě bílou zástěru a motýlka. Prodavač jednoho z obchodů.

„Já to neudělal,“ začal Jack. „Prostě se to stalo.“

„Do prdele.“ Ostříhaný prodavač na Jacka zlomek sekundy zíral, škulbl sebou, jako by se chtěl dát na útěk, pak si přešel rukama hlavu.

Jack ustupoval chodbou. Když byl v půlce cesty k výtahům, konečně zaslechl, jak prodavač křičí: „Pane Olafson! Telefon, pane Olafson!“ Jack utekl.

Vzduch venku byl průzračný a překvapivě vlhký. Jack omámeně přešel chodník. O půl míle dál od parkoviště vyrazil směrem k nákupnímu středisku černobílé policejní auto. Jack zatočil a vyrazil po chodníku pryč. Kus

předním se snažila šestičlenná rodina protáhnout vchodem nákupního střediska zahradní lehátko. Jack zpomalil a pozoroval manžela se ženou, jak lehátko příčně naklání, menší děti si na lehátko sedají nebo se jim snaží pomoci a pokusy jim ztěžují. Rodina se nakonec v póze vlajkonošů ze slavné fotografie Iwo Jima vypotácela dveřmi ven. Policejní auto líně zakroužilo širokým parkovištěm.

Hned za dveřmi, kudy se zmatené rodině podařilo protáhnout lehátko, seděl na dřevěné krabici starý černochoch a kolébal v klíně kytaru. Když se Jack pomalu přiblížil, uviděl u mužových nohou kovovou misku. Černý obličej ukrývaly veliké, špinavé, sluneční brýle a střecha poskvrněného filcového klobouku. Rukávy džínové bundy zdobily vrásky jako sloní kůže.

Jack uhnul k okraji chodníku a muže obešel. Všiml si, že mu okolo krku visí vybledlý, bílý karton s ručně psaným oznámením. Písmena byla veliká, roztřesená. Po pár krocích přečetl:

SLEPÝ OD NAROZENÍ ZAHRAJI JAKOUKOLIV PÍSEŇ BŮH VÁM ŽEHNEJ

Málem už okolo muže, který svíral otlučenou, starou kytaru, prošel, když zaslechl jeho hlas - chraplavý a šťavnatý šepot. „Jasňačky.“

Patnáctá kapitola

SNĚHOVÁ KOULE ZPÍVÁ

Jack se k černochovi znovu obrátil, srdce mu v hrudi bušilo.

Speedy

Černochoch zašátral po misce, zvedl ji a zatřásl s ní. Na dně zacinkalo několik mincí.

Je to Speedy. Za těmi tmavými brýlemi je Speedy.

Jack si tím byl jistý. O chvíli později si byl ale stejně jistý, že to Speedy není. Speedy neměl tak široká ramena, tak širokou hrud'. Speedyho ramena byla kulatá a trochu svěšená, hrud' proto vypadala mírně vpadlá. Mississippi John Hurt, žádný Ray Charles.

Byl bych si ale jistý, kdyby si sundal brýle.

Otevřel ústa, aby vyslovil nahlas Speedyho jméno. Starý muž náhle začal hrát. Vrásčité prsty (matně tmavé jako starý ořech, který byl věrně naolejován, ale nikdy ho nikdo nevyleštil) přeběhly svižně a půvabně po strunách a pražcích. Hrál dobře, vybrnkával melodii. Jack ji po chvíli poznal. Šlo o jednu

ze starších desek jeho otce. Vanguardovo album se jménem *Mississippi John Hurt Today*. I když slepec nezpíval, Jack slova znal:

O dobří kámoši, řekněte mi, není to těžké? Když vidíte starého Lewise na novém hřbitově, Andělé ho pochovali....

Hlavními dveřmi vyšel blondatý fotbalista a jeho tři princezny. Každá z nich si nesla kornout zmrzliny. Pan nejlepší Američan držel v každé ruce jeden chillidog. Pomalu se blížili k místu, kde stál Jack. Ten byl tak zaujatý starým černochem, že si jich vůbec nevšiml. Domněnka, že jde o Speedyho, že mu Speedy nějakým způsobem četl myšlenky, ho zcela fascinovala. Jak bylo jinak možné, že tenhle chlapík začal hrát skladbu *Mississippi John Hurt* přesně ve chvíli, kdy Jacka napadlo, že vypadá úplně stejně jako Speedy. A ještě ta píseň, ve které se mluví o jeho vlastním cestovním jménu?

Blondatý fotbalista si oba chillidogy přidržel levou rukou a pravou plácl Jacka do zad, jak mohl nejtvrději. Jackovy zuby skously vlastní jazyk jako past na medvědy. Okamžitě pocítil nesnesitelnou bolest. „Pěkně ses zatřás, smrad'ochu,“ řekl. Princezny se zachichotaly a zavýskly.

Jack se zapotácel a zakopl o slepčovu misku. Mince se rozlétly a rozkutálely. Jemný rytmus bluesové melodie se se zadrnčením zastavil.

Pan nejlepší Američan a Tři princezny už pokračovali dál. Jack se za nimi vytřeštěně díval a pocítil již důvěrně známou, bezmocnou nenávist. Takhle se cítí člověk, který je úplně sám, který je tak mladý, že je ostatním vydán na milost a slouží jim jako potrava (všem od psychotického Osmonda až po starého Luterána, jako byl Elbert Alamontain, který zcela postrádal smysl pro humor a jehož představa o pěkné, slušné denní práci znamenala dvanáct hodin lopotění a čvachtání v rozbahněných polích za vytrvalého říjnového deště, vzpřímené sezení v kabině nákladáku *International Harvester* při obědě, požívání cibulových sendvičů a předčítání z *Jobovy knihy*).

Jackovi se nezdálo, že je musí „dostat“, ačkoliv matně tušil, že kdyby chtěl, mohl by - že získal zvláštní druh síly, téměř elektrický náboj. Občas mu připadalo, že to lidé kolem také vědí. Viděl to v jejich obličejích, kdykoliv na něho pohlédli. Nechtěl je ale dostat. Chtěl jen, aby mu dali pokoj. Chtěl - Slepec šátral kolem a hledal rozkutálené mince. Tlusté ruce mu jemně klouzaly po dláždění, jako by něco pročitaly. Narazil na desetník, obrátil znovu misku a hodil ho dovnitř. *Cink!*

Jack zaslechl slabý hlas jedné z princezen: „Proč ho tam nechají, je tak odporný, vidíte?“

Ještě o něco slaběji: „Jo, jasně,“

Jack poklekl a začal muži pomáhat. Sbíral mince a vracel je do slepčovy misky. Když se předklonil a přiblížil ke starému muži, ucítil kyselý pot, plíseň a nasládlou směsici pachu, která připomínala kukuřici. Elegantně oblečení zákazníci se jim oklikou vyhýbali.

„Děkan, děkan,“ kvákal slepec monotónně. Jack ucítil v jeho dechu staré chilli. „Děkan, Bůh žehnej, Bůh žehnej, děkan.“ „Je to Speedy.“

Není to Speedy.

Vzpomínka, jak málo už mu zbývá kouzelné šťávy, ho nakonec přiměla promluvit. Sotva dva doušky. Nevěděl, jestli se po tom, co se stalo v Angole, dokáže přinutit, aby se znovu do Teritorií vydal. Stále byl ale rozhodnutý zachránit matčin život a to znamenalo, že asi bude muset.

Ať byl Talisman čímkoliv, bude nejspíš muset do druhého světa skočit. aby ho získal.

„Speedy.“

„Bůh ti žehnej, děkan, Bůh ti žehnej, nezaslechl jsem jednu, co se zakutálela tamhle?“ ukázal prstem.

„Speedy! Já jsem Jack!“

„Tady nic rychlého kolem není, chlapče. Ne, pane.“ Ruce se mu šeptavě rozběhly po betonu směrem, kam právě ukázal. Jedna narazila na niklák a hodila ho do misky. Druhá se náhodou dotkla boty elegantně oblečené mladé ženy, která procházela kolem. Odtáhla se a její krásný, prázdný obličej zkřivil téměř bolestný odpor.

Jack zdvihl z kanálu poslední minci. Byl to stříbrný dolar. Velká, stará, ozdobná mince s *Lady Svobodou* na jedné straně.

Do očí se mu nahruly slzy. Stékaly po špinavém obličejí a Jack si je otřel roztřesenou rukou. Plakal pro Thielkeho, Wilda, Hageny, Dawaye a Heidela. Pro svou matku. Pro Lauru DeLoessian. Pro vozkova syna, který ležel mrtvý s převrácenými kapsami na silnici. Především ale sám pro sebe. Cestování po silnici ho unavovalo. Když jel člověk *cadillakem*, možná to byla cesta snů. Když ale musel stopovat, zvedat palec a vyprávět Příběh, který začínal být opotřebovaný, když byl vydán všem na milost a sloužil jim jako potrava, byla to pouze cesta útrap. Pocítil jich mnoho... nemohl se ale všeho vzdát. Kdyby to udělal, rakovina by pohltila matku a nejspíš by si ho odvedl strýc Morgan.

„Nezdá se mi, že to dokážu, Speedy,“ naříkal. „Nevěřím tomu, pane.“ Slepec teď místo rozkutálených mincí tápal po Jackovi. Jemné, vnímavé prsty našly jeho paži a sevřely se kolem ní. Jack ucítil na špičce každého z nich tvrdé mozoly. Muž chlapce k sobě přitáhl do pachů potu, horka a starého chilli. Jack přitiskl ke Speedyho hrudi obličej.

„Hou, chlapče. Žádnýho Speedyho neznám, ale zdá se, jako bys na něj všechno sváděl. Ty - “

„Chybí mi maminka, Speedy,“ naříkal Jack. „A jde po mě Sloat. V nákupním středisku v telefonu to byl on. Byl to on. A to není ještě ze všeho nejhorší. Nejhorší věc se stala v Angole... The Rainbird Towers... zemětřesení... pět lidí... *Já, já to udělal, Speedy, já ty muže zabil, když jsem skočil do našeho světa, já je zabil, stejně jako tehdy zabil můj otec se strýcem Sloatem Jerryho Bledsoea!*“

A bylo to venku. To nejhorší ze všeho. Vyzvrátil tvrdý kámen viny, který mu vězel v hrdle a hrozil, že ho udusí. Zachvátila ho bouře vzlykání. Tentokrát už ale nešlo o strach, byla to úleva. Vyslovil to, přiznal se. Je vrah.

„Hou - ouuuu!“ vykřikl černochoch. V hlase zaznělo perverzní potěšení. Přitáhl si Jacka hubenou, ale silnou paží a kolébal ho. „Chceš nést moc těžkej náklad, chlapče. To je jistý. Měl bys možná nákou část vodložit.“ „Zabil jsem je,“ zašeptal Jack. „Thielkeho, Wilda, Hagena, Daveye...“ „Dobrá, kdyby tu byl tvůj kámoš Speedy,“ začal černochoch, „ať už je to kdokoliv, ať už je kdekoliv na tomhle širokém, starým světě, určitě by ti řek, že celej svět na ramenech neuneseš, synku. To nedokážeš. Nikdo to nedokáže. Zkus na ramenech nést celej svět, no, nejdřív ti zlomí vaz, pak ti veme duši. „Zabil jsem - “ „Tos jim přiložil k hlavám pušku a vystřelil, co?“ „Ne... zemětřesení... skočil jsem...“

„Vo tom nic neviní,“ odpověděl černochoch. Jack se od něho o kousek odsunul a pozoroval černý, vrásčitý obličej s úžasem a zvědavostí. Muž ale obrátil hlavu směrem k parkovišti. Jestli byl slepý, pak mezi ostatními zaslechl klidnější, trochu silnější motor policejního automobilu, který se právě blížil. Díval se teď přímo na něj. „Jenom mi přídě, že si tu ‚frašdu‘ představuješ moc obšírně. Asi by sis myslel, že dyž vokolo pude nákej chlapík a padne mrtvěj s infarktem, žes ho zabil. 'Jů koukněte, já toho chlápka zavraždil jen tím, že jsem tu seděl, a sakra, a kooooonec, a zkááááza, a todle... a támle to!“, Když říkal *to a támhle to*, rychle slova zdůrazňoval, rychle přeskakoval z G na C a zpátky ke G. Smál se, těšilo ho to.

„Speedy - “

„Tady nic rychlýho není,“ pronesl černochoch a předvedl křivý úsměv a žluté zuby. „Jediné snad, jak sou tu náky lidi rychlý a berou na sebe vinu za věci, který možná odstartovali. Možná, chlapče, utíkáš, možná tě honěj.“

Akord G.

„Možná ses jenom trochu mimoň.“

Akord C. Svižný, rychlý přehmat, který Jacka přinutil, aby se i přes všechno usmál. „Možná po tobě de někdo jinej.“ Znovu dolů na G a slepec kytaru odložil (dva policajti v autě si mezitím házeli koranou, který z nich se bude muset Staré sněhové koule dotknout, jestli nebude chtít nastoupit do auta po dobrém).

„Možná kooooonec, možná zkááááza, možná todle, možná támleto...“ Znovu se zasmál, jako by Jackovy problémy byly tou nejlegračnejší věcí, o které kdy slyšel.

„Ale já nevím, co se stane, když - “

„Nikdo nikdy neví, co se stane, když něco udělá, je to tak?“ přerušil ho černochoch, který mohl a nemusel být Speedy Parker. „Ne, nikdo neví. Kdybys o tom přemýšlel, zůstal bys celej den doma, bál by ses vytáhnout paty. Neznám tvý problémy, chlapče. Nechci vo nich nic vědět. Možná ses cvok, když meleš vo zemětřeseních a podobně. Ale když si mi pomoh posbírat peníze a nic si neukrad - spočítal jsem každý *činky cink*, tak to vím - poradím ti. S něčím nic nezmužeš. Lidi vobčas umřou, protože někdo něco udělal... kdyby někdo něco ale neudělal, mohlo by umřít daleko víc lidí. Chápeš, kam to vede, synku?“

Špinavé sluneční brýle se naklonily kupředu.

Jack ucítil hlubokou úlevu a zachvěl se. Chápal to. Samozřejmě. Slepec mu vyprávěl o těžkých volbách. Tvrdil, že je možná rozdíl mezi těžkými volbami a zločinným chováním. A že tady asi žádný zločinec nestojí. Zločinec by mu už před pěti minutami řekl, aby odtáhl domů. „Je docela možný,“ poznamenal slepec a vyloudil ponurý, snížený akord D, „že všechno řeší Pán, jak mi říkala máma a tobě nejspíš zase tvá máma. Jestli byla teda křesťanka. Možná si jen myslíme, že něco děláme, ve skutečnosti se ale děje něco úplně jinýho. To všechno říká Bible. Pánu slouží i to, co vypadá jako zlo. Co si o tom myslíš, chlapče?“

„Nevím,“ odpověděl Jack upřímně. Byl zmatený. Stačilo jen zavřít oči a spatřil, jak ke zdi padá telefonní sluchátko a visí na drátech jako podivná loutka.

„No, čuchám, že tě to nutí, aby ses napil.“

„Cože?“ zeptal se Jack ohromeně. Pak si pomyslel: *Zdalo se mi, že Speedy vypadá jako Mississippi John Hun a tenhle chlap začal hrát blues od Johna Hurta... a teď mluví o kouzelné šťávě. Je opatrný, ale přísahal bych, že mluví právě o tom - musí to tak být!*

„Dokážete číst myšlenky,“ řekl Jack tiše. „Není to tak? Naučil ses to v Teritoriích, Speedy?“

„Vo čtení myšlenek nic nevím,“ odpověděl slepec. „V listopadu budu mít ale už čtyřicet dva let zhasnutý světla. A za čtyřicet dva let se nos a uši něco

naučí. Cítím z tebe laciný víno, synku. Úplně celej vod něj smrdíš. Jako by sis s nim umyl i vlasy!“

Jack ucítil zvláštní, snové provinění. Stejně se cítil pokaždé, když ho někdo z něčeho obvinil a on byl ve skutečnosti nevinný — nebo alespoň částečně nevinný. Když skákal zpět do tohoto světa, jen se dotkl téměř prázdné láhve. Pouhý dotyk ho vyděsil. Cítil se jako evropský sedlák čtrnáctého století při pohledu na třísku z Jediného a skutečného kříže, nebo kosti světce. Bylo v tom kouzlo, ano. Mocné kouzlo. A občas zabíjelo lidi.

„Vážně jsem ho nepil,“ dostal ze sebe na závěr. „S čím jsem vyrazil, je téměř pryč. To... já... pane, vůbec mi to ani nechutná!“ Nervozita začala stahovat Jackův žaludek. Pouhá myšlenka na kouzelnou šťávu v něm vyvolávala pocity zvracení. „Musím ale ještě nějakou sehnat. Jen pro případ.“ „Víc, Ježíši Kriste? Kluk ve tvém věku?“ slepec se zasmál a udělal rukou utišující gesto. „Sakra, to nepotřebuješ. Žádněj kluk nepotřebuje k cestování takovej jed.“ „Ale - “

„Tady. Zaspívám ti písničku, která tě postaví na nohy. Je taková, že ti může pomoci.“

Začal zpívat. Jasný hlas ničím nepřipomínal hlas, jakým hovořil. Byl hluboký, mocný a vzrušující. Žádný přízvuk negra Jima. Jack si pomyslel, že připomíná mohutný, vypracovaný, téměř trénovaný hlas operního pěvce, který se zrovna odreagovává kusem lidové tvorby. Ucítil, jak mu při silném, plném zpěvu naskočila na ruku a zádech husí kůže. Všichni, kteří stáli na chodníku táhnoucím se okolo matné stěny nákupního střediska, se k nim obrátili a poslouchali.

„Když rudý, rudý kohout po - po - poskakuje kolem, KOLEM, když začne zpívat, už nezaslechnete žádný pláč... když začne zpívat svou starou, sladkou PÍSEŇ - “

Na Jacka dolehl sladký a strašlivý pocit podobnosti, pocit, že už píseň nebo alespoň něco velmi podobného slyšel. Když slepec vydrnkával akordy, křivě se šklebil a odhaloval žloutnoucí úsměv, Jack si uvědomil, odkud ten pocit pochází. Věděl, proč se všechny hlavy otočily, jako by širokým Parkovištěm uháněl jednorozec. Byla to nádherná a cizí průzračnost mužova hlasu. Řekněme stejná průzračnost čistého vzduchu, že ucítíte vůni ředkvičky, když ji někdo vytáhne půl míle daleko ze země. Byla to stará dobrá píseň Tin Pan Alley... hlas ale jistě pocházel z Teritorií.

*„Vstávej... vstávej, ty ospalče... vstávej... vstávej, vylez z postele... žij, miluj,, směj se a bud' šťa - “*Kytara i hlas náhle utichly. Jack, který se plně soustředil na slepcův obličej (snad se podvědomě snažil proniknout tmavými slunečními brýlemi a zjistit, zda se za nimi dívají oči Speedyho Parkera), se rozhlédl a spatřil vedle slepce stát dva policisty.

„Víte, já nic neslyším,“ prohlásil kytarista téměř plaše, „ale zdá se mi, že čuchám něco modrého.“

„Do prdele, Sněhová koule, víš, že nemáš pracovat u nákupního střediska!“ vykřikl jeden z policistů.

„Co ti řekl soudce Hallas, když jsi byl naposled v cele? Ve středu města mezi Center Street a Mural Street. Nikde jinde. Sakra, chlape, ses tak senilní? Uhnul ti snad čůrák vod ty ženský, co ti vzala roha? Ježíši, nevím - “

Jeho partner ho chytil za ruku a kývl směrem k Jackovi s gestem, které říkalo „Malí kluci mají velké uši“.

„Jdi za svou mámou, řekni jí, ať si tě hlídá, kluku,“ řekl první policista úsečně.

Jack vyrazil po chodníku k městu. Nemohl zůstat. I kdyby dokázal něco udělat, zůstat nemohl. Měl štěstí, že se policisté zaměřili na muže, kterému říkali Sněhová koule. Kdyby mu věnovali jen jediný pohled, nepochybně by ho vyzvali, aby ukázal své doklady. Ať už měl nové tenisky nebo ne, zbytek působil opotřebeně a otlučeně. Policistům nikdy dlouho netrvá vypátrat děti, které se potulují po silnici. Jestli někdy takové dítě existovalo, byl to určitě Jack.

Představil si, jak ho uvrhnou do zanesvillského lapáku zanesvillští poldové, pěkní hoši v modrém, kteří poslouchají každý den Paula Harveye a podporují prezidenta Reagana, se mezitím budou pokoušet zjistit, kdo je ten malý kluk.

Ne, nechtěl, aby se po něm zanesvillští poldové jen jedinkrát ještě ohlédli.

Ze zadu se blížil motor. Hladce předl.

Jack si povytáhl batoh a sklonil hlavu k novým teniskám, jako by ho strašlivě zajímaly. Koutkem oka spatřil, jak se kolem pomalu plíží policejní automobil.

Slepý muž seděl na zadním sedadle, vedle něho vykukoval krk kytary.

Když se auto stočilo k jednomu z vnějších pruhů silnice, slepec náhle obrátil hlavu a podíval se zadním okénkem. Pohlédl přímo na Jacka...

...přestože Jack neviděl přes špinavé, tmavé brýle, byl si naprosto jistý, že na něj Lester „Speedy“ Parker mrknul.

Dokud se znovu neocítl u nájezdových ramp, dokázal udržet další myšlenky na uzdě. Zastavil se a zkoumal nápisy, které působily dojmem jediných, naprosto jasných předmětů, které zůstaly ze světa, (Světů?)

kde všechno ostatní pohltit šílený šedý vír. Ucítil, jak kolem něho krouží temné deprese, pronikají jeho tělem a pokoušejí se zničit jeho rozhodnutí. Uvědomil si, že část deprese tvoří stesk po domově. Ve srovnání se současnými pocity ale působil dřívější stesk po domově velmi nezrale a slabě. Cítil, že je unášen proudem a chybí mu cokoli pevného, čeho by se mohl zachytit.

Stál u ukazatelů, sledoval provoz na dálnici a uvědomil si, že se začíná myšlenkami blížit k sebevraždě. Nějakou dobu dokázal v cestě pokračovat s představou, že již brzy spatří Richarda Sloata (a ačkoliv si to stěží připouštěl, představa, že by se mohl Richard k němu na cestě k západu připojit, mu proběhla myšlenkami více než jedenkrát. Nebylo by to přeci poprvé, kdy podnikají nějaký Sawyer a nějaký Sloat spolu podivné cesty, že?), ale práce na Palamountainově farmě a podivné události v Obchodním centru Buckeye přidávaly jeho snům pouze nepravý třpyt kočičího zlata.

Jdi domů, Jacky, jsi zničený, zašeptal nějaký hlas. Když budeš pokračovat, skončíš, vykopou z tebe duši... a příště může zemřít padesát lidí. Nebo pět tisíc.

1 - 70 východ.

I - 70 západ.

Náhle vylovil z kapsy minci - minci, která v tomto světě vypadala jako stříbrný dolar. Ať jsou bohové, jací chtějí, nechť jednou provždy rozhodnou. Byl na to, aby sám rozhodl, příliš utahaný. Stále cítil na zádech místo, kam ho udeřil Pan nejlepší Američan. Padne - li orel, vydá se k východnímu nájezdu a zamíří domů. Padne - li panna, bude pokračovat... a nikdy už nepohlédne zpět.

Zastavil se v prachu měkké krajnice a vyhodil minci do chladivého říjnového vzduchu. Vylétla vzhůru, znovu a znovu se otáčela, odrážela sluneční paprsky. Jack zaklonil hlavu, aby mohl sledovat její kurz.

Rodina, která kolem projížděla ve starém obytném automobilu, se na chvíli přestala hádat a zvědavě na něho pohlédla. Muž, který auto řídil (úředník s ustupujícími vlasy, který se občas probouzel uprostřed noci a představoval si, že cítí z hrudi vystřelovat k levé paži nepříjemnou bolest)si náhle vybavil absurdní řadu představ: Dobrodružství. Nebezpečí. Výprava za vznešenými cíli. Sny o strachu a slávě. Zavrtěl hlavou, jako by je chtěl vymazat, a pohlédl do zrcátka. Spatřil, jak se chlapec předklonil a něco si prohlížel. *Kriste, pomyslel si úředník s ustupujícími vlasy. Vyžeň si to z hlavy, Larry, zní to jako nějaká blbá, dobrodružná knížka pro malý kluky.*

Larry se zařadil do pruhu, vyždímal z auta sedmdesátku a na chlapce ve špinavých džínách, který stál u cesty, zapomněl. Jestli se dostane do tří domů, bude se moci dívat na boj o titul ve střední váze na ESPN.

Mince dopadla. Jack se nad ní naklonil. Panna... vůbec tak ale nevypadala.

Žena na minci nebyla Lady Svoboda. Byla to Laura DeLoessian, královna Teritorií. Bože, jak se lišila od bledého, tichého, spícího obličej, který na chvíli spatřil v pavilonu, obklopený snaživými ošetřovatelkami v bílých, vlajících pláštích! Tento obličej byl ostražitý, plný vědomí, nedočkavý a překrásný. Nešlo o klasickou krásu. Na to neměla dost jasnou linku úst a lícni kost byla z profilu trošku zapadlá. Krása proudila z celé vznešenosti a držení hlavy, z jasného pocitu, že musí být laskavá i silná.

A, ach, tak připomínala obličej jeho matky.

Jackovy oči zamlžily slzy. Rozmrkal je, nechtěl jim dovolit, aby se rozproudily. Na jeden den už plakal dost. Dostal odpověď a nemohl nad ní naříkat.

Když znovu oči otevřel, Laura DeLoessian byla pryč. Znovu se na něj z mince dívala Lady Svoboda.

Přesto svou odpověď dostal.

Předklonil se, zvedl minci z prachu, zastrčil ji do kapsy a zamířil k západnímu nájezdu mezinárodní silnice č. 70.

Den nato. Bíle zatažená obloha, vzduch voněl chladným příslibem deště. Hranice mezi Ohiem a Indianou byla odtud už jen co by kamenem dohodil.

„Odtud“ znamenalo kosodřeviny za Lewisburgským odpočívadlem na dálnici I - 70. Jack stál skrytý - alespoň doufal - mezi stromy. Trpělivě čekal, až se mohutný, plešatý muž s mohutným, plešatým hlasem vrátí do svého Chevy Nova a odjede. Doufal, že k tomu dojde, než začne pršet. Byla mu zima, i když ještě nepromokl. Celé ráno měl ucpaný nos a chraplavý hlas. Věděl, že konečně dostává rýmu.

Mohutný, plešatý muž, s mohutným, plešatým hlasem prohlásil, že se jmenuje Emory W.Light. Nabral Jacka okolo jedenácté hodiny severně od paytonu a Jack téměř ihned ucítil v břišních hlubinách unavený, nepříjemný pocit. Emory W.Light už ho předtím vezl. Ve Vermont Light si říkal Tom Fergusson a přiznal, že je předákem v továrně na boty. V Pennsylvanii použil krycí jméno Bob Darrent („téměř jako ten chlapík, který zpíval 'splaš - splaš,' ah - ha - hah - hah“) a zaměstnání se změnilo na ředitele místního gymnázia. Tentokrát Light prohlásil, že je prezidentem První obchodní banky z Paradise Falls, z města Paradise Falls v Ohiu. Fergusson byl štíhlý a snědý, Darrent baculatý a růžový jako čerstvě vykoupané miminko. A tenhle Emory W.Light byl mohutný, podobný sově. Oči za brýlemi bez obrouček připomínaly vařená vejce.

Jack ale zjistil, že jsou všechny rozdíly jen povrchní. Všichni Příběhu naslouchali se stejným zájmem a zatajeným dechem. Všichni se ho zeptali, jestli má doma nějakou přítelkyni. Dříve nebo později najde na stehně ruku (velkou a plešatou ruku). Až se na Fergussona/Darrenta/Lighta podívá, spatří v jeho očích výraz napůl šílené naděje (spojený s výrazem napůl šílené viny) a kapičky potu nad horním rtem (v Darrentově případě zářil pod tmavým knírkem jako malá, bílá očka, která vykukují z podrostu).

Fergusson se ho zeptal, jestli by si chtěl vydělat deset dolarů.

Darrent zvýšil na dvacet.

Light mu mohutným, plešatým hlasem, který v tu chvíli zapraskal a poskočil o několik tónin, nabídl dolarů padesát. Vysvětlil, že má stále padesátku v podpatku levé boty a že by ji Panu Lewisovi Farrenovi velmi rád věnoval. Blízko Randolphu leželo místo, kam by mohli zajet. Opuštěná stodola.

Jack nijak nespojoval stále rostoucí finanční nabídky, které mu Light a jeho převtělení dělali se změnami, kterými na něj možná všechna dobrodružství působila. Od přírody neměl zájem o sebeanalýzu, neohlížel se zpět.

Rychle se ale naučil, jak se s chlapíky jako Emory W.Light vypořádat. První zážitek s Lightem, když si Light říkal Tom Fergusson, mu ukázal, že nejsilnější stránkou odvahy je rozvaha. Když mu Fergusson položil na stehno ruku, automaticky odpověděl podle kalifornských zvyků, kde tvořili gayové jen část celku: „Ne, díky, pane. Jsem čistě heterosexuál.“

Samozřejmě už ho osahávali předtím - většinou v kinech. V Severním Hollywoodu byl v jednom obchodu prodavač, který mu vesele nabídl, že ho v převlékací kabině vykouří (a když mu Jack řekl, ne, díky, prodavač odpověděl: „Správně, tak tedy zkusíme to modré sako, ano?“).

Šlo o problémy, s jakými se dokázal dobře vpadající dvanáctiletý chlapec v Los Angeles prostě vyrovnat, jako se naučí vyrovnat krásná žena s občasným osaháváním v metru. Nakonec si člověk najde způsob, jak situaci zvládnout a nenechat si zkazit celý den. Jasně návrhy jako ten, který přednesl Fergusson byly menším problémem než útoky ze zálohy. Daly se jednoduše odmítnout.

Tak tomu bylo alespoň v Kalifornii. Východní gayové - zvláště tady v balíkově - si zřejmě odmítnutí vysvětlovali jinak.

Fergusson dupl na brzdu a smykem zastavil. Nechal za svým Pontiacem čtyřicetiyardovou gumovou stopu a rozvířil mrak prachu.

„Komu říkáš teplouš?“ *zařval.* „Komu říkáš buzík? Já žádný buzík nejsem! Ježíši! Svezíš posranýho kluka a voň ti řekne, že ses blbej buzík!“

Jack ho omámeně pozoroval. Nebyl na rychlé zastavení připraven a udeřil se sakra silně o vypořádanou palubní desku. Fergusson, který ho ještě před chvílí pozoroval něžným, hnědým očima, teď vypadal, že se ho chystá zabít.

„Vypadni!“ zaječel Fergusson. „Sám ses buzík, ne já! Ty ses buzík! Vypadni, ty malej přihrátej chlapečku! Vypadni! Já mám manželku! Mám i děti! Nejspíš jsem posel Novou Anglii svými bastardy! Nejsem žádný buzík! Ty ses buzík, já ne. TAK VYPADNI Z MÝHO AUTA!“

Jack se od setkání s Osmondem necítil víc vyděšený. Udělal, co muž chtěl. Fergusson stále nadával, odrazil od krajnice a zasypal ho šterkem. Jack se dovlék ke kamenné zdi, posadil se a začal se chechtat. Chechtání přerostlo v řehot. Tehdy se rozhodl, že, dokud se nevybabrá z těch míst, kde dávají lišky dobrou noc, musí vytvořit POLITIKU. „Každý vážný problém potřebuje POLITIKU,“ prohlásil jednou jeho otec. Morgan nadšeně přizvukoval, Jack se ale rozhodl, že se tím nebude nijak zabývat.

Jeho POLITIKA platila na Boba Darrenta a neměl tedy důvod nevěřit, že zapůsobí i na Emory Lighta... mezitím však dostal rýmu a teklo mu z nosu. Přál si, aby to Light chytil a odvezl s sebou. Stál mezi stromy a viděl ho, jak dole přechází s rukama v kapsách sem a tam, mohutná, plešatá hlava pěkně září pod bíle přebarvenou oblohou. Po dálnici uháněly veliké kamiony, vzduch se plnil pachem spáleného dieselu. Les byl zaneřáděn jako všechny lesy podél mezinárodních silnic. Prázdné pytlíky Dorito. Rozšlapané krabice od hamburgerů Big Mac. Zmuchlané plechovky od Pepsi a Budweiseru. Když jste je nakopli, uvnitř zarachotily uzávěry. Roztříštěné láhve Wild Irish Rose a Five O'Clock ginu. Rozervané nylonové kalhotky s plesnivější vložkou stále nalepenou v rozkroku. Na zlomené větvi visel prezervativ. Spousta skvělých věcí, výborně, hej - hej. A na zdech pánského záchodu spousta nápisů. Téměř všechny spojené s chlapíky jako Emory W.Light: *RÁD KOUŘIM VELKÝ ČURÁKY. BUĎ TUNA NEJLEPŠÍ KUŘBU JAKOU SI KDY ZAŽIL. VYŠUKEJ MI PRDEL* Stála tam i báseň pro gaye s vysokými cíli: *AŤ SI MI HO VŠICHNI LIDI VYHONĚJ NA MŮJ PĚKNEJ VOBLIČEJ.*

Strýská se mi po Teritoriích, pomyslel si Jack. Náhlé uvědomění ho ani v nejmenším nepřekvapilo. Stál tady za dvěma, cihlovými budovami vedle 1 - 70, kdesi v západním Ohio, chvěl se v potrhaném svetru, který si koupil zajeden a půl doláče ve výprodeji. Čekal, až si ten mohutný, plešatý muž sedne na prdel a odfíčí.

Jackova POLITIKA byla jednoduchost sama: nedělej si z muže s mohutnými, plešatými rukama a mohutným, plešatým hlasem nepřítele.

Vydechl úlevou. Začínalo to fungovat. Na mohutném, plešatém obličejí Emory W.Lighta se objevil výraz částečného vzteku, částečného odporu. Vrátil se ke svému autu, nasedl, zacouval tak rychle, že málem narazil do projíždějícího kamionu (krátce zazněl klakson, muž v kamionu ukázal Emory W.Lightovi prostředníkem) a odjel.

Teď už šlo jen o to postavit se na nájezd, kde se pojila doprava odpočívadla s dopravou dálnice, zvednout palec... a, jak doufal, chytit stopa, než začne pršet.

Ještě jednou se rozhlédl. *Hnus a bída*. Když se rozhlédl po špíně a rozkladu odvrácené strany odpočívadla, ihned ho ta dvě slova napadla. Cítil, že odtud vychází smrt - nejen z odpočívadla nebo mezinárodních silnic, ale z celé krajiny, kterou putoval. Občas se mu zdálo, že ji dokonce vidí. Zoufalý, horký, tmavě hnědý stín, který připomínal kouř krátkého komína rychlého Jimmy Petea.

Objevil se nový stesk po domově - touha vrátit se do Teritorií, spatřit tmavě modrou oblohu a její mírné zakřivení po stranách horizontu....

To ale působí změny, které zabily Jerryho Bledsoea.

Vo tom nic nevím... jenom mi přídě, že si tu „ vraždu „ představuješ moc obšírně...

Když se vracel k odpočívadlu - cítil, že teď musí opravdu čurat - třikrát rychle kýchl. Polkl, ucítil v krku horké píchnutí a škulbl sebou. Začínal být nemocný, jasně. Skvěle. Ani ne v Indiáne, deset stupňů, předpověď deště, žádný odvoz a teď jsem -

Tok myšlenek se čistě zastavil. Zíral na parkoviště, ústa se mu doširoka otevřela. Vnitřnosti se stáhly a zmáčkly, chvíli se mu zdálo, že se počůrá do kalhot.

Na jednom z asi dvaceti příčných parkovacích míst - tmavě zelený povrch zasypán špínou silnice - stálo BMW strýce Morgana. Nemohl se splést. Ani náhodou. Kalifornské nálepky MLS znamenaly Morgan Luther Sloat. Auto vypadalo, jako by s ním někdo tvrdě a rychle jezdil.

Když ale odletěl do New Hampshiru, jak tu může být jeho auto?

Jackovy myšlenky se zakoktaly. *Je to jen shoda náhod, Jacku, jen -*

Pak uviděl muže, který k němu stál zády u telefonního automatu, a věděl, že to shoda náhod není. Měl na sobě velikou, armádní bundu s kožešinovou podšívkou. Oblek, jaký se hodí do větší zimy, než je deset stupňů. Obrácený zády nebo ne, Jack si ta široká ramena a silnou, mohutnou, pokleslou postavu nemohl splést.

Muž u telefonu se začal obracet, telefon si u ucha přidržoval ramenem.

Jack se přitiskl k cihlové zdi pánského záchodu.

Viděl mě?

Ne, odpověděl si. Ne, nemyslím. Ale -

Ale kapitán Farren řekl, že Morgan - ten druhý Morgan - mě vyčuchá jako kočka myš. To také udělal. Jack, ukryt v nebezpečném lese, spatřil, jak se ten odporný bílý obličej začíná v okénku kočáru měnit.

Tento Morgan ho také vyčuchá. Bude - li mít čas.

Kroky za rohem. Blížily se.

Jackův obličej znehybněl, pokroutil se strachem. Stáhl si batoh, hodil ho na zem. Věděl ale, že je příliš pozdě, že je moc pomalý, že se na rohu objeví Morgan a chytí ho s úsměvem pod krkem. *Nazdar, Jacky! Holááá - ho - lááá - svoboda volááá! Hraje u konce, že, ty malej čuráčku?*

Na rohu se objevil muž v kostkovaném saku, bez zájmu na Jacka pohlédl a přešel ke kohoutku s pitnou vodou.

Vrací se. On se vrací. Pocit viny protentokrát zmizel. Cítil jen hrozný strach zvířete v pasti, který se zvláště mísil s úlevou a radostí. Těžce otevřel batoh a pohlédl na Speedyho láhev, ve které nezbýval ani palec purpurové tekutiny,

(žádný kluk nepotřebuje k cestování takovej jed)

kteřá šplouchala na dně. Nevadí. Vrátil se zpět. Srdce mu při té myšlence poskočilo. Na obličej se mu objevil široký úsměv sobotní noci. Vzepřel se šedému dni i strachu v srdci. *Vrátím se zpět, no jasně, do toho.*

Blížily se další kroky, tentokrát šlo nepochybně o strýce Morgana. Těžká, trochu zženštilá chůze. Strach zmizel. Strýc Morgan něco cítil. Až ale zatočí za roh, spatří jen prázdné pytlíky Dorito a zmuchlané plechovky od piva.

Jack se zhluboka nadechl - ucítil mastné, dieselové, výfukové plyny, kouř aut a chladný, podzimní vzduch. Přiložil láhev ke rtům. Spolkl jednu ze dvou zbývajících dávek. Přestože pevně zavřel oči -

Šestnáctá kapitola

VLK

Sluneční světlo ho udeřilo do víček.

Přes dusivou, nasládlou chuť kouzelné šťávy, cítil ještě něco jiného... teplý pach zvířat. Dokonce je i slyšel, jak se okolo něj pohybují.

Se strachem otevřel oči, ale zpočátku neviděl vůbec nic. Rozdíl v osvětlení byl tak náhlý a rychlý, že si připadal jako člověk, který z ničeho nic zapnul v tmavé místnosti svazek dvousetwattových žárovek.

Opřel se o něho teplý, srstí pokrytý bok. Nebyla v tom hrozba (nebo tomu alespoň Jack věřil), spíš z toho znělo něco jako mám naspěch - musím být pryč - děkuji vám mnohokrát. Jack, který se právě škrábal na nohy, znovu těžce dopadl na zem.

„Haló! Haló! Děte vod něj! A hned!“ Hlasitou, silnou ránu následoval otrávený zvířecí zvuk někde mezi bú a béé. „Boží hřeby! Jste hloupý! Děte vod něj, než vám vykousu vaše debilní voči!“

Oči se mu již přizpůsobily jasu téměř bezchybného, teritoriálního, podzimního dne. Spatřil mladého obra, který stál uprostřed stáda neposedných zvířat, s velkým nadšením a velmi malou silou tloukl zvířata přes boky a trochu nahrbené hřbety. Jack se posadil, automaticky našel Speedyho láhev s posledním, drahocenným soustem a odsunul ji stranou. Ani na chvíli mladíka, který k němu stál zády, nespustil z očí.

Byl vysoký - Jack hádal, že měří nejméně šest stop - ramena měl tak široká, že v poměru k jeho výšce působila nepřirozeně. Dlouhé, mastné, černé a chlupaté vlasy mu spadaly až na lopatky. Když se pohyboval mezi zvířaty, která vypadala jako trpasličí krávy, svaly se mu vzdouvaly a napínaly. Hnal je směrem od Jacka k Západní silnici.

Přestože ho viděl jen zezadu, zdál se mu velmi nápadný. Jacka ale nejvíce překvapilo jeho oblečení. Každý, koho v Teritoriích viděl (včetně sebe), nosil tuniky, vesty a hrubé kalhoty.

Zdálo se, že tenhle chlapík má na sobě montérky Oshkosh.

Pak se obrátil a Jack ucítil, jak mu v hrdle stoupá strašlivá, příšerná hrůza. Vyskočil na nohy.

Byla to stejná věc jako Elroy.

Pastýř byl Elroy.

Ale nebyl.

Jack by možná na to, co následovalo, nečekal. Kino, kůlna a peklo Sunlightova domova - vše by se nestalo (nebo stalo, ale přinejmenším nějak úplně jinak), nebýt tak strašlivého šoku, který ho, když vstal, zcela přimrazil. Nedokázal utíkat stejně jako jelen, kterého hypnotizuje lovcův hledáček.

Když se k němu postava v montérkách přiblížila, pomyslel si: *Elroy tak vysoký a široký nebyl. A jeho oči byly žluté* - Tohle stvoření mělo jasné oči, nemožný odstín oranžové. Pozorovat je bylo stejné jako pozorovat oči dýně na Halloween. A zatímco Elroyův škleb sliboval šílenství a vraždu, úsměv na obličejí tohoto chlapíka byl široký, veselý a neškodný.

Měl holé, ohromné a kulaté nohy, prsty formovaly dvou nebo tříčlenné skupinky a stěží se daly v klubku tvrdých chlupů rozeznat. Jack si se směsicí údivu, strachu a vzrůstajícího pobavení uvědomil, že nepřipomínají kopyta, jako tomu bylo u Elroye, ale tlapy s měkkými polštářky.

Vzdálenost mezi ním a Jackem se zmenšila,

(jeho ? toho ?)

oči zazářily ještě jasnější oranžovou barvou. Na chvíli připomněly Denní svit, který používali lovci nebo lidé od silniční signalizace. Barva vybledla, zůstal blátivý lískový ořech. Jack si v tu chvíli uvědomil, že chlapíkův úsměv působí přátelsky i rozpačitě. Ihned pochopil dvě věci: za prvé, že v muži nebyla ani kapka nebezpečí, za druhé, že byl pomalý. Ne snad slabý, ale pomalý.

„Vlk!“ vykřikl silný, chlupatý chlapec/stvůra s úsměvem. Měl dlouhý a špičatý jazyk a Jack se zachvěním připustil, že Vlk je přesně tím, jak vypadá. Ne kozel, Vlk. Doufal, že se nespletl, když ho zhodnotil jako neškodného. *Jestli jsem ale v tom udělal chybu, nebudu muset alespoň litovat, že udělám ještě další... Už nikdy.* „Vlk! Vlk!“ natáhl jednu ruku, a Jack spatřil, že má ruce, stejně jako nohy, pokryté chlupy. Byly ale jemnější, mnohem dokonalejší, vlastně docela pěkné. Jako bílé proužky na čele koně vyrůstaly nejhustěji na dlaních.

Můj bože, zdá se mi, že si se mnou chce potřást rukou! Vzpomněl si na strýce Tommyho, který mu kdysi řekl, že nesmí nikdy nabízenou ruku odmítnout ani nejhoršímu nepříteli („Jestli musíš, bojuj s ním potom na život a na smrt, nejdříve si s ním ale potřes rukou,“ řekl strýc Tommy). Jack opatrně ruku natáhl, přemýšlel, jestli ji rozmačká... nebo možná sní.

„Vlk! Vlk! Třesou ruce právě teď a tu!“ vykřikl nadšeně chlapec v montérkách Oshkosh. „Právě teď a tu! Starý dobrý Vlk! Hrom do toho! Právě teď a tu! Vlk!“

Jeho stisk byl i přes veliké nadšení velmi jemný, brzdil ho hebký a chlupatý porost ruky. *Montérky a nadšené podávání rukou s chlapíkem, který vypadá jako přerostlý sibiřský hušky a smrdí trochu jako seník po dlouhém dešti,* pomyslel si Jack. *Co dál? Nabídka, abych s ním v neděli zasel do kostela?*

„Starý, dobrý Vlk, jasně! Starý, dobrý Vlk. Právě teď a tu!“ Vlk založil ruce okolo ohromné hrudi a zasmál se potěšen sám sebou. Pak znovu chňapl po Jackově ruce.

Tentokrát s ní mohutně třásl sem a tam. Jack uvažoval, že si taková situace od něho něco žádá. Ten příjemný, ale trochu hloupý mladík, si s ním jinak bude potřásat rukou až do západu slunce.

„Starý, dobrý Vlk,“ zopakoval. Zdálo se, že jde o frázi, kterou má nový Jackův známý obzvlášť v lásce.

Vlk se zasmál jako dítě a pustil Jackovu ruku. Dostavilo se něco jako úleva. Ruka nebyla ani rozmačkána, ani pozřena, poznala ale trochu mořské nemoci. Vlk třásl rukou rychleji než hráč automatů klikou.

„Cizinec, ž'jo?“ zeptal se Vlk, vrazil chlupaté ruce do montérek a začal si s naprostým zaujetím hrát s kapesním sázením.

„Jo,“ řekl Jack a přemýšlel, co tady to slovo znamená. Šlo zde o něco velmi specifického. „Jo, to asi jsem. Cizinec.“

„Hrome síla! Cítím to v tobě! Právě teď a tu, no jo, jo, chlapče? Mám to! Nesmrdí to špatně, víš, ale je to vážně legrace. Vlk! Jsem já. Vlk! Vlk! Vlk!“ zaklonil hlavu a zasmál se. Zvuk zakončilo něco, co nepříjemně připomnělo zavytí.

„Jack,“ pronesl Jack. „Jack Saw - .“ Vlk znovu uchopil jeho ruku a štědře s ní zapumpoval. „Sawyer,“ dokončil to, když byl znovu volný. Usmál se a cítil se jako člověk, kterého někdo udeřil velikou, ohromnou palicí. Před pěti minutami se tiskl k chladné, cihlové zdi sráče na 1 - 70. Teď stál tady, mluvil s mladým chlapíkem, který připomínal víc než člověka zvíře. A ať se na místě propadne, jestli mu nezmezela rýma. „Vlk potkává Jacka! Jack potkává Vlka! Právě teď a tu! Výborně! Dobré! Oh, Jasone! Krávy na cestě! Že jsou blbě! Vlk! Vlk!“

Vlk seběhl s výkřiky dolů k silnici, kde čekala asi polovina jeho stáda a rozhlížela se s výrazy naprostého údivu, jako by se chtěla zeptat, kam odešla všechna tráva. Jack si všiml, že vážně vypadají

jako nějaká zvláštní směsice krav a ovcí. Přemýšlel, jak se může takový kříženec jmenovat. Jediné slovo, které ho ihned napadlo, znělo *obluda* - pomyslel si, že by snad mohlo být jednotné číslo v tomto případě mnohem vhodnější, například *Tady se stará Vlk o své stádo oblud. No jo, právě teď a tu.*

Do hlavy ho znovu uhodila palice. Posadil se a začal se chichotat. Ruce přiložil k ústům, aby zvuky potlačil.

I ta největší obluda nepřesahovala výšku čtyř stop. Kožich byl vlněný, měl ale blátivý odstín vlkových očí (alespoň dokud mu oči nezářily jako halloweenová dýně). Na hlavách jim seděly krátké, pokroucené rohy, které působily zcela neúčinně. Vlk je zahnal z cesty pryč. Šly poslušně, bez známek jakéhokoliv strachu. *Když kráva nebo ovce na mé straně skoku dostane od takového chlapíka ránu,* pomyslel si Jack, *přizabije se, jak se mu bude snažit dostat z cesty.*

Jackovi se ale Vlk líbil - líbil se mu od pohledu, stejně jako se od pohledu bál Elroye. Ten kontrast byl zvláště nápadný, neboť si byli nepopíratelně podobní. Až na to, že Elroy připomínal kozu, zatímco Vlk připomínal... no, vlka.

Jack pomalu kráčet k místu, kde Vlk rozehnal stádo k pastvě. Vzpomněl si, jak se plížil po špičkách v hospodě Oatley chodbou k požárním dveřím, cítil někde nablízku Elroye, cítil ho stejně, jak nejspíš cítila na druhé straně kráva Vlka. Vzpomněl si, jak se začaly Elroyovi kroutit a narůstat ruce, jak mu otekl krk, jak se mu zuby změnilly v zčernalé tesáky. „Vlku?“

Vlk se obrátil a s úsměvem se na něho podíval. Oči zazářily jasně oranžovou barvou, na chvíli vypadaly divoce a inteligentně. Pak žár pominul a na jeho místo se znovu vrátily zablácené, stále rozpačité lískové oříšky. „Jsi... jsi něco jako vlkodlak?“

„Jasně jsem,“ odpověděl Vlk s úsměvem. „Tos uhodil na hřebíček, Jacku. Vlk!“

Jack se posadil na kámen a zamyšleně Vlka pozoroval. Věřil, že už ho nic jako předtím nepřekvapí. Vlk to ale bez problémů zvládl.

„Jak se má tvůj otec, Jacku?“ zeptal se neformálním tónem, jakým se ptáme na příbuzné ostatních lidí.

„Jak se dnes vede Philovi? Vlk!“

Jack si všechny zvláštní události spojil a cítil se, jako by z jeho mozku unikl veškerý vzduch. Chvilí to vypadalo v jeho mozku jako radiová stanice bez jakékoliv myšlenky, stanice, která nevysílá nic jiného než podnosnou vlnu. Pak spatřil, jak se Vlkův obličej mění. Výraz radosti a dětské zvědavosti vystřídal smutek. Jack uviděl, jak se Vlkovi rychle rozšiřují nozdry. „Je mrtvý, že? Vlk! Je mi líto, Jacku. Hrom do toho! Jsem hloupý! Hloupý!“ Vlk se udeřil dlaní do čela a v tu chvíli skutečně zavyl. Zvuk zmrazil Jackovi krev v žilách. Stádo oblud se neklidně rozhlédlo.

„To je v pořádku,“ řekl Jack. Nezaslechl vlastní hlas v myšlenkách, ale v uších, jako by promluvil někdo jiný. „Ale... Jak jsi to věděl?“

„Tvůj pach se změnil,“ vysvětlil Vlk jednoduše. „Věděl jsem, že je mrtvý, protože jsem to z tebe cítil. Chudák Phil! Takový dobrý chlapík! To ti řeknu právě teď a tu, Jacku? Tvůj otec byl dobrý chlapík! Vlk!“

„Ano,“ řekl Jack, „Byl. Jak jsi se s ním ale znal? A jak jsi věděl, že je to můj otec?“

Vlk se na Jacka podíval, jako by se divil, proč se na tak jednoduchou otázku vůbec ptá. „Jasně si pamatuji na jeho pach. Vlci si pachy pamatují. Pácheš jako on.“

Buch! Palice ho znovu udeřila do hlavy. Jackovi se chtělo padnout na tuhý, gumový trávník, sevřít břicho a začít výt. Lidé mu říkali, že má po otci oči a ústa, dokonce i dovednost rychlého napodobování. Nikdy mu ale předtím nikdo neřekl, že páchne jako otec. Přesto věřil, že má ta představa v sobě určitou, šílenou logiku.

„Jak jsi se s ním ale znal?“ zeptal se Jack znovu.

Zdalo se, že je Vlk na rozpácích. „Přišel s tím druhým,“ řekl nakonec. „Tím z Orrisu. Byl jsem jen malý. Ten druhý byl zlý.“

Ten druhý některé z nás ukradl. Tvůj otec nevěděl,“ dodal rychle, jako by se Jack zlobil. „Vlk! Ne! Byl dobrý, tvůj otec.“

Phil. Ten druhý...“Vlk pomalu zavrtěl hlavou. Na obličej se mu objevil ještě jednodušší výraz než radost. Vzpomínka na nějakou noční můru z mládí.

„Špatný,“ zavrčel Vlk. „Zabydlel se v tomto světě, říkal můj otec. Většinou pobýval ve svém dvojníkovi. Pocházel ale z vašeho světa. Věděli jsme, že je špatný, mohli jsme to povědět. Kdo ale Vlky poslouchá? Nikdo. Tvůj otec věděl, že je špatný, ale nemohl ho tak dobře cítit jako my. Věděl, že je špatný, ale ne jak je moc špatný.“

Vlk znovu zaklonil hlavu a zavyl. Od hluboké, modré oblohy se odrazil dlouhý, chladný křik lítosti.

MEZIHRA

SLOAT Z TOHOTA SVĚTA (II)

Morgan vytáhl z kapsy silné bundy (koupil ji v přesvědčení, že je Amerika asi od l. října východně od Skalistých hor pouhou zamrzlou pustinou a teď cítil řeky potu) malou, ocelovou krabičku. Pod západkou se táhlo deset malých knoflíků a čtvrt palce vysoký a dva palce dlouhý obdélník z matného žlutého skla. Opatrně zmáčkl několik knoflíků nehtem malíčku levé ruky a v okénku za krátkou chvíli zazářila řada čísel. Sloat si hračku propagovanou jako nejmenší světový sejf koupil v Curychu. Podle muže, který mu ji prodal, neporuší uhlíkovou ocel ani týden ve spalovací peci.

S cvaknutím se otevřela.

Sloat odsunul dva proužky černého, zlatnického sametu, odhalil věc, která mu patřila víc než dvacet let - dlouho předtím, než se narodil ten hnusný, malý spratek, který způsobil všechny ty potíže. Byl to matný, cínový klíček, který kdysi pasoval do zad mechanického vojáčka. Sloat spatřil vojáčka ve výloze obchodu s partiovým zbožím v podivném, malém městečku Point Venutti v Kalifornii - v městečku, o které měl veliký zájem. S nutkáním tak silným, že ho nedokázal přemoci (vlastně ho ani přemoci nechtěl, vůbec ne, Morgan Sloat vždy považoval nutkání za ctnost), vstoupil a zaplatil za zaprášeného, otlučeného vojáčka pět dolarů. O hračku mu ale nešlo. Zaujal ho klíček, šeptal na něho. Jakmile se zastavil před dveřmi v bazaru, vyjmul vojáčkovi ze zad klíček a uschoval ho do kapsy. Samotnou hračku hodil do odpadkového koše před knihkupectvím Dangerous Planet.

Když teď Sloat stál vedle svého auta na Lewisburském odpočívadle, přidržel si klíček před sebou a pohlédl na něj. Klíč se v Teritoriích měnil na něco jiného, stejně jako Jackova kulička. Když se jednou vrátil, ztratil klíč ve vstupní hale staré budovy úřadu. Muselo v něm tehdy zůstat něco z teritoriálních kouzel, protože ten idiot Jerry Bledsoe se jen hodinu potom usmažil. Zvedl ho Jerry? Nebo snad na něj šlápl? To Sloat nevěděl a ani ho to nezajímalo. Nezajímalo ho ani za mák celý Jerry. Když uvážil, že měl opravář pojistku, která vyžadovala v případě nešťastného úmrtí dvojité ověřování (tu lahůdku mu sdělil správce budovy, se kterým občas kouřil vodní dýmku), představil si, jak Nita Bledsoeová skákala. Jeho však vyváděla z míry pouze ztráta klíčku. Našel ho ale Phil Sawyer, vrátil mu ho bez jakéhokoliv komentáře, jen: „Tady, Morgu. Tvůj šťastný amulet, že? Musíš mít v kapse díru. Našel jsem ho v hale, když odnesli starého chudáka Jerryho.“

Ano, v hale. V hale, kde všechno smrdělo jako motor Waring Blendor, který běžel na nejvyšší rychlost alespoň devět hodin. V hale, kde všechno zčernalo, pokroutilo se a zničilo.

Kromě tohoto malinkého klíčku.

Který se v druhém světě měnil na zvláštní vrhač blesků a který teď visel okolo Sloatova krku nájemném, stříbrném řetízku.

„Jdu si pro tebe, Jacky,“ pronesl Sloat téměř něžným hlasem. „Je čas celou tu směšnou záležitost jedinou ranou zastavit.“

Sedmnáctá kapitola

VLK A STÁDO

Vlk vyprávěl o mnoha věcech. Občas vstával, aby odehnal dobytek z cesty. Jednou, aby ho zahnal asi půl míle na západ k potoku. Když se ho Jack zeptal, kde bydlí, Vlk jen mlhavě mávl rukou k severu. Jak řekl, žije s rodinou. Když ho Jack o několik minut později požádal, aby mu to objasnil, Vlk vypadal překvapeně a prohlásil, že nemá žádnou družku ani děti - že ještě rok nebo dva nedospěje do doby, které říkal „velký měsíc říje“. Jak se na „velký měsíc říje“ těší, jasně prokazoval nevinně necudný úsměv, který se mu objevil na obličejí.

„Řekl jsi ale, že žiješ se svou rodinou.“

„Ach, rodina! Ti! Vlk!“ Vlk se zasmál. „Jasně. Ti! Všichni žijeme společně. Musíme se starat o dobytek, víš. Její dobytek.“

„Královnin?“

„Jo. Ať nikdy, nikdy nezemře.“ Vlk provedl absurdně dojemný pozdrav, krátce se uklonil a pravou rukou se dotkl čela.

Další vyptávání trochu celou otázku Jackovi vyjasnilo. Alespoň mu to tak přišlo. Vlk byl starý mládenec (přestože takové slovo ztěží sedělo). Rodina, o které hovořil, byla velmi početná - doslova Vlíč rodina. Byli nomádi, vášnivě loajální rasa, která putovala sem a tam širými, pustými oblastmi východně od Pustin, západně od „Osad“. Těmi Vlk zřejmě myslel města a vesnice na východě.

Vlkové (nikdy Vlci - když Jack jednou použil správné množné číslo, Vlk se smál, až mu z koutků očí vystříkávaly slzy) byli především dobří a spolehliví pracovníci. Jejich síla byla legendární, odvaha nepochybná. Někteří odešli na východ do Osad, kde sloužili jako strážní královny, vojáci, dokonce jako osobní strážci. Vlk Jackovi vysvětlil, že jejich životy stojí jen na dvou pilířích: Lady a rodina. Řekl, že stejně jako on slouží většina Vlků Lady - dává pozor na stáda.

Krávoovce tvořily nejdůležitější teritoriální zdroj masa, ošacení, tuku a oleje do lamp (to Jackovi neřekl Vlk, Jack si to z jeho řeči ale odvodil). Všechna stáda patřila královně a rodina Vlků je hlídala od nepaměti. Byla to jejich práce. Jack v tom spatřil zvláštní podobnost se vztahem, který existoval mezi bizony a indiány amerických plání... pokud nepřišel do takových teritorií bílý muž a nezvrátil rovnováhu.

„Hle, lev ulehne s jehňátkem, Vlk s obludou,“ zabručel Jack a usmál se. Ležel na zádech, ruce spojené pod hlavou. Do jeho nitra se vplížil úchvatný pocit klidu a míru.

„Co, Jacku?“

„Nic,“ odpověděl. „Vlku, měníš se vážně ve zvíře, když nastává úplněk?“

„Jasně že jo!“ prohlásil Vlk. Vypadal překvapeně, jako by se ho Jack zeptal na něco jako: *Vlku, vážně si vytahuješ zase kalhoty, když se vysereš?* „Cizinci ne, že? Řekl mi to Phil.“

„No, ach, stádo,“ zakoktal Jack. „Když se měníš, oni -“ „Ach, když se měníme, nechodíme blízko ke stádu,“ pronesl Vlk vážně. „Dobrý Jasone, ne! Snědli bychom je, copak to nevíš? A Vlk, který jí vlastní stádo, musí být zabit. To říká *Kniha o dobrém farmaření*. Vlk! Vlk! Když je úplněk, máme svá místa. Stejně tak i stádo. Jsou hloupí, vědí ale, že musí při velkém měsíci odejít. Vlk! Jasně to vědí, hrom do nich!“ „Ale vy maso jíte, nebo ne?“ zeptal se Jack.

„Spousty otázek, stejně jako tvůj otec,“ řekl Vlk. „Vlk! Nevadí. Jo, jíme maso. Jasně že jo. Jsme Vlkové, nebo snad ne?“ „Ale když nejíte maso ze stád, co potom jíte?“ „Jíme dobře,“ odpověděl Vlk a nic už na toto téma nedodal. Byl, stejně jako všechno ostatní v Teritoriích, pro Jacka tajemstvím - tajemstvím nádherným i děsivým zároveň. Skutečnost, že znal Jackova otce i Morgana Sloata - víc než jedenkrát se alespoň setkal s jejich dvojníky - dodala Vlkovu tajemství určité vysvětlení, úplně ho však nedefinovala. Vše, co Vlk řekl, vedlo Jacka k tuctu dalších otázek, většinu z nich ale Vlk nemohl - nebo nechtěl - zodpovědět.

Nejdůležitější byla ta věc s návštěvami Philipa Sawtellea a Orrise. Objeví se poprvé, když byl Vlk v „malém měsíci“ a žil s matkou a dvěma

sestrami z vrhu“. Stejně jako Jack zřejmě jen procházeli, místo na západ však mířili na východ („Řeknu ti pravdu, jsi asi jediný člověk, kterého jsem viděl tak daleko na západě a který stále k západu směřoval,“ řekl Vlk).

Byli oba dost veselou společností. Problémy nastaly až později... problémy s Orrisem. Až když se partner Jackova otce „v tomto světě zabydlel,“ opakoval Vlk znovu a znovu. Teď se ale zdálo, že myslel Sloata v Orrisově přestrojení. Vlk prohlásil, že Morgan ukradl jednu jeho sestru z vrhu („Matka si celý měsíc okusovala ruce a prsty na nohou, když si byla jistá, že ji odvedl,“ vyprávěl Vlk Jackovi věcně) a občas odnesl i další Vlky. Vlk ztišil hlas, na obličeji se mu objevil výraz strachu a hrůzy z pověr. Vyprávěl Jackovi, že „kulhající muž“ některé z těchto Vlků odnesl do druhého světa, Místa cizinců, a naučil je žít se vlastním stádem.

„To je pro chlapíky jako jsi ty velmi špatné, že?“ zeptal se Jack. „Jsou prokletí,“ odpověděl Vlk prostě.

Jack si nejdříve myslel, že Vlk mluví o únosech. Ten však ve spojení se sestrou z vrhu použil teritoriální slovo *odnést*. Začínal chápat, že nešlo vůbec o únosy, pokud se Vlk nesnažil s neuvědomělou poetičností vyjádřit, že Morgan unesl mysl některých Vlků. Jack si teď myslel, že skutečně mluví o vlkodlacích, kteří odhodili starou věrnost Koruně a stádu, obrátili se místo toho k Morganovi... Morganovi Sloatovi a Morganovi z Orrisu. Zcela přirozeně si vzpomněl na Elroye. *Vlk, který jí vlastní stádo, musí být zabit.*

Na muže v zeleném autě, kteří ho zastavili, aby se zeptali na směr, nabídl mu tyčinku Tootsie, a kteří se ho snažili pak zatáhnout do auta. Ty oči. *Ty oči se měnily. Jsou prokletí. Zabydlel se v tomto světě.*

Až doteď se cítil bezpečný a šťastný, že se vrátil do Teritorií, kde byl svěží chlad, ne tupý a kousavý mráz západního Ohia. Cítil se bezpečný s velkým, přátelským Vlkem po boku, daleko od civilizace, míle od všeho, od všech. *Zabydlel se v tomto světě.*

Zeptal se Vlka na svého otce - v tomto světě Philipa Sawtelleho - Vlk jen ale zakroutil hlavou. Byl to hrom do toho, dobrý chlapík a dvojník - tudíž zřejmý Cizinec. Zdálo se ale, že víc Vlk neví. Řekl, že dvojníci jsou něčím podobní vrhu lidí, že o takových věcech nemůže nic říci. Nedokázal ani Philipa Sawtelleho popsat - nepamatoval si ho. Vzpomínal si jen na pach. Řekl Jackovi, že si pamatuje jen tolik, že zatímco oba Cizinci vypadali mile, skutečně milý byl jen Phil Sawyer. Jednou přinesl Vlkovi, jehosestrám a bratrům z vrhu dárky. Jedním z nich (nezměněný ze světa Cizinců) byla Vlkova souprava montérek.

„Nosím je pořád,“ vysvětloval Vlk. „Má matka je chtěla vyhodit, když jsem je nosil asi pět let. Říkala, že jsou ošoupané! Říkala, že jsem na ně už moc veliký! Vlk! Říkala, že už jsou to jen záplaty, které drží další záplaty pohromadě. Já bych se jich ale nevzdal. Koupila nakonec od jednoho obchodníka, který směřoval k Pustinám, nějakou látku. Nevím, kolik zaplatila. A Vlk! Řeknu ti pravdu, Jacku, bojím se zeptat. Obarvila ji namodro a ušila šest kusů. Stejných, jaké mi přivezl tvůj otec. Teď na nich spím. Vlk! Vlk! Asi je to můj hrom do toho polštář.“ Vlk se otevřeně a trochu zamyšleně usmíval, až ho Jack uchopil za ruku. Nikdy by ve starém životě nic takového neudělal, nehledě na okolnosti. Rád Vlkovu teplou, silnou ruku přijal.

„Jsem rád, žeš měl mého otce rád, Vlku,“ řekl.

„Měl! Měl! Vlk! Vlk!“

A pak propuklo peklo.

Vlk přestal mluvit a vyděšeně se rozhlédl.

„Vlku? Co se - “

„Pšššš!“

Pak to Jack zaslechl. Vlčí, citlivější uši zvuk zachytily jako první, rychle ale sílil. Jack si pomyslel, že ho brzy uslyší i hluchý člověk. Dobytek se rozhlížel a začal v neuspořádaném, zmateném klubku couvat na druhou stranu. Jako by někdo v rádiu velmi pomalu trhal prostěradlo. Hlasitost ale vzrůstala. Vzrůstala a vzrůstala, až se Jackovi zdálo, že se *zblázní*.

Vlk vyskočil na nohy, vypadal zmateně, vyděšeně a vystrašeně. Zvuk trhané látky (hluboké, drsné předení) stále rostl. Bečení stáda zesílilo. Některé kusy couvaly k potoku. Když se Jack tím směrem obrátil, spatřil, jak jedna obluda spadla a začala nešikovně tlouct nohama. Strčili ji dolů poskakující, ustupující kamarádi. Vyrázila ze sebe *bééééé*. Další krávoovce přes ni zakopla a byla také pomalým ústupem zadupána do vody. Druhá strana potoka byla vlhká, *nízka*, zelená od rákosí, bažinatá a bahnitá. První krávoovce, která bahna dosáhla, v něm ihned uvízla.

„*Ach, ten hrom do toho, k ničemu - dohřej dobytek!*“ Zahučel Vlk a vrhl se směrem k potoku, kde se zhroutilo první zvíře a vypadalo, že je v posledním tažení.

„Vlku!“ vykřikl Jack, Vlk ho ale neslyšel. Jack sotva rozeznal ve zvuku trhané látky vlastní hlas. Pohlédl kousek vpravo na bližší stranu potoka a otevřel ústa překvapením. Ve vzduchu se něco dělo. Asi tři stopy nad povrchem to vřelo, vybuchovalo, kroutilo se a natahovalo. Jack pruhem vzduchu sice viděl Západní silnici, byla ale rozmazaná a roztřesená, jako by se díval horkým, stoupajícím vzduchem nad spalovnou.

Něco roztahuje vzduch jako ránu — něco se blíží— z které strany? U Ja - sona, dějou se stejné věci, když procházím já ? I v panice a zmatku ale věděl, že tomu tak není.

Jack měl jasnou představu o tom, kdo se takovýmto způsobem blíží.

Rozběhl se dolů z kopce.

Zvuk trhané látky stále sílil, sílil a sílil. Vlk klečel v potoce na kolenou, snažil se pomoci druhému utopenému zvířeti na nohy. To první unášel proud, tělo potlučené a rozmačkané.

„Vstávej! Hrooi do tebe, vstávej! Vlk!“

Strkal a plácal vši silou krávoovce, které do sebe narážely a couvaly. Položil obě ruce okolo hrudi topícího se zvířete a zvedl ho. „VLK! PRÁVĚ TEĎ A TU!“ zakřičel. Rukávy košile se mu na bicepsech roztrhly a připomněly Jackovi Davida Bannera, když se pod vlivem gamapaprsků měnil na Neuvěřitelného Hůlka. Do všech stran se rozlétla voda, Vlk se těžce postavil na nohy, oči mu oranžově žhnuly, modré montérky mu ve vodě zčernaly. Z nozder zvířete, které svíral Vlk v náručí, jako by šlo jen o přerostlé štěně, proudila voda. V očích mělo jen bělmo.

„Vlku!“ zajechel Jack. „To je Morgan! To je - “

„Stádo!“ odpověděl Vlk křikem. „Vlk! Vlk! Moje hrom do toho stádo! Jacku! Nezkoušej -“

Zbytek pohltit strašlivý úder hromu, který otrásl zemí a na chvíli přehlušil i šílený monotónní zvuk trhané látky. Jack se cítil téměř stejně zmatený jako Vlkův dobytek. Vzhlédl a spatřil čistou, modrou oblohu bez mraků. Míle daleko plulo jen několik malinkých, bílých obláčků.

Hrom vyvolal ve Vlkově stádu naprostou paniku. Zvířata se snažila Uprchnout, s vlastní výjimečnou hloupostí však většina z nich začala ustupovat. Narážela do sebe, padala do vody a klesala ke dnu. Jack zaslechl nepříjemný zvuk práskané kosti, který doprovázel výkřik bolesti - *bééééé*. Vlk vzteky zařval, upustil krávoovci, kterou se snažil zachránit a vlekl se k druhému bažinatému břehu potoka. Než se tam dostal, narazilo do něj tucet kusů a porazili ho. Vystříkla voda. Do vzduchu vylétla jemná, zářivá sprška. Jack spatřil, že je Vlk ohrožen, že ho mohou hloupá a prchající zvířata udupat i udusit.

Vkročil do vody, která ztmavla zvířeným bahnem. Proud se ho vytrvale snažil strhnout. S šíleně vyřeštěnými očima okolo něj uháněly bečící krávoovce. Málem ho srazily. Do obličeje mu stříkala voda a Jack seji pokoušel setřít s očí.

Zdálo se, že zvuk pohltit celý svět: TTTTTRRRRRRRRRHHH - Vlk. Alespoň na chvíli na Morgana zapomeň! Vlk je v nebezpečí. Nad vodou se na zlomek sekundy objevila chlupatá, promáčená hlava, pak se přímo přes něj přehnal tři zvířata a Jack viděl jen jednu mávající, kožešinou pokrytou ruku. Znovu se dal do pohybu. Snažil se proplést mezi dobyt看em. Některé kusy ještě stály, jiné sebou házely a topily se ostatním pod nohama.

„Jacku!“ Zahučel ve strašlivém rámusu nějaký hlas. Jack ho znal. Hlas strýce Morgana. „Jacku!“

Zazněl další hrom. Děsivá, ohlušující rána se jako dělostřelecký granát prohnala oblohou.

Jack těžce dýchal, do očí mu visely mokré vlasy. Obrátil se přes rameno... přímo na odpočívadle u - 70 vedle Lewisburgu v Ohiu. Díval se zvlněným, špatně vyrobeným sklem, přesto ale odpočívadlo viděl. Na levé straně oteklého, zmučeného vzduchu se táhl okraj cihlových záchodků. Napravo spatřil čumák něčeho, co připomínalo Chevrolet pick - up. Plul tři stopy nad polem, kde seděl před necelými pěti minutami Jack a klidně rozmlouval s Vlkem. Uprostřed stál Morgan Sloat. Připomínal člena komparsu z filmu o útoku admirála Byrda na jižní pól. Tlustý, rudý obličej pokroutil vražedný vztek. Vztek a ještě něco navíc. Triumf? Ano. Jack věřil, že je to vhodné slovo.

Stál uprostřed potoka ve vodě, která mu dosahovala k rozkroku. Po obou stranách ho míjel dobytek, který bečel a mečel. Zíral do okna, které vyrvalo samotnou podstatu reality, oči rozšířené, ústa ještě více.

Našel mě, našel mě.

„Tady jseš, ty malej blbečku!“ zahromoval na něj Morgan. Hlas byl slyšitelný, ale zastřený. Když procházel z reality tamního světa do tohoto světa, ztrácel na kvalitě. Něco jako muž, který křičí uvnitř telefonní budky. „*Ted uvidíme, co? Co myslíš?*“

Morgan se vrhl vpřed, obličej se mu kroutil a vzdouval, jako by byl vyroben z pružné hmoty. Jack si stačil všimnout, že něco svírá v ruce, že mu něco visí okolo krku. Něco malého a stříbrného.

Sloat si probíjel cestu dírou mezi dvěma vesmíry, Jack zůstal paralyzované stát. Morgan prošel, předvedl vlastní vlkodlaci číslo a změnil se z Morgana Sloata, investora, obchodníka s pozemky a občasného hollywoodského agenta v Morgana z Orrisu, uchazeče o trůn umírající královny. Prokrvené, svěšené čelisti se zúžily. Vyprchala z nich barva. Vlasy se vrátily na místo, vyrostly a zbarvily zaoblenou lebku, jako by hlavu strýce Morgana vymalovala nějaká neviditelná bytost. Lebka byla zcela porostlá. Vlasy Sloatova dvojníka byly dlouhé, černé, splývavé, něčím připomínaly smrt. Jack spatřil, že jsou na šíji staženy, většina se jich ale uvolnila.

Bunda se zachvěla, na chvíli zmizela a objevil se plášť s kapuci. Kožené Sloatovy polobotky se změnilly v tmavé, kožené boty ke kolenům. V místě, kde z jedné vykukoval ukrytý nůž, se prověsil okraj až k zemi.

A malý, stříbrný předmět, který držel v ruce, se proměnil na malý prut zakončený živým, modrým ohněm.

To je vrhač blesků, Ježíši Kriste, to je - “Jacku!”

Výkřik byl tichý, bublá vy, plný vody.

Jack se nešikovně v potoce obrátil, jen tak tak se vyhnul další krávoovci, která plula na hladině mrtvá. Spatřil, jak se Vlkova hlava znovu potápí, jak mává oběma rukama. Jack si k nim probíjaval cestu, vyhýbal se dobyt看u, jak jen mohl. Jeden kus ho tvrdě udeřil do boku, Jack se zhroutil a vdechl vodu.

Rychle vyskočil, kašlal a dusil se. Rukou hledal ve vestě láhev, bál se, aby mu neuplavala. Byla pořád na svém místě. „*Kluku! Otoč se a podívej se na mě, kluku!*“

Ted právě není čas, Morgane. Promiňte, musím ale zjistit, jestli se zachráním před Vlkovým stádem, které mě chce utopit. Pak teprve zjistím, jestli se budu moci zachránit před vaší zkázonosnou tyčí, která mě chce usmažit. Musím -

Nad Jackovým ramenem se zdvihl oblouk modrého ohně a zasyčel. Připomínal vražednou, elektrickou duhu. Zasáhl jednu krávoovci, která uvízla v rákosím zarostlém bahně na druhé straně potoka. Nešťastné zvíře jednoduše explodovalo, jako by spolkló dynamit. Do okolí se rozletěly malé kapičky krve. Na Jacka se snesl dešť kusů masa. „*Otoč se a podívej se na mě, kluku!*“

Ucítil sílu příkazu, obličej mu sevřely neviditelné ruce a pokoušely se ho obrátit. Vlk se znovu dostal nad hladinu, vlasy se mu lepily k obličejí, omámené oči zíraly záclonou jako oči anglického ovčáckého psa. Kašlal a potácel se, zřetelně už nevnímal, kde je.

„Vlku!“ *zařval* Jack, ale na modrém nebi vybuchl další hrom a výkřik udusil.

Vlk se předklonil a vyzvrátil mohutnou dávku vody a bláta. Chvilí nato do něj narazila další vyděšená krávoovce a znovu ho potopila.

A je to, pomyslel si Jack zoufale. A je to, je po něm, musí být, nech ho být, zmiz odtud.

Dále však k Vlkovi postupoval, odstrkoval umírající, slabě bojující krávoovce z cesty.

„*Jasone!*“ zavřeštěl Morgan z Orrisu a Jack si uvědomil, že to není teritoriální kletba. Volal na něj, volal Jackovo jméno. Tady už nebyl Jackem. Tady byl Jasonem.

Královnin syn ale zemřel jako nemluvně, zemřel, on -

Další syčivá, elektrická rána mu rozčíslna vlasy. Znovu uhodila do protějšího břehu a rozpustila další kus Vlkova dobytka. Ne, Jack si všiml, že ne úplně. Na místě zůstaly zapíchnuté v bahně nohy zvířete jako podpěry. Pozoroval, jak se pomalu začaly naklánět do všech směrů. „*OBRAŤ SE A PODÍVEJ SE NA MĚ, HROM DO TEBE!*“ *Voda, proč neudeří do vody, neusmažíme, Vlka a všechna ta zvířata najednou?*

Pak si vzpomněl na své vzdělání páté třídy. Jakmile se dostane elektřina do vody, může putovat kamkoliv... i zpět ke generátoru, který proud stvořil.

Vlkův omámený obličej, který se vznášel pod vodou, Jackovi všechny takové myšlenky vyhnal z hlavy. Byl stále naživu, ale částečně ho kryly krávoovce, které zůstaly bez zjevných zranění v panice přimrazeně stát. Vlkovy ruce se slabě a odevzdaně pohybovaly. Když se k němu Jack konečně přiblížil, jedna z nich poklesla a začala se vznášet jako zvadlý leknín.

Aniž by zpomalil, Jack sklonil levé rameno a vrazil do krávoovce jako Silná ruka ve sportovním příběhu pro chlapce.

Kdyby na místě teritoriálního kompaktního modelu stála normálně velká kráva, Jack by s ní zřejmě nepohnul. Rozhodně ne v silném proudu potoka. Zvíře bylo ale menší než kráva a Jack velmi rozčilený. Když do něho narazil, zabečelo, zapotácelo se a na chvíli padlo na zadek. Pak vystřelilo k protějšímu břehu. Jack uchopil Vlkovy ruce a zatáhl, jak jen dokázal nejsilněji. Vlk vyplul na hladinu neochotně jako prosáklý kmen stromu, oči skelné a napůl zavřené. Z uší, nosu a úst mu crčela voda. Rty měl

modré. Vpravo a vlevo od místa, kde stál Jack a držel Vlka, udeřil dvojitý blesk. Chlapec a jeho přítel připomínali dva opilce, kteří se snaží tančit v bazénu valčík. Na druhém břehu se další krávoovce rozletěla do všech stran, utržená hlava stále bečela. Bažinou se převalila horká vlna ohně, zapalovala chomáče rákosí a pokračovala k suché trávě pole v místech, kde se půda znovu začínala zvedat.

„Vlku!“ zakřičel Jack. „Vlku, pane bože!“

„Uch,“ zasténal Vlk a vyvrhl Jackovi přes rameno teplou vodu plnou bláta. „Uchchchchch...“

Jack spatřil Morganovu vysokou puritánskou postavu v černém kabátě, jak stojí na druhém břehu. Bledý, upírský obličej rámovala romatická kápě. Měl dost času, aby si uvědomil, že i na obávaného strýce fungují kouzla Teritorií. Tady Morgan nepůsobil jako tlustá, vypočítavá, nedůtklivá ropucha s pirátským v srdci a vraždou na mysli. Tady se mu obličej zúžil a našel chladnou mužskou krásu. Mířil stříbrným prutem jako dětskou kouzelnou hůlkou, modrý oheň rval vzduch na kusy.

„*Ted' ty a tvůj hloupý přítel!*“ zaburácel Morgan. Na rtech se mu objevil triumfální škleb, odhalil zapadlé žluté zuby a jednou provždy vymazal Jackovu představu o kráse.

Vlk vykřikl a škulbl sebou v Jackově náruči. Zíral na Morgana, oči oranžové, rozšířené nenávisť a strachem.

„Ty, d'áble!“ *zařval* Vlk. „Ty, d'áble! Moje sestra! Moje sestra z vrhu! Vlk! Vlk! Ty d'áble!“ ,

Jack vytáhl z vesty láhev. Zbýval ještě poslední doušek. Nedokázal Vlka jednou rukou udržet. Ztrácel ho a Vlk vypadal, že si nedokáže sám pomoci. Na tom ale nezáleželo. Stejně ho nemůže vzít sebou do druhého světa... nebo může?

„Ty, *d'áble!*“ křičel Vlk, plakal a mokrý obličej klouzal z Jackova sevření. Zadní díl montérek se vznášel a plul ve vodě. Pach pálené trávy a pálených zvířat. Uder hromu, exploze.

Tentokrát prolétla ohnivá koule okolo Jacka tak blízko, že mu popálila a pokroutila chloupky v nosu.

„*NO JO, VÁS OBA, VÁS OBA!*“ vyl Morgan. „*JÁ VÁM DÁM, PLÉST SE MI DO CESTY, VY MALÍ BASTARDI! OBA VÁS SPÁLÍM! ROZDUPU VÁS NA KUSY!*“

„Vlku, vydrž!“ zavřeštěl Jack. Vzdal se možnosti, že Vlka udrží. Místo toho ho uchopil za ruku a sevřel ho, jak dokázal nejpevněji. „Drž se mě, slyšíš?“ „Vlk!“

Naklonil láhev a ústa mu naposledy zaplavila odporná, chladná chuť hničících hroznů. Láhev byla prázdná. Když polkl, uslyšel, jak se láhev roztříštila ve chvíli, kdy do ní udeřil jeden z Morganových blesků. Zvuk tříštěného skla zněl ale slabě... bzučení elektřiny... i Morganovy vztekklé výkřiky.

Cítil se, jako by padal pozpátku do nějaké jámy. Možná do hrobu. V tu chvíli ho tvrdě sevřela Vlkova ruka, až zasténal. Pocit závratí, pocit, že udělal úplný přemet, začal pohasínat... pak pohaslo i sluneční světlo a vystřídala ho purpurová šed' říjnového šera v samém srdci Ameriky. Do obličeje ho udeřil chladný déšť. Slabě si uvědomil, že voda, ve které stojí, vypadá chladnější, než byla před několika sekundami. Někde nablízku zaslechl důvěrně známé hučení velkých kamionů z mezistátní silnice... zdálo se ale, že přijíždí shora.

Nemožné, pomyslel si. Ale určitě? Jako by se hranice druhého světa natahovala s lehkostí gumy. V jednu chvíli zahlédl v Teritoriích létající nákladáky, které řídí létající teritoriální muži s velkými, plátěnými křídly připevněnými na zádech.

Zpátky, pomyslel si. Zase zpátky, stejná chvíle, stejná silnice.

Kýchl.

Dokonce i stejná rýma.

Dvě věci ale teď stejné nebyly.

Žádné odpočívadlo. Stáli po stehna v ledové vodě potoka, který protékal pod dálnicí.

Vlk tu byl s ním. Druhá změna.

A Vlk křičel.

Osmnáctá kapitola

VLK JDE DO KINA

Nadjezdem prosvištěl další kamion, obrovský dieselový motor burácel. Most se zachvěl. Vlk zakňoural, sevřel Jacka a téměř je oba srazil do vody.

„Nech toho!“ zavolal Jack. „Pusťme, Vlku! To je jen kamion! Pusťme!“

Plácl ho. Nechtěl to udělat. Vlkova hrůza byla politováníhodná. Ale politováníhodná nebo ne, Vlk byl o stopu vyšší a možná o stopadesát Uber těžší než Jack. Jestli ho porazí, oba spadnou do mrazivé vody a určitě dostanou zápal plic.

„Vlk! Nelíbí se mi to! Vlk! Nelíbí se mi to! Vlk! Vlk!“

Sevření ale povolilo. O chvíli potom svěsil ruce k bokům. Když projel nahoře další kamion, Vlk se přikrčil, dokázal se ale ovládnout a Jacka znovu nechtyl. Pozoroval ho ale s němou, roztřesenou prosbou, která říkala: *Dostán mě z toho pryč, dostán mě z toho pryč, raději bych umřel, než být v tomto světě.*

Neudělal bych nic jiného raději, Vlku, ale tam je Morgan, i kdyby nebyl, nemám už žádnou kouzelnou šlávu.

Pohlédl na levou ruku a spatřil, že svírá zubaté hrdlo lahve jako muž, který se chystá k velké barové rvačce. Bylo štěstí, že se Vlk, jak Jacka v hrůze svíral, ošklivě neporezal.

Odhodil ji pryč. *Šplouch.*

Tentokrát dva kamiony. Dvojitý hluk. Vlk zavyl hrůzou a zakryl si rukama uši. Jack uviděl, že z jeho rukou při skoku zmizela většina chlupů. Většina, ale ne všechny. Spatřil také, že první dva prsty přítelových rukou zůstaly přesně stejně dlouhé jako předtím.

„Pojď, Vlku,“ vyzval ho Jack, když pominul rachot kamionů. „Pojďme pryč. Vypadáme jako párek chlapíků, kteří mají být pokřtěni na speciálním *PTL Clubu.*“

Uchopil Vlkovu ruku, a když se pevně sevřela, panicky sebou škubl. Vlk si všiml jeho výrazu a sevření povolil... trochu.

„Neopouštěj mě, Jacku,“ skuhral Vlk. „Prosím, prosím, neopouštěj mě.“

„Ne, Vlku, neopustím tě,“ odpověděl Jack a pomyslel si: *Jak ses do takové šlamastyky dostal, ty hlupáku? Jsi tu, stojíš pod dálničním nadjezdem někde v Ohio s ochočeným vlkodlakem. Jak se ti to líbí? Zvykáš si? No a mimochodem, co měsíc, Jacky? Vzpomínáš?*

Nevzpomínal si. Oblohu zakrývaly mraky, padal chladný déšť. Nebylo podle čeho měsíc určit.

Jaká je pravděpodobnost? Třicet ku jedné v jeho prospěch? Dvacet osm ku dvěma?

Ať už byla pravděpodobnost jakákoliv, nebyla moc dobrá. Nebyla, jaká by měla být.

„Ne, neopustím tě,“ zopakoval a vedl Vlka ke břehu. Na mělčině se vznášely bříškem vzhůru zbytky dětské panenky, skleněná, modrá očka zírala do houstnoucí tmy. Svaly na Jackových pažích bolely od námahy, jak táhl Vlka do tohoto světa. Ramenní kloub pulzoval jako *zkažený* zub.

Když vylezli z vody na zarostlý, špinavý břeh, Jack začal znovu kýchát.

Tentokrát urazil Jack v Teritoriích asi půl míle na západ, (to byla vzdálenost, kterou hnal Vlk své stádo, aby se mohlo napít z potoka, kde pak sám téměř utonul). Zjistil, že tady se posunul alespoň o deset mil. Vlekli se nahoru do břehu. Vlk už ho přestal tahat. Ve zbytcích denního světla spatřil výjezdovou rampu, která odbočovala asi po padesáti yardech vpravo ze silnice. Na odrazové ceduli stálo: *ARCANUM POSLEDNÍ ODBOČKA NA OHIO STÁTNÍ SILNICE PATNÁCT MIL.*

„Musíme stopovat,“ řekl Jack.

„Stopovat?“ zopakoval Vlk s pochybnostmi.

„Podíváme se na tebe.“

Zdálo se mu, že Vlk ujde - alespoň po tmě. Stále měl na sobě montérky, na kterých se teď objevil skutečný nápis *OSHKOSH*. Doma utkaná košile se změnila na modrou, džínovou košili z továrny a připomínala zvláštní přebytky amerického námořnictva. Na holých nohou měl teď ohromné, levné mokasíny, ze kterých kapala voda, a bílé ponožky.

A nejzvláštnější věc ze všeho - uprostřed Vlkova velkého obličejě teď seděly kulaté brýle s kovovými obroučkami, jaké používal John Lennon.

„Vlku, viděl jsi špatně? Tam v Teritoriích?“

„Nevěděl jsem o tom,“ odpověděl Vlk. „Asi jo. Vlk! Určitě tady vidím lépe, s těma skleněnýma očima. Vlk, právě teď a tu!“ Sledoval hukot dálniční dopravy a Jack si na chvíli představil, co asi vidí: velká, kovová zvířata s ohromnými žlutobílými očima, která uhánějí nocí nepředstavitelnou rychlostí a jejich gumová kola brousí silnici. „Vidím lépe, než chci,“ završil Vlk smutně.

O dva dny později se provlekla dvojice unavených chlapců se zmoženými nohama dálnicí 32 mezi nápisem *HRANICE MĚSTA* na jedné straně a restaurací 10 - 4 na druhé. Vstoupili do města Muncie v Indiáne. Jack vytrvale kašlal a měl horečku 39 stupňů. Vlkovi otekl obličej a úplně ztratil barvu. Připomínal boxera, který dostal v divokém boji K.O. Den před tím chtěl natrhat několik pozdních jablek ze stromů, které rostly ve stínu opuštěné stodoly poblíž silnice. Už seděl na stromě, házel si podzimní, scvrklá jablka do montérek, když ho našly vosy, které si vybudovaly hnízdo někde v okapech staré stodoly. Vlk co nejrychleji ze stromu slezl, mračno vos okolo hlavy. Vyl. S jedním úplně zavřeným okem, nosem, který začínal připomínat veliký, fialový kedluben, přesto naléhal, aby si Jack vzal z jablek ta nejlepší. *Žádná* nebyla zvláště dobrá, jen malá, kyselá a červivá. Jack se proto nijak nenajedl. Když ale viděl, co kvůli nim Vlk zakusil, nedokázal je odmítnout.

Kolem se s hukotem prohnalo velké, staré Camaro. „*Halóóóóó, blbečkové!*“ zavolal někdo a následoval výbuch hlasitého, pivem posilněného smíchu.

Vlk zavyl a stiskl Jackovu ruku. Jack doufal, že nakonec hrázu z aut překoná. Teď o tom začínal ale pochybovat.

„To je v pořádku, Vlku,“ řekl unaveně a podvacáté nebo potřicáté toho dne odstrčil Vlkovy ruce. „Už jsou pryč.“

„Hrozně nahlas,“ sténal Vlk. „Vlk! Vlk! Vlk! Strašně nahlas, Jacku, moje uši, moje uši!“

„Bia bia bia,“ odpověděl Jack a pomyslel si: *kalifornské silnice by se ti líbily, Vlku. Jestli spolu ještě poputujeme, podíváme se na ně, O.K.? Pak se mrkneme napař zádův kamionů a terénní honičky motorek. Budeš z nich úplně bláznit.* „Některým lidem se ten zvuk líbí, víš. Ti - “ Znovu ho přepadl záchvat kašle a zlomil ho v pase. Svět na chvíli odplul do šedých stínů. Jen velmi, velmi pomalu se vracel.

„Se líbí,“ zamumlal Vlk. „Jasone! Jak by se to mohlo někomu líbit Jacku? A ten smrad...“

Jack věděl, že smrady jsou pro Vlka to nejhorší. Nebyli tady ještě ani čtyři hodiny a Vlk Ameriku nazval Zemí hrozných smradů. První noci nejméně šestkrát zvracel. Nejprve vyvrhoval blátivou vodu z potoka, který existoval na území Ohia v jiném rozměru, pak se dávil jen nasucho. Všechno ty pachy, vysvětloval zničeně. Nechápal, jak to Jack dokáže vydržet, jak to vůbec někdo dokáže vydržet.

Jack ten pocit znal. Když se vrací člověk z Teritorií, udeří na něho vůně, kterých si málokdy všimne, je - li stále mezi nimi. Dieselový benzin, zplodiny z aut, průmyslový odpad, odpadky, špatná voda, rozložené chemikálie. Pak si na ně znovu zvyknete. Zvyknete, nebo je prostě přestanete vnímat. Jenže tak tomu u Vlka nebylo. Nenáviděl auta, nenáviděl pachy, nenáviděl tento svět. Jack pochyboval, že si kdy zvykne. Jestli nedostane Vlka do Teritoria opravdu brzy, mohl by se zbláznit. *Když je na tom tak zle, možná se z něj zblázním já*, pomyslel si Jack. *Nemám k tomu vůbec daleko*. Pomalu se k nim s řinčením vlekl zemědělský, nákladní automobil plný kuřat, za ním se táhla řada nedočkavých aut, některá troubila. Vlk mu málem skočil do náručí. Jack, oslabený horečkou, se zapotácel k zarostlému, odpadky poházenému příkopu a dřep si na zem tak tvrdě, až mu o sebe cvakly zuby. „Promiň, Jacku,“ omlouval se Vlk smutně. „Hrom do mě!“ „To není tvá vina,“ odpověděl Jack. „Rozchod. Chvilke na přestávku.“ Vlk vedle něj usedl, zvědavě ho pozoroval, ale nepromluvil. Věděl, jak vše Jackovi ztěžuje. Věděl, že má Jack horečku a nemůže postupovat rychleji. Potřeboval předstihnout Morgana, ale bylo v tom i něco jiného. Věděl, jak Jack ze spánku volá matku, jak občas pláče. Při vědomí se ale rozplakal pouze jednou, když začal Vlk trochu šflet na dálniční odbočce u Arcanu. Tehdy si uvědomil, co Jack myslel „stopováním“. Když Jackovi řekl, že si myslí, že „stopovat“ nedokáže - alespoň ne teď a možná nikdy - Jack si sedl na hrazení, zakryl obličej rukama a stkal. Pak toho nechal, to bylo dobře... když dal ale ruce stranou, pohlédl na Vlka takovým způsobem, že si byl jistý, že ho Jack v této Zemi hrozných smradů opustí... a bez Jacka by se brzy zbláznil.

Došli bezpečnostním prahem k Arcanskému nájezdu, Vlk se k Jackovi tulil a natahoval ruce, kdykoliv je v houstnoucím šera mýjelo auto nebo kamion. Jack slyšel vtipné hlasy, které se z aut nesly: „Kde máte auto, teplouši?“ Hodil to za sebe, jako pes vyklepává vodu z kožichu. Jednoduše pokračoval a kdykoliv ucítil, že chce Vlk prchnout do lesů, sevřel mu raku a táhl ho dál. Nejdříve se museli dostat z dálnice, kde bylo stopování zakázáno a pak na západní Arcanský dálniční nájezd. V některých státech bylo stopování na nájezdech legalizováno (alespoň mu to řekl jeden vandrák, se kterým Jack strávil jednu noc ve stodole), ale i ve státech, kde bylo stopování zločinem, policajti přimhouřili oko, když stál člověk na nájezdu.

Nejdříve se tedy museli dostat na nájezd a doufat, že až se k němu budou blížit, nepojede kolem žádná hlídka. Jack ani nechtěl přemýšlet o tom, co by jim mohl policista udělat. Byl by asi přesvědčen, že chytil nové převtělení Charlese Mansona s lennonkami na nose.

Vyšplhali na nájezd a přeběhli západní pruh. O deset minut později u nich zastavil starý, otlučený Chrysler. Řidič, statný muž s býčí šijí a čepičkou s nápisem *FARMÁŘSKÉ VYBAVENÍ*, se zaklonil a otevřel dveře. „Naskočte, kluci! Hnusná noc, co?“

„Díky, pane, máte pravdu,“ zvolal Jack vesele. Myšlenky mu vířily. Přemýšlel, jak do svého Příběhu začlenit Vlka a ani si nevšiml jeho výrazu.

Muž si ho ale všiml.

Obličej mu ztvrdl.

„Čucháš něco špatného, synku?“

Tón hlasu - tvrdý jako obličej - vrátil Jacka do reality. Všechna srdečnost byla tatam. Pozoroval je jako člověk, který právě vstoupil do hospody Oatley, aby snědl pár piv a vypil pár sklenic.

Jack se rychle obrátil a podíval na Vlka.

Ten měl nozdry rozšířené jako medvěd, který našel skunka. Neměl jen vyceněné zuby, měl úplně odtážené rty, kůži pod nosem srolovanou.

„Co je zač, hlupák?“ zeptal se muž s čepičkou *FARMÁŘSKÉ VYBAVENÍ* Jacka tichým hlasem.

„Ne, ach, je jenom - “

Vlk začal vrčet.

A bylo to.

„Ježiši Kriste,“ prohlásil muž tónem člověka, který prostě nemůže uvěřit tomu, co vidí. Dupl na plyn a odrazil od krajnice. Dveře se s bouchnutím zaklaply. V deštivé temnotě pod rampou krátce zasvítily zadní světla, po chodníku, kde stáli, přelétly matné, rudé šipky odlesků.

„Chlapče, to je dobrý,“ řekl Jack a obrátil se k Vlkovi, který se přikrčil v obavě z jeho hněvu. „To je prostě síla! Kdyby měl krátkovlnné rádio, hned naladí na devatenáctý kanál, bude shánět nějakýho

poldu, vyprávět každému a všem, že u Arcanu zkouší stopovat párek šilenců. Jasone! Nebo Ježíši! Nebo Kdokoliv, to je jedno! Chceš vidět, jak se zatlučou nějaký přiblblý hřebíky, Vlku? Udělej to ještě párkrát, a ucítíš je! My! Oba je ucítíme v těle!“

Unavený, zmatený, frustrovaný a téměř zničený Jack se vrhl na příkrčeného Vlka, který mu, kdyby chtěl, utrhne jedinou ranou hlavu od těla. Vlk před ním ucouvl.

„Nekřič, Jacku,“ zasténal. „Ty smrady... být zam... být tam zavřený s těmi smrady...“

„Já nic necítím!“ řval Jack. Hlas se mu zlomil, nemocný krk bolel víc než předtím. Věděl ale, že nemůže přestat. Buď bude křičet, nebo se zblázní. Mokrý vlasy mu spadly do očí. Odhodil je stranou a udeřil Vlka do ramene. Zaznělo krátké křupnutí a ruka ho začala okamžitě bolet, jako by praštil do kamene. Vlk strašlivě zavyl a Jacka to ještě více rozzuřilo. Skutečnost, že Vlkovi lže, ho rozzuřila ještě více. Nebyl tentokrát v Teritoriích ani šest hodin, ale cítil, že auto toho chlapa smrdělo jako pelech divokého zvířete. Pronikavá vůně staré kávy a čerstvého piva (mezi nohama mu stála plechovka otevřeného Strohu) a osvěžovače vzduchu, který visel na zpětném zrcátku a smrděl jako suchý, sladký pudr na obličejích mrtvol. A bylo v tom ještě něco jiného, něco temnějšího, něco vlhčího...

„Vůbec nic!“ zařval a hlas se mu s chrapotáním zlomil. Udeřil Vlka do druhého ramene. Ten znovu zavyl, obrátil se a usedl jako dítě, které stloukl rozzuřený otec. Jack ho začal bít do zad, ruce odhazovaly z jeho montérek spršky vody. Kdykoliv mu klesla ruka, Vlk zavyl. „Tak si na to radši zvykni (*Plesk!*), protože další auto, který pojede okolo, může patřit policajtům (*Plesk!*), nebo to může být pan Morgan Bloat v BMW zeleným jako blití (*Plesk!*) a jestli se umíš chovat jen jako velký mimino, něco hodně ošklivého se nám *stane*: (*Plesk!*), rozumíš tomu?“

Vlk neodpověděl. Seděl v dešti na bobku, záda obrácené k Jackovi, a chvěl se. Plakal. Jack ucítil knedlík v krku, ucítil, jak mu začínají hořet a pálit oči. Vše jen podporovalo jeho vztek. Nějaká ošklivá část jeho já si přála, aby se sám zranil. Věděla, že nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, je ubližovat Vlkovi.

„Obrat' se!“

Vlk to udělal. Ze špinavě hnědých očí za kulatými brýlemi mu stékaly slzy. Z nosu mu visela nudle.

„Rozumíš mi?“

„Ano,“ zasténal Vlk. „Ano, rozumím, ale nemohl jsem s ním jet, Jacku.“

„Proč ne?“ Jack se na něj zlostně podíval, sevřené pěsti na bocích. Ach, jak ho bolela hlava.

„Protože umíral,“ odpověděl Vlk tiše.

Jack na něho zíral, vztek náhle vyprchal.

„Jacku, copak jsi to nevěděl?“ zeptal se Vlk tiše. „Vlk! Ty to snad nedokážeš vycítit?“

„Ne,“ řekl Jack tichým, pískavým, vyčerpaným hlasem. Cítil ale něco, ne? Něco, co ještě nikdy předtím necítil, něco jako směsice...

Došlo mu to a náhle z něj vyprchala všechna síla. Těžce dosedl na hrazení a pohlédl na Vlka.

Výkaly a hnijící víno. Takový byl ten smrad. Ne stoprocentně, ale velmi blízko.

Výkaly a hnijící víno.

„To je nejhnusnější smrad,“ řekl Vlk. „Když lidé zapomínají, jak být zdraví. Říkáme tomu - Vlk! - Černá nemoc. Nemyslím, že vůbec věděl, že ji má. A... tihle Cizinci ji vycítit nedokážou, že ne, Jacku?“

„Ne,“ zašeptal. Kdyby ho náhle teleportovali do New Hampshiru, do matčina pokoje v Alhambře, cítil by ho z ní?

Ano, cítil by, jak z jejích pórů vychází stejný zápach, pach výkalů a hnijícího vína — Černá nemoc.

„My tomu říkáme rakovina,“ zašeptal Jack. *My tomu říkáme rakovina a moje matka ji má.* i

„Já prostě nevím, jestli budu moci stopovat,“ vysvětloval Vlk. „Jestli chceš, zkusím to znovu, ale ty pachy... uvnitř... jsou dost hrozný i na otevřeném vzduchu, Vlk! Ale uvnitř...“

Tehdy Jack přiložil ruce k obličejí a plakal, částečně zoufalstvím, především naprostou vyčerpaností. A ano, výraz, o kterém si Vlk myslel, že ho na Jackově obličejí zahlédl, se tam skutečně objevil. Chvilkové pokušení Vlka opustit bylo více než pouhé pokušení, znělo jako nesnesitelný rozkaz. Pravděpodobnost, že se dokáže dostat do Kalifornie a nalézt talisman - ať už je čímkoliv - byla malá už předtím. Teď se ale zmenšila na pouhou tečku na obzoru. Vlk ho bude nejen zpomalovat. Vlk je dříve nebo později dostane do vězení. Pravděpodobně dříve. A jak vysvětlí Vlkovu existenci Rozumnému Richardu Sloatovi? Vlk spatřil v Jackově obličejí výraz chladné vypočítavosti, který mu

podlomil kolena. Padl na ně a vztáhl k Jackovi ruce jako nápadník ve špatném, viktoriánském melodramatu.

„Neodcházej a neopouštěj mě, Jacku,“ naříkal. „Neopouštěj starého Vlka, nenechávej mě tady, ty jsi mě sem přivedl, prosím, prosím, nenechávej mě samotného...“

Dál už všechna slova splynula. Snad se pokoušel mluvit, zdálo se ale, že už dokáže jen vzlykat. Jack ucítil, jak na něho klesá strašlivá únava. Padla mu jako sako, které často nosí. *Nenechávej mě tady, ty jsi mě sem přivedl...* A bylo to venku. Je za Vlka zodpovědný, ne? Ano. Ale, samozřejmě, že ano. Chytil Vlka za ruku a vytáhl ho z Teritorií do Ohia, ještě ho bolelo rameno. Samozřejmě neměl jinou možnost. Vlk se topil, a i kdyby se neutopil, Morgan by ho usmažil tou věcí, která vrhala blesky. Mohl se tedy na Vlka obrátit, mohl se ho zeptat: *Čemu bys dával přednost, starý kamaráde, Vlku? Být tady a mít strach, nebo tam a mrtvý?*

Mohl, ano, a Vlk by neodpověděl, protože nebyl v oboru přemýšlení příliš dobrý. Strýc Tommy ale velmi rád citoval čínské přísloví, které znělo: *Za člověka, kterému jsi zachránil život, budeš do smrti zodpovědný.*

Ať se krčil, ať plácal legračně nohama, byl za Vlka osobně zodpovědný.

„Neopouštěj mě, Jacku,“ stkal Vlk. „Vlk - Vlk! Prosím, neopouštěj starého, dobrého Vlka. Pomohu ti, budu stát v noci na stráži. Dokážu toho hodně, jen ne ne -“

„Přestaň bulit a vstaň,“ přerušil ho Jack tiše. „Neopustím tě. Musíme se ale odtud dostat pro případ, že sem ten chlap na nás pošle policajty. Tak jdem.“

„Vymyslel jsi, co uděláme pak, Jacku?“ zeptal se Vlk nesměle. Víc než půl hodiny seděli v zarostlém příkopu nad městem Muncie, a když se Jack k němu obrátil, Vlkovi při pohledu na jeho úsměv spadl kámen ze srdce. Úsměv byl unavený. Vlkovi se nezdály tmavé, unavené kruhy pod Jackovým očima (ještě méně se mu líbil jeho pach - pach nemoci) - přesto šlo o úsměv.

„Myslím, že vím, co bychom měli udělat tam,“ řekl Jack. „Přemýšlel jsem o tom již před několika dny, když jsem si koupil nové tenisky.“

Zvedl nohy. V tíživém tichu je s Vlkem sledovali. Byly odřené, otlučené a špinavé. Levá podrážka volala na zbytek boty adieu. Jack je měl.. - svařtil čelo a zamyslel se. S horečkou se přemýšlelo velmi těžko. Tři dny.

Jen tři dny, co je vybral ve výprodeji obchodu Fayva. Ted' vypadaly staře.

Staře.

„Stejně...“ vzdechl Jack. Pak pokračoval. „Vidíš tamhleto stavení, Vlku?“

Budova, výbuch nezajímavých úhlů a šedých cihel, stála jako ostrov uprostřed gigantického parkoviště. Vlk věděl, jak bude smrdět asphalt: jako mrtvá, rozkládající se zvířata. Ten pach ho téměř zadusí a Jack si toho ani nevšimne.

„Pro tvou informaci na nápisu stojí Town Line Sixplex,“ řekl Jack. „Zní to jako konvice na kávu, ale ve skutečnosti je to kino s šesti sály. Určitě je tam jeden, který se nám bude líbit.“ *A odpoledne tam nebude mnoho lidí, a to je dobré, protože ty máš nepříjemný zvyk přitahovat pozornost, Vlku.* „Tak pojd'.“ S problémy se postavil na nohy.

„Co je to kino, Jacku?“ zeptal se Vlk. Věděl, že je Jackovým velikým problémem, věděl, že je tak hrozným problémem, že se bál proti čemukoliv protestovat, nebo projevit neklid. Měl ale děsivou intuici, že *jít do kina a stopovat* může být jedno a totéž. Jack říkal řvoucím povozům a drožkám „auta“ a „Chevrolety“ a „Jartrany“ a „obytné vozy“ (Vlk věřil, že ty poslední musí připomínat teritoriální dostavníky, které vozí cestující z jedné zastávky na druhou). Říká se hučícím, páchnoucím povozům také „kina“? Znělo to dost pravděpodobně.

„No,“ začal Jack, „jednodušší je ti to ukázat, než vysvětlovat. Myslím, že se ti to bude líbit. Pojd'.“

Jack se vypotácel z příkopu a na chvíli poklesl na kolena. „Jacku, jsi v pořádku?“ zeptal se Vlk dychtivě.

Jack přikývl. Vyrazili přes parkoviště, které smrdělo právě tak hrozně, jak si Vlk představoval. %

Větší část z třiceti mil mezi Arcanem v Ohio a Muncie v Indiáne urazil Jack na Vlkových širokých zádech. Vlka děsila auta, šokovaly kamiony, téměř veškeré pachy u něj vyvolávaly nevolnost. Při všech náhlých, hlasitých zvucích vyl a prchal. Téměř nevěděl, co je to únava. *Zatím to vypadá, že můžeš „téměř“ vynechat*, pomyslel si Jack. *Zatím se zdá, že je neúnavný.*

Jack je vyvedl z Arcanského nájezdu co možná nejrychleji, nutil promáčené, rozbolavělé nohy k rychlému klusu. Hlava mu pulzovala, jako by měl uvnitř kluzkou, ohýbající se pěst. Tělem mu

projížděly vlny horka a chladu. Po levici lehce kráčel Vlk, krok tak dlouhý, že s Jackem dokázal držet tempo jen rychlejší chůzí. Jack věděl, že už je z policistů možná paranoidní, muž v čepičce *FARÁŘSKÉ VYBAVENÍ* vypadal vážně vyděšený. A nasraný.

Neušli ani čtvrt míle, když se mu v boku ozvalo hluboké, nepříjemné píchání. Požádal Vlka, zda by ho na chvíli mohl nést na koníka.

„Ha?“ zeptal se Vlk.

„Vždyť víš,“ odpověděl Jack a ukazoval.

Na Vlkově obličejí se objevil široký úsměv. Konečně něco, čemu rozuměl; konečně něco, co mohl udělat.

„Chceš svézt na prasátko!“ zakřičel potěšené.

„Jo, asi...“

„Ale jo! Vlk! Právě teď a tu! Vozíval jsem své bratry z vrhu! Naskoč, Jacku!“ Předklonil se a připravil ruce jako třmeny pro Jackova stehna.

„No, a když budu moc těžký, prostě mě p -“

Než větu dokončil, Vlk ho vyhodil a utíkal s ním silnicí do tmy - opravdu utíkal. Chladný, deštivý vzduch odváděl Jackovi vlasy z rozpáleného čela.

„Vlku, úplně se vyčerpáš!“ zavolal.

„Já ne! Vlk! Vlk! Běžím teda tu!“ Jeho hlas zněl od chvíle, kdy se sem dostali, poprvé skutečně šťastně. Utíkal po celé dvě hodiny, dokud se neocitli západně od Arcana a nepohybovali se po tmavé, neznačené, dvoupruhé asfaltce. Jack spatřil opuštěnou, skleslou stodolu. Stála uprostřed zarostlého a zanedbaného pole. Tam té noci přespali.

Vlk nechtěl mít nic společného s centry měst. kde hučela doprava jako povodeň, kde stoupaly k nebi odporne mraky smradu. Jack se cítil stejně. Vlk uháněl, co mohl. Přesto ho přiměl jednou zastavit u obchodu blízko Harrisville, přímo proti odbočce na Indiánu. Vlk čekal nervózně na cestě, posedával, ryl ve špíně, vstával, chodil v malém kroužku a znovu usedal. Jack mezitím koupil noviny a pozorně přečetl stranu s předpovědí počasí. Další úplnek měl být 31. října, na Halloween. Skvěle to do sebe zapadalo. Obrátil na přední stranu, aby se podíval, jaký je dnes den. Bylo 26. října.

Otevřel jedno křídlo skleněných dveří a vstoupil do haly Town Line Sixplexu. Rychle zkontroloval Vlka, ten ale vypadal (alespoň pro tuto chvíli) docela v pořádku. Ve skutečnosti se Vlk cítil docela optimisticky... alespoň

pro tuto chvíli. Uvnitř budovy se mu nelíbilo, nebylo to ale auto. Příjemně to tady vonělo - mírně a docela voňavě. Nebo by mohlo, nebýt hořkého, téměř žluklého podtónu. Vlk pohlédl vlevo a spatřil skleněnou vitrínu plnou něčeho bílého. Ta byla zdrojem příjemné, lehké vůně.

„Jacku,“ zašeptal.

„Ha?“

„Chci kousek té bílé věci, prosím. Ne ale to čurání.“

„Čurání? O čem to mluvíš?“

Pátral po slušnějším slovu a našel ho. „Moč.“ Ukázal na místo, kde blikalo světlo. Stálo tam: *OCHUCENO MÁSLEM*. „To je nějaká moč, ne? Musí být, smrdí tak.“

Jack se unaveně usmál. „Pražená kukuřice s pravým máslem, jasně,“ prohlásil. „Teď buď zticha, okay?“

„Jasně, Jacku,“ odpověděl Vlk pokorně. „Právě teď a tu.“

Dívka, která prodávala lístky, žvýkala veliký kus žvýkačky s vínovou příchutí. Teď se zastavila. Pohlédla na Jacka, pak na jeho velkého, hřmotného přítele. Žvýkačka se jí zastavila v pootevřených ústech na jazyku jako velký, purpurový nádor. Stočila pohled k muži za pultem.

„Dvakrát, prosím,“ řekl Jack. Vytáhl ruličku špinavých, otrhaných jednodolarovek, která ukrývala uprostřed jako sirotka jednu pětidolarovku.

„Které představení?“ oči jí jezdily sem tam, sem tam, z Jacka k Vlkovi a z Vlka k Jackovi. Připomínala ženu, která sleduje utkání stolního tenisu.

„Co právě začíná?“ zeptal se Jack.

„No...“ pohlédla na papír nalepený páskou na skle. „V sále číslo čtyři běží *Létající drak*. Je to kung-fu film s Chuckem Norrisem.“ Její oči kmitaly sem a tam, sem a tam, sem a tam. „V sále šest je to potom dvojprogram. Dva kreslené filmy Ralpha Backshiho. *Kouzelníci* a *Pán prstenů*.“

Jackovi spadl kámen ze srdce. Vlk byl jen veliké, přerostlé dítě a dětem se kreslené filmy líbí. Nakonec to bude přeci jen dobré. Vlk možná konečně v Zemi hrozných smradů najde něco, co ho pobaví, a Jack se tři hodiny prospí.

„Tak ty,“ řekl. „Ty kreslený filmy.“

„Dělá to čtyři dolary,“ oznámila dívka. „Odpolední program se slevou končí ve dvě.“ Zmáčkla knoflík a s mechanickým cvaknutím vypadly dva lístky. Vlk ucukl a tiše vykřikl.

Dívka na něj se zdviženým obočím pohlédla.

„Nervózní, pane?“

„Ne, já jsem Vlk,“ odpověděl Vlk. Usmál se a předvedl řady zubů. Jack by přísahal, že jich bylo víc, než když se usmíval den nebo dva předtím. Dívka na všechny ty zuby pohlédla, pak si olízla rty.

„Je v pořádku, je jenom - “ Jack pokrčil rameny. „Jen se často nedostane ze statku. Víte.“ Dal jí osamocenou pětidolarovku. Chovala se k ní, jako by si přála, aby u sebe měla pinzetu.

„Tak pojď, Vtku.“

Když se otočili ke stánku s cukrovinkami a Jack si schovával drobné do kapsy špinavých džin, dívka se obrátila k pokladnímu a ústy naznačila: *Koukni na ten jeho frňák!*

Jack na Vlka pohlédl a všiml si, jak se mu rytmicky rozšiřují nozdry.

„Nech toho,“ zabručel.

„Nech čeho, Jacku?“

„To, co děláš s nosem.“

„Ha, zkusím to, Jacku, ale - “

„Pšt.“

„Dáš si, synku?“ zeptal se prodavač.

„Ano, prosím. Malé mentolky, tyčinky Reese a velký popcorn bez tuku.“

Prodavač připravil pamlsky a posunul je k nim přes pult. Vlk uchopil oběma rukama pytlík kukuřice a okamžitě ji začal do sebe házet.

Prodavač je tiše sledoval.

„Často se nedostane ze statku,“ opakoval Jack. Část jeho já přemýšlela, zda oba prodavači už zažili dost výstředností, aby zavolali policii. Pomyslel si - ne poprvé - že je v tom všem kus ironie. V Něv Yorku nebo L. A. by se zřejmě na Vlka nikdo dvakrát nepodíval... a jestli dvakrát, určitě ne třikrát. Uprostřed země existovala zjevně daleko menší tolerance. Kdyby ale teď stáli v New Yorku nebo v L. A., Vlk by se už určitě dávno zbláznil.

„Vsaďím se, že to tak není,“ vyrazil prodavač. „Dělá to dva dolary osmdesát centů.“

V Jackovi poskočilo srdce, uvědomil si, že právě za odpolední kino vysázel čtvrtinu svého majetku.

Vlk se na prodavače šklebil s plnou pusou pražené kukuřice. Jack poznal úsměv číslo AI - Přátelský úsměv. Pochyboval ale, že tak přijde i prodavači. V tom úsměvu byly všechny ty zuby... zdálo se, že jsou jich stovky.

A znovu se mu rozšířily nozdry.

Jen to poser, jen ať zavolají fízly, vždyť to chtěj udělat, pomyslel si s únavou, která se nehodila k dítěti, ale k dospělému. *Nemůže nás to už víc zdržet, než jsme se zdrželi. Nemůže jezdit v nových autech, protože nesnese*

pach katalyzátorů a nemůže jezdit ve starých autech, protože smrdí jako únava, pot, olej a pivo. A asi nemůže jezdit v žádných autech, protože má debilní klaustrofobii. Řekni pravdu, Jacky, i když jen sám sobě. Namlouváš si, že to brzy překoná, ale nejspíš se to nikdy nestane. Co budeš tedy dělat? Asi pochodovat pěšky přes Indiánu. Oprava, Vlk bude pochodovat pěšky přes Indiánu. Já, já se přes Indiánu povezu na prasátko. Nejdřív ale vezmu Vlka do tohoto debilního kina a budu spát, dokud neskončí oba filmy, nebo dokud nedorazí fízlové. A to je konec pohádky, pane.

„No, tak si to užijte,“ řekl prodavač.

„Jasně,“ odpověděl Jack. Vyrazil a tu si uvědomil, že s ním Vlk není. S prázdným, téměř pověřčivým údivem zíral na něco nad prodavačovou hlavou. Jack vzhlédl a spatřil reklamu, která inzerovala obnovenou premiéru *Blízkých setkání* od Slevena Spielberga.

„Tak pojď, Vtku,“ řekl.

Jakmile prošli dveřmi, Vlk věděl, že to nepůjde.

Místnost byla malá, tmavá a vlhká. Pachy, které se tu vznášely, byly nesnesitelné. Básník, který by v tu chvíli cítil to, co vlk, by je mohl popsat jako smrad kyselých snů. Vlk ale žádný básník nebyl. Cítil pouze, že převažuje vůně pražené kukuřice s močí a náhle se mu chtělo zvracet.

Prodavač, prodavačka lístků, promítač a vysoký muž ve sportovním kabátku, který vypadal jako sázkový podvodník, se shlukli do malé, sevřené skupinky. Jack předpokládal, že chlapík v kostkovaném, sportovním kabátku a bílých botách je ředitel.

Začaly se otevírat i dveře ostatních sálů úlu. Z temnoty vykukovaly obličejy, aby zjistily, co celé pozdvižení znamená. Jackovi přišli všichni jako jezevci, kteří vykukují ze svých děr.

„Vypadněte!“ promluvil muž v kostkovaném, sportovním kabátku. „Vypadněte, zavolal jsem už policii, budou tu do pěti minut.“

Udělal jsi velký hovno, pomyslel si Jack a ucítil záblesk naděje. Neměl jsi čas. A jestli hned vypadneme, možná - ale jen možná - se ani nebudeš vzrušovat.

„Odcházíme,“ zavolal. „Koukněte, je mi to líto, to jen... můj velký bratr je epileptik a má záchvat. My... zapomněli jsme lék.“

Dívka z pokladny a prodavač se při slově *epileptik* stáhli, jako by Jack řekl *lepra*.

„Tak pojď, Vlku.“

Všiml si, jak ředitel sklopil zrak, spatřit, jak se mu ohrnul ret odporem. Sledoval směr jeho očí, až dorazil k široké, tmavé skvrně na předním dílu Vlkových montérek. Pomočil se.

Vlk si toho také všiml. V Jackově světě bylo spoustu cizích věcí, zdálo se ale, že výraz takového pohrdání zná. Propukl v hlasitý, hýkavý a smutný pláč.

„Jacku, je mi to líto, Vlkovi je to moc LÍTO!“ „Vypadni s ním odsud,“ řekl pohrdavě ředitel a odvrátil se.

Jack Vlka objal a nasměroval ho ke dveřím. „Tak pojď, Vlku,“ poháněl ho. Hovořil tiše a s upřímnou vlídností. Nikdy neměl Vlka rád jako teď. „Tak pojď, je to moje vina, ne tvoje. Jdem.“

„Promiň,“ naříkal Vlk zlomeně. „Nejsem dobrý. Hrom do mě, prostě ne dobrý.“

„Jsi moc dobrý,“ uklidňoval ho Jack. „Tak už pojď.“

Odsunul dveře a oba vyšli do zimy pozdního října.

Žena s dítětem stála asi dvacet yardů od nich, když je ale spatřila, stáhla se k autu a držela dítě před sebou jako obklíčený gangster rukojmí.

„Nedovol mu, aby se ke mně přiblížil!“ zaječela „Nenechávej tu obludu přiblížit k mému děťátku! Slyšíš? Drž ho, ať se ke mně nepřiblíží.“

Jack cítil, že by měl něco říct, něco, aby ji uklidnil. Nedokázal ale nic vymyslet. Byl prostě moc unavený.

Vydali se s Vlkem pryč a zamířili přímo přes parkoviště. Když byli uprostřed, Jack se zapotácel. Svět okolo na chvíli zešedl.

Mlhavě si uvědomil, jak ho Vlk bere do náručí a nese jako miminko. Mlhavě si uvědomoval, že Vlk pláče.

„Jacku, je mi to tak líto, prosím, nesmíš Vlka nenávidět, umím být starý, dobrý Vlk, počkej, uvidíš....“

„Žádnou nenávisť k tobě necítím,“ odpověděl Jack. „Vím, že jsi... že jsi starý a dobrý -“

Než ale větu dokončil, usnul. Když se toho večera probudil, Muncie už bylo za nimi. Vík se vymotal z hlavních ulic a zamířil do pavučiny polních a prašných cest. Nepřítomnost ukazatelů a velkého výběru odboček ho vůbec nezmatla, pokračoval s neomylným instinktem migrujícího ptáka k západu. Té noci spali v prázdném domě na sever od Cammacku a Jackovi se ráno zdálo, že horečka trochu poklesla.

Dopoledne, dopoledne 28.října, si Jack všiml, že se na Vlkových dlaních objevily chlupy.

Devatenáctá kapitola

JACK V IZOLACI

Té noci tábořili v ruinách vyhořelého domu, který na jedné straně lemovalo široké pole, na druhé hluboké lesy. Za polem ležel statek, Jack ale věřil, že když zůstanou většinu času na místě a budou zticha, nemůže se jim s Vlkem nic stát. Když zapadlo slunce za obzor, Vlk vyrazil do lesů. Pohyboval se pomalu, obličej téměř u země. Než ho Jack ztratil z dohledu, pomyslel si, že vypadá jako krátkozraký člověk, který hledá ztracené brýle. Než se Vlk vrátil, Jack byl velmi nervózní (představoval si Vlka chyceného v ocelové pasti, Vlka chyceného a vážného, Vlka, který nevyje, ale snaží se uhryzat vlastní nohu...). Vlk při návratu krácel téměř vzpřímeně, v obou nikou nesl rostliny a ze sevřených dlaní mu visely kořínky.

„Co jsi tam našel, Vlků?“ zeptal se Jack.

„Lék,“ odpověděl Vlk mrzutě. „Není ale moc dobrý, Jacku. Vlk! Nic v tomto světě není moc dobré!“

„Lék? Co tím myslíš?“

Vlk ale už nic neřekl. Z kapsy montérek vytáhl dvě dřevěné sirky a rozdělal malý ohýnek, který vůbec nekouřil. Pak Jacka požádal, aby našel nějakou plechovku. Jack vytáhl z příkopu plechovku od piva. Vlk k ní přičichl a ohrnul nos.

„Další ošklivé pachy. Potřebuju vodu, Jacku. Čistou vodu. Jestli jsi moc unavený, půjdu sám.“

„Vlků, chtěl bych vědět, o co tady kráčí.“

„Půjdu sám,“ zopakoval Vlk. „Přímo za polem je farma. Vlk! Tam bude voda. Ty odpočívej.“ Jack si představil, jak pohlédne farmářova žena při mytí nádobí kuchyňským oknem a spatří Vlka, jak se plíží po dvoře s plechovkou v jedné chlupaté tlapě a svazkem kořínků a bylinek v druhé. „Já půjdu,“ řekl.

Farma neležela ani pět set stop od místa, kde tábořili, a už z pole viděl její teplá a žlutá světla. Došel k budově, bez problémů naplnil plechovku a vyrazil zpět. Uprostřed pole si uvědomil, že vidí stín a vzhlédl k obloze. Na východním obzoru plul měsíc, který se blížil úplňku. S těžkou hlavou se vrátil k Vlkovi a předal mu plechovku s vodou. Vlk začichal, znovu sebou škubl, neřekl ale nic. Postavil plechovku nad ohniště a začal do ní úzkým otvorem sypat rozdrčené kousky rostlin a kořínků, které natrhal. Asi po pěti minutách začala stoupat pára a odporný pach - puch, řečeno bez okolků. Jack sebou trhl. Ani trochu nepochyboval, že bude Vlk chtít, aby nápoj vypil. Stejně tak nepochyboval, že ho tekutina zabije. Podle všeho pomalu a strašně.

Zavřel oči, teatrálně a hlasitě začal chrápat. Jestli si bude myslet Vlk, že spí, neprobudí ho. Nikdo přeci nemocné lidi nebudí, ne? A Jack nemocný byl. Ve tmě se vrátila horečka, řádila v jeho těle a mučila ho zimnicí i ve chvílích, kdy mu z každého póru proudily potoky potu.

Opatrně pohlédl mezi řasami na Vlka. Ten položil plechovku stranou, aby vychladla, sedl si, pohlédl k nebi a ovinul chlupaté ruce okolo kolen, obličej zasněný a svým způsobem nádherný.

Dívá se na měsíc, pomyslel si Jack a ucítil píchnutí strachu. *Když se měníme, nechodíme ke stádu. Dobrý Jasane, ne! Snědli bychom je. Vlků, řekni mi něco: Jsem teď stádo?* Jack se zachvěl.

O pět minut později - Jack mezitím téměř usnul - se Vlk naklonil nad plechovku, začichal, přikývl, zvedl ji a přešel k místu, kde se Jack opíral o padlý, ohněm zčernalý trám a košili, kterou měl podložený krk. Jack pevně stáhl oči a začal znovu chrápat.

„Tak pojď, Jacku,“ vyzval ho Vlk žoviálně. „Vím, že jsi vzhůru. Vlka nepřechytračíš.“

Jack otevřel oči a s marným odporem pohlédl na přítele. „Jak jsi to věděl?“

„Lidé mají pach spánku a pach probuzení,“ odpověděl Vlk. „To musíš přeci vědět i Cizinci?“

„Myslím, že ne,“ řekl Jack.

„Nevadí, musíš tohle vypít. Je to lék. Vypij to, Jacku, právě teď a tu.“

„Já to nechci,“ prohlásil Jack. Pach, který z plechovky vycházel, byl žluklý, bažinatý.

„Jacku,“ vysvětloval Vlk, „ty máš i pach nemoci.“

Jack na něho pohlédl, ale nic neříkal.

„Ano,“ potvrdil Vlk. „A stále se to zhoršuje. Není to tak špatné, ještě ne, ale - Vlk! - bude to špatné, jestli si trochu léku nevezmeš.“

„Vlků, vsadím se, že dokážeš skvěle vyčenichat bylinky i věci v Teritoriích, ale tohle je Zem hrozných smradů, vzpomínáš? Nejpíš tam máte ambrosie, hořký hrachor a jedovatý břečťan.“

„To jsou ale dobré věci,“ odpověděl Vlk. „Jenom ne moc silné, hrom do nich.“ Vypadal melancholicky. „Všechno tady nevoní špatně, Jacku. Jsou tu i dobré pachy. Ale dobré pachy jsou jako léčivé rostliny slabé. Zdá se mi, že kdysi byly silnější.“

Vlk znovu zasněně pohlédl na měsíc a Jack ucítil, jak se mu vrací dřívější neklid.

„Vsadil bych se, že to bylo kdysi dobré místo,“ řekl Vlk. „Čisté a plné síly.“

„Vlků?“ zeptal se Jack tiše. „Vlků, na dlaních ti vyrůstají chlupy.“

Vlk sebou škubl a pohlédl na Jacka. Chvilku - mohla to být pouhá představa v horečkách, a jestli ne, trvalo to jen chvilku - Vlk Jacka pozoroval se silným nepřekonatelným hladem. Pak se zdálo, jako by se otrásl, jako by se probudil ze špatného snu.

„Ano,“ odpověděl. „Nechci o tom ale mluvit a nechci ani, abys o tom mluvil ty. Není to důležité, ještě ne. Vlk! Vypij svůj lék, Jacku, to musíš udělat.“

Vlk nebyl zjevně na záporné odpovědi zvyklý. Kdyby Jack lék nevypil, považoval by za svou povinnost roztáhnout mu čelisti a nalít tekutinu do krku.

„Pamatuj si, jestli mě to zabije, budeš sám,“ pronesl Jack vážně a přijal plechovku, která byla ještě teplá.

Na Vlkově tváři se objevil výraz obrovského smutku. Posunul si kulaté brýle na nose. „Nechci ti ublížit, Jacku. Vlk nikdy nechce Jackovi ublížit.“ Jeho výraz byl tak smutný a skleslý, že kdyby Jack nevěděl, že to myslí naprosto upřímně, mohl působit směšně.

Jack se vzdal a vypil obsah plechovky. Nedokázal tomu výrazu bolesti vzdorovat. Chuť byla přesně tak odporná, jak si představoval... *A nezachvěl se svět na chvíli? Nezachvěl se, jako když se chystal skočit zpět do Teritorií?*

„Vlku!“ zakřičel. „Vlku, chyt' mě za ruku!“

Vlk ho uchopil, tvářil se vzrušeně a zaujatě. „Jacku? Jacky? Co je?“ Chuť léku mu začala z úst ustupovat. Ve stejnou chvíli se mu začalo šířit teplo v žaludku, žár, jaký vyvolávaly malé dávky brandy, jež mu matka při několika příležitostech povolila. Svět se vrátil znovu do reality. Krátké zachvění mohlo být jen představou... Jack tomu ale nevěřil.

Málem jsme tam přešli. Na chvíli jsme byli tak blízko. Možná to dokážu i bez kouzelné šťávy... možná to dokážu!

„Jacku? Co je?“

„Cítím se lépe,“ odpověděl a dokázal se usmát. „Cítím se lépe, to je vše.“ Zjistil, že je to pravda.

„Také mnohem lépe voníš,“ oznámil Vlk vesele. „Vlk! Vlk!“

Dalšího dne se mu dělalo stále lépe, byl ale pořád slabý. Vlk ho nesl „na prasátko“ a pomalu postupovali k západu. Když se začalo šerit, začali hledat místo, kam složit hlavu na noc. Jack našel v malé rokline dřevěnou boudu. Všude kolem se válely odpadky a staré pneumatiky. Vlk nic neříkal, ale souhlasil. Celý den byl zamklý a nevrlý.

Jack usnul téměř okamžitě a probudil se až okolo jedenácté hodiny, když se potřeboval vymočit. Podíval se vedle sebe a spatřil, že je Vlkovo místo prázdné. Pomyslel si, že zřejmě odešel hledat další bylinky, aby mu podal novou záchrannou bombu. Ohrnul nos, ale kdyby Vlk chtěl, aby se znovu napil, udělal by to. Sakra, vždyť se teď cítil o tolik lépe.

Obešel boudu. Vysoký, štíhlý chlapec v žokejských šortkách, nezavázaných teniskách a rozepnutou košilí. Zdálo se mu, že čurá velmi dlouho. Pozoroval přítom oblohu. Byla jedna z nepříjemných nocí, které občas na středozápad přicházejí v říjnu a začátkem listopadu krátce před tím, než se dostaví zima. Bylo téměř tropické horko, vlahý větřík mu hladil tváře.

Nad hlavou plul bílý, kulatý a krásný měsíc. Všude okolo vrhal jasný a přece nepříjemný svit, který zároveň osvětloval i zatemňoval. Jack na něj zíral, jako by ho hypnotizoval. Nedělal si s tím ale velké starosti.

Když se měníme, nechodíme blízko ke stádu. Dobrý Jasone, ne!

Jsem teď tvé stádo, Vlku?

Měsíc měl tvář. Jack si bez jakéhokoliv překvapení uvědomil, že patří Vlkovi... až na to, že nebyla tak široká, otevřená a trochu překvapená. Obličej dobroty a jednoduchosti. Tahle tvář byla úzká. Ach ano, tmavá. Měla tmavé vlasy, ty ale nebyly důležité. Zračily se v ní tmavé úmysly.

Nepřibližujeme se k nim. Snědli bychom je, snědli je, my bychom je snědli. Jacku, když se měníme, my bychom -

Tvář na měsíci, řezba z kosti, obličej vrčícího zvířete, hlava nakloněná v momentu, kdy zvíře útočí, ústa otevřená a plná zubů.

Snědli bychom, zabili bychom, zabili bychom, zabili, ZABILI, ZABILI

Jackova ramena se dotkl prst a pomalu přešel k pasu.

Jack stál s penisem v ruce, předkožku mírně sevřenou mezi palcem a ukazováčkem. Pozoroval měsíc. Teď vyrazil nový, silný proud moči.

„Vylekal jsem tě,“ řekl za ním Vlk. „Je mi to líto, Jacku. Hrom do mě.“

Jackovi se chvíli zdálo, že toho Vlk vůbec nelituje.

Chvíli to znělo, jako by se Vlk posmíval.

A Jack si byl náhle jistý, že ho sežere.

Dům z cihel? pomyslel si nesouvisle. *Nemám ani dům ze slámy, kam bych se mohl schovat.*

Teď se dostavil strach a hrůza. Zalily jeho žíly, pálily víc než horečka.

Kdo se bojí velkého, zlého Vlka, velkého zlého Vlka, velkého zlého—

„Jacku?“

Já, já, pane bože, já se toho velkého, zlého Vlka bojím—

Pomalou se obrátil.

Vlkův obličej, který byl v době, kdy přicházeli k boudě a uléhali, trochu zarostlý, teď zakrývaly husté vousy až k lícním kostem, jako by mu vlasy začínaly už na spáncích. Oči mu žhnuly jasně červenooranžovou barvou.

„Vlku, jsi v pořádku?“ zeptal se Jack chraplavým, sípavým šepotem, který bylo ztěžší slyšet.

„Ano,“ odpověděl Vlk. „Běhal jsem s měsícem. Je to překrásné. Běžel jsem... a běžel... a běžel. Ale jsem v pořádku, Jacku.“ Usmál se, aby předvedl, jak moc je v pořádku. Odhalil ústa plná obrovských, nebezpečných zubů. Jack v něm hrůze ustoupil. Připadalo mu, že se dívá v kině do chřtánu *vetřelce*.

Vlk jeho výraz zaregistroval. V jeho měnícím se tvrdém obličejí se objevilo zděšení. Ale pod výrazem zděšení (a ne tak hluboko) dřímalo něco jiného; věc, která poskakovala, šklebila se a ukazovala své zuby. Věc, která bude svou kořist pronásledovat, dokud jí v hrůze nebude proudit krev z nosu, dokud nebude skučet a prosit. Věc, která bude naříkající oběť rvát a přitom se smát.

Bude se smát, i když bude obětí Jack.

Zvláště když bude obětí on.

„Jacku, je mi to líto,“ řekl. „Ten čas... přichází. Musíme něco udělat. Musíme... zítra. Musíme... musíme...“ Vzhlédl a na obličejí se mu usadil stejný hypnotizovaný výraz.

Zvedl hlavu a zavyl.

Jackovi se zdálo, že zaslechl — velmi slabě - jak Vlk z měsíce odpověděl.

Pocítil tichou a nefalšovanou hrůzu. Té noci už nespál.

Příštího dne na tom byl Vlk lépe. Trochu lépe, ale cítil napětí, ze kterého se mu dělalo nevoľno. Když se snažil Jackovi popsat, co má dělat, a co by mohl udělat, přelétlo jim vysoko nad hlavou tryskové letadlo. Vlk vyskočil na nohy, rozběhl se, zavyl na něj a zamával k obloze pěstí. Chlupaté nohy byly znovu holé, ale roztáhly a rozervalý na několika místech levné mokasíny.

Snažil se Jackovi vysvětlit, co má dělat. Věděl ale jen pár věcí ze starých pověstí a pohádek. Znal změnu, která nastane v jeho vlastním světě, ale tušil, že v zemi Cizinců může změna vypadat mnohem hůř - mnohem silněji a nebezpečněji. Teď to cítil; cítil, jak v něm vzrůstá síla. Věděl, že až dnešní noci vystoupí měsíc na oblohu, síla ho přemůže.

Znovu a znovu opakoval, že nechce Jackovi ublížit, že by se raději zabil sám.

Nejbližším malým městečkem bylo Daleville. Jack tam dorazil krátce poté, co odbily hodiny na radnici poledne. Vstoupil do obchodu s nářadím Skutečná hodnota, jednu ruku schoval do kapsy kalhot a dotkl se zmenšeného svazku bankovek.

„Copak, synku?“

„Chci si koupit visací zámek,“ odpověděl Jack.

„No, tak sem pojď a podíváme se. Máme Yalesy, Mosslersy a Lok - Ti - tesy. Jaký zámek bys chtěl?“

„Nějaký velký,“ odpověděl Jack a pohlédl na prodavače zapadlýma, neklidnýma očima. Obličej měl vyhublý, hořela v něm ale zvláštní a přesvědčivá krása.

„Nějaký velký,“ dumal prodavač. „A na co bys ho chtěl, jestli se smím ptát.“

„Na mého psa,“ pronesl Jack klidně. Příběh. Vždycky chtějí Příběh. Tenhle si připravil na cestě z kůlny, kde strávili poslední dvě noci. „Potřebuji ho na svého psa. Musím ho zamknout. Kouše.“

Zámek, který si vybral, stál deset dolarů. Teď už mu zbývalo pouhých deset. Utratit tolik ho mrzelo a málem si vybral nějaký levnější... a pak si vzpomněl, jak minulé noci Vlk vypadal, jak vyl na měsíc, jak mu proudiv z očí oranžový oheň.

Zaplatil deset dolarů.

Při každém projíždějícím autě natáhl ruku a vztyčil palec, nikdo z nich ale samozřejmě nezastavil. Možná vypadal moc šíleně, moc bláznivě. Také se moc šíleně a bláznivě cítil. Podle novin, které mu prodavač v obchodě půjčil, měl nastat západ slunce přesně v šest hodin večer. Východ měsíce nebyl uveden, Jack ho ale odhadoval nejpozději na sedm. Už byla jedna a stále ho ještě nenapadlo, kam by měl Vlka na noc zavřít.

Musíš mě zamknout, Jacku, vysvětloval Vlk. Musíš mě dobře zamknout, protože jestli se dostanu ven, ublížím všemu, na co narazím a co chytím. I tobě, Jacku. I tobě. Musíš mě tedy zamknout a držet mě pod zámkem, ať budu říkat cokoliv. Tři dny, Jacku, dokud nezačne měsíc zase ubývat. Tři dny... možná čtyři, jestli si nebudeš moc jistý.

Ano, ale kam? Muselo to být místo úplně izolované od lidí. aby nikdo Vlka neslyšel, jestli - až (doplnil neochotně) - začne výt. To místo muselo být o hodně pevnější než bouda, ve které přebývali. Kdyby Jack použil svůj desetidolarový zámek na zdejší dveře, Vlk by vyrazil druhou stranou.

Kam?

Nevěděl. Věděl pouze, že na to má šest hodin... možná méně.

Přidal do kroku.

Když se sem blížili, prošli okolo několika prázdných domů a v jednom dokonce strávili noc. Jack na zpáteční cestě z Daleville hledal známky, že je některé místo opuštěné. Hledal prázdná, nechráněná okna a nápisy *NA*

PRODEJ, trávu k druhému schodu verandy a atmosféru typickou pro prázdné domy. Nedoufal, že Vlka na tři dny Změny zamkne do ložnice nějakého farmáře. Vlk je schopný vyrazit dveře kůlny, farmy ale mívají sklepy, jaký by se hodil. Silné, dubové dveře v travnatém pahorku jako dveře z pohádky a za nimi místnost bez zdi a stropů - podzemní světnička, jeskyně, z jaké se žádné stvoření nevyhrabe ani za měsíc. Sklep by Vlka zadržel, hliněná podlaha a zdi by mu zabránily, aby se sám poranil.

Prázdné stavení se sklepem ale míjeli nejméně třicet mil odtud. V době, která zbývá do východu měsíce se tam nikdy nedostanou. A bude Vlk ještě ochotný běžet čtyřicet mil, aby se nechal zavřít do opuštěného vězení bez jídla, když se blíží čas Změny?

Předpokládejme, že už čas uplynul. Předpokládejme, že se Vlk dostal tak blízko, že odmítne jakékoliv uvěznění? Co když ta neposedná, hladová stránka jeho charakteru stále stoupá a začíná se po novém, zvláštním světě rozhlížet. Začíná přemýšlet, kde se skrývá potrava? Visací zámek, který hrozil utrhnout Jackovi kapsu, bude v tom případě zbytečný.

Uvědomil si, že se ještě může obrátit. Může se vrátit do Daleville a pokračovat dál. Za jeden nebo dva dny bude u Lapelu nebo Ciceru a možná si odpracuje odpoledne v restauraci nebo pár hodin jako pomocník na farmě, vydělá pár dolarů a vyžebřá nějaké jídlo. Pak se v příštích několika dnech přesune na hranici Illinois. Tam to bude jednoduché, myslel si. Nevěděl, jak se tam přesně dostane, byl si ale naprosto jistý, že dorazí do Springfieldu a Thayerovy školy den nebo dva po té, co do Illinois vstoupí. Čtvrt míle po silnici od kůlny zaváhal. Jak by Richardu Sloatovi Vlka vysvětlil? Svému starému kámoši Richardovi v kulatých brýlích, vázankou a krajkovým cordovanem? Richard Sloat uvažoval naprosto rozumně, byl inteligentní a střizlivý. Co nevidíte, nemůže zřejmě existovat. Richarda nikdy jako dítě nezajímaly pohádky, nevrušovaly ho Disneybo filmy o kouzelných kmotrách, které měnily dýně v kočáry, o zlých královnách, které měly doma mluvící zrcadla. Takové podvody byly pro šestiletého (nebo osmiletého nebo desetiletého) Richarda příliš absurdní - na rozdíl od fotografií z elektronového mikroskopu. Richard nadšeně přijal Rubikovu kostku, kterou dokázal vyřešit za méně než devadesát vteřin.

Nevěřil, že by dokázal Richard akceptovat šest stop a pět palců vysokého šestnáctiletého Vlkodlaka.

Chvilí se bezmocně na silnici otácel. Chvilí téměř věřil, že Vlka dokáže opustit a pokračovat v putování k Richardovi a pak za Talismanem.

Co když jsem teď stádo? zeptal se tiše. A pak si vzpomněl na Vlka, který šplhá ze břehu pro ubohá, vystrašená zvířata, skáče do vody, aby je zachránil.

Kůlna byla prázdná. Jakmile Jack spatřil otevřené dveře, věděl, že se Vlk sám někde ukryl. Přesto slezl ze srázu a prodral se odpadky. Nechtěl tomu věřit. Vlk nemohl sám urazit víc než pár metrů. Přesto byl pryč. „Jsem zpátky,“ zvolal Jack. „Haló, Vku? Mám zámek.“ Věděl, že mluví sám se sebou, a jediný pohled dovnitř ho v tom utvrdil. Na dřevěné lavici ležel jeho batoh, vedle stála hromádka starých časopisů z roku 1973. V rohu dřevěné místnosti bez oken byla nedbale navršena hromada starého dříví, jako by se někdo snažil nakřečkovat dřevo na podpal. Jinak byla celá kůlna prázdná. Jack se obrátil od rozevřených dveří a bezmocně vzhlédl ke stěnám rokle.

Staré rozházené pneumatiky mezi plevelem, balík vybledlých a tlejících politických letáků, které stále nesly jméno LUGAR, zprohýbaná, modrobílá poznávací značka z Connecticutu, láhve od piva s tak vybledlými nálepkami, že vypadaly bíle... žádný Vlk. Jack přiložil ruce k ústům. „Haló, Vku! Jsem zpátky!“ Žádnou odpověď neočekával, žádnou nedostal. Vlk byl pryč.

„Do prdele,“ řekl Jack a přiložil ruce k bokům. Nepříjemné pocity, vztek, úleva, touha, všechny proudily jeho tělem. Vlk odešel, aby mu zachránil život. To musel být jistě opravdový důvod jeho zmizení. Jakmile Jack vyrazil do Daleville, jeho partner zmizel. Uprchl na těch neúnavných nohou, teď byl možná míle daleko a čekal, až vyjde měsíc. Teď mohl být Vlk kdekoliv.

Vlk mohl zmizet do lesů - , které se rýsovaly na konci dlouhého pole, jež s roklí hraničilo, a tam se cpát králíky, polními myšmi a čímkoliv, co tam žije - krtky, jezevci a celým obsazením *Větru ve vrbách*.

To by bylo skvělé, Vlk ale mohl také vyčenichat dobytek, a ocitnout se v opravdovém nebezpečí. Jack si uvědomil, že může vyčenichat dokonce i farmáře a jeho rodinu. A nebo, ještě hůř, může Vlk zabloudit k městu na severu. Nebyl si jistý, ale věřil, že přeměněný Vlk dokáže určitě zmasakrovat alespoň půl tuctu lidí, než ho nakonec někdo zabije.

„Do prdele, do prdele, do prdele,“ zaklel Jack a začal stoupat do stráně rokle. Ve skutečnosti nedoufal, že Vlka zahlédne. Uvědomil si, že už ho Pravděpodobně nikdy nespatří. Nejspíš najde v nějakém malém městečku Pár dnů cesty po silnici roztrpčenou zprávu o masakru, který způsobil ohromný vlk, který zřejmě zabloudil na hlavní třídu, když hledal potravu. Objeví se tam i další jména, více jmen jako Thielke, Heidel, Hagen...

Nejprve pohlédl k silnici. I teď ještě doufal, že spatří Vlkovu ohromnou Postavu, jak se plíží k východu. Půjde na druhou stranu, aby nepotkal Jacka, vracejícího se z Daleville. Dlouhá silnice byla ale stejně prázdná jako kůlna. Samozřejmě.

Slunce, stejně dobré hodiny jaké měl na zápěstí, už hodně pokleslo.

Jack se zoufale obrátil k dlouhému poli na okraji lesů. Kromě strniště, které sužoval chladný, toulavý vítr, se nic nehýbalo.

Za pár dní bude v novinách titulek: POKRAČUJE HON NA VLKA ZABIJÁKA.

V tu chvíli se pohnul balvan na kraji lesa a Jack si uvědomil, že je to Vlk. Seděl na bobku a pozoroval ho.

„Ale, ty nevděčnej zkurvysnu,“ zaklel Jack a uvědomil si, že ho částečně Vlkovo zmizení v hloubi duše potěšilo. Pokročil směrem k němu.

Vlk se nehýbal, ale jeho postoj zintenzívněl, zelektrizoval se a připravil. Jackův další krok vyžadoval víc kuráže než ten první.

Sledoval, jak se Vlk ve vzdálenosti dvaceti yardů dále mění. Vlasy mu ještě zhoustly, zchlupatěly, jako by si je umyl a vyfénoval. Vousy mu teď skutečně začínaly pod očima. Přestože seděl na bobku, vypadalo celé tělo širší a mohutnější. Oči zaplavil kapalný oheň, zářila v nich oranžová barva Halloweenu.

Jack se přinutil udělat další krok. Pak se téměř zastavil, protože se mu zdálo, že má Vlk místo rukou tlapy. O chvíli později si ale uvědomil, že má jen ruce a prsty úplně pokryté porostem hrubých, tmavých chlupů. Vlk ho stále pozoroval žhnoucíma očima. Jack znovu zkrátil vzdálenost mezi nimi na polovinu, pak se zastavil. Poprvé od chvíle, kdy se s ním setkal, když hlídal stádo vedle řeky v Teritoriích, nedokázal rozeznat jeho výraz. Možná se stal Vlk příliš cizím, možná jen chlupy zakrývaly hodně velkou část jeho obličeje. Byl si ale jistý, že se Vlka zmocnil nějaký silný pocit.

Asi čtyři metry od něho se zastavil a přinutil se pohlédnout do vlkodlačích očí.

„Už brzy, Jacky,“ řekl Vlk a ústa se mu otevřela ve strašlivé parodii na úsměv.

„Myslel jsem, že jsi utekl,“ řekl Jack.

„Seděl jsem tady, abych tě viděl přicházet. Vlk!“

Jack nevěděl, jak si tuto větu vyložit. Něčím mu připomněla Červenou karkulku. Zdálo se, že mu vlčích zubů přibýlo, jsou ostré a silné. „Mám zámek,“ promluvil. Vytáhl ho z kapsy a zvedl. „Napadlo tě něco, když jsem byl pryč, Vliku?“

Vlkův obličej - celý obličej, oči, zuby, všechno - na Jacka svítil.

„Jsi teď stádem, Jacky,“ odpověděl Vlk. Zvedl hlavu a vydal dlouhé, táhlé zavytí.

Méně vyděšený Jack Sawyer by možná řekl: „Můžeš si vzít všechno, jasně?“ nebo „Jestli to zvládneš, chytíme každého psa v okrese.“ Obě taková prohlášení mu ale zamrzla na rtech. Na to, aby vydal jediné slovo, byl příliš vyděšený. Vlk znovu předvedl úsměv číslo jedna, jeho ústa působila jako televizní reklama na nože Ginsu. Bez jakékoliv námahy se postavil. Zdálo se, že jeho lennonky mizí v ježatých vousech, přes spánky mu padaly husté vlasy. Připadal mu náhle alespoň sedm stop vysoký, silný jako sudy piva ve skladišti hospody Oatley

„Máte v tomhle světě příjemné pachy, Jacku,“ prohlásil Vlk. Jack konečně určil jeho náladu. Jásal. Připomínal člověka, který navzdory všemu právě vyhrál zvláště těžkou soutěž. Pod triumfem vystupovala na povrch radost a divokost, kterou již Jack jednou spatřil. „Příjemné pachy! Vlk! Vlk!“

Jack ustoupil o delikátní krůček a přemýšlel, zda stojí k Vlkovi po větru. „Nikdy jsi o nich předtím nic dobrého neříkal,“ promluvil trochu nesouvisle.

„Předtím bylo předtím, teď je teď,“ odpověděl Vlk. „Dobré věci. Mnoho dobrých věcí všude okolo. Vlk je najde, vsad' se.“

To bylo ještě horší, Jack teď spatřil - téměř ho cítil - ten naprostý, ukrutný a nemorální hlad, který zářil v načervenalých očích. Sním cokoliv, co chytím a zabiju, říkaly. Chytím a zabiju.

„Doufám, že žádné z těch dobrých věcí nejsou lidé, Vlku,“ špitl tiše. Vlk zdvihl bradu a vyrazil ze sebe řadu bublavých zvuků, půl vytí, půl smích.

„Vlci musí jíst,“ vysvětlil a i jeho hlas zněl nadšeně. „Ach, Jacky, jak vlci potřebují jíst. JÍST! Vlk!“

„Musím tě zavřít do té kůlny,“ vysvětloval Jack. „Pamatuješ, Vlku? Mám zámek. Musíme jen doufat, že tě udrží. Tak pojďme, Vlku. Děsíš mě k smrti.“

Tentokrát se ozval bublající smích z Vlkovy hrudi. „Děsím! Vlk ví! Vlk ví, Jacky! Jsi cítit od strachu.“

„Ani se nedivím,“ odpověděl Jack. „Pojďme tedy zpět do kůlny, okay?“ „Ale já do kůlny nejdu,“ odporoval Vlk a mezi čelistmi mu vyrazil špičatý jazyk. „Ne, já ne, Jacky. Vlk ne. Vlk do kůlny nemůže.“ Čelisti se rozšířily, husté zuby zářily. „Vlk si pamatuje, Jacky. Vlk! Právě teď a tu! Vlk si pamatuje!“

Jack ustoupil vzad. „Další pach strachu. I na tvých botách, botách, Jacky! Vlk!“

Boty, které páchly od strachu, zřejmě působily velmi komicky.

„Musíš jít do kůlny, měl by sis vzpomenout.“

„Špatně! Vlk! Ty půjdeš do kůlny, Jacky! Jacky jde do kůlny! Já si vzpomínám! Vlk!“

Zářící rudooranžové vlkodlaci oči pohasly, objevil se v nich klidný odstín purpurové. „Z *Knihy o dobrém farmaření*, Jacku. Příběh o Vlkovi, který neudělá nic vlastnímu stádu. Pamatuješ si to, Jacky? Stádo jde do stáje. Pamatuješ? Na dveře putuje zámek. Když Vlk ví, že se blíží jeho změna, stádo jde do stáje a na dveře putuje zámek. Neudělá nic vlastnímu stádu.“ Čelisti se pootevřely a znovu rozšířily. Dlouhý, tmavý jazyk se vysunul v přesném obrazu potěšení. „Ne! Ne! Neudělá nic vlastnímu stádu! Vlk! Právě teď a tu!“

„Ty chceš, abych zůstal tři dny zavřený v té kůlně?“ zeptal se Jack.

„Musím jíst, Jacky,“ odpověděl Vlk jednoduše a chlapec v jeho měnících se očích spatřil něco tmavého, rychlého a zlého. „Když mě k sobě povolá měsíc, musím jíst. Jsou tu dobré vůně, Jacky. Spoustu jídla pro Vika. Až mě měsíc nechá jít, Jacky vyjde z kůlny.“

„A co se stane, když nebudu chtít být tři dny zamčený?“

„Pak Vlk Jackyho zabije. A pak bude Vlk prokletý,“

„To všechno stojí v *Knize o dobrém farmaření*!“

Vlk přikývl. „Vzpomněl jsem si, vzpomněl jsem si včas, Jacky. Když jsem na tebe čekal.“

Jack se stále snažil Vlkovu nápadu přizpůsobit. Bude muset strávit tři dny bez potravy. Vlk se bude svobodně potulovat, on bude ve vězení, Vlkovi bude patřit svět. Přesto to byl možná jediný způsob, jak přežít Vlkovu proměnu. Dostane - li na výběr tří denní půst nebo smrt, zvolí si *prázdný žaludek*. A v tu chvíli se Jackovi zdálo, že celý obrat vlastně žádným obratem není. On bude stále volný, zamčený v kůlně, Vlk bude v širém světě stále uvězněný. Jeho klec bude pouze větší než ta Jackova. „Bůh žehnej *Knize o dobrém farmaření*, protože na to bych nikdy sám nepřišel.“

Vlk na něho znovu pohlédl, pak se podíval s prázdným, toužebným výrazem k obloze. „Už ne dlouho, Jacky. Jsi stádo. Musím tě zahnat dovnitř.“

„Okay,“ potvrdil Jack. „Asi musíš.“

I tato věta přišla Vlkovi neuvěřitelně legrační. Když se smál a vyl, rychle uchopil Jacka okolo pasu zvedl ho a nesl celou cestu přes pole. „Vlk se o tebe postará, Jacky,“ řekl, když už nemohl déle výt. Jemně postavil chlapce na zem na vrcholu rokle.

„Vlku,“ ozval se Jack.

Vlk otevřel čelisti a začal se drbat v rozkroku.

„Nemůžeš zabíjet lidi, Vlku,“ naléhal Jack. „Pamatuj si to. Když sis pamatoval ten příběh, můžeš si pamatovat i to, že nemáš zabíjet lidi. Protože jestli to uděláš, stoprocentně tě chytí. Jestli zabiješ nějaké lidi, jestli zabiješ jen jednoho člověka, půjde po tobě hodně lidí, aby tě zabili. A oni tě dostanou, Vlku. To ti slibuju. Přitlučou tvou kůži hřebíky k prknu.“

„Žádné lidi, Jacky. Zvířata voní lépe než lidé. Žádné lidi. Vlk!“

Pomaloučku kráčeli svahem ke kůlně. Jack vyndal z kapsy zámek a několikrát s ním cvakl, aby Vlkovi ukázal, jak má použít klíč. „Potom prostrčíš klíč pod dveřmi, ano?“ zeptal se. „Až se zase změníš

„Bud' opatrný,“ zašeptal Jack, ale věděl, že ho Vlk neslyší. Báł se, že i kdyby byl v doslechu, stejně by mu nerozuměl.

Brzy následovala další série vytí - zvuk osvobozeného zvířete, zoufalé zvuky člověka, který se probudil a zjistil, že je ještě stále uvězněný. Jack je nedokázal určit. Nářek ubohého Vlka, který se nesl měsíčním světlem zalitou krajinou byl žalostný, divoký a zvláště krásný. Dokud Jack neobtočil ruce kolem těla a neucítil, jak mu vibrují o hrud' (která také vibrovala), neuvědomil si, jak moc se třese.

Vytí sláblo a ustupovalo, Vlk utíkal s měsícem.

Vlk byl po další tři dny a tři noci plně zaměstnán neustálým hledáním potravy. Od úsvitu až do odpoledne přespával v dutině, kterou objevil pod padlým dubovým kmenem. Navzdory Jackovým představám se vůbec necítil uvězněný. Les na druhé straně pole byl hluboký a plný vlčí přírodní stravy. Myši, králíci, kočky, psi, veverky - všechny dokázal jednoduše najít. Mohl být v lese spokojený a sníst víc, než potřeboval do další Změny.

Vlk ale cestoval s měsícem. Nemohl se už lesem nechat omezovat, stejně jako nedokázal zastavit vlastní proměnu. Toulal se, veden měsícem, dvory a pastvinami, okolo izolovaných předměstských domů a nedokončených silnic, kde stály obrovské nesymetrické válce a buldozery jako spící dinosauři. Polovina jeho inteligence přešla do vnímání pachů. A říci, že Vlkův nos, který byl vždy vynikající, dosáhl naprosté dokonalosti, není ani v nejmenším přehánění. Nedokázal jen vycítit ohradu s kuřaty na pět mil, rozeznat jejich pach od krav, prasat a koňů na stejné farmě - což bylo banální - dokázal vycítit, jak se kuřata pohybují. Poznal, že má jedno spící prase poraněnou nohu, že jedna kráva ve stáji má nádor ve vemenu.

A tenhle svět (nevedl ho snad jeho měsíc?) už nepáchl od chemikálií a smrti. Při putování na něj čekal starší, primitivnější pořádek věcí. Vdechoval, co zůstalo z prapůvodní, pozemské sladkosti a síly, všechny schopnosti, které jsme měli kdy s Teritorií společné. I když se přiblížil k nějakému lidskému obydlí, i když zlámal vaz rodinnému psu a trhal ho na kusy, které vcelku polykal, cítil Vlk čisté, chladivé prameny, které se pohybovaly hluboko pod povrchem země. Cítil jasný sníh na horách někde daleko na západě. Přeměněnému Vlkovi připadalo to místo dokonalé, a kdyby zabil lidskou bytost, byl by navždy proklet.

Žádné lidi nezabil.

Žádné neviděl, možná tedy proto. Během tří dnů Změny zabil a pozřel zástupce většiny forem života, které je možno ve východní Indii nalézt (včetně jednoho skunka a celé rodiny rysů, kteří žili v jeskyních na úpatí hory dvě údolí odtud). První noci v lesích chytil čelistmi nad zemí prolétajícího netopýra, ukousl mu hlavu a spolkl zbytek, který se ještě škulal. Hrdlem mu prošly celé prapory domácích koček a čtyři psů. Jedné noci zmasakroval v ohradě velikosti městského bloku s divokým, zaujatým veselím všechna prasata.

Dvakrát se mu ale kupodivu nepodařilo oběť zabít, začal se proto ve světě, kterým se plížil, cítit ještě více jako doma. Šlo o místo, ne o abstraktní a morální podstatu. Na povrchu byla obě místa obyčejná. První - mýtiny v lese, kam zahnal králíka, druhé - rozbitý dvůr farmy, kde ležel na řetězu přivázaný naříkající pes. V okamžiku, kdy na těchto místech stanul tlapou, vstaly mu chlupy na krku, celou délkou páteře projelo elektrické mrazení. Byla to svatá místa a na svatých místech nemůže Vlk zabít. To byl celý problém. Všechna taková místa vznikla kdysi dávno, tak dávno, že musíme k jejich popisu použít slova *starodávný* a slovo *starodávný* snad tak široký časový úsek opravdu vyjadřuje. Vlk na dvoře a na malé mýtině větřil. Na malých, velmi aktivních místech se tísnily na sobě navršené roky. Jednoduše svatou půdu opustil a vydal se jinam. Jako okřídlení muži, které viděl Jack, žil i Vlk v tajemství, které je pro takové věci nejvhodnější.

A on nezapomínal na své povinnosti vůči Jacku Sawyerovi.

Jack v zamčené kůlně zjistil, že je na vlastní mysl a charakter odkázaný víc, než tomu kdy bylo.

Jediný nábytek tvořila malá, dřevěná lavice, jediným rozptýlením téměř desetiletí staré časopisy, které stejně nemohl číst. Místnost neměla žádná okna a kromě brzkého rána, kdy proudilo světlo škvírou pode dveřmi nedokázal pořádně ani rozeznat obrázky na jednotlivých stranách. Slova vypadala jako proužky šedých červů a byla zcela nerozluštitelná. Nedokázal

si představit, jak překlene dobu tří dnů. Došel k lavici, bolestivě se udeřil do kolena, sedl si a přemýšlel.

Nejdříve ze všeho si uvědomil, že se čas v kůlně liší od toho venku. Za dřevěnými zdmi mýjely vteřiny rychle, měnily se v minuty, které se měnily v hodiny. Celé dny, celé týdny odtikávaly jako metronomy. V kůlně ale vteřiny tvrdohlavě odmítaly postupovat. Protahovaly se na groteskní, obří

vteřiny, vteřiny Plastického muže. Zatímco se roztáhlo a nafouklo v kůlně čtyři nebo pět vteřin, venku možná uběhla celá hodina.

Zadruhé si Jack uvědomil, že když o pomalosti času přemýšlí, je to ještě horší. Jakmile se jednou začnete na vteřiny soustřeďovat, odmítnou se pohybovat. Zkoušel krokovat vzdálenosti své cely, aby odvedl myšlenky od věčnosti jednotlivých vteřin, které se rovnají třem dnům. Pokládal jedno chodidlo před druhé, počítal kroky a zjistil, že je kůlna v průměru sedm stop dlouhá, devět stop široká. Alespoň tam bude v noci dost místa, aby se mohl protáhnout.

Kdyby celý vnitřek kůlny obešel, ušel by asi třicet dva stop.

Kdyby celý vnitřek kůlny obešel stošedesátpětkrát, ušel by míli.

Možná nebude jíst, určitě bude ale pochodovat. Sundal si hodinky a zastrčil je do kapsy. Slíbil si, že se na ně podívá jedině v případě absolutní nouze.

Právě dorazil do čtvrtiny své první míle, když si vzpomněl, že v kůlně není voda. Žádné jídlo a žádná voda. Doufal, že člověk do tří nebo čtyř dnů zízni nezemře. Pokud se pro něj Vlk vrátí, bude v pořádku - no, možná ne v pořádku, ale bude naživu. A jestli se Vlk nevrátí? Bude muset vyrazit dveře.

V tom případě, pomyslel si, by to měl raději zkusit hned, dokud má ještě sílu.

Přistoupil ke dveřím a oběma rukama zatlačil. Zatlačil silněji a panty zaskřípaly. Vrazil na zkoušku ramenem do strany proti pantům. Poranil si rameno, dveře ale vypadaly pevně. Udeřil do nich ještě jednou, silněji. Panty zaskřípěly, ale nepohnuly se ani o milimetr. Vlk by dokázal vyrvat dveře jednou rukou, Jack ale věděl, že s nimi nepohne, i kdyby si nadělal z ramene sekanou. Bude muset prostě na Vlka počkat.

Do půlnoci ušel Jack sedm nebo osm mil. Když místnost obešel stošedesátpětkrát, přestal počítat, muselo jich být ale sedm nebo osm. Cítil se vyprahle, žaludek se začal ozývat. Kůlna smrděla od moči, neboť se Jack musel vyčurat ke vzdálené zdi, kde byla škvíra a alespoň část se dostala ven. Cítil únavu v celém těle, nedokázal ale spát. Podle vnitřních hodin strávil v kůlně nejvýše pět hodin. Pro něj uvnitř ale uběhlo hodin víc než dvacet. Báł se ulehnout.

Myšlenky ho nenechají - cítil to. Pokoušel se vypracovat seznamy všech knih, které minulý rok četl, všech učitelů, kteří ho kdy učili, všech hráčů z Los Angeles Dodgers... rušily ho ale stále nepříjemné představy. Stále se před ním objevoval Morgan Sloat, který rval díru ve vzduchu Teritorií. Vlkův obličej plul pod vodou, ruce se mu vznášely jako těžké chaluhy, Jerry Bledsoe se kroutil a kýval u rozvodného panelu, brýle se mu roztékaly na nose. Mužovy oči žloutly, ruka se měnila v pařát nebo kopyto. V kanálu Sunset Stripu skákaly falešné zuby strýce Tommyho. Morgan Sloat se neblížil k němu, ale k jeho matce.

„Písň od Fatse Wallera,“ odříkával a obcházel temnotu. „Máš moc veliké nohy,“ Nedělám nic špatného, 'Valčík Jitterbug', 'Už nezlobím.' „

Elroy se natáhl po jeho matce, sprostě něco šeptal a sevřel jí rukou bok.

„Země ve Střední Americe, Nikaragua, Honduras, Guatemala, Kostarika...“

I když se nakonec cítil tak unaven, že musel ulehnout na zem, stočit se do klubíčka a podložit si hlavu batohem, v jeho mysli se stále objevoval Elroy a Morgan Sloat, Osmond švihal těžkým bičem záda Lily Cavanaughové a oči mu přitom tančily. Obrovský a nelidský Vlk se vzepjal, kulka z pušky ho zasáhla přímo do srdce.

Probudilo ho první světlo. Ucítil krev. Celé tělo volalo po vodě a jídle. Jack zasténal. Další tři noci nemůže přežít. V nízce dopadajících paprscích rozeznal nejasně zdi a strop kůlny. Vše mu připadalo větší než minulé noci. Musel jít znovu čurat, přestože věděl, že si tělo nemůže dovolit zbavovat se další vody. Nakonec si uvědomil, že kůlna vypadá větší, protože leží na zemi.

Pak ucítil znovu krev a obrátil se ke dveřím. V mezeře pod dveřmi ležely nacpané králičí kýty. Válely se na hrubých prknech, stékala z nich krev a třpytila se. Kusy špíny a zubatá jizva napovídaly, že je někdo do kůlny nacpal silou. Vlk ho chtěl nakrmit.

„Ježíši Kriste,“ zasténal Jack. Králičí stažené nožky nepříjemně připomínaly člověka. Zvedl se mu žaludek. Absurdní představa ho vyděsila, ale nezvracel. Vlk připomínal domácího mazlíčka, který každé ráno svým majitelům předvádí mrtvého ptáka nebo vyvrženou myš.

Dvěma prsty se dotkl odporného dárku a uklidil ho pod lavici. Stále se mu chtělo smát, oči mu ale zvlhly. Vlk první noc své proměny přežil. Jack také.

Příštího rána objevil absolutně anonymní, téměř kulatý kus masa na nepříjemně bílé kosti, která byla roztříštěna na obou stranách.

Čtvrtého dne ráno zaslechl Jack, jak někdo klouže po svahu rokle. Vyplašený pták zakřičel a hlasitě se odrazil od střechy kůlny. Ke dveřím se blížily těžké kroky. Jack se zvedl na lokty a zamrkal do tmy. Do dveří narazilo obrovské tělo a zůstalo o ně opřené. V mezeře se objevily zašpiněné a potrhané mokasíny.

„Vlku?“ zeptal se Jack tiše. „Jsi to ty, ano?“

„Dej mi klíč, Jacku.“

Jack strčil raku do kapsy, vytáhl klíč a hodil ho mezi levné boty. Objevila se široká, hnědá ruka a klíč zvedla.

„Přinesl jsi vodu?“ zeptal se Jack. Přestože dokázal něco získat z Vlkových strašlivých darů, dehydratace jeho těla byla velmi vážná. Rty mu otekly a popraskaly, jazyk se nafoukl a vyprahnul. Klíč vklouzl do zámku, Jack uslyšel, jak se s cvaknutím otevírá.

Pak zámek odskočil.

„Trochu,“ odpověděl Vlk. „Zavři oči, Jacku. Máš teď oči noci.“

Když se dveře otevřely, Jack si oči rukama zakryl. Světlo, které se vřítilo do kůlny, však ještě stačilo proniknout mezi jeho prsty a oči zabořily. Jack zasyčel. „Brzy lepší,“ vysvětlil Vlk, který teď stál těsně vedle něho. Objal ho rukama a zvedl. „Oči zavřené,“ varoval Vlk a vycouval z kůlny.

Když Jack zašeptal: „Vodu,“ a ucítil na rtech okraj starého hrnku, poznal, proč Vlk v kůlně nezůstal. Venku vypadal vzduch neuvěřitelně čistý a příjemný, jako by ho právě dovezli přímo z Teritorií. Mohutnými loky hltal vodu, která chutnala jako nejlepší jídlo na zemi. Proudila jeho tělem jako jiskřící řeka, oživovala vše, čeho se dotkla. Cítil se, jako by ho zalévali.

Vlk hrnek odtáhl daleko před tím, než se Jackovi zdálo, že má dost. „Když ti dám víc, bude ti špatně,“ vysvětlil Vlk. „Otevři oči, Jacku - ale Jen trošku.“

Jack poslouchal příkazy. Na oči mu zaútočily miliony jehliček. Vykřikl.

Vlk se posadil a choval Jacka v náručí. „Srčni si,“ řekl a přiložil Jackovi ještě jednou hrneček ke rtům. „Oči otevři trošku víc.“ Sluneční světlo už bolelo trochu méně. Jack řasami zamžoural do hořící záře, do hrdla mu klesla další zázračná tekutina.

„Ach,“ vydechl. „Co je na vodě tak lahodného?“ „Západní vítr,“ odpověděl ihned Vlk.

Jack rošřfil oči. Zář a jas se pomalu rozdělily na tmavě hnědou kůlnu a zelenohnědou rokli. Jackova hlava se opírala o Vlkovo rameno, páteř mu tlačilo Vlkovo obrovské břicho.

„Jsi v pořádku, Vlku?“ zeptal se. „Sehnal jsi něco k jídlu?“

„Vlci vždycky seženou dost jídla,“ prohlásil Vlk jednoduše. Pohladil chlapcovo stehno.

„Díky, že jsi mi přinesl ty kusy masa.“

„Slíbil jsem to. Byl jsi stádem. Vzpomínáš?“

„Ach ano, vzpomínám,“ odpověděl Jack. „Mohu si vzít ještě trochu vody?“ Sklouzl Vlkovi z klína a posadil se na zem a pohlédl na něj.

Vlk mu podal hrnek. Lennonky se mu vrátily na obličej, vousy už připomínaly jen špínu na tvářích. Stále dlouhé, mastné vlasy padaly téměř k ramenům. Vlkův obličej byl opět přátelský, mírumilovný a unavený. Přes montérky měl nataženou nejméně o dvě čísla menší, šedou mikinu, kterou zdobil vepředu nápis UNIVERSITA INDIÁNA, KATEDRA TĚLOCVIKU.

V tu chvíli připomínal obyčejného člověka víc než kdy jindy. Nepůsobil dojmem, že by dokázal projít nejjednodušším kurzem na vysoké škole, mohl ale klidně být skvělým gymnazijním hráčem fotbalu.

Jack znovu usrkl. Vlkova ruka se vznášela nad rezavým, kovovým hrnkem. Kdyby Jack začal pít, byl připraven hrnek zabavit. „Jsi vážně v pořádku?“

„Právě teď a tu,“ odpověděl Vlk. Druhou rukou se podrbl na břicho, které se mu tak roztáhlo, že se spodní díl mikiny napínal jako gumová rukavice. „Jen unavený, trochu ospalý, Jacku. Právě teď a tu.“

„Kde jsi sehnal tu mikinu?“

„Visela na šňůře,“ vysvětloval Vlk. „Je tu zima, Jacky.“

„Nezranil jsi žádné lidi, že ne?“

„Žádné lidi. Vlk! Vypij teď pomalu vodu. Jeho oči podruhé zbarvila veselá, oranžová barva Halloweenu a Jack si uvědomil, že Vlk nikdy obyčejným člověkem být nemůže. Vlk otevřel široká ústa a zažíval. „Trochu spát.“ Převrátil se na svahu do trochu pohodlnější pozice a složil hlavu. Téměř okamžitě usnul.

TŘETÍ ČÁST: SRÁŽKA SVĚTŮ

Dvacátá kapitola

RUKA ZÁKONA

Ve dvě odpoledne už byli sto mil na západ a Jack Sawyer se cítil, jako by i on utíkal s měsícem. Tak snadno mu cesta ubíhala. Přes strašlivý hlad pomalu usrkával vodu z rezavé plechovky a čekal, až se Vlk probudí.

Ten se nakonec zavrtěl a promluvil: „Teď jsem připravený, Jacku.“ Posadil si chlapce na záda a rozběhl se do Daleville.

Zatímco Vlk seděl na obrubníku a snažil se vypadat nenápadně, Jack vstoupil do dalevillského Královského burgeru. Nejdříve zamířil na pánský záchod a svlékl se do půl těla. I tam za ním ale pronikla příjemná vůně grilovaného masa a ústa mu zaplavily sliny. Umyl si ruce, ramena, hrud' i obličej. Pak sklonil hlavu pod kohoutek a tekutým mýdlem si umyl vlasy. Na zem se snašel jeden zmačkaný papírový ručník za druhým.

Konečně mohl vyrazit k pultu. Když si objednával, uniformovaná dívka na něj přímo *zírala*. Myslel, že je to kvůli mokřým vlasům. Zatímco mluvil, dívka ustoupila a opřela se o okénko. Pořád ho přitom bezostyšně pozorovala.

Obrátil se ke skleněným dveřím a zakousl do prvního Chlapáka. Po bradě mu stékala šťáva. Byl tak hladový, že ani nestačil kousat. Na obrovský hamburger stačila téměř tři hladová sousta. Právě cpal do úst zbytky, aby dílo završil čtvrtým soustem, když se podíval dveřmi ven a zjistil, že Vlk k sobě přitáhl pozornost celého zástupu dětí. Maso mu v ústech zamrzlo, žaludek se stáhl.

Pospíchal ven, stále se snažil spolknout poslední kus - chléb, kyselé okurky, salát, brambory a omáčku. Děti obklopile Vlka na ulici ze tří strana zíraly na něj se stejným zaujetím, jako předtím číšnice na Jacka. Vlk se na obrubníku schoulil, jak jen nejvíce dokázal, ohnul záda a zatáhl krk jako želva. Zdálo se, že se mu uši připlácly k hlavě. Porce jídla uvázla v Jackově krku jako golfový míček, a když křečovitě polkl, posunula se o další kousek.

Vlk na něj koutkem oka pohlédl a viditelně se uvolnil. Asi o dva metry dál otevřel vysoký, asi dvacetiletý muž v džínách dveře otlučeného červeného pick - upa, opřel se o kapotu a s úsměvem vše sledoval. „Vem si burgera, Vlku,“ zvolal Jack a snažil se vypadat bezstarostně. Podal Vlkovi krabici. Ten ji očichal, zvedl k puse a ukousl veliký kus papíru. Systematicky ho začal žvýkat. Ohromené a fascinované děti postoupily o několik krůčků blíže. Několik z nich se začalo chechtat. „Co je zač?“ zeptala se malá holčička se světlými culíky, které měla ovázané růžovou chlupatou mašlí na dárky. „Je to obluda?“ Sedmi nebo osmiletý chlapec s vojenským sestřihem se prodral před dívku a prohlásil: „Je to Hulk, že jo? Je to opravdový Hulk. Hej? Hej? Ha? Opravdu?“

Vlk vydoloval ze zbytků kartónové krabice zbytky svého Chlapáka. Jednou dlaní ho celého zastrčil do úst. Mezi zdvižená kolena se mu snesly kousky salátu, bradu a tvář mu zašpinila majonéza a šťáva masa. Zbytek se proměnil v hnědou masu, kterou Vlk usmrtil obrovskými zuby. Když vše spolkl, začal vylizovat vnitřek krabice.

Jack mu jemně vzal obal z rukou. „Ne, je to jen můj bratranec. Není to obluda, není to Hulk. Proč děti nevypadnete a nenecháte nás na pokoji? Tak běžte. Nechtě nás na pokoji.“

Dál na ně zíraly. Vlk si teď olizoval prsty.

„Když na něj budete takhle čumět, možná se rozčílí. Nevím, čeho je - když se rozčílí - schopný.“

Chlapec s vojenským zástřihem viděl proměnu Davida Bannera tolikrát, že si dokázal přestavit, co může vztek s tímto obludným požíračem Královských burgerů udělat. Ustoupil zpět. Ostatní se stáhli s ním.

„Běžte, prosím,“ zvolal Jack, děti se ale znovu zastavily.

Vlk se vztyčil do výše, sevřel ruce v pěst. „HROM DO VÁS, NEČUMTE NA MĚ!“ zaburácel. „NEDĚLEJTE ZE MĚ BLBA! VŠICHNI SE KE MNĚ TAK CHOVAJÍ!“

Děti se rozutekly. Vlk těžce oddychoval a s rudým obličejem pozoroval, jak mizí dalevillskou hlavní ulicí a utíkají za roh. Když byly pryč, objal si rukama hrud' a pohlédl nepřítomně na Jacka. Pocítil rozpaky. „Vlk by neměl křičet,“ řekl. „Byli to jen mrňousové.“

„Pořádný strach jim hodně pomůže,“ ozval se nějaký hlas. Jack si všiml,

Že se mladý muž z červeného pick - upa stále ještě opírá o kapotu a usmívá se na ně. „Nikdy jsem nic takového sám neviděl. Bratrance, ano?“

Jack s podezřením přikývl.

„Hele, nechci být vlezlý nebo něco takového.“ Klidný, tmavovlasý, mladý muž ve vestě bez rukávů a košili postoupil vpřed. „Zvlášť potom nechci z někoho dělat blba, víte.“ Udělal pauzu a zvedl ruce dlaněmi nahoru. „Vážně. Jen mě tak napadlo, že vypadáte, jako byste byli už nějakou dobu na cestě,“

Jack pohlédl na Vlka, který se ještě v rozpacích objímal, ale postavu muže zlobně pozoroval kulatými brýlemi.

„Nějakou dobu jsem sám cestoval,“ prohlásil muž. „Hele, pochopte - ten rok, co jsem se dostal ze staré, dobré DVŠ - Dalevillské vysoké, víte - stopoval jsem až do severní Kalifornie a zase zpátky. No, jestli jedete na západ, můžu vás vzít.“

„Nemůžu, Jacky,“ promluvil Vlk dunivým šepotem.

„Jak daleko na západ?“ zeptal se Jack. „Chceme se dostat do Springfieldu. Mám ve Springfieldu kamaráda.“

„Hele, no problema, seňor.“ Znovu zdvihl ruce. „Jedu jen na tuhle stranu Cayugy, hned vedle illinoiské hranice. Necháte mě zhltnout hamburger a jedeme. Přímá linka. Hodinu a půl, možná míň. Budete půl cesty do Springfieldu.“

„Nemůžu,“ zaskřehotal znovu Vlk.

„Je tu jeden problém, jasný? Na předním sedadle něco mám. Jeden z vás bude muset jet vzadu. Bude tam trochu foukat vítr.“

„Ani nevíte, jak je to skvělé,“ řekl Jack a vyslovil naprostou pravdu. „Počkáme tady, než se vrátíte.“

Vlk začal vzrušením tančit. „Vážně, budeme tady čekat, pane. A díky.“

Jakmile muž prošel dveřmi, Jack se obrátil a šeptem k Vlkovi promluvil.

A když se tedy ten mladík - Bili „Buck“ Thompson, neboť tak se jmenoval - vrátil ke svému pick - upu a nesl dva zabalené Chlapáky, spatřil na korbě klečec Vlka, který vypadal jako pod vlivem prášků, ruce na postranici, ústa otevřená a zvednutý nos. Jack seděl uvnitř na sedadle, ze stran ho tísnila hromada objemných, igelitových pytlů, které byly přelepené páskou, zabezpečené sešívačkou a silně popráškované osvěžovačem vzduchu (soudě podle pachu). Průhledným igelitem prosvítaly dlouhé kusy rostlin středně zelené barvy. Z amputovaných větví vyrůstaly trsy poupat.

„Zdalo se mi, že máš ještě trochu hlad,“ řekl muž a hodil Vlkovi dalšího Chlapáka. Pak se nasoukal na místo řidiče vedle hromady igelitových pytlů a Jacka. „Myslel jsem, že to chytí do zubů, tvůj bratranec nemá žádné reflexy. Tady, vem si tenhle, on už ten svůj rozporcoval.“

Dalších sto mil, které urazili, cítil Vlk nadšení z větru, který mu proudil okolo hlavy, rychlost a rozmanitost pachů, které v letu zachytával nosem, ho hypnotizovaly. Oči mu žhnuly a zářily, registroval každou změnu větru, poskakoval z jedné strany korby na drahou a nastavoval nos proudícímu vzduchu.

Buck Thompson o sobě hovořil jako o farmáři. Sedmdesát pět minut bez ustání mlel, držel stisknutý pedál plynu téměř u země a ani jednou Jackovi nepoložil jedinou otázku. Když odbočil na úzkou, prašnou cestu vedle Cayugy, zastavil auto u kukuřičného pole, které vypadalo, že se táhne celé míle. Zalovil v kapse košile a vytáhl trochu pomačkanou cigaretu ubalenou z bílého papíru, který vypadal jako hedvábný. „Už jsem o takových věcech slyšel,“ řekl. „Tvůj bratranec je ale zvláštní.“ Položil cigaretu do Jackovy ruky. „Dej mu ji, když bude rozčilený, jasný? Mám to od doktora.“

Jack bez rozmýšlení zastrčil cigaretu do kapsy košile a vystoupil z auta. „Díky, Bucku,“ zavolal na řidiče.

„Hele, zdalo se mi, že když jedl, něčeho jsem si všimnul,“ prohlásil Buck. „Jak ho nutíš, aby někam vlez? Voláš na něj *Hijé! Hijé!?*“

Jakmile si Vlk uvědomil, že je cesta u konce, seskočil z korby auta.

Červený pick - up vyrazil a zanechal za sebou oblak prachu.

„Udělejme to znovu!“ zazpíval Vlk. „Jacky! Udělejme to znovu!“

„Chlapče, kéž by to šlo,“ řekl Jack. „Tak pojď, chvíli půjdeme po svých. Někdo možná kolem pojede.“

Zdalo se mu, že se štěstí obrátilo, že se co nevidět dostanou s Vlkem přes hranici do Illinois. A jakmile se dostane do Springfieldu a Thayerovy školy k Richardovi, věci jistě půjdou hladce. Část Jackových myšlenek ale stále ještě setrvala v kůlně, kde vše neskutečné nabývá jiných rozměrů a pokrýváje

realitu. Když se vše znovu zvirtlo, stalo se to tak rychle, že nedokázal zareagovat. Stalo se to dlouho předtím, než Jack spatřil Illinois, a v té době se dostal znovu do kůlny.

Šíleně rychlá série událostí, které vedly do Sunlightova domova, začala deset minut na to, co oba chlapci prošli okolo malého, pevného ukazatele, který jim oznamoval, že se teď nacházejí v Cayuze, počet obyvatel 23 568.

Samotná Cayuga nebyla v dohledu. Napravo se táhlo nekonečné pole kukuřice, nalevo jim holé pole umožňovalo spatřit, jak silnice zatáčí a protíná krajinu k nízkému obzoru. Ve chvíli, kdy si Jack uvědomil, že aby někoho znovu stopli, budou muset pravděpodobně celou cestu do města pěšky, objevilo se na silnici auto a rychle se k nim blížilo.

„Pojeďte vzadu?“ vykřikl Vlk a radostně zdvihl ruce nad hlavu. „Vlk pojeďte vzadu! Právě teď a tu!“

„Jede špatným směrem,“ odpověděl Jack. „Buď zticha a nech ho projet, Vtku. Dej ruce dolů, nebo si bude myslet, že mu něco ukazuje.“

Vlk neochotně ruce spustil. Auto se blížilo k zatáčce, kterou Jack a Vlk už minuli. „Takže žádná cesta vzadu?“ zeptal se Vlk a našpulil se jako dítě.

Jack zavrtěl hlavou a pozoroval oválný znak na zaprášených, bílých dveřích auta. Mohlo tam stát Státní komise pro parky nebo Státní komise pro přírodu. Mohlo tam být cokoli od státního zemědělského agenta až po majetek údržby města Cayuga. Když ale auto projelo zatáčkou, Jack zjistil, že je to auto policejní.

„Je to fízl, Vtku. Policista. Klidně pochoduj a tvař se příjemně. Nechceme, aby zastavil.“

„Jaký fízlista?“ Vlkův hlas poklesl na tmavou, hnědou úroveň. Všiml si, že uhánějící auto míří přímo na něj. „Zabíjí fízlista Vtky?“

„Ne,“ odpověděl Jack. „Nikdy Vtky nezabíjí.“ K ničemu to ale nebylo dobré. Vlk ho tiskl rukou a ta se třásla.

„Pusť mě, prosím tě, Vtku.“ Naléhal Jack. „Bude se mu to zdát divné.“

Vlkova ruka poklesla.

Když se k nim policejní vůz přiblížil, Jack se podíval na postavu za volantem, odvrátil se na drahou stranu a pár kroků se vrátil, aby mohl Vtka hlídat. Co spatřil, nebylo moc příznivé. Policista, který auto řídil, měl široký, rozměklý a nepříjemný obličej s boulemi tuku na místech, kterým kdysi vévodily lícni kosti. Ve Vlkově tváři se zračila hrůza. Oči, rozšířené nozdry, odhaloval zuby.

„Opravdu by ses chtěl svést na korbě tohoto auta, co?“ zeptal se ho Jack.

Část hrůzy pominula, Vlk se dokázal přinutit k úsměvu. Policejní auto Prosvištělo kolem. Jack si byl jistý, že řidič obrátil hlavu a prohlédl si je. „V pořádku,“ řekl. „Jede si svou cestou. Jsme z toho venku, Vtku.“

Znovu se otočil a zaslechl, jak zvuk policejního auta sílí.

„Fízlista se vrací!“

„Asi jede jen zpátky do Cayugy,“ odpověděl Jack. „Obrať se a chovej se jako já. Nečum na něj.“ Vlekli se dál, předstírali, že si auta, které je záměrně sleduje, nevšimají. Vlk ze sebe vyrazil zvuk - poloviční zasténání, poloviční zavytí.

Policejní vůz vyrazil po cestě, minul je a ukázal brzdová světla. Pak jim příčně zatarasil cestu. Policista otevřel dvířka a opřel jednu nohu o zem. Pak se těžce zvedl ze sedadla. Byl asi vysoký jako Jack, všechna jeho váha se soustředila do obličeje a břicha. Nohy měl hubené jako větévky, paže a ramena jako normálně vyvinutý muž. Nacpané břicho v hnědé uniformě připomínalo patnáctilibrového krocana, který se vzpíná na obou stranách širokého a hnědého opasku.

„Nemůžu se dočkat, co mi povíte“ řekl, opřel se o otevřené dveře a ohnul ruku. „Tak vyprávějte.“

Vlk se skryl za Jacka, svěsil ramena a zarazil ruce hluboko do kapes montérek.

„Jdeme do Springfieldu, pane,“ vysvětloval Jack. „Stopujeme - asi bychom neměli.“

„Asi byste neměli. Do prrrrdele. Co je to za vola, co se za tebou chce schovat, nákej cvok?“

„Je to můj bratranec.“ Jack chvíli zběsile přemýšlel - Příběh musel být upraven, aby do něj Vlk zapadl. „Mám ho odvést domů. Žije ve Springfieldu s tetou Helen, myslím tetu Helen, tu, která učí ve škole. Ve Springfieldu.“

„Co udělal, útek vodněkud?“

„Ne, ne, nic takového. Bylo to takhle - “

Policista ho neutrálně sledoval, obličej mu hořel. „Jména.“

Chlapec ucítil dilema: Vlk mu jistě bude říkat Jacku, ať udá policistovi, jaké jméno chce. „Já jsem Jack Parker,“ řekl. „A on je -“

„Nech toho. Chci, aby mi to ten posera řekl sám. Tak pojď, ty. Pamatuješ si své jméno, blbečku?“

Vlk se za Jackem zakroutil, zavrtil bradu do montérek a něco si mumlal.

„Neslyším tě, chlapče.“

„Vlk,“ zašeptal.

„Vlk. Mohl jsem si to myslet. Jaký je tvý křestní jméno, nebo ti dali jenom číslo?“

Vlk pevně zavřel oči a zakroutil nohy k sobě.

„Tak pojď, Phile,“ promluvil Jack. Zdálo se mu, že je to jedno z jmen, které si Vlk dokáže zapamatovat.

Jen větu dořekl, Vlk zvedl hlavu, narovnal záda a zakřičel: „JACK! JACK! JACK VLK!“

„Říkáme mu občas Jacku,“ přerušil ho chlapec, ale věděl, že už je příliš

pozdě. „Protože mě má tak rád, občas jsem jediný, kdo s ním něco svede, Možná s ním pár dnů ve Springfieldu zůstanu, až ho dovedu domů, jen abych zjistil, že se zabydlel.“

„Dělá se mi z tvýho hlasu nanic, chlapče Jacku. Co když si se starým, dobrým Philem - Jackem vlezete na zadní sedadlo a pojedete se mnou do města, abychom všechno vyjasnili?“ Když se Jack nehýbal, policista položil ruku na pažbu obrovské pistole, která mu visela z opasku. „Nastupte do auta. On první. Chci vědět, proč jste v den školy sto mil od domova. Do auta. Hned teď.“

„Ale pane,“ začal Jack a Vlk za ním zakvával: „Ne, nemůžu.“

„Můj bratranec má tenhle problém,“ vysvětloval Jack. „Má klaustrofobii. Uzavřené prostory, zvláště vnitřky aut, ho děsí. Může jezdit jen v pick - upech, aby mohl sedět vzadu.“

„Vlezte do auta,“ vykřikl policista. Popošel a otevřel zadní dveře.

„NEMŮŽU!“ zanařikal Vlk. „Vlk NEMŮŽE! Smrdí, Jacky, smrdí to tam.“ Nos a ret mu zvarhánkovatěly.

„Nacpi ho do auta, nebo to udělám sám,“ vyzval policista Jacka.

„Vlku, bude to jen na chvíli,“ vysvětlil Jack a uchopil jeho ruku. Vlk mu ji neochotně podal. Jack ho táhl k zadnímu sedadlu policejního auta, Vlk se doslova vlekl po povrchu vozovky.

Několik vteřin se zdálo, že se to podaří. Vlk přistoupil k autu tak blízko, že se mohl dotknout rámu dveří. Pak se jeho tělo roztřásl. Oběma rukama rám sevřel. Zdálo se, že chce roztrhnout střechu auta vedví, jako trhají cirkusoví siláci telefonní seznamy.

„Prosím,“ řekl Jack tiše. „Musíme.“

Vlk byl ale vyděšený, dělalo se mu z toho, co cítil, příliš špatně. Naléhavě zavrtěl hlavou. Z úst mu ukápla slina a dopadla na střechu auta.

Policista obešel Jacka a uvolnil západku na opasku. Jack si sotva stačil všimnout, že to nebyla pistole, když policista zkušeně Vlka udeřil do lebky obuškem. Tělo se zhroutilo na střechu auta, pak ladně sklouzlo na zaprášenou silnici.

„Chyť ho na druhé straně,“ nařídil Jackovi policista a připevnil si obušek k opasku. „Nacpeme ten velký pytel sraček do auta.“

O dvě nebo tři minuty později, když dvakrát Vlkovo těžké, bezvědomé tělo upustili znovu na vozovku, uháněli směrem ke Cayuze. „Já vím, co se s tebou a tvým připosraným bratrance stane, jestli je to tvůj bratranec, o čemž tedy pochybuju.“ Policista se na Jacka podíval do zpětného zrcátka, oči vypadaly jako rozinky namočené do horkého asfaltu. Zdálo se, jako by všechna krev v Jackově těle klesla a odtékla žilami. V hrudi mu bušilo srdce. Vzpomněl si na cigaretu v kapse košile. Přiložil na ni ruku, pak ji zase rychle dal pryč, než něco policista řekne.

„Musím mu znovu nasadit boty,“ řekl. „Trochu se rozpadají.“

„Na to zapomeň,“ prohlásil policajt, ale když se Jack ohnul, dál už neprotestoval. Když se dostal z dosahu zrcátka, nasadil na Vlkovu holou patu rozpáraný mokasín, rychle vytáhl z kapsy cigaretu a strčil ji do úst. Zakousl se a suché, jemné částičky s příchutí bylin se mu rozsypaly po jazyku. Začal je drtit zuby. Ucítil škrábání v hrdle, křečovitě se postavil a zakryl si ústa rukou. Pokusil se zakašlat a udržet rty u sebe. Když hrdlo pročistil, rychle všechnu zvlhlou, rozmáčenou marihuanu spolkl. Jazykem přešel zuby a vyčistil všechny zbytky a stopy.

„Máš před sebou pár překvapení,“ prohlásil policista. „Dostaneš do duše trochu slunečního světla.“

„Sluneční světlo do mé duše?“ zeptal se Jack a přemýšlel, jestli si policista všiml, jak schovává cigaretu v ústech.

„A taky pár pučejřů na ruku,“ doplnil fízl a vesele se na Jacka usmál do zpětného zrcátka.

Městskou budovu Cayugy představoval tmavý labyrint neosvětlených chodeb a úzkých schodišť, která se neočekávaně kroutila okolo stejně úzkých místností. V trubkách zpívala a rachotila voda. „Něco vám, kluci, vysvětlím,“ řekl policista a pokynul jim k posledním schodům napravo. „Nejste zatčený, chápete? Jste jen zadrženi k výslechu. Nechci slyšet ani hovno o telefonních hovorech. Jste mimo zákon, dokad' nám neřeknete, kdo jste a kam jdete,“ pokračoval fízl. „Slyšíte mě? Vězení. Mimo zákon. Setkáte se se soudcem Fairchildem, von tady zastupuje zákon, a jestli mu neřeknete pravdu, poneseš pěkně nepříjemný následky. Nahoru. Rychle!“

Policista otevřel nahoře dveře. Žena středních let v brýlích s drátěnými obroučkami a černých šatech vzhledla od psacího stroje, který se opíral o vzdálenou zeď. „Další dva utečenci,“ prohlásil policista. „Řekněte mu, že jsme tady.“

Přikývla, zvedla telefon a vychrlila pár slov. „Můžete jít dovnitř,“ oznámila jim sekretářka, očima sklouzla z Vlka k Jackovi a zpátky.

Policajt je dostrkal předpokojem a otevřel dveře do dvakrát tak veliké místnosti, kterou lemovaly po jedné stěně knihy, po druhé zarámované fotografie, diplomy a osvědčení. Dlouhé okno na druhé straně chránily stažené závěsy. Za otlučeným dřevěným stolem, který musel měřit víc než jeden a půl metru, stál vysoký, hubený muž v tmavém obleku, zmačkané bílé košili a úzké kravatě nenápadného vzoru. Přes obličej se mu táhla mapa vrásek, vlasy měl tak černé, že musely být obarvené. Ve vzduchu se vznášel viditelný kouř z cigarety. „No, co to tady máme, Franky?“ hlas zněl překvapivě hluboce, téměř teatrálně.

„Kluky, co jsem sebral na silnici French Lick, nad Thompsonovými.“

Soudce Fairchild pohlédl na Jacka a jeho vrásky se zkroutily v úsměv. „Máš u sebe nějaké dokumenty, chlapče?“

„Ne, pane,“ odpověděl Jack.

„Řekl jsi tady panu Williamsovi o všem pravdu? On si to nemyslí, protože jinak bys tady nebyl.“

„Ano, pane,“ řekl Jack.

„Pak mi svůj příběh vyprávěj.“ Obešel stůl, zvrátil vrstvy kouře okolo hlavy a opřel se o přední roh co nejbližší k Jackovi. Přimhouřil oči a zapálil si cigaretu. Jack uviděl, jak ho zapadlé, bledé, soudcovy oči kouřem pozorují a věděl, že v nich není nic dobrého.

Další masožravá rostlina.

Zhluboka se nadechl. „Jmenuji se Jack Parker. Tohle je můj bratranec a říká se mu také Jack. Jack Vlk. Ve skutečnosti se ale jmenuje Philip. Bydlel u nás v Daleville, protože mu umřel otec a má nemocnou matku. Já ho jen vezu zpátky do Springfieldu.“

„Není trochu hloupý?“

„Trochu pomalejší,“ odpověděl Jack a pohlédl na Vlka. Zdálo se, že jeho přítel není při vědomí.

„Jak se jmenuje tvá matka?“ zeptal se soudce Vlka, který vůbec nezareagoval. Oči měl pevně sevřené, ruce schované v kapsách.

„Jmenuje se Helen,“ odpověděl Jack. „Helen Vaughanová.“

Soudce se odrazil od stolu a pomalu přešel k Jackovi. „Nepil jsi, chlapče? Vypadáš trochu nevyrovnaně.“

„Ne.“

Soudce Fairchild se zastavil stopu od Jacka a sehnul se. „Dýchni na mě.“

Jack odtevil ústa a vydechl.

„Nic, žádný chlast.“ Znovu se narovnal. „Ale to je jediná otázka, na kterou jsi nelhal, že ano? Zkoušíš mě tahat za nos, chlapče.“

„Omlouvám se, že jsme stopovali,“ řekl Jack. Věděl, že teď musí vážít každé slovo. Všechno, co vypoví, může rozhodnout o jeho a Vlkově svobodě. Slova se mu těžce skládala, vše působilo velmi, velmi pomalu. Vteřiny se nedržely metronomu stejně jako v kůlně. „Ve skutečnosti jsme vlastně nestopovali, protože Vlk - to znamená Jack - nenávidí auta. Už to nikdy neuděláme. Nic špatného jsme neudělali, pane, a to je skutečná pravda.“

„Ty mi nerozumíš, synku,“ odpověděl soudce a vzdálené oči mu znovu zazářily. *On se baví*, pochopil Jack. Soudce Fairchild se pomalu vrátil za stůl. „Stopování není vaším problémem. Vy dva kluci jste sami na silnici, odnikud nepřicházíte, nikam nesměřujete - skutečné cíle problémů.“ Hlas mu zněl jako tmavý med. „Máme teď v naší zemi něco, co považujeme za velmi zvláštní věc - mimochodem státem schválenou a státem dotovanou - věc, která byla speciálně vytvořena pro chlapce, jako jste vy. Říká se mu Svatý domov Sunlighta Gardenera pro vzpurné chlapce. Pan Gardener dokáže s mladými

přáteli úplně zázraky. Poslali jsme mu pár těžkých případů a během krátké chvíle všichni ti kluci klečeli na kolenu a prosili Ježíše o odpuštění. Řekl bych, že je to opravdu zvláštní, že?“

Jack polkl. V ústech cítil větší vyprahlost než v kůlně. „Ach, pane, musíme se dostat do Springfieldu opravdu naléhavě. Všichni se budou divit -“

„O tom velmi pochybuji,“ prohlásil soudce a jeho vrásky se usmály. „Ale něco vám řeknu. Jakmile budete vy dva na cestě do Sunlightova domova, zatelefonuju do Springfieldu a zkusím sehnat číslo té Helen... Vlkové. Ano? Neboje to Helen Vauganová?“

„Vaughanová,“ potvrdil Jack a obličej mu pokrýl rudý, horký ruměnec jako záchvat horečky.

„Ano,“ řekl soudce.

Vlk zavrtěl hlavou, zamrkal a položil ruku na Jackovo rameno.

„Změnils názor, chlapče?“ zeptal se soudce. „Řekneš mi, kolik je ti let?“

Vlk znovu zamrkal a pohlédl na Jacka.

„Šestnáct,“ odpověděl Jack.

„A ty?“

„Dvanáct.“

„Ale řekl bych ti o pár let víc. Další důvod, abychom ti pomohli, než se dostaneš do opravdových problémů. Neřekl bys, Franky?“

„Amen,“ odpověděl policista.

„Vy se sem chlapci vrátíte za měsíc,“ prohlásil soudce. „Pak uvidíme, jestli se vám zlepšila paměť. Proč máš tak krví podlité oči?“

„Přijdou mi nějaké divné,“ odpověděl Jack a policista se rozštěkal. Jack si o vteřinku později uvědomil, že je to smích. „Odved' je, Franky,“ řekl soudce. Už zvedal telefon. „Za třicet dnů budete vypadat úplně jinak. Na to se spolehněte.“

Když scházeli ze schodů městské budovy z červených cihel, Jack se Frankyho Williamse zeptal, proč chtěl soudce vědět, jak jsou staří. Policajt se zastavil, otočil se a zlobně se na Jacka podíval žhnoucíma očima. „Starej Sunlight většinou nabírá ve dvanácti a propouští v devatenácti.“ zašklebil se. „Chcete mi tvrdit, že jste ho v rádiu nikdy neslyšeli? Je tím nejslavnějším, co tady v okolí máme. Jsem si jistej, že se vo starým Sunlightu Gardenerovi ví i mimo Dalleville.“ Jeho zuby připomínaly nepravidelně rozmístěné, ošklivě zbarvené malé kolíky.

O dvacet minut později byli zase mezi farmami.

Vlk si vlezl na zadní sedadlo policejního auta bez větších problémů. Franky Williams vytáhl z opasku obušek a zeptal se: „Chceš znovu, ty stupidní obludo? Kdo ví, možná bys zchytřel.“ Vlk se roztrásl, nos se mu zkrabatil, ale s Jackem do auta vlezl. Ihned si přikryl nos rukou a začal dýchat ústy.

„Dostaneme se odtud, Vlku,“ zašeptal mu Jack do ucha. „Pár dní, to je všechno. Pak zjistíme, jak to udělat.“ Z předního sedadla se ozvalo: „Žádný kecý.“

Jack se kupodivu uvolnil. Byl si jistý, že najde způsob, jak utéci. Opřel se o plastickou sedačku, jednu ruku ve Vlkově sevření a sledoval pole okolo.

„Tady je,“ zavolal Franky Williams z předního sedadla. „Váš budoucí domov.“

Jack spatřil řady vysokých cihlových zdí, které někdo surrealisticky zasadil doprostřed polí. Byly tak vysoké, že neviděl na druhou stranu. Vrchol zdí Sunlightova domova zdobily tři pruhy ostnatého drátu a střeptiny rozbitého skla zasazené v betonu. Vyčerpaná pole, která teď auto míjelo, lemovaly ploty, kde se střídal ostnatý drát s obyčejným.

„Máme tu šedesát akrů,“ vysvětloval Williams. „A všechny jsou vobehnaný plotem nebo zdí. Tomu věřte. Kluci si to postavili sami.“

Když cesta odbočila na pozemek Domova, v ohromné mase zdí se objevila široká železná brána. Jakmile najelo policejní auto na cestu, křídla se otevřela. Elektrický signál spustil mechanismus.

„Televizní kamera,“ vysvětloval policista. „Čekaj na dvě čerstvý rybky.“

Jack se předklonil a přiložil obličej k okénku. Na obou stranách dlouhých polí pracovali chlapci v džínových bundách. Okopávali, hrabali a tahali kolečka.

„Vy dva posranci jste mi vydělali dvacet doláčů,“ řekl Williams. „A dalších dvacet pro soudce Fairchilda. Není to síla?“

Dvacátá první kapitola

SUNLIGHTŮV DOMOV

Domov připomíná stavbu z dětských kostek, pomyslel si Jack. Když potřebovali víc místa, rozrůstal se bez jakýchkoliv plánů. Pak si všiml mříží na většině oken a dlouhá budova se okamžitě proměnila z dětské stavby na vězení.

Většina chlapců na polích odložila nářadí a sledovala příjíždějící policejní vůz.

Franky Williams zajel k široké, kulaté otočce. Ve chvíli, kdy vypnul motor, prošla předními dveřmi vysoká postava, zastavila se nad schody a se založenýma rukama je pozorovala. Obličej pod dlouhými, vlnitými a bílými vlasy působil nerealisticky mladě. Jako by tvrdé, nápadně mužské rysy stvořila, nebo jim alespoň pomohla plastická chirurgie. Byl to obličej muže, který dokáže prodat cokoli, kdekoli, komukoli. Šaty měl bílé stejně jako vlasy: bílý oblek, bílé boty, bílá košile a dlouhá, bílá, hedvábná šála okolo krku. Když se Jack s Vlkem vysoukali ze zadního sedadla, vytáhl muž v bílém z kapsy tmavě zelené sluneční brýle, nasadil šije a chvíli chlapce zkoumal. Pak se usmál a na tvářích se mu objevily dlouhé zářezy. Znovu sluneční brýle sundal a vrátil je do kapsy.

„No,“ řekl. „No, no, no. Kde bychom bez vás byli, pane Williamsi?“

„Brý vodpoledne, Reverende Gardenere,“ pozdravil policista.

„Je to obyčejný případ, nebo jsou tito dva odvážní chlapci skutečně zapleteni do zločinu?“

„Tuláci,“ odpověděl policista. Dal ruce v bok a pozoroval Gardenera s přivřenýma očima, jako by mu bílá barva vadila. „Odmítli Farchildovi dát skutečná jména. Tenhle ten velký,“ řekl a ukázal palcem na Vlka, „ten vůbec nemluví. Musel jsem ho vzít po hlavě, abych ho nacpal do auta.“

Gardener tragicky zatřásl hlavou. „Proč je sem nepřivedete, ať se mohou sami představit. Pak teprve vyřídíme samotné formality. Je tu nějaký důvod, proč by měli vypadat tak, no, řekněme 'zmateně'?“

„Jenom jsem toho velkého říznul mezi uši.“

„Hmmmm.“ Gardener ustoupil a spojil před sebou dlaně.

Když popohnal Williams chlapce do schodů dlouhé verandy, Gardener naklonil hlavu a nové přichozí pozoroval. Vlk s Jackem vystoupili nahoru a váhavě kráčeli po povrchu verandy. Franky Williams si otřel čelo a vyšplhal za nimi. Gardener se mlhavě usmíval, oči však přeskakovaly od jednoho k druhému. Chvíli nato z jeho pohledu na Jacka přeskočilo něco tvrdého, chladného a důvěrně známého. Reverend znovu vytáhl z kapsy sluneční brýle a nasadil si je.

Úsměv zůstal zamlžený a strojený. Přestože měl Jack falešný pocit bezpečí, ten pohled ho zmrazil - už takový kdysi spatřil.

Reverend Gardener posunul na nose brýle níž a vesele zamžoural přes obroučky.

„Jména? Jména? Dostaneme od vás, dvou gentlemanů, nějaká jména?“

„Já jsem Jack,“ oznámil chlapec a zastavil se. Nechtěl vyslovit jediné slovo, dokud nebude muset. Zdálo se mu, že se realita na chvíli pomuchlala a zohýbala. Cítil, jak je tažen zpět do Teritorií, Teritoria byla však teď zlá a hrozivá. Vzduch zaplnil odporný kouř, praskající plameny a výkřiky mučených těl.

Loket mu sevřela silná ruka a přidržela ho, aby neupadl. Místo odporného kouře ucítil Jack těžkou, nasládlou kolínskou, kterou Reverend záměrně používal ve veliké míře. Sledoval ho pár melancholických, šedých očí.

„A byl jsi špatný chlapec, Jacku? Byl jsi opravdu špatný chlapec?“

„Ne, jen jsme stopovali a -“

„Zdá se mi, že jsi trochu sjetý,“ řekl Reverend Gardener. „Budeme muset dohlédnout, abys měl zvláštní péči, že?“ Ruka mu loket uvolnila, Gardener ladně ustoupil a znovu přiložil brýle k očím.

„Máš i druhé jméno, Předpokládám.“

„Parker,“ odpověděl Jack

„Anóóóó.“ Gardener rychle sundal brýle, zatančil krátkou poloviční otočku a začal zkoumat Vlka. Nedalo se poznat, zda Jackovi věří, nebo ne.

„Koukněme,“ řekl. „Jsi zdravý vzorek, co? Pěkně udělaný. Určitě pro takového silného chlapce najdeme u nás práci, chválabohu. A mohu tě požádat, abys napodobil pana Jacka Parkera a řekl mi své jméno?“

Jack na Vlka neklidně pohlédl. Měl svěšenou hlavu a těžce dýchal. Z koutku úst mu na bradu stékala stříbrná slina. Přední díl ukradené mikiny s nápisem Katedra tělocviku špinil černý pruh špíny a tuku. Vlk zavrtěl hlavou, ale zdálo se, že tím nic nemyslí - mohl prostě jen odhánět mouchu.

„Jméno, synku? Jméno? Jméno? Jmenuješ se Bili? Paul? Art? Sammy? Ne - určitě něco vhodnějšího. Co třeba George?“

„Vlk,“ prohlásil Vlk.

„Ale, to je pěkné.“ Gardener se na oba rozzářil. „Pan Parker a pan Vlk. Možná je odvedete dovnitř, pane Williamsi? A nejsme šťastný, že už u nás sídlí pan Bast? Neboť přítomnost pana Hectora Basta - mimochodem jednoho z našich správců - znamená, že dokážeme určitě pana Vlka vybavit.“ Pohlédl na oba chlapce přes rámečky brýlí. „Jedno z přikázání Slova božího zní, že vojáci Páně pochodují nejlépe, když pochodují v uniformě. A Heck Bast je téměř tak veliký jako tvůj přítel Vlk, mladý Jacku Parkere. Pokud jde tedy o ošacení a disciplínu, bude o vás opravdu dobře postaráno. Skutečný komfort, že?“

„Jacku,“ promluvil Vlk tiše.

„Ano.“

„Bolí mě hlava, Jacku. Strašně mě bolí.“

„Vaše malá hlava bolí, pane Vlku?“ Reverend Gardener k Vlkovi přitančil a něžně mu pohladil ruku. Vlk ucukl, na obličej se mu objevil přehnaný výraz odporu. Jack věděl, že je to kolínskou. Těžký pronikavý pach určitě na Vlkův jemný nos působil jako čpavek.

„Nevadí, synku,“ prohlásil Gardener. Zdálo se, že se ho Vlkova reakce vůbec nedotkla. „Pan Bast nebo pan Singer, náš další správce, se na to uvnitř podívají. Franku, myslím, že jsem ti řekl, abys je odvedl do domu.“

Williams zareagoval, jako by ho někdo bodl do zadku špendlíkem. Na obličej se mu objevil žár. Rychle pohnul zvláštním tělem k předním dveřím.

Sunlight Gardener se znovu obrátil k Jackovi a chlapec zjistil, že všechno jeho přihřáté veselí je pouhou sterilní zábavou. Muž v bílém byl uvnitř chladný a šílený. Z Gardenerova rukávu vyskočil se zachřestěním těžký, zlatý řetěz a zastavil se o palec. Jack uslyšel ve vzduchu zasvištění biče, tentokrát Gardenerovy tmavě šedé oči poznal.

Gardener byl Osmondův Dvojník.

„Dovnitř, mladíci,“ popohnal je Gardener, uklonil se a pokynul k otevřeným dveřím.

„Mimochodem, pane Parkere,“ začal Gardener, když vstoupili. „Je možné, že jsme se už předtím setkali? Přijdete mi tak povědomý, že proto musí existovat nějaký důvod.“

„Nevím,“ odpověděl Jack a opatrně pozoroval podivné vybavení Svatého domova.

Na zeleném koberci barvy lesa byly umístěny u zdi dlouhé pohovky potažené tmavě modrým sukmem. U protější zdi stály dva masivní stoly pokryté kůží. U jednoho z nich seděl podobaný teenager. Změřil je prázdným pohledem a znovu se obrátil k obrazovce před sebou, kde zbrojil televizní kazatel proti rockandrollu. Chlapec, který seděl u vedlejšího stolu, se narovnal a probodl Jacka agresivním pohledem. Byl štíhlý, s černými vlasy a úzkým obličejem. Působil chytře a náladově. Ke kapse bílého roláku měl připíchnutou obdélníkovou vizitku, jaké nosí vojáci: *SINGER*.

„Ale mně se zdá, že jsme se setkali někde jinde, nemyslíte, hochu? Ujišťuji vás, že to tak musí být. Já nezapomínám, doslova nedokáži zapomenout obličej chlapce, se kterým jsem se někdy setkal. Byl jste někdy předtím v úzkých, Jacku?“

Jack odpověděl: „Nikdy jsem vás předtím neviděl.“

Na druhé straně místnosti se postavil silný chlapec vedle modré pohovky a připravil se. I on měl na sobě bílý rolák a vojenskou vizitku. Ruce mu nervózně klouzaly okolo opasku do kapes modrých džin a k bokům. Měl nejméně sto devadesát centimetrů a musel vážit tři sta liber. Na tvářích a čele mu hořelo akné. To musel být Bast.

„No, možná si později vzpomenu,“ řekl Sunlight Gardener. „Hecku, pojď sem a pomoz novým příchozím u stolu, ano?“

Bast k nim pomalu vyrazil a mračil se. Nejdřív se zastavil těsně před Vlkem, pak ustoupil a obešel ho. Celou dobu se ještě víc mračil, a kdyby Vlk otevřel oči, což neudělal, spatřil by před sebou jen poničenou měsíční krajinu Bastova čela a malé, kruté oči, které připomínaly oči medvěda, a zíraly na něj zpod hustého obočí. Bast se obrátil k Jackovi a zavrčel: „Pojď.“ Pokynul rukou ke stolu.

„Registraci, pak je odveď do prádelny pro šaty,“ poučil ho Gardener nevýrazným hlasem. S chromovou dokonalostí se na Jacka usmál. „Jacku Parkere,“ řekl tiše. „Zajímalo by mě, kdo ve skutečnosti jste, Jacku Parkere. Baste, vyndej mu určitě všechno z kapes.“

Bast se zakřenil.

Sunlight Gardener proplul místností k zjevně nedočkavému Frankymu Williamsovi a unaveně vytáhl z vnitřní kapsy dlouhou, koženou peněženku. Jack uviděl, jak začíná odpočítávat do policistovy dlaně peníze.

„Dávej pozor, usmrkanče,“ přerušil ho chlapec u stolu a Jack se obrátil. aby se na něj podíval. Chlapec si hrál s tužkou. Škleb na jeho obličej nedokonale zakrýval jeho charakteristický vztek a zuřivost, která v něm po celý život vřela. „Dokáže psát?“

„Ježiši, to asi ne,“ odpověděl Jack.

„Pak to budeš muset podepsat za něj.“ Singer před něj položil dva archy papíru. „Tiskací nahoru, rukou dolů. Tam co jsou X.“ Opřel se o židli, zvedl tužku ke rtům a pohodlně se usadil. Jack předpokládal, že se ten trik naučil od samého Reverenda Sunlighta Gardenera.

JACK PARKER, napsal tiskace a na spodní okraj archu načmáral něco podobného. *PHILIP JACK VLK*, Další škrábanice, ještě méně podobná jeho vlastnímu rukopisu.

„Teď jste chráněnci státu Indiána a zůstanete tak dalších třicet dnů, dokud se nerozhodnete, že zůstanete déle.“ Singer si přitáhl papíry zpět. „Budete - “

„Nerozhodnete?“ zeptal se Jack. „Co myslíš tím, nerozhodnete?“

Na Singerových tvářích se objevil slabě rudý odstín. Škulbl hlavou k jedné straně a zdálo se, že se usmívá. „Asi nevíte, že víc než šedesát procent našich chovanců je tady dobrovolně. Je to možné, jo. Můžete se rozhodnout, že tady zůstanete.“

Jack se snažil udržet obličej bez jakéhokoliv výrazu.

Singerova ústa se silně zkroutila, jako by se do nich zasekl háček na ryby. „Je to tady docela pěkné místo, a jestli někdy uslyším, že na něj nadáváte, vymlátím z vás duši. Je to nejlepší místo, jaké jsem kdy viděl. Naprosto jistě. Řeknu vám ještě něco: nemáte žádnou volbu. Musíte Sunlightův domov respektovat. Rozumíte?“

Jack přikývl.

„A co on? Co on?“

Jack pohlédl na Vlka, který pomalu mrkal a dýchal ústy.

„Myslím, že to pochopí.“

„V pořádku. Budete spolu spát na palandě. Den začíná v pět ráno, to máme kázání. Práci na poli do sedmi, pak snídaně v jídelně. Zpátky na pole do dvanácti, kdy dostáváme oběd a čteme z bible - na každého se dostane, tak už začněte přemýšlet, co budete předcítat. Ale žádnéj sex z Písne písni, pokud nechcete zjistit, co znamená disciplína. Po obědě další práce.“

Ostře na Jacka pohled. „Hele, nemysli si, že v Sunlightově domově pracuješ zadarmo. Součástí naší smlouvy je, že každý dostává slušnou hodinovou mzdu, ze které se odčítají náklady na pobyt — šaty, stravu, elektřinu, topení a takové věci. Dostáváte padesát centů na hodinu. To znamená, že si vyděláte pět dolarů za den, kdy pracujete. Třicet dolarů za týden. Neděle trávíme v kapli, výjimku tvoří jen hodina, kterou trávíme s Gardenerem a Slovem božím.“

Obličej mu znovu zalila rudá barva. Jack přikývl, víceméně musel.

„Jestli se polepšíte a začnete mluvit jako lidské bytosti, což většina lidí nedokáže, můžete se dostat do VZ - Vnější zaměstnanec. Máme tu dvě čtyři VZ. Jedna pracuje na ulicích, prodává noty s kostelními písněmi, květiny a letáky Reverenda Gardenera a ta druhá pomáhá na letišti. Tak jako tak máme třicet dnů, abychom vás dva špíny obrátili a přinutili vás uvědomit si, jak hnusné, špinavé a nečisté jste žili životy, než jste sem přišli. A přesně tím teď začneme.“

Singer se postavil, obličej mu zářil jako podzimní listí. Jemně opřel špičky prstů o desku stolu.

„Vyprázdněte kapsy. Hned.“

„Právě teď a tu,“ zamumlal Vlk mechanicky.

„Obráťte je naruby!“ zakřičel Singer. „CHCI VŠECHNO VIDĚT!“

Bast se postavil vedle Vlka. Reverend Gardener vyprovodil Frankyho Williamse k autu a nápadně se přiblížil k Jackovi.

„Osobní majetek chlapce příliš poutá k jejich minulosti. To jsme zjistili,“ zavrčel Gardener.

„Destrukce. Zjistili jsme, jak velmi to pomáhá.“

„VYPRÁZDNIT KAPSY!“ zahučel Singer na pokraji skutečného vzteku.

Jack začal z kapes lovit vzpomínky na čas strávený na cestě. Rudý kapesník, který mu dala žena Elberta Palamountaina, když viděla, jak si utírá nos do rukávu. Dvě krabičky sirek, pár dolarů a drobných, které tvořily jeho veškerý majetek - celková suma šest dolarů a čtyřicet dva centů. Klíč od pokoje čtyři sta sedm v Hostinci a zahradách Alhambra. Sevřel prsty okolo tří věcí, které si chtěl nechat. „Asi chcete i můj batoh,“ řekl.

„Jasně, ty ubohej malej prde,“ zaburácel Singer. „Jasně, že chceme tvůj špinavý batoh, ale nejdřív chceme to, co chceš schovat. Vytáhni to - hned!“

Jack vytáhl neochotně z kapsy Speedyho kytarové trsátka, kuličku a velký, stříbrný dolar. Vše položil do měkkého kapesníku. „Jsou to jen věci pro štěstí.“

Singer trsátka zvedl. „Hele, co je to? Víš, co je to?“

„Trsátka.“

„Jasně, no jo.“ Singer ho obrátil v prstech a přičichl k němu. Kdyby do něj kousl, Jack by ho udeřil do obličeje. „Trsátka. Říkáš pravdu?“

„Dal mi ho jeden můj přítel,“ vysvětlil Jack a náhle ucítil samotu, ucítil, jak ho unáší proud. Ten pocit, který se mu v týdnech putování pravidelně vracel. Vzpomněl si na Sněhovou kouli před nákupním střediskem? který se na něj díval Speedyho očima, který byl určitým způsobem, jakému Jack nerozuměl, skutečným Speedy Perkerem, jehož jméno právě přijal za své.

„Vsadím se, že to ukradl,“ řekl Singer do prázdna a hodil trsátka zpět na kapesník vedle mince a kuličky. „Teď batoh.“ Když si ho Jack sundal z ramen a podal mu ho, Singer se v něm několik minut s rostoucím odporem a frustrací hrabal. Odpor vzbudil stav několika kusů Jackova oblečení, frustraci neochota batohu vydat jakékoliv drogy.

Speedy, kde jsi teď?

„Nic nemá,“ stěžoval si Singer. „Myslíte, že máme udělat tělesnou prohlídku?“

Gardener zavrtěl hlavou. „Uvidíme, co zjistíme od pana Vlka.“

Bast přistoupil ještě o krůček blíže a Singer promluvil: „No?“

„V kapsách nic nemá,“ řekl Jack.

„Chci, aby je VYSYPAL! VYSYPAL!“ že ječel Singer. „NA STŮL!“

Vlk přiložil bradu k hrudi a pevně sevřel oči. „Že nic nemáš v kapsách, že jo?“ zeptal se Jack.

Vlk jednou velmi pomalu přikývl.

„Něco má! Ten debil něco má!“ zakrákal Singer. „Pojď sem, ty velkej, stupidní idiote, vyndej všechno na stůl.“ Dvakrát rychle tleskl. „A sakra, Williams ho vůbec neprohledal! Fairchild to také neudělal! To je neuvěřitelné - budou vypadat jako úplný hlupáci.“

Bast přiblížil svůj obličej k Vlkovu a zavrčel: „Jestli si nevyndáš rychle všechno z kapes na stůl, urvu ti obličej.“

Jack tiše promluvil: „Udělej to, Vlku.“

Vlk zasténal. Pak vytáhl sevřenou ruku z kapsy. Naklonil se nad stůl, natáhl ruku a rozevřel prsty. Na kožený povrch dopadly tři dřevěné sirky a dva malé, vodou chlazené, žilkované, proužkované a barevné oblázky. Když se otevřela jeho levá ruka, vykutálely se z ní další krásné, malé kamínky.

„Prášky!“ Singer se na ně vrhl.

„Nebuď idiot, Sonny,“ napomenul ho Gardener.

„Udělal jsi ze mě čuráka,“ zasyčel Singer tiše, ale vzrušeně, jakmile se dostali na schodiště vedoucí do vyšších pater. Schody pokrýval ošoupaný koberec s růžemi. Nazdobené a upravené byly v Sunlightově svatém domově jen hlavní místnosti v přízemí. Zbytek vypadal zchátrale a zanedbaně.

„Za to budeš pykat, to ti slibuju - tady nikdo ze Sonnyho Singera vola dělat nebude. Já ve skutečnosti tohle místo řídím, vy dva idioti. Ježíši Kriste!“ přiblížil rozpálený, úzký obličej před Jacka. „To byl pěkněj průser, ten debil a jeho posraný kamínky. Bude vám trvat dlouho, než se z toho vylížete.“

„Nevěděl jsem, že má něco v kapsách.“ odpověděl Jack.

Singer, který kráčel krok před Jackem a Vlkiem, náhle zastavil. Jeho oči se zúžily, celé tělo se přikrčilo. Jack pochopil, co se stane, ještě než Singerova ruka bolestivě dopadla na jeho tvář.

„Jacku?“ zašeptal Vlk.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl.

„Jestli mě zraníš, dvakrát tolik ti vrátím,“ řekl Singer Jackovi. „Jestli mě zraníš před Reverendem Gardenerem, zraním tě čtyřikrát tolik, rozumíš?“

„Jo,“ řekl Jack. „Myslím, že jsem pochopil. Nemáme si jít někam pro šaty?“

Singer se obrátil a vyrazil vzhůru. Jack zůstal chvíli nehybně stát a sledoval, jak stoupají chlapcova úzká a napjatá záda do schodů. *Ty taky*, řekl si v duchu. *Ty a Osmond. Jednoho dne*. Pak ho následoval a Vlk se vlekl za ním.

V dlouhé místnosti plné krabic přecházel Singer nervózně okolo dveří, zatímco vysoký chlapec s mírným, nezúčastněným obličejem a chováním náměsíčníka pátral v regálech po jejich šatech.

„I boty. Nacpi ho do předpisových bot, nebo budeš celý den házet lopatou,“ radil Singer od dveří a nápadně se zrakem vyhýbal správci. Unavený odpor - další z lekcí Sunlighta Gardenera.

Chlapec nakonec nalezl v rohu skladiště těžké, hranaté, černé kanady číslo třináct a Jack je nasadil Vlkovi na nohy. Singer je pak odvedl dalším schodištěm do patra, kde ležela noclehárna. Tady už se nikdo nepokoušel zakrýt skutečnou tvář Sunlightova domova. Po celé délce vrchního patra se táhla dlouhá chodba, mohla mít padesát stop. Po každé straně ubíhaly řady úzkých dveří se zasazenými okénky v úrovni očí. Jackovi připadala takzvaná noclehárna jako vězení.

Singer je vedl úzkou chodbou a zastavil před jedněmi dveřmi. „První den nikdo nepracuje. Začnete s denním rozvrhem zítra. Pro teď zalezte dovnitř a do pěti si prohlížejte své bible nebo něco takového. Vráť se a pustím vás ven po zpovědi. A převlečte se do místních šatů, jasné?“

„To myslíš, že nás tady na příští hodiny zamkneš?“ zeptal se Jack. „Chceš, abych tě držel za ruku?“ vybuchl Singer a znovu mu zrudl obličej. „Koukni, kdybyste byli dobrovolníci, mohl bych vás nechat jít na procházku, prohlédnout si okolí. Ale protože jste na doporučení místního oddělení policie svěřenci státu, jste jen krůček od odsouzených zločinců. Jestli budete mít štěstí, možná se za třicet dnů stanete dobrovolníky. Zatím zalezte do pokoje a začněte se chovat jako lidské bytosti stvořené k obrazu božímu, ne jako zvířata.“ Nedočkávaně zastrčil klíč do zámku, otevřel doširoka dveře a postavil se vedle. „Zalezte dovnitř, mám práci.“ „Co se stane s našimi věcmi?“

Singer teatrálně vzdychl. „Ty malej debil, myslíš si, že ti chceme něco ukrást?“

Jack se zdržel odpovědi.

Singer znovu vzdychl. „Dobrá. Všechno vám to schováme ve schránce s vaším jménem. Dole v kanceláři Reverenda Gardenera — tam budou i vaše peníze. Až do doby, kdy vás propustíme. Jasný? Teď zalezte, než vás nahlásím za neposlušnost. Myslím to vážně.“

Jack s Vlkem vstoupili do malé místnosti. Když Singer dveře zabouchl, automaticky se rozsvítilo světlo na stropě a odhalilo kostku bez oken, kovovou palandu, malé umyvadlo v rohu a kovovou židli. Nic víc. Na bílých zdech označovaly žluté lepicí pásky místa, kde visely obrázky původních obyvatel místnosti. V zámku zarachotil klíč. Jack a Vlk se obrátili k Singerovu rozčilenému obličejí v malém, obdélníkovém okénku. „Buďte teď hodní,“ řekl, zašklebil se a zmizel.

„Ne, Jacky,“ zasténal Vlk. Strop se nevznášel ani jeden palec nad jeho hlavou. „Vlk tady nemůže zůstat.“

„Radši si sedni,“ řekl Jack. „Chceš horní, nebo dolní postel?“

„Hm?“

„Vem si tu spodní a posad' se. Jsme tady v průseru.“ „Vlk ví, Jacky. Vlk ví. Tohle je špatné, moc špatné místo. Nemůže zůstat.“

„Proč je to špatné místo? Myslím tím, jak to víš?“

Vlk těžce dosedl na spodní palandu, hodil nové šaty na zem a líně zvedl knihu a dva letáky, které tam ležely. Kniha byla bible vázaná v umělém plátnu, které připomínalo modrou kůži. Jack pohlédl na letáky, které ležely na jeho vlastní palandě. Nesly jména *Vznešená cesta k věčnému vykoupení* a *Bůh tě miluje!* „Vlk ví. Ty to také víš, Jacky.“ Vlk k němu vzhlédl, téměř se mračil. Pak znovu pohlédl na knihy ve svých rukou, začal je obracet a pohazovat. Jack předpokládal, že jde o první knihy, jaké kdy Vlk spatřil.

„Ten bílý muž,“ řekl Vlk tak tiše, že to Jack téměř neslyšel.

„Bílý muž?“

Vlk zdvihl jeden leták a ukázal mu zadní stránku. Celou ji zdobila černá fotografie Sunlighta Gardenera, krásné vlasy unášel vítr, ruce vztažené - muž věčného vykoupení, muž milovaný bohem.

„On,“ řekl Vlk. „On zabíjí, Jacky. Bičem. Tady je jedno z jeho míst. Žádný Vlk nesmí na jeho místo vkročit. Ani žádný Jack Sawyer. Nikdy. Musíme se odtud dostat, Jacky.“

„Dostaneme se odsud,“ řekl Jack. „To ti slibuju. Ne dnes, ne zítra. Musíme to promyslet. Ale brzy.“

Vlkovy nohy vyčnívaly stranou palandy. „Brzy.“

Brzy, slíbil. Vlk slib potřeboval. Vlk byl vyděšený. Jack nevěděl, jestli Vlk někdy Osmonda v Teritoriích viděl, určitě o něm ale slyšel. Osmondova pověst v Teritoriích (alespoň mezi členy Vlčí

rodiny) musela být ještě horší než Morganova. Přestože ale Vlk i Jack Osmonda v Sunlightovi Gardenerovi poznali, Gardener nepoznal je. Nabízely se dvě možnosti. Buď je Gardener jen vodil za nos a předstíral hloupost, nebo byl dvojníkem jako Jackova matka - s teritoriální postavou byl hluboce propojen, pouto si však uvědomoval jen na nejnižší úrovni.

Pokud to byla pravda (Jack doufal, že ano), pak mohli s Vlkem počkat na ten správný moment k útěku. Měli čas sledovat, čas učit se.

Natáhl si kousavé, nové šaty. Každá z těžkých, černých bot musela vážit několik liber a musela pasovat na jakoukoliv nohu. S velkými potížemi přesvědčil Vlka, aby si natáhl místní uniformu. Pak oba ulehli. Jack zaslechl, jak začal Vlk chrápat a za chvíli sám usnul. Ve snech spatřil matku v temnotě. Křičela, aby jí pomohl.

Dvacátá druhá kapitola

KÁZÁNÍ

V pět hodin odpoledne zazněl chodbou táhlý, nemelodický zvuk elektrického zvonku. Vlk vyskočil z postele a narazil hlavou do kovového rámu nad sebou takovou silou, že Jacka, který dřímal, probudil. Asi po patnácti vteřinách přestal zvonek ječet. Vlk ale pokračoval.

Dovrávorál do rohu místnosti, rukama se držel za hlavu.

„Špatné místo, Jacku!“ křičel. „Špatné místo, právě teď a tu! Musíme odtud zmizet! Musíme odtud zmizet PRÁVĚ TEĎ A TU!“

Bouchání na zeď.

„Drž hubu, ty kreténe!“

Z druhé strany zazněl hýkavý, koňský smích. „Dostanete teď, kluci, trochu slunečního světla! A podle toho, jak ten velký debil kváká, to bude pěkná síla!“ Chechtot a kňouravý smích, který nepříjemně připomínal vyděšený křik, se ozvaly znovu.

„Špatné, Jacku! Vlk! Jason! Špatné! Špatné, špatné -“

Po celé chodbě se otevíraly dveře. Jack slyšel dusot mnoha nohou v těžkých botách Sunlightova domova.

Slezl z palandy, nutil se k pohybu. Cítil, jak mu uniká realita. Ani nespal, ani nebyl probuzený. Cesta ošklivým malým pokojem k Vlkovi nebyla cesta vzduchem, ale těžkým sirupem Káro.

Znovu se cítil unavený... tak strašně unavený.

„Vlku,“ řekl. „Vlku, nech toho.“

„Nemůžu, Jacky!“ zavzlykal Vlk. Stále si rukama chránil hlavu, jako by chtěl zabránit explozi.

„Musíš, Vlku. Musíme teď ven na chodbu.“

„Nemůžu, Jacky,“ vzlykal Vlk, „Je to zlé místo, zlé pachy...“

Z chodby někdo - Jack předpokládal, že je to Heck Bast - zaječel: „Ven ke zpovědi!“

„Ven ke zpovědi!“ zařval někdo jiný a všichni začali zpívat: *Ven ke zpovědi! Ven ke zpovědi!* Celé to připomínalo zvláštní povzbuzování na fotbale.

„Jestli se odsud máme dostat se zdravou kůží, musíme zůstat klidní.“

„Nemůžu, Jacky, nemůžu zůstat klidný, špatné...“

Dveře se měly každou minutu otevřít, vztoupí Bast nebo Sonny... možná oba. Nebyli „venku ke zpovědi,“ ať už to bylo cokoli. Jestli si mohli nově příchozí v Sunlightově domově dovolit pár kopanců v době zaučování, Jack věděl, že jejich šance na útěk bude větší, když se úplně zapojí a poddají. S Vlkem to ale nebylo lehké. *Kriste, je mi tak líto, že jsem tě do toho zatáhl, velký kamaráde,* pomyslel si Jack. *Ale situace je, jaká je. A jestli ji nezvládneme, zvládne ona nás. Jestli jsem tedy na tebe tvrdý, je to pro tvoje vlastní dobro.* Sklíčeně ještě dodal: *doufám.*

„Vlku,“ zašeptal, „chceš, aby mě začal Singer znovu tlouct?“

„Ne, Jacku, ne...“

„Pak tedy pojď se mnou na chodbu,“ řekl Jack. „Musíš si zapamatovat, že se všechno, co uděláš, odrazí na chování Singera a toho chlápka Basta vůči mně. Singer mě už jednou kvůli tvým kamínkům praštil -“

„Někdo by mohl praštit jeho,“ odpověděl Vlk. Jeho hlas zněl tiše a mírně, oči se ale náhle *zúžily* a zahořely oranžovou barvou. Jack na okamžik spatřil mezi jeho rty lesk bílých zubů. Nebyl to Vlkův úsměv, jako by mu zuby povyroستly.

„Na to raději zapomeň,“ řekl vážně. „Bylo by to pouze horší.“

Vlkovi klesly ruce z hlavy dolů. „Jacku, já nevím...“

„Zkusíš to?“ zeptal se Jack a vrhl další naléhavý pohled směrem ke dveřím.

„Zkusím,“ zašeptal Vlk roztřeseně. V očích se mu zaleskly slzy.

Horní chodbu by mělo zalévat světlo pozdního odpoledne, ale nebylo tomu tak. Zdálo se, že na okna na konci chodby někdo přiložil filtr, aby chlapci viděli ven - ven, kde svítilo opravdové slunce - světlo samo ale dovnitř nesmělo. Dopadalo na úzké parapety vysokých viktoriánských oken už mrtvé. Před dvaceti dvěmi stálo čtyřicet chlapců, dvacet po každé straně. Vlk s Jackem se objevili až jako poslední, nikdo si ale jejich příchodu nevšiml. Singer, Bast a dva další chlapci si našli oběť a neobtěžovali se s docházkou.

Trýzněný chlapec měl vpadlou hrud', brýle a mohlo mu být asi patnáct. Stál uprostřed kroužku, vlněné kalhoty spadlé k černým botám. Neměl žádné spodky.

„Už jsi toho nechal?“ zeptal se Singer.

„Já - “

„Drž hubu!“ zakřičel tentokrát jeden z chlapců, kteří přišli se Singerem a Bastem. Všichni čtyři měli na sobě místo vlněných kalhot modré džíny a čisté bílé roláky. Jack brzy zjistil, že se chlapík, který právě křičel, jmenuje Warwick, ten čtvrtý, tlustý byl Casey.

„Když budeme chtít, abys mluvil, vyzveme tě!“ řval teď Warwick. „Pořád si honíš kokota, Mortone?“ Morton se třásl a neodpověděl.

„ODPOVĚZ MU!“ zaječel Casey. Byl to tlustý chlapec, který trochu připomínal elfa Tweedluma.

„Ne,“ zašeptal Morton.

„COŽE? MLUV NAHLAS!“ zaburácel Singer.

„Ne!“ zasténal Morton.

„Když toho na týden necháš, vrátíme ti spodky,“ prohlásil Singer s důležitostí člověka, který někomu dělá velikou milost. „Teď si natáhni kalhoty, ty malej debile.“

Morton popotáhl, sklonil se a natáhl šije.

Chlapci vyrazili ke zpovědi a večeři.

Zpověď se konala v ohromné, holé místnosti proti jídelně. Dvnitř se nesla pronikavá vůně vařených fazolí a párků v rohlíku. Jack si všiml, jak Vlkovi rytmicky pulsuje chřípí. Poprvé toho dne zmizel z jeho očí odevzdaný výraz a objevil se zájem.

Jack se „u zpovědi“ bál víc, než dal na sobě znát. Když ležel na horní palandě, ruce za hlavou, spatřil v rohu místnosti něco černého. Chvilí myslel, že je to nějaký mrtvý brouk nebo jeho schránka. Věřil, že když se k němu nakloní, rozezná pavučinu, do které se chytil. Byla to štěnice. Správně, ale ne organického původu. Do zdi byl zapuštěný malý, staromódně vypadající mikrofon. Na druhé straně se kroutil drát a mizel v nepravidelné díře ve zdi. Nikdo se ho ani nepokusil ukrýt. Součástí naší služby, chlapci. Sunlight Gardener lépe naslouchá.

Potom, co spatřil štěnici, potom, co byl svědkem malé scény s Mortonem na chodbě, očekával, že bude zpověď zuřivou, možná děsivou událostí. Někdo - možná Sunlight Gardener osobně, pravděpodobněji Sunny Singer nebo Hector Bast - bude chtít, aby přiznal, že bral na cestě drogy, že se uprostřed noci vloupal na různá místa, že na cestě loupil, že plival na každý chodník, který našel, a po těžkém dnu si hrál se svým tělem. Jestli nic takového nespáchal, stejně po něm půjdou tak dlouho, dokud to nepřizná. Pokusí se ho zlomit. Jack věřil, že dokáže takový tlak vydržet, pochyboval ale o Vlkovi.

Nejpodivnější na zpovědi bylo, jak ji chlapci z domova nadšeně vítali.

V čele místnosti seděl hlavní kádr - chlapci v bílých rolácích. Jack se rozhlédl a všiml si, jak ostatní vzhlížejí s hloupým očekáváním k otevřeným dveřím. Věřil, že se těší na večeři. Voněla tak strašně příjemně, zvláště po týdnech hamburgerů, které střídaly období hladu. Pak svižně vstoupil Sunlight Gardener a Jack uviděl, jak se výraz očekávání změnil v radost. Zjevně se vůbec netěšili na večeři. Morton, kterého sotva před patnácti minutami ponižovali se staženými kalhotami nahoře na chodbě, působil téměř nadšeně.

Chlapci vyskočili na nohy. Vlk zůstal sedět, chřípí roztažené. Vypadal zmateně a vystrašeně, Jack ho musel chytit za košili a zvednout.

„Dělej, co oni, Vlku,“ zašeptal.

„Posaďte se, chlapci,“ prohlásil Gardener s úsměvem. „Posaďte se, prosím.“

Posadili se. Gardener měl na sobě modré džíny a oslnivě bílou hedvábnou košili s rozhaleným límcem.

Pohlédl na ně a vlídně se usmíval. Většina chlapců se tvářila zbožně. Jack ale spatřil jednoho chlapce - vlnité, hnědé vlasy tvořily na jeho čele špičku, zapadlá brada, malé, jemné ruce, bledé jako měl strýc Tommy Delftware - který se odvrátil a rukou zakryl výsměšný škleb. Jack ucítil trochu povzbuzení. Zřejmě nebyly všechny mozky vymyté zdejšími událostmi... ale většina ano. Zdálo se, že kdo má široce otevřená ústa, má i vymytý mozek. Kluk s velkými, koňskými zuby sledoval Sunlighta Gardenera s výrazem naprostého obdivu.

„Modleme se. Hecku, povedeš nás?“

Heck se ujal svého úkolu. Modlil se rychle a mechanicky. Připomínal telefonní modlitbu, jakou namluvil dislektik. Když požádal Boha o přízeň Pro příští dny a týdny, o odpuštění jejich provinění a o pomoc, aby se stali lepšími lidmi, Heck Bast ze sebe vyrazil, „Vejménoutceiduchasvatéhoámen,“ a sedl si. „Díky, Hecku,“ řekl Gardener. Vzal si židli bez opěrek, obrátil ji a posadil se jako kovboj ve westernu Johna Forda. Dnes večer působil velmi přitažlivě. Sterilní a vnitřní šílenství, kterého si Jack ráno povšiml, téměř zmizelo. „Dejme si teď tučet zpovědí, prosím. Ne více. Povedeš nás, Andy?“

Warwick zaujal Heckovo místo s výrazem směšné piety na obličej.

„Děkuji vám, Reverende Gardener,“ prohlásil a pohlédl na chlapce. „Zpovídejte se,“ pronesl. „Kdo začne?“

Ozval se šum... pak se začly zdvihát ruce. Dvě... šest... devět.

„Roy Owdersfelt,“ oznámil Warwick.

Roy Owdersfelt, vysoký chlapec s uhrem velikosti nádoru na nose. se postavil a zkroutil před sebou vyhublé ruce. „Minulý rok jsem ukradl mámě z peněženky deset doláčů!“ oznámil vysokým, ukřičeným hlasem. Špinavá, zjizvená ruka se zvedla k jeho obličej, uchopila uher a bojácně s ním zakroutila. „Vzal jsem je ke Kouzelníkovi náhody a rozměnil je na čtvrtáky. Hrál jsem všechny ty hry jako Pac - man a Laserový útok, dokud nebyly všechny pryč! Ty peníze si schovávala na účet z plynárny, a proto nám pak na chvíli vypnuli topení!“ Zamrkal okolo sebe. „A můj bratr onemocněl a musel jít se zápalom plic do nemocnice v Indianopolisu! Protože jsem ukradl ty peníze! To je má zpověď.“

Roy Owdersfelt se posadil.

Sunlight Gardener pravil: „Může být Royovi odpuštěno?“

Chlapci jednohlasně odpovíděli: „Royovi může být odpuštěno.“

„Může mu zde někdo dát rozhřešení, chlapci?“

„Tady nikdo.“

„Kdo mu může odpustit?“

„Bůh, prostřednictvím svého jediného syna, Ježíše.“

„Budeš se modlit ke Kristu, aby se za tebe přimluvil?“ zeptal se Gardener Roye Owdersfelta.

„Samozřejmě, budu!“ vykřikl Roy Owdersfelt nejistým hlasem a znovu sevřel uher. Jack si všiml, že Roy Owdersfelt pláče.

„A příště, až sem tvá matka přijede, řekneš jí, že jsi zhřešil proti ní, proti svému malému bratrovi a proti Bohu a že toho do hloubi duše lituješ?“

„Samozřejmě!“

Sunlight Gardener kývl k Andy Warwickovi.

„Zpovídejte se,“ zvolal Warwick.

Než zpověď v šest hodin skončila, zvedl ruku kromě Jacka a Vlka téměř každý. Několik chlapců přiznalo malé krádeže, jiní vyprávěli o tom, jak kradli alkohol a pili, až zvraceli. A samozřejmě, spousta příběhů o drogách.

Warwick je vyvolával, ale když vyprávěli... a vyprávěli... a vyprávěli, žádali pohledem o svolení Sunlighta Gardenera.

Naučil je milovat vlastní hříchy, pomyslel si Jack s těžkou hlavou. Milují ho, chtějí jeho souhlas. Zdá se mi, že ho dostanou, jen když se zpovídají. Někteří z těchto chudáků si určitě své zločiny vymýšlejí.

Vůně z jídelny zesílila. Vedle Jacka se vytrvale a hlasitě ozýval Vlkův žaludek. Jednou, když nějaký chlapec se slzami v očích vyznával, jak ukradl *penthouse*, aby se mohl dívat na ty špinavé obrázky takzvaných „sexy žen“, zakručel Vlkův žaludek tak hlasitě, že ho Jack napomenul loktem.

Po poslední zpovědi večera přednesl Sunlight Gardener krátkou, melodickou modlitbu. Pak se postavil do dveří a nechal chlapce odejít. Působil neformálně, přesto v džínách a bílé, hedvábné košili zářil. Když procházel Jack s Vlkem, sevřel jednou rukou Jackovo zápěstí.

„Už jsem se s tebou setkal.“ *Zpovídej se*, volaly Gardenerovy oči. Jack cítil nutkání to udělat.

Ach ano, známe se, jo. Zbičoval jsi mi do krve záda. „Ne,“ odpověděl.

„Ale ano,“ opravil ho Gardener. „Ale ano, už jsem tě někde viděl. V Kalifornii? V Maine? V Oklahomě? Kde?“ *Zpovídej se.*

„Neznám vás,“ trval na svém Jack.

Gardener se zachechtal. Jack si náhle byl jistý, že Sunlight Gardener ve svých myšlenkách skáče, tančí a praská těžkým bičem. „To říkal i Petr, když měl označit Ježíše Krista,“ prohlásil. „Ale Petr lhal. A zdá se mi, že ty lžeš také. Bylo to v Texasu, Jacku? V El Pasu? Bylo to v jiném životě v Jeruzalémě? Na Golgotě, na smyšleném místě?“ „Říkám vám - “

„Ano, ano, já vím, jenže my jsme se už setkali.“ Další chechtot. Jack si všiml, že se Vlk od Sunlighta Gardenera odtáhl, jak mu to dveře dovolovaly nejdál. Ten pach. Dusivý, nepříjemný pach pánské kolínské. A pod ním Pach šílenství.

„Já nikdy obličej nezapomínám, Jacku. Nikdy nezapomínám obličej ani místa. Vzpomenu si, kde jsme se setkali.“

Jeho oči přeskočily z Jacka k Vlkovi - ten tiše zakňučel a stáhl se - a znovu se vrátily k Jackovi.

„Užij si večeři, Jacku,“ řekl. „Užij si svou večeři, Vlku. Váš skutečný život v Sunlightově domově začíná zítra.“

Uprostřed schodiště se zastavil, obrátil a znovu na ně pohlédl. „Nikdy nezapomínám obličej ani místa, Jacku. Vzpomenu si.“

Jack si chladně pomyslel, *Bože, snad ne. Ne do té doby, než budu alespoň dva tisíce mil daleko od tohoto debilního věz—*

Něco ho tvrdě udeřilo. Jack odlétl do chodby a divoce zamával rukama aby neupadl. Udeřil se o holou, betonovou podlahu a kolem hlavy se mu roztančily hvězdičky.

Když se dokázal posadit, uviděl Singera a Basta, jak se šklebí. Za nimi stál Casey, břicho mu vzdouvalo bílý rolák. Vlk Singera s Bastem pozoroval, Jacka něco v jeho napjatém postoji vylekalo.

„Ne, Vlku!“ vykřikl ostře.

Vlk se stáhl.

„Ne, jen pokračuj, debile,“ vyštěkl Heck Bast a tiše se zasmál. „Neposlouchej ho. Jen pokračuj a zkus to, jestli chceš. Vždycky se před večeří rád trochu zahřeju.“

Singer pohlédl na Vlka a řekl: „Nech toho debila být, Hecku. Je to jen tělo.“ Pokynul hlavou směrem k Jackovi. „To je hlava. To je hlava, kterou musíme změnit.“ Pohlédl na Jacka s rukama na kolenou jako dospělý, který se předklání, aby řekl pár příjemných slov velmi malému dítěti. „A my ji změním, pane Jacku Parkere. Tomu můžete věřit.“

Jack záměrně vykřikl: „Di do prdele, ty namyšlenej kreténe!“

Singer se stáhl, jako by ho někdo udeřil přes tvář. Od líce mu vyrazil ruměnc, vystoupil přes krk a usadil se na obličej. Heck Bast zavrčel a postoupil vpřed.

Singer chytil Basta za ruku. Nespouštěl Jacka z očí a řekl: „Teď ne, až později.“

Jack se postavil. „Dejte si na mě pozor,“ zašeptal jim oběma tiše. Hector Bast se jen zlobně podíval, Sonny Singer ale vypadal vyděšeně. Na chvíli v Jackově obličej spatřil něco silného a odpudivého. Něco, co tam ještě před dvěma měsíci, když mnohem mladší chlapec vyrazil z přímořského města Arcadia Beach na západ, nebylo.

Jack si představil, že by strýc Tommy mohl večeři popsat - ne ve zlém - jako americkou farmářskou kuchyni. Chlapci seděli u dlouhých stolů a obsluhovali je čtyři soukmenovci, kteří se po zpovědi převlékli do bílých zástěr.

Po další modlitbě začalo roznášení jídla. Po čtyřech stolech putovaly veliké mísy vařených fazolí, horké tácy s levnými pálivými hot dogy, misky ananasových řezů z plechovky, spousta mléka v obyčejných papírových krabicích označených *DAROVANÉ ZBOŽÍ nebo MLÉČNÉ VÝROBKY PRO STÁT INDIANA*.

Vlk jedl s vážným soustředěním, hlavu skloněnou, v jedné ruce stále kus chleba, který sloužil k vytírání a namáčení. Jack ho sledoval, jak zhltl pět hot dogu a tři porce jako kulky tvrdých fazolí. Vzpomněl si na malý pokoj

se zavřeným oknem a uvažoval, zda bude dnes v noci muset použít plynovou masku. Asi ano - a on nebyl tím hlavním problémem. Vyděšeně sledoval, jak si Vlk nandal na talíř čtvrtou porci fazolí.

Po večeři všichni chlapci vstali, utvořili řady a uklidili stoly. Když Jack odnášel talíře, od Vlka zdecimovaný bochník chleba a dva džbány na mléko do kuchyně, vše pozorně sledoval. Zářivé nálepky na kartonech mléka

o něčem napovídaly.

Nebylo to vězení ani pracovní tábor. Místo muselo být klasifikováno jako internátní škola nebo něco takového. Zákon žádá, aby na taková zařízení dohlíželi státní inspektoři. A nejdůležitějším místem, které stát Indiána kontroluje, bude kuchyně. Mříže v oknech nahoře, dobrá. Mříže na oknech kuchyně? Tomu Jack nevěřil. To by vyvolalo příliš otázek.

Kuchyň mohla být dobrým výchozím bodem pro útěk, Jack ji tedy pozorně sledoval.

Připomínala mu kuchyň školní jídelny, kam chodil v Kalifornii. Podlaha i zdi kryté dlaždičkami, velké výlevky a pulty z nerez oceli. Příborníky téměř stejně veliké jako truhly na zeleninu. O jednu zeď se opírala stará myčka na nádobí s posuvným pásem. Starožitnost obsluhovali pod dohledem muže v kuchařském bílém obleku tři chlapci. Muž byl útlý, bledý, jeho drobný obličej připomínal krysu. Na horním rtu měl nalepenou cigaretu bez filtru. Na Jacka zapůsobil jako možný společník. Pochyboval, že by Sunlight Gardener nechal někoho ze svých lidí kouřit cigarety.

Na zdi spatřil zarámované osvědčení, které oznamovalo, že byla tato veřejná kuchyň uznána podle standardů státu Indiány a americké vlády. Ne, v neprůhledných skleněných oknech nebyly žádné mříže. Krysí muž se na Jacka podíval, utrhл cigaretu od rtu a hodil ji do jedné výlevky.

„Nová ryba, ty a tvůj kámoš, co?“ zeptal se. „No, brzy budeš ryba stará. Ryby tady v Sunlightově domově stárnou pěkně rychle, co, Sonny?“

Sebejistě se na Sonnyho Singera zašklebil. Singer zjevně nevěděl, jak se s takovým úsměvem vypořádat; vypadal zmateně a nejistě jako dítě.

„Víš, že nemáš s chlapci mluvit, Rudolphe,“ odpověděl. „Můžeš si svoje rady akorát tak nabouchat do prdele, když neznáš nic jiného, kámo,“ řekl Rudolph a líně přešel Singera očima. „Víš to, nebo ne?“

Singer na něho pohlédl; rty se mu nejdříve roztřáslы, pak zkroutily a nakonec pevně stiskly k sobě.

Náhle se obrátil. „Noční kaple!“ zakřičel divoце. „Noční kaple, jdeme, dělejte, uklid'te ty stoly a jdeme na chodbu, jdeme pozdě! Noční kaple!“

Chlapci pochodovali úzkým schodištěm, které osvětlovaly holé žárovky obalené pletivem. Omítka na zdech byla vlhká a Jackovi se moc nelíbilo, jak Vlk koulí očima.

Podzemní kaple byla překvapením. Většina sklepního prostoru - který byl značný - byla proměněna v moderní střední kapli. Vzduch dole byl příjemný - ani teplý, ani studený. A svěží. Jack slyšel z blízkého okolí šepot větráků. Uprostřed chybělo pět lavic a na jejich místě se zvedal stupínek s kazatelnou. Na sametové, purpurové látce visel jednoduchý dřevěný kříž.

Ozýval se zvuk varhan.

Chlapci tiše vpochovali do lavic. Mikrofon na kazatelně měl na konci obrovský, profesionálně vypadající tlumič. Jack navštívil s matkou spousty nahrávacích studií. Zatímco namlouvala televizní dabing nebo přetáčela nejasné dialogy, trpělivě seděl, četl si knihu nebo dělal domácí úkoly. Věděl, že má tlumič zabránit, aby hovořící mikrofon „odpálil“. Považoval takovou věc v kapli náboženské internátní školy pro nezvládnutelné chlapce za zvláštní. Po každé straně kazatelny stály dvě videokamery, jedna zabírala Gardenerův pravý profil, druhá natáčela levý. Obě byly toho večera vypnuté. Na zdech visely těžké, purpurové závěsy. Napravo byly zcela neporušené, ale z levé zdi čněl skleněný obdélník. Jack viděl Caseye, jak usedá u velmi profesionálně vypadajícího mixážního pultu a pravou rukou spouští stříhový magnetofon. Jak ho Jack sledoval, zvedl Casey z desky sluchátka a přetáhl šije přes hlavu.

Jack vzhlédl k trámům z tvrdého dřeva, které se klenuly v šesti skromných obloucích. Mezery vyplňovaly přívítané, bílé, umělohmotné desky... zvukotěsné desky. Místo vypadalo jako kaple, ve skutečnosti ale šlo o velmi výkonnou kombinaci televizního a audio studia. Jack si náhle vzpomněl na Jimmyho Swaggarta, Rexe Humbarda, Jacka Van Impeho.

Lidé, položte jen ruku na televizor a budete UZDRAVENI!!!

Náhle se mu chtělo řvát smíchy.

Nalevo do pódia se otevřela malá dvířka a vstoupil Sunlight Gardener. Od hlavy až k patě byl oděn v bílé barvě. Jack spatřil na obličejích mnoha chlapců výrazy nadšení i naprosté zbožnosti. Znovu se musel ovládnout, aby se divoце nerozesmál. Obraz bílých šatů, které se blíží ke kazatelně, mu připomenul řadu reklam, kterou viděl, když byl ještě velmi malé dítě.

Sunlight Gardener mu připomenul Muže z Glad.

Obrátil se k němu Vlk a chraptavě zašeptal: „O co jde, Jacku? Voníš jako něco hodně legračního.“

Jack tak prudce vyprskl do dlaní, kterými si zakrýval ústa, až mu na prsty dopadla bezbarvá nudle.

budete vypadat jako slaboch! Ach, nééé! NEBOŽ, KDYŽ MÁTE PÁNA, JDETE S PÁNEM, MÁM PRAVDU?“

„ANO!!!“

„ANO! A KDYŽ MÁTE PÁNA, HOVOŘÍTE S PÁNEM, MÁM PRAVDU?“ „ANO!“

„NESLYŠÍM VÁS, MÁM PRAVDU?“ „ANO!!!“

Křičeli, mnozí se v záchvatu šílenství kývali sem a tam. „JESTLI MÁM PRAVDU, ŘEKNĚTE ALEJUJÁ!“ „ALELUJA!“

„JESTLI MÁM PRAVDU, ŘEKNĚTE ACH ANO!“ „ANO!“ Kývali se sem a tam. Jack a Vlk se kývali bezmocně s nimi. Někteří chlapci skutečně plakali.

„A teď mi řekněte toto,“ začal Gardener, vše a důvěrně k nim vzhlížel. „Je v Sunlightově domově místo pro hříšníky? No? Co myslíte?“

„Ne, pane!“ zvolal chlapec s koňskými zuby.

„Tak je to,“ odpověděl Sunlight Gardener a vrátil se znovu k pódiu. Profesionálně švihl šňůrou, překročil ji a vrátil mikrofon do držáku. „Tak je to. Pro prašivé lháře a hříšníky tady není místo, řekněte aleluja.“

„Aleluja,“ odpověděli chlapci.

„Amen,“ souhlasil Sunlight Gardener. „Pán říká - říká to v Knize Izaiášově - že opíráte - li se o Pána, budete stoupat - ach ano! - s křídly jako orlové, vaše síla bude síla deseti a říkám vám, chlapci, SUNLIGHTŮV DOMOV JE HNÍZDEM ORLŮ, ŘEKNĚTE ANO!“

„ANO!“

Následovala další céstura. Sunlight Gardener sevřel boky pódia, sklopil hlavu, jako by se modlil. Skvělé bílé vlasy mu visely v disciplinovaných vlnách. Když znovu promluvil, jeho hlas byl tichý a zamyšlený. Nevzhlédl. Chlapci bez dechu naslouchali.

„Ale máme nepřátele,“ řekl Gardener nakonec. Byl to jen nepatrný šepot, mikrofon ho ale zachytil a s dokonalostí zesílil.

Chlapci zavzdychali jako šustění větru v podzimním listí.

Heck Bast se zlobně rozhlížel, valil oči, uhry zářily tak tmavě rudou barvou, že vypadal jako chlapec postižený tropickou nemocí. *Ukažte mi nějakého nepřítele, prohlašoval Bastův obličej. Jo, do toho, ukalte mi nějakého nepřítele a dívejte se, co s ním udělám!*

Gardener vzhlédl. V jeho šílených očích se objevily slzy.

„Ano, máme nepřátele,“ zopakoval. „Stát Indiána se mě už dvakrát pokusil umlčet. Víte proč? Radikální humanisté nesnesou pomyšlení, že zde v Sunlightově domově učím své chlapce milovat Ježíše a svou vlast. Přivádí je to k šílenství a chcete, chlapci, něco vědět? Chcete znát hluboké, staré a tmavé tajemství?“

Předklonili hlavy, oči na Gardenerovi.

„Nepřivádíme je jenom k šílenství,“ řekl Gardener chraplavým, spikleneckým šepotem. „Naháníme jim straaaaaaach.“

„Aleluja!“

„Ano!“

„Amen!“

Sunlight Gardener okamžitě znovu uchopil mikrofon a vyrazil. Nahoru a dolů! Dopředu a dozadu! Občas udělal dvojskok jako minstrel v cakewalku roku 1910! Vydupával slova, hrozil nikou k chlapcům, pak vzhůru k nebi, kde si pravděpodobně přitáhl Bůh křeslo a naslouchal.

„Naháníme jim strach, ach ano! Takový strach, že si musejí dát další koktejl nebo další marihuanové cigáro nebo další dávku kokainu! Naháníme jim strach, protože i chytří, staří, radikální humanisté, kteří popírají Boha a nenávidí Ježíše Krista, cítí správnost a lásku k Bohu. A jestliže cítí toto, mohou ucítit i síru, která vytéká z jejich vlastních pórů, a ten smrad se jim nelíbí, ach ne!

Posílají proto zvláštní inspektory, aby pod kuchyňské pulty naházeli odpadky, aby vypustili do mouky šváby! Šíří spousty zlých pomluv, jak tady mé chlapce bijeme. Bijou vás?“

„NE!“ zaburáceli rozhořčeně. Jacka vyděsil pohled na Mortona, který zápor vykřikoval stejně nadšeně jako ostatní, přestože se mu na obličejí již začínala objevovat modřina.

„Vždyť oni sem poslali haldu vychytralých reportérů z nějakého vychytraleho, radikálního, humanistického show!“ vykřikl Sunlight Gardener s užaslým odporem. „Přijeli sem a řekli, 'O.K.,

koho tady máme rozcupovat? Už jsme jich udělali sto padesát, jsme odborníci na špinění slušných, to se nebojte, dejte nám jen pár marihuanových cigaret, pár koktejlů a ukažte nám správný směr.'

Ale my jsme je převezli, že, chlapci?'

Burácivý, téměř nemravný souhlas.

„Nenašli nikoho přivázaného řetězem ke trámu ve stáji, že? Nenašli žádné chlapce ve svěracích kazajkách, jak jim ve městě říkali někteří pekelní lháři ze Školské rady, že? Nenašli žádné chlapce se strhanými nehty, nikoho s vyholenými vlasy, nic takového! Našli akorát pár chlapců, kteří vypověděli, že dostali nařezáno, a OPRAVDU nařezáno dostali, ach ano, dostali nařezáno a sám bych to dosvědčil před trůnem všemocného Boha s detektorem lži na každé ruce, protože kniha říká: ŠETŘI rákosku, ROZMAZLÍŠ dítě. Jestli tomu, chlapci, věříte, zvolte aleluja!“

„ALELUJA!“

„I Komise pro vzdělání státu Indiána, přestože by se mě ráda zbavila a otevřela půdu ďáblu, i oni museli připustit, že pokud jde o bití, boží zákon a zákony státu Indiána říkají to samé: ŠETŘI rákosku, ROZMAZLÍŠ dítě!

„Našli tady ŠŤASTNÉ chlapce! Našli tady ZDRAVÉ chlapce! Našli tady chlapce, kteří chtěli KRÁČET jako Pán a HOVOŘIT jako Pán, umíte říct aleluja?“

Uměli.

„Umíte říct ano?“

Uměli i to.

Sunlight Gardener se vrátil k pódiu.

„Pán chrání ty, kdož ho milují. A Pán dohlédne, aby tlupa narkomanů, komunistických posluhovačů a radikálních humanistů nezrušila místo odpočinku unavených a zmatených chlapců.

Pár chlapců těm takzvaným novinářům vyprávělo ošklivé lži,“ připustil Gardener. „Slyšel jsem je opakovat v televizní zpravodajské show, a přestože se ti chlapci, kteří házeli bahnem, zbaběle neukázali na obrazovce, já je znám - ach ano! - znám ty hlasy. Když krmíte chlapce, když něžně svíráte jeho ruku ke své hrudi, když pláče a volá v noci svou maminku, ano, Pak znáte jeho hlas.

„Ti chlapci jsou teď pryč. Bůh jim odpusť - doufám, že tak učiní, ach ano - ale Sunlight Gardener je pouhým člověkem.“ Svěsil hlavu, aby předvedl, jak smutné přiznání provedl. Když ji ale opět zdvihl, oči mu stále žhnuly a jiskřily vztekem.

„Sunlight Gardener jim odpustit nedokáže. Proto je Sunlight Gardener znovu poslal na ulici. Poslal je do Teritorií, tam je ale nebude krmit nikdo; tam je možná pohlít stromy nebo zvířata, která kráčeji nocí.“

V místnosti se rozhostilo strašlivé ticho. I Casey za skleněnou deskou vypadal bledě a podivně.

„Kniha říká, že Bůh seslal Kaina do východního ráje, do země spánku. Poslat někoho zpět na ulici je stejné, mí chlapci. Zde je vaše bezpečné nebe.“

Zkoumavě si je prohlížel.

„Jestli ale zeslábnete... jestli budete lhát... běda vám! Peklo čeká na ty, kdož se octnou na šikmé ploše stejně, jako čeká na chlapce a muže, kteří do něho vstupují úmyslně.

Pamatujte, hoši.

Modleme se.“

Dvacátá třetí kapitola.

FERD JANKLOW

Než Jack zjistil, že výlet do Teritorií je jedinou možností útěku ze Sunlightova domova, uběhl týden. Byl ochotný to zkusit, chtěl ale nejdříve udělat cokoli, jakkoliv riskovat, jen aby se vyhnul přímému skoku z domova samotného.

Neměl pro to žádný konkrétní důvod, hlas podvědomí mu ale našeptával, že co je špatné tady, bude mnohem horší tam. Zde zřejmě leželo špatné místo obou světů... jako černá skvrna na povrchu jablka, která proniká až k jádru. Sunlightův domov byl sám o sobě velmi špatný. Necítil potřebu seznámit se s jeho teritoriálním protějškem, dokud nebude muset.

Způsob ale možná existoval.

Vlk, Jack a ostatní chlapci, kteří neměli to štěstí, aby patřili k Vnějších zaměstnancům - a byla jich většina - trávili dny v místě, kterému staří mazáci přezdívali Vzdálené pole. Leželo asi jeden a půl

míle po silnici, na samém okraji Gardenerova pozemku, a chlapci tam trávili dny sbíráním kamenů. V tomto ročním období pole jinou práci neposkytovala. Poslední úroda byla sklizená v polovině října, ale jak Sunlight Gardener poukazoval každého rána při obřadu, pro kameny žádné sezóny neplatí.

Jack každé ráno seděl na korbě jednoho z dvou polorozpadlých nákladních aut a sledoval Vzdálené pole. Vlk seděl vedle něho, hlavu svěšenou jako chlapec s kocovinou. Na středozápadě byl deštivý podzim, Vzdálené pole se lepilo, čvachtalo a špinilo. Dva dny předtím jeden z chlapců pole tiše prokrel a nazval ho „opravdovým botocucem.“ *„Co když zrovna zdrhneme? pomyslel si Jack po čtyřicáté. Co když prostě zakřičím na Vlka „Jedem!“ a pohneme zadkem? Kam? Na severní konec, kde rostou stromy a stojí kamenná zed'. Tam končí jeho zem.*

Může tam být plot.

Přelezeme ho. Co se toho týče, Vlk mě dokáže přes ní přehodit, jestli bude muset.

Možná ostnatý drát.

Prolezeme pod. Nebo -

Nebo ho Vlk roztrhne holýma rukama. Jackovi se ta myšlenka nelíbila, ale věděl, že Vlk takovou sílu má... a kdyby ho požádal, Vlk by to udělal. Drát by rozerval ruce toho velkého chlapíka, jeho ale teď v domově rvali daleko horšími způsoby.

A potom co?

Samozřejmě skok. To je ono. Jestli se dokážou alespoň dostat z pozemku, který patří Sunlightově domovu, zašeptal hlas podvědomí, dostanou šanci, že se cesta uvolní.

A Singer a Bast (které si Jack pojmenoval jako Dvojčata hrdlořezů) nebudou moci použít ani jedno z nákladních aut, aby je přejeli. Auto by se v prosincovém poli zabořilo až po dveře do bahna.

Bude to pěší závod, jasný a jednoduchý. Musí to zkusit.

Lepší zkusit to v Domově, než tam. A -

A nepoháněl ho jen rostoucí Vlkův neklid. Úplně šlel z Lily, která seděla v New Hampshiru a pomalu umírala, zatímco Jack křičel ve vězení aleluja.

Zkus to. Magická štáva, nebo ne. Musíš to zkusit.

Než se ale Jack úplně připravil, zkusil to Ferd Janklow. Velké myšlenky se vydaly stejným kanálem, můžete volat amen.

Když se to přihodilo, přihodilo se to rychle. V jednu chvíli Jack poslouchal Ferdovy obyčejné, cynické a vtípné bláboly, o chvíli později uháněl Ferd přes tmavé pole k severu, ke kamenné zdi. Dokud Ferd nevyrazil, den byl nudný a obyčejný jako každý jiný v Sunlightově domově. Byla zima a zataženo, ve vzduchu se vznášela vůně deště, možná i sněhu. Jack zvedl hlavu, aby uvolnil zmožená záda a aby se přesvědčil, zda je Sonny Singer poblíž. Sonny nadšeně Jacka utlačoval. Většina jeho šprýmů byla velnu otravná. Šlápl mu na nohu, strkal ho na schodech, třikrát po sobě mu vyrazil z rukou talíř, dokud nezjistil, že ho musí schovat na druhé straně těla a pevně ho sevřít.

Jack plně nechápal, proč nezorganizoval Sonny masový útok. Zdálo se mu, že za tím možná stojí Sunlight Gardener, který má o nového chlapce zájem. Nechtěl o tom přemýšlet. Nahánělo mu to strach, ale dávalo to smysl Sonny Singer se držel zkrátka, protože mu to nařídil Sunlight Gardener. Další důvod, aby odtud rychle zmizel.

Pohlédl vpravo. Asi dvacet yardů od něho sbíral s vlasy přes obličej kameny Vlk. Blíž k němu stál velmi hubený chlapec s koňskými zuby. Jmenoval se Donald Keegan. Donny se na něj zbožně usmál a odhalil ty úžasné veliké zuby. Ze špičky visícího jazyka mu odkápla slina. Jack se rychle odvrátil.

Po levé straně pracoval Ferd Janklow - chlapec s úzkýma, hubenýma rukama a dlouhou špičkou vlasů do čela. Během týdne, kdy Jacka a Vlka uvěznil v Sunlightově domově, se s Ferdem stali dobrými přáteli.

Ferd se cynicky šklebil.

„Donny tě miluje,“ řekl.

„Vykuř si ho,“ odpověděl Jack neklidně a cítil, jak mu tváře polévá ruměncem.

„Vsadím se, že by ti ho Donny vykouřil, kdyby mohl,“ odsekl Ferd. „Udělal bys to, Donny?“

Donny Keegan se rozesmál hlasitým, vrzavým smíchem. Ani netušil, o čem oba chlapci hovoří.

„Chtěl bych, abys toho nechal,“ odpověděl Jack. Cítil se ještě nepřijemněji než předtím.

Donny tě miluje.

To bylo úplně v prdeli. Pomyslel si, že ho možná ubohý, retardovaný Donny Keegan miluje doopravdy... a Donny nebyl možná jediný. Jack si nesouvisle vzpomněl na hodného muže, který se nabídl, že ho vezme k sobě domů a který ho pak vyhodil před vjezdem do obchodního centra u

Zaneshvillu. *Ten si toho všiml jako první, pomyslel si Jack. Ať už je na mně nového cokoliv, ten muž si toho všiml jako první.*

Ozval se Ferd: „Stal ses tu velmi populárním, Jacku. Vždyť mně se zdá, že by ti ho vykouřil i starý Heck Bast, kdybys ho jen požádal.“

„Bože, to je hnus,“ odpověděl Jack s ruměncem na tvářích. „Víš“

Ferd náhle upustil kámen, na kterém pracoval a postavil se. Rychle se rozhlédl, ujistil se, že ho nepozoruje žádný bílý rolák a obrátil se zpět k Jackovi. „A teď, můj milý,“ oznámil, „bylo to trochu nudné party. Vážně už ale musím jít.“ Ferd naznačil Jackovi polibek, mlaskl, a na úzkém a bledém obličejí se mu rozzářil neuvěřitelně veselý úsměv. Chvilí nato už pádil tryskem a mizel ke kamenné zdi na konci Vzdáleného pole. Utíkal klátivým, čapím krokem.

Skutečně nachytl stráže nepřipravené - alespoň do určité míry. Pedersen se bavil o holkách s Warwickem a Peabodym, chlapcem s koňským obličejem, s vnějším zaměstnancem, kterého na nějakou dobu převeleli do Domova. Hecku Bastovi milostivě dovolili doprovázet Sunlighta Gardenera do Muncie za nákupy. Ferd získal pěkný náskok, než se ozvaly první zmatené výkřiky:

„Hej! Hej, někdo bere roha!“

Jack sledoval s otevřenými ústy Ferda, který už byl o šest řad dále a uháněl jako d'ábel. Místo, aby litoval krádeže vlastního plánu, ucítil triumfální vzrušení, ze srdce přál Ferdovi úspěch. *Běž! Běž, ty sarkastickéj blázne! Běž, u Jasona!*

„To je Ferd Janklow,“ zaskučel Donny Keegan a rozesmál se typickým hýkavým smíchem.

Chlapci se toho večera jako vždy shromáždili ve společenské místnosti ke zpovědi, ta ale byla zrušena. Vstoupil Andy Warwick, sdělil jim tu novinu a povolil hodinu „volné zábavy“ do večere. Pak zase odešel.

Jack si pomyslel, že Warwick pod maskou silné autority skrývá strach.

A Ferd Janklow tady nebyl.

Jack se rozhlédl po místnosti a s černým humorem si uvědomil, že jestli je tohle „volná zábava všech,“ nechtěl by vidět, co by se stalo, kdyby jiní Warwick povolil tichou hodinku. Seděli okolo široké, dlouhé místnosti (třicet devět chlapců od devíti do sedmnácti), prohlíželi si ruce, loupali strupy a mrzutě okusovali nehty. Všichni vypadali stejně. Narkomani bez drogy. Chtěli naslouchat zpovědím; ba více, chtěli se zpovídat.

Nikdo se o Ferdu Janklowovi nezmínil. Jako by Ferd s posměšným obličejem při Gardenerových kázáních a bledýma, hubenýma rukama nikdy neexistoval.

Jack se stěží ovládal, aby nevyskočil a nezačal na ně ječet. Místo toho začal velmi tvrdě přemýšlet, přemýšlet jako nikdy předtím.

Není tady, protože ho zabili. Jsou to všechno šílenci. Myslíš, že není šílenství nakažlivé? Jen se podívej, co se stalo na tom hrozném místě v Jižní Americe - když ten chlápek v zrcadlovkách řekl svým lidem, aby vypili purpurový vínový nápoj, řekli jasně, pane, a vypili ho.

Jack se rozhlédl po zničených, do sebe stažených, unavených, prázdných obličejů a představil si, jak by se rozjasnily, jak by se vznítily, kdyby vstoupil Sunlight Gardener - kdyby vstoupil právě teď a tu. *Udělal by to také, kdyby je o to Sunlight Gardener požádal. Vypili by to a chytily by mě s Vlkem, nalili by nám to také do krku. Ferd mel pravdu. Něco na mém obličejí vidí, nebo něco uvnitř. Něco, co do mě vstoupilo v Teritoriích. Možná mě opravdu trochu milují... možná právě to Hecka Basta přibrzdilo. Ten hlupák není zvyklý něco nebo někoho milovat. Jo, možná mě trochu milují... ale jeho milují mnohem víc. Udělal by to. Jsou to šílenci.*

Možná mu to řekl Ferd. a když tady ve společné místnosti teď seděl, Jackovi se zdálo, že mu to Ferd skutečně řekl.

Vyprávěl mu, jak ho do Sunlightova domova poslali rodiče, znovuzrození křesťané, kteří padali v obyvacím pokoji na kolena, kdykoliv začal někdo v *Klubu sedm set* odříkávat modlitbu. Ani jeden z nich Ferdovi, který byl z jiného těsta, nerozuměl. Považovali ho za dítě d'ábla - komunistického podvržence radikálních humanistů. Když počtvrté utekl a nesejmul ho nikdo jiný než Franky Williams, rodiče přijeli do Sunlightova domova, kam samozřejmě Ferda zašili a zamilovali se do Sunlighta Gardenera na první pohled. Našli zde odpověď na všechny problémy, které jim působil jejich inteligentní, zlobivý, vzpurný syn. Sunlight Gardener vychovává jejich syna k obrazu Páně. Sunlight Gardener mu ukáže chyby v jeho chování. Sunlight Gardener ho vezme z jejich rukou, odvede ho z ulic Andersenu.

„Viděli v *Sunday Reportu* vyprávění o Sunlightově domově,“ vyprávěl Ferd Jackovi. „Poslali mi pohlednici, na které stálo, že Bůh trestá lháře a falešné proroky v ohnivém jezeře. Odepsal jsem jim. Rudolph z kuchyně ten dopis pro mě propašoval. Dolph je vážně dobrý chlapík.“ Udělal pauzu. „Víš, jaká je definice Ferda Janklowa pro dobrého chlapíka, Jacku?“

„Ne.“

„Takový, který se dá vždycky koupit,“ odpověděl Ferd a zasmál se cynickým, hrubým smíchem. „Dva doláče za Dolphovy poštovní služby. Napsal jsem jim tedy dopis o tom, že jestli Bůh trestá lháře, jak říkají, pak doufám, že Sunlight Gardener na cestu do onoho světa sežene azbestové spodky, protože o tom, co se tady děje, lze rychleji, než dokáže utíkat kuň. Všechno, co stálo v *Sunday Reportu* - pověsti o svěřacích kazajkách a o izolaci - byla pravda. Jo, nemohli to dokázat. Ten chlapík je blázen, Jacku, ale Je to chytrý blázen. Jestli o tom někdy zapochybuješ, opravdu tobě i Philovi, nebojácnému vlčímu klukovi, ublíží.“

Jack odpověděl: „Ti chlapíci ze *Sunday Reportu* obvykle dokáží nachytat lidi na švestkách. Alespoň to říká moje máma.“

„Jo, měl strach. Vážně ječel a skákal. Viděl jsi někdy Humphreya Bogharta ve filmu *The Caine Mutiny*? Právě tak vypadal celý týden, než měli přijet. Když sem konečně dorazili, byl samá lichotka a inteligence. Týden před tím jsme ale prožívali peklo. Pan Zmrzlina si sral do kalhot. Tehdy skopal Bennyho Woodruffa ze schodů třetího poschodí, protože ho nachytil s komiksem o Supermanovi. Benny zůstal tři hodiny venku v zimě, a když se té noci vrátil, nemohl si vzpomenout, kdo a kde je.“

Ferd udělal pauzu.

„Věděl, že přijedou. Stejně jako vždycky ví, že sem dorazí státní inspektoři na bleskovou kontrolu. Svěřací kazajky schoval na půdu, z izolace udělal sušárnu sena.“

Znovu Ferdův cynický, hrubý smích.

„Víš, co moji rodiče udělali, Jacku? Poslali Sunny Gardenerovi xeroxovou kopii mého dopisu. 'Pro mé vlastní dobro', vysvětlil mi papínek v příštím dopise. A hádej co? V Izolaci byl na řadě Ferd. Zdvořilost vlastních rodičů!“

Znovu hrubý smích.

„Řeknu ti jednu věc. Při nočním kázání si nedělal legraci. Kluci, kteří mluvili s lidmi ze *Sunday Reportu*, všichni zmizeli. Alespoň ti, které chytil.“

Stejně, jako teď zmizel Ferd sám. Pomyslel si Jack. Sledoval Vlka, jak přechází po místnosti. Zachvěl se. Měl velmi, velmi studené ruce.

Tvůj kamarád Phil, nebojácný vlčí kluk.

Začínal Vlk znovu chlupatět? Tak brzy? Určitě ne. Ale samozřejmě to přijde. Nedá se to zastavit stejně jako mořský příliv.

A mimochodem, Jacku, když tady nečinně sedíme a děláme si starosti s nebezpečími, která nás čekají, když tu budeme nečinně sedět, co tvá matka? Co Miláček Lil, Královna běček? Ztrácí váhu? Má bolesti? Zapouštíš kořeny v prašném vězení a ona zatím začíná pociťovat ostré, malé krysí zoubky? Chystá se Morgan vrhnout blesk a pomoci její rakovině?

Představa svěřacích kazajek ho šokovala. Ačkoliv izolaci - velikou, odpornou, železnou konstrukci, která stála na zadním dvoře Domova jako podivná, opuštěná lednice - viděl, nedokázal uvěřit, že Gardener skutečně dovnitř chlapce zamyká. Ferd ho pomalu přesvědčil. Když sbírali kameny na Vzdáleném poli, hovořil k němu tichým hlasem.

„Má to tu skvěle zařízené,“ vysvětloval Ferd. „Má licenci na výrobu peněz. Jeho náboženská show běží po celém středozápadu v rádiu a po celé

zemi na kabelové a nezávislé televizi. My mu děláme vlastní publikum. V rádiu zníme skvěle, v telce vypadáme skvěle. Když si tedy Roy Owdersfeld nemačká toho blbého uhra na špičce nosu. Má Casey, cvičeného rádio a televizního producenta. Casey nahrává na videokazety každé ranní shromáždění, na audiokazety každé noční. Všechny zvuky a obrázky střihá dohromady, vylepšuje, dokud Gardener nevypadá jako Billy Graham a my neznáme jako davy na stadionu Yankees při sedmé hře Světové série. Ale to není vše, co Casey dělá. Je to domácí genius. Viděl jsi štěnice v pokoji? Casey je tam instaloval. Všechny vedou do kontrolní místnosti a jediný vstup dovnitř vede Gardenerovou soukromou pracovnou. Štěnice aktivuje hlas, nemusí tedy plýtvat páskami. Každou šťavnatou událost schovává pro Sunlighta Gardenera. Slyšel jsem, že Casey zabudoval do Gardenerova telefonu modrou krabičku, aby mohl zdarma volat na dlouhé vzdálenosti. Moc dobře vím, že se napíchnul na kabel placené televize, který běží venku. Líbí se ti představa, jak pan Zmrzlina

pohodlně sedí a sleduje na Cinemaxu dvojprogramy po těžkém dni prodávání Ježíše Krista davům? Mně ano. Ten chlápek je Američan jako řemen, Jacku, a tady v Indiáne ho milujou stejně jako milujou vysokoškolskej basketbal.“

Ferd zachrchlal, udělal obličej, zkroutil hlavu a odplivl do špíny.

„To si děláš legraci,“ namítl Jack.

„Ferd Janklow si nikdy legraci s Pochodujícími hlupáky ze Sunlightova domova nedělá,“ oznámil Ferd slavnostně. „Je bohatý, nemusí nic z toho přiznávat ke zdanění. Zastránil místní školní komisi. Víš, mají z něj děsný strach. Je tu jedna ženská, která úplně poskakuje, kdykoliv je tady. Vypadá, jako by na něj chtěla udělat znamení proti zlu nebo něco takového - a jak říkám, on vždycky ví, když má někdo ze Státní komise pro vzdělání udělat přepravku. Od sklepa až po střechu celou budovu vyčistíme, Bast Bastard vezme plátěné svrchníky na půdu, izolace se naplní senem ze stáje. Když přijedou, jsme vždycky ve třídě. Kolik vyučovacích hodin jsi zažil od chvíle, kdy jsi přistál v indiánské verzi *Lodě lásky*, Jacku?“

„Žádnou,“ odpověděl Jack.

„Žádnou!“ souhlasil nadšeně Ferd. Znovu se zasmál svým cynickým, hrubým smíchem - ten smích vykřikoval: *Hádej, co jsem zjistil, když mi bylo asi tak osm? Zjistil jsem, že od života dostanu hovno a že se to taky jen tak nezmění. A možná se to taky nezmění nikdy. Ačkoliv mě to sere, má to i svou světlou stránku. Víš, co tím myslím, gumo?* Jack takto přemýšlel, když ho náhle uchopily tvrdé prsty za zátylek těsně pod ušima a zdvihly ho ze židle. Obrátily ho. Ocítl se v mračnu páchnoucího dechu a spatřil sterilní, měsíční krajinu obličejů Hecka Basta.

„Byl jsem ještě s Reverendem v Muncie, když přivezli tvého podivného a problematického přítele do nemocnice,“ řekl. Prsty mu pulzovaly a svíraly se, pulzovaly a svíraly se. Bolest byla nesnesitelná. Jack zasténal a Heck se zašklebil. Úsměv uvolnil ještě více zkaženého dechu. „Reverend má zprávy z vlastní vysílačky. Janklow vypadal jako tuňák, který strávil čtyřicet pět minut v mikrovlnné troubě. Než ho dají dohromady, bude to trvat pěknou chvíli.“

Nemluví na mě, pomyslel si Jack. Mluví k celé místnosti. Máme se dozvědět, že je Ferd pořád naživu.

„Jsi hnusnej lhář,“ řekl. „Ferd je.“

Heck Bast ho uhodil a Jack se rozplácl na podlahu. Chlapci se před ním rozutekli do všech stran. Odněkud zahýkal Donny Keegan.

Ozval se vzteklý řev. Jack omámeně vzhlédl, zavrtěl hlavou ve snaze ji pročistit. Heck se obrátil a spatřil Vlka, jak stojí nad Jackem a chrání ho, horní ret stažený, oči za kulatými brýlemi vysílaly oranžové, podivné záblesky.

„Takže hlupák si chce nakonec zatančit,“ řekl Heck a začal se šklebit. „Hej, správně! Tanec miluju, tak pojď, usmrkanče. Pojď sem ke mně a zatančíme si.“

Vlk vrčel, sliny mu pokrývaly rty. Začal postupovat vpřed. Heck mu popošel naproti. Po linoleu klouzaly židle. Chlapci rychle vyklízeli prostor.

„Co se to tady dě - “ hlas ode dveří. Sonny Singer. Nemusel otázka dokončit. Co se děje, jasně viděl. S úsměvem zavřel dveře a přihlížel. Zkřížil ruce přes úzkou hrud', tmavý a hubený obličej se mu rozzářil.

Jack střídavě sledoval Vlka i Hecka.

„Vlku, buď opatrný,“ zakřičel.

„Budu opatrný, Jacku,“ odpověděl Vlk, hlas něco víc než vrčení. „Budu - “

„Tak tančíme, prďolo,“ zabručel Heck Bast a zasadil rychlý, široký úder vesnického chlapce. Udeřil Vlka vysoko do pravé lícni kosti a odhodil ho o tři nebo čtyři kroky. Donny Keegan zaječel vysokým, hýkavým smíchem, o kterém Jack už věděl, že signalizuje i radost i děs.

Rána byla dobrá, těžký úder. Za jiných okolností by byl zřejmě boj u konce. Bohužel u Hektora Basta šlo o jedinou ránu, kterou dokázal zasadit.

Sebevědomě postoupil, veliké pěsti ve výši hrudi. Znovu se rozmáchl - Vlkova ruka tentokrát vylétla vzhůru, aby ji zastavila. Vlk jeho pěst chytil Heckova ruka byla široká. Vlkova byla širší.

Vlkova pěst pohltila Heckovu.

Vlkova pěst se sevřela.

Zevnitř se ozval zvuk malých, suchých větviček, které nejdříve praskaly, pak se lámaly.

Heckův sebevědomý úsměv se zkroutil, pak zamrzl. O chvíli později začal řvát.

„Neměl jsi ubližovat mému stádu, ty bastarde,“ zašeptal Vlk. „Ach, vaše bible tohle, ach, vaše bible tamto - Vlk! - A přitom by stačilo vyslechnout šest veršů z *Knihy o dobrém farmaření*, abys věděl, že nikdy...“

Prask!

„... nikdy...“

Křup!

„NIKDY stádu neublížíš.“

Heck Bast padl na kolena, vyl a naříkal. Vlk stále svíral jeho pěst, Heckova paže se vylomila. Připomínal fašistu, který zdraví na kolenou *Heil Hitler*. Vlkova raka byla tvrdá jako kámen, na obličej nebyla znát žádná námaha. Vypadal až na žhnoucí oči téměř klidně.

Z Vlkovy pěsti začala odkapávat krev.

„Vlku, nech toho! Už dost!“

Jack se rychle rozhlédl a všiml si, že Sonny zmizel. Dveře zůstaly otevřené. Téměř všichni chlapci stáli. Stáhli se od Vlka, jak jim zdi místnosti dovolovaly nejdále, v obličejích hrůza a strach. Živý obraz uprostřed místnosti se ale stále neměnil. Heck Bast na kolenou, zdvižené a roztažené ruce, ruka pozřena Vlkovou pěstí, krev proudící na podlahu.

Do dveří se nahrnuli lidé. Casey, Warwick, Sonny Singer a další tři velcí chlapci. A Sunlight Gardener s malým, černým pouzdem - jako pouzdro na brýle - v jedné ruce.

„Řekl jsem už dost!“ Jack pohlédl na nové příchozí a rozběhl se k Vlkovi. „Právě teď a tu! Právě teď a tu!“

„Dobrá,“ odpověděl Vlk tiše. Pustil Heckovu ruku, Jack spatřil hrozný, rozmačkaný pahýl, který připomínal rozdupaný větrník. Heckovy prsty čněly v neuvěřitelných úhlech. Heck skučel a tiskl poničenou ruku k hrudi.

„Dobrá, Jacku.“

Všech šest Vlka chytilo. Ten se pootočil, uvolnil jednu raku a zatlačil, Warwick odlétl ke zdi. Někdo vykřikl.

„Držte ho!“ ječel Gardener. „Držte ho! Držte ho, Ježíši Kriste!“ Otvíral ploché, černé pouzdro. „Ne, Vlku!“ vykřikl Jack. „Nech toho!“

Vlk ještě chvíli bojoval, pak se stáhl a nechal je, aby ho přitiskli ke zdi Jackovi připadali jako Liliputáni, kteří drží Gulivera. Sonny se konečně Vlka bál.

„Držte ho,“ opakoval Gardener a vytahoval ze schránky třípytivou injekční stříkačku. Do obličej se mu vrátil zženštilý, téměř plachý úsměv. „Držte ho, chvalte Ježíše Krista!“

„To nepotřebujete,“ ozval se Jack.

„Jacku?“ Vlk vypadal náhle vyděšeně. „Jacku? Jacku?“

Gardener zamířil k Vlkovi. Když procházel, strčil do Jacka. V jeho ráně bylo hodně síly. Jack upadl na Mortona, který vypískl a odtáhl se, jakoby měl Jack nějakou nakažlivou nemoc. Vlk začal opožděně znovu bojovat - bylo jich ale šest, příliš mnoho. Možná, kdyby právě prožíval Změnu, dopadlo by to jinak.

„Jacku!“ zavyl. „Jacku! Jacku!“

„Držte ho, chvalte Boha,“ zašeptal Gardener a rty se mu brutálně stáhly. Zabodl injekci do Vlkovy paže.

Vlk se vzepjal, zaklonil hlavu a zavyl.

Zabiju tě, ty bastarde. Pomyslel si Jack nesouvisle. *Zabiju tě, zabiju tě, zabiju tě.*

Vlk bojoval a tloukl kolem sebe. Gardener ustoupil a chladně ho pozoroval. Vlk *zarazil* koleno do Caseyova mohutného břicha. Casey vydechl, zapotácel se, pak se vrátil. O minutu nebo dvě později začal Vlk ochabovat... pak klesat.

Jack se postavil a vzteky se rozplakal. Snažil se dostat ke klubku bílých roláků, kteří drželi jeho přítele. Viděl, jak Casey udeřil Vlka do skleslého obličej, spatřil krev, která vystříkla z jeho nosu.

Ruce ho táhly zpět. Bojoval, pak se rozhlédl a spatřil vyděšené obličej chlapců, se kterými sbíral na Vzdáleném poli kamení.

„Dejte ho do izolace,“ vyštěkl Gardener, když se Vlkovi konečně podlomila kolena. Pomalu se obrátil k Jackovi. „Pokud... mi snad nechcete říct, kde už jsme se dříve setkali, pane Parkere?“

Jack zůstal stát, díval se na špičky bot, ale nic neříkal. V očích mu hořely a pálily horké slzy nenávisti.

„Takže izolace,“ dodal Gardener. „Možná změníte názor, až začne zpívat, pane Parkere.“

Gardener odešel.

Když Jacka a ostatní chlapce nahnali do kaple, Vlk stále ještě v izolaci křičel. Zdálo se, že oči Sunlighta Gardenera pozorují Jackův bledý a napjatý obličej. *Možná teď, pane Parkere?*

Vlku, to moje matka, moje matka -

Když Jacka a ostatní chlapce odvedli na polní práce, rozdělili do dvou skupin a posadili do nákladňáků, Vlk stále ještě křičel. Když Jack procházel okolo izolace, musel bojovat s touhou zakrýt si uši rukama. To vytí, ty nesmyslné vzlyky.

Náhle se u něho objevil Sonny Singer.

„Reverend Gardener čeká právě teď ve své kanceláři na tvou zpověď, usmrkanče,“ oznámil. „Řekl mi, že toho blba z izolace pustí přesně ve chvíli, kdy mu řekneš, co chce vědět.“ Sonnyho hlas byl hedvábný, obličej nebezpečný.

Vlk křičel a vyl, aby ho pustili, vztekle tloukl do podomácku snýtovaných železných stěn izolace.

Ach, Vlku, to moje MATKA -

„Nemohu mu říct, co chce vědět,“ zašeptal Jack. Rychle se obrátil k Sonnymu, obrátil k němu sílu, kterou získal v Teritoriích. Sonny ustoupil o dva dlouhé kroky, v obličejí děs a hrůzu. Zakopl o vlastní nohu a upadl na bok jednoho tiše předoucího nákladního automobilu. Nebýt jeho kapoty, upadl by.

„Dobrá,“ řekl Sonny... slova z něj vylétla tiše jako kňučení. „Dobrá, dobrá, zapomeň na to.“ Hlas mu opět zazněl arogantně. „Reverend Gardener mi řekl, že jestli nebudeš chtít, mám ti říct, že tvůj přítel křičí kvůli tobě. Chápeš to?“

„Já vím, kvůli komu křičí.“

„Vlez do auta!“ řekl nekompromisně Pedersen. Ani se na ně, když procházeli, nepodíval... když ale prošel Sonny, Pedersen udělal obličej, jako by ucítil něco shnilého.

Jack slyšel, jak Vlk křičí, i když se dala auta do pohybu, přestože jejich tlumiče připomínaly kroužky ze železné krajky a motory pronikavě řvaly. Ani tehdy Vlkovy výkřiky neutichly. Určitým způsobem už se spojil s Vlkovou myslí a slyšel proto Vlka křičet, i když pracovní čtyři dorazily ke Vzdálenému poli. Fakt, že slyší výkřiky pouze ve vlastních myšlenkách, nikterak jeho situaci nezlehčoval.

Vlk utichl okolo oběda a Jack náhle věděl (bez jakýchkoliv pochyb), že Gardener nařídil, aby ho z izolace vytáhli, než jeho křik a vytí přitáhnou nevhodnou pozornost. Po tom, co se přihodilo s Ferdem, nechtěl, aby se k Sunlightově domovu zaměřila jakákoliv pozornost.

Když se pozdě odpoledne pracovní čtyři vrátily, dveře izolace byly otevřené a izolace prázdná. Vlk ležel na dolní palandě v pokoji, který spolu sdíleli. Když Jack vstoupil, unaveně se usmál.

„Co tvá hlava, Jacku? Modřina vypadá o trochu lépe. Vlk!“

„Vlku, jsi v pořádku?“

„Ječel jsem, co? Nemohl jsem toho nechat.“

„Vlku, je mi to líto,“ řekl Jack. Vlk vypadal podivně, moc bíle, jaksi zmenšeně.

On umírá, pomyslel si Jack. Ne, opravil ho vnitřní hlas. Vlk již umírá od doby, co skočili do tohoto světa, aby unikli Morganovi. Teď umírá pouze rychleji. Moc bílý... zmenšený... ale...

Jackovi naskočila husí kůže. Vlkovy nohy a paže nebyly úplně holé, pokrýval je jemný kožich chlupů. Byl si jist, že dvě noci nazpět tomu tak ještě nebylo.

Ucítil nutkání běžet k oknu, pohlédnout ven a hledat měsíc, ujistit se, že těch sedmnáct dní neodpočítal špatně. „Není ještě čas Změny, Jacky,“ ozval Vlk. Jeho hlas zněl suše, chraplavě. Hlas invalidy. „Ale začal jsem se v tom tmavém, smradlavém místě, kam mě dali, měnit. Vlk! Ano. Protože jsem tak šlehl a měl takový strach. Protože jsem ječel a křičel. Ječení a křičení může samo Změnu přivodit, když to Vlk vydrží dost dlouho.“

Uhladil si chlupy na nohou. „Přejde to.“

„Gardener mi určil cenu za to, že tě pustí,“ zašeptal Jack, ale já ji nemohu zaplatit. Chtěl jsem, ale... Vlku... má matka ...“

Hlas mu přeskočil a ozvaly se v něm slzy.

„Pšt, Jacky, Vlk ví, právě teď a tu.“ Znovu se usmál tím hrozným, bledým úsměvem a uchopil Jacka za ruku.

Dvacátá čtvrtá kapitola

JACK JMENUJE PLANETY

Další týden v Sunlightově domově. Měsíc přibral na váze.

V pondělí požádal Sunlight Gardener s úsměvem chlapce, aby sklonili hlavy a poděkovali bohu za obrácení svého bratra Ferdinanda Janklowa. Ferd se při zotavování v Parklandské nemocnici rozhodl zasvětit duši Ježíši Kristu, prohlásil Sunlight se zářivým úsměvem. Ferd zatelefonoval na účet volaného svým rodičům a sdělil jim, že se chce plně oddat Pánu. Společně se dálkovým telefonem modlili za jeho cestu a rodiče si pro něho hned toho dne přijeli. *Mrtvý a zakopaný pod nějakým zamrzlým polem Indiány... nebo možná v Teritoriích, kam se nikdy nedostane policejní hlídka státu Indiána.*

V úterý byla taková zima a déšť, že nemohli na polích pracovat. Většina chlapců směla zůstat ve svých pokojích, spát nebo číst, ale pro Jacka s Vlkem začalo období týrání. Vlk tahal ze stodoly a kůlen na druhé straně silnice v silném dešti jeden náklad odpadků za drahým. Jackovi přidělili umývání záchodů. Warwick a Casey, kteří mu práci zadali, si zřejmě mysleli, že bude pro něj opravdu hnusná. Zřejmě nikdy neviděli záchodky ve světově proslulé hospodě Oatley.

A další týden v Sunlightově domově, řekněte ano.

Hector Bast se vrátil ve středu, pravou ruku až k lokti v sádře, silný, rozměklý obličej tak bledý, že uhry svítily jako křiklavé tečky od rtěnky.

„Doktor říká, že už mi asi k ničemu nebude,“ řekl Heck Bast. „Ty a tvůj kámoš budete muset na hodně věcí odpovědět, Parkere.“

„Chceš, aby se ti stala s druhou rukou stejná věc?“ zeptal se ho Jack...měl ale strach. V Heckových očích nehořela jen touha po pomstě. toužil spáchat vraždu.

„Nebojím se ho,“ odpověděl Heck. „Sonny říká, že z něho většinu zla dostali v izolaci ven. Sonny říká, že udělá cokoli, aby se tam nemusel vrátit. A ty?“

Heckova levá pěst vyrazila. Levačku měl ještě nešikovnější než pravačku, ale Jack byl jeho bledým vztekem tak ohromen, že šijí ani nevšiml. Rty se mu pod Heckovou pěstí roztáhly do neuvěřitelného úsměvu a roztrhly se. Otočil se a upadl na zeď.

Otevřely se dveře a nakoukl Billy Adams.

„Zavři ty dveře, nebo jich taky pár schytáš!“ vykřikl Heck. Adams, který po útoku a bití nikterak netoužil, ustoupil.

Heck vyrazil k Jackovi. Ten se omámeně odstrčil od zdi a zvedl pěsti. Heck se zastavil.

„To by se ti líbilo, co?“ zeptal se Heck. „Bojovat s člověkem, který má jen jednu zdravou ruku.“ Do obličej se mu nahrnula krev.

Ve druhém patře zarochotily kroky a zamířily ke schodišti. Heck se podíval na Jacka. „To je Sonny. Tak dělej. Utíkej. Stejně tě dostaneme, kamaráde. Tebe a toho blba. Reverend Gardener říká, že můžeme, dokud mu neřekneš, co chce vědět.“

Heck se zašklebil.

„Udělej mi laskavost, usmrkanče. Neříkej mu to.“

Jack si pomyslel, že z Vlka skutečně v izolaci něco vyhnali. Od konfrontace s Heckem Bastem uplynulo šest hodin. Brzy se rozezná zvonek ke zpovědi, Vílí ale na palandě pod ním tvrdě spal. Venku dál bubnoval déšť do stěn Sunlightova domova.

Jack věděl, že umíněnost z Vlka nevyhnala jen izolace. Ani Sunlightův domov. Vyhnal ji celý tento svět. Vlk jednoduše toužil po domově. Ztratil většinu životní energie. Zřídkakdy se usmíval, vůbec se nesmál. Když na něho při obědě Warwick křičel, aby nejedl prsty, jen se schoužil.

Musí to přijít brzy, Jacky. Protože umírám. Vlk umírá.

Heck Bast prohlásil, že se Vlka nebojí. Skutečně se zdálo, že už se není čeho bát. Zdálo se, že rozdrčení Heckovy ruky bylo posledním výbuchem síly, jakého byl Vlk schopný.

Zazněl zpovědní zvonek.

Té noci, po zpovědi, večeři a kázání v kapli se vrátili Jack s Vlkem do svého pokoje a našli obě postele nasáklé páchnoucí močí. Jack přiskočil ke dveřím, rychle je otevřel a spatřil Sonnyho, Warwicka a velkého hlupáka, který se jmenoval Van Zandt, jak stojí v chodbě a šklebí se.

„Asi jsme si spletli místnost, usmrkanče,“ zasmál se Sonny. „Mysleli jsme, že je to záchod, protože tady všude kolem pořád vidíme létat hovna.“

Van Zandt se při tom vtipu málem rozchechtal.

Jack je dlouze pozoroval, Van Zandt se přestal smát.

„Na koho čumíš, ty hovno? Chceš zlámat ten tvůj blbej nos?“

Jack zavřel dveře, rozhlédl se a spatřil Vlka, jak spí oblečený na mokré posteli. Na obličej se mu vracely vousy, přesto ale ještě vypadal bledý, kůže napnutá a blýskavá. Byl to obličej invalidy.

Nech ho být, pomyslel si Jack unaveně. Jestli je tak unavený, nech ho, ať se z toho vospí.

Ne. Nenecháš ho samotného spát v té zasviněné posteli. To neuděláš!

Unaveně k Vlkovvi přistoupil a zatřásl jím, až se částečně probudil. Odtáhl ho z mokré, páchnoucí matrace a stáhl mu kalhoty. Té noci spali k sobě přitisknutí na podlaze.

Ve čtyři hodiny ráno se otevřely dveře a vstoupil Sonny s Heckem. Zdvihli Jacka a napůl ho odnesli do přízemní kanceláře Sunlighta Gardenera.

Gardener seděl s nohama opřenýma o roh stolu. I přes brzkou hodinu byl normálně oblečen. Za ním visel obraz Ježíše, jak kráčí po Galilejském moři a apoštolově ho s úžasem a otevřenými ústy sledují. Skleněné okno po jeho pravici vedlo do tmavého studia, kde vyráběl Casey své debilně geniální zázraky. K jednomu očku na Gardenerových kalhotách byl připevněn těžký řetěz na klíče. Klíče samy, těžký svazek, ležely v dlani jeho ruky. Zatímco hovořil, pohrával si s nimi.

„Od doby, co jsi k nám přišel, jsi se ještě ani jednou nezpovídal,“ oznámil mu Sunlight Gardener, z hlasu zaznívala mírná výčitka. „Zpověď pomáhá duši. Bez zpovědi nemůžeme být spaseni. Samozřejmě nemyslím Modlářskou, kacířskou zpověď katolíků. Myslím zpověď před vlastními bratry a Spasitelem.“

»Nechám to mezi mnou a Spasitelem, jestli je to podle vás stejné,“ odpověděl Jack vyrovnaně. I přes strach a dezorientaci pocítil radost, když se na Gardenerově obličejí objevil výraz vzteku.

„Není to pro mě stejné!“ vykřikl Gardener. V Jackových ledvinách explodovala bolest. Upadl na kolena. „Dávej si pozor, co Reverendu Gardenerovi říkáš, usmrkanče,“ poučil ho Sonny. „Někteří z nás se ho mohou zastat.“

„Bůh ti za tvou víru a lásku žehnej, Sonny,“ prohlásil Gardener vážně a obrátil znovu pozornost k Jackovi.

„Vstaň, synu.“

Jack dokázal vstát. Přidržel se okraje Gardenerova drahého stolu ze světlého dřeva.

„Jak se opravdu jmenuješ?“

„Jack Parker.“

Všiml si, jak Gardener nepatrně kývl hlavou. Chtěl se obrátit, ale už bylo pozdě. V ledvinách mu vybuchla další vlna bolesti. Vykřikl a znovu upadl. Blednoucí modřinou na čele udeřil o hranu Gardenerova stolu.

„Odkud jsi, ty lživé, nestoudné, ďáblové šeme?“

„Pensylvánie.“

V silnější partii levého stehna explodovala další bolest. Stočil se na karastanském koberci jako embryo a přimáčkl kolena k hrudi.

„Postavte ho.“

Sonny a Heck ho postavili.

Gardener sáhl do kapsy bílého saka a vytáhl zapalovač Zippo. Otočil kolečkem. Vyšlehl dlouhý, žlutý plamen. Pomalu ho přiblížil Jackovi k obličejí. Devět palců. Ucítil nasládlý, pronikavý pach náplně. Šest palců. Teď ucítil horko. Tři palce. Další palec, možná jen polovina a nepříjemný pocit se změní v bolest. Sunlightovy oči byly zamřené, šťastné. Rty se mu třásly na pokraji úsměvu.

„Ano!“ Heckův dech byl horký a páchl jako plesnivý pepperoni. „Ano, do toho!“

„Odkud tě znám?“

„Nikdy jsem vás předtím neviděl,“ vydechl Jack.

Plamen se přiblížil a Jackovy oči zalily slzy. Ucítil, jak se mu připaluje pokožka. Pokusil se hlavou ucuknout. Sonny Singer ho postrčil vpřed.

„Kde jsem tě už potkal?“ zaskřehotal Gardener. Hluboko v černých zornících tančil plamen zapalovače, každá jiskra se dvakrát odrážela. Poslední šance!“

Řekni mu to, proboha, řekni mu to!

„Jestli jsme se někdy setkali, nepamatuji si to,“ vydechl Jack. „Možná v Kalifornii.“

Zippo se s cvaknutím zavřel. Jack zavzlykal úlevou.

„Odvedte ho zpátky,“ přikázal Gardener.

Odvlekli Jacka ke dveřím.

Víš, že ti to nijak neprospěje,“ oznámil mu Sunlight Gardener. Obrátil se jako by meditoval u obrazu Krista kráčejícího po vodě. „Dostanu to z tebe. Jestli ne dnes v noci, možná té zítřejší. Jestli ne zítra, té noci, která bude následovat. Proč si to neusnadníš, Jacku?“

Jack neodpověděl. Chvilí na to ucítil, jak mu zkroutili ruce až k lopatkám. Zasténal.

„Řekni mu to!“ zašeptal Sonny.

Část Jackova já chtěla. Ne protože ho to bolelo, ale protože - *protože zpověď pomáhá duši.*

Vzpomněl si na zablácený dvůr, vzpomněl si na tohoto muže v jiném vydání, vzpomněl si, jak se ho ptal, kdo je. Vzpomínal a přemýšlel: *Řeknu vám všechno, co chcete, jestli se jenom na mě přestanete dívat těma vašima strašlivýma očima, jistě, protože jsem jenom kluk a to kluci dělávají, řeknou, řeknou všechno—*

Pak si vzpomněl na hlas své matky. Ten pevný hlas se ho ptal, jestli tomu chlápku všechno vyblíje.

„Nemohu vám říct, co nevím,“ odpověděl.

Gardenerovy rty se roztáhly v úzký, suchý úsměv. „Odved'te ho zpátky do jeho pokoje,“ zasyčel.

A další týden v Sunlightově domově, řekněte amen, bratři a sestry. Jen další dlouhý, předlouhý týden.

Když si ostatní vzali talíře a odešli, Jack zůstal v kuchyni. Velmi dobře věděl, že riskuje další bití, další týráním... v tuto chvíli mu to ale připadalo nedůležité. Ani ne před třemi hodinami mu málem Sunlight Gardener upálil rty. Viděl jeho šílené oči. cítil jeho šílenou duši. Po takovém zážitku mu přišlo riziko, že bude bit, opravdu velmi malicherné.

Rudolphovo kuchařské bílé oblečení bylo šedé jako zatažená, listopadová obloha venku. Když ho Jack šeptem oslovil, Rudolph na něj obrátil krví podlitý, cynický pohled. Z jeho dechu byla silně cítit levná whisky.

„Raději vypadni, nová rybko. Dobře tě hlídají.“

Řekni mi něco, co nevím.

Jack nervózně pohlédl na starožitnou myčku nádobí, která poskakovala, syčela a chrlila dračí dech páry na chlapce, kteří ji plnili. Zdálo se, že si Jacka a Rudolpha nevšímají. Jack ale věděl, že *zdálo se* je velmi ohebné slovo. Rozšíří se pověsti. Ach ano. V Sunlightově domově ti vezmou škváru pověsti a pomluvy se stanou náhražkou místní měny.

„Musím se odtud dostat,“ řekl Jack. „Já a můj velký kamarád. Kolik by stálo, abyste se díval na druhou stranu, když polezeme ven zadními dveřmi?“

„Víc než bys mohl zaplatit, i kdyby ti vrátili, co ti vzali, když tě sem přitáhli, kámoši,“ odpověděl Rudolph. Slova sice zněla tvrdě, pohlížel ale na Jacka vlídně.

Ano, samozřejmě. Všechno bylo pryč, úplně všechno. Kytarové trsátko, stříbrný dolar, skleněná kulička, šest dolarů... všechno pryč. Zalepené v obálce někde, nejspíš dole v Gardenerově kanceláři. Ale -

„Podívejte, můžeme to udělat na dluh.“

Rudolph se zašklebil. „Prachy, co přijdou od někoho z doupěte zlodějů a narkomanů, to je docela sranda,“ prohlásil. „Seru na tvůj blbej dluh, starouši.“

Jack obrátil všechnu svou novou sílu, kterou v sobě objevil na Rudolpha. Dokázal ji ukrýt, svou novou krásou - alespoň do jisté míry - teď ji ale všechnu uvolnil. Rudolph o krok ustoupil, v obličejí se mu objevil chvilkový zmatek a úžas.

„Já bych vám dluh splatil a vy to dobře víte,“ řekl Jack tiše. „Dejte mi adresu a já vám peníze pošlu. Kolik? Ferd Janklow říkal, že dopis pošlete za dva doláče. Stačilo by deset, abyste se díval na druhou stranu tak dlouho, dokud nevyrazíme na procházku?“

„Ne deset, ani dvacet, ani sto,“ odpověděl Rudolph tiše. Pozoroval chlapce se smutkem, který Jacka nepříjemně vyděsil. Ten výraz mu spolu s ostatními věcmi ještě víc dokazoval, jak zle na tom s Vlkem jsou. „Ano, už jsem to dřív udělal, občas za pět doláčů, občas, věř tomu nebo ne, zadarmo. Udělal bych to zadarmo pro Ferda Janklowa. Byl totiž dobrej kluk. Ti sviňáci - “

Rudolph zvedl vodou a saponátem zrudlou pěst a zahrozil směrem k zelené, dlaždičkové zdi. Všiml si Mortona, obviněného onanisty, jak ho pozoruje, a zle se na něj zatvářil. Morton se rychle odvrátil.

„Proč potom ne?“ zeptal se Jack zoufale.

„Protože mám strach, starouši,“ odpověděl Rudolph.

„Co tím myslíte? Tu noc, co jsem přišel, když vám začal dělat Sonny nějaké potíže - “

„Singer!“ Rudolph mávl pohrdavě rukou. „Ze Singera strach nemám, ani z Basta. Ať je veliký, jak chce. Já mám strach z *něho*“

„Gardenera?“

„Je to ďábel z pekla,“ prohlásil Rudolph. *Zaváhal a pak dodal.* „Řeknu O

něco, co jsem ještě nikomu neprozradil. Jednou mi nedal včas výplatní sáček a já šel dolů do jeho kanceláře. Většinou tam nechodím, nemám to tam rád, ale tentokrát jsem musel... no musel jsem za

tím chlapem jít. Potřeboval jsem rychle peníze, víš, co to znamená? Viděl jsem ho, jak jde chodbou do kanceláře, tak jsem věděl, že je tam. Šel jsem dolů, zaťukal na dveře a přitom je otevřel. Nebyly úplně zavřené. A víš co, chlapče? Nebyl tam.“

Když Rudolph vyprávěl svůj příběh, jeho hlas se stabilně ztišoval, až ho Jack ztěží pod tlukotem a pískotem myčky nádobí slyšel. Jeho oči se současně rozšiřovaly jako oči dítěte, které znovu prožívá děsivý sen.

„Myslel jsem, že je možná v nahrávacím studiu, co mají, ale nebyl. A do kaple také neodešel, protože tam nevedou žádné přímé dveře. Z kanceláře vedou dveře ven, ty byly ale zamčené a zabezpečené závorou zevnitř. Kam tedy zmizel, kámoši? Kam odešel?“

Jack to věděl. Jen ztěží dokázal Rudolpha sledovat.

„Myslím, že je to ďábel z pekla, který sjel nějakým podivným výtahem podat na hnusný vedení zprávu,“ prohlásil Rudolph. „Rád bych ti pomohl, ale nemůžu. V celém Fort Knoxu není dost peněz, abych se postavil Sunlightovi. Teď vypadni. Možná si nevšimli, že chybíš.“

Ale samozřejmě si všimli. Když vyšel houpacími vrátky, postavil se za něho Warwick a udeřil ho do zad spojenýma rukama, které vytvořily gigantickou pěst. Jack zavrával prázdnou jídelnou a Casey, který se náhle objevil jako zlý čertík z krabičky, mu nastavil nohu. Jack nedokázal zastavit. Zakopl přes Caseyovu nohu, vlastní nohy se mu zapletly a upadl mezi řady židlí. Vstal. Bojoval se slzami vzteku a hanby.

„Nesmíš být se svými talíři tak pomalý, usmrkanče,“ promluvil Casey. „Mohlo by se ti něco stát.“

Warwick se zašklebil. „Jo, teď padej nahoru. Nákladáky se chystaj k odjezdu.“

Ve čtyři hodiny následujícího rána ho probudili a odvedli znovu do kanceláře Sunlighta Gardenera. Gardener vzhlédl od své Bible, jako by ho to překvapilo.

„Chcete se přiznat, Jacku Parkere?“

„Nemám k čemu -“

Znovu zapalovač. Plamen tančí sotva palec od špičky Jackova nosu.

„Přiznej se. Kde jsme se setkali?“ Plamen přitančil ještě o kousek blíž. „Vážně to z tebe dostanu, Jacku. Kde? Kde?“

„Na Saturnu!“ vykřikl Jack. Nedokázal si na nic jiného vzpomenout „Na Uranu! Na Merkuru! Někde v prstenci asteroidů! Na Yo! Na Ganymédě! Na Dei -!“

Silná, těžká a nesnesitelná bolest mu explodovala v podbřišku. Hector Bast ho chytil zdravou rukou mezi nohama a stiskl mu varlata.

„Hele,“ řekl Heck Bast a vesele se usmál. „Nepostavil se ti zrovna náhodou, ty pekelný podvodníku.“

Jack se pomalu se vzlyky zhroutil na zem.

Sunlight Gardener se pomalu předklonil a nasadil trpělivý, téměř šťastný výraz. „Příště tady dole bude tvůj přítel,“ pronesl Sunlight Gardener něžně. „A s ním nebudu dělat takové cavyky. Přemýšlej o tom, Jacku. Do příští noci.“

Ale Jack se rozhodl, že příští noci tady s Vlkem už nebudou. Taky ještě existují Teritoria, půjdou tedy tam...

...jestli se tam ještě dokáže vrátit.

Dvacátá pátá kapitola

JACK A VLK JDOU DO PEKLA

Museli skočit z přízemí. Soustředil se na tu otázku víc, než jestli se jim vůbec skok podaří. Vyrazit z pokoje bylo jednodušší, ale odporná, malá kostka, kterou s Vlkem na třetím poschodí sdíleli, ležela čtyřicet stop nad zemí. Jack přesně neznal Teritoriální zeměpis a topografii, ani topografii Indiány, nechtěl ale riskovat, že si zlomí vaz.

Vysvětlil Vlkovi, co udělají.

„Rozumíš?“

„Ano,“ odpověděl Vlk bez zájmu.

„Stejně mi to zopakuj, kamaráde.“

„Po snídani, jdu na záchod proti,společenské místnosti. Jdu do první kabinky. Jestli si toho nikdo nevšimne, přijdeš ty. A pak se vracíme do Teritorií. Je to tak, Jacky?“

„Právě tak,“ odpověděl Jack. Položil Vlku ruku na rameno a zmáčkl. Vlk se unaveně usmál. Jack zaváhal a dodal: „Je mi líto, že jsem tě do toho zatáhl. Všechno je to má vina.“

„Ne, Jacku,“ odvětil Vlk vlídně. „Zkusíme to. Možná...“ Ve Vlkových očích se na chvilku mihla malá, toužebná naděje.

„Ano,“ odpověděl Jack. „Možná.“

Jack měl takový strach a byl tak rozrušený, že nechtěl snídani. Věděl ale, když nebude jíst, může na sebe upoutat pozornost. Nacpal tedy do sebe vejce a brambory, které chutnaly jako piliny, dokonce zvládl téměř celý tlustý kus slaniny.

Počasí se konečně vyjasnilo. Minulé noci mrzlo, kameny na Vzdáleném poli budou vypadat jako kusy škváry zapuštěné ve ztvrdlém plastiku.

Talíře odnesené do kuchyně.

Zatímco Sonny Singer, Hector Bast a Andy Warwick dostávali denní úkoly, chlapci se směli vrátit do společenské místnosti.

Rozesadili se okolo a prázdně zírali. Pedersen držel nové číslo časopisu, který vydávala Gardenerova organizace. *Ježíšovo sluneční světlo*. Pomalu obracel stránky, každou chvíli zdvihal oči, aby ostatní chlapce kontroloval.

Vlk tázavě pohlédl na Jacka. Ten přikývl. Vlk vstal a vypotácel se z místnosti. Pedersen vzhlédl, spatřil Vlka, jak prochází chodbou a dlouhým, úzkým záchodem na druhé straně. Vrátil se zpět k časopisu.

Jack počítal do šedesáti, pak se přinutil počítat ještě jednou. Byly to dvě nejdelší minuty jeho života. Strašlivě se bál, že se Sonny a Heck vrátí do společenské místnosti a poženou všechny chlapce ven do nákladňáků. Chtěl se dostat na záchod, než se to stane. Pedersen ale nebyl žádný hlupák. Kdyby šel Jack za Vlkem tak brzy, Pedersen by mohl něco vytušit.

Jack konečně vstal a přešel místnost ke dveřím. Dveře se zdály nekonečně daleko, nohy ho nikam nenesly. Celá situace připomínala optickou iluzi.

Pedersen vzhlédl. „Kam jdeš, usmrkanče?“

„Na záchod,“ odpověděl Jack. Vyschl mu jazyk. Slyšel o lidech, kterým ve chvílích strachu vysychá v ústech, ale jazyky?

„Budou tady během minutky,“ upozornil ho Pedersen a kývl hlavou ke vzdálenému konci chodby, odkud vedlo schodiště do kaple, studia a Gardenerovy kanceláře. „Raději to vydrž na Vzdálené pole.“

„Musím se vysrat,“ odpověděl Jack zoufale.

Jasně. A možná si se svým velkým, stupidním kámošem trochu před začátkem dne zataháte za pára. Jen abyste se trochu povzbudili. Jdi a sedni si.

„No, tak tedy jdi,“ řekl Pedersen mrzutě. „A ne abys tam zůstal a kňoural.“

Znovu se vrátil k časopisu. Jack přešel chodbu a vstoupil na záchod.

Ji vedle sebe namačkání, Jack si jasně uvědomil Vlkův silný, pronikavě zvířecí pach.

„Dobrá,“ řekl Jack. „Tak to zkusme.“

„Jacku, já mám strach.“

Jack se roztřeseně zasmál. „Já taky.“

„Jak to uděl -“

„Nevím. Dej mi ruce.“ Začátek vypadal slibně.

Vlk vložil své chlupaté ruce - téměř tlapy - do Jackových. Jack ucítil, jak jím proudí podivná síla. Vlkova energie tedy vůbec nezmizela. Jen se schovala pod povrch, jako ve zvlášť horkém období zmizí občas pod zemí pramen.

Zavřel oči.

„Chci se dostat zpátky,“ vyslovil. „Chci se dostat zpátky, Vlku. Pomoz mi!“

„Pomůžu,“ vydechl Vlk. „Pomůžu, jestli to dokážu! Vlk!“

„Teď a tu.“

„Právě teda tu!“

Jack pevněji sevřel Vlkovy tlapy - ruce. Cítil Lysol. Zaslechl projíždějící auto. Zazvonil telefon. Pomyslel si: *Piju kouzelnou šťávu. Já ji ve svých představách piju. Piju kouzelnou šťávu právě teď a tu, cítím ji, je tak purpurová a hustá a nová, cítím, jak chutná. Cítím, jak se mi stahuje hrdlo—*

Chuť mu zaplavila krk, svět pod ním a okolo se rozhoupal. Vlk vykřikl: „Jacky, funguje to!“

Vyrušilo ho to z naprosté koncentrace a na chvíli se mu zdálo, že je to pouhý trik, jako když člověk zkouší usnout a počítá ovečky. Svět se znovu vrátil. Znovu se objevil pach Lysolu. Slabě zaslechl, jak někdo nervózně zvedá telefon: „Ano, haló, kdo je to?“

Nevadí, není to trik, vůbec to není trik — je to kouzlo. Je to kouzlo, a když jsem byl malý, už jsem to dokázal. A dokážu to znovu. Řekl to Speedy, řekl to i slepý zpěvák Sněhová koule. MAGICKÁ ŠTÁVA EXISTUJE V MÝCH PŘEDSTAVÁCH -

Napnul všechny své síly, veškeré úsilí... a lehkost, se kterou skočili, byla neuvěřitelná. Jako když namíříte na věc, která vypadá jako žula, a místo toho udeříte do chytře nainstalovaného lepenkového modelu. Věřili jste, že vám úder rozdrtí všechny klouby, ale nenarazili jste vůbec na žádný odpor.

Vlk si vybral špatnou kabinku - čekal uprostřed řady, pode dveřmi vykukovaly obrovské, těžké a nezaměnitelné pracovní boty. Jack vstoupil. Jackovi s těsně sevřenýma očima skok připadal, jako by se nejdříve zem pod nohama rozdrobila... a potom úplně zmizela.

Do prdele, stejně spadneme, pomyslel si sklíčeně.

Nedostavil se ale opravdový pád, jen malé sklouznutí. O chvíli později nestáli s Vlkem pevně na tvrdých dlaždicích záchodu, ale na hlíně.

Pach síry se mísil s něčím, co smrdělo jako čerstvé splašky. Byl to smrtící pach. Jack věděl, že je konec všech jejich nadějí.

„Jasone! Co je to za smrad?“ zasténal Vlk. „Ach, Jasone, ten smrad, nemůžu tu zůstat, Jacky, nemůžu zůstat -“

Jack prudce otevřel oči. Ve stejnou chvíli uvolnil Vlk jeho ruce a zapotácel se. Sám měl stále pevně oči zavřené. Jack si všiml, že Vlkovy špatně padnoucí, vlněné kalhoty a kostkovanou košili nahradily montérky Oshkosh, v jakých Jack původně velkého pastevece potkal. Zmizely i lennonky. A -

- a Vlk se potácel k okraji útesu, který nebyl vzdálen ani čtyři stopy.

„Vlku!“ Skočil na něho a omotal mu paže okolo pasu. „Vlku, ne!“

„Jacky, nemůžu zůstat,“ zasténal Vlk. „Je to Jáma, jedna z Jam. Ta místa stvořil Morgan, ach, slyšel jsem, že je stvořil Morgan. Cítím to -“

„Vlku, je tady útes, spadneš!“

Vlkovy oči se otevřely. Když spatřil kouřící propast, která zela u jejich nohou, poklesla mu čelist. V nejhlubších, zamlžených hlubinách mrkal rudy oheň jako nemocí postižené oči.

„Jáma,“ sténal Vlk. „Ach, Jacky, je to Jáma. Tam dole leží pece Černého srdce. Černé srdce uprostřed světa. Nemohu ti to říct, Jacky, je tam to nejhorší zlo.“

Když stál Jack s Vlkem na okraji Jámy a shlížel dolů do pekla, nebo Černého srdce uprostřed světa, nejdříve ho napadlo, že není teritoriální geografie a geografie Indiány stejná. V Sunlightově domově nebylo žádné místo odpovídající tomuto útesu, té odpornejší Jámě.

Čtyři stopy doprava, pomyslel si Jack s náhlou, nesnesitelnou hrůzou. *To je vše, to by stačilo — jen čtyři stopy doprava. Kdyby Vlk udělal, co jsem mu řekl -*

Kdyby Vlk udělal, co mu Jack řekl, skočili by z první kabinky. A kdyby to udělali, vletěli by do Teritorií přímo přes okraj útesu.

Z nohou mu vyprchala síla. Nahmatal znovu Vlka, tentokrát potřeboval jeho podporu.

Vlk ho prázdně svíral za ruku, oči se mu rozšířily a žhnuly trvalou oranžovou barvou. Obličej mu děsem a strachem zhrubl. „To je Jáma, Jacky.“

Připomínala široký, otevřený důl na molybden, který navštívil s matkou, když byli na prázdninách v Coloradu před třemi zimami. Jeli do Vailu lyžovat, jednoho dne však byla taková zima, že odjeli autobusem do molybdenového dolu Continental Minerals u malého městečka Sidewinder. „Mně to připomíná Gehenu, Jacky,“ prohlásila matka. Jak vyhlížela zamrzlým autobusovým okénkem, její obličej působil zasněně a smutně. „Přála bych si, aby taková místa zavřeli, úplně všechna. Přitahují ze země oheň a zkázu. Je to Gehenna, jasně.“

Z hlubin Jámy stoupal hustý a dusivý kouř. Její strany prorůstaly tlusté žíly nějakého jedovatého, zeleného kovu. Široká byla téměř půl míle a kolem vnitřního obvodu ve spirálách padala silnice. Jack na ní rozeznal postavičky, které se těžce vlekly nahoru i dolů.

Byl to stejně jako Sunlightův domov určitý drah vězení a zde se pohybovali vězni a jejich dozorcí. Vězni byli nazí, postroji po dvojicích připoutaní k vozíkům jako rikšové, vozíky plné velikých kusů zeleného, mastně vypadajícího kovu. Jejich obličejové byly strhané jako hrubé dřevorezy bolesti. Jejich obličejové zčernaly sazemi. Jejich obličejové pokrývaly veliké, rudé boláky.

Vedle nich postupovali strážníci a Jack si s něnou hrůzou uvědomil, že to nejsou lidé. Slovo *lidé* se k nim ani v nejmenším nehodilo. Byli pokroucení, měli hrby, místo rukou pařáty, oči špičaté jako pan Spock. *Vždyť jsou to chrličci*, pomyslel si. *Všechny ty zrůdy z nočních můr na francouzských katedrálách - maminka měla takovou knihu a vzpomínám si, že jsme si všechny v celé zemi chtěli prohlédnout, ale nechala toho, když jsem měl ošklivý sen a pomočil se do postele — přišli odtud? Viděl je tady někdo? Někdo ze středověku, kdo skočil na druhou stranu, spatřil toto místo a zdálo se mu, že má vizi pekla ?*

Ale toto žádná vize nebyla.

Chrličci svírali biče a nad rachotěním kol a zvuky lámaného kamene se vytrvale v strašlivém horku ozývalo jejich praskání. Jack slyšel, jak vylétají a sviští. Když s Vlkem přihlíželi, jedno lidské spřežení na chvíli u samého vrcholu spirálové silnice zastavilo, svésilo hlavy, na krcích jim vystoupily v úlevě šlachy, nohy se třásly vyčerpáním.

Příšera, která je hlídala - pokroucené stvoření s bederní rouškou přes nohy a strakatým pruhem tvrdých chlupů, které vyrůstaly ze zbytků masa na obratlích páteře - švihla bičem nejdříve jednoho, pak druhého, zavyla na nepronikavým, vřestivým jazykem, který do Jackovy hlavy zasekl drápy bolesti. Stejně stříbrné korálky spatřil Jack na Osmondově biči. Než zamrkal, jeden z vězňů měl rozervanou paži a kůže na krku drahého visela v cárech. Muži zakňučeli a ještě více se předklonili. Jejich krev měla v nažloutlém šeru ten nejtmaší odstín. Obluda vřestěla a brebentila, její našedivělá obrněná ruka se ohýbala a bič kroužil nad hlavami otroků. S posledním vypětím sil zdvihli vozík a vyrovnali ho. Jeden z nich upadl vyčerpáním na kolena a pohyb vozíku ho srazil na zem. Jedno kolo mu přešlo po zádech. Jack zaslechl, jak vězňovi praská páteř. Zvuk připomínal výstřel startovací pistole rozhodčího.

Chrlic vztekle zaječel, kára se zapotácela a převrátila. Náklad se vysypal na popraskanou, dřevitou a vyprahlou půdu vrcholu Jámy. Dvěma skoky přistoupil k padlému vězni a zdvihl svůj bič. Když natahoval ruku umírající muž otočil hlavu a pohlédl do očí Jacka Sawyera.

Byl to Ferd Janklow.

Vlk si toho také všiml.

Jeden druhého sevřeli.

A skočili zpět.

Ocitli se v těsném, uzavřeném místě. V záchodové kabině. Jack stěží mohl dýchat, Vlkovy ruce ho tiskly v drtivém objetí. Jednu nohu měl úplně promáčenou. Podařilo se mu nějakým způsobem skočit zpět botou přímo do záchodové mísy. No, síla. *Takové věci se Conanovi Barbarovi nikdy nestávají*, pomyslel si Jack sklesle.

„Jacku ne, Jacku ne, Jáma, byla to Jáma, ne, Jacku - “

„Nech toho! Nech toho, Vlku! Už jsme zpátky!“

„Ne, ne, n - “

Vlk přestal. Pomalu otevřel oči.

„Zpátky?“

„Jasně, právě teď a tu, tak mě pusť, lámeš mi žebra. A mimochodem, mám nohu nacpanou v tom blbým - “

Dveře mezi záchodem a chodbou se s úderem rozletěly. Narazily do dlaždičkové zdi s takovou silou, až se roztříštilo neprůhledné sklo.

Dveře kabinky se rozletěly. Andy Warwick na ně pohlédl a pronesl tři vzteklá, pohrdavá slova:

„Vy hnusný buzeranti.“

Chytil omámeného Vlka za přední díl kostkované košile a vytáhl ho ven. Vlkovy kalhoty se zachytily za kovový háček nad držákem toaletního papíru a celý ho vytrhly ze zdi. Držák odlétl, role papíru se uvolnila a roztočila po podlaze. Warwick udeřil Vlkem o umyvadlo, která se vznášela přesně ve výšce jeho varlat.

Vlk se chytil mezi nohama a upadl na zem.

Warwick se obrátil k Jackovi a ve dveřích kabinky se objevil Sonny Singer. Natáhl se dovnitř a chytil Jacka za košili.

„Tak dobře, ty buzičku - “ začal Sonny, ale dál se už nedostal. Sunny Singer ležel Jackovi v žaludku už od chvíle, kdy ho sem s Vlkem zatáhli. Sonny Singer s jeho vychytralým a tmavým obličejem, který chtěl vypadat jako obličej Sunlighta Gardenera (a co možná nejdříve). Sonny Singer, který mu přišel tu

kouzelnou lichotku *usmrkanec*. Sonny Singer, který bezpochyby vymyslel, že se jim s přáteli vymočí do postelí.

Jack vystřelil pravou pěst. Nerozmáchl se divoce podle stylu Hecka Basta, udeřil ale silně a hladce celým loktem. Pěst narazila do Sonnyho nosu. Zaznělo jasné zapraskání. Jack ucítil dokonalou a neuvěřitelnou satisfakci.

„Tady,“ vykřikl. Uvolnil nohu ze záchodu, obličej mu pohltit široký úsměv. Jak jen mohl nejsilněji, poslal k Vlku myšlenku:

Nevedeme si špatně, Vlku. Ty jsi zlomil jednomu bastardovi ruku, já zlomil jednomu bastardovi nos.

Sonny zavrával a ustoupil. Ječel a krev mu stříkala mezi prsty.

Jack vylezl z kabinky, pěsti zdvižené před sebou v dokonalé imitaci Johna L.Sullivanova. „Říkal jsem ti, aby sis na mě dával pozor, Sonny. Teď tě naučím, jak říkat aaleluja.“

„Hecku!“ zařval Sonny. „Andy! Casey! Někdo!“

„Sonny, vypadáš vyděšeně,“ ušklíbl se Jack. „Nevím, proč -“

A pak mu něco - něco jako plný vozík cihel - dopadlo na krk a odhodilo k zrcadlům nad umyvadly. Kdyby byla ze skla, rozbila by se a zle Jacka pořežala. Zdejší zrcadla byla ale z leštěné oceli. V Sunlightově domově se žádné sebevraždy nekonaly.

Jack dokázal zvednout ruku a trochu náraz ztlumit. Když se ale obrátil a spatřil Hecka Basta, jak se na něj šklebí, cítil se omámeně. Heck Bast ho udeřil sádrou pravé ruky.

Jak ho pozoroval, náhle si uvědomil neuvěřitelnou, odpornou věc. *Tos byl ty!*

„Bolí to jako prase,“ vykřikl Heck a chytil si levou rukou sádru. „Ale stálo to za to, usmrkanče.“ Vyrázil vpřed.

Tos byl ty! Ty jsi stál nad Ferdem v tom druhém světě a bičoval ho k smrti. Tos byl ty, ty jsi ten chrlíc. Byl to tvůj Dvojník! Jackovým tělem se prohnala horká vlna zuřivosti. Když se Heck přiblížil na dosah, Jack se opřel o umyvadlo, pevně ho sevřel oběma rukama a vykopl oběma nohama. Trefil Hecka Basta přímo do hrudi a odhodil ho zpět do otevřené kabinky. Bota, která se zpět do Indiány vrátila usazena v záchodové míse, zanechala na Heckově bílém roláku jasný otisk. Heck se za zvuku splachované vody posadil do záchodu a vypadal omráčeně. Sádra cinkla o porcelán.

Přibíhali další. Vlk se snažil vstát a vlasy mu visely do obličeje. Blížil se k němu Sonny, jednu ruku stále přitisknutou ke krvácejícímu nosu. Zjevně zamýšlel Vlka skopnout k zemi.

„Jo, jen běž a dotkni se ho, Sonny,“ pronesl Jack tiše a Sonny se stáhl.

Jack chytil Vlka za jednu ruku a pomohl mu na nohy. Jako ve snu spatřil, že se Vlk vrátil chlupeťejší než předtím. *Všechno to na něj moc doléhá. Jeho Změna se přibližuje a, Kriste, nikdy to neskončí, nikdy... nikdy...*

Jack s Vlkem ustoupili před Warwickem, Caseyem, Pedersenem, Peabodym a Singerem ke vzdálené stěně záchodu. Heck vyšel z kabinky, kam ho Jack odkopl. Jack si všiml něčeho jiného. Skočili ze čtvrté kabinky v řadě. Heck Bast vyšel z páté. V druhém světě se pohnuli tak daleko, že se vrátili vedle.

„Šukali se tady do prdele!“ vykřikl Sonny, slova zněla tlumeně a nosálně. „Ten blb a ten hezoun! Já a Warwick jsme je chytili s čurákama venku!“

Jack se zadkem dotkl chladných dlaždic. Nebylo už kam utéci. Pustil Vlka, který se omámeně zhroutil, a zdvihl pěsti.

„Tak pojd'te,“ vykřikl. „Kdo bude první?“

„Rozdáš si to se všemi najednou?“ zeptal se Pedersen.

„Jestli budu muset, tak ano,“ odpověděl Jack. „Co uděláte, Pošlete mě k Ježíši? Tak pojd'te!“

Na Pedersenově obličeji se zachvěla nejistota; Caseyův stáhl viditelný strach. Zastavili se ... skutečně se zastavili. Jack na chvíli pocítil divokou a hloupou naději. Chlapci na něj zírali s neklidem lidí pozorujících vzteklého psa, kterého mohou přemoci... ale který může nejdříve někoho z nich pokousat. „Ustupte, chlapci,“ ozval se mocný, zralý hlas. Ochoťně se stáhli a obličeje jim rozjasnila úleva. Byl to Reverend Gardener a Reverend Gardener bude vědět, jak celou situaci zvládnout.

Přistoupil k obklíčeným chlapcům. Dnešního rána měl na sobě jako uhel černé, volné kalhoty a bílou saténovou košili s plnými, téměř byronskými rukávy. V ruce svíral černou schránku se stříkačkami.

Pohlédl na Jacka a vzdychl. „Víš, co říká Bible o homosexualitě, Jacku?“

Jack odhalil zuby.

Gardener smutně přikývl, jako by nic jiného neočekával.

„Ano, všichni chlapci jsou špatní,“ řekl. „To je axiomatické.“

Otevřel schránku. Injekční stříkačka se zatřpytila.

„Zdá se mi ale, že jsi se svým přítelem dělal něco mnohem horšího, než je sodomie,“ pokračoval Gardener zralým, lítostivým hlasem. „Chodit na určitá místa raději přenech starším a vyšším.“

Sonny Singer si s Hectorem Bastem vyměnili zmatené a neklidné pohledy.

„Myslím, že část toho zla... té perversity... je mou vlastní vinou.“ Vytáhl injekční stříkačku, pohlédl na ni a připravil ampulku. Předal pouzdro Warwickovi a stříkačku naplnil. „Nikdy jsem nevěřil, že budu své chlapce ke zpovědi nutit, ale bez zpovědi neexistuje oddání se Kristu. A bez oddání se Kristu stále sílí zlo. Ačkoliv toho hluboce lituji, věřím, že tentokrát končí doba proseb a nadchází doba síly ve jménu Božím. Pedersene. Peabody. Warwicku. Casey. Držte je!“

Chlapci na jeho příkaz vyrazili jako cvičení psi. Jack dokázal jednou udeřit Peabodyho, pak ho chytili a přidrželi u zdi.

„Ha ho huhnu!“ vykřikl Sonny novým, huhlavým hlasem. Prorazil zástupem vyvalených chlapců, oči se mu leskly nenávistí. „Hci ho huhnout!“

„Teď ne,“ odpověděl Gardener. „Možná později. Budeme se za to modlit, že, Sonny?“

„Jo.“ Lesk v Sonnyho očích se změnil v horečku. „Hunu he ha to hohlit helej den.“

Vlk zavřel a rozhlédl se okolo, jako člověk, který se konečně budí z velmi dlouhého spánku. Všiml si, jak Jacka drží, všiml si injekční jehly a strhl od Jacka Pedersenovu ruku, jako by to byla ruka dítěte. Z hrdla mu unikl Překvapivě silný řev.

„Ne! PUSŤTE HO!“

Gardener přitančil k Vlkovi z druhé strany s půvabem, který Jackovi připoměl Osmonda, jak se otáčí k vozkovi na zabláceném dvoře. Jehla zasvištěla a nalezla svůj cíl. Vlk se obrátil, za vyl, jako by ho píchla včela... což se mu svým způsobem doopravdy stalo. Ohnal se po ruce se stříkačkou, Gardener se mu ale hladce vyhnul.

Chlapci, kteří celou scénu sledovali omámenými očima chovanců Sunlightova domova, začali poplašeně pádit ke dveřím. Nechtěli s tak rozzuřeným, velkým a hloupým Vlkem mít v tu chvíli nic společného.

„PUSŤTE HO! Pusťte... ho... pusťte ho...“ „Vlku!“

„Jacku... Jacky...“

Vlk na něho pohlédl překvapenými očima, které přecházely jako podivný kaleidoskop z oříškově hnědé přes oranžovou až k tmavě rudé barvě. Vztáhl k Jackovi chlupaté ruce. Pak k němu ze zadu přistoupil Hector Bast a srazil ho k zemi.

„Vlku! Vlku!“ Jack na něho zíral vlhkým a vzteklým pohledem. „Jestli jsi ho zabil, ty zkurvysynu -“

„Pšt, pane Jacku Parkere,“ zašeptal mu Gardener do ucha. Jack ucítil v rameni píchnutí jehly. „Teď buďte zticha. Dostanete do duše trochu slunečního světla. Možná se pak podíváme, jak by se vám líbilo tahat naložený vozík po spirálové silnici. Dokážete říct aleluja?“

To slovo s ním odcházelo do temného zapomnění.

Aleluja... aleluja... aleluja...

Dvacátá šestá kapitola

VLK V IZOLACI

Jack se probudil mnohem dříve, než to jeho vězňatelé zjistili. Postupně si uvědomoval, kdo je, co se stalo a v jaké je teď situaci. Do určité míry připomínal vojáka, který přežil divoké a dlouhé bombardování. V místě, kam mu zabodl Gardener injekční jehlu, mu cukalo. Hlava ho bolela tak strašně, že se mu zdálo, jako by mu pulsovaly i oční bulvy. Cítil nesnesitelnou žízeň.

Postoupil po žebříku vědomí o další příčku. Pokusil se levou rukou dotknout bolavého místa na pravém rameni. Nedokázal to. Důvodem byly ruce, jež měl kolem sebe nějakým způsobem připevněné. Cítil staré, plesnivé plátno - pach stanu Malý skaut, který našel po mnoha temných letech na půdě. Teprve tehdy (ačkoliv už to hloupě pozoroval téměř zavřenými očima nejméně deset minut) pochopil, co má na sobě. Byla to svěrací kazajka.

Ferd by to zjistil rychleji, Jacky, pomyslel si a vzpomínka na Ferda mu i přes příšernou bolest hlavy pomohla soustředit myšlenky. Trochu se zavrtěl, bodavá bolest v hlavě a pulsování v rameni ho přinutily zasténat. Nedokázal to překonat.

Heck Bast: „Už se probouzí.“

Sunlight Gardener: „Ne, ještě ne. Dal jsem mu tak velkou dávku, že by Dražila obrovského aligátora. Bude mimo alespoň do devíti večer. Jen se mu něco zdá. Hecku, chci abys šel nahoru a vyslechl dnešní zpověď. Řekni chlapcům, že dnes nebude noční kázání. Musím jet naproti letadlu. A to je Pouhý začátek noci, která bude zřejmě velmi dlouhá. Sonny, ty zůstaň a pomoz mi s knihami.“

Heck: „Určitě to znělo, jako by se probouzel.“ Sunlight: „Běž, Hecku. A pošli Bobbyho Peabodyho, ať zkontroluje Vlka.“

Sonny (s chechtotem): „Jemu se to tam moc nelíbí, co?“

Ach, Vlku, zase tě dali do izolace, litoval Jack. Je mi to líto... moje vina... všechno je to moje vina...

„Dábel se málokdy o proces vykoupení zajímá,“ slyšel Jack, jak říká Sunlight Gardener. „Když začnou ďáblové uvnitř umírat, odcházejí s křikem. Teď jdi, Hecku.“

„Ano, pane Reverende Gardenere.“

Jack slyšel, ale neviděl, jak Heck odvrávorá. Stále se neodvažoval otevřít oči.

Vlk byl nacpán do hrubě vyrobené, podomácku svařené a podomácku snýtované izolace jako oběť předčasného pohřbu v železné rakvi. Celý den provyl, tloukl zkrvavenými pěstmi do stěn izolace, kopal nohama do dvojitých dveří, jaké mají pece, až mu do nohou a rozkroku vystřelovaly šípy bolesti. Věděl, že se díky bušení pěstmi a kopání nohou ven nedostane. Stejně tak věděl, že ho nepustí ven jen proto, že křičí, aby to udělali. Nedokázal tomu ale zabránit. Veškeré jeho myšlenky ovládla nenávist.

Jeho křik se nesl pozemky Sunlightova domova a doléhal dokonce až na blížká pole. Chlapci, kteří je slyšeli, jeden na druhého nervózně pohlíželi, ale neříkali nic.

„Viděl jsem ho dnes ráno na záchodě a změnil se ve zlého,“ svěřil Roy Owdersfelt Mortonovi tichým, nervózním hlasem.

„Teplili se tam, jak říkal Sonny?“ zeptal se Morton.

Z krychlové, železné izolace zaznělo další Vlkovo zavytí a oba chlapci se tím směrem obrátili.

„A jak!“ vykřikl Roy nadšeně. „Neviděl jsem to pořádně, protože jsem malý. Ale Buster Oates stál ve předu a říkal, že ten velký, retardovaný kluk ho bral ptákem velkým jako požární hydrant Akron. Přesně to říkal.“

„Ježíši!“ vyrazil ze sebe Morton s respektem a zřejmě v tu chvíli přemýšlel o vlastním, podprůměrném přirození.

Vlk vyl celý den, ale když začalo slunce klesat, ustal. Chlapcům připadalo náhlé ticho zlověstné. Často jeden na druhého pohlíželi, ještě častěji se obraceli neklidně k železnému obdélníku, který stál uprostřed holého zadního dvora Domova. Izolace byla šest stop dlouhá a tři vysoká, pokrytá pleťvem z tlusté oceli. Vypadala přesně jako železná rakev. Co se tam děje? přemýšleli. Dokonce i během zpovědi, během doby, kdy většinou propadali extázi a na všechno zapomínali, obraceli pohledy k jedinému oknu společenské místnosti, přestože okno vedlo přímo na druhou stranu, než stála izolace.

Co se tam děje ?

Hector Bast věděl, že se na zpověď nesoustředí, a rozčilovalo ho to. Nedokázal je ale přivést zpět, nechápal přesně, co se děje. Chlapce z Domova sevřel pocit mrazivého očekávání. Jejich obličejy byly bledší než jindy, oči jim zářily jako oči narkomanů.

Co se tady děje ?

Co se dělo, bylo velmi jednoduché.

Vlk běžel s měsícem.

Jak začal pruh slunečního světla, které procházelo čtvercem ventilátoru, pomalu stoupat a stoupat, jak začalo světlo rudnout, Vlk ucítil, co se děje. Na běh s měsícem bylo příliš brzy. Měsíc nebyl ještě úplně těhotný, poranil by ho. Přesto se stane, co se nakonec Vlkům - v sezóně i mimo - stává, když jsou příliš dlouho a příliš tvrdě utlačováni. Držel se tak dlouho, protože si to přál Jacky. Předvedl v tomto světě kvůli Jackovi veliký kus hrdinství. Jack to matně tušil, nikdy ale jeho skutečnou hloubku a šířku nepochopil.

Teď ale umíral a utíkal s měsícem. Ta druhá skutečnost činila tu první více než snesitelnou, téměř svatou, jistě předurčenou. Vlk proto cítil úlevu a radost. Nemuset už více bojovat bylo překrásné.

Ústa mu náhle zaplnily zuby.

Když odešel Heck, ozývaly se běžné zvuky kanceláře: vrzání posunovaných židlí, cinkot klíčů na Gardenerově opasku, otevírání a zavírání dveří skříňky.

„Abelson. 240 dolarů a 36 centů.“

Zvuk kláves. Peter Abelson byl jedním z VZ. Jako všichni z VZ byl inteligentní, pohledný a neměl žádné tělesné vady. Jack se s ním setkal jen Párkrát. Zdálo se mu ale, že Abelson připomíná Dondiho, toho sirotka bez domova s velkýma očima z komiksů.

„Clark. 62 dolarů a 17 centů.“

Ťukání do kláves. Stroj zarachotil a Sonny zmáčkl tlačítko *CELKEM*.

„To je pěkný propadák,“ poznamenal Sonny. „Promluvíme s ním, žádné strachy. Teď mě prosím neruš, Sonny. Pan Sloat přijede do Muncie v 10.15 a je to dlouhá cesta. Nechci tam dorazit pozdě.“

„Promiňte, Reverende Gardener.“

Gardener odpověděl něco, co Jack neslyšel. Při jménu *SLOAT* jeho tělo roztrásl silný šok. Přesto ho ta novina moc nepřekvapila. Část jeho vědomí tušila, že to možná určily karty. Gardener měl od začátku podezření a Jack věřil, že nechtěl obtěžovat svého šéfa maličkostmi. A nebo nechtěl přiznat že nedokáže z Jacka bez jeho pomoci dostat pravdu. Ale nakonec zavolal. Kam? Na východ? Na západ? Jack by dal nevíme co, jen aby se to dozvěděl. Je Morgan právě v Los Angeles, nebo v New Hampshiru?

Haló, pane Sloate. Doufám, že vás neruším, ale místní policie mi přivezla kluka - ve skutečnosti dva kluky, ale já mám zájem o toho inteligentního. Zdá se mi, že ho znám. Nebo je to možná mé... no, mé druhé já, kdo ho zná. Říká, že se jmenuje Jack Parker, ale... co? Popsat ho? Dobrá...

A balón vzlétl.

Prosím, teď mě prosím neruš, Sonny. Pan Sloat přijede do Muncie v 10.15...

Čas už málem vypršel.

Šly se ljsi, že máš mazat domů, Jacku... teď už je příliš pozdě.

Všichni chlapi jsou špatní. To je axiomatické.

Jack zvedl o malý kousek hlavu a pohlédl přes pokoj. Na druhé straně psacího stolu dolní kanceláře seděl Gardener a Sonny Singer. Sonny mačkal klávesy na sčítačce, Gardener mu diktoval sumu za sumou, každé číslo doprovázelo jméno jednoho Vnějšího zaměstnance. Jména postupovala podle abecedy. Před Sunlightem Gardenerem ležela účetní kniha, dlouhá kovová krabice na spisy a neurovnaná hromádka obálek. Když Gardener jednu z obálek zvedl, aby přečetl částku zapsanou na přední straně, Jackovi se podařilo zahlédnout rub - obrázek dvou šťastných dětí s Biblemi, jak skáčou ruku v ruce po silnici ke kostelu. Dole stálo *BUDU SLUNEČNÍM PAPEREM JEŽÍŠOVÝM*.

„Temkin. 106 dolarů rovných.“ Obálka putovala do kovové krabice za ostatními, které již byly zapsány.

„Myslím, že zase lže,“ řekl Sonny.

„Bůh vidí pravdu, ale čeká,“ odpověděl Gardener mírně. „Victor má pravdu. Teď buď zticha, musíme to do šesti dodělat.“

Sonny tiskl klávesy.

Obraz Ježíše kráječícího po vodě byl odklopený a odhaloval ukrytý sejf. Sejf byl otevřený.

Jack si všiml, že na Gardenerově stole leží další důležité věci: dvě obálky jedna označená *JACK PARKER* a druhá *PHILIP JACK VLK*. A jeho starý, dobrý batoh.

Třetí věcí byl svazek Gardenerových klíčů.

Od klíčů putovaly Jackovy oči k zamčeným dveřím po levé straně místnosti - Gardenerovu soukromému východu. Kdyby jen existoval způsob -

„Yellin. 62 dolarů a 19 centů.“

Gardener vzdychl, položil na dlouhý, kovový tác poslední obálku a zavřel účetní knihu. „Heck měl zřejmě pravdu. Věřím, že se náš drahý přítel pan Jack Parker probudil.“ Vstal, obešel stůl a přistoupil k Jackovi. Šílené, zamlžené oči se třpytily. Sáh do kapsy a vytáhl zapalovač. Jack ucítil, jak v něm při tom pohledu roste panika. „Jenomže tvé jméno ve skutečnosti není vůbec Parker, že, můj drahý chlapče? Tvé skutečné jméno zní Sawyer, že? Ach ano, Sawyer. A velmi, velmi brzy dorazí někdo, kdo má o tebe veliký zájem. A my mu řekneme spoustu zajímavých věcí, že?“

Sunlight Gardener uvolnil víčko Zippo zapalovače, odhalil zčernalé křesadlo a kouřem ožehlý knot.

„Zpověď velmi pomáhá duši,“ zašeptal a cvakl.

Buch.

„Co to bylo?“ zeptal se Rudolph a vzhlédl od řady dvojítych pecí. Večeře, patnáct velikých nádivek z krocana, se spokojeně pekla.

„Co bylo co?“ zeptal se George Irwinson.

Od výlevky, kde škrábal Donny Keegan brambory, zaznělo hlasité hí - hí.

„Já nic neslyšel,“ řekl Irwinson.

Donny se znovu zasmál.

Rudolph na něj rozčileně pohlédl. „To ty blbý brambory budeš škrábat, až z nich nic nezbude, ty idiote?“

„Hí - hí - hí!“

Buch!

„No, slyšels to tentokrát, nebo ne?“

Irwinson jen zavrtěl hlavou.

Rudolph náhle dostal strach. Ty zvuky přicházely z izolace, kterou měl samozřejmě pokládat za sušárnu sena. Moc podivná náhoda. V izolaci byl ten velký kluk - ten, o kterém říkali, že ho ráno chytili při sodomii s jeho kamarádem. S tím, který ho zrovna včera zkoušel podplatit. Vyprávěli, ženež mu Bast jednu ubalil, pěkně jim zavařil... a někteří také vyprávěli, že ten velký kluk pouze Bastovu ruku nezlomil. Vyprávěli, že mu ji rozmačkal na kaši. To byla samozřejmě lež, musela být, ale -

BUCH!

Tentokrát se Irwinson rozhlédl kolem. Rudolph se náhle rozhodl, že potřebuje jít na záchod a že možná půjde nahoru do třetího patra něco dělat A nevrátí se dvě, možná tři hodiny. Cítil, jak se blíží špinavá práce - velmi špinavá práce.

BUCH - BUCH!

Do prdele s krocaní nádivkou.

Rudolph si sundal zástěru, hodil ji na pult přes slaného lososa, kterého připravoval na večeři zítřejší noci, a vyrazil z místnosti.

„Kam jdete?“ zeptal se Irwin. Hlas mu náhle zazněl příliš vysoko. Chvěl se. Donny Keegan pokračoval v divokém škrábání brambor velikosti Nerfových fotbalových míčů a jejich následovného zmenšování na Spaldingovy golfové míčky. Vlhké vlasy mu padaly do obličeje.

B UCH! B UCH! BUCH - B UCH - B UCH!

Rudolph na Irwinsonovu otázku neodpověděl, v tu dobu už byl na schodech do druhého patra, téměř utíkal. V Indiáne byla zlá doba, práce bylo málo a Sunlight Gardener platil hotově.

Přesto začal Rudolph přemýšlet, zda nenastala doba hledat novou práci. Kdyby tak šlo říci: já chci pryč.

BUCH!

Západka na dvojitych dveřích izolace se rozpadla ve dvě. Chvilí mezi rámem a dvěma zela tmavá mezera.

Chvilí ticho. Potom:

BUCH?

Spodní západka zaskřípěla a ohnula se.

BUCH!

Praskla.

Dveře izolace zaskřípěly ve velkých, nešikovných, podomácku vyrobených pantech. Chodidly vzhůru se vysunuly dvě ohromné, hustě ochlupené nohy. Do země se zaryly dlouhé pařáty.

Vlk se začal soukat ven.

Plamen se pohyboval před Jackovými očima sem a tam, dopředu a dozadu, dopředu a dozadu. Sunlight Gardener připomínal křížence varietního hypnotizéra a nějakého starodávného herce, který předvádí hlavní roli v biografickém filmu o slavném vědci v *Posledním, posledním show*. Možná Paul Muni. Působil legračně. Kdyby Jack nebyl tak vyděšený, zasmál by se. A možná se zasměje stejně.

„Teď mám pro tebe pár otázek a ty mi je zodpovíš,“ pronesl Gardener. „Pan Morgan z tebe dokáže dostat odpovědi sám - ano, snadno a nepochybně! - raději bych mu ale nedělal žádné potíže. Takže... jak dlouho jsi schopný Migrovat?“

„Nevím, co tím myslíte.“

„Jak dlouho jsi schopný Migrovat do Teritorií?“

„Nevím, o čem mluvíte.“

Plamen se přiblížil.

„Kde je ten negr?“

„Kdo?“

„Ten negr, ten negr!“ ječel Gardener. „Parker, Parkus, ať si říká jakkoliv! Kde je?“

„Nevím, o kom to mluvíte.“

„Sonny! Andy!“ zakřičel Gardener. „Odvažte mu levou ruku a přidržte mi ji nataženou.“

Warwick se naklonil nad Jackovo rameno a něco prováděl. O chvílku později mu odtáhli ruku od zad. Brněla, cítil v ní mravence, ale přicházela k sobě. Pokusil se vzdorovat, ale bylo to zbytečné. Natáhli mu ruku a drželi.

„Teď mu roztáhněte prsty.“

Sonny odtáhl Jackův prsteníček a malíček jedním směrem, Warwick odtáhl ukazováček a prostředníček druhým. Chvilí na to přiložil Gardener svůj Zippo ke kůži mezi písmenem V, které vytvořili. Bolest byla neuvěřitelná, vystřelovala do levé paže a zdálo se, že odtud pokračuje do celého těla. Vzduch zaplnil nasládlý pach páleného masa. Hořel on sám. On sám.

Po chvíli, která vypadala jako věčnost, Gardener Zippo stáhl a zhasl ho. Čelo mu pokryly jemné korálky potu. Těžce dýchal.

„Než ďáblové vyjdou, křičí,“ prohlásil. „Ach ano, to opravdu dělají. Nebo ne, chlapče?“

„Ano, chvalme Boha,“ odpověděl Warwick.

„Zatloukl jste hřeb,“ přidal se Sonny.

„Ach ano, já vím. Ano, opravdu to vím. Zním tajemství obou chlapců a ďáblů.“ Gardener se zachechtal a předklonil se, až se jeho obličej přiblížil na vzdálenost palce k Jackovi. Pronikavý pach kolínské mu pronikl do nosu. Přestože byl odporný, považoval ho za mnohem příjemnější než pach vlastního páleného masa. „Teď, Jacku. Jak dlouho Migruješ? Kde je ten negr? Kolik toho ví tvá matka? Komu jsi to řekl? Co ti řekl ten negr? S tím vším začneme.“

„Nevím, o čem to mluvíte.“

Gardener odhalil v širokém úsměvu zuby.

„Chlapci,“ řekl, „ještě vneseme do chlapcovy duše sluneční světlo. Přivažte mu znovu levou ruku, odvažte tu pravou.“

Sunlight Gardener znovu otevřel zapalovač a čekal, až vykonají jeho příkaz. Palec mu lehce spočíval na škrátku.

George Irwinson a Donny Keegan byli stále v kuchyni.

„Někdo je venku?“ zeptal se George nervózně.

Donny neodpověděl. Dokončil škrábání brambor a hřál se u teplé pece. Nevěděl, co dělat dál. Na konci chodby probíhala zpověď, tam chtěl být - zpověď byla bezpečná a v kuchyni se cítil velmi, velmi nervózně. Rudolph ho ale nepropustil. Raději tady zůstane.

„Někoho jsem zaslechl,“ zašeptal George.

Donny se zasmál: „Hí! Hí! Hí!“

„Ježíši, ten tvůj smích mě vytáčí,“ přerušil ho George. „Mám pod matrací novou knihu o Kapitánovi Amerika. Když tady na to dáš pozor, nechám ti ji přečíst.“

Donny zavrtěl hlavou a znovu zahýkal jako oslík.

George pohlédl ke dveřím. Zvuky. Škrábání. Tak to znělo. Škrábání na dveře. Jako pes, který chce dovnitř. Ztracené štěně bez domova. Až na to, že to ztracené štěně bez domova, které teď škrábalo na vrchol dveří, muselo měřit téměř sedm stop!

George přešel k oknu a podíval se ven. Nerozeznal v temnotě téměř vůbec nic. Izolace byla pouhým tmavším stínem mezi ostatními.

George vyrazil ke dveřím.

Jack vykřikl tak hlasitě a silně, až se mu zdálo, že mu praskne hrdlo. Teď se k nim přidal i Casey, Casey s velkým, kývajícím se břichem. Přišel akorát vhod. Udržet Jackovu paži a nastavit ruku plamenu vyžadovalo tři chlapce - Caseye, Warwicka a Sonnyho Singera.

Když tentokrát Gardener zapalovač odtáhl, na Jackově ruce se táhl černý, bublající, puchýří pokrytý pruh velikosti čtvrtáku.

Gardener vstal, vzal ze stolu obálku s nápisem *JACK PARKER* a přinesl ji. Vytáhl kytarové trsátko.

„Co je to?“

„Kytarové trsátko,“ vypravil ze sebe Jack. Ruce mu hořely bolestí.

„A co je to v Teritoriích?“

„Nevím, co tím myslíte.“

„Co je to?“

„Kulička. Co je s vámi, jste slepý?“

„Je to v Teritoriích hračka?“

„Ne - “

„Je to zrcadlo?“

„ - vím - “

„Je to káča, která když se rychle roztočí, zmizí?“

„ - co tím - “

„ALE VÍŠ! VÍŠ TO, TY TEPLEJ, PEKELNEJ SPRATKU!“

„ - myslíte.“

Gardener udeřil Jacka rukou přes obličej.

Vytáhl stříbrný dolar. Oči mu zazářily.

„Co je to?“

„To je mince pro štěstí od mé tety Helen.“

„Jak to vypadá v Teritoriích?“

„Krabice rýžových křupek.“

Gardener škrtl zapalovačem. „Tvá poslední šance, chlapče.“

„Mění se to ve vibrafon a hraje to 'Šílený rytmus.'“,

„Přidržte mu ještě ruku,“ vyštěkl Gardener.

Jack bojoval, nakonec mu ji ale natáhli. Krocání nádivka začala v troubě hořet.

George Irwinson stál u dveří téměř pět minut, snažil se sebrat sílu a otevřít je. Škrábání už se nezopakovalo.

„No, ukážu ti, že se není čeho bát, srabe,“ pronesl George statečně. „Když věříš silně v Pána, nikdy se ničeho bát nemusíš!“

S tímto velkolepým prohlášením rozrazil dveře. Na prahu stálo ohromné, chlupaté, děsivé stvoření. Oči mu v hlubokých jamkách žhnuly rudou barvou. George sledoval v podzimní temnotě tlapu, která se zdvihla a udeřila. V kuchyňském světle se zableskly šestipalcové drápy a urvaly Georgeovu hlavu od krku. Hlava přelétla místnost, chrlila okolo sebe krev a dopadla na boty smějícího se Donnyho Keegana, šíleně se smějícího Donnyho Keegana.

Vlk skočil do kuchyně a klesl na všechny čtyři. Bez jediného pohledu prošel okolo Donnyho a vyběhl do chodby.

Vlk! Vlk! Právě teď a tu!

V jeho myšlenkách se ozval Vlkův hlas, ano, zněl ale hlouběji, silněji, přísněji, než ho Jack znal. Prošel oparem bolesti do jeho mozku jako kvalitní švédský nůž.

Pomyslel si, *Vlk běží s měsícem*. Ta představa v něm vyvolala směsici triumfu a lítosti.

Sunlight Gardener vzhlížel k nebi, oči *zúžené*. V tu chvíli sám velmi připomínal zvíře - zvíře, které učtilo ve větru nebezpečí.

„Reverende?“ ozval se Sonny. Těžce dýchal a zornice jeho očí se doširoka rozšířily. *On se baví*, pomyslel si Jack. *Jestli začnu mluvit, Sonny bude zklamáný*.

„Něco jsem zaslechl,“ pravil Gardener. „Caseyi, jdi a nakoukni do kuchyně a do společenské místnosti.“

„Správně.“ Casey odešel.

Gardener znovu pohlédl na Jacka. Budu muset brzy odjet do Muncie,“ oznámil mu. „A až potkám pana Morgana, chci mu ihned podat nějakou informaci. Raději bys měl se mnou mluvit, Jacku. Ušetří se další bolesti.“

Jack se na něho podíval a doufal, že se buchar srdce neobjeví na jeho obličej, ani se nezrychlí puls na jeho krku. Jestliže je Vlk venku z izolace -

Gardener svíral v jedné ruce trsátko, které mu věnoval Speedy, v druhé minci, kterou mu daroval kapitán Farren. „Co jsou zač?“

„Když skočím, změní se v želví koule,“ odpověděl Jack. Divoce a hystericky se rozesmál.

Gardenerův obličej potemněl vzteky a krví.

„Zavažte mu znovu ruce,“ přikázal Sonny mu a Andy mu. „Zavažte mu ruce, pak tomu pekelnému bastardovi stáhněte kalhoty. Uvidíme, co se stane, když mu připálíme koule.“

Heck Bast se při zpovědích k smrti nudil. Takové mizerné, na objednávku zaslané hříchy už slyšel předtím. *Ukradl jsem peníze z matčiny peněženky, na školním dvoře jsem kouřil cigarety, strkali jsme lepidlo do papírového pytlíku a čuchali, udělal jsem tohle, udělal jsem tamto*. Výplody malých dětí. Žádné vzrušení. Nic, co by odvedlo jeho myšlenky od vytrvalé bolesti v ruce. Heck toužil být dole a pracovat na tom klukovi Sawyerovic. A pak by mohli začít na tom velkém retardovi, který ho tak

překvapil a zdemoloval mu skvělou, pravou ruku. Ano, pustit se do toho velkého retarda by bylo opravdovým potěšením. Zvláště, kdyby si vzal veliké kleště.

Právě něco mlel chlapec, který se jmenoval Wernon Škarda.

„... takže já a voň, viděli jsme, že jsou uvnitř klíčky, víte, co myslím? A voň povídá: 'Hopnem do toho pekáče a vobjedem blok'. To povídal. No, ale já věděl, že je to špatný, tak jsem mu to řek, a voň povídá: 'Ses pěkná sračka'. No a já mu povídám, 'Žádná sračka nejsem.' Přesně tak. No, a voň povídá: 'Dokaž to, dokaž to.' Já se vozit nebudu, povídám a voň povídá...

Ježíši Kriste, pomyslel si Heck. Ruka se začínala ozývat, tablety na bolest ležely v jeho pokoji nahoře. Na druhé straně místnosti roztáhl Peabody čelisti do neuvěřitelného zívnutí.

„Tak jsme vobjeli blok a voň mi pak povídá, povídá - “

Náhle se rozletěly dveře s takovou vervou, že vyrvaly panty a narazily do zdi. Odrazily se a udeřily chlapce, který se jmenoval Tom Casidy. Srazil ho k zemi, padly na něj a přimáčkly, že se nemohl hýbat. Do společenské místnosti něco skočilo. Heck Bast si nejdříve pomyslel, že je to ten největší pes, jakého kdy viděl. Chlapci začali křičet a vyskakovat ze židlí. Pak strnuli a oči se jim nevěřícně rozšířily. Šedočerné zvíře, Vlk, se postavilo, stále na něm ještě visely cáry vlněných kalhot a kostkované košile.

Wernon Škarda zíral s vyvalenýma očima, čelisti svěšené. Vlk zařval, zazářily mu oči a chlapci se před ním stáhli. Pedersen vyrazil ke dveřím. Vlk, který se tyčil tak vysoko, že hlavou téměř drhnul o strop plynule a rychle zareagoval. Mávl paží silnou jako trám ze stodoly a drápy vyrvaly v Pedersenových zádech kanál. Na chvíli se obnažila páteř - připomínala zkrvavenou prodlužovačku. Po zdech se rozstříkla krev. Pedersen se zapotácel, postoupil o další krok do chodby a zhroutil se.

Vlk se obrátil zpět do místnosti... žhnoucí oči probodly Hecka Basta. Ten se rychle postavil na zdřevěnělé nohy a zíral na chlupatou hrůzu s rudýma očima. Věděl, kdo je to... nebo alespoň, kdo to byl.

Heck by v tu chvíli dal cokoliv na světě, aby se mohl zase nudit.

Jack znovu seděl na židli. Opálené a pulsující ruce měl pevně přitisknuté k zádům. Sonny krutě svírací kazajku utáhl, potom rozepnul Jackovi vlněné kalhoty a stáhl je dolů.

„Teď,“ začal Gardener. Svůj Zippo svíral tak, aby ho Jack viděl. „Teď mě poslouchej, Jacku. A poslouchej dobře. Budu ti opět klást otázky. Jestli je správně a pravdivě nezodpovíš, pak bude šukání do zadku pokušení, kterého už se nebudeš muset nikdy bát.“

Sonny Singer se tomu divoce zachechtal. Do očí se mu opět vrátil tmavý, polomrtvý výraz rozkoše. Se zvrhlým nadšením pozoroval Jackův obličej.

„Reverende Gardenere! Reverende Gardenere!“ To byl Casey a jeho hlas zněl vyplašeně. Jack znovu otevřel oči. „Nahoře je nějaké pozdvižení!“

„Nechci, abys mě teď otravoval.“

„V kuchyni se směje Donny Keegan jako šílenec! A - “

„Říkal, že nechce, abys ho teď otravoval,“ přerušil ho Sonny. „Copak jsi ho neslyšel?“

Casey byl ale tak vyděšený, že přestat nedokázal, „ - a zdá se, že ve společenské místnosti je povstání!

Řvou! Křičí! Zní to, jako by - “

Jackovu mysl náhle zaplavil řev neuvěřitelné síly a vitality:

Jacky! Kde jsi? Vlk! Kde jsi právě teda tu?

„ - je tam nějaká psí smečka, nebo něco takového!“

Gardener teď Caseye pozoroval, oči zúžené, rty těsně sevřené.

Gardenerova kancelář! Dole pod schody! Kde jsme byli předtím!

Dole, Jacky?

Schody! Dole pod SCHODY, Vlku!

Právě teda tu!

A bylo to. Vlk byl zbavený všech smyslů. Jack slyšel zhora bušení a výkřiky.

„Reverende Gardenere?“ zeptal se Casey. Jeho přirozeně rudý obličej teď působil velmi bledě.

„Reverende Gardenere, co je to? Co - “

„Drž hubu!“ vyštěkl Gardener a Casey se stáhl, jako by dostal facku. Oči se mu bolestně rozšířily, mohutné čelisti se roztřáslly. Gardener se okolo něj protáhl a přistoupil k sejfu. Vytáhl odtamtud ohromnou pistoli a zastrčil šiji za opasek. Reverend Sunlight Gardener vypadal poprvé vyděšeně a zmateně.

Shora se ozval nejasný zvuk tříštěného skla, který doprovázel jekot. Singerovy, Warwickovy a Caseyovy oči se nervózně obrátily nahoru. Připomínali nervózní obyvatele krytu, kteří poslouchají rostoucí hukot nad sebou.

Gardener pohlédl na Jacka. Na jeho obličej se znovu objevil škleb, koutky úst se nepravidelně kroutily, jako by k nim měl připojené provázky, za které tahá mistr loutkář, jenž dokonale ovládá své řemeslo.

„Přijde sem, že?“ pronesl Sunlight Gardener. Přikývl, jako by mu Jack odpověděl. „Přijde... ale zdá se mi, že zase odejde.“

Vlk skočil. Heck Bast dokázal zakrýt hrdlo sádrou pravé ruky. Vlk se do sádry zakousl, následoval záblesk bolesti, ostré křupnutí a do vzduchu vylétlo mračno bílého prachu. Co předtím z levé ruky uvnitř zbylo, zmizelo. Heck hloupě na prázdné místo pohlédl. Ze zápěstí mu stříkala jasná, horká krev, která zaplavila jeho bílý rolák.

„Prosím,“ kňučel Heck. „Prosím, prosím, ne -“

Vlk ruku vyplivl. Jeho hlava vyrazila s rychlostí útočícího hada. Když mu Vlk rozerval hrdlo, Heck ucítil nejasný tah, pak už nic.

Když Peabody vyběhl ze společenské místnosti, uklouzl v Pedersenově krvi a padl najedno koleno. Znovu vstal a rozběhl se chodbou prvního patra, jak jen dokázal nejrychleji. V běhu se celý pozvracel. Všude okolo pobíhali chlapci a v panice křičeli. Peabodyho panika nebyla tak silná. Pamatoval si, co má v extrémních situacích udělat, přestože si nemyslel, že někdo předpokládá situaci natolik extrémní, jako byla tato. Představoval si, že tím Reverend Gardener myslí kluka, který se zblázní a podřeže druhého. Něco takového. Za halou, kam vodili všechny nové chlapce, když přišli poprvé do Sunlightova domova, ležela malá kancelář, kterou používali jen hrdlořezové, o kterých Gardener hovořil jako o „studentských pomocnících.“

Tam se Peabody zamkl, zdvihl telefonní sluchátko a vytočil číslo policie. Chvilí na to už hovořil s Frankym Williamsem.

„Peabody, Sunlightův domov,“ představil se. „Měl byste sem přijet s tolika policisty, kolik seženete, pane Williamsi. Propuklo tady pek -“

Z venku se ozval táhlý jekot, který doprovázelo praskání lámaného dřeva. Vrčení, štěkání, řev a jekot utichly.

„ - peklo.“ Dokončil větu.

„Jaké peklo?“ zeptal se Williams nedočkavě. Dej mi k telefonu Gardenera.“

„Nevím, kde Reverend je, ale potřeboval by vás tu. Jsou tu mrtví lidé. Mrtví kluci.“ „Cože?“

„Jen sem přijďte se spoutou mužů,“ vykřikl Peabody. „A se spoustou pušek.“

Další výkřik. Náraz a praskání něčeho těžkého - pravděpodobně převrácený prádelník v přední hale.

„Samopaly, jestli nějaké máte.“

Cinkot křišťálu, jak spadl v hale obrovský lustr. Peabody se přikrčil. Zdálo se, že ta obluda rve holýma rukama celý dům na kusy.

„Sakra, přitáhněte i atomovku, jestli můžete,“ zavrčel Peabody a začal něco blekotat.

„Cože -“

Peabody zavěsil ještě předtím, než mohl Williams větu dokončit. Zalezl pod psací stůl a rukama si omotal hlavu. Vytrvale se začal modlit, aby vše byl pouhý sen - nejhorší, zasraná, noční můra, kterou kdy zažil.

Vlk řádil po celé chodbě mezi předními dveřmi a společenskou místností. Zastavil se jen, aby převrátil veliký prádelník, pak lehce vyskočil a chytil se lustru. Visel na něm jako Tarzan, dokud se neutrl ze stropu a křišťálové ozdoby se nerozběhly po dlouhém koberci.

DOLE pod schody. Jacky je DOLE pod schody. Ted... na kterou stranu.

Chlapec, který už nedokázal déle vydržet napětí a čekání, až stvůra zmizí, prudce rozrazil dveře skříně, kde se ukrýval a vyrazil ke schodům. Vlk

ho uchopil a odhodil přes celou chodbu. Chlapec narazil do zavřených kuchyňských dveří, ozvalo se praskání kostí a tělo se svezlo na hromádku.

Vlkova hlava se zaplnila opojnou vůní čerstvě prolité krve. Chlupy okolo tlamy a čenichu mu visely v krvavých slepencích. Pokoušel se myšlenku udržet, bylo to ale těžké, velmi těžké. Musí Jacka velmi rychle nalézt, než ztratí jakoukoliv schopnost přemýšlet.

Proběhl zpět ke kuchyni, kudy předtím vstoupil. Spustil se znovu na všechny čtyři, neboť se takto dokázal pohybovat mnohem rychleji... a náhle, když procházel okolo jedněch zavřených dveří, si vzpomněl. Úzké místo. Jako by vstupoval do hrobu. Ten pach v hrdle, vlhký a těžký.

DOLE pod schody. Za dveřmi. Právě teď a tu!“

„Vlk!“ vykřikl, ale chlapci, kteří se choulili ve skryších po celém prvním a druhém patře, zaslechli jen triumfální, stoupající zavytí. Zdvihl obě svalnatá beranidla - své paže a udeřil do dveří. Dveře uprostřed praskly a vyvrhly třísky na schodiště. Vlk si probil cestu, ano, stál na místě úzkém jako jeho chřtán. Tudy vedla cesta k místu, kde museli Jack a Slabější Vlk sedět a poslouchat lži Bílého muže.

Teď tam dole leží Jack. Vlk to cítil.

Cítil ale i Bílého muže... a střelný prach.

Opatrně...

Ach ano, Vlci znají opatrnost. Vlci dokáží běžet trhat a zabíjet, ale když musí... Vlci znají opatrnost.

Po čtyřech sestoupil ze schodů, tichý jako olejový kouř, oči rudé jako brzdomá světla.

Gardener byl stále víc a víc nervózní. Jackovi připadal jako člověk, který vstupuje na půdu šílenství. Jeho oči rychle přeskakovaly od studia, kde Casey vyslyšel Jacka zpět k zavřeným dveřím, které vedly na chodbu.

Většina hluku z poschodí před chvílí ustala.

Sonny Singer vyrazil ke dveřím. „Půjdu nahoru a podívám se, co - “

»Ty nepůjdeš nikam! Vrať se zpátky!“

Sonny sebou trhl, jako by ho Gardener udeřil.

»Co je, Reverende Gardenere?“ zeptal se Jack. „Vypadáte trochu nervózně.“

Sonny mu vlepil políčil. „Chceš se dívat, jak budeš mluvit, usmrkanče? Chceš to vidět?“

„Ty vypadáš taky nervózní, Sonny. I ty, Warwicku. A Casey tamhle - “ „Zavři mu hubu!“ vykřikl náhle Gardener. „Copak nemůžeš nic udělat? Musím tady všechno pořád dělat sám?“

Sonny ho znovu mnohem tvrději udeřil, Jackův nos začal krváčet, ústa se ale usmívala. Vlk byl teď velmi blízko... a Vlk byl opatrný. Jack začal s šílenou nadějí doufat, že možná vyvážnou živí.

Casey se náhle napřímil, strhl si sluchátka z hlavy a zmáčkl spínač intercomu. „Reverende Gardenere! Slyším z vnějších mikrofonů sirény!“

Gardenerovy příliš široké oči sklouzly zpět k Caseyovi.

„Cože? Kolik? Jak daleko?“

„Zdá se, že mnoho,“ odpověděl Casey. „Ještě ne moc blízko, ale jedou sem. O tom není pochyb.“

V tu chvíli povolily Gardenerovy nervy. Jack viděl, jak se to přihodilo. Muž nerozhodně chvíli seděl, pak si delikátně hřbetem ruky otřel ústa.

Není to jen tím, co se děje nahoře, ani sirénami. On ví, že je Vlk nablízku. Sám ho dokáže vycítit... a nelíbí se mu to. Vlku, možná máme šanci! Možná ano!

Gardener podal pistolí Sonny Singerovi. „Nemám právě teď čas zabývat se policií, ani jakýmkoliv bordelem nahoře,“ oznámil mu. „Nejdůležitější je Morgan Sloat. Jedu do Muncie. Ty a Andy pojedete se mnou, Sonny. Hlídej tady s pistolí našeho přítele Jacka, já zatím vyvezu auto z garáže. Až uslyšíš houkačku, přijď ven.“

„A co Casey?“ zabručel Andy Warwick.

„Ano, ano, správně, i Casey,“ souhlasil Gardener okamžitě a Jack si pomyslel: *Vždyť on se vám vykračuje, vy hlupáci. Vykračuje se, je to tak zřejmé, jako kdyby dal na Sunset Strip poutač a veřejně to přiznal. Vaše mozky jsou tak hloupé, že si to nedokážete uvědomit. Seděli byste tady deset let a čekali, až zaslechnete troubit jeho houkačku, jen kdyby tak dlouho vydrželo jídlo a záchodový papír.*

Gardener vstal. Sonny Singer se posadil s obličejem zrudlým novou funkcí za stůl a namířil pistolí na Jacka. „Jestli se objeví jeho retardovaný kámoš,“ řekl Gardener, „zastřelte ho.“

„Jak by se mohl objevit?“ zeptal se Sonny. „Je v izolaci.“

„Toho si nevsímej,“ prohlásil Gardener. „Je zlý, oba jsou zlí. To je nepopiratelné, axiomatické. Jestli se tu ten debil objeví, zastřel ho, zastřel je oba.“

Probral klíče na kroužku a jeden vybral.

„Až uslyšíte houkačku,“ dodal. Otevřel dveře a vyšel ven. Jack napínal sluch a pátral po zvuku policejních sirén. Nic ale neslyšel. Za Sunlightem Gardenerem se zavřely dveře.

Čas se vlekl.

Jedna minuta vypadala jako dvě; dvě vypadaly jako deset; čtyři jako celá hodina. Tři Gardenerovi „studentští pomocníci“, kteří zůstali u Jacka, připomínali chlapce, které chytili ve hře na sochy. Sonny

seděl vzpřímeně za Sunlightovým stolem, na místě, po kterém toužil a snil. Hlaveň pistole mířila stále na Jackův obličej. Warwick stál u dveří na chodbu. Casey seděl v jasně osvětlené budce, na hlavě znovu sluchátka a prázdně zíral skleněným čtvercem do tmavé kaple. Neviděl nic, jen naslouchal.

„Víte, že pro vás nepřijede a nevezme vás s sebou,“ ozval se náhle Jack. Zvuk vlastního hlasu ho trochu překvapil. Zněl vyrovnaně a nebojácně. „Drž hubu, usmrkanče,“ odsekl Sonny.

„Nezadržujte dech do chvíle, kdy zatroubí,“ řekl Jack. „Pěkně byste zmodrali.“

„Ještě něco řekne, Andy, a přeraz mu nos,“ vykřikl Sonny. „Tak je to správné,“ pokračoval Jack. „Přeraz mi nos, Andy. Zastřel mě, Sonny. Jedou sem poldové. Gardener je pryč a oni tady najdou vaši trojku, jak se sklání nad mrtvolou ve svěřací kazajce.“ Udělal pauzu a dodal. „Mrtvolu ve svěřací kazajce s přeraženým nosem.“ „Dej mu ránu, Andy,“ přikázal Sonny.

Andy Warwick odstoupil ode dveří k místu, kde seděl Jack ve svěřací kazajce, kalhoty a spodky obtočené okolo kotníků. Jack se otevřeně obrátil k Warwickovi.

„Tak je to správné, Andy,“ začal. „Uhodme. Budu držet. Bezvadný cíl.“ Andy Warwick sevřel pěst, zdvihl ruku... a potom zaváhal. V očích se mu zaleskla nejistota.

Na Gardenerově psacím stole stály digitální hodiny. Jackovy oči se k nim na chvíli stočily, pak se vrátily zpět k Warwickovu obličej. „Už jsou to čtyři minuty, Andy. Jak dlouho trvá člověku vyvézt auto z garáže? Zvláště pak, když spěchá?“

Sonny Singer vyskočil z Gardenerovy židle, oběhl stůl a vrhl se na Jacka. V úzkém a tajnostkářském obličej se zračil vztek. Pěsti měl připravené k úderu. Vypadal, že chce Jacka udeřit. Warwick, který byl mnohem větší, ustoupil. Na jeho obličej se teď objevila nejistota. Hluboká nejistota. „Počkej.“ zarazil ho.

„To nemusím poslouchat! To nemusím - “

„Proč se nezeptáš Caseye, jak už jsou ty policejní sirény blízko?“ zeptal se Jack a Warwickův zamračený výraz se ještě prohloubil. „Nechal vás v úzkých, copak to nechápete? Mám vám to nakreslit? Bude to tady zlé. On to věděl, cítil to! Nechal vás tady s problémem. Podle zvuků shora - “

Singer se uvolnil z Warwickova lehkého sevření a udeřil Jacka do strany obličeje. Hlava se mu zhoupla, pak se pomalu vrátila.

„- je to velký a ošklivý problém,“ dokončil Jack větu.

„Ty budeš držet hubu, nebo tě zabiju,“ zasyčel Sonny.

Číslice na hodinách se změnily. „Už pět minut,“ řekl Jack.

„Sonny,“ promluvil Warwick se zatajeným dechem. „Utečme před tím.“

„Ne!“ Sonnyho křik zazněl zraněně, vztekle... nekonečně vyděšeně.

„Víš, co říkal Reverend,“ dodal Warwick rychle. „Předtím. Když přijeli lidé od televize. Nikdo svěřací kazajky nesmí vidět. Nerozuměli by tomu. Oni by - “

Cvaki Intercom.

„Sonny! Andy!“ Caseyův hlas naplnila panika. „Už se blíží! Ty sirény! Kriste! Co máme dělat?“

„Pusťte ho!“ Warwickův obličej byl bledý až na dvě rudé skvrny vysoko na lících kostech.

„Reverend Gardener také říkal - “

„Já na to, co říkal, seru!“ Warwickův hlas se zlomil, ozval se v něm nejhlubší dětský strach: „Chytí nás, Sonny! Oni nás chytí!“

Jackovi se teď zdálo, že také slyší policejní sirény. Možná ale byly pouhým výplodem jeho představivosti.

Sonnyho oči se obrátily k Jackovi se silnou nerozhodností člověka v pasti. Zvedl o kousek pistoli a Jack na chvíli věřil, že ho Sonny opravdu zastřelí.

Už ale uběhlo šest minut a klakson Boží hlavy, který oznamuje, že *deus ex machina* nabírá cestující do Muncie, stále nikde.

„Pusť ho ty,“ poradil Sonny Andymu Warwickovi sklesle. „Nechci se ho ani dotknout. Je to hříšník a buzerant.“

Když si začaly hrát prsty Andyho Warwicka se šňůrkami svěřací kazajky, Sonny se stáhl k psacímu stolu.

„Raději nic neříkej,“ zasípěl. „Raději nic neříkej, nebo tě vlastnoručně zabiju.“

Pravá ruka volná. Levá ruka volná.

Spadly mu do klína jako kosti zbavené. Brnění a mravenčení se vracelo. Warwick z něho to odporové pouto, tu hrůzu šedého plátna a kožených tkaniček stáhl. Pohlédl na jeho ruce, zašklebil se, přeběhl místnost a začal

svěrací kazajku ládovat do Gardenerova sejfu.

„Natáhni si kalhoty,“ poradil mu Sonny. „Myslíš si, že ti tam chci Čumět?“

Jack nahmatal spodky, sevřel opasek kalhot. Nejdříve je upustil, pak se mu je podařilo natáhnout. *Cvak!* Intercom.

„Sonny! Andy!“ Caseyův zpanikařily hlas. „Něco slyším!“

„Už sem zajíždějí?“ téměř vykřikl Sonny. Warwick zvýšil úsilí a snažil se rychleji nacpat svěrací kazajku do sejfu. „Už zajíždějí dopředu -“

„Ne! V kapli! Nic nevidím, ale něco slyším v -“

Následovala exploze roztříštěného skla a Vlk skočil z temnoty kaple do studia.

Když se Casey snažil na kolečkové židli uniknout od kontrolního panelu, jeho výkřiky hrozivě zesílily. Do nahrávacího studia se snesla skleněná bouře. Vlk přistál na šikmé kontrolní desce na všech čtyřech, napůl slezl, napůl sklouzl dolů, oči mu rudě žhnuly. Dlouhé drápy náhodně otáčely knoflíky a přepínaly spínače. Veliký magnetofon Sony se začal otáčet.

„ - KOMUNISTI!“ zařval hlas Sunlighta Gardenera. Zvuk, který šel na maximum, zcela přehlušil ječení Caseye a Warwickovy výzvy: „Zastřel ho, Sonny, zastřel ho, zastřel ho!“ Gardenerův hlas ale nezněl osamoceně, z pozadí přicházelo - jako hudba z pekla - trylkování mnoha sirén, jak policejní vozy odbočovaly na cestu k Sunlightově domovu.

„ACH, ŘEKNOU VÁM, ŽE DÍVAT SE NA VŠECHNY TY ODPORNÉ KNIHY JE V POŘÁDKU! ŘEKNOU VÁM, ŽE NEZÁLEŽÍ, JESTLI JE TO PROTI PRÁVU NA MODLENÍ VE VEŘEJNÝCH ŠKOLÁCH! ŘEKNOU VÁM, ŽE DOKONCE NEZÁLEŽÍ NA TOM, ŽE JE V AMERICKÉ SNĚMOVNĚ ŠESTNÁCT POSLANCŮ A DVA GUVERNÉŘI, KTERÍ SE NETAJÍ HOMOSEXUALITOU! ŘEKNOU VÁM -“

Caseyova židle narazila na skleněnou stěnu mezi nahrávacím studiem a Gardenerovou kancelář. Hlava se mu obrátila a všichni na chvíli spatřili jeho trpící, vyvalené oči. Pak Vlk seskočil z řídicí desky. Jeho hlava narazila do Caseyova břicha... a ponořila se dovnitř. Čelisti se otevíraly a zavily s rychlostí třtinové sekačky. Casey se začal kroutit, vystříkla krev a pokryla okno. „Zastřel ho, Sonny, zastřel tu blbou obludu!“ vřeštěl Warwick.

„A co když místo toho zastřelím jeho,“ odpověděl Sonny a obrátil se k Jackovi. Promluvil s výrazem člověka, který náhle dospěl k závažnému rozhodnutí. Přikývl a začal se usmívat.

„ - DEN NADCHÁZÍ, CHLAPCI! ACH ANO. MOCNÝ DEN. A TOHO DNE ZJISTÍ KOMUNISTÉ, HUMANISTÉ A PEKELNÍ ATEISTÉ, ŽE JE SKÁLA NEUKRYJE. MRTVÝ STROM JIM PŘÍSTŘEŠÍ NEPOSKYTNE! ONI, ACH, ŘEKNĚTE ALELUJA, ONI -“

Vlk vrčel a trhal.

Sunlight Gardener mlel o komunismu, humanismu, pekelných prodavačích drog, kteří se snaží o to, aby se do veřejných škol už nikdy nevrátily modlitby.

Sirény zvenčí; bouchání dvířek; někdo někomu říká, aby se uklidnil; chlapec, jehož hlas zní vyděšeně.

„Ano, jsi to ty, tys všechno zavinil.“

Zvedl pětačtyřicítku. Její hlaveň se zdála široká jako tunel u Oatley.

Skleněná stěna mezi studiem a kancelář prolétla s ohlušujícím zvukem dovnitř. Do místnosti se vřítíl šedočerný, chlupatý tvor, čumák roztržený zubatým sklem téměř vedví, nohy zalité krví. Vyrazil ze sebe pololidský zvuk a k Jackovi dolétla jeho myšlenka tak silně, až přepadl vzad:

STÁDU NEUBLÍŽÍTE!

„Vlku!“ zakňučel. „Pozor! Pozor, má piš -“

Sonny dvakrát zmáčkl kohoutek své pětačtyřicítky. Výstřely byly v uzavřeném prostoru ohlušující. Kulky nemířily na Vlka, mířily na Jacka. Přesto však roztrhly Vlkovo tělo, neboť se v ten okamžik ocitl ve výskoku mezi oběma chlapci. Kulky mu vylétly z boku a Jack spatřil široké, rozervané krvavé díry. Dráha obou projektilů se o Vlkova zlámaná žebra zatočila, ani jedna z nich se Jacka nedotkla. Přesto ucítil, jak mu prosvištěly okolo levé tváře.

„Vlku!“

Vlkův pružný a svižný skok se zastavil. Pravé rameno se mu stočilo, narazil do zdi a srazil zarámovanou fotografii Sunlighta Gardenera v kostelním hávu. Stříkala z něho krev.

Sonny Singer se se smíchem otočil a znovu na něj vystřelil. Pistoli svíral oběma rukama, zpětný náraz mu odhodil ramena. V místnosti se vznášel hustý, jedovatý, nehybný oblak střelného prachu. Vlk se snažil vyškrabat na všechny čtyři, pak se mu podařilo postavit na nohy. Gardenerův dunící, nahaný hlas přehlušil kolísavý, zraněný řev bolesti a vzteku.

Sonny Vlka trefil po čtvrté. Kulka mu provrtala díru v levé paži, odlétla krev a úlomky kostí.
JACKY! JACKY! ACH, JACKY, BOLÍ, TO BOLÍ -

Jacky se zapotácel a uchopil Gardenerovy digitální hodiny! Byly prostě první věci po ruce.
„Sonny, pozor!“ zakřičel Warwick. „Póz - “ V tu chvíli se na něho vrhl Vlk. Celou hrud' mu pokrývaly zkrvavené a krví spleené chlupy. Warwick Vlka uchopil a na chvíli se zdálo, jako by tančili.
„ - NAVŽDY V JEZEŘE OHNĚ! NEBOŤ BIBLE PRAVÍ - “

Když se začal Sonny otáčet, Jack ho udeřil vší silou do hlavy digitálním rádiem. Umělá hmota zapraskala. Číslice na předním panelu budíka začaly blikat.

Sonny se otočil a pokusil se zdvihnout pistolí. Jack mávl rádiem horizontálně a udeřil Sonnyho do pusy. Sonnyho rty odlétly v širokém úsměvu šilence. Ozval se ostrý zvuk praskajících zubů. Sonnyho ukazováček znovu stiskl spoušť pistole, kulka se mu zaryla mezi nohy.

Narazil do zdi, odrazil se a zašklebil se na Jacka zkrvavenými ústy. Kýval se sem a tam, zdvihl pistolí.
„Pekelníku—“

Vlk Warwicka odhodil, Warwick lehce proletěl vzduchem a přistál na Sonnyho zádech. Sonny vystřelil. Kulka odlétla a roztránila otáčející se cívku studiového magnetofonu. Kázající, ječící hlas Sunlighta Gardenera utichl. V reproduktorech zahučela v basových tónech zpětná vazba.

Vlk řval a potácel se. Blížil se k Sonnymu Singerovi. Sonny na něj namířil pětačtyřicítku a zmáčkl spoušť. Ozvalo se suché, tiché cvaknutí. Sonnyho mokrý škleb zamrzl.

„Ne,“ pronesl tiše a zmáčkl spoušť zvonu... a znovu... a znovu... Když se po něm Vlk natahoval, odhodil pistolí a pokusil se oběhnout Gardenerův veliký stůl. Zbraň se odrazila od Vlkovy lebky. Vlk v posledním, zmírajícím výbuchu síly přeskočil Sunlightův stůl za Sonnym a rozházel vše, co na něm leželo. Sonny se stáhl, Vlk ho ale ještě dokázal chytit za paži.

„Ne!“ zaječel Sonny. „Ne, raději ne, víš, že půjdeš do izolace. Jsem tady velké zvíře, jsem... jsem...
Jéééééééééé - “

Vlk zkroutil Sonnymu ruku. Ozvalo se zapraskání, zvuk, s jakým příliš horlivé dítě trhá stehno z ptačí pečené. Sonnyho ruka náhle zůstala ve Vlkově silné, přední tlapě. Sonny ustoupil, zapotácel se a z ramene mu prýštila krev. Jack si všiml mokrého, bílého zakončení kosti. Odvrátil se a dávivě začal zvracet.

Celý svět na chvíli zmizel v tmavé šedi. Když se znovu obrátil, Vlk se kýval uprostřed trosek, jež bývaly kdysi Gardenerovou kancelář. Oči mu zářily světle žlutou barvou jako pohasínající svíčky. S jeho obličejem, rukama a nohama se něco dělo. Jack viděl, že se znovu stává Vlkem... Pak si plně uvědomil, co to znamená. Staré legendy lhaly, když tvrdily, že vlkodlaka dokáží zabít pouze stříbrné kulky. V tomto bodě ale zřejmě nelhaly. Vlk se znovu měnil, protože umíral.

„Vlku, ne!“ zakňučel a vyškrábal se na nohy. Na půl cesty k Vlkovi uklouzl v kaluži krve, upadl na koleno a znovu se postavil. „Ne!“

„Jacky - “ jeho hlas zněl tiše, vycházel z krku, byl jen něco víc než vrčení... ale bylo mu rozumět. A stala se neuvěřitelná věc, Vlk se pokoušel usmát.

Warwick otevřel Gardenerovy dveře. Pomalu ustupoval do schodů, oči rozšířené a naplněné šokem.

„Jen běž!“ vykřikl Jack. „Běž, vypadni odtud!“

Andy Warwick zmizel jako vyděšený králík.

Bzukot zpětné vazby přerušil z intercomu hlas Frankyho Williamse. Byl vyděšený, přesto v něm bylo slyšet odporné, strašlivé vzrušení. „Kriste, čumte na to! Vypadá to, že tu někdo zešlel se sekáčkem na maso v ruce! Běžte se někdo podívat do kuchyně!“

„Jacky - “

Vlk se zhroutil jako podřatý strom.

Jack poklekl a obrátil ho. Z Vlkových tváří mizely chlupy jako obrázek ze špatně vyvolané fotografie. Oči byly znovu oříškově hnědé. Jackovi připadal neuvěřitelně unavený.

„Jacky - “ Vlk zdvihl zakrvácenou ruku a dotkl se Jackovy tváře. „Střelil... tě? Střelil...“

„Ne,“ odpověděl Jack a choval přítelovu hlavu. „Ne, Vlku, nedostal mě. Vůbec ne.“

„Já...“ Vlkovy oči se zavřely a pomalu znovu otevřely. S neuvěřitelnou laskavostí se usmál a opatrně promluvil. Každé slovo pečlivě vyslovil, patrně potřeboval sdělit alespoň toto, jestli ne víc. „Já... jsem... udržel... své stádo v bezpečí.“

„Ano, dokázals to,“ odpověděl Jack a po tvářích mu začaly stékat slzy Bolely. Choval Vlkovu chlupatou, unavenou hlavu a plakal. „Samozřejmě, že jsi to dokázal, starý, dobrý Vlku - “

„Dobrý... dobrý, starý, Jacky.“

„Vlku, půjdu nahoru... jsou tam policajti... sanitka...“
„Ne!“ Zdálo se, že se Vlk ještě jednou vzchopil. „Běž... musíš běžet...“
„Bez tebe ne, Vlku!“ Všechna světla se rozmazala, zdvojila a roztřásla. Držel Vlkovu hlavu v hořících rukou. „Bez tebe ne, ach - ach, v žádném případě -“
„Vlk... nechce v tomto světě žít.“ Zhluboka se nadechl, zachvěl se a jeho široká, rozbitá hrud' se zdvihla. Znovu se pokusil usmát. „Smrdí... strašlivě smrdí.“
„Vlku... poslouchej, Vlku -“
Vlk jemně sevřel Jackovy ruce. Svíral je a Jack cítil, jak mu z dlaní mizí ochlupení. Byl to zvláštní, nepříjemný pocit.
„Mám tě rád, Jacky.“
„Já tě mám také rád, Vlku,“ odpověděl Jack. „Právě teď a tu.“
Vlk se usmál.
„Vracím se Jacky... cítím to... vracím se zpět...“ Vlkovy ruce náhle v Jackově sevření přestaly existovat. „Vlku!“ vykřikl. „Vracím se zpátky domů...“ „Vlku, ne!“ Cítil, jak mu v hrudi poskočilo srdce a stáhlo se. Praskne, ach ano, srdce praskají, cítil to. „Vlku, vrať se, mám tě rád!“ Vlkovo tělo bylo náhle lehčí, Jack cítil, jako by se měnil v květinu...jako iluzorní třpyt. Denní sen.
„... sbohem...“
Vlk připomínal blednoucí sklo. Bledl... bledl...
„Vlku!“
„... tě rád, J...“
Vlk byl pryč. Na jeho místě se rýsoval na zemi pouze krvavý obrys.
„Ach Bože,“ zasténal Jack.
„Ach Bože, ach Bože.“
Objal se rukama a začal se ve zdemolované kanceláři kývat sem a tam.

Dvacátá sedmá kapitola

JACK BERE ZNOVU ROHA

Čas plynul. Jack neměl ani tušení, kolik doby už uběhlo. Seděl s rukama obtočenýma okolo těla, jako by měl znovu svěřací kazajku. Kýval se sem a tam, sténal a přemýšlel, zda je Vlk skutečně pryč.

Je pryč. Ach ano, je pryč. A hádej, kdo ho zabil, Jacku? Hádej kdo?

Zpětná vazba začala náhle chrčít. O chvíli později se ozvalo hlasité zapraskání a zkrat vše ukončil - hukot zpětné vazby, brebentění shora, naprázdno běžící motory venku. Jack si toho málem ani nevšiml.

Tak běž. Vlk řekl, abys běžel.

Nemohu. Nemohu. Jsem unavený a ať udělám cokoliv, je to vždy špatné. Umírají lidé.

Nech toho, ty sebe litující blbečku! Vzpomeň si na svou matku, Jacku.

Ne! Jsem unavený. Nech mě být.

A na Královnu.

Prosím, jen mě nech být -

Nakonec zaslechl, jak se nad schodištěm otevírají dveře, a probral se. Nechtěl, aby ho tady našli. Nechtěl, aby ho vyvlekli z této smradlavé, krví postříkané, zakouřené místnosti, kde ho mučili a zabili jeho přítele.

Aniž by přemýšlel o tom, co dělá, zdvihl obálku s nápisem *JACK PARKER* na přední straně. Pohlédl dovnitř a spatřil kytarové trsátko, stříbrný dolar, otlučenou peněženku a cestovní atlas Randa McNallyho. Naklonil obálku a spatřil kuličku. Vše uschoval do batohu, hodil si ho na záda a cítil se jako chlapec v hypnóze.

Tiché a opatrné kroky na schodišti.

„ - kde je to posraný světlo - “ „ - divnej smrad, jako v ZOO—“ „ - bacha, kluci - “

Jackovy oči náhodou zabloudily ke kovovému tácu, kde ležely úhledně srovnané obálky s nápisem *BUDU SLUNEČNÍM PAPEREM JEŽÍŠOVÝM*. Dvě si vzal.

Když tě teď čapnou, až budeš odcházet, obviní tě nejen z vraždy, ale i z loupeže.

Nevadí. Pohyboval se jen vlastní setrvačností. Nic víc. Zadní dvůr vypadal naprosto vylidněně. Jack se zastavil na vrcholu schodiště, které vedlo ven. Rozhlížel se kolem sebe a nechtěl tomu uvěřit. Zepředu

k němu doléhaly hlasy, záblesky světla a občasné výbuchy šumu z policejních vysílaček, jež měly vyladěný příjem na maximum. Zadní dvůr byl ale prázdný. Nedávalo to žádný smysl. Předpokládal ale, že jestli jsou tak zmatení, tak šokovaní tím, co našli uvnitř...

Pak zazněl ze vzdálenosti pouhých dvaceti stop vlevo od Jacka tlumený hlas: „Kriste! Věříš tomu?“

Jackova hlava se rychle obrátila. Na udupané hlině se v těch místech krčila hrubá rakev doby železné, izolace. Okolo tančilo světlo baterky. Jack spatřil podrážky bot, které čnely ven. U vchodu izolace seděla na bobku nejasná postava a zkoumala dveře.

„Vypadá to, jako by někdo vyrval dveře z pantů,“ zavolal chlapík, který dveře zkoumal, dovnitř izolace. „Nevím ale, jak by to mohl nějaký člověk dokázat. Panty jsou z oceli. Jsou ale prostě... zkroucené.“

„Vykašli se na blbý panty,“ opověděl tlumený hlas. „Tahle šílená věc... drželi tady děti, Paulie! Vážně tomu věřím! Děti! Na zdech jsou iniciály!“ Světlo poskočilo. „... a verše z Bible...“ Světlo znovu poskočilo.

„... a obrázky. Malinké obrázky. Malí mužíčci a ženy, dětské kresby... Kristepane, myslíš, že o tom Williams věděl?“

„Musel,“ odpověděl Paulie, který stále zkoumal vyrvané a pokroucené ocelové panty dveří izolace.

Paulie se naklonil dovnitř. Jeho kolega lezl ven. Jack přešel otevřené prostranství za nimi, aniž by se pokoušel něco ukrývat. Kráčel podél garáže, až narazil na krajnici silnice. Odtud se mu naskytl pohled na směsici zaparkovaných policejních aut před Sunlightovým domovem. Když tak stál a sledoval je, odbočila ze silnice sanitka, světla blikala, siréna trylkovala. „Měl jsem tě rád, Vlku,“ zašeptal Jack a otřel si rukou zvlhlé oči. Vyrazil silnicí do tmy a věřil, že ho určitě seberou, než se od Sunlightova domova vzdálí alespoň jednu míli. O tři hodiny později ale stále pochodoval. Policisté měli zřejmě ještě víc než dost práce v Domově.

Před sebou spatřil dálnici - za dalším kopcem nebo ještě za jedním. Na obzoru uviděl oranžovou zář velice výkonných sodíkových zářivek, zaslechl hučení velkých kamionů.

Zastavil u odpadky zaneřádné strouhy a opláchl si v pramínku vody ruce i obličej. Voda byla neuvěřitelně chladná, ale na chvíli umlčela cukání v jeho rukách. Bez vyzvání se mu vrátila stará opatrnost.

Jack stál chvíli pod tmavým nebem noční Indiány a naslouchal svištění velikých nákladních aut.

Ve stromech šuměl vítr a čuchal mu vlasy. V srdci se mu usadil smutek nad Vlkovou ztrátou. Přesto ale cítil, jak je příjemné, jak je velmi příjemné, být znovu na svobodě.

O hodinu později u unaveného a bledého chlapce, který stál u silnice se zdviženým palcem, zastavil řidič nákladního auta. Jack vylezl nahoru.

„Kam jedeš, chlapče?“ zeptal se řidič.

Jack byl tak unavený, tak ho bolelo srdce, že se o Příběh vůbec nestaral. Už si ho stejně téměř nepamatoval. Doufal, že si vzpomene.

„Na západ,“ odpověděl. „Tak daleko, kam až jedete.“

„Bude to Midstate.“

„Fajn,“ zašeptal Jack a usnul.

Ohromný Diamond Reo uháněl mrazivou indiánskou nocí. Z magnetofonu zpíval Charlie Daniels. Auto uhánělo k západu a pronásledovalo vlastní světla směrem k Illinois.

Dvacátá osmá kapitola

JACKŮV SEN

Samozřejmě si nesl Vlka s sebou. Vlk se vrátil domů, velký a věrný stín však vedle Jacka cestoval ve všech těch nákladních autech, dodávkách Volkswagen a špinavých vozech, které uháněly po illinoiských dálnicích. Ten smějící se duch provrtával Jackovo srdce. Občas viděl, téměř viděl, Vlkovu mohutnou, chlupatou postavu, jak svižně běží vedle a přeskakuje strakatá pole. Svobodný Vlk se na něho usmíval očima dýňové barvy. Když se odvrátil, Jack pokaždé ucítil nepřítomnost Vlkovy ruky, která by ho objala. Teď, když svého přítele tolik postrádal, trápily ho vzpomínky na vlastní nedůtklivost, s jakou občas k Vlkovi přistupoval. Do obličeje se mu nahrnula krev. Přemýšlel o tom, že Vlka opustil víckrát, než se dalo spočítat. Byla to ostuda. Ostuda. Vlk byl... Jackovi dlouho trvalo,

než našel to správné slovo - *vznešený*. A to vznešené stvoření, mimo domov v našem světě, pro něho zemřelo.

Udržel jsem stádo v bezpečí. Jack Sawyer už stádem nebyl. *Udržel jsem stádo v bezpečí.* Byly chvíle, kdy se řidiči kamionů nebo pojišťováci, kteří vzali toho zvláštního, neodolatelného chlapce z okraje silnice (vzali ho, přestože byl špinavý a otrhaný, přestože možná nikdy předtím stopaře za celý život nevzali), obrátili a spatřili, jak se snaží potlačit slzy. Jack uháněl napříč Illinois a truchlil pro Vlka. Uvědomil si, že už nebude mít se stopováním v tomto státě problémy, a byla to pravda. Často stačilo, jen aby zdvihl palec a pohlédl přijíždějícímu řidiči do očí. Okamžitý odvoz. Většina řidičů dokonce ani nechtěla slyšet jeho Příběh. Musel jim poskytnout pouze nějaké minimální vysvětlení pro to, že cestuje tak sám. „Jedu navštívit přítele ve Springfieldu.“ „Musím potom chytit stopa a jet zase zpátky domů.“ „Výborně, výborně,“ odpovídali řidiči. Ale slyšeli ho vůbec? Jack nevěděl. Jeho mysl byla napěchována míli vysokou hromadou obrazů Vlka, jak skáče do potoka a zachraňuje svá teritoriální stvoření Vlka, který strká nos do vonící krabice s hamburgerem. Vlka, který prostrkuje jídlo do kůlny, který vráží do nahrávacího studia, kterého zasahují kulky, který se rozpouští.... Jack to nechtěl znovu a znovu prožívat, ale musel. Jeho oči v těch chvílích hořely slzami.

Kousek od Danville ho svezl malý muž okolo padesátky s vlasy šedými jako železo a pobaveným, ale přísným výrazem člověka, který učil dvě desetiletí pátou třídu. Chvíli ho od volantu zahrnoval vychytralými pohledy, pak konečně prohlásil: „Není ti zima, kámo? Měl bys mít něco víc, než tu malou bundu.“

„Možná trochu,“ odpověděl Jack. Sunlight Gardener považoval džínové bundy za dost teplé pro práci na poli po celou zimu, teď se mu ale počasí zavrtávalo do těla a probodávalo všechny jeho póry.

„Mám na zadním sedadle kabát,“ řekl muž. „Vezmi si ho. Ne, nepokoušej se mi to rozmluvit. Ten kabát je od tebe, tvůj. Věř mi, já nezmrznu, „

„Ale - “

„Nemáš vůbec žádnou šanci. Ten kabát je teď tvůj. Zkus si ho.“

Jack se naklonil přes sedadlo a přitáhl si do klína těžkou a dlouhou látku. Zpočátku se zdál beztvary a anonymní. Objevila se široká kapsa, pak otočný knoflík. Byl to lodenový kabát a voněl od tabáku.

„Můj starý,“ vysvětlil muž. „Mám ho v autě jen proto, že nevím, co s ním udělat - minulý rok mi děti darovaly péřový. Tak si ho vezmi.“

Jack se do širokého kabátu nasoukal, přetáhl si ho rovnou přes džínovou bundu. „Ach,“ vydechl. Cítil se, jako by ho objal medvěd s vůní Riff.

„Výborně,“ řekl muž. „Kdykoliv teď budeš stát zase na chladné a větrné silnici, můžeš poděkovat Mylesu P. Kigerovi z Ogdenu ve státě Illinois, že ti zachránil kůži. Tvou - “

Zdálo se, že bude Myles P. Kiger pokračovat. To slovo viselo asi vteřinu ve vzduchu, muž se stále usmíval. Pak se úsměv pokroutil v hloupé rozpaky a Kiger se rychle otočil vpřed. Jack spatřil v šedém ranním světle, jak se na jeho tvářích šíří strakaté, rudé skvrny.

Tvou (copak) kůži?

Ach ne.

Tvou nádhernou kůži. Tvou kůži, které by se chtěl člověk dotýkat, líbat

ji, zbožňovat... Jack vrazil ruce hluboko do kapes lodenového kabátu a těsně si ho přitáhl. Myles P. Kiger z Ogdenu v Illinois zíral přímo před sebe.

„Ehm,“ zachrchlal Kiger přesně jako člověk z komiksu.

„Díky za kabát,“ řekl Jack. „Vážně. Budu vám vděčný, kdykoliv ho budu mít na sobě.“

„Jasně, okay,“ zamumlal Kiger. „Zapomeň na to.“ Jeho obličej mu však na vteřinu zvláštním způsobem připomněl chudáka Donnyho Keegana v Sunlightově domově. „Před námi je jedno místo,“ prohlásil Kiger. Hlas mu kolísal a zazníval z něho falešný klid. „Můžeme si dát oběd, jestli chceš.“

„Nemám už žádné peníze,“ odpověděl Jack. Jeho věta odporovala pravdě, měl přesně 2 dolary a 38 centů.

„S tím si nedělej starosti.“ Kiger již přepnul blinkr.

Zajeli na větrem ošlehané, téměř prázdné parkoviště před nízkou, šedou budovou, která připomínala železniční vagón. Nad hlavním vchodem zářil neonový nápis *EMPIRE DINER*. Kiger zajel k jednomu z dlouhých oken a vystoupili. Jack poznal, že mu v kabátu bude skutečně teplo. Hrud' a paže mu chránilo vlněné brnění. Vyrazil ke dveřím pod zářícím nápisem, když si ale uvědomil, že Kiger zůstává stát u auta. Otočil se. Šedovlasý muž, který byl jen o jeden, či dva palce vyšší než Jack, ho pozoroval přes střechu auta.

„No,“ pronesl Kiger.

„Koukněte, rád bych vám vrátil váš kabát,“ řekl Jack.

„Ne, teď je tvůj. Jen se mi zdá, že už vůbec nemám hlad. A jestli pojedu dál, zvládnou to v dobrém čase a dostanu se domů dříve.“

„Jasně,“ odpověděl Jack.

„Tady tě někdo zase vezme. Jednoduše. Slibuju. Nenechal bych tě tu, kdybys tu měl uvíznout.“

„Fajn.“

„Počkej. Řekl jsem, že ti koupím oběd a to také udělám.“ Zastrčil ruku do kapsy kalhot a podal přes střechu auta Jackovi bankovku. Mrazivý vítr tnu rozhodil vlasy a přimáčkl je k čelu. „Vezmi si to.“

„Ne, vážně,“ odpověděl Jack. „To je v pořádku, já pár dolarů mám.“

„Dej si dobrý steak,“ zvolal Kiger a naklonil se přes auto s bankovkou, jako by někomu podával záchranný kruh, nebo se pro něj sám natahoval.

Jack váhavě postoupil a vzal z Kigerových natažených prstů bankovku. Byla to pětka. „Mockrát děkuji. Opravdu.“

„Tady, proč si nevemeš i noviny, máš něco na čtení? Víš, kdybys musel chvíli čekat nebo tak.“ Kiger již otevřel dvířka, naklonil se dovnitř a zvedl ze zadního sedadla srolované noviny. „Už jsem je četl.“ Hodil je Jackovi.

Kapsy lodenového kabátu byly tak prostorné, že Jack lehce srolované noviny do jedné ukryl.

Myles P. Kiger zůstal ještě chvíli stát u otevřených dvířek a mžoural na Jacka. „Jestli se nebudeš zlobit, že ti to říkám, máš před sebou zajímavý život,“ oznámil mu.

„Už je zajímavý víc než dost,“ odpověděl Jack po pravdě.

Salisburský steak stál 5 dolarů 40 centů a byly k němu hranolky. Jack si sedl na konec pultu a otevřel noviny. Ten příběh stál na druhé stránce - den předtím ho viděl na první straně indiánských novin. *ZATČENÍ SPOJENÁ S ŠOKUJÍCÍMI ÚMRTÍMI Z HORRORU*. Místní soudce Ernest Fairchild a policista Frank B. Williams z Cayugy v Indiáne byli v průběhu vyšetřování smrti šesti chlapců v Sunlightově svatém domově pro zbloudilé chlapce obviněni ze zneužívání veřejných peněz a přijímání úplatků. Populární evangelista Robert „Sunlight“ Gardener zřejmě z pozemků Domova utekl krátce před příjezdem policie. Zatímco ještě nebyl vydán na něho zatykač, policie ho všude hledá kvůli výsledku. *BYL DALŠÍM JIMEM JONESEM?* ptal se titulek pod skvělým Gardenerovým portrétem se vztaženýma rukama a vlasy padajícími v dokonalých vlnách. Psi zavedli státní policii na místo poblíž elektrického plotu, kde byla bez obřadu pochována těla chlapců. Pět těl bylo tak rozložených, že nemohla být provedena identifikace. Zřejmě dokáží identifikovat Ferda Janklowa. Rodiče ho právoplatně pohřbí a celou dobu budou přemýšlet, co udělali doopravdy špatně. Celou dobu budou přemýšlet, jak jejich láska k Ježíši odsoudila tak inteligentního a odbojného syna.

Když dorazil salisburský steak, (chutnal slane a rozplizle, Jack ho ale snědl do posledního sousta), všechnu šťávu vytřel nedopečenými hranolkami. Právě jídlo dojídal, když se vedle něj zastavil vousatý řidič kamionu s baseballovou čapkou Detroit Tigers přes dlouhé, černé vlasy, v bundě, která vypadala jako z vlčích kůží a tlustým doutníkem v ústech, a zeptal se: „Potřebuješ svězt na západ, chlapče? Jedu do Decaturu.“ Půl cesty do Springfieldu, přesně tak.

Té noci měl Jack ve třídolarovém hotelu, který mu poradil řidič kamionu, dva zvláštní sny. Nebo si později vzpomínal jen na tyto dva ze všech těch, které zavalily jeho postel. Nebo ty dva sny skutečně tvořily jeden dlouhý a spojený. Zamkl dveře, vyčural se do flekatého a popraskaného umyvadla v rohu, schoval batoh pod polštář a usnul. Svíral velkou kuličku, která se v druhém světě měnila na teritoriální zrcadlo. Odněkud k němu zaznívala hudba, připomínala hudbu z filmů. Divoký a svižný bebop hrál tak tiše, že Jack dokázal určit pouze vedoucí nástroje - trumpetu a altsaxofon. *Richarda*, pomyslel si Jack ospale, *zítra bych měl spatřit Richarda Sloata*, a sklouzl s rytmem do všepohlcujícího bezvědomí.

Přes rozbitou a kouřící krajinu k němu klusal vlk. Oddělovali je od sebe ostnaté dráty, jež místy tvořily fantastické a nedbale spletené struktury. Oddělovaly je od sebe i hluboké zákopy, které hyzdily krajinu. Vlč jeden z nich ladně přeskočil a málem se zamotal do směsice drátů.

- Pozor, zvolal Jack.

Vlk se před trojitým ostnatým drátem zarazil. Zamával jednou velikou tlapou, aby Jackovi ukázal, že se mu nic nestalo. Pak dráty opatrně překročil.

Jack ucítil neuvěřitelnou vlnu vzednutí štěstí a úlevy, jež projela jeho tělem. Vlk nezemřel. Vlk se k němu zase připojí.

Vlk ostnatý drát přelezl a znovu k němu klusal. Zdálo se, jako by zem mezi nimi tajuplně zdvojnásobila svou délku. Mohutnou, chlupatou postavu, která se blížila, téměř zakryl šedý kouř, jež se vznášel nad zákopy.

- Jasone! zakřičel Vlk. Jasone! Jasone!
- Jsem pořád tady, odpověděl mu Jack.
- Nedokážu to, Jasone! Vlk to nedokáže!
- Zkoušej to, zařval Jack. Sakra, nevzdávej se!

Vlk se zastavil před neproniknutelným houštím drátů a Jack clonou kouře spatřil, jak klesl na všechny čtyři, pobíhal sem a tam a nosem hledal skulinu. Vlk klusal z jedné strany na druhou, pokaždé urazil delší vzdálenost. Každou vteřinou vypadal neklidnější. Nakonec se znovu postavil na zadní, položil ruce na klubko drátu a vytvořil mezeru, kudy mohl volat. Vlk to nedokáže! Jasone, Vlk to nedokáže!

- Mám tě rád, Vliku, zvolal Jack přes doutnající pláň.
- JASONE! zakřičel Vlk odpověď. BUĎ OPATRNÝ! PŘICHÁZEJÍ pro tebe! Je jich VÍC!
- Víc čeho, chtěl zvolat Jack, ale nemohl. Věděl to.

V tu chvíli se buď změnila podstata snu, nebo začal sen nový. Byl znovu ve zdemolovaném nahrávacím studiu a v kanceláři Sunlightova domova. Ve vzduchu cítil střelný prach a ohořelé maso. Na zemi leželo zohavené Singerovo tělo, Caseyova mrtvá postava visela ve skleněné, roztržité stěně. Jack usedl na podlahu, svíral Vlkovy ruce a znovu věděl, že umírá. Vlk ale nebyl Vlkem.

Jack svíral třesoucí se tělo Richarda Sloata a tím, kdo umíral, byl Richard. Za čůčkami černých, umělohmotných brýlí tékaly Richardovy oči bezcílně a bolestivě sem tam. - Ach ne, ach ne, zašeptal Jack v hrůze. Richardova ruka byla zničena, hrud' se proměnila v kaši rozmačkaného masa a krví prosáklé košile. Na několika místech svítily zlámané kosti bíle jako zuby.

- Nechci umřít, šeptal Richard. Z každého slova zaznívalo nadlidské úsilí. Jasone, neměl bys... neměl bys mít...

— Nemůžeš umřít, naléhal Jack, ty ne.

Richardovo tělo se v Jackově náručí vzepjalo, z hrdla mu unikl dlouhý, táhlý zvuk. Pak se Richardovy oči setkaly s Jackovými, náhle jasnými a tichými očima. - Jasone. Zvuk toho jména, které znělo téměř nevhodně, visel v páchnoucím vzduchu. — Tys mě zabil, vydechl Richard, spíš *'tys e ail'*, neboť nedokázal spojit rty, aby vytvořil správná písmena. Jeho oči se opět rozostřily, tělo v Jackově náručí náhle vypadalo mnohem těžší. V tom těle už nebyl žádný život. Jason DeLoessian na něj v hrůze zíral

- a Jack Sawyer vyskočil z chladné, neznámé postele hotýlku v Decaturu, Illinois. V nažloutlém svitu pouliční lampy spatřil oblak vlastního dechu, který byl tak hustý a bohatý, jako by vydechla dvě ústa zároveň. Dokázal zdusit výkřik jen proto, že si zakryl rty rukama, vlastníma rukama, a sevřel je tak tvrdě, že by dokázal rozlousknout vlašský ořech. Z plic mu vyrazil další, bohatý proud bílého vzduchu.

Richard.

Vlk běžící mrtvým světem, který volá... co? *Jasone*.

Jackovo srdce předvedlo rychlý a rozhodný skok, zadupalo jako kůň letící přes překážku.

Dvacátá devátá kapitola

RICHARD V THAYEROVĚ ŠKOLE

V jedenáct hodin příštího rána si stáhl vyčerpaný Jack Sawyer na konci dlouhého hřiště pokrytého křupavou, hnědou, mrtvou travou batoh z ramen. V dále se lopotili dva muži v plédových bundách a baseballových čepičkách s hráběmi a sekačkou na trávníku okolo nejbližší skupinky budov. Po Jackově levici, přímo za červenou, cihlovou zadní stěnou Thayerovy knihovny, leželo školní parkoviště. Před Thayerovou školou se otvírala široká vrata na stromy lemovanou cestu, která kroužila okolo rozlehlého dvora se sítí úzkých cestiček. Jestli bylo na školním areálu něco nápadného, byla to knihovna - parník Bauhaus ze skla, oceli a cihel.

Jack si už předtím všiml, že druhá příjezdová cesta ke knihovně vede vedlejší branou. Táhl se do tří čtvrtin školy a končila u popelnic v zahnuté slepé uličce v místech, kde se půda zdvihala na plošinu fotbalového hřiště.

Jack se přes hřiště dal k zadní stěně budovy s učebnami. Až začnou Thayerovští proudit do jídelny, najde Richardův pokoj - vchod č.5, Nelsonův dům.

Suchá, zimní tráva mu praskala pod chodidly. Jack si těsněji přitáhl skvělý Kigerův kabát. Když ne Jack, alespoň kabát vypadal studentsky. Procházel mezi Thayerovým sálem a Horní kolejí, která nesla jméno Spencerův dům. Mířil na nádvoří. Z oken Spencerova domu se nesly líné hlasy lidí čekajících na jídlo. Jack pohlédl na dvůr a spatřil staršího muže z nazelenalého bronzu, který stál mírně ohnutý na podstavci výšky tesařské podnožky a zkoumal obal nějaké těžké knihy. Jack předpokládal, že je to Elder Thayer. Měl škrobený límeček, povolenou vázanku a kněžský kabátec transcendentalisty Nové Anglie. Thayerova mosazná hlava se nakláněla k tlusté knize a kynula směrem ke školním budovám.

Jack na konci stezky zatočil do pravého úhlu. Z horních oken se náhle ozval křik - chlapci opakovali slabiky jména, které znělo jako „Etheridge! Etheridge!“, pak následovala erupce nic neříkajících výkřiků a zvolání, které doprovázely zvuky posouvání těžkého nábytku po dřevěné podlaze. „Etheridge!“

Jack zaslechl, jak se za ním zavírají dveře a obrátil se přes rameno. Spatřil vysokého chlapce se špinavě blondatými vlasy, který utíkal dolů po schodech Spencerova domu. Měl na sobě tvrdou sportovní bundu, vázanku a pár L. L. Bean Maine loveckých bot. Před chladem ho chránila pouze dlouhá, žlutomodrá šála několikrát omotaná okolo krku. Podlouhlý obličej vypadal vychrtlé i arogantně a právě teď připomínal obličej spravedlivě rozčileného mazáka. Jack si přetáhl přes hlavu kapuci lodenového kabátu a pokračoval po stezce dál.

„Nechci, aby tam někdo něco dělal!“ zakřičel vysoký chlapec k zavřenému oknu. „Vy bažanti máte být v klidu!“

Jack se odklidil k další budově.

„Posunujete židle!“ řval za ním ten vysoký kluk. „Slyším, jak to děláte! NECHTĚ TOHO!“ Jack zaslechl, jak se vzteklý mazák obrací k němu.

Otočil se a srdce se mu hlasitě rozbušilo.

„Ať jsi, kdo jsi, běž hned teď a na místě do Nelsonova domu. Nebo zajdu za tvým správcem.“

„Ano, pane,“ odpověděl Jack a rychle se obrátil směrem, kam ho prefekt poslal.

„Jdeš alespoň o sedm minut pozdě!“ zavřeštěl Etheridge a Jack se rozběhl. „Rychle, řekl jsem!“ Jack přidal.

Když sbíhal z kopce (doufal, že je to správný směr; určitě to byl směr, kterým se Etheridge díval), spatřil, jak hlavní branou projíždí dlouhé, černé auto, limuzína. Spatřil, jak se tiše cestou sune ke dvoru. Pomyslel si, že ať sedí za zbarvenými okénky limuzíny cokoliv, určitě nejde o obyčejného rodiče žáka druhé třídy Thayerovy školy.

Dlouhé, černé auto drže a pomalu pokračovalo vpřed.

Ne, pomyslel si Jack. Jenom sám sebe straším.

Přesto se nemohl ani pohnout. Sledoval, jak limuzína zajíždí ke kraji dvora, zastavuje a motor stále běží. Z předního sedadla vylezl černý šofér s rameny hráče amerického fotbalu a otevřel zadní dvířka. Ze zadního sedadla limuzíny se lehce zvedl starý, bělovlasý muž. Cizinec. Měl na sobě černý svrchník, který odhaloval čistě bílou košili a tmavou kravatu. Muž na šoféra kývl a vyrazil přes dvůr směrem k hlavní budově. Ani na chvíli se nepodíval Jackovým směrem. Řidič okázale ohnul krk a vzhlédl, jako by zvažoval možnost sněžení. Jack ustoupil a sledoval, jak starý muž vystupuje po schodech do Thayerova sálu. Šofér pokračoval v průzkumu oblohy. Jack sklouzl dolů po cestičce, až ho zastínila budova. Pak se obrátil a dal se do klusu.

Nelsonův dům tvořila dvoupatrová, cihlová budova na druhé straně nádvoří. Dvě okna v přízemí Jackovi předvedla asi tucet starších studentů při jejich privilegiích: roztažení na pohovkách četli, hráli karty u malého stolku, ostatní líně pozorovali televizor, který musel stát pod okny.

Kousek dál se zabouchly neviditelné dveře a Jack zahlédl vysokého, blondatého mazáka, Etheridge, jak se plíží zpět do vlastní budovy poté, co se vypořádal se zločiny bažantů.

Jack přeběhl průčelí budovy, a když vyšel za roh, udeřil ho silný náraz chladného větru. Za rohem spatřil úzké dveře a desku (tentokrát dřevěnou, bílou s gotickými černými písmeny), která hlásala VCHOD č.5. Na další roh se táhla řada oken.

A tady, ve třetím okně - úleva. Zde seděl vzpřímeně za stolem Richard Sloat, brýle pevně zaháknuté za uši, vázanka na uzlu, ruce jen mírně potřísněné inkoustem. Jako o život četl z nějaké tlusté knihy. Seděl k Jackovi bokem a Jack si mohl dobře prohlédnout jeho blízký, dobře známý profil, než zatukal na sklo.

Richardova hlava se rychle zvedla od knihy. Divoce se rozhlédl. Zdálo se, že ho náhlý hluk vyděsil a překvapil.

„Richard,“ řekl Jack tiše. Odměnil ho pohled na užaslý přítelův obličej, jež se k němu obrátil. Richard se samým údivem tvářil málem jako blázen.

„Otevři okno,“ zašeptal Jack. Předváděl slova s přehnanou péčí, aby přítel mohl odčítat ze rtů.

Richard vstal od stolu, stále se ještě pohyboval pod vlivem šoku pomalu. Jack naznačil otevírání okna. Když k němu Richard přistoupil, položil ruce na rám a chvíli si Jacka přísně prohlížel. Krátký a kritický pohled posoudil Jackův špinavý obličej a nemyté, dlouhé vlasy. Ještě víc potom jeho neortodoxní příjezd. *O co ti sakra teď jde?* Konečně zdvihl okno.

„No,“ prohlásil Richard. „Většina lidí používá dveře.“

„Skvělé,“ odpověděl Jack se smíchem. „Až budu jako většina lidí, asi tomu tak také bude. Ustup, ano?“

S výrazem člověka, kterého přistihli nepřipraveného, Richard o pár kroků ustoupil.

Jack se vytáhl na parapet a hlavou vpřed proklouzl oknem. „Uf.“

„Dobrá, ahoj,“ pozdravil Richard. „Je docela příjemné tě vidět. Ale velmi brzy musím jít na oběd. Zdá se mi, že by ses mohl vykoupat. Všichni ostatní budou v jídelně.“ Zarazil se, jako by ho překvapilo, jak moc toho řekl.

Jack si uvědomil, že bude muset s Richardem velmi jemně zacházet. „Mohl bys mi přinést nějaké jídlo? Mám strašlivý hlad.“

„Skvělé,“ odpověděl Richard. „Nejdřív všechny, včetně mého otce, poblázníš, když utečeš, pak se sem vloupáš jako zloděj a teď chceš, abych pro tebe kradl jídlo. Skvělé, jistě. Dobrá. Výborně.“

„Musíme si o hodně věcech promluvit,“ prohlásil Jack.

„Jestli,“ začal Richard a mírně se s rukama v kapsách předklonil, Jestli hned dnes vyrazíš zpět do New Hampshire, nebo jestli mě necháš, abych zavolal otci a pozval ho sem, aby tě odvezl, zkusím pro tebe sebrat nějaké jídlo navíc.“

„Jsem ochotný s tebou hovořit o čemkoliv, Richie. O čemkoliv. Samozřejmě promluvíme i o mém návratu.“

Richard přikývl. „Kde jsi, sakra, prostě byl?“ Oči mu pod silnými ččkami hořely. Pak překvapením zamrkal. „A jak, sakra, omluvíš to, jak jste se ty a tvá matka chovali k mému otci? Do prdele, Jacku. Vážně si myslím, že by ses na to místo v New Hampshire měl vrátit.“

„Vrátím se,“ odpověděl Jack. „To slibuji. Ale nejdřív musím něco dostat. Je tady někde místo, kde bych se mohl posadit? Jsem k smrti unavený.“

Jack pokynul hlavou k posteli, pak typicky plácl rukou do židle, jež stála k Jackovi blíže.

Na chodbě práskaly dveře. Richardovy dveře mýjely hlučné hlasy, zástup šoupajících podrážek.

„Četl jsi někdy o Sunlightově domově?“ zeptal se Jack. „Byl jsem tam. V Sunlightově domově zemřeli dva moji přátelé a poslechni si tohle, Richarde, ten druhý byl vlkodlak.“

Richardův obličej se stáhl. „No, je to překvapivá shoda náhod, neboť -“

„Já v Sunlightově domově vážně byl, Richarde.“

„Dobře,“ odpověděl Richard. „Okay. Vrátím se během půl hodiny s nějakým jídlem. Pak ti musím říct, kdo bydlí vedle. Tohle jsou ale záležitosti Seabrookského ostrova, že? Řekni mi pravdu.“

„Jo, asi ano.“ Jack nechal z ramen sklouznout kabát Mylese P. Kigera a přehodil ho přes opěradlo židle.

„Vrátím se,“ řekl Richard. Když vycházel ze dveří, nejistě na Jacka zamával.

Jack odkopl boty a zavřel oči.

Diskuse, o které Jack hovořil jako o „záležitostech Seabrookského ostrova“, a kterou si Jack stejně jako on pamatoval, proběhla ve dnech posledního týdne jejich poslední návštěvy v letovisku stejného jména.

Když byl Phil Sawyer ještě naživu, obě rodiny spolu jezdily téměř každý rok na společné prázdniny. Morgan Sloat a Lily Sawyerová se pokoušeli v létě po jeho smrti dodržet tradici a zapsali se do obrovského, starého hotelu na ostrově Seabrook v Jižní Carolině, kde kdysi prožili nejšťastnější léta. Experiment se ale nepodařil.

Oba chlapeci byli zvyklí jeden na druhého. Byli zvyklí i na místa, jakým Seabrookský ostrov byl. Richard Sloat a Jack Sawyer celé dětství bloudili hotely a širokými, opálenými plážemi, klima se ale tajuplně změnilo. Do jejich životů vstoupila neočekávaná vážnost a nešikovnost.

Smrt Phila Sawyera změnila samotnou barvu budoucnosti. Jack toho léta v Seabrooku začal cítit, že možná nechce sedět za otcovým stolem, že chce od života víc. Víc čeho? To byla jedna z mála věcí, které věděl naprosto bezpečně. To silné „víc“ se pojilo s denními sny. Když si to začal uvědomovat, ucítil i něco jiného: že jeho přítel Richard není jen neschopný vycílit krásu „víc“, ale že ve skutečnosti dokonce chce její opak. Richard žádal méně. Richard nechtěl nic, co by nedokázal respektovat.

Uprostřed pomalu dýchajících hodin, které nastávají v dobrých letoviscích mezi obědem a koktejlem, se Jack s Richardem vypařili. Ve skutečnosti nešli nijak daleko. Jen lezli po stráni borovicemi zarostlého kopce, odkud byl výhled na zadní část hotelu. Pod nimi zářila voda hotelového čtvercového bazénu, kde plavala Lily Cavanaughová hladce a efektně sem a tam. U jednoho stolku na druhé straně bazénu seděl Richardův otec zabalený v mohutném, chlupatém županu, na bílých nohou sandály. Pojídal klubový sendvič a zároveň používal připojený telefon v druhé ruce.

„To jsou věci, jaké chceš?“ zeptal se Richarda, který pohodlně seděl vedle něho a v ruce držel - žádné překvapení - knihu. *Život Thomase Edisona*.

„Co chci? Myslíš, až vyrostu?“ Zdálo se, že Richarda otázka trochu vyvedla z míry. „Zdá se mi to docela pěkné. Nevím ale, jestli bych to chtěl nebo ne.“

„Vis, co bych chtěl já, Richarde? Ty stále říkáš, že chceš být chemikem výzkumníkem,“ řekl Jack. „Proč to říkáš? Co to znamená?“

„To znamená, že chci být chemikem výzkumníkem,“ usmál se Richard.

„Víš, co to znamená, ne? Co znamená být chemikem výzkumníkem? Myslíš, že to bude legrace? Myslíš, že vyléčíš rakovinu a zachráníš životy milionů lidí?“

Richard na něho otevřeně pohlédl. Brýle, které začal nosit před čtyřmi měsíci, mu trochu zvětšovaly oči.

„Nemyslím, že někdy vyléčím rakovinu. Ne. Ale o to nejde. Důležité je zjistit, jak věci fungují. Ať věci vypadají, jak chtějí, ve skutečnosti fungují podle přesného pořádku. A ten dokážeš najít.“

„Pořádek.“

„Jo, proč se tedy usmíváš?“

Jack se zakřenil. „Ty si budeš myslet, že jsem blázen. Já bych rád našel to, co vytváří vše okolo - všechny ty bohaté chlapíky, co honí golfové míčky a řvou do telefonů - co působí, že vše vypadá špatně.“

„Ale ono už to špatně prostě vypadá,“ odpověděl Richard bez úmyslu dělat si žerty.

„Copak si občas nemyslíš, že jde častěji o život, a ne o pořádek?“ Přejel očima Richardův nevinný, skeptický obličej. „Copak nechceš jen trochu kouzla, Richarde?“

„Víš, občas se mi zdá, že chceš jen chaos,“ odpověděl Richard a trochu se zarděl. „Myslím si, že si ze mě děláš legraci. Jestli chceš kouzla, úplně popíráš vše, čemu věřím. Ve skutečnosti popíráš realitu.“

„Možná není jen jedna realita.“

„*V Alence v říši divů*, jasně!“ Richard ztrácel trpělivost.

Zmizel v borovicích a Jack si poprvé uvědomil, že hovor způsobený pocitem z denních snů jeho přítele rozčlilil. Delší nohy ho k Richardovi donesly během několika vteřin. „Nedělal jsem si z tebe srandu,“ prohlásil. „Jen jsem byl trochu zvědavý, proč pořád říkáš, že chceš být chemikem.“

Richard se na místě zastavil a střídmě na Jacka pohlédl.

„Přestaň mě takovými řečmi dovádět k šílenství,“ vyzval ho. „Jsou to jen řeči ze Seabrookského ostrova. Být jedním ze šesti nebo sedmi příčetných lidí v Americe je dost tvrdé i bez toho, aby se úplně zbláznil můj nejlepší přítel“

Od té doby se Richard Sloat naježil při všech Jackových fantastických poznámkách a okamžitě je popřel jako *záležitost Seabrookského ostrova*.

Ve chvíli, kdy se Richard vrátil zpátky z jídelny, byl již Jack čerstvě vysprchovaný, mokré vlasy přilepené k hlavě. Líně si prohlížel knihy na Richardově psacím stole. Když Richard vstoupil dveřmi s olejem nasáklým papírovým ubrouskem, který obsahoval značné množství jídla, Jack právě přemýšlel, zda by jejich diskuze nebyla jednodušší, kdyby na stole ležel *Pán prstenů* a *Potopená ponorka* místo *Organické chemie* a *Matematických záhad*.

„Jaký byl oběd?“ zeptal se.

„Máš štěstí. Jižanské pečené kuře - jedno z mála jídel, která zde podávají a nemusíš přitom litovat zvířete, které zemřelo, aby se zapojilo do potravinového řetězce.“ Podal Jackovi mastný ubrousek. Čtyři tlusté, bohatě obalované kousky kuřete vysílaly do okolí aroma téměř neuvěřitelné lahodnosti a hustoty. Jack se do nich pustil.

„Jak dlouho už jíš, jako bys chrochtal?“ Richard si posunul na nose brýle a posadil se na úzkou postel. Pod tvídovým sakem měl oblečený hnědý, vzorovaný svetr do věčka, jehož spodní část měl zastrkanou do pásku kalhot.

Jack na chvíli neklidně uvažoval, zda je opravdu možné hovořit o Teritoriích s někým, kdo je tak těsně zapnutý a zastrkuje si svetry do opasku. „Naposled,“ prohlásil mírně, „jsem jedl včera okolo poledního. Mám trochu hlad, Richarde. Díky za to, žeš mi kuře přinesl. Je výborné. Je to nejlepší kuře, jaké jsem kdy jedl. Jsi skvělý chlapík, když jsi takhle riskoval vyhazov.“

„Ty to pokládáš za fór, že jo?“ Richard škulbl svetrem a zamračil se. „Kdyby někdo zjistil, že jsi tady, pravděpodobně by mě vyloučili. Nepokládej to tedy za takovou legraci. Musíme zjistit, jak tě dostaneme zpět do New Hampshiru.“

Pak následovala chvíle ticha. Pochvalný Jackův pohled, přísný pohled Richardův.

„Já vím, chceš, abych ti vysvětlil, co dělám, Richarde,“ zamumlal Jack s plnou pusou kuřecího masa. „A věř mi, nebude to jednoduché.“

„Víš, nevypadáš stejně,“ odpověděl Richard. „Vypadáš... starší. Ale to není vše. Změnil ses.“ „Vím, že jsem se změnil. Kdybys byl od září se mnou, byl bys také trochu jiný.“ Jack se usmál, pohlédl na mračícího se Richarda ve slušných šatech a uvědomil si, že nebude nikdy Richardovi schopen povědět o jeho otci. Jednoduše to nedokáže. Jestli se o to postarají události, budiž. Sám ale neměl srdce vraha, což takové zvláštní odhalení vyžadovalo.

Přítel se stále mračil, čistě vyčkával, až začne se svým příběhem. . Snad aby oddálil chvíli, kdy se pokusí přesvědčit Rozumného Richarda o neuvěřitelném, zeptal se: „Ten kluk z vedlejšího pokoje odešel ze školy? Viděl jsem zvenku kufry na posteli.“

„No, jo, to je zajímavé.“ odpověděl Richard. „Myslím tím, zajímavé ve světle událostí, o kterých jsi mluvil. On odjíždí - ve skutečnosti už je pryč. Myslím, že by měl někdo přijet pro jeho věci. Ví bůh, jakou z toho utvoříš pohádku, ale ten kluk odvedle se jmenoval Reuel Gardener. Syn kazatele, který vedl ten domov, ze kterého, jak tvrdíš, jsi utekl.“

Richard ignoroval Jackův náhlý záchvat kašle. „Řekl bych, že byl Reuel vším možným, jen ne normálním spolubydlícím. Pravděpodobně tady nikdo nebude litovat, že už ho neuvidí. Když se objevila ta zpráva o chlapcích, kteří umírají v místě, které vede jeho otec, dostal telegram, který mu přikazoval, aby Thayerovu školu opustil.“

Jack právě spolkl kus kuřete, který se ho předtím pokoušel zadusit. „Syn Sunlighta Gardenera? Ten chlap měl syna? A on byl tady?“

„Přijel na začátku pololetí,“ odpověděl Richard jednoduše. „Už jsem se ti to snažil říci předtím.“

Thayerova škola se náhle pro Jacka změnila v hrozbu. Tomu Richard nemohl ani trochu rozumět. „Jaký byl?“

„Sadista,“ odpověděl Richard. „Občas jsem slyšel z Reuelova pokoje vážně zvláštní zvuky. Jednou jsem viděl vzadu na hromadě odpadků mrtvou kočku, která neměla oči a uši. Kdybys ho viděl, představil by sis, že je to přesně druh člověka, který dokáže mučit kočky. A zdá se mi, že také páchl jako žluklá anglická slanina.“ Richard udělal přesně načasovanou pauzu, pak dodal: „Opravdu jsi v Sunlightově domově byl?“

„Třicet dní. Bylo to peklo, nebo pekelný soused odvedle.“ Nadechl se a pozoroval mračícího se Richarda, který vypadal alespoň napůl přesvědčený. „Těžko to přijmeš, Richarde, to vím, ale ten chlapík se mnou byl opravdu vlkodlak. A kdyby ho nezabili, když mi zachraňoval život, byl by teď tady.“

„Vlkodlak. Chlupy na dlaních. Při každém úplňku se mění v krvežíznivou obludu.“ Richard se zamyšleně rozhlédl po malé místnosti.

Jack počkal, až se k němu vrátí pohledem. „Chceš vědět, co dělám? Chceš, abych ti řekl, proč jedu stopem přes celou zem?“

„Jestli to neuděláš, začnu na tebe řvát,“ vyhrožoval Richard.

„Dobrá,“ odpověděl Jack. „Pokouším se zachránit život své matky.“ Když to vyslovil, jako by ho ta věta naplnila úžasnou čistotou.

„Jak to, sakra, uděláš?“ Vybuchl Richard. „Tvá matka má pravděpodobně rakovinu. Jak ti můj otec řekl, potřebuje doktory a medicínu... a ty jsi vyrazil na cestu? Co použiješ, abys svou matku zachránil, Jacku? Kouzla?“

Jackovy oči se rozhořely. „Máš to, Richarde, starý kámoši.“ Zdvihl ruku a přitlačil zvlhlé oči k předloktí.

„Ach, hele, uklidni se, hele vážně...“ vyrazil ze sebe Richard a nervózně si tahal za svetr. „Neplač, Jacku, nech toho, prosím tě, vím, že je to hrozné. Nemyslel jsem... jenom jsem -“ Richard tiše a hbitě přešel místnost a nešikovně pohladil Jackovu paži a rameno.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl Jack. Spustil ruku. „Není to žádná šílená fantazie, Richarde, ať ti to přijde, jaké chce.“ Posadil se rovně. „Můj otec mi říkal Putující Jack a jeden stařík v Arcadia Beach udělal totéž.“ Doufal, že se nemýlí v Richardově sympatii, která dokáže otevřít vnitřní dvířka. Když pohlédl Richardovi do obličeje, viděl, že se nemýlí. Přítel vypadal zděšeně, upřímně a jemně.

Jack začal s příběhem.

Okolo obou chlapců tiše i hlučně plynul život internátní školy. Ozývaly se výkřiky, řev i smích. Okolo dveří zněly kroky, nikdy se ale nezastavily. Z horního pokoje se linul pravidelný rytmus a občasné záchvěvy hudby, kterou Jack konečně poznal jako desku Blue Oyster Cult. Začal Richardovi vyprávět o denních snech. Od denních snů pokračoval ke Speedy Parkerovi. Vylíčil mu hlas, který k němu hovořil z otáčejícího se trychtýře v písku. Pak Richardovi vyprávěl, jak si poprvé vzal Speedyho „magickou šťávu“ a skočil do Teritorií.

„Ale mně se zdá, že to bylo jen levné víno, víno opilců,“ řekl Jack. „Později, když došlo, jsem zjistil, že ho již ke skoku nepotřebuji. Dokázal jsem to sám.“

„Okay,“ odpověděl Richard neutrálně.

Jack se snažil příteli vypočítat Teritoria pravdivě: vůz, pohled na letní palác, jeho bezčasovost a zvláštnost, kapitána Farrena, umírající královnu. Dostal se k dvojníkům - Osmondovi. Scéna ve vesnici All - hands, cesta k Pustinám, která byla *Západní* silnicí. Předvedl Richardovi malou sbírku svatých předmětů - kytarové trsátko, kuličku a minci. Richard je jen letmo obrátil v prstech a bez komentáře vrátil. Jack pak znovu prožil bídné období v Oatley. Richard jeho vyprávění o Oatley naslouchal tiše, ale s široce otevřenými očima.

Jack z vyprávění o Lewisburgském odpočívadle na 1 - 70 v západním Ohio opatrně vypustil Morgana Sloata a Morgana z Orrisu.

Pak mu vylíčil, jak poprvé potkal Vlka, toho usměvavého obra v montérkách Oshkosh B'Gosh. Ucítil, jak se mu do očí hrnou slzy. Když popisoval, jak se pokoušel Vlka dostat do aut, skutečně Richarda vyděsil nářkem. Přiznal, jak ho společník chvílemi rozčiloval, a znovu musel bojovat se slzami. Pak se na delší chvíli uklidnil. Dokázal probrat příběh Vlkovy první změny bez slz a staženého hrdla. Pak znovu narazil na těžké místo. Vztek ho nutil vyprávět dál, až se dostal k Ferdu Janklowovi. Tehdy se mu opět oči rozhořely.

Richard dlouhou dobu nic neřekl. Pak se postavil a vytáhl ze zásuvky čistý kapesník. Jack se hlasitě vysmrkal.

„To se stalo,“ uzavřel vyprávění Jack. „Alespoň většina.“

„Co čteš? Na jaké se díváš filmy?“

„Jdi do prdele!“ vykřikl Jack. Postavil se a přešel místnost k batohu. Richard ale natáhl ruku a chytil Jacka okolo pasu. „Nemyslím si, že sis to všechno vymyslel. Nemyslím si, že sis něco z toho vymyslel.“

„Vážně?“

„Ne. Nevím, co si ve skutečnosti myslet, ale jsem si jistý, že schválně nelžeš.“ Nechal ruku klesnout.

„Věřím, že jsi v Sunlightově domově byl. Tomu opravdu věřím. A věřím, že jsi měl přítele, který se jmenoval Vlk a zemřel tam. Je mí to líto, ale ta Teritoria vážně brát nemohu. Nemohu také přijmout, že byl tvůj přítel vlkodlak.“

„Takže si myslíš, že jsem cvok,“ odsekl Jack.

„Myslím si, že máš problémy. Ale otce nezavolám a nebudu tě nutit teď odjet. Musíš se dnes v noci vyspat v posteli. Jestli uslyšíme, jak pan Haywood dělá večerní kontrolu, prostě se schováš pod postel.“

Richard nasadil přísný výraz, založil ruce v bok a kriticky se rozhlédl po místnosti. „Musíš si trochu odpočinout. Jsem si jistý, že je v tom část problému. Na tom hrozném místě tě prací téměř zabili. Tvůj mozek je zmatený a ty teď potřebuješ odpočinek.“

„Jo,“ připustil Jack.

Richard zvedl oči ke stropu. „Musím jít brzy na školní košíkovou, můžeš se tady ale schovat. Později ti přinesu z jídelny ještě nějaké jídlo. Musíš odpočívat a musíš se vrátit domů. To je důležité.“

Jack odpověděl: „New Hampshire není můj domov.“

Třicátá kapitola

THAYEROVA ŠKOLA SE MĚNÍ

Jack pozoroval oknem chlapce zachumlané proti chladu v kabátech, jak cirkulují mezi knihovnou a zbytkem školy. Proběhl okolo Etheridge, mazák, který hovořil s Jackem ráno. Vlála za ním šála.

Richard vytáhl z úzké skříně vedle postele tvídovou, sportovní bundu. „Kvůli ničemu nezměním názor, že by ses měl především vrátit do New Hampshiru. Teď musím jít na košíkovou, protože jestli se tam neobjevím, trenér Frazer mi dá navíc deset koleček, jakmile se vrátí. Dnešní cvičení přebírá nějaký jiný trenér a Frazer nám pohrozil, že jestli se nedostavíme, zatočí s námi. Chceš půjčit nějaké čisté šaty? Mám alespoň jednu košili, co ti padne. Můj otec mi ji poslal z New Yorku a Brooksovi bratři sehnali špatné číslo.“

„Podíváme se na ni,“ odvětil Jack. Jeho vlastní šaty byly už naprosto nemožné a spleené špínou. Kdykoliv se na ně podíval, cítil se jako Pigpen, postavička z „Peanutsu“, která žila v mlze špíny a odporosti. Richard mu podal bílou zapínací košili ještě v originálním igelitovém balení. „Skvělé, díky,“ řekl Jack. Vytáhl ji z pytlíku a začal vytažovat špendlíky. Téměř mu padla.

„Mám tady i bundu, kterou si můžeš zkusit,“ vyrušil ho Richard. „Sáčko, které visí na konci skříně. Zkus si ho, ano? Můžeš si vzít jednu z mých vázanek. Jen pro případ, že by někdo přišel. Řekni, že jsi ze St. Luis Contry Day a jsi tady jako Novinová výměna. Děláme to dvakrát nebo třikrát do roka. Kluci od nás jezdí tam, kluci odtamtud jezdí sem, aby pracovali ve školních novinách těch druhých.“ Vydal se ke dveřím. „Vrátím se do večere a zjistím, jak na tom jsi.“

Jack si všiml, že z umělohmotné vložky kapsy saka ční dvě kuličkové propisky a všechny knoflíky jsou zapnuté.

Nelsonův dům během několika minut utichl. Pozoroval z Richardova okna chlapce, kteří seděli u stolů velké knihovny. Po pěšinkách a křehké, hnědé trávě nikdo nechodil. Zazněl naléhavý zvuk zvonku, který oznamoval začátek čtvrté hodiny. Protáhl si ruce a zív. Vrátil se mu pocit bezpečí - škola se všemi důvěrně známými rituály zvonků, vyučovacích hodin a košíkové. Možná dokáže zůstat další den, možná dokáže dokonce zavolat z jednoho telefonního automatu Nelsonova domu matce. Určitě ale dokáže dohnat, co zameškal ve spánku.

Přistoupil ke skříně a našel sako pověšené na místě, kde mělo být. Na jednom rukávu ještě visela cenovka. Sloat ho poslal z New Yorku, Richard si ho ale na sebe nikdy nevzal. Stejně jako košile bylo i sako Jackovi o číslo menší a pevně mu obepínalo ramena. Střih byl ale široký a bílé manžety mu o celou polovinu palce vykukovaly z rukávů.

Jack zdvihl z vnitřního věšáku skříně kravatu, rudou kravatu se vzorem modrých kotev. Obtočil ji okolo krku a důkladně zavázal. Pak pohlédl do zrcadla a hlasitě se zasmál. Dokázal to. Pohlédl na krásné nové sako, klubovou vázanku, sněhobílou košili a zmačkané džíny. Je tady. Je žákem školy.

Jack zjistil, že se z Richarda stal obdivovatel Johna McPhee, Lewise Thomase a Stephena Jay Goulda. Vybral z řady knih na Richardových policích *Fandův palec*, neboť se mu líbil název a vrátil se do postele.

Richard se z tréninku košíkové nevracel celé věky. Jack v malém pokoji pochodoval sem a tam. Nedokázal si představit, co mohlo Richarda od návratu zdržet. Představivost mu ale nabízela jednu horší alternativu za druhou.

Když zkontroloval popáté nebo pošesté hodinky, všiml si, že nikde nevidí žádné studenty.

Ať už se stalo s Richardem cokoli, stalo se to i s celou školou.

Odpoledne odumřelo. Pomyslel si, že je mrtvý i Richard. Možná je mrtvá celá Thayerova škola. Možná on sám roznáší mor, roznáší smrt. Naposled jedl kuře, které mu přinesl Richard z jídelny, a měl hlad. Sklíčeně a smutně seděl. Kamkoliv přišel, přinášel zkázu. Pak se znovu ozvaly na chodbě kroky.

Jack nejasně zaslechl z horního patra *buch buch buch* basového rytmu ve kterém znovu poznal desku Blue Oyster Cult. Kroky zastavily před dveřmi a Jack se k nim rozběhl.

Ve vchodu stál Richard. Dva chlapci s vlasy barvy kukuřice a vázankami napůl žerdi pohlédli dovnitř a pokračovali dál. Rocková hudba byla na chodbě mnohem hlasitější.

„Kde jsi byl celé odpoledne?“ vyzvídal Jack.

„No, bylo to trochu zvláštní,“ odpověděl Richard. „Zrušili celé odpolední vyučování. Pan Dufrey ani nepustil lidi ke skřínkám. A pak jsme museli všichni jít na trénink košíkové. To bylo ještě divnější.“

„Kdo je pan Dufrey?“

Richard se na něj podíval, jako kdyby spadl z měsíce. „Kdo je pan Dufrey? To je ředitel. Copak o téhle škole nic nevíš?“

„Ne, ale nějakou představu už si dělám,“ odpověděl Jack. „Co bylo na tom tréninku tak zvláštního?“

„Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že má trenér Frazer nějakého přítele, který to dnes povede? No, řekl, že jestli nepřijdeme, dostaneme pár koleček navíc. Myslel jsem si proto, že ten přítel bude typ Ala Maguireho. Víš, nějaký bourák. Thayerova škola nemá moc dobrou sportovní tradici. Přesto jsem si myslel, že musí být ten náhradník něco extra.“

„Nech mě hádat. Ten nový chlapík nevypadal, že má vůbec něco společného se sportem.“

Richard zdvihl překvapeně bradu. „Ne,“ řekl. „Ne, nevypadal.“ Zkoumavě se na Jacka podíval. „Celou dobu kouřil. A měl vážně dlouhé a mastné vlasy. Nevypadal vůbec jako trenér. Abych ti řekl pravdu, vypadal jako člověk, jakého by většina trenérů vykopla. I jeho oči vypadaly zvláštně. Vsadil bych se, že kouří marihuanu.“ Richard si zatahal za svetr. „Nevěřím, že o košíkové něco ví. Nechtěl po nás ani, abychom nacvičovali útoky - to většinou po zahřívacím kole děláme. Jen tak jsme běhali okolo a házeli koše, on na nás křičel. Smál se. Jako by kluci, kteří hrají košíkovou, byli tou nejměšnější věcí, jakou kdy viděl. Viděl jsi někdy trenéra, kterému přijde sport legrační? I zahřívací kolo bylo zvláštní. Jen řekl 'O. K., dělejte kliky' a kouřil cigaretu. Žádné počítání, žádný rytmus, každý si dělal, co chtěl. A potom zase 'O. K., trochu se kolem proběhnete', vypadal... vážně divoce. Myslím, že si budu zítra trenérovi Frazerovi stěžovat.“

„Já bych si nestěžoval ani jemu, ani řediteli,“ odpověděl Jack.

„Ach, mám to,“ řekl Richard. „Pan Dufrey je jeden z nich. Jeden z lidí z Teritorií.“

„Nebo pro ně pracuje,“ dodal Jack.

„Nezdá se ti, že ti do takového vzorce zapadne cokoliv - cokoliv, co není v pořádku? To je velmi jednoduché, můžeš tak vysvětlit všechno. Tak funguje šílenství. Vytváříš si spojení, která neexistují.“

„A vidíš věci, které tam nejsou.“

Richard pokrčil rameny. Jeho obličej vypadal smutně i přes bezstarostné gesto. „Tos řekl ty.“

„Počkej chvíli,“ přerušil ho Jack. „Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěl o budově, která se zřítila v Angole, ve státě New York?“

„The Rainbird Towers.“

„Taková paměť! Věřím, že se to neštěstí přihodilo mou vinou.“

„Jacku, ty jsi -“

Jack doplnil: „Blázen, já vím. Podívej, vrhne se na mě někdo, jestli půjdeme ven a podíváme se na večerní zprávy?“

„O tom pochybuji. Většina kluků teď stejně studuje. Proč?“

Protože chci vědět, co se tady okolo děje, pomyslel si Jack, nahlas to ale neřekl. *Malé příjemné požáry, malá příjemná zeměřesení - známky, že přicházejí. Pro mě. Pro nás.*

„Potřebuju změnit prostředí, Richarde, starý kámo,“ řekl Jack a vydal se za kamarádem tmavě zelenou chodbou.

Třicátá první kapitola

THAYEROVA ŠKOLA SE MĚNÍ V PEKLO

Jack si tu změnu uvědomil jako první a ihned věděl, co se stalo. Přihodilo se to již v době, kdy byl Richard pryč, a on byl na to citlivý.

Heavymetalový řev skupiny Blue Oyster Cult „Tattoo Vampire“ utichl. Televize ve společenské místnosti, která místo zpráv vysílala jeden z dílů *Hoganových hrdinů*, usnula.

Richard se obrátil k Jackovi a otevřel ústa, aby promluvil.

„Nelíbí se mi to, Gridley,“ prohlásil Jack jako první. „Národní tamtamy utichly. Je moc velký klid.“

„Ha ha,“ zasmál se Richard tiše.

„Richarde, můžu se tě na něco zeptat?“

„Jo, samozřejmě.“

„Máš strach?“

Richardův obličej naznačoval, že by nejraději řekl: *Ne, samozřejmě že ne, okolí Nelsonova domu vždycky v tuhle večerní dobu utichá.* Richard ale bohužel nedokázal vyslovit lež. Starý, drahý Richard. Jack k němu pocítil vlnu náklonnosti.

„Ano,“ odpověděl Richard. „Trochu strach mám.“

„Mohu se tě zeptat ještě na něco?“

„Asi jo.“

„Proč oba šeptáme?“

Richard ho dlouhou chvíli pozoroval, aniž by cokoliv řekl. Pak znovu vyrazil zelenou chodbou.

Dveře ostatních pokojů byly buď otevřené, nebo pootevřené. Jack ucítil

velmi dobře známou vůni, která přicházela pootevřenými dveřmi apartmá čílo 4. Napjatými prsty je do široka otevřel.

„Který z nich je feťák?“ zeptal se Jack.

„Cože?“ odpověděl Richard nejistě.

Jack hlasitě začichal. „Cítíš to?“

Richard se vrátil a pohlédl do místnosti. Obě lampičky byly rozsvícené, Na jednom stole ležela otevřená učebnice dějepisu, na druhém výtisk *Heavy metalu*. Zdi pokrývaly plakáty: Costa dél Sol, Frodo se Samem, jak se plahočí rozpraskanými a kouřícími pláněmi Mordoru k Sauronovu hradu, Eddie Van Halen. Na otevřeném čísle *Heavy metalu* ležela sluchátka, ze kterých se tiše linula hudba.

„Jestli tě můžou vyloučit za to, že necháš přítele přespat pod postelí, pochybuju, že by s tebou nezatočili za kouření marihuany, co myslíš?“ zeptal se Jack.

„Za to tě samozřejmě vyhodí.“ Richard sledoval cigaretu jako v hypnóze a Jackovi se zdálo, že v tu chvíli vypadá daleko víc šokovaný a zmatený, než kdy předtím. Vypadal dokonce hůř, než když mu Jack ukázal hojící se popáleniny mezi prsty.

„Nelsonův dům je prázdný,“ řekl Jack.

„Nebud' směšný!“ Richardův hlas zněl ostře.

„Ale je.“ Jack ukázal chodbou. „Zůstali jsem tady jen my. Nějakých třicet kluků nedostaneš z koleje bez jediného zvuku. Ti jen neodešli, ti zmizeli.“

„Předpokládám, že do Teritorií.“

„Nevím,“ odpověděl Jack. „Možná jsou pořád tady, ale na trochu jiné úrovni. Možná jsou tam. Možná jsou v Clevelandu. Rozhodně ale nejsou tam, co my.“

„Zavři ty dveře!“ vykřikl náhle Richard. Když Jack nezareagoval dost rychle, zavřel je sám.

„Ty si to nechceš vzít -“

„Nechci se toho ani dotknout,“ odpověděl Richard. „Víš, že bych je měl nahlásit. Musím je oba oznámit panu Haywoodovi.“

„To bys udělal?“ zeptal se Jack fascinovaně.

Richard vypadal poníženě. „Ne... asi ne,“ odpověděl. „Ale nelíbí se mi to.“

„Není to správné,“ dodal Jack.

Jo.“ Richardovy oči ukryté za brýlemi na něho pohlédly a potvrdily, že má naprostou pravdu, že uhodil hřebíček na hlavičku. Jestli se to Jackovi nezdá, může si trhnout nohou. Znovu vyrazil chodbou. „Chci vědět, co se tady kolem děje,“ řekl. „A věř mi, zjistím to.“

Mohlo by to být pro tvé zdraví ještě nebezpečnější než marihuana, Richie, pomyslel si Jack a vydal se za ním.

Zastavili se v hale a pohlédli ven. Richard ukázal na nádvoří. Ve zbytcích umírajícího světla spatřil Jack skupinu chlapců, která se volně potulovala okolo zelenobronzové sochy Eldera Thayera.

„Oni kouří!“ vykřikl Richard zuřivě. „Kouří přímo na nádvoří!“ Jack si okamžitě vzpomněl na pach marihuany v Richardově chodbě. „Kouří, jo,“ potvrdil mu. „A nejsou to cigarety, jaké si koupíš v automatu.“ Richard vztekle zaťukal klouby o sklo. Jack poznal, že v tu chvíli Richard naprosto zapomněl na podivně vylidněnou kolej, zapomněl na náhradního trenéra v kožené bundě, který si připaloval jednu cigaretu od drahé, zapomněl na Jackovo zjevné vyšínutí smyslů. Ten uražený výraz na Richardově obličejí volal: *Jestliže stojí okolo sochy zakladatele této školy parta kluků a kouří marihuanové cigarety, je to, jako by se mi někdo snažil namluvit, že je země placatá, nebo že jsou prvočísla občas dělitelná dvěma, nebo něco podobně směšného.*

Jack v hloubi srdce svého přítele litoval. Současně ale obdivoval jeho postoj, který musel spolužákům přijít zpátečnický, možná i výstřední. Znovu přemýšlel, jak dokáže Richard přežít šoky, které možná budou následovat.

„Richard,“ řekl. „Ti chlapci nejsou z Thayerovy školy, že?“ „Bože, ty ses vážně zbláznil, Jacku. Jsou z nejvyššího ročníku. Každého z nich poznávám. Ten s tím hloupým koženým kloboukem je

Norrington. Ten v zelených kalhotách je Buckley, vidím i Garsona... Littlefielda... a ten s šálou je Etheridge,“ zakončil pozorování. „Jsi si jistý, že je to Etheridge?“

„Samozřejmě, že je to on!“ vykřikl Richard. Rychle otočil západkou okna, rozrazil ho a vyklonil se do chladivého vzduchu.

Jack ho táhl zpět. „Richarde, prosím tě, jen mě poslouvej - “ Richard nechtěl. Obrátil se a vyklonil se do chladivého šera. „Hej!“

Ne, nepoutej na sebe jejich pozornost, Richarde, proboha - “Hej, kluci! Etheridge! Norrington! Littlefield! Co se to, do prdele, tam venku děje?“

Hovor a hrubý smích utichl. Chlapík, který měl na sobě Etheridgovu šálu se obrátil po zvuku Richardova hlasu. Mírně naklonil hlavu a pohlédl na ně. Do obličeje mu padlo světlo knihovny a smutný žár zimního západu slunce. Richard si zakryl rukama ústa.

Pravá polovina obličeje skutečně trochu připomínala Etheridge. Staršího Etheridge, Etheridge, který navštívil mnoho míst, kam slušní studenti nechodí a který vykonal spoustu činů, jaké slušní studenti nedělají. Druhou polovinu obličeje tvořila pokroucená masa jizev. Z hrbolatého kráteru masa pod obočím vykukoval třpytivý pŕlměsíc, který možná kdysi byl okem. Působil jako kulička, kterou ponořili hluboko do kaluže polorozteklého vosku. Z levého koutku úst mu čněl jeden dlouhý tesák.

To je jeho dvojník, pomyslel si Jack s naprostou a chladnou jistotou. Tam dole stojí Etheridgův dvojník. Jsou to všechno dvojníci? Littlefieldův dvojník, Norringtonův dvojník, Buckleyův dvojník a tak dál a tak dál? To není možné, že ne ?

„Sloate!“ zakřičelo to Etheridgovo stvoření a popošlo o několik kroků k Nelsonovu domu. Záře pouličních lamp mu jasně ozářila zničený obličej.

„Zavři okno,“ zašeptal Richard. „Zavři to okno. Mýlil jsem se. Trochu vypadá jako Etheridge, ale není to on. Možná je to jeho starší bratr, možná někdo na obličej Etheridgova bratra vylil kyselinu z baterie nebo něco takového a on teď zešílel. Ale tam u okna, to není Etheridge, Jacku zavři ho hn - “

Etheridgovo stvoření se dole přišouralo o další krok blíže. Zašklebilo se. Odporně dlouhý jazyk mu vyrazil z pusy jako rozvinutá frkačka.

„Sloate!“ zakřičel. „Vydej nám svého poutníka!“

Jack i Richard sebou škubli a s napjatými obličejí pohlédli jeden na druhého.

Nocí se ozvalo zavytí... teď nastala noc, šero zmizelo.

Richard pohlédl na Jacka, který v jeho očích na chvíli spatřil něco jako opravdovou nenávisť - odraz jeho otce. *Proč jsi sem musel přijít, Jacku? Ha? Proč jsi mi musel přinést ty problémy? Proč jsi musel přitáhnout všechny ty blbé záležitosti Seabrookského ostrova ?*

„Chceš, abych odešel?“ zeptal se Jack tiše.

Chvíli se zdálo, že se v Richardových očích zračí jen vztek, pak ho nahradila stará vlídnost.

„Ne,“ odpověděl a nervózně si prohrábl rukama vlasy. „Ne, nikam nepůjdeš. Jsou tam... jsou tam venku divocí psi. Divocí psi, Jacku, na půdě Thayerovy školy! Víš... viděl jsi je?“ „Jo, viděl, Richie,“ zašeptal Jack. Richard si znovu prohrábl dříve tak upravené vlasy a proměnil je v divoké roští. Jackův slušný a upravený pří. tel začínal trochu připomínat šíleného bratrance Donalda Ducka, Gyro Gearloose.

„Zavolám Boyntona, je od bezpečnosti. To musím udělat,“ řekl Richard. „Zavolám Boyntona nebo městskou policii nebo - “

Ze stromů na druhé straně nádvoří se ozvalo zavytí. Ze stínů, které se rozprostíraly nad těmito místy, stoupal a kolísal zvuk - téměř jako lidské vytí. Richard pohlédl tím směrem, ústa se mu třásla jako starým lidem. Pak se prosebně otočil k Jackovi.

„Zavři to okno, Jacku, ano? Mám horečku. Myslím, že mám i zimnici.“

„Jasně, Richarde,“ odpověděl Jack. Zavřel okno a nechal vytí na druhé straně.

Třicátá druhá kapitola

VYDEJ NÁM SVÉHO CESTUJÍCÍHO

„Pomoz mi s tím, Richarde,“ zavrčel Jack.

„Nechci tou skříní hýbat, Jacku,“ odpověděl Richard dětským, poučným hlasem. Temné kruhy pod očima byly teď ještě patrnější než v hale. „Tam nepatří.“

Na nádvoří prořízlo vzduch další zavytí.

Postel stála přede dveřmi. Richardův pokoj byl náhle naruby. Richard stál, rozhlížel se a mrkal. Pak přistoupil k posteli a stáhl pokrývky. Bez řeči podal jednu Jackovi, pak vzal tu svou a rozprostřel ji na podlahu. Vyndal z kapsy drobné a peněženku a úhledně je uložil na skříňku. Ulehl doprostřed pokrývky, přehodil přes sebe cípy a zůstal ležet, brýle stále nasazené, v obličej obraz tichého utrpení. Venkovní ticho bylo husté a připomínalo sen. Přerušovalo ho jen vzdálené bzučení velkých kamionů na dálnici. Nelsonův dům byl naprosto tichý.

„Nechci o tom, co se děje venku, mluvit.“ řekl Richard. „Jasně?“

„Dobře, Richarde,“ zašeptal Jack uklidňujícím tónem. „Nebudeme o tom mluvit.“

„Dobrou noc, Jacku.“

„Dobrou noc, Richarde.“

Richard ho obdařil bledým a velmi unaveným úsměvem. Jack v něm Přesto rozeznal dost opravdového přátelství, aby rozežrálo a pohladilo jeho srdce. „Jsem pořád rád, že jsi přišel,“ zašeptal Richard, „a o všem si promluvíme ráno. Jsem si jistý, že to pak bude dávat větší smysl. Ta horečka, kterou mám, bude ráno pryč.“ Převrátil se na pravý bok a zavřel oči. O pět minut později i přes tvrdý povrch země hluboce spal.

Jack byl dlouho vzhůru a sledoval temnotu okolo. Občas zahlédl světla projíždějících automobilů na Springfield Avenue, jindy se zdálo, že zmizela i světla i pouliční lampy, jako by celá Thayerova škola pomalu klouzala pryč z reality a visela v meziprostoru, dokud se nevrátí zase zpět.

Zdvihl se vítr. Jack slyšel šelest posledních zmrzlých listů na stromech nádvoří, slyšel, jak o sebe třukají větve jako kosti, slyšel, jak vítr chladně hučí na volných prostranstvích mezi budovami.

„Ten chlapík se blíží,“ vyslovil Jack napjatě. Uběhla asi hodina. „Etheridgův Dvojník.“

„Kdožžže?“

„Toho si nevěšmej,“ odpověděl Jack. „Jen spi. Nemusíš to vidět.“

Richard se ale posadil. Než jeho oči dokázaly zaostřit na svěšenou a podivuhodně pokroucenou postavu, která se blížila k Nelsonovu domu, upoutal jeho pozornost samotný areál školy. Hluboce ho to šokovalo, naprosto vyděsilo.

Břečťan na Monksonově domě, který vypadal ráno vysušeně, ale stále zeleně, se teď změnil v odpornou, nemocnou, žlutou rostlinu. „Sloate! Vydej nám svého cestujícího!“

Náhle si Richard nepřál nic jiného, než znovu usnout a spát, dokud chřipka nepomine (probudil se s rozhodnutím, že musí jít o chřipku, že nejde o pouhou zimnici a horečku, že jde o opravdový případ chřipky). Chřipka s horečkou, které mu působí tak hrozná a pokroucená halucinace. Neměl stát u toho otevřeného okna... nebo ještě předtím dovolit Jackovi prolézt oknem vlastního pokoje. Richard se při takových myšlenkách hned hluboce zastyděl.

Jack rychle na svého přítele úkosem pohlédl, ale bledý obličej a vyvalené oči jen dokazovaly, že Richard vplouvá hlouběji a hlouběji do Kouzelné země šoku.

Kreatura venku byla malá. Stála na mrazem vybělené trávě jako troll který vylezl zpod nějakého mostu, dlouhé ruce s drápy se jí kymácely u kolen. Měla na sobě armádní vlněný kabát s vizitkou *ETHERIDGE nad* levou

kapsou. Bunda měla otevřený zip. Jack si všiml, že pod ní má zmuchlanou pendletonovu košili. Jednu polovinu zakrývala tmavá skvrna - možná krev, možná zvratky. Okolo krku měla uvázanou modrou kravatu s malým, zlatým E. Z kravaty čnělo několik křiklavých cvočků.

Z nového Etheridgova obličejce fungovala dobře jen jedna polovina. Vlasy měl spleené špínou, na šatech uschlé listí.

„Sloate! Vydej nám svého cestujícího!“

Jack znovu pohlédl na Etheridgova obludného Dvojníka. Jeho oči vibrovaly, hypnotizovaly ho.

„Richarde!“ zasténal. „Nedívej se mu do očí.“

Richard neodpověděl. Zíral na šklebící se Etheridgovu trollí verzi fascinovaně a strnule.

Vyděšený Jack udeřil přítele ramenem.

„Ach,“ vydechl Richard. Rychle uchopil Jackovu ruku a přitiskl si ji k čelu. „Jakou mám teplotu?“ vyptával se.

Jack ruku z Richardova čela, jež bylo pouze trošku teplejší, odtrhl.

„Hodně velkou,“ zalhal.

„Já to věděl,“ pronesl Richard s opravdovou úlevou. „Brzy půjdu do nemocnice, Jacku. Myslím, že potřebuji antibiotika.“

„Dej nám ho, Sloate!“

„Postavme skříň před okno,“ navrhl Jack.

„Nejsi v žádném nebezpečí, Sloate!“ zvolal Etheridge. Vlídne se zašklebil - tedy vlídne se zašklebila pravá polovina jeho obličeje. Levá stále zírala s otevřenými ústy jako mrtvola.

„Jak může tolik Etheridgeho připomínat?“ zeptal se Richard s nepřijemným a zvláštním klidem. „Jak dokáže jeho hlas tak lehko proniknout sklem? Co to má s obličejem?“ Hlas mu trochu zesílil, a když položil poslední otázku, zazněla v něm opět původní hrůza. Ta věta byla v tu chvíli nejdůležitější otázkou ze všech. Alespoň pro Richarda Sloata: „Kde sehnal Etheridgovu kravatu, Jacku?“

„Nevím,“ odpověděl Jack. *Jsme určitě zpátky na Seabrookském ostrově, Richie, a budeme tančit, dokud se nepoblížeš.*

„Dej nám ho, Sloate, nebo přijdeme dovnitř a vezmeme si ho!“

Etheridgovo stvoření předvedlo v divokém, kanibalském šklebu svůj jediný tesák.

„Vyšli svého poutníka, Sloate, je mrtvý! Je mrtvý, a jestli nám ho brzy nepošleš, ucítíš, jak začíná zapáchat!“

„Pomoz mi s tou posranou skříňí!“ zasyčel Jack. „Ano,“ odpověděl Richard. „Jo, okay. Posuneme tu skříň a já si potom lehnu. A možná pak půjdu do nemocnice. Co si myslíš ty, Jacku? Co říkáš? Je to dobrý plán?“ Jeho obličej Jacka prosil, aby řekl, že je plán opravdu dobrý.

„Uvidíme,“ řekl Jack. „Jedno po druhém. Teď tu skříň. Mohou házet kamení.“

Richarda brzy znovu přemohl spánek. Začal blouznit a sténat. To bylo velmi špatné. Pak mu vytryskly z koutku očí slzy a to bylo ještě horší.

„Nemohu vám ho dát,“ sténal Richard plačtivým, vystrašeným hlasem pětiletého dítěte. Jack na něho zíral, pokožka ho studila. „Nemohu vám ho dát, chci svého tatínka, prosím, řekněte mi někdo, kde je můj tatínek. Vlezl do skříňě, ale teď tam není. Chci svého tatínka, řekne mi, co mám dělat, prosím - “
Oknem prolétl s třeskotem kámen. Jack vykřikl.

Odrazil se od zadní stěny skříňě, která okno chránila. Po levé a pravé straně odlétlo několik střepeň, které se rozlétly po podlaze na menší kousičky.

„Dej nám svého cestujícího, Sloate!“

„Nemohu,“ sténal Richard a kroutil se pod pokrývkou.

„Dej nám ho!“ zaječel další rozchechtaný, vyjící hlas zvenku. „Odvezeme ho zpět na Seabrookský ostrov, Richarde! Zpět na Seabrookský ostrov, kam patří!“

Další kámen. Jack se instinktivně přikrčil, ačkoliv i tentokrát kámen odskočil od zadní stěny skříňě. Psi vyli, štěkali a vrčeli.

„Žádný Seabrookský ostrov,“ mumlal si Richard ze spánku. „Kde je můj tatínek? Chci, aby vylezl ze skříňě! Prosím, prosím, žádné záležitosti Seabrookského ostrova, PROSÍM - “

Pak Jack padl na kolena a třásl Richardem, jak jen se odvážil. Říkal mu: probuď se, byl to jen sen, probuď se, probuď se, probuď se!

„Prosíím - prosíím - prosíím.“ Venku se zdvihl hrubý a nelidský sbor hlasů. Zněl jako sbor stvoření z Welsova *Ostrova doktora Moreau*.

„Pro - buď - se, pro - buď - se, pro - buď - se!“ odpověděl druhý sbor.

Psi vyli.

Zdvihla se vlna kamení, rozbila v okně další sklo, narazila do skříňě a rozkývala ji.

„TATÍNEK JE VE SKŘÍŇÍ!“ křičel Richard. „TATÍNKU, VYLEZ, PROSÍM TĚ, VYLEZ, MÁM STRACH!“

„Prosíím - prosíím - prosíím!“

„Pro - buď - se, pro - buď - se, pro - buď - se!“

Richardovy ruce mávaly ve vzduchu.

Přilétaly kameny a bušily do skříňě. Brzy přiletí tak veliký kus, že proletí přímo levným nábytkem, nebo ho na ně jednoduše převrátí, pomyslel si Jack.

Venku se všichni smáli, řvali a zpívali odpornými trollími hlasy. Psi - zdálo se, že jsou jich smečky - vyli a vrčeli.

„TATÍÍÍÍÍÍ - !!“ zaječel Richard mrazivým, sílícím hlasem.

Jack ho plácl přes obličej.

Richardovy oči se s trhnutím otevřely. Zíral chvíli na přítele, aniž by ho poznával, jako by mu sen vypálil veškerý rozum. Pak se dlouze a roztřeseně nadechl a vzdychl.

„Noční můra,“ vysvětlil. „Asi součást horečky. Hrozná. Nepamatuji si ale přesně, co to bylo!“ dodal rychle, jako by se ho Jack na to mohl každou chvíli zeptat.

„Richarde, chci, abychom zmizeli z tohoto pokoje,“ naléhal Jack.

„Pryč z tohoto - ?“ Richard na Jacka pohlédl, jako by byl blázen. „To nemohu udělat, Jacku. Mám horečku... alespoň třicet devět, možná čtyřicet nebo čtyřicet a půl. Nemohu - “

„Máš nejvýše o jeden stupeň víc, Richarde,“ opravil ho Jack klidně. „Možná ani to ne - “

„Celý hořím!“ protestoval Richard.

„Házejí kamení, Richarde.“

„Halucinace kamení házet nemohou, Jacku,“ odpověděl Richard, jako by vysvětloval jednoduchý, ale důležitý fakt mentálně postiženému. „To je záležitost Seabrookského ostrova. Je to - “

Oknem se prohnala další salva kamení.

„Vyšli svého cestujícího, Sloate!“

„Pojď, Richarde,“ zakřičel Jack a zdvihl druhého chlapce na nohy. Odvedl ho ke dveřím a na chodbu. Velmi teď Richarda litoval - možná ne tolik, jako litoval Vlka... ale bylo to podobné.

„Ne... nemocný... horečka... nemohu...“

Za nimi narazily do skříně další kameny.

Richard zavřeštěl a sevřel Jacka jako člověk, který se topí.

Zvenku se ozval divoký, kdákavý smích. Psi vyli a prali se jeden s druhým. Jack si všiml, jak Richardův bílý obličej ještě více bledne, všiml si, jak se kýve. Rychle vyrazil, ale nebyl natolik rychlý, aby k Richardovi doběhl než se zhroutil u dveří Reuela Gardenera.

Bezvědomí netrvalo dlouho. Jakmile Jack zmáčkl jeho jemnou kůži mezi palci a ukazováčky, Richard opět přišel k sobě. O tom, co bylo venku, nemluvil. Ve skutečnosti předstíral, že neví, o čem Jack mluví.

Opatrně postupovali chodbou ke schodišti. Když dorazili ke společenské místnosti, Jack strčil hlavu dovnitř a zapískal. „Richarde, koukni se na to!“

Richard neochotně nahlédl dovnitř. Společenská místnost byla v troskách. Židle převrácené, čalounění pohovky rozřezané, olejomalba Eldera Thayera na zdi znesvěcená. Někdo přikreslil do jemných, bílých vlasů pár ďábelských rohů, někdo jiný přidal pod nos knírek a třetí člověk vyryl pilníkem na nehty nebo podobným nástrojem do jeho rozkroku hrubý pyj. Vitrína s trofejemi byla rozbitá.

Jacka omámený, nedůvěřivý výraz hrůzy na Richardově obličejí nijak neudivil. Richard by určitým způsobem přijal raději zamračené, nadpozemské legie pochodujících elfů na chodbách nebo draky na nádvoří, než vytrvalou erozi Thayerovy školy. Školy, kterou poznal a zamiloval si... Thayerovy školy, kterou nepochybně Richard považoval za vznešenou a dobrou, pevnou záštitu před světem, kde se dlouho nemohl člověk na nic spoléhat... Jack si pomyslel, že pokud existují otcové, kteří mají vylézt ze skříní, kam se před tím ukryli, nedá se na světě spoléhat vůbec na nic.

„Kdo to provedl?“ zeptal se Richard zuřivě. „To udělaly ty obludy,“ odpověděl si sám. „To ony.“ Pohlédl na Jacka a na obličejí se mu začalo objevovat veliké, nejasné podezření. „Mohou to být Kolumbijci,“ prohlásil náhle. „Mohou to být Kolumbijci a tohle je nějaká drogová válka, Jacku. Napadlo tě to?“

Jack se musel hodně snažit, aby se nerozeřval smíchy. To bylo vysvětlení, jaké mohl vymyslet jedině Richard Sloate. Jsou to Kolumbijci. Kokainová válka se přestěhovala do Thayerovy školy ve Springfieldu ve státě Illinois. V zásadě, můj drahý Watson, má problém sedmi a půl procentní řešení.

„Myslím, že je možné všechno,“ odpověděl Jack. „Podívejme se nahoru.“

„A proč proboha?“

„No... možná tam najdeme někoho jiného,“ dodal Jack. Ve skutečnosti tomu nevěřil, ale alespoň měl, co odpovědět. „Možná se tam nahoře někdo schovává. Někdo normální jako my.“

Richard na Jacka pohlédl, pak se znovu obrátil k troskám společenské místnosti. Do obličejí se mu vrátil výraz vyděšené bolesti, výraz, který říkal: *Ve skutečnosti se na to dívat nechci, ale z nějakého důvodu to vypadá jako jediná věc, na kterou se teď dívat chci. Je to prostě nepříjemné, ale přitažlivé jako kousání do citrónu, nebo broušení nehtů o tabuli nebo škrábnutí vidličkou o porcelánový dřez.*

„Drogy se šíří po celé zemi,“ vysvětloval Richard zvláštním tónem školitele. „Četl jsem o postupu drog články v *Nové republice* minulý týden. Jacku, všichni ti lidé venku mohou být nadopováni! Mohou být sjetí! Mohou být - “

„Nech toho, Richarde,“ zašeptal Jack.

„Nejsem si jistý, jestli dokážu vylézt do schodů,“ řekl Richard slabě a hádavě. „Horečka je možná na stoupání do schodů příliš vysoká.“

„Dobře, tak to zkus jako starý, dobrý žák Thayerovy školy,“ poradil mu Jack a vedl ho pořád stejným směrem.

Když dorazili na odpočívadlo prvního poschodí, doléhaly do téměř naprostého ticha, které se rozprostíralo uvnitř Nelsonova domu, zvuky.

Venku vrčeli a štěkali psi - zdálo se, že už jich nejsou tucty, ale stovky. V kapli se divoce rozezněly zvony.

Jejich zvuk dováděl křížené psy, kteří se honili nádvořím, k naprostému šílenství. Obraceli se jeden k druhému, váleli se po trávnicích (které začínaly vypadat zarostle, otrhaně a neudržovaně), napadali vše v dosahu svých čelistí. Když je Jack sledoval, jeden z nich napadl dokonce starý jilm. Další se vrhl na sochu Eldera Thayera. Když narazil jeho cvakající a kousající čumák na pevný bronz, do okolí se rozstříkla krev.

Jack se odvrátil a zdvihl se mu žaludek. „Tak pojď, Richarde,“ naléhal.

Richard pokračoval docela ochotně.

První patro byl jen naprostý zmatek převráceného nábytku, rozbitých oken, kusů polstrování, desek, které někdo zřejmě používal jako talíře frisbee a všude poházených šatů.

Druhé patro zamlžila pára a zaplnila teplá vlhkost tropického deštného Pralesa. Když se přiblížili ke dveřím s vizitkou SPRCHY, teplota stoupla na úroveň sauny. Opar, se kterým se setkali při cestě do schodů, přerostl z řídkých proužků v naprostou a neproniknutelnou mlhu. „Zůstaň tady,“ poručil Jack. „Počkej na mě.“

„Jasně, Jacku,“ odpověděl Richard klidně. Zvýšil hlas, aby ho bylo nad bubnujícími sprchami slyšet. Brýle se mu zamlžily, on se ale ani v nejmenším nesnažil je otřít.

Jack otevřel dveře a vstoupil. Horko bylo vlhké a husté. Šaty mu okamžitě promáčel pot a teplá vlhkost páry. V dlaždicemi obložené místnosti hučela a bubnovala voda. Všech dvacet sprch bylo puštěných a jejich zúžený proud namířený na hromadu sportovní výstroje uprostřed místnosti. Voda dokázala šílenou kupou odtékat pouze pomalu a celá místnost byla proto pod vodou. Jack si sundal boty a vydal se okolo zdi. Krčil se pod sprchami, aby zůstal suchý, jak jen to bude možné, snažil se, aby ho voda neopařila. Ať už sprchy spustil kdokoliv, zjevně se nezdržoval se studenou vodou. Jack všechny kohoutky s teplou vodou (jeden po druhém) zavřel. Nebyl důvod, proč by to měl udělat právě on. Vůbec *žádný* důvod. Napomenul se, že tak mrhá časem, když by měl uvažovat o způsobu, jak odtud zmizet - z Nelsonova domu a pryč z pozemků Thayerovy školy - než dopadne sekera.

Žádný důvod, až na to, že Richard možná nebyl tím jediným, kdo se snažil v chaosu najít nějaký pořádek... najít pořádek a udržet ho.

Vrátil se zpět do chodby. Richard byl pryč.

„Richarde?“ Cítil, jak mu v hrudi zrychluje srdce.

Žádná odpověď. „Richarde!“

Ve vzduchu se vznášel těžký pach rozlité kolínské.

„Richarde, kde, sakra, jsi!“

Na jeho rameno dopadla Richardova ruka a Jack vykřikl.

„Nevím, proč jsi musel tak ječet,“ řekl později Richard. „To jsem byl jenom já.“

„Jsem jen nervózní,“ odvětil Jack chabě.

Seděli ve druhém patře v pokoji chlapce s divně ladícím jménem Albert Humbert. Richard mu vyprávěl, že Albert Humbert, jehož přezdívka byla Albert Kousek, je nejtlustějším chlapcem z celé školy. Tomu Jack lehko uvěřil. Jeho pokoj obsahoval neuvěřitelné množství roztodivného jídla - zásoby chlapce, jehož nejhorší noční můrou není, že ho vyhodí z basketbalového družstva nebo že propadne u zkoušky z trigonometrie, ale že se v noci probudí a nenajde ani jeden Ring - ding nebo oříškové máslo Reese. Okolo bylo rozházeno hodně takových věcí. Sklenice s Marshmallow Fluff byla rozbitá, Jack ale stejně Marshmallow Fluff moc nemiloval. Stejně prošel okolo lékořicových tyčinek - Albert Kousek jich měl na vrchní polici skříňky ulitý celý karton. Najedná straně kartonu stálo: *Vše nejlepší k narozeninám, drahý, od tvé milující maminky.*

Některé milující maminky posílají kartony lékořicových tyčinek a někteří milující tatínkové saka od Bratří Brooksů, pomyslel si Jack unaveně, *a jestli je v tom nějaký rozdíl, jen Jason ví jaký.*

Našli v pokoji Alberta Kouska tolik jídla, že by zabral dlouhý a šílený seznam - Slim Jimmy, pepperonové plátky, slané bramborové lupínky. Právě dojídali balík sušenek. Jack přinesl z chodby Albertovu židli a posadil se u okna. Richard seděl na Albertově posteli.

„No, opravdu jsi nervózní,“ souhlasil Richard. Když mu Jack nabídl poslední sušenku, zavrtěl hlavou. „Ve skutečnosti paranoidní. To proto, že jsi strávil posledních několik měsíců na silnici. Jakmile se vrátíš ke své matce, budeš v pořádku, Jacku.“

„Richard,“ přerušil ho Jack a odhodil prázdný pytlík od Famous Amos. „Nechme těch keců. Vidíš, co se děje venku na půdě školy?“

Richard si navlhčil rty. „To ti vysvětlím,“ prohlásil. „Mám horečku. Pravděpodobně se nic z toho skutečně neděje. A jestli ano, pak jsou to naprosto běžné věci a můj mozek je jen překrucuje a mění. To je jedna možnost. Ta druhá je... no... obchodníci s drogami.“

Richard se na Albertově posteli předklonil.

„Nezkoušel jsi to s drogami, že ne, Jacku? Když jsi byl na cestě?“ V Richardových očích znovu náhle zahořelo to staré, inteligentní a rozhodné světlo. *Tady máš možné vysvětlení, možnou cestu ze šílenství,* říkaly jeho oči. *Jack se možná zapletl do nějaké šílené drogové aféry a ti lidé sem za ním přijeli.*

„Ne,“ odpověděl Jack unaveně. „Vždycky jsem tě považoval za mistra reality, Richard,“ řekl Jack. „Nikdy jsem si nemyslel, že tě spatřím - tebe! - jak svým mozkiem měníš fakta.“

„Jacku, jsou to jen... drogy, a ty to víš!“

„Drogová válka ve Springfieldu ve státě Illinois?“ zeptal se Jack. „Kdo teď používá záležitosti Seabrookského ostrova?“

A v tu chvíli prolétl oknem Alberta Humberta kámen, po zemi se rozlétlo sklo.

Třicátá třetí kapitola

RICHARD VE TMĚ

Richard vykřikl a rychle si zakryl rukou obličej. Pršelo sklo. „Pošli ho ven, Sloate!“ Jack vstal. Ucítil tupý vztek.

Richard ho chytil za ruku. „Jacku, ne! Drž se dál od okna!“ „Seru na to,“ téměř zavrčel Jack. „Už mě nebaví, jak o mě pořád melou.“

Etheridgova stvůra stála na druhé straně cesty, na pěšině u kraje nádvoří, a vzhlížela k nim.

„Vylez odtamtud!“ zařval na ni Jack. V hlavě se mu náhle rozsvítilo, jako by explodovala nova. *Zaváhal, a zařval:* „Přikazuji vám, abyste odtamtud vylezli! Všichni! Přikazuji vám, abyste vylezli ve jménu mé matky, Královny!“

Etheridgovo stvoření sebou cuklo, jako by ho někdo udeřil bičem přes obličej.

Pak výraz bolestivého překvapení pomínil a Etheridge se začal šklebit. „Je mrtvá, Sawyere!“ vykřikl. Jackovy oči ale nějakým způsobem při jeho putování zesílily. Spatřil pod umělým výrazem triumfu nepříjemný neklid - „Královna Laura je mrtvá a tvoje matka je také mrtvá... mrtvá v New Hampshiru... mrtvá a smradlavá.“

„Zmizl“ zahučel Jack a zdálo se mu, že Etheridge ve zmateném vzteku opět ucukl.

Bledý a vykulený Richard se k němu v okně připojil.

„Co si to tu na sebe řvete?“ zeptal se. Fascinovaně pozoroval usmívající se směšnou imitaci pod nimi.

„Jak ví Etheridge, že je tvá matka v New Hampshiru?“

„Sloate!“ vyštěkl Etheridge. „Kde máš kravatu?“

Richardův obličej stáhla křeč viny, ruce mu vylétly k rozhalenému límci košile.

„Tentokrát ti to projde, jestli vyšeš svého cestujícího, Sloate!“ vyštěkl Etheridge. „Jestli nám ho pošleš, všechno se vrátí k normálu! Chceš to tak, nebo ne?“

Richard Etheridgeho fascinovaně sledoval a pokyvoval hlavou. Jack si tím byl úplně jistý. Jeho obličej se změnil v zauzlované cáry utrpení, oči zářily neprolitými slzami. Chtěl, aby se vše vrátilo k normálu, ach ano.

„Máš rád tuto školu, Sloate?“ řval Etheridge do Alberta okna.

„Ano,“ zamumlal Richard a potlačil vzlyk. „Ano, samozřejmě ji miluji.“

„Víš, co děláme s malými chuligány, kteří tuto školu nemilují? Dej nám ho! Budeme se chovat, jako by tady nikdy nebyl!“

Richard se pomalu obrátil a pohlédl na Jacka naprosto prázdnýma očima.

„Ty rozhoduješ, Richie,“ zašeptal Jack.

„Má drogy, Richarde!“ volal Etheridge nahoru. „Čtyři nebo pět různých druhů! Kokain, hašiš, heroin! Všechny je prodává, aby mohl cestovat na západ! Kde myslíš že vzal ten pěkný kabát, co měl na sobě, když se objevil na tvém prahu?“

„Drogy,“ zopakoval Richard s velkou úlevou a zatřásl se. „Já to věděl.“

„Ale tomu snad nevěříš,“ řekl Jack. „Drogy tvou školu nezměnily, Richarde. A ti psi -“

„Pošli ho ven, SI...“ Etheridgeův hlas začal slábnout a slábnout.

Když se oba chlapi znovu podívali dolů, byl pryč.

„Kam myslíš, že odešel tvůj otec?“ zeptal se Jack tiše. „Kam myslíš, že zmizel, když nevylezl z té skříně, Richarde?“

Richard se k němu pomalu obrátil a jeho většinou klidný, inteligentní a vyrovnaný obličej se začal na několika místech chvět. Hrud' se mu začala nepravidelně zvedat. Náhle padl do Jackovy náruče, objal ho se slepou a panickou naléhavostí. „Dotklooooo se mě t - toooooo!“ zakřičel na Jacka. Jeho tělo se v Jackových rukou chvělo jako lano v bodě maximální zátěže.

„Dotklo se mě to, dot - klo se mě too, něco tam bylo a dott - klo se mě to A JÁ NE - NE - NEVĚDĚL, CO JE TO!“ S hořicím čelem přiloženým k Jackovu rameni vyklopil Richard příběh, který celá léta ukrýval. Dostával se na povrch po hrubých, malých kouscích jako pokroucené kulky. Jack naslouchal a náhle si vzpomněl na chvíli, kdy jeho vlastní otec odešel do garáže... a vrátil se o dvě hodiny později z druhého bloku. To bylo zlé, ale co se přihodilo Richardovi, bylo mnohem horší. Ten příběh objasňoval Richardovo železné, nekompromisní lpění na realitě, úplné realitě a ničím jiným než realitě. Vysvětloval jeho odmítání veškerých forem fantazie, dokonce i sci - fi... Jack při tom z vlastních školních zkušeností věděl, že technické typy jako Richard většinou sci - fi konzumují k snídani i k obědu... pokud bylo opravdu tvrdé jako Heinlain, Asimov, Arthur C. Clarke, Larry Niven - prosím ušetřte nás metafyzikálních blábolů Roberta Silverberga a Barryho Malsberga, ale budeme nadšeně číst vše, kde se objevuje tolik hvězdných kvadrantů a logaritmů, až vám z nich hučí v hlavě. Ale ne Richard. Richardův odpor k fantasii byl tak hluboký, že si sám nevybral žádný román, pokud nešlo o povinnou četbu. Když byl malý, nechal Jacka, aby mu vybral knihy do čtenářského deníku, ale vůbec ho nezajímalo, o čem jsou. Přezýval je jako obilniny. Jack se snažil nalézt nějaký příběh - jakýkoliv příběh - který by Richarda potěšil, který by Richarda pobavil, který by Richarda odnesl do jiných světů, jako občas odnesl dobrý román nebo povídka do jiných světů Jacka... Věřil, že ty nejlepší jsou téměř tak kvalitní jako Denní sny a každá z nich mapuje vlastní verzi Teritorií. Nikdy ale nevyvolal ani tření, ani jiskřičku, jakoukoliv reakci. Ať už šlo o *Rudého poníka*, *Dračího démona*, *Kdo chytá v žitě* nebo *Já jsem legenda*, reakce byla vždy stejná - zamračená a znuřená koncentrace, kterou následovala zamračená a znuřená zpráva ve čtenářském deníku. Ta získala buď háček, jestli měl toho dne učitel angličtiny zvláště štědrou náladu, pak dvojku.

Jack dočetl *Pána much* od Williama Goldinga a cítil po celém těle chlad, horko a třas - byl nadšen i vystrašen, jako vždy při dobrém příběhu si přál, aby kniha nikdy neskončila, aby pokračovala dál a dál stejně jako opravdový život (jenže život byl většinou nudnější a prázdnější než knihy). Věděl, že má Richard odevzdat čtenářský deník, půjčil mu proto otrhaný paperback a věřil, že tentokrát musí trefit do černého, že Richard na příběh ztracených chlapců a jejich pádu k divošství musí zareagovat. Richard se ale prokousal *Pánem much* stejně jako se prokousal předtím ostatními romány a napsal na knihu recenzi s nadšením a zápalem úmrtního hlášení opilého patologa nad obětí automobilové nehody. *Co to s tebou je ?* vybuchl Jack

rozčileně. *Co máš proboha proti dobrému příběhu, Richarde?* Richard na něho tehdy vystrašeně pohlédl, zjevně Jackovu vzteku doopravdy nerozuměl. *No, vážně neexistuje nic tak dobrého jako vymyšlený příběh, že ?* odpověděl Richard.

Jack toho dne odešel hořce rozčarován Richardovým naprostým odmítáním fantazie. Teď se mu ale zdálo, že vše daleko lépe chápe - možná daleko lépe, než kdy chtěl. Richardovi možná připomínalo každé otevření knihy otevření dveří skříně; možná mu každý knižní přebal s lidmi, kteří nikdy neexistovali, ale přesto vypadali naprosto reálně, připomenul to ráno, kdy Měl Dost Jednou provždy.

Richard sleduje, jak otec vchází do skříně ve velké, přední ložnici, zavírá za sebou stahovací dveře. Je mu pět, možná... šest... Určitě mu ale ještě není sedm. Ceká pět minut, pak deset, když otec stále ze skříně nevylézá, začíná mít trochu strach. Volá. Volá

(že chce ?, volá, že chce hrneček, volá, že chce)

otce, a když otec neodpovídá, volá hlasitěji a hlasitěji a blíží se a blíží se přitom ke skříni. Nakonec, když již uplynulo patnáct minut a otec se stále neobjevil, stahuje Richard dveře a vchází dovnitř. Vstupuje do temnoty, jakou zná z jeskyní.

A něco se děje.

Když prorazil hrubým tvídem, hladkou bavlnou a občasným, hladkým hedvábím otcových kabátů, obleků a sportovních sak, začíná pach tkanin, kuliček proti molům a zatuchlého vzduchu ustupovat úplně jiné vůni - horké, divoké vůni. Richard se začíná potácet, vykřikuje jméno svého otce, věří, že tady v zadní části skříně musí zuřit oheň a v něm možná hoří i jeho otec. Pach ohně připomíná... a náhle si uvědomuje, že prkna pod jeho nohama zmizela a on stojí na černé hlíně. Kolem chlupatých bačkor mu poskakují Podivný, černý hmyz se složenými očima na konci dlouhých tykadel. Tátí! křičí. Kabáty a obleky jsou pryč, podlaha je pryč, pod nohama ale nemá křupavý, bílý sníh. Je to černá hlína, ze které zjevně pochází ten nepřijemný, černý, skákající hmyz; to místo v žádném případě nepřipomíná Narnii. Na Richardův křik odpovídají další výkřiky - výkřiky a šílený, nenormální smích. Černý vítr kolem víří kouř, Richard se obrací a klopýtá zpět, kudy Přišel, nice natažené jako slepec, divoce hledá kabáty, čichem pátrá po slabém, kyselém pachu kuliček proti molům - A náhle mu zápěstí svírá ruku.

Tátí? ptá se, ale když sklopí oči, nespátří lidskou ruku, ale zelený, šupinatý pařát s kroučícími se přísavkami - zelenou součást dlouhé, ohebné paže, která mizí daleko v temnotě, odkud se k němu upírá pár žlutých, šikmých očí, v nichž je vidět patrný hlad.

Vřeští a uvolňuje ruku. Slepě padá do tmy... jakmile jeho prsty znovu narážejí na otcovy sportovní kabáty a obleky, slyší požehnaný, rozumný zvuk cinkajících ramínek. Zelená ruka s přísavkami mu suše protančí po zátylku... a je pryč.

Ceká, třese se, je bledý jako den starý popel ve vychladlé peci. Čeká před hroznou skříni tři hodiny, bojí se vrátit, bojí se zelené ruky a žlutých očí. Je si víc a víc jistý, že jeho otec musí být mrtev. A když ke konci čtvrté hodiny vstoupí otec do místnosti, ne skříni, ale dveřmi, které vedou z ložnice do horní chodby — dveřmi za Richardovými zády — Richard odmítá jednou provždy jakoukoli fantazii. Richard fantazii popírá. Richard odmítá fantazii se vůbec zabývat, bavit se o ní, připustit ji. Jednoduše Má Dost Jednou provždy. Vyskakuje, běží ke svému otci, k milovanému Morganu Sloatovi. Objímá ho tak silně, že ho celý příští týden budou bolet ruce. Morgan ho zdvihá, směje se a ptá se, proč vypadá tak bledě. Richard se usmívá a odpovídá, že zřejmě snědl něco špatného k snídani, ale už se cítí lépe. Líbá otce na tvář a čichá tu milovanou vůni Rai kolínské a potu. Později toho dne bere všechny své knihy - Malé zlaté knihy, leporela, psané knihy pro malé děti, knihy doktora Seusse, Zelenou pohádkovou knihu pro mladé a ukládá je do kartónové krabice. Kartónovou krabici odnáší do sklepa a myslí si: „Vůbec by mi teď nevadilo, kdyby začalo zemětřesení, praskla podlaha a škvíra všechny ty knihy pohltila. Ve skutečnosti bych si ulevil. Ve skutečnosti bych si tak ulevil, že bych se smál celý den a větší část víkendu. „ To se nestane, Richard ale cítí velikou úlevu, když knihy zavře do dvojité temnoty — temnoty kanónové krabice a temnoty sklepa. Nikdy se na knihy už nepodívá, nikdy již nevstoupí do otcovy skříně se zatahovacími dveřmi. Ačkoliv se mu občas zdá, že je něco schováno pod postelí nebo ve skříni, něco s jasně žlutými očima, nikdy si nevzpomíná na zelenou ruku s přísavkami až do chvíle, kdy přijede Jack do Thayerovy školy. Tehdy propuká v přítelově náruči v nezvyklý pláč.

Měl Dost Jednou Provždy.

Jack doufal, že když mu Richard vyklopí svůj příběh a vypláče se, více méně se navrátí k normálu, k úzce racionálnímu já. Ve skutečnosti mu bylo jedno, jestli se vzpomene úplně; hlavně když dokáže pochopit kostru okolního šílenství a obrátí své strašlivé myšlenky k tomu, aby pomohl Jackovi nalézt cestu ven... cestu z pudy Thayerovy školy a pryč z Richardova života, než mu začne úplně strašit na věži.

Tak to ale nefungovalo. Když se Jack pokusil na něj promluvit - vyprávět mu o vlastním otci Philovi, jak zašel do garáže a už nevyšel - Richard odmítl poslouchat. Staré tajemství o tom, co se tehdy přihodilo ve skříni, bylo venku (částečně; Richard stále tvrdohlavě lpěl na představě, že šlo o halucinaci), ale už Měl Dost Jednou Provždy.

Dalšího rána sešel Jack dolů. Vyzvedl si všechny své věci a věci, o kterých si myslel, že je možná Richard bude chtít - zubní kartáček, učebnice, sešity, nové šaty. Rozhodl se, že stráví celý den v pokoji Alberta Kouska. Shora budou moci pozorovat nádvoří i bránu. Až znovu padne noc, možná se dostanou pryč.

Prohledal Albertův stůl a našel lahvičku s dětským aspirinem. Chvilí ji pozoroval a uvažoval, kolik toho malé, oranžové prášky vypovídají, stejně jako karton lékořicových tyčinek na polici skříně, o Albertově Milující Mamince. Vysypal půl tuctu pilulek. Podal je Richardovi a ten je nepřítomně spolkl. „Pojď sem a lehni si,“ vyzval ho Jack.

„Ne,“ odpověděl Richard. Tentokrát jeho hlas zněl nevrle, neklidně a velmi nešťastně. Obrátil se k oknu. „Měl bych dávat pozor. Můžeme tak potom podat dokonalou zprávu... našim... věřitelům. Později.“

Jack se lehce dotkl Richardova čela. Ačkoliv bylo chladné, téměř mrazivé, prohlásil: „Tvá horečka se zhoršuje, Richarde, raději si lehni, dokud nezačne aspirin pracovat.“

„Zhoršuje?“ Richard na něho pohlédl s patetickou vděčností. „Vážně?“

„Vážně,“ odpověděl Jack ponuře. „Pojď a lehni si.“

Jakmile ulehl, usnul během pěti minut. Jack se usadil do křesla Alberta Kouska. Sedadlo bylo tak měkké jako střed Albertovy matrace. Richardův bledý obličej v probouzejícím se denním světle voskově zářil. Den nějak uběhl a okolo čtvrté hodiny Jack usnul. Probudil se do trny, ani netušil, jak dlouhý měl výpadek. Věděl jen, že se mu nezdařily žádné sny, a byl proto vděčný osudu. Richard sebou neklidně házel a Jack hádal, že se velmi brzy probudí. Postavil se, protáhl, bolest v zádech mu zkřivila obličej. Přešel k oknu, pohlédl ven a zůstal strnule, s otevřenýma očima stát. Jeho první myšlenka zněla: *Nechci, aby to Richard viděl. Ne, jestli tomu dokážu zamezit.*

Ach bože, musíme se odtud dostat. A to co nejdříve, pomyslel si vystrašený Jack. I přesto, že se z jakéhokoliv důvodu bojím na nás přímo zaútočit.

Ale vážně Richarda odtud vytáhne? Nevěřili tomu, že to udělá, to věděl - počítali s tím, že nebude chtít svého přítele vystavit dalším šílenostem.

Skoč, Jacky. Musíš skočit a ty to víš. A musíš vzít Richarda s sebou, protože tohle místo se mění v peklo.

Nemohu. Skok do Teritorií by úplně odpálil Richardův mozek.

Na tom nezáleží. Musíš to udělat. Je to nejlepší věc - možná také jediná - protože oni neočekávají, že to uděláš.

„Jacku?“ Richard se posadil. Jeho obličej vypadal bez brýlí podivně a bezbranně. „Jacku, už je po všem? Byl to jen sen?“

Jack si sedl na postel a objal přítele kolem ramen. „Ne,“ řekl tichým a konejšivým hlasem. „Ještě to neskončilo, Richarde.“

„Zdá se mi, že se horečka horší,“ oznámil Richard a odtáhl se od něho. Přesunul se k oknu, brýle jemně mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky. Nasadil si je a vyhlédl ven. Okolo se potulovaly obrysy se žhnoucíma očima. Chvilí tam stál, pak udělal něco tak nepodobného Richardovi, že tomu Jack nechtěl uvěřit. Znovu si brýle sundal a schválně je hodil na zem. Zaznělo krátké zapraskání a jedna čočka se rozbila. Pak si na ně stoupl a rozmačkal obě čočky na prášek.

Zdvíhl je, podíval se na ně a nevzrušeně je hodil směrem k odpadkovému koši Alberta Kouska. O veliký kus ho minul. Na jeho obličej se teď objevilo něco jemně tvrdohlavého - výraz, který říkal *nechci už nic takového vidět, tak už nic nevidím, postaral jsem se o celý problém. Mám Dost Jednou Provždy.*

„Koukni na to,“ řekl bezbarvým, klidným hlasem. „Rozbil jsem si brýle. Mám ještě jedny, ty se mi ale rozbily při tělocviku před dvěma týdny. Jsem bez nich téměř slepý.“

Jack věděl, že to není pravda. Byl ale v tu chvíli tak vyvedený z míry, že nic neřekl. Nevymyslel jakoukoliv vhodnou odpověď na radikální čin, který Richard právě vykonal. Jeho chování mnohem více připomínalo promyšlený ústup do posledního zákopu proti šílenství.

„Také si myslím, že se mi horší horečka,“ řekl Richard. „Máš ještě trochu toho aspirinu, Jacku?“

Jack otevřel zásuvku stolu a beze slova podal příteli lahvičku. Richard spolkl šest nebo osm pilulek, pak znovu ulehl.

Jak noc postupovala, Richard opakovaně slíbil, že celou situaci s Jackem prodiskutuje a opakovaně své slovo nedodržel. Řekl, že nemůže hovořit o odchodu, že nemůže teď hovořit o ničem. Horečka se mu vrátila a cítil se mnohem hůře. Věřil, že mohla dosáhnout sto pěti stupňů, možná sto šesti. Řekl, že musí jen spát.

„Richard, proboha!“ zařval Jack. „Ty si ze mě děláš prdel! To bych od tebe čekal nejméně -“

„Nebud' hloupý,“ odpověděl Richard a svalil se znovu na Albertovu postel. „Jsem jen nemocný, Jacku. Nemůžeš čekat, že budu o takových praštěných věcech mluvit, když jsem nemocný.“

„Richard, chceš, abych odešel a nechal tě tu?“

Richard se obrátil přes rameno a chvíli pomalu mrkal. „To ne,“ odpověděl a znovu usnul.

Okolo deváté hodiny se do školního areálu vplížila další tajemná chvíle ticha. Richard, který snad tušil, že se na chvíli zastaví útok na jeho narušenou přítelovost, se probudil a spustil nohy z postele. Na zdech se objevily hnědé skvrny. Zíral na ně, až spatřil Jacka, jak k němu přistupuje.

„Cítím se o hodně lépe, Jacku,“ vyhrkl spěšně, „ale když budeme mluvit o odchodu, nijak nám to nepomůže. Je tma a -“

„My musíme dnes v noci zmizet,“ prohlásil Jack temně. „Jim jen stačí čekat venku. Na zdech rostou houby a neříkej mi, že to nevidíš.“

Richard se usmál se slepou tupostí, která Jacka přiváděla téměř k šílenství. Měl Richarda rád, vesele by ho ale v tu chvíli prohodil nejbližší, houbami prorostlou zdí.

Přesně v tu chvíli začali padat do Albertova pokoje bílí, tlustí brouci. Prolézali hnědými, houbovitými skvrnami na zdech, jako by se v houbě jakýmsi podivným způsobem rodili. Kroutili se, napůl ponoření, napůl vykukující z měkkých, hnědých skvrn, pak s plesknutím dopadali na zem a slepě kroužili k posteli.

Jack už předtím začal přemýšlet, zda má Richard opravdu o tolik horší zrak, než si pamatoval, nebo zda se mu od jejich posledního setkání o tolik zhoršil. Teď viděl, že měl poprvé pravdu. Richard viděl docela obstojně. Želatinové tvory, kteří vylézali ze zdí, rozeznával bez větších problémů. Vykřikl a přitiskl se k Jackovi. Na obličej se mu objevil výraz naprostého odporu.

„Brouci, Jacku! Ježíšikriste! Brouci! Brouci!“

„To bude v pořádku. V pořádku, Richarde?“ uklidňoval ho Jack. Držel Richarda na místě silou, ani netušil, že takovou má. „Jen počkáme do rána, ano? Žádný problém, jasné?“

Tlustý, voskový hmyz, který připomínal přerostlé červy, se objevoval po tuctech, po stovkách. Někteří dopadali na zem a praskali. Ostatní se pomalu sunuli po padlaze směrem k nim.

„Brouci, ježíšmarja, musíme zmizet, musíme -“

„Díky Bohu, teď kluk konečně něco vidí,“ vydechl si Jack.

Přehodil si batoh přes levou ruku, pravou sevřel Richardův loket. Táhl přítele ke dveřím. Pod botami jim praskali a čvachtali bílí brouci. Z hnědých skvrn jich teď proudila celá řeka, po celém Albertově pokoji docházelo k obscennímu, násobnému zrození. Ze skvrny na stropě se vyvalil proud bílých brouků a přistál v Jackových vlasech a na jeho ramenou. Rychle je odhodil, zavyl a prostrčil Richarda dveřmi.

Doufám, že jsme na správné cestě, pomyslel si Jack. *Bůh nás chraň. Vážně věřím, že jsme.*

Znovu se ocitli ve společenské místnosti. Vyšlo najevo, že má Richard ještě menší představu, jak z Thayerovy školy uniknout, než Jack sám. Ten si byl jistý jedinou věcí: neuvěří zrádnému tichu a nevyjde hlavním vchodem Nelsonova domu.

Když vyhlédl z širokého okna společenské místnosti a podíval se vlevo, spatřil nízku, osmiúhelníkovou cihlovou budovu.

„Co je to, Richarde?“

„Hm?“ Richard pozoroval olejové, slizké proudy bahna, které zaplavovaly tmavnoucí nádvoří.

„Malá, nízka, cihlová budova. Je odtud stěží vidět.“

„Ach. Depo.“

„Co je to depo?“

„To jméno samotné už nic neznamená,“ odpověděl Richard a stále neklidně pozoroval bahnem zalité nádvoří. „Jako naše nemocnice. Říká se jí Šlehačkárna, protože tam kdysi stála mlékárna. Asi tak do roku 1910. Tradice, Jacku. To je velmi důležité. Tradice je jedním z důvodů, proč mám Thayerovu školu rád.“

Znovu se prázdňě podíval na bahnem pokryté prostory školy.

„Jeden z důvodů, proč jsem ji měl rád vždycky.“

„Šlehačkárna, dobrá. A co depo?“

Richard se pomalu začínal soustřeďovat na dvojité představy Thayerovy školy a tradic.

„Celá tato část Springfieldu bývala železniční opravnou,“ vysvětloval. „Ve skutečnosti, kdysi dávno -“

„O jakém kdysi dávno tady mluvíme, Richarde?“

„Ach. Osmnáct set osmdesát, osmnáct set devadesát. Víš...“

Richard ztichl. Krátkozraké oči mu začaly klouzat po společenské místnosti - hledá další brouky, předpokládal Jack. *Žádní* tady nebyli, alespoň prozatím. Už ale rozeznával několik hnědých skvrn, které se začínaly objevovat na zdech. Brouci tady ještě nebyli, ale brzy budou.

„Tak pokračuj, Richarde,“ pobídl ho Jack. „Nikdy jsem tě nemusel do vyprávění pohánět.“

Richard se mírně usmál. Jeho zrak se vrátil k Jackovi. „Springfield býval jedním ze tří nebo ze čtyř největších amerických železničních opraváren v posledních dvou desetiletích devatenáctého století. Geograficky ležel na výhodném místě do všech směrů kompasu.“ Zdvihl pravou ruku k obličejí, natáhl ukazováček, aby naučeným gestem upravil brýle na nose. Pak si uvědomil, že už je tam nemá, spustil ruku a v obličejí se mu objevily rozpaky. „Ze Springfieldu vycházely hlavní železniční tepny do všech směrů. Tato škola existuje, protože Andrew Thayer v tom viděl možnosti. Vydělal na přepravě zboží velké jmění. Především na Západní pobřeží. Jako první viděl přínos dopravy k západu i východu.“

V Jackově mozku se náhle rozsvítilo jasné světlo a zaplavilo všechny jeho myšlenky prudkou září.

„Západní pobřeží?“ Žaludek se mu stáhl. Ještě nedokázal rozeznat tvar, který mu nové světlo ukazovalo, ale slovo, které ho v tu chvíli napadlo, zcela jasně hořelo. Talisman!“ *Západní pobřeží říkáš?*“

„Samozřejmě, že říkám.“ Richard si Jacka zvláštním způsobem přeměřil. „Jacku, začínáš hluchnout?“

„Ne,“ odpověděl Jack. *Springfield býval jedním ze tří nebo čtyř amerických železničních opraváren...*

„Ne, jsem v pořádku.“ *Jako první viděl přínos dopravy k západu...*

„No, vypadal jsi na chvíli pěkně legračně.“

Byl, můžeme říci, prvním, kdo viděl přínos dopravy železnicí do Pustin.

Jack s naprostou jistotou věděl, že je Springfield stále velmi důležitým bodem, snad dopravním centrem. Proto tady možná tak dobře fungovala Morganova kouzla.

„Bylo tady uhlí, přepraviště, točny, *garáže* pro nákladní vagóny a asi miliarda mil kolejí i vedlejších kolejí,“ vysvětloval Richard. „Celé místo Thayerovy školy bylo tehdy zastavěné. Když na jakémkoliv místě budeš kopat pár stop pod povrch trávníku, najdeš uhlíky, kusy kolejnic a všechny možné takové věci. Ale vše, co se do dnešní doby zachovalo, je ta malá budova. Depo. Samozřejmě to nikdy skutečné depo nebylo, budova je moc malá, to vidí každý. Byl to hlavní úřad, kde vykonávali svou práci výpravčí a náčelník stanice.“

„Ty jsi o tom ale, sakra, informovanej,“ řekl Jack téměř automaticky - mozek mu zaplavilo to divoké, nové světlo.

„Je to součástí tradic Thayerovy školy,“ vysvětlil Richard jednoduše.

„K čemu se teď používá?“

„Je tam malé divadlo. Účinkuje v něm dramatický kroužek, ale ten nebyl v posledních několika letech příliš aktivní.“

„Myslíš, že je zamčené?“

„Proč by měl někdo zamykat depo?“ zeptal se Richard. „Je tam jen pár starých kulis z představení *Fantastických* z roku 1979 a o ty by asi zloději neměli zájem.“

„Takže tam můžeme jít?“ „Myslím, že ano. Ale proč - “

Jack ukázal na dveře za pingpongovými stoly. Co je tam?“ „Automaty. Mikrovlnka na mince, ohřívá svačiny a mražené večere Jacku - “

„Pojď.“

„Jacku, zdá se mi, že se mi zase vrací horečka.“ Richard se slabě usmál. „Možná bychom tady měli chvíli zůstat. Můžeme si na noc lehnout na pohovky.“

„Vidíš ty hnědé fleky na zdech?“ zeptal se Jack vážně a ukázal prstem.

„Ne, bez brejlí samozřejmě ne!“

„No, ale jsou tam. A asi tak za hodinu se z nich začnou líhnout ti bílí brouci - “

„Dobrá,“ vyhrkl Richard rychle.

Automaty smrděly.

Jackovi se zdálo, jako by se uvnitř všechno zkazilo. Sýrové crecry Doritos, Jax i smažené vepřové plátky pokrývala modrá plíseň. Z přední desky stroje Dej - sy kornout pomalu vytékaly potoky rozteklé zmrzliny.

Jack přitáhl Richarda k oknu. Vyhlédl ven. Odtud viděl depo zcela jasně. Za ním se táhla ohrada z řetězu a služební silnice, která vedla z prostor

školy.

„Za pár vteřin budeme venku,“ zašeptal Jack. Odemkl okno a zdvihl ho.

Tato škola existuje, protože viděl Andrew Thayer možnosti... Vidiš ty možnosti, Jacky!

Zdálo se mu, že možná vidí.

„Jsou tam někteří z těch lidí?“ zeptal se Richard nervózně.

„Ne,“ odpověděl Jack a jen zběžně se rozhlédl. Jestli tam jsou, nebo ne, ve skutečnosti už nebylo důležité.

Jedním ze tří nebo čtyř amerických železničních opraváren... *Jmění z železniční dopravy... Většinou na Západní pobřeží... Jako první viděl přínos dopravy k západu... K západu... K západu...*

Z okna se dovnitř nahrnula hustá, bahnitá směs pachů odlivových jezírek a smradu odpadků. Jack přehodil jednu nohu přes rám okna a uchopil Richarda za ruku. „Pojď,“ vyzval ho.

Richard se stáhl, obličej strachem protažený a skleslý.

„Jacku... já nevím...“

„To místo se rozpadá na kusy,“ zašeptal Jack. „A pěkně brzy se to tady bude hemžit brouky. Tak pojď. Někdo mě uvidí sedět v okně a ztratíme jedinou šanci, jak odtud jako pár myší proběhnout.“

„Ničemu z toho nerozumím,“ zakňučel Richard. „Nechápu, co se to tady, ksakru, děje!“

„Drž hubu a pojď,“ napomenul ho Jack. „Nebo tě tady nechám, Richarde. Vážně slibuji, že to udělám. Mám tě rád, ale moje matka umírá. Nechám tě tu, ať se postaráš sám o sebe.“ Richard pohlédl do Jackova obličej a i bez brýlí poznal, že Jack mluví pravdu. Uchopil ho za ruku. „Bože, to mám ale strach,“ zašeptal.

„Přidávám se do klubu,“ řekl Jack a vystrčil ho ven. Jeho vlastní nohy dopadly na zablácený trávník jen o vteřinu později. Richard skočil hned vedle něho.

„Přejdeme k depu,“ zašeptal Jack. „Odhaduju to asi na padesát yardů. Jestli je odemčené, půjdeme dovnitř a zkusíme se tam schovat. Jestli ne, můžeme se schovat po straně Nelsonova domu. Jakmile si budeme jistí, že nás nikdo neviděl a mít klid - “

„Vyrazíme k ohradě.“

„Správně. Možná budeme muset skočit, ale na to teď nemysli. Služební silnice. Věřím, že jestli po ní unikneme z Thayerovy školy, všechno bude zase v pořádku. Jakmile urazíme po silnici čtvrt míle, můžeš se otočit přes rameno a uvidíš světla kolejí a knihovny jako vždy, Richarde.“

„To by bylo skvělé,“ odpověděl Richard smutně, až to lámalo srdce.

„O.K., jsi připravený?“

„Asi jo,“ odpověděl Richard.

„Utíkáme k depu. Drž se zdi na téhle straně. Skloň se, ať tě kryjí keře. Vidiš je?“

„Ano.“

„O.K.... Jdeme na to!“

Vystřelili z Nelsonova domu a bok po boku prchali k depu.

Byli již dále než za polovinou, z úst jim vycházel jasně bílý dech, chodidla bušila do bahnité země, když se rozezněly nepřijemným, *vrzavým* zvukem zvony kaple. Odpověděl vyjící sbor psů.

Vrátili se, všichni ti bývalý prefekti se vrátili. Jack tápal po Richardovi a našel jeho ruku, která hledala Jacka. Obě ruce se spojily.

Richard vykřikl a snažil se ho strhnout nalevo. Jeho ruka Jacka tak pevně sevřela, až o sebe bolestivě zapraskaly kosti. Za depem se objevil štíhlý, bílý vlk - předseda Sdružení vlků - a rychle se k nim blížil. Jack si pomyslel, že to musí být ten starý muž z limuzíny. Následovali ho další vlci a psi... a Jack si v tu chvíli s nepřijemnou jistotou uvědomil, že někteří z nich nejsou skutečnými psy, někteří připomínali polotransformované chlapce, někteří vzrostlé muže - předpokládal, že učitele.

„Pan Dufrey!“ zaječel Richard a ukázal volnou rukou (*sakra, na někoho, kdo ztratil brýle, vidiš pěkně dobře, Richie*, pomyslel si Jack bláznivě). Pan Dufrey! Pane Bože, to je pan Dufrey! Pan Dufrey! Pan Dufrey!“

Tehdy se Jack poprvé a naposledy setkal s ředitelem Thayerovy školy, malým, starým mužem s šedými vlasy, velkým zahnutým nosem a vysušeným chlupatým tělem. Svižně utíkal po čtyřech s ostatními psy a chlapeci, na hlavě mu opile poskakovala sem a tam školní čepička a odmítala spadnout na zem. Šklebil se na Jacka a Richarda, jeho dlouhý, žlutými nikotýnovými skvrnami pokrytý jazyk se kymácel a vystřeloval z úst.

„Pan Dufrey! Pane Bože! Pane Bože! Pan Dufrey! Pan Dii - “

Táhl Jacka silněji a silněji doleva. Jack byl větší, Richard ho ale svíral s naprostou panikou. Vzduchem se rozezněly výbuchy. Odporný pach odpadků houstl a houstl. Jack slyšel měkké čvachtání a pleskání bahna, které proudilo ze země. Bílý vlk, který vedl celou smečku, rychle zkracoval vzdálenost a Richard se snažil uprchnout z jeho dosahu, snažil se je odtáhnout k ohradě. Byl to správný, ale zároveň špatný postup. Špatný, neboť oni se potřebovali dostat do depa, ne k ohradě. To bylo nejdůležitějším místem. Nejdůležitějším místem, protože bývalo jedním ze tří nebo ze čtyř největších amerických železničních opraváren. Andrew Thayer jako první viděl přínos dopravy k západu, protože Andrew Thayer viděl tu možnost a Jack Sawyer tu možnost teď viděl také. Všechno to byla pouhá intuice, Jack ale pomalu začínal věřit, že v základních otázkách může věřit jedině vlastní intuici.

„Pust' svého cestujícího, Sloate!“ vrčel Dufray. „Pust' svého cestujícího, je pro tebe moc hezký!“

Kdo je to ale cestující? Na to myslel Jack v těch posledních několika vteřinách, kdy se ho Richard snažil slepě strhnout na druhou stranu a Jack ho přinutil běžet k směsici podvrátáků, chlapců a učitelů, kteří následovali bílého, velkého vlka k depu. *Řeknu ti, kdo je to cestující. Cestující je člověk, který cestuje. Odkud takový cestující vyjíždí? No přeci z depa...*

„Jacku, kousne nás!“ zařval Richard.

Jeden z vlků předhonal Dufreya a vrhl se na ně s čelistmi rozevřenými jako Připravená past. Z druhé strany zaznělo hluboké zapraskání a Nelsonův dům se rozlomil jako prohnitý meloun.

Teď začal dřít Richardovy kosti Jack, svíral ho pevněji a pevněji a pevněji. Nocí zněly šílené zvony, zářily benzínové bomby a praskaly ohňostroje.

„Drž se!“ vykřikl. „Drž se, Richarde, jedeme!“

Měl čas, aby si pomyslel: *ted' se vše obrátilo, ted' je Richard mým stádem, mým cestujícím. Bůh nám oběma pomáhej.* „Jacku, co se to děje?“ zaječel Richard. „Co to děláš? Nech toho! NECH TOHO! NECH -“

Richard ječel dál, Jack už ho ale neslyšel - pocit plíživé zkázy se náhle a triumfálně v jeho mozku rozskočil jako černé vejce a jeho myšlenky zaplavilo světlo - světlo a naprostá čistota vzduchu. Vzduch působil tak čistě, že člověk cítil, když někdo ve vzdálenosti půl míle ze své zahrady vytáhl ředkvičku. Najednou cítil, že by se dokázal odrazit a přeskočit celé nádvoří... letět jako muži s připevněnými umělými křídly na zádech.

Ach, všude kolem bylo světlo a čistý vzduch nahradil ten odporný puch odpadků a pocit, že putuje temnou prázdnotou. Na chvíli vše vypadalo jasně a zářivě, na chvíli se vše proměnilo v duhu, duhu, duhu.

Jack tedy skočil znovu do Teritorií, tentokrát ve chvíli, kdy se stěmhlav řítit degenerovanou půdou Thayerovy školy, kdy vzduch naplňoval zvuk rozbitých zvonů a vrčení psů.

Tentokrát s sebou přitáhl syna Morgana Sloata, Richarda.

Mezihra

SLOAT Z TOHOTO SVĚTA / MORGAN Z ORRISU V TERITORIÍCH (III)

Krátce po sedmé hodině ráno následujícího dne po Jackově a Richardově skoku z Thayerovy školy, zajel Morgan Sloat k obrubníku u hlavní brány školního areálu. Zaparkoval na místě označeném JEN PRO TĚLESNĚ POSTIŽENÉ. Lhostejně se na ceduli podíval, sáhl do kapsy, vytáhl ampulku s kokainem a dal si dávku. V příštích okamžicích svět nabral barvu a energii. Kokain byl dokonalý. Přemýšlel, zda bude růst v Teritoriích a zda tam bude mít daleko silnější účinky.

Gardener probudil Sloata osobně v Beverly Hills ve dvě hodiny ráno a sdělil mu, co se stalo - tehdy byla ve Springfieldu půlnoc. Gardenenův hlas se třásl. Zjevně měl strach, že Morgan vybuchne a začne zuřit, že mu Jack Sawyer unikl o méně než jednu hodinu.

„Ten kluk... ten špatný, špatný kluk...“

Sloat ale nevybuchl. Ve skutečnosti se cítil neobyčejně vyrovnaně. Cítil v sobě předurčení, které vycházelo z části jeho osobnosti - o které uvažoval jako o „vlastním Orrisovství“(nepochopené slovní hříčce na majestátnost).

„Bud' zticha,“ utišil ho Sloat. „Budu tam, jakmile budu moci. Zůstaň tam, baby.“

Přerušil spojení, než mohl Gardener ještě něco říci, a ulehl zpět na postel. Zkřížil ruce na břicho a zavřel oči. Následovala chvilka beztlíže... pouhá chvilka... pak ucítil pod sebou pohyb. Uslyšel zapraskání kožených popruhů, sténání a chřestění hrubých, železných pružin, kletby řidiče.

Otevřel oči jako Morgan ž Orrisu.

Jeho první reakcí bylo jako vždy naprosté nadšení: kokain v tu chvíli připomínal dětský aspirin. Hrud' se mu zúžila, váha snížila. Puls srdce Morgana Sloata se pohyboval mezi 85 úderů za minutu a 120, když byl rozčilený. Orrisův málokdy přesáhl 65. Oči Morgana Sloata vykazovaly vidění 20/20, oči Morgana z Orrisu byly ještě lepší. Viděl a sledoval každou malinkou prasklinu na stěně kočáru, dokázal se kochat pohledem na jemnost síťovaných záclonek, které plápolaly v oknech. Kokain ucpal Sloatův nos a otupil jeho čich, Orrisův nos byl ale naprosto čistý a neomylně rozeznával prach, půdu i vzduch, jako by dokázal vycítit a zhodnotit každou molekulu.

Za sebou zanechal prázdnou dvojitou postel s vytlačeným tvarem vlastního nemotorného těla. Zde seděl na lavičce měkčí než jakékoliv sedadlo Rolls - royce, uháněl na západ ke konci Pustin, k místu zvanému Depo v Pustinách. K muži, který se jmenoval Anders. Vše si uvědomoval, věděl přesně, kde je, neboť v jeho mozku stále žil Orris, hovořil k němu jako může hovořit pravá část mozku při denních snech k rozumné, levé polovině. Hovořil tichým, ale naprosto jasným hlasem. Sloat mluvil s Orrisem na některých cestách, kdy Orris migroval do míst, která pojmenoval Jack jako Americká Teritoria, úplně stejným, neslyšitelným tónem. Když někdo migruje a vstupuje do těla vlastního dvojníka, výsledkem je přátelské obsazení. Sloat četl o mnohem silnějších případech, a ačkoliv ho to příliš nezajímalo, domníval se, že ubohé, nešťastné, postižené chudáky napadli šílení cestovatelé z jiných světů - možná je přivedl k šílenství sám americký svět. Zdálo se to víc než pravděpodobné. Když poprvé několikrát skočil, pokaždé to s ním zamávalo, ačkoliv Orris byl v tu chvíli nejen vystrašen, ale i divoce vzrušen.

Kočár mohutně poskočil. V Pustinách člověk putuje po silnicích, jaké jsou, a děkuje bohu, že tudy vůbec vedou. Orris se na sedátku zavrtěl a ve zdeformované noze se ozvala tupá bolest.

„Jeďte rovně, hrom do vás,“ zabrblal si řidič nahoře. Bič zasvištěl a zapraskal. „Jeďte, vy synové chcíplých děvek! Jeďte!“

Sloat se usmál a ucítil radost, že se sem vrátil, i když jen na několik chvil. Už zjistil, co potřeboval vědět. Orrisův hlas mu to našeptal. Kočár dorazí do Depa v Pustinách - Thayerovy školy na druhém světě - někdy k ránu. Jestli se zdrželi, možná je tam chytí. Jestli ne, čekají je Spálené země. Představa, že je teď Richard s tím Sawyerovic spratkem, ho bolela a přiváděla k nepřičetnosti. Jestli je ale taková oběť nutná... ano, Orris ztratí syna a přežije.

Jediná věc, která dosud udržovala Jacka naživu, byla jeho bláznivá, osamocená povaha. Jestli ten kluk skočil, ocitne se v podobném místě, z jakého zmizel. Sloat ale vždy přestal existovat na Orrisově místě, jež mohlo ležet míle daleko od místa, kam se potřeboval dostat... jako například teď. Na odpočívadle měl štěstí, Sawyer měl ale větší.

„Tvé štěstí ti velmi brzy dojde, můj malý příteli,“ řekl Orris. Kočár znovu divoce poskočil. Zašklebil se, pak usmál. Jestli nic jiného, situace se zjednodušovala, přestože závěrečná konfrontace začínala mít širší a hlubší dopady.

Dost.

Zavřel oči a zkrřížil ruce. Na chvíli ucítil ve zdeformované noze další bodnutí tupé bolesti... a když oči otevřel, díval se na strop svého pokoje. Jako vždy ho na chvíli ohromily přebytečné kilogramy, srdce překvapil dvojitý tep.

Postavil se na nohy a zavolal na letiště Západního pobřeží. O sedmdesát minut později opouštěl LAX. Při Learově prudkém a náhlém startu se cítil jako vždy - jako s letlampou pevně přivázanou k zadku. V 5.50 středozemního času přistáli ve Springfieldu. V tu chvíli se v Teritoriích blížil Orris k Depu v Pustinách. Sloat si pronajal sedan Hertz a vyrazil. Americké cestování má své výhody.

Vylezl z auta právě ve chvíli, kdy se rozezněly ranní zvony. Vstoupil na půdu Thayerovy školy, odkud právě nedávno zmizel jeho syn.

Všechno okolo připomínalo brzké ráno pracovního dne v Thayerově škole. Zvony hrály běžnou ranní melodii, trochu klasickou, vzdáleně připomínala „tadam“, ale nedala se příliš jasně rozeznat. Okolo Sloata procházeli studenti a pokračovali na cestě do jídelny nebo k ranní rozcvičce. Byli snad o trochu tišší než jindy, vypadali bledě a poněkud omámeně, jako by se jim všem zdál neklidný sen.

Ten se jim samozřejmě zdál, pomyslel si Sloat. Na chvíli se zastavil před Nelsonovým domem a zamyšleně si ho prohlížel. V zásadě si neuvědomovali, do jaké míry jsou všichni neskuteční jako všechna stvoření, která žijí na místech mezi světy. Obešel roh a sledoval údržbáře, který sbíral roztržštěné sklo ze země jako bezcenné diamanty. Za jeho ohnutými zády spatřil Sloat Nelsonovu halu, kde většinou seděl tichý Albert Kousek a tupě zíral na kreslené filmy Bugs Bunny.

Sloat se vydal směrem k Depu a vzpomínal, jak poprvé Orris skočil do tohoto světa. Vzpomínal na ty chvíle s nostalgií, která se mu později zdála naprosto groteskní - vždyť tehdy téměř zemřeli. Oba téměř zemřeli. To bylo

ale v polovině padesátých let a on sám byl teď uprostřed padesátky. V celém světě byl teď velký rozdíl.

Vracel se tehdy z kanceláře, slunce nad Los Angeles klesalo do oparušpinavě purpurové barvy a kouřem poskvrněné žluté. Tehdy ještě smog v L. A. tolik nezhoustl. Stál na Sunset Boulevard a pozoroval reklamní plakát, který propagoval novou desku Peggy Lee. Náhle ucítil v mozku chlad Jako by se mu najednou otevřel v podvědomí pramen a začal chrlit něco cizího, podivného, co připomínalo... připomínalo...

(semeno)

...no, nevěděl přesně, co to připomíná. Brzy se ale ten pocit změnil ve vřelé poznání a Morgan si uvědomil, že je to *on*, Orris. Tehdy se všechno lehce otevřelo jako tajná vrátka ve vlastních pantech - knihovna na jedné straně, chippendalský stůl na druhé, oba kusy nábytku perfektně zapadly do atmosféry pokoje. A byl to Orris, kdo seděl za volantem Forda s jako kulka špičatým předkem z roku 1952; Orris, kdo měl na sobě dvoudílný hnědý oblek a vázanku Johna Penskeho; Orris, kdo si rukou sahal do rozkroku, ne kvůli bolesti, ale kvůli nepříjemné zvědavosti; Orris, který samozřejmě nikdy trenýrky nenosil.

Vzpomněl si na chvíli, kdy najel Ford téměř na chodník a kdy Morgan Sloat - jen jako kus podvědomí - převzal tuto část celé operace a Orris se opět ocitl na svobodě. Na vše valil oči, téměř šlel nadšením. A to, co z Morgana Sloata zůstalo, prožívalo stejné nadšení. Prožíval nadšení člověka, který předvádí poprvé příteli svůj nový domov a zjišťuje, že se mu líbí stejně jako jemu samotnému.

Orris zajel do Tlust'ochova Drive - in a po chvíli hraní s neznámými, papírovými Morganovými penězi si objednal hamburger, hranolky a čokoládovou zmrzlinu. Slova mu plynula klidně z úst - prýštila z podvědomí jako prýštilá voda ze studny. Orrisovo první ochutnání hamburgera bylo váhavé... potom zhltnul zbytek rychlostí, jakou hltal Vlč svého prvního Chlapáka. Jednou rukou si cpal do úst hranolky, druhou ladil rádio a hledal lákavé rytmy popu a Perryho Coma a nějakého velkého orchestru, počátky rhythm and blues. Hodil do sebe čokoládu a objednal si vše ještě jednou.

Uprostřed druhého hamburgera začalo být Orrisovi i Sloatovi špatně od žaludku. Smažené cibulky náhle působily příliš silně, příliš pronikavě, cele místo náhle zaplavil pach výfukových plynů aut. Začaly ho šíleně svědět ruce. Strhl kabát dvoudílného obleku (druhá čokoláda, tentokrát mocca, odletěla bez použití stranou. Na sedadlo Fordu dopadly kapky ledu) a pohledl na něj. Utvořily se tam ošklivé, červené skvrny s rudými středy, které se dál šířily. Stáhl se mu žaludek a vyklonil se z okénka. Ještě když zvracel na připevněný táč, ucítil, jak ho Orris opouští, jak se vrací zpět do vlastního světa...

Mohu vám nějak pomoci, pane?"

Hmmmm?" Vyuřili ho ze vzpomínek. Sloat se rozhlédl. Stál před ním vysoký, blondatý chlapec - zjevně student z vyššího ročníku. Měl na sobě uniformu, perfektní modré, flanelové sako přes košili s otevřeným límcem a oprané lewisky.

Odhrnul si z omámených očí vlasy se zasněným výrazem. „Jmenuji se Etheridge, pane. Jen mě napadlo, jestli bych vám mohl něčím pomoci. Vypadáte... že jste se ztratil.“

Sloat se usmál. Chtěl říct, že tomu tak není - *ne, tak vypadáš ty, můj příteli*. Všechno je v pořádku. Sawyerovic spratek je stále na svobodě, Sloat ale ví, kam směřuje, a to znamená, že je Jacky vlastně na řetězu. Je neviditelný, přesto to je pořád řetěz.

„Ztratil jsem se ve vlastní minulosti. Toť vše,“ odpověděl. „Staré doby. Nejsem tady cizincem, pane Etheridge, jestli si s tím děláte starosti. Můj syn tady studuje. Richard Sloat.“

Etheridgovy oči se ještě na chvíli zasnily, vypadaly zmateně a ztraceně. Pak se znovu rozjasnily. „Jasně, Richard!“ zvolal.

„Půjdu za chvíli k řediteli. Jen jsem se chtěl rozhlédnout nejdříve okolo.“

„No, tak je to asi správné.“ Etheridge se podíval na hodinky. „Mám teď ráno výuku, jestli jste tedy v pořádku...“

„Jsem v pořádku.“

Etheridge pokýval hlavou a mlhavě se usmál. Pak vyrazil po svých.

Sloat ho sledoval a potom začal zkoumat půdu mezi Nelsonovým domem a místem, kde stál. Znovu si všiml rozbitého okna. Přímá trefa. Bylo jasné - více než jasné - že někde mezi Nelsonovým domem a

osmihrannou, cihlovou budovou migrovali dva kluci do Teritorií. Kdyby chtěl, mohl se vydat za nimi. Jen vstoupit dovnitř (na dveřích nebyl žádný zámek) a zmizet. Objevit se na místě, kde se teď nalézá Orrisovo tělo. Bylo by to někde blízko, možná těsně před samotným správcem Depa. Žádné nesmysly o migrování do místa, které může ležet stovky mil daleko od cíle určené v teritoriální geografii a žádné nesmysly o dopravním prostředku na jejich překonání kromě vozu nebo v horším případě na stehnech osla, jak říkával jeho otec.

Chlapci budou se vši pravděpodobností už pryč ve Spálených zemích.

Jestli ano, Spálené země to s nimi skončí. A dvojník Sunlighta Gardenera. Osmond, dokáže z Anderse vymáčkout všechny informace, které ukrývá. Osmond a jeho obludný syn. Nemusí vůbec migrovat.

Mohl by se akorát podívat. Pro potěchu a pro radost stát se znovu Orrisem, i když jen na několik vteřin. A samozřejmě se ujistit. Jeho celý život byl od dětství založen na ujišťování se.

Ještě jednou se rozhlédl, aby se ujistil, že Etheridge zmizel, pak otevřel dveře Depa a vstoupil dovnitř. Přivítal ho starý, temný, neuvěřitelně nostalgický pach - pach starého makeupu a plátěných kulis. Na chvíli se mu zdálo, že provedl ještě něco podivuhodnějšího než samotné migrování. Zdálo se mu, že se přesunul zpět časem do školních dnů, kdy byli s Philem Sawyerem divadlem posedlí studenti.

Pak se mu oči přizpůsobily šeru a Sloat rozeznal neznámé, téměř sentimentální kulisy - sádrou bustu Pallase na představení *Havrana*, přehnaně zlacenou ptačí klec a knihovnu plnou falešných knih. Vzpomněl si, že Thayerovu školu navštívil pod záminkou prohlídky divadla.

Na chvíli se zastavil a hluboce vdechoval okolní prach. Obrátil oči k jedinému, nejasnému slunečnímu paprsku, který procházel malým okénkem. Světlo se zachvělo a náhle nabralo hluboce zlatou barvu, barvu světla lamp. Je v Teritoriích. Přesně tak, je v Teritoriích. Na chvíli ucítil závratné nadšení nad rychlostí změny. Většinou následovala pauza, pocit klouzání z jednoho místa na druhé. Ta odmlka musela přímo souviset se vzdáleností fyzických těl jeho já - Sloata a Orrise. Jednou migroval z Japonska, kde vedl obchodní jednání s Shawovými bratry kvůli příšernému románu o hollywoodských hvězdách, které ohrožuje šílenný Ninja. Pauza se tehdy natáhla natolik, až dostal strach, že se provždy ztratil v nějakém prázdném, nehmatatelném očištění, který pluje mezi oběma světy. Tentokrát je ale blízko... tak strašlivě blízko! Pomyslel si, že je to jako těch několik chvil,

(zdálo se to Orrisovi)

kdy muž i žena dosáhnou orgasmu přesně ve stejnou chvíli a společně zemřou.

Vůni vyschlé barvy a plátna nahradila jasná, příjemná vůně teritoriálního hořícího oleje. Lampa na stole plápolala a vypouštěla tmavé membrány kouře. Po jeho levici stál stůl, na hrubých talířích osychalo jídlo. Na třech talířích.

Orris postoupil vpřed, jako vždy táhl za sebou znetvořenou nohu. Naklonil jeden z talířů a nechal plápolat ve světle lampy roztančit po olejových skvrnách. *Kdo z něho jedl? Byl to Anders, nebo Jason, nebo Richard... byl by Rushtonem, kdyby můj vlastní syn žil?*

Rushton se utopil při koupání v rybníce nedaleko Velkého domu. Měli tehdy piknik. Orris a jeho manželka se opili velkým množstvím vína. Slunce

Žhnulo. Chlapec, trochu odrostlejší mimino, dřímá. Orris se se ženou milovali a potom společně také v příjemném odpoledním slunečním světle usnuli. Probudily ho dětské výkřiky. Rushton se vzbudil a zašel dolů k vodě. Dokázal trochu plavat jako psík, akorát tolik, aby se dostal z hloubky, než zpanikaří. Orris přivrávorá k vodě, ponořil se do ní a plaval k místu, kde sebou malý chlapec házel, jak jen dokázal nejrychleji. Ta jeho noha, jeho zpropadená noha. Ta ho zklamala a pravděpodobně stála život jeho syna. Když k němu doplaval, už se potápěl. Orris ho dokázal chytit za vlasy a vytáhnout na břeh... v tu chvíli byl ale Rushton už modrý a mrtvý.

Margareta zemřela o šest týdnů později vlastní rukou.

O sedm měsíců později se málem utopil Sloatův vlastní mladý synek ve westwoodském bazénu YMCA při výuce mladých plavců. Vytáhli ho z vody modrého a mrtvého jako Rusthona... plavčík ale použil dýchání z úst do úst a Richard Sloat se vzpamatoval.

Bůh zatlouká své hřeby, pomyslel si Orris a v tu chvíli ho hluboké, hlasité chrápání upozornilo, že není sám.

Na slaměném lůžku v koutě ležel Anders, správce Depa, suknicí hrubě vytaženou nad krátké kalhoty. Poblíž se válel převrácený hliněný džbán od vína. Většina vína se mu rozlila do vlasů.

Znovu zachrápal, pak zasténal, jako by ho trápily těžké sny.

Žádné těžké sny nemohou být tak špatné, jakou budeš mít budoucnost, pomyslel si Orris ponuře. Přistoupil o krok blíž, okolo jeho postavy se rozvlnil dlouhý kabát. Bez lítosti pohlédl na Anderse.

Sloat dokázal vraždy plánovat, ale byl to Orris, kdo znovu a znovu migroval, aby samotné skutky vykonal. Byl to Orris ve Sloatově těle, kdo se pokoušel udusit malého Jacka Sawyera polštářem, zatímco vzadu vykřikoval a vykřikoval komentátor zápasu. Orris dohlížel na zavraždění Phila Sawyera v Utahu (stejně jako dohlížel na zavraždění Philova protějšku, člena sněmovny a prince Philipa Sawtelleho v Teritoriích).

Sloat toužil po krvi, přesto na ni byl stejně alergický jako Orris na americkou stravu a americký vzduch. Skutky, které Sloat plánoval, vždy vykonával Morgan z Orrisu, kdysi pojmenovaný jako Morgan Bušící noha.

Můj syn zemřel, jeho pořád žije. Sawyerův syn zemřel, Sawyerův stále ještě žije. Takovým věcem se dá ale pomoci. Pomůžeme jim. Nedostanete Žádný Talisman, moji hodní malí přátelé. Dostanete se do radioaktivní verze Oatley a vyrovnáte rovnováhu smrti. Bůh zatlouká své hřeby.

„A jestli to neudělá Bůh, buďte si jisti, že já ano,“ dodal nahlas.

Muž na podlaze znovu zasténal, jako by to slyšel. Orris postoupil k němu o další krok, možná ho chtěl kopancem probudit. Pak naklonil hlavu ke straně. V dálce zaslechl klapot kopyt, slabé vrzání a cinkání postrojů, hrubé výkřiky honáků.

To bude tedy Osmond. Správně. Ať se Osmond postará o svou práci. Neměl o vyslýchání opilého muže ani ten nejmenší zájem. Věděl přesně, k čemu se bude muset přiznat.

Orris se odvrátil ke dveřím, otevřel je a vyhlédl do překrásného, broskvemi zbarveného teritoriálního úsvitu. Odtamtud, ze směru svítání, přicházely zvuky blížících se jezdců. Chvilí se ještě kochal překrásným žářem, pak se znovu obrátil k západu, kde měla obloha stále ještě barvu čerstvé modřiny. Zem byla tmavá... výjimku tvořilo první sluneční světlo, které se odrazilo od jasných dvojitych čar.

Chlapci, odešli jste na smrt, pomyslel si Orris s uspokojením... pak ho napadla ještě jedna myšlenka, která jeho uspokojení mnohonásobně zvětšila: ke smrti už možná došlo.

„Dobrá,“ řekl Orris a zavřel oči.

O chvíli později svíral Morgan Sloat kliku dveří malého divadla Thayerovy školy a otvíral oči. Plánoval, že se vydá zpět k Západnímu pobřeží.

Možná nadešla chvíle vydat se na malý výlet pamětí, pomyslel si. Do kalifornského města se jménem Point Venuti. Možná nejdřív ale výlet k východu - návštěva královny - a potom...

„Mořský vzduch,“ řekl Pallasově bustě, „mi udělá dobře.“

Ukryl se znovu dovnitř, dal si další dávku z malé ampulky v kapse (ted' už si téměř nevnímal pach plátna a makeupu), a takto posilněn vyrazil z kopce dolů k autu.

ČTVRTÁ ČÁST: TALISMAN

Třicátá čtvrtá kapitola

ANDERS

Jack si náhle uvědomil, že ačkoliv ještě běží, nohy se mu již pohybují ve vzduchu jako postavičky z kresleného filmu, která má ještě čas několikrát sebou zamrskat a pak se zřítí do dva tisíce stop hluboké propasti. Tady to ale dva tisíce stop nebylo. Měl akorát čas, aby si uvědomil, že země zmizela. Pak padal čtyři nebo pět stop a stále při tom běžel. Klopýtl a nebyť Richarda, který do něj narazil, zůstal by stát. Oba upadli.

„Pozor, Jacku,“ křičel Richard. Zjevně se vlastní radou neřídil nebo měl pevně zavřené oči. „Pozor na vlka! Pozor na pana Dufreya! Pozor na -“

„Nech toho, Richarde!“ Ty srdceryvné výkřiky ho vyděsily víc než cokoli předtím. Richard připomínal šílence. Naprostého šílence. „Nech toho, budeme v pořádku!“

„Pozor na Etheridge! Pozor na brouky! Pozor, Jacku!“

„Richard, jsou pryč! Rozhlédni se, u Jasona!“ Jack ještě neměl ani chvíli, aby to udělal sám, věděl ale, že to dokázali. Vzduch byl klidný a voněl, noc naprosto tichá, mírný větřík požehnaně teplý.

„Pozor, Jacku! Pozor, Jacku! Pozor, pozor -“

Jako špatná ozvěna se mu v hlavě rozezněli psi chlapci před Nelsonovým domem, jak sborově volají: *pro - bud' - se, pro - bud' - se, pro - bud' - se! Prosním, prosním, prosním!*

„Pozor, Jacku!“ kňučel Richard. Měl obličej zabořený v zemi a připomínal nadšeného muslima, který se chce přiblížit Aláhovi. „POZOR! VLK! MAZÁCI! ŘEDITEL! POZO -“

Vyděšen představou, že se Richard skutečně zbláznil, prudce zdvihl přítelovu hlavu za límec a udeřil ho do obličeje. Richardova slova na místě zmlkla. Zíral na Jacka s otevřenými ústy a Jack spatřil, jak se na jeho bledé tváři objevuje obrys jeho vlastní ruky nejasné rudé tetování. Stud nahradila silná zvědavost dozvědět se, kde jsou. Spatřil světlo. Jinak neviděl žádný jiný záchytný bod.

Z jeho nitra *zazněla* částečná odpověď - jistá a nevyvratitelná... alespoň pokud šlo o tuto otázku.

Pustiny, Jacky. Jsi teď v Pustinách.

Než o tom mohl ale začít rozvažovat, musel se pokusit přivést Richarda do normálního stavu.

„Jsi v pořádku, Richie?“

Richard ho sledoval s tupým, zraněným výrazem překvapení ve tváři. „Ty jsi mě praštil, Jacku.“

„Dal jsem ti facku. To se má s hysterickými lidmi dělat.“

„Já ale nebyl hysterický! Já jsem nikdy hysterický nebyl v celém svém ži -“ Richard se odmlčel, vyskočil na nohy a divoce se začal rozhlížet. „Vlk! Musíme si dát pozor na vlka! Jestli převezeme ohradu, nedostane se za námi!“

Ihned by se rozběhl do temnoty a zamířil k řetízkovému plotu, který teď stál v jiném světě, kdyby ho Jack neuchopil a nepřidržel.

„Vlk je pryč, Richarde.“

„Hm?“

„Dokázali jsme to.“

„O čem to mluvíš -“

„O Teritoriích, Richarde! Jsme v Teritoriích! Skočili jsme na drahou stranu!“ *A ty jsi mi málem vyrval moji blbou ruku z kloubu, ty nedůvěřivče*, pomyslel si Jack a mnul si přitom cukající rameno. *Až příště potáhnu s sebou někoho dalšího, najdu si opravdu malé dítě, které ještě pořád věn v Ježíška a velikonočního králická.*

„To je směšné,“ odpověděl Richard pomalu. „Takové věci jako Teritoria neexistují, Jacku.“

„Jestli ne,“ prohlásil Jack vážně, „proč ti potom ten veliký, bílý vlk neukousl prdel? Nebo tvůj vlastní, zatracený ředitel?“

Richard se k Jackovi obrátil, otevřel ústa, aby něco řekl, a zase je zavřel. Rozhlédl se s trochu větší pozorností (Jack tomu alespoň věřil). Jack udělal to samé a nasál do sebe teplotu a čistotu okolního vzduchu. Každou chvíli se mohl přihnát Morgan se svými zástupy nechutných šílenců, nedokázal ale odolat a musel se oddat čistě zvířecí radosti z návratu.

Stáli uprostřed pole. Vysoké, nažloutlé obilí s chlupatými klasy - ne žito, ale něco podobného; určité zrno k jídlu - se táhlo všemi směry do noci. Teplý vítr na něm čeřil tajemné, ale krásné vlny. Vpravo stála na nízkém vršíčku dřevěná budova, vpředu visela na tyči lampa. Uvnitř skleněného stínítka hořel tak jasně žlutý plamen, že se do něho nemohl člověk ani podívat. Jack si všiml, že budova má osmiúhelníkový půdorys. Oba chlapci se objevili v Teritoriích na nejzazší hranici kruhu světla, jež lampa vrhala. Na opačné straně kruhu se táhlo něco kovového, něco, co odrazilo a tříštilo světlo lampy. Jack přivřel ve slabém, stříbrném žáru oči... a pak pochopil. Necítil v tu chvíli údiv, ale pouhé naplnění očekávání. Jako by do sebe zapadly dva velmi obrovské díly skládky - jeden v amerických Teritoriích a druhý tady. Teď se zcela dokonale spojily.

Byly to koleje. Přestože nedokázal v temnotě rozeznat jejich směr, věděl, kudy povedou:

Na *západ*.

„Tak pojď,“ vyzval ho Jack.

„Nechci tam nahoru,“ odpověděl Richard.

„Proč ne?“

„Děje se moc praštěných věcí.“ Richard si navlhčil rty. „V té budově tam nahoře může být cokoliv. Psi. Šílenci.“ Znovu si navlhčil rty. „Brouci.“

„Říkal jsem ti, že jsme teď v Teritoriích. Šílenství pominulo, tady je klid. Sakra, Richarde, copak to necítíš?“

„Věci jako Teritoria neexistují,“ odpověděl Richard tiše.

„Rozhlédni se kolem sebe.“

„Ne,“ zavřel hlavou Richard. Hlas mu zněl ještě tišeji než předtím - hlas rozčíleného a tvrdohlavého dítěte.

Jack utrhł hrst těžkého, chlupatého obilí. „Koukni se na to!“

Richard obrátil hlavu.

Jack se musel ovládat, aby s ním nezatřásl.

Místo toho trávu zahodil a v duchu počítal do deseti. Pak vyrazil na kopec. Pohlédl k zemi a všiml si, že má teď na sobě něco jako kožené kalhoty. Richard byl oblečen téměř stejně a měl okolo krku červený šátek, který působil jako věc z obrazů Frederika Remingtona. Jack zdvihl ruku k vlastnímu krku a nahmatal úplně stejný. Přejel si po celém těle a zjistil, že báječně teplý kabát Mylese P. Kigera se změnil v něco podobného mexickému serape. *Vsadil bych se, že vypadám jako reklama na Taco Bell*, pomyslel si a zakřenil se. Když Jack vyrazil do kopce a nechal Richarda stát dole, na přítelově obličej se objevil výraz naprosté paniky. „Kam jdeš?“

Jack na Richarda pohlédl a vrátil se. Položil mu ruce na ramena a pohlédl mu do očí.

„Nemůžeme tady zůstat,“ vysvětloval. „Někteří z nich museli vidět, jak jsme skočili. Možná nemohou rovnou za námi, možná to nedokáží. To nevím. Vím o zákonech skoků tolik, kolik ví pětileté dítě o magnetech - a pětileté dítě ví o nich jen to, že se občas přitahují a občas odpuzují. Prozatím je to ale vše, co vím. Musíme se odtud dostat. Konec příběhu.“

„Všechno se mi to zdá. Vím, že je to tak.“

Jack kývl hlavou k zchátralé, dřevěné budově. „Můžeš jít, nebo zůstat. Jestli tady chceš zůstat, vrátím se pro tebe, až to místo prohlédnu.“

„Nic z toho se ve skutečnosti neděje,“ pokračoval Richard. Jeho zranitelné oči bez brýlí byly do široka otevřené a jaksi zaprášené. Na chvíli vzhlédl k černé teritoriální obloze se zvláštními a neznámými souhvězdími, zachvěl se a odvrátil. „Mám horečku. Je to chřipka. Všude kolem je teď spousta chřipek. Jsem v delíriu. Ty v mém delíriu pouze vystupuješ jako host, Jacku.“

„Dobře, až budu mít možnost, pošlu Sdružení herců v delíriu svou AFTRA kartu,“ odpověděl Jack. „A mezi tím, proč tady prostě nezůstaneš, Richarde? Jestli se nic z toho neděje, pak se nemusíš ničeho obávat.“

Vyrazil dál. Věděl, že Richarda příštích pár diskuzí ve stylu Alenka na čajovém dýchánku přesvědčí, že je i on sám blázen.

Byl vprostřed kopce, když ho Richard dohonil.

„Vrátil bych se pro tebe,“ řekl Jack.

„Já vím,“ odpověděl Richard. „Jen se mi zdálo, že stejně tak dobře mohu jít s tebou. Pokud je to tedy vše ve snu.“

„No, jestli tam nahoře někdo je, drž zavřenou klapačku,“ radil Jack. „A myslím, že tam někdo je - zdá se mi, že jsem viděl, jak mě někdo oknem pozoruje.“

„Co budeš dělat?“ zeptal se Richard.

Jack se usmál. „Improvizovat, Richie,“ řekl. „To dělám celou cestu od chvíle, kdy jsem opustil New Hampshire. Improvizuji.“

Dorazili k verandě. Richard sevřel s panickou silou Jackovo rameno. Jack se k němu otráveně obrátil. Richardův patentovaný stisk ve stylu Kansas City začínal pěkně rychle stárnout.

„Co?“ zeptal se Jack.

„Tohle je jen sen, jasně,“ řekl Richard. „A já to mohu dokázat.“

„Jak?“

„Už nemluvíme anglicky, Jacku! Mluvíme nějakým cizím jazykem a mluvíme jím úplně dokonale. Není to ale angličtina!“

„Jo,“ odpověděl Jack. „Divné, co?“

Znovu se vydal do schodů a nechal Richarda s otevřenou pusou stát dole.

Za chvíli se Richard vzpamatoval a vyšplhal se za Jackem. Prkna byla pokroucená, uvolněná a čněly z nich třísky. Mezi nimi vykukovaly stonky té bohatě vousaté trávy. V temnotě oba chlapci slyšeli ospalý bzukot hmyzu. Jack si pomyslel, že to není skřípavé vrzání cvrčků, ale příjemnější, o hodně příjemnější zvuk.

Vnější lampa jim visela za zády, jejich vlastní stíny se táhly přes celou verandu a zvedaly se do pravého úhlu dveří. Na dveřích visel starý vybledlý nápis. Jackovi se na chvíli zdálo, že je napsán podivnou cyrilicí, stejně nerozlušitelnými znaky, jaké používá ruština. Pak se písmena rozjasnila a slovo nebylo pro něho žádným překvapením. DEPO.

Zdvihl ruku, aby zaklepal, pak mírně zavrtěl hlavou. Ne. Nezaklepe. Na ceduli stojí DEPO, nejde tedy o soukromé obydlí. Slovo DEPO se pojí s veřejnými budovami, s místy, kde se čeká na greyhoundské autobusy a amtraské vlaky, nástupiště k Přátelské obloze.

Otevřel dveře. Na verandu najednou proniklo přátelské světlo lampy a rozhodně nepřátelský hlas.

„Táhni, ty d'áble!“ zavřeštěl ochraptělý hlas. „Táhni, pojedu ráno! Slibuju! Ten vlak je ve stodole! Táhni! Slíbil jsem, že pojedu a taky pojedu, tak teď táhni... táhni a nech mi trochu klidu!“

Jack se zamračil. Richard zalapal po dechu. Místnost byla čistá, ale velnu stará. Prkna byla tak pokroucená, že se zdálo, jako by se celé zdi vlnily. Na jedné z nich visel obraz dostavníku, který byl téměř tak veliký jako velrybářská loď. Prostředkem místnosti se táhl starodávný pult, jehož povrch byl téměř stejně zvlněný jako zdi, a rozděloval místnost na dva díly. Za ním visela na vzdálené stěně břidlicová tabule s jedním sloupcem označeným PŘÍJEZDY DOSTAVNÍKŮ a druhým ODJEZDY DOSTAVNÍKŮ. Když Jack starodávnou tabuli pozoroval, přemýšlel, že už asi uběhla pěkně dlouhá doba od chvíle, kdy na ní bylo naposledy něco napsáno. Připadalo mu, že jestli se někdo pokusí na tabuli něco napsat i kouskem měkké křídly, břidlice se rozpadne na kusy a sesune se na poškozenou podlahu.

Na jedné straně pultu stály největší přesýpací hodiny, jaké kdy Jack viděl - připomínaly ohromnou číši šampaňského naplněnou zeleným pískem.

„Nech mě na pokoji, ano? Slíbil jsem, že pojedu a to také udělám! Prosím, Morgane. Buď milosrdný! Slíbil jsem, a jestli mi nevěříš, podívej se do stodoly! Vlak je připraven. Slibuju, že je vážně vlak připraven!“

Následovalo další brebentění a žvatlání na stejné téma. Mohutný postarší muž, ze kterého se projev linul, se choulil v pravém rohu místnosti. Jack odhadoval jeho výšku alespoň na šest stop a tři palce - a to i v jeho současném servilním postoji. Nízký strop Depa se mu vznášel pouhé čtyři palce nad hlavou. Mohlo mu být sedmdesát, mohlo mu být i dobrých osmdesát. Pod očima mu vyrůstal sněhobílý vous a padal mu v kaskádách přes prsa jako dětské, jemné vlásky. Měl široká ramena, ta však byla tak skleslá, že vypadala, jako by mu je někdo zlámal, když ho nutil po celá dlouhá léta nosit těžké náklady. Z koutků očí se mu táhly hluboké vrásky, čelo mu brázdily hluboké linky. Pokožka byla voskově žlutá. Měl na sobě bílou suknicí prošivanou jasně rudými vlákny a vypadal zřetelně vyděšený k smrti. Bez jakékoliv autority mával tlustou holí.

Když se stařík zmínil o Richardově otci, Jack se rychle obrátil, Richard si ale takových poznámek již nevšímal.

„Nejsem, za koho mě pokládáte,“ řekl Jack a přistoupil ke starému muži.

„Táhni!“ zaječel. „Žádné tvé nesmysly! Věřím, že si dokáže d'ábel nasadit příjemný obličej! Táhni! Udělám to! Je připravený vyrazit, první věc ráno! Řekl jsem, že to udělám, a myslím to vážně. Teď táhni, ano?“

Na Jackově ruce teď visel místo batohu velký pytel. Když došel k pultu, prohledal ho a dal stranou zrcátko a několik spojených platících dřívek. Prsty se mu sevřely okolo předmětu, který hledal, a vytáhly ho ven. Byla to mince, kterou mu už dávno věnoval kapitán Farren, mince s královnou na jedné straně a okřídleným lvem na druhé. Udeřil jí o pult a mírné osvětlení místnosti ozářilo krásný profil Laury DeLoessian. Znovu ho udivila podobnost jejího profilu a profilu jeho matky. *Vypadaly tak stejně už na počátku? Rozeznávám více podobných znaků, když teď myslím víc na obě? Neboje ve skutečnosti nějakým způsobem spojuji a dělám z nich jednu jedinou?*

Když Jack přistoupil k pultu, stařík se stáhl ještě dál. Zdálo se, že se možná dokáže protlačit zadní stěnou stavení. Začala z něho padat další hysterická záplava slov. Když udeřil Jack mincí o pult, muž se náhle zarazil. Zíral na minci, oči se mu rozšířily, slinami olepené koutky úst pokroutily. Rozšířené oči se zdvihly k Jackovu obličejí a muž ho ve skutečnosti poprvé spatřil.

„Jasone,“ zašeptal třesoucím se hlasem. Původní blábolení zmizelo. Jeho hlas se teď nechvěl strachem, ale bází. „Jason!“

„Ne,“ přerušil ho Jack. „Já se jmenuji -“ pak toho nechal a uvědomil si, že jeho jméno v tomto podivném jazyce není Jack, ale -

„Jason!“ naříkal stařík a padl na kolena. „Jasone, tys přišel. Přišel jsi a všechno bude zas dobrý, jo, jo, budem na tom zas dobře, budem na tom zas dobře a všechno bude zas dobrý!“

„Hele,“ řekl Jack. „Hele, vážně -“

„Jasone! Jason přišel a královna se uzdraví, jo, a všechno bude zas dobrý!“

Jack, který byl daleko méně připravený na štkavé zbožňování než na vyděšené nadávky správce Depa, se obrátil k Richardovi... tam ale žádná pomoc nečekala. Richard se natáhl na podlahu vlevo od dveří a buď usnul, nebo se mu to pěkně dařilo předstírat.

„Do prdele,“ zasténal Jack.

Stařík klečel, brblal a plakal. Situace se rychle měnila ze směšné na kosmicky komickou. Jack našel sklopná dvířka a vstoupil za pult.

„Och, povstaň, ty dobrý a věrný služebníku,“ pronesl. Přemýšlel, zda měl někdy Ježíš nebo Budha stejné problémy. „Na nohy, příteli.“

„Jasone! Jasone!“ stkal stařík. Bílé vlasy zakryly Jackovy sandály, muž se sklonil a začal mu líbat nohy. Nebyly to ale ledajaké polibky, byly to staré, dobré cucáky. Jack se začal bezmocně chechtat. Dokázal je vytáhnout z Illinois a teď se ocitli ve zchátralém Depu uprostřed pole obilí (které ve skutečnosti nebylo pšenicí) někde uprostřed Pustin, Richard spal u dveří a tenhle zvláštní, starý muž mu líbal nohy a lechtal ho vousy.

„Povstaň!“ vykřikl Jack se smíchem. Pokusil se ustoupit, ale narazil do pultu. „Povstaň, ó dobrý služebníku! Postav se na své slabé nohy, vstaň, už dost!“

„Jasone!“ *Mlask!* „A budu na tom zas dobře!“ *Mlask - mlask!*

A všechno bude zas dobrý, pomyslel si Jack šíleně, a jak mu stařík líbal prsty mezerami jeho sandálů, smál se. *Nevěděl jsem, že tady v Teritoriích čtou Roberta Burnse. Vsadil bych se, že ale musí—Mlask — mlask — mlask.*

Ach, už ne, vážně to nemohu vydržet.

„POVSTAŇ!“ zaburácel, jak nejhlasitěji dokázal, a stařík se konečně před ním postavil. Třásl se, plakal a nedokázal pohlédnout Jackovi do očí Neuvěřitelně široká ramena se mu ale o kousek zdvihla a přestala působit zlomeným dojmem. Jackovi to nějakým nejasným způsobem udělalo radost.

Jackovi to trvalo víc jak hodinu, než dostal ze staříka kloudné slovo. Pokaždé začali hovořit a Anders znovu spustil další Ó - Jasone - můj - Jaso - ne—jak - jsi - skvělý a Jack ho znovu musel rychle utišovat... tak rychle, aby mu znovu nezačal líbat nohy. Přesto se mu stařík líbil a chápal ho. Aby mu plně porozuměl, stačilo si jen představit, jak by se cítil on, kdyby se v místní umývárně aut nebo ve frontě na jídlo ve škole objevil Ježíš nebo Budha. Musel si připustit další a zřejmý fakt: část jeho já nebyla Andersovým postojem nikterak překvapena. Přestože se cítil jako Jack, stále víc a víc se začínal cítit jako... ten druhý.

Ale ten zemřel.

To je pravda, nepopíratelná pravda. Jason zemřel a Morgan z Orrisu měl s největší pravděpodobností s jeho smrtí něco společného. Ale lidé jako Jason se dokáží vracet, nebo ne?

Jack považoval čas strávený přemlouváním Anderse, aby se choval rozumně, za dobře vynaložený, neboť se ujistil, že Richard nic nepředstírá, že skutečně znovu usnul. To bylo dobré, protože Anders se chystal vyprávět mnoho věcí o Morganovi.

Jednou, vyprávěl, bylo zdejší místo poslední dostavníkovou stanicí na známém světě - nesla libozvučné jméno Depo v Pustinách. Dál, vysvětloval, se měnil svět v příšerné místo.

„Jak příšerné?“ zeptal se Jack.

„Nevím,“ odpověděl Anders a zapálil si dýmku. Vyhlédl do temnoty, obličej prázdný. „O Spálených zemích existují příběhy, ale ani dva si nejsou podobní, ale všechny začínají asi takhle: 'Znám člověka, který bloudil po okraji Spálených zemí po tři dny a říkal...' Nikdy jsem ale neslyšel příběh, který by začínal: 'Bloudil jsem po kraji Spálených zemí po tři dny a říkám...' Vidíš ten rozdíl, Jasone, můj pane?“

„Vidím,“ odpověděl Jack pomalu. *Spálené země*. Jen to jméno samotné mu zdvihalo chloupky na šíji.

„Nikdo neví, jaké tedy jsou?“

„Jistě ne,“ odvětil Anders. „Jestli je ale pravdou jen čtvrtina z toho, co jsem slyšel -“

„Co jsi slyšel?“

„Že tam existují takové obludnosti, že proti nim stvůry z Orrisových rudných dolů vypadají téměř normálně. Že se tam po horách a prázdných pláních valí ohnivé koule a zanechávají za sebou černé stopy - stopy jsou za dne černé, ale v noci jasně září. A jestli se k některé z těch ohnivých koulí člověk přiblíží moc blízko, strašlivě onemocní. Ztrácí vlasy, po celém těle mu naskakují boláky a začíná zvracet. Možná se mu to zlepší, většinou však jen zvrací a zvrací, až mu praskne žaludek a rozletí se mu hrdlo a pak...“

Anders vstal.

„Můj pane! Proč se tak díváš? Spatřil jsi něco v okně? Viděl jsi na těch dvakrát prokletých kolejích něco?“

Anders se divoce obrátil k oknu.

Nemoc z ozáření, pomyslel si Jack. *Neví to, ale právě téměř dokonale popsal příznaky nemoci z ozáření*. Minulý rok ve škole probírali nukleární zbraně i následky vystavení se záření. Jeho matka se alespoň neformálně angažovala v hnutí za nukleární odzbrojení a v hnutí za zastavení šíření atomových elektráren. Jack obojímu věnoval velkou pozornost.

Jak skvěle, pomyslel si, jak skvěle zapadá nemoc z ozáření do celé myšlenky Spálených zemí! A pak si ještě uvědomil něco jiného: první testy byly provedeny na západě. Tam zavěsili na věž prototyp hirošimské bomby, tam zničili celé čtvrti obydlené jen figurínami z obchodních domů, jen aby získala armáda přibližnou představu, jakou má exploze a následná bouře účinnost. A nakonec se vrátili do Utahu i Nevady, mezi poslední ze skutečných amerických Teritorií, a obnovili testy pod zemí. Věděl, že v těch širých pustinách leží rozsáhlá vládní území. Věděl, že nejsou bomby jedinou věcí, kterou mezi kopci, stolovými horami a neúrodnými pláněmi testují.

Kolik sem toho sajrajtu dokáže Sloat přitáhnout, zemře - li královna? Kolik toho sajrajtu už sem doopravdy dotáhl? Je dostavníkové depo součástí přepravního systému?

„Nevypadáš dobře, můj pane, vůbec ne. Vypadáš bílý jako stěna. Přísahám, že je tomu tak!“

„Jsem v pořádku,“ odpověděl Jack pomalu. „Posaď se. Pokračuj v příběhu. A zapal si dýmku, vyhasla.“

Anders si vytáhl dýmku z úst, znovu ji zapálil a znovu přešel pohledem od Jacka k oknu. Teď jeho obličej nevypadal jen prázdně, byl vysušený hrůzou. „Zdá se mi ale, že brzy zjistím, jestli jsou ty povídačky pravdivé.“ „Pročpak?“

„Protože zítra ráno při prvním světle do Spálených zemí odjízďím,“ vysvětlil Anders. „Jedu do Spálených zemí a budu řídit ďábelský stroj Morgana z Orrisu, který teď stojí ve stodole. Povezu s sebou bůhví jaký druh hnusného ďábelského zařízení.“

Jack na něho zíral, srdce mu divoce bušilo, krev hučela v hlavě.

„Kam? Jak daleko? K oceánu? K velké vodě?“

Anders pomalu přikývl. „Jo,“ potvrdil. „K vodě. A -“ Hlas mu poklesl a změnil se ve slabý šepot. Oči se mu vrátily k temným oknům, jako by se obával, že dovnitř nahlíží nějaká nejmenovaná věc, sleduje ho a odposlouchává.

„A tam se se mnou setká Morgan. Možná pak zboží povezeme dál.“

„Kam dál?“ zeptal se Jack.

„Do černého hotelu,“ uzavřel Anders vyprávění slabým, třesoucím se hlasem.

Jack měl chuť se znovu divoce rozesmát. *Černý hotel* - znělo to jako jméno škvárové detektivky. A přece... a přece... všechno začalo v hotelu, že? V Alhambře v New Hampshiru na pobřeží Atlantiku. Stál dokonce další rozsáhlý, starý viktoriánský obludný hotel na pobřeží Pacifiku? Mělo tam snad skončit jeho dlouhé a zvláštní dobrodružství? V nějaké analogii Alhambry a otlučeného zábavního parku poblíž? Ta myšlenka byla velmi přesvědčivá. Zvláštním a přesným způsobem dokonce souhlasila s myšlenkou dvojníků a dvojení...

„Proč se na mě tak díváš, můj pane?“

Andersův hlas zněl vzrušeně a nervózně. Jack rychle pohlédl jinam. „Omlouvám se,“ řekl. „Jen jsem přemýšlel.“

Konejšivě se usmál a stařík mu váhavě úsměv oplatil.

„A přál bych si, abys mi tak přestal říkat.“

„Říkat ti jak, můj pane?“

„Můj pane.“

„Můj pane?“ Anders vypadal překvapeně. Neopakoval, co Jack řekl, jen žádal o vysvětlení. Jack tušil, že bude - li naléhat, skončí někde uprostřed oblíbených frází.

„Nevadí,“ řekl Jack. Předklonil se. „Chci, abys mi všechno vyprávěl. Můžeš to udělat?“

„Pokusím se, můj pane,“ odpověděl Anders.

Slova zpočátku plynula pomalu. Byl to osamocený člověk, který strávil celý život v Pustinách a nebyl zvyklý většinu doby moc mluvit. Teď mu přikázal chlapec, kterého považoval přinejmenším za královici, možná dokonce za Boha, aby hovořil. Slova se mu ale pomalu zrychlovala a v závěru nedokončeného, ale příšerně provokativního příběhu, z něho již málem tryskala. Jack neměl se sledováním příběhu žádné problémy i přes mužův přízvuk, který mu mozek překládal do umělého, venkovského nářečí Roberta Burnse.

Anders znal Morgana, neboť Morgan byl jednoduše pánem Pustin. Jeho skutečný titul Morgan z Orrisu nebyl tak vznešený, ale v praxi byly oba téměř shodné. Orris byl nejuvážlivější vojenskou

základnou Pustin a jediným skutečně organizovaným úsekem širokého, travnatého území. Vládl - li Morgan naprosto celému Orrisu, vládl současně i zbytku Pustin. Současně začali být špatní Vlci v posledních patnácti letech k Morganovi přitahováni. Zpočátku to nic neznamenalo, neboť špatných Vlků bylo jen několik (až na to, že slovo které Anders použil, znělo Jackovi trochu jako *králík*). V posledních letech jich ale stále více a více přibývalo a Anders vyprávěl, že slyšel zvěsti, že od doby, kdy královna onemocněla, zachvátila tato nemoc víc než polovinu kmene měnících se pastevců. Ti ale nebyli zdaleka jedinými stvořeními, které Morgan z Orrisu ovládal, pokračoval Anders. Existovali i jiní, mnohem horší - proslýchalo se, že jediný jejich pohled dokáže přivést člověka k šílenství.

Jack si vzpomněl na Elroye, bubáka z hospody Oatley, a zachvěl se.

„Má tato část Pustin, kde teď jsme, nějaké jméno?“ zeptal se Jack.

„Můj pane?“

„Ta část, kde teď jsme.“

„Žádné opravdové jméno, můj pane, slyšel jsem ale, jak ji lidé nazývají Ellisovy pukliny.“

„Ellisovy pukliny,“ zopakoval Jack. Konečně se mu v představách začala mlhavě a v mnoha směrech možná nepřesně formovat geografická mapa Teritorií. Byla Teritoria, která odpovídala americkému východu. Pustiny odpovídaly americkému středozápadu a velkým planinám (Ellisovy Pukliny? Illinois? Nebraska?) a Spálené země odpovídaly americkému západu.

Dlouze a upřeně Anderse pozoroval, až se stařík začal nervózně vrtět. „Omlouvám se,“ řekl Jack.

„Pokračuj.“

„Můj otec,“ začal Anders znovu, „byl posledním řidičem dostavníku, který jezdil z Depa v Pustinách k východu. Anders byl jeho učedníkem. Ale už tehdy se objevovaly na východě veliké zmatky a pozdvížení. Jejich počátkem byla vražda starého krále a následující krátká válka. Přestože válka skončila korunovací dobré královny Laury, nepokoje již od té doby pokračovaly a pomalu si ze zničených a pokroucených Spálených zemí razily cestu k východu.“ Mnozí, vysvětloval Anders, „věřili, že všechno zlo pochází ze západu.“

„Nejsem si jistý, že ti dobře rozumím,“ řekl Jack, ačkoliv v podvědomí věděl, že rozumí naprosto dokonale.

„Na konci země,“ pokračoval Anders. „Na samém okraji velké vody, kam mám teď jet.“

Jinými slovy to začalo na stejném místě, odkud přišel můj otec... můj otec, já a Richard... a Morgan. Starý Bloat.

Anders vyprávěl, že všechny problémy přišly z Pustin a Vlčí národ byl částečně zničen - do jaké míry nemohl ale nikdo říci. Stařík Jackovi potvrdil, že pokud se rozklad brzy nezastaví, obává se, že to bude jejich konec. Nepokoje sem již dorazily a teď už se šířily i po východním pobřeží, o kterém zaslechl, že tam leží Královna a je nemocná, blízko smrti.

„To není pravda, že, můj pane?“ zeptal se Anders... téměř prosil.

Jack na něho pohlédl. „Měl bych na tuto otázku znát odpověď?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ odvětil Anders. „Nejsi snad její syn?“

Zdálo se, jako by se celý svět na chvíli utišil. Příjemný bzukot hmyzu zvenčí ustal, Richard přestal těžce a pomalu oddychovat.

Zdálo se, jako by se mu zastavilo vlastní srdce... možná především to.

Pak odpověděl dokonale vyrovnaným hlasem: „Ano, jsem její syn. A je to pravda... je vážně nemocná.“

„Ale umírá?“ naléhal Anders, jeho oči nepokrytě naléhaly. „Umírá, můj pane?“

Jack se mírně usmál a řekl: „To se uvidí.“

Anders vysvětloval, že dokud nezačaly problémy, Morgan z Orrisu byl jen málo známým pohraničním pánem a nic víc. Zdědil svůj titul z komické opery po otci, který byl zákeřným, odporně páchnoucím šaškem. Když byl Morganův otec ještě na živu, byl obecným terčem posměchu, pokračoval Anders, a zůstal jím i ve chvílích smrti.

„Po celém dni pítí broskvového vína ho popadl břichabol a zemřel při běhavce.“

Lidé byli připraveni udělat terč posměchu i z jeho syna, ale jakmile začalo v Orrisu věšení, všechen smích ustal. A když v letech po smrti starého krále začaly problémy, Morgan nabyl na důležitosti, jako hvězda zlých znamení na obloze.

Pro zdejší část Pustin, ty široké a prázdné prostory, to znamenalo jen velmi málo, vyprávěl Anders. Politika zde nebyla důležitá. V praxi je ovlivnila jen smrtelná změna Vlčího rodu, a protože většina

špatných Vlků odešla na Druhé místo, ani to se zdejších obyvatel příliš nedotklo („Dělá nám to malé starosti, můj pane,“ tvrdily Jackovy uši, že slyšely).

A tehdy, krátce poté, kdy dorazila na vzdálený západ zpráva o královnině nemoci, vyslal Morgan skupinu groteskních, pokroucených otroků z rudných dolů zpět na východ. O otroky pečovali ukradení Vlci a jiná, podivnější stvoření. Vedl je ukrutný muž, který nosil bič. Když začala práce, byl přítomen téměř bez přestání, pak ale zmizel. Anders, který strávil většinu těch hrozných týdnů a měsíců ukryt ve svém domě, jenž ležel nějakých pět mil jižně odtud, měl radost, když ho viděl odcházet. Zaslechl pověsti, že Morgan muže s bičem odvolal zpět na východ, kde události spěly ke svému vyvrcholení. Nevěděl, zda je to pravda či ne a ani ho to nezajímalo. Byl jednoduše rád, že muž, kterého občas doprovázel špinavý, hrozivě vypadající malý chlapec, odešel.

„Jeho jméno,“ naléhal Jack. „Jak se jmenoval?“

„Můj pane, nevím. Vlci mu říkali Ten který bičuje. Otroci mu jednoduše říkali d'ábel. Řekl bych, že měli pravdu všichni.“

„Chodil nastrojený? Sametové kabátky? Možná boty nahoře s přezkami?“

Anders přikyvoval.

„Voněl se pronikavým parfémem?“

„Jo! Jo, to dělal!“

„A ten bič měl na koncích malé, kožené řemínky s kovovými špičkami.“

„Jo, můj pane. Zlý bič. A ovládal ho skutečně dobře, jo, opravdu.“

Byl to Osmond. Byl to Sunlight Gardener. Byl tady a dohlížel na nějaký Morganův projekt. Pak královna onemocněla a Osmonda povolali zpět do letního paláce, kde jsem se s ním poprvé vesele setkal.

„Jeho syn,“ dodal Jack. „Jak ten jeho syn vypadal?“

„Hubený,“ odpověděl Anders pomalu. „Jedno oko měl nehybné. Nic víc si nepamatuju. On... můj pane, ten bičovatelův syn byl těžko vidět. Vlci se ho báli víc než jeho otce, přestože žádný bič neměl. Říkali, že je *nejasný*.“

„Nejasný,“ přemýšlel Jack.

„Ano. To slovo používají pro člověka, kterého je těžké spatřit, ať se na něho díváte, jak chcete upřeně. Neviditelnost je nemožná - to říkají Vlci. Člověk ze sebe ale může udělat *nejasného*, jestliže zná ten fígl. Většina Vlků ho zná a ten malý zkurvysyn ho znal také. Vzpomínám si tedy jen, že byl průsvitný, měl nehybné oko a byl odporný jako černý, sifylitický hřích.“ Anders se na chvíli odmlčel.

„Rád všemu ubližoval. Malým tvorům. Tahal si je pod verandu a slýchal jsem příšerný nářek...“ Anders se zachvěl. „Víš, to byl jeden z důvodů, proč jsem se držel svého domu. Nerad poslouchám, jak trpí malinká zvířátka. Je mi z toho strašlivě špatně, vážně.“

Vše, co Anders řekl, probouzelo v Jackově mozku stovky nových otázek. Především by ho zajímalo vše, co Anders věděl o Vlcích. Pouhá zmínka probouzela v jeho srdci současně radost i hlubokou, bolestivou touhu po jeho Vlkovi.

Měli ale málo času. Muž měl ráno vyrazit na západ do Spálených zemí, každou chvíli mohla z Druhého místa (jak mu říkal stařík) vyskočit horda šílených učenců vedených Morganem. Richard se mohl probudit a žádat vysvětlení, kdo je ten Morgan, o kterém hovoří a kdo je ten *nejasný* chlapík, ten *nejasný* chlapík, který podezřele připomínal chlapíka, co žil ve vedlejší pokoji v Nelsonově domě.

„Přišli,“ pokračoval, „ta tlupa přišla a vedl je Osmond. Vedl je alespoň do chvíle, kdy ho odvolali, nebo kdy musel v Indiáne vést v kostele obřad -“

„Můj pane?“ Na Andersově obličej se opět objevily rozpaky.

„Přišli a postavili... co?“ Byl si jist, že již zná na svoji otázku odpověď. Chtěl ale, aby mu ji Anders osobně potvrdil.

„No přeci koleje,“ odvětil Anders. „Koleje, které vedou na západ do Spálených zemí. Koleje, po kterých musím zítra jet.“ Zachvěl se.

„Ne,“ přerušil ho Jack. V hrudi mu jako slunce explodovalo horké a strašlivé vzrušení. Postavil se na nohy. V mozku se mu ozvalo cvaknutí, ten příšerný a přesvědčivý pocit, že do sebe začínají zapadat veliké události.

Když se na Jackově obličej objevilo jasné a krásné světlo, Anders s žuchnutím padl na kolena. Richard se při tom zvuku zavrtěl a ospale se posadil.

„Ty ne,“ řekl Jack. „Já a on.“ Ukázal na Richarda.

„Jacku?“ Richard ho pozoroval s výrazem ospalého zmatku krátkozrakého Člověka. „O čem to mluvíte? A proč ten muž očichává podlahu?“

„Můj pane... tak to bude, samozřejmě... ale nerozumím...“

„Ne ty,“ zopakoval Jack. „My. My pojedeme vlakem místo tebe.“

„Ale můj pane, proč?“ vypravil ze sebe Anders, ale zvednout už se neodvážil.

Jack Sawyer pohlédl do venkovní temnoty.

„Protože,“ odpověděl. „Věřím, že je na konci kolejí nebo blízko jejich konce něco, co musím získat.“

MEZIHRA

SLOAT Z TOHOTO SVĚTA (IV)

Desátého prosince seděl zachumlaný Morgan Sloat na nepohodlné, malé, dřevěné židli vedle postele Lily Sawyerové. Byla mu zima, a zahalil se proto do těžkého kašmírového kabátu, ruce zastrčil hluboko do kapes. Přesto si užíval mnohem víc, než se zdálo. Lily umírala. Odcházela na místo, ze kterého není návratu, ani když je člověk královnou postele o rozloze fotbalového hřiště.

Lilyina postel nebyla tak vznešená a ona sama ani v nejmenším královnu nepřipomínala. Nemoc si vybrala na jejím dobrém vzhladu daň. Obličej jí vyhubl a zestárla o dalších dvacet let. Sloatovy oči se pásly na vystouplých kostech okolo očí, želvím krunyři jejího čela. Zbídačené tělo jen nepatrně zdvíhalo pokrývky a prostěradla. Sloat věděl, že je Alhambra dobře placena, aby nechala Lily Cavanaughovou Sawyerovou na pokoji. Byl to on, kdo jim zaplatil. Už se nezatěžovali s vytápěním jejího pokoje. Byla jediným hostem hotelu. Kromě recepčního a kuchaře pracovaly už v Alhambře jen tři portugalské služebné, které většinu času leštily halu. Musely to však být ony, kdo Lily halil do vysokých vrstev pokrývek. Sloat si sám objednal apartmá přes chodbu a přikázal recepčnímu a služebným, aby bedlivě Lily sledovali.

Aby se přesvědčil, zda otevře oči, prohlásil: „Vypadáš lépe, Lily. Vážně na tobě vidím známky zlepšení.“

Aniž by pohnula čímkoliv jiným kromě úst, se Lily zeptala: „Nevím, Proč předstíráš, že jsi člověk, Sloate?“

„Jsem nejlepším přítelem, jakého máš,“ odpověděl Sloat.

Tentokrát oči otevřela a nebyly zdaleka tak zakalené, jak doufal. „Vypadni,“ zašeptala. „Jsi obscénní.“ „Pokouším se ti pomoci a chci, abys to tak chápala. Mám tady všechny dokumenty, Lily. Stačí, když je jen podepíšeš. Jakmile to uděláš, po celý život se budu starat o tebe i o tvého syna.“ Sledoval Lily s výrazem temného uspokojení. „Mimochodem, neměl jsem moc štěstí a Jacka jsem našel. Mluvila jsi s ním v poslední době?“

„Víš, že ne,“ odpověděla. Nerozplakala se, jak doufal.

„Vážně si myslím, že by ten kluk měl být tady, ty ne?“

„Vyser si voko,“ odsekla Lily.

„Asi použiju tvůj záchod, jestli ti to nevádí,“ odpověděl a postavil se. Lily opět zavřela oči a ignorovala ho. „Stejně doufám, že nemá žádné problémy,“ řekl Sloat a pomalu kráčel okolo postele. „Chlapcům na cestě se stávají hrozné věci.“ Došel až k čelu postele a pokračoval ke dveřím záchodu. Lily ležela pod příkrývkami a prostěradly jako hedvábný kus papíru. Sloat šel na záchod.

Promnul si ruce, jemně zavřel dveře a obrátil se ke kohoutkům nad umyvadlem. Z kapsy saka vytáhl malou, hnědou ampulku na dva gramy, z vnitřní kapsičky malou krabičku se zrcátkem, žiletkou a mosazným brčkem. Osminu gramu nejčistšího peruánského kokainu, jaký dokázal sehnat, nasypal na zrcátko. Rituálně ho rozdělil žiletkou na dvě malé hromádky. Natáhl je mosazným brčkem, zalapal po dechu, prudce se nadechl a na několik vteřin zadržel dech. „Ach.“ Nosní dutiny se mu rozevřely jako široké tunely. Pamlsky začaly někde v jejich zadní části působit. Sloat ponořil ruce do vody, a aby udržel nos v pořádku, navlhčil palec a ukazováček a nozdry otřel. Osušil si ruce a obličej.

Ten skvělý vlak, vzpomněl si, *ten skvělý vlak*. *Jsem na něj určitě pyšnější než na vlastního syna.*

Morgan Sloat se tetelil radostí při představě drahocenného vlaku, který zůstával v obou světech stejný, při představě první skutečné manifestace dlouho připraveného plánu importovat do Teritorií moderní technologii a dorazit do Point Venuti s užitečným nákladem. Point Venuti! Sloat se usmál. Kokain se mu prohnal mozkiem, a jako vždy mu sdělil, že vše dobře dopadne, vše dobře dopadne. Malý Jacky Sawyer bude velmi šťastný, jestli vůbec opustí to podivné městečko Point Venuti. Zvážíme - li, že

bude muset přejít celé Spálené země, bude pro něho už štěstím, jestli tam dorazí. Droga ale Sloatovi připomněla, že ve skutečnosti dává přednost variantě, kdy Jack do nebezpečného, pokrouceného, malého Point Venuti dorazí. Byl by dokonce rád, kdyby Jack přežil černý hotel, jenž nebyl pouhými prkny a hřebíky, cihlami a kameny, ale žil určitým způsobem vlastním životem.. neboť je možné, že ho opustí s Talismanem ve svých zlodějských nikách. A jestli se to stane...

Ano, jestli se ta skvělá věc přihodí, vše bude v naprostém pořádku.

Rozlomí Jacka Sawyera i Talisman najednou.

A on, Morgan Sloat, konečně získá plátno, jaké zasluhuje jeho talent. Na chvíli spatřil sám sebe, jak roztahuje ruce k hvězdným dálkám, ke světům, které se proplétají jako dva milenci na posteli, ke všemu, co Talisman ochraňuje, ke všemu, po čem toužil, když před lety koupil Agincourt. Jack pro něho může vše zajistit. Radost. Slávu.

Aby tu představu oslavil, vytáhl z kapsy ještě jednu nádobku s kokainem a bez rituálu žiletky a zrcátka jednoduše použil přiloženou lžičku. Přiložil bílý prášek k jedné nosní dírce, pak k druhé. Radost, ano.

S popotahováním se vrátil do ložnice. Lily vypadala, jako by trochu ožila, jeho nálada byla však v této chvíli tak dobrá, že mu ji nemohl pokazit ani její návrat k životu. Z kostěných dutin ho sledovaly její jasné a podivným způsobem prázdné oči. „Strýc Bloat má nový, hnusný návyk,“ řekla.

„A ty umíráš,“ odpověděl. „Co z toho by sis vybrala?“

„Vezmi si toho víc a budeš umírat také.“

Sloat její otevřeně nepřátelství neodradilo a vrátil se k rozviklané, dřevěné židli. „Proboha, Lily, probud' se,“ vyzval ji. „Každý teď bere kokain. Ty jsi mimo. Jsi mimo už celá léta. Chceš si to zkusit?“ Vytáhl z kapsy ampulku a zatočil s ní na řetízku, na jehož konci visela malá lžička.

„Vypadni.“

Sloat jí zakýval nádobkou před obličejem.

Lily se v posteli posadila s rychlostí útočícího hada a plivla mu do obličeje.

„Děvko!“ Ustoupil a hledal kapesník, aby setřel slinu, která mu stékala po tváři.

„Jestli je to svinstvo tak skvělé, proč se s ním musíš schovávat na záchod? Neodpovídej, jen mi dej pokoj. Nechci tě už nikdy vidět, Bloate. Pohni tou svou tlustou prdelí a vypadni.“

„Zemřeš sama, Lily,“ řekl a v duši ucítil chladnou, tvrdou radost. „Zemřeš sama a toto komické, malé městečko tě pohrbí na veřejné náklady. A tvého syna zabijou, protože asi nezvládne, co ho čeká, a nikdo už ani o jednom z vás neuslyší.“ Zašklebil se na ni. Tlusté ruce se mu sevřely do bílých, chlupatých pěstí. „Vzpomínáš na Ashera Dondorfa, Lily? Našeho klienta? Ten štek v seriálu *Flanagan a Flanagan*.

Četl jsem o něm v *Hollywoodském Reportéru* - před pár týdny. Zastřelil se ve vlastním obývacím pokoji, neměl ale přesnou mušku. Místo, aby se zabil, ustřelil si jen kus huby a je teď v komatu. Slyšel jsem, že tak možná vydrží celá léta a bude se pomalu rozkládat.“ Naklonil se k ní, čelo se mu zvrásnilo. „Připadá mi že máš se starým, dobrým Asherem hodně společného.“

Ohromeně ho sledovala. Zdálo se, že jí oči zalezly zpět do hlavy a připomínala v tu chvíli zatvrzelou, starou bojovnici s puškou v jedné ruce a Bibli v druhé. „Můj syn mi zachrání život,“ prohlásila. „Jack mi zachrání život a ty ho nedokážeš zastavit.“

„Ano, uvidíme, že?“ odpověděl Sloat. „Uvidíme, jak to dopadne.“

Třicátá pátá kapitola

SPÁLENÉ ZEMĚ

„Ale budeš v bezpečí, můj pane?“ zeptal se Anders, když klečel před Jackem s roztaženou červenobílou suknicí.

„Jacku?“ zeptal se Richard. Hlas mu zněl naříkavě a nepřítomně.

„Budeš ty sám v bezpečí?“ odpověděl Jack otázkou.

Anders naklonil velkou, bílou hlavu ke straně a přivřel oči, jako by mu dal Jack právě vyřešit nějaký rébus. Připomínal obrovského, zmateného psa.

„Myslím, že budu asi tak v bezpečí jako ty sám. Tak je to.“

„Ale můj pane...“

„Jacku?“ ozval se znovu Richardův naříkavý hlas. „Usnul jsem a teď bych měl být vzhůru. Ale stále jsme na tom podivném místě, takže ještě sním... ale já se chci probudit, Jacku. Nechci už ten sen dále prožívat. Ne. Nechci.“

A proto sis rozsekal ty svoje blbý brejle, řekl si Jack v duchu. Nahlas mu odpověděl: „Tohle není žádný sen, Richie. Chystáme se vyrazit na cestu. Svezeme se vlakem.“

„Ha?“ odvětil Richard, protřel si obličej a posadil se. Jestli Anders připomínal velkého, bílého psa v sukni, Richard sám působil jako nově narozené dítě.

„Můj pane, Jasone,“ řekl Anders. Vypadá teď, že se rozpláče úlevou, Pomyslel si Jack. „Je to tvá vůle? Je tvá vůle, že pojedete ďáblovým strojem do Spálených zemí?“

„Samozřejmě, že je,“ odpověděl Jack. „Kde jsme?“ zeptal se Richard. „Jsi si jistý, že nás nesledují?“ Jack se k němu obrátil. Richard seděl na zvlněné, žluté podlaze, hloupě mrkal a okolo něho se jako hustá mlha převalovala hrůza. „Okay,“ řekl „Odpovím ti na tvou otázku. Jsme v části Teritorií, které se říká Ellisovy pukliny.“

„Bolí mě hlava,“ přerušil ho Richard a zavřel oči.

„A,“ pokračoval Jack, „vezmeme si vlak tohoto muže a pojedeme Spálenými zeměmi do černého hotelu nebo tak blízko, jak se dostaneme. Tak je to, Richarde, věř tomu, nebo ne. A čím dříve to uděláme, tím rychleji unikneme od všeho, co by nás mohlo hledat.“

„Etheridge,“ zašeptal Richard. „Pan Dufrey.“ Rozhlédl se po útulném vnitřku Depa, jako by očekával, že se každou chvíli nahnou dovnitř zdi jejich pronásledovatelé. „Víš, je to nádor na mozku,“ řekl Jackovi naprosto rozumným tónem. „To je to pravé - má bolest hlavy.“

„Můj pane Jasone,“ opakoval starý Anders a ukláněl se tak hluboko k zemi, až se mu vlasy dotýkaly pokroucených prken. „Jak jsi hodný, ó nejvyšší, jak jsi hodný ke svým nejponížejším služebníkům, jak jsi hodný k těm, kteří nezasluhují tvou boží přítomnost...“ Plížil se kupředu a Jack si s hrůzou uvědomil, že se chystá znovu do bláznivého líbání nohou.

„Řekl bych, že už v pěkně pokročilém stádiu,“ mlel Richard dál.

„Vstaň, prosím, Andersi,“ řekl Jack a ustoupil vzad. „Vstaň, nech toho. už toho bylo dost.“ Stařík se k němu stále plazil a žvatlal úlevou, že do Spálených zemí nemusí. „POVSTANĚ!“ zaburácel Jack.

Anders vzhlédl a čelo se mu zvrásnilo. „Ano, můj pane.“ Pomalu se postavil.

„Pohni tím svým nádorem, Richarde,“ prohlásil Jack. „Podíváme se, jestli zjistíme, jak pohnout tím zatraceným vlakem.“

Anders přešel za dlouhý, zakřivený pult a hledal něco v zásuvce. „Věřím, že jsou v tom ďáblové, můj pane,“ řekl. „Zvláštní ďáblové, všichni se dohromady valí. Vypadá to, že nejsou živí, ale jsou. Jo, jo.“ Vytáhl ze zásuvky tu nejdelší a nejtlustější svíci, jakou kdy Jack viděl. Z krabice na pultu vybral Anders stopu dlouhou, úzkou třísku z měkkého dřeva a přiložil jeden konec ke žhnoucí lampě. Tříska se vzňala a Anders ji použil k zapálení obrovské svíčky. Potom „sirkou“ mával sem a tam, dokud se plamen neproměnil v pouhý dým.

„Ďáblové?“ zeptal se Jack.

„Podivné, čtvercové věci - věřím, že jsou v nich schovaní ďáblové. Občas plivou a jiskří! Ukážu ti to, pane Jasone.“

Bez dalšího komentáře vyrazil ke dveřím. Teplé světlo svíce mu na chvíli vy gumovalo vrásky obličej. Jack ho sledoval ven do sladkého a skvělého v/duchu hlubokých Teritorií. Vzpomněl si na fotografii na zdi Speedyho kanceláře, fotografii, ze které i tehdy sálala neuvěřitelná síla. Uvědomil si, že musí být na blízku. V dálce se zvedala důvěrně známá hora. Dole pod kopcem se táhla do všech směrů obilná pole a tvořila příjemné, široké vzory. Richard Sloat ho váhavě následoval a masíroval si čelo. K tajemnému západu se táhly v naprostém nesouladu s okolní krajinou pruhy stříbrného kovu.

„Stodola je vzadu, můj pane,“ řekl Anders tiše a téměř plaše se obrátil od Depa. Jack ještě jednou pohlédl na vzdálenou horu. Teď už horu ze Speedyho fotografie tolik nepřipomínala. Působila jako novější hora ze západu, ne z východu.

„Co znamená ten pan Jason?“ zašeptal mu Richard přímo do ucha. „Myslí si, že tě zná.“

„To se těžko vysvětluje,“ odpověděl Jack.

Richard ho zatahal za šátek a sevřel rukou jeho biceps. Starý stisk ve stylu Kansas City. „Co se stalo se školou, Jacku? Co se stalo se psy? Kde jsme?“

„Jen pojď se mnou,“ vyzval ho Jack. „Asi se ti to pořád jenom zdá.“

„Ano,“ prohlásil Richard s naprostou úlevou. „Ano, tak je to, že? Porad' ještě spím. Vyprávěl jsi mi všechny ty šílené povídačky o Teritoriích a mně se o nich teď zdá.“

„Jo,“ odpověděl Jack a vydal se za Andersem. Stařík svíral obrovskou svíci jako pochodeň a pomalu sestupoval po zadní části kopce k další, o trochu větší osmiúhelníkové dřevěné budově. Oba chlapci kráčeli vysokou, žlutou travou za ním. Z další průhledné koule proudilo světlo a potvrzovalo, že je druhá budova otevřena na dvou opačných koncích, jako by někdo rovným řezem oddělil stejné části osmiúhelníků. Otevřenými dveřmi se táhly stříbřité koleje. Anders přistoupil k mohutné stodole a obrátil se, aby na chlapce počkal. Se zářící a prskající zdviženou svíci, dlouhým vousem a podivným úborem připomínal Anders stvoření z legend nebo pohádek, kouzelníka nebo čaroděje.

„Sedí tady už od chvíle, kdy přijel. Necht' si ho démoni odvezou z tohoto světa.“ Anders se na chlapce zamračil a vrásky na obličejích se mu prohloubily. „Pekelný vynález. Odporná věc, nemyslíte.“ Když ho předešli, nervózně pohlédl přes rameno. Jack si všiml, že se Andersovi nelíbí ani být s vlakem pod jednou střechou. „Polovina nákladu je naložená a i ta smrdí peklem.“

Jack vstoupil do stodoly a přinutil Anderse, aby ho následoval. Richard klopýtal za nimi a mnul si oči. Na kolejích seděl malý vlak a směřoval k západu. Podivně vypadající lokomotiva, vůz na uhlí a plošina přikrytá napjatou plachtovinou. Pach, který Anderse tak otravoval, vycházel z posledního vozu. Pro Teritoria to byl pach nepřístojný, pach kovu a oleje.

Richard okamžitě zalezl do jednoho rohu stodoly, posadil se na zem, opřel se zády o zeď a zavřel oči.

„Víš, jak to funguje, můj pane?“ zeptal se Anders tichým hlasem.

Jack zavrtěl hlavou a přešel podél kolejí k lokomotivě. Ano, tam byli Andersovi „démoni.“ Jak Jack předpokládal, jednalo se o baterie. Šestnáct baterií spojených ve dvou řadách a uložených v kovové nádobě. Celá přední část vlaku připomínala propracovanější verzi šlapacího vozíku pro rozvoz zboží, na místě bicyklu stála ale malá kabinka, která Jackovi připomínala něco úplně jiného... něco, co nedokázal v tu chvíli identifikovat.

„Démoni mluví s horní tyčí.“ Řekl za ním Anders.

Jack vylezl do malé kabiny. „Tyč“, o které Anders mluvil, byla ve skutečnosti řadící pákou se třemi zářezy. Pak si Jack uvědomil, co mu malá kabina připomíná. Celý vlak fungoval na stejném principu jako golfový vozík. Baterie, jen tři rychlosti - vpřed, neutrální a zpátečka. Šlo o jediný druh vlaku, který může fungovat v Teritoriích a Morgan Sloat ho proto musel speciálně zkonstruovat.

„Démoni v krabicích plivou a jiskří, mluví s tyčí a tyč pohybuje vlakem, můj pane.“ Anders se horlivě naklonil do kabiny, obličej mu pokroutilo neuvěřitelné množství vrásek.

„Měl jste vyrazit ráno?“ zeptal se Jack staříka.

„Jo, jo.“

„Ale vlak už je teď připravený?“

„Ano, můj pane.“

Jack přikývl a seskočil dolů. „Co je to za náklad?“

„Dábelské věci,“ odpověděl Anders ponuře. „Pro špatné Vlky. Do černého hotelu.“

Jestli teď odjedu, budu mít před Morganem Sloatem náskok, pomyslel si Jack. Neklidně se obrátil k Richardovi, který dokázal znovu usnout. Nebýt zatvrzelého, hypochondrického, rozumného Richarda, nikdy by na Sloatův vláček nenarazil a Sloat by proti němu použil „dábelské věci“ (zaručeně nějaký druh zbraní), jakmile by se přiblížil k černému hotelu. Hotel

byl totiž cílem jeho putování, tím si teď byl jistý. A vše naznačovalo, že Richard, jakkoliv byl teď neužitečný a otravný, sehraje v jeho výpravě důležitější roli, než si kdy Jack pomyslel. Sawyerův syn a Sloatův syn: syn prince Philipa Sawtelleho a syn Morgana z Orrisu. Svět se na chvíli zatočil a Jack si uvědomil, jak může být Richard pro něho životně důležitý, ať už se v černém hotelu stane cokoli. V tu chvíli Richard zafrkal a doširoka otevřel ústa. Pocit chvilkového pochopení se opět ztratil.

„Podíváme se na ty dábelské věci,“ řekl Jack, obrátil se a odpochoval k druhému konci vlaku. Poprvé si uvědomil, že je osmiúhelníková podlaha stodoly rozdělena do dvou dílů. Většinu tvořil široký kruh, který připomínal obrovský talíř. Pak následovala ve dřevě mezera, za kterou podlaha pokračovala dál ke zdem. Jack nikdy o točně neslyšel, chápal ale její myšlenku: knihovná část podlahy se může otočit o 180 stupňů. Vlaky nebo dostavníky přijížděly z východu a obracely se stejným směrem.

Plachtovina, která kryla náklad, byla převázána tlustým, hnědým, chlupatým provázkem, který připomínal drátěnku. Jack se natáhl, nadzdvihl jeden konec, nahlédl dovnitř, ale spatřil jen černo.

„Pomoz mi,“ zašeptal a obrátil se k Andersovi.

Stařík postoupil vpřed, zamračil se a jediným silným, šikovným pohybem uvolnil uzel. Plachtovina se uvolnila a převěsila. Když tentokrát Jack okraj nadzdvihl, uviděl, jak polovinu plošiny zakrývá řada

dřevěných krabic označených *ČÁSTI STROJŮ. Pušky*, pomyslel si. Morgan vyzbrojuje vzbouřené Vlky. Druhou polovinu zabíraly tlusté, čtvercové nádoby s kašovitou hmotou, které ukrývaly vrstvy průhledného plastiku. Jack neměl představu, o co může jít, byl si ale jistý, že to není ústní voda Svěží dech. Pustil plachtu a ustoupil. Anders zatáhl za tlustý provaz a znovu ho zavázal.

„Vyrážíme dnes v noci,“ rozhodl Jack.

„Ale můj pane Jase... Spálené země... v noci... rozumíte - “

„Rozumím tomu moc dobře,“ odpověděl Jack. „Rozumím, že se musím pokusit získat moment překvapení. Morgan a ten chlapík, kterému Vlci říkají „Ten, který bičuje“, mě budou hledat. Jestli se ale objevím dvanáct hodin předtím, než někdo bude vlak očekávat, možná s Richardem vyvážneme živí.“

Anders temně přikývl a znovu vypadal jako přerostlý pes, který se přizpůsobuje neveselým událostem. Jack se znovu obrátil k Richardovi. Ten seděl s otevřenými ústy a spal. Jako by věděl, co se Jackovi honí hlavou, otočil se i Anders ke spícímu chlapci. „Má Morgan z Orrisu syna?“ zeptal se Jack. „Měl, můj pane. Morganův krátký sňatek zplodil potomka - chlapce se jménem Rushton.“

„A co se s tím Rushtonem stalo? Nevím to.“

„Zemřel,“ odpověděl Anders jednoduše. „Morgan z Orrisu neměl být otcem.“

Jack se zachvěl a vzpomněl si, jak si jeho nepřítel probil cestu vzduchem a málem zabil celé Vlkovo stádo.

„Jedeme,“ řekl. „Pomůžeš mi, prosím, vytáhnout Richarda do kabiny, Andersi?“

„Můj pane...“ Anders svěsil hlavu, pak ji pozdvihl a podíval se na Jacka s rodičovskou vážností. „Cesta bude vyžadovat nejméně dva dny, možná tři, než dorazíte k Západnímu pobřeží. Máte nějaké jídlo? Dali byste si se mnou večeři?“

Jack zavrtěl hlavou. Netrpělivě chtěl vyrazit na poslední úsek svého putování za Talismanem, pak se ale ozval jeho žaludek a připomněl mu, jak dlouho už kromě Ring - dings a starých Amosů v pokoji Alberta Kouska nic nejedl. „Dobrá,“ odpověděl. „Zdá se mi, že půlhodina není tak důležitá. Děkuji vám, Andersi. Pomůžete mi postavit Richarda na nohy, ano?“ Možná, pomyslel si, není přeci jen na Spálené země tak nadrženy.

Postavili společnými silami Richarda na nohy. Jako ospalá myš otevřel oči, usmál se, znovu mu poklesla hlava a usnul. „Jídlo,“ řekl mu Jack. „Opravdové jídlo. Dáš si, kámo?“

„Nikdy ve snech nejím,“ odpověděl Richard s neuvěřitelnou racionalitou. Zažíval a protřel si oči. Pomalu se postavil na nohy a už se ani o Anderse, ani o Jacka nepotřeboval opírat. „Abych řekl pravdu, mám ale pořádný hlad. Zdál se mi dlouhý sen, že, Jacku?“ Vypadal, jako by na to byl málem pyšný.

„Jo,“ odvětil Jack.

„Pověz, tímhle vlakem pojedeme? Vypadá jako z kresleného filmu.“

„Jo.“

„Dokážeš tu věc řídit, Jacku? Je to jen můj sen, já vím, ale přesto - “

„Je to asi tak složité, jako obsluhovat starý elektrický vláček,“ odpověděl Jack. „Dokážu ho řídit a ty to dokážeš také.“

„Já ale nechci,“ odsekl Richard a do hlasu se mu vrátil ten bojácný, naříkavý tón. „Nechci ani do toho vlaku vstoupit. Chci se vrátit zpět do mého pokoje.“

„Pojď a dej si místo toho nějaké jídlo,“ vyzval ho Jack a vedl Richarda ven ze stodoly. „Pak vyrážíme do Kalifornie.“

A tak oběma chlapcům ještě před vstupem do Spálených zemí předvedla Teritoria jednu z lepších tváří. Anders jim přinesl tlusté krajíce sladkého chleba, který zjevně pocházel z obilí okolo Depa, kebaby z jemných plátků masa a silné, šťavnaté a neznámé zeleniny. Ostrý, růžový džus z nějakého důvodu Jackovi připomněl papáju, ačkoliv věděl, že musí jít o něco jiného. Richard žvýkal v radostném transu, šťáva mu stékala po bradě, až mu ji Jack setřel. „Kalifornie,“ prohlásil jednou. „Měl jsem si to myslet.“ Jack předpokládal, že naráží na bláznivou pověst státu a na nic se ho už neptal. Daleko víc ho zajímalo, jak oba snižují pravděpodobně omezenou Andersovu zásobu jídla. Stařík ale stále odbíhal za pult, kde jeho otec instaloval malá kamínka na dřevo a vracel se s dalším jídlem. Kukuřičné bochánky, huspenina, něco, co připomínalo kuřecí stehna, ale chutnalo jako... co? Kadidlo a myrha? Květiny? Chuť jednoduše explodovala na jazyku a Jackovi se v tu chvíli zdálo, že možná začne slintat.

Všichni tři seděli okolo malého stolu uprostřed teplé a útulné místnosti. Nakonec vytáhl Anders téměř bojácně těžký džbán do poloviny naplněný vínem. Jack vypil malou sklenici a cítil se, jako by sledoval scénář někoho jiného.

O dvě hodiny později se začal cítit ospale. Uvažoval, zda nebylo tak objemné jídlo stejně objemnou chybou. Nejprve měli před sebou odjezd z Ellisových puklin a Depa, což nebude tak snadné. Za druhé tady byl Richard, který stále vypadal, že se opravdu zblázní. A za třetí, to bylo nejdůležitější, je čekaly Spálené země. Ty byly daleko šílenější než Richard a nepochybně vyžadovaly naprostou pozornost.

Po jídle se všichni tři vrátili do stodoly a začaly problémy. Jack si uvědomil, jak moc se bojí všeho, co ho očekává - a teď věděl, že jeho strach není neopravený. Díky nervozitě se možná nechová, jak by měl. První obtíže se objevily, když se pokusil starému Andersovi zaplatit mincí, kterou mu dal kapitán Farren. Anders zareagoval, jako by ho milovaný Jason právě bodl nožem do zad. Svatokrádež! Urážka! Když mu Jack minci nabídl, Pouze staříka neurazil. Ve skutečnosti metaforicky pošpinil bahnem jeho náboženství. Svaté bytosti znovuzrozené nadpřirozenými silami zřejmě nemají svým věřícím nabízet mince. Anders byl tak rozčilený, že byl schopný vrazit ruku do „dábelské krabice“, jak říkal kovovému držáku baterií, a Jack věděl, že je Anders v pokušení udeřit i úplně jiný cíl. Podařilo se mu už jen částečně nastolit příměří. Anders nechtěl žádné omluvy ani peníze. Stařík se uklidnil, až když si uvědomil chlapcův zmatek. K obvyklému chování se už ale nevrátil. Jack si uvědomil, že má pro něho Farrenova mince asi jiné funkce, jiné role. „Nejsi úplný Jason,“ zachmuřil se stařík, „přesto ti královnina mince může pomoci nalézt vlastní osud.“ Těžce zavrtěl hlavou. *Zamávání* na pozdrav už nebylo tak srdečné.

Největším problémem byl ale Richard. Co začalo jako dětská panika, rychle vykvetlo v naprostou hrůzu. Richard odmítl nastoupit do kabiny. Až do té chvíle bloumal po stodole a v omámení smyslů si vlaku nevyšímal. Když si ale uvědomil, že ho Jack chce opravdu dostat dovnitř, explodoval - a kupodivu ho nejvíc rozrušila představa, že skončí v Kalifornii. „NE! NE! NEMOHU!“ Když ho Jack strkal do vlaku, Richard ječel. „CHCI SE VRÁTIT DO SVÉHO POKOJE!“

„Možná nás sledují, Richarde,“ řekl Jack unaveně. „Musíme se dát na cestu.“ Natáhl ruku a uchopil Richarda za loket. „Je to všechno jenom sen, vzpomínáš?“

„Ach můj pane, ach můj pane,“ opakoval Anders a bloumal bezcílně po velké stodole. Jack pochopil, že tentokrát stařík nemluví na něho.

„MUSÍM SE VRÁTIT DO SVÉHO POKOJE!“ zavřeštěl Richard. Sevřel oči tak pevně, že se mu od jednoho spánku k druhému táhla jediná dlouhá linka.

Další vzpomínky na Vika. Jack se pokusil odtáhnout Richarda k vlaku, ten se ale vzeprl jako osel. „NEMOHU TAM VLÉZT!“ vřeštěl.

„Dobrá, tady také zůstat nemůžeš,“ řekl Jack. Znovu se marně pokusil Richardem smýknout směrem k vlaku a tentokrát s ním o jednu nebo dvě stopy pohnul. „Richarde,“ začal, „to je směšné. Chceš tady zůstat sám? Chceš zůstat sám v Teritoriích?“ Richard zavrtěl hlavou. „Tak pojď se mnou. Je čas. Za dva dny budeme v Kalifornii.“

„Spatná práce,“ brblal si Anders a sledoval oba chlapce. Richard jednoduše v zřejmém záporu vrtěl dále hlavou. „Nemohu tam vlézt,“ opakoval. „Nemohu vlézt do toho vlaku a nemohu tam jet.“

„Do Kalifornie?“

Richard sevřel ústa do úzké linky a znovu zavřel oči. „A do prdele,“ řekl Jack. „Můžeš mi pomoci, Andersi?“ Vysoký muž ho odměnil zmateným, téměř otráveným pohledem. Pak přešel místnost a zdvihl Richarda, jako by šlo o pouhé štěně. Chlapec vyrazil nápadně štěněti podobné zakvičení a Anders ho hodil na měkkou lavici v kabině. „Jacku!“ vykřikl Richard v obavě, že se vydá do Spálených zemí úplně sám. „Jsem tady,“ utišil ho Jack.

A už šplhal na druhou stranu kabiny. „Děkuji ti, Andersi,“ řekl starému muži, který zasmušile přikývl a ustoupil do rohu stodoly. „Drž se.“ Richard začal plakat a Anders se k němu bez lítosti obrátil.

Jack zmáčkl startér a z „dábelské krabice“ vylétly dvě obrovské, modré jiskry. Motor zavrčel a ožil. „Jedeme,“ zvolal Jack a posunul páku vpřed. Vlak začal pomalu klouzat ze stodoly. Richard naříkal a přitáhl si kolena k tělu. Žvatlal něco jako „nesmysly“ nebo „blbosti“ - Jack slyšel jen sykavky. Richard si ukryl obličej mezi kolena a působil, jako by chtěl utvořit kruh. Jack zamával Andersovi, který mu odpověděl, a vyrazili z osvětlené stodoly pod širou, temnou oblohu. V otvoru, který právě opustili se objevila Andersova silueta, jako by se rozhodl, že za nimi poběží. Jack si pomyslel, že vlak nedosáhne vyšší rychlosti než třicet mil za hodinu a teď nejede ani osm nebo devět. Zdálo se, že jede neuvěřitelně pomalu. Západ, řekl si Jack v duchu, západ, západ, západ. Anders se vrátil do stodoly,

vous mu pokrýval mohutnou hrud' jako námraza. Vlak se sunul vpřed, vyskočila další modrá jiskra a Jack se na měkkém sedátku obrátil, aby se podíval co se děje.

„NE!“ vykřikl Richard, až Jack málem vypadl z kabiny. „NEMOHU! NEMOHU TAM JET!“ Odtáhl hlavu od kolen, ale nic neviděl. Měl stále pevně sevřené oči a celý jeho obličej připomínal koleno.

„Bud' zticha,“ napomenul ho Jack. Koleje před nimi protínaly nekonečná pole vlnícího se obilí, v západních oblacích se vznášely nejasné hory a staré zuby. Jack se naposledy obrátil přes rameno a spatřil, jak se malá oáza světla a tepla, Depo a osmiúhelníková kůlna, pomalu ztrácí v dálce. Anders vypadal v osvětlených dveřích jako vysoký stín. Jack mu naposledy zamával a vysoký stín odpověděl. Jack se znovu obrátil a rozhlédl se po nekonečném obilí, po nekonečných dálkách. Pokud jsou toto Spálené země, další dva dny budou pěkně odpočívát.

Samozřejmě, že neodpočívali, vůbec ne. I v temnotě zalité měsíčním světlem poznal, jak obilí řídne a zmenšuje se. Změna započala asi půl hodiny cesty od Depa. Teď se zdála špatná a téměř umělá i jeho barva. Nebyla to už krásná, organická žlutá, s jakou se setkával předtím. Byla to žlutá barva rostlin, které rostou příliš blízko zdroje horka - žlutá barva rostlin, ze kterých vyprchala většina života. Richard teď vypadal podobně. Chvilí hluboce dýchal, pak tiše a bezostyšně plakal jako odkopnutá dívka. Nakonec znovu usnul bezesným spánkem. „Nemohu se vrátit,“ šeptal. Taková slova alespoň Jack slyšel. Zdálo se, že se Richard ve spánku zmenšuje.

Celá krajina se začala měnit. Z širokých plání Ellisových puklin země mutovala k tajným, mělkým prohlubním a temným, úzkým údolím, která zaplňovaly černé stromy. I zem sama se změnila, objevilo se v ní větší množství písku. Po obou stranách kolejí dvakrát vyrostly stěny údolí tak vysoko, že Jack viděl jen zakrslé, načervenalé útesy s nízkými, popínavými rostlinami. Občas se mu zdálo, že spatřil nějaké zvíře na cestě k úkrytu, světla bylo ale tak málo a zvíře tak rychlé, že ho nedokázal identifikovat. Měl však zvláštní pocit, že i kdyby zvíře zůstalo nehnutě stát v pravé poledne uprostřed Rodeo Drive, nedokázal by ho identifikovat ani tehdy. Zdálo se mu, že mělo hlavu dvakrát tak velikou, než je správné, takže je lepší, když se taková zvířata před lidským pohledem ukryjí.

Když uplynulo devadesát minut, Richard stále sténal ze spaní a krajina se proměnila v něco naprosto podivného. Podruhé vypluli z klaustrofobie do údolí a Jacka udeřil pocit naprosté otevřenosti. Nejprve si připadal, jako by se vrátil znovu do Teritorií, do země denních snů. Pak si i v temnotě všiml, jak jsou stromy zakrslé a ohnuté. Také si všiml pachu. Možná už se v něm pomalu shromažďoval, ale teprve když spatřil, jak se k sobě na černé pláni semkly stromy jako mučená zvířata, konečně si všiml toho slabého ale nezaměnitelného pachu rozkladu. Pach a pekelný oheň. Zde Teritoria málem smrděla. Celou krajinu pokrýval zápach dávno mrtvých květin a pod ním stejně jako u Osmonda ještě jeden hrubější, mocnější. Jestli to způsobil v jedné ze svých rolí Morgan, pomyslel si Jack, pak určitě přinesl do Teritorií smrt.

Nikde už se netáhla složitá údolí a prohlubně, zem teď připomínala širokou a rudou poušť. Na všech stranách širé pláně rostly podivně zakrslé stromy. Potemnělou, načervenalou prázdnotou se táhly do nekonečna před Jackem stříbrné koleje, po straně se táhla do nekonečna prázdňá poušť.

Rudá zem alespoň zatím pustě působila. Jack skutečně po několik hodin nezahlédl nic většího než malá deformovaná zvířata, která se ukrývala v násypech. Občas se mu ale zdálo, že koutkem oka zachytil rychlý, klouzavý pohyb. Obrátil se, ale už nic nespatriil. Nejprve si myslel, že ho sledují. Pak si dvacet nebo třicet minut představoval, že ho pronásledují psí stvoření z Thayerovy školy. Kamkoliv se obrátil, něco se zastavilo, ukrylo se mezi pokroucené stromy nebo vklouzlo do písku. V těch chvílích se mu nezdála širá poušť Spálených zemí prázdňá a mrtvá, ale plná kluzkého, tajného života. Jack se opřel o řadící páku vlaku (jako by to mohlo pomoci) a přemlouval vláček, ať jede rychleji a rychleji. Richard sklesle seděl na lavici a kňoural. Jack si představoval, jak se k nim všechny ty stvůry - ani psí ani člověčí - blíží. A modlil se, aby Richardovy oči zůstaly ještě zavřené. „NE!“ vykřikl Richard ze spánku.

Jack málem vypadl z kabiny. Spatřil, jak za nimi uhání Etheridge a pan Pufrey. Blížili se, jazyky jim plandaly a nohy pracovaly. V posledním okamžiku si uvědomil, že se za vlakem pohybují pouze stíny. Uhánějící studenti a jejich ředitel zmizeli jako plameny svíček na slavnostním dortu.

„TAM NE!“ zavyl Richard. Jack se opatrně nadechl. Jsou v bezpečí. Nebezpečí Spálených zemí byla přeceňována. Za pár hodin znovu vyjde slunce. Přiložil si k očím hodinky a zjistil, že ještě necestují ani dvě hodiny. Široce zívl a začal litovat, že v Depu tolik jedl.

Kus koláče, pomyslel si, to bude -

Právě když chtěl dokončit parafrázi Burnsova citátu, jakou starý Anders překvapivě použil, spatřil první ohnivou kouli, která z něho jednou provždy vyhnala veškerý klid.

Světelná koule, alespoň tři metry v průměru, se vyhoupla na obzoru, zasyčela a zamířila přímo k vlaku. „A do prdele,“ zavrčel tiše Jack a vzpomněl si, co mu o ohnivých koulích vyprávěl Anders. *Jestli se k některé z těch koulí člověk přiblíží moc blízko, strašlivě onemocní... ztrácí vlasy... po celém těle mu naskakují boláky... začíná zvracet — zvrací a zvrací, až mu praskne žaludek a rozletí se mu hrdlo....* Těžce polkl, jako by polykal kilo hřebíků. „Prosím, Bože,“ vykřikl nahlas. Obrovská svítící koule k němu pádila, jako by měla vlastní rozum a rozhodla se, že Jacka Sawyera a Richarda Sloata vymaže z povrchu zemského. Nemoc z ozáření. Jackovi se sevřel žaludek a varlata se mu stáhla do břicha. *Nemoc z ozáření. Zvrací a zvrací, až mu praskne žaludek...*

Skvělá večere, kterou mu poskytl Anders, téměř vylétla ven. Ohnivá koule stále směřovala k vlaku, vystřelovala jiskry a syčela vlastní sžíravou energií. Za ní se táhla žhnoucí, zlatá stopa, která magickou silou zapalovala další hořící linky v rudé půdě. Když koule vyskočila ze země, odrazila se jako obrovský tenisový míček a zatočila neškodně vlevo, Jack poprvé jasně spatřil stvoření, jejichž sledování už dávno tušil. Načervenalé zlaté světlo putující ohnivě koule a zbytkový žár starých stop v zemi odhalily skupinku deformované vypadajících zvířat, která vlak zjevně pronásledovala. Byli to psi. Kdysi to byli psi, nebo byli psi jejich předchůdci. Jack se neklidně obrátil k Richardovi, aby se ujistil, že pořád ještě spí.

Stvoření, která za vlakem zaostávala, se přitiskla k zemi jako hadi. Jak Jack viděl, že hlavy měli psí, těla si ale uchovala už jen zbytky zadních končetin a pokud dobře viděl, neměli ani chlupy ani ocasy. Vypadali vlhce - růžová, holá pokožka se třpytila jako kůže novorozených myšek. Když je spatřil, nenávistně zavrčeli. Právě takové zmutované a odporné psy viděl Jack na náspu kolejí. Při odhalení se přikrčili jako plazi, syčeli, vrčeli a plížili se pryč, I oni se obávali ohnivých koulí a stop, jaké zanechávají v zemi. Jack zachytil pach koule, která teď rychle a téměř vztekle směřovala zpět k horizontu a spalovala celé řady zakrslých stromků. Pekelný oheň a rozklad.

Na obzoru se objevila další ohnivá koule a se září *zmizela* po levé straně. Pach chybných spojení, zničených nadějí a špatných tužeb. To vše obsahoval odporný puch ohnivě koule, uvědomil si Jack se srdcem v krku. Smečka mňoukajících zmutovaných psů zmizela před ostrými paprsky, šepot plazího pohybu, *hus, hus, hus*, těžkých těl bez nohou, která se vlečou rudým pískem. Kolik jich tam bylo? Od kmene hořícího stromu, který se pokoušel ukrýt korunu do vlastního kmene, obnažovali na Jacka dva deformovaní psi dlouhé zuby.

Pak se přes široký obzor přehoupla další ohnivá koule, opsala okolo vlaku skoky, hořící okruh a Jack na chvíli zahlédl pod pouštní krajinou stavbu, která připomínala malou a zchátralou kůlnu. Před ní stála vysoká, humanoidní mužská postava a sledovala je. Dojem velikosti, chlupatosti, síly, zloby... Jack si plně uvědomoval pomalost Andersova malého vlaku i jejich zranitelnost vůči všemu, co se možná rozhodne ho s Richardem trochu blíž prozkoumat. První ohnivá koule odhalila příšerná psí stvoření, lidští obyvatelé Spálených zemí mohou ale být daleko tvrdším oříškem. Než světlo pohaslo a zůstala jen žhnoucí stopa, Jack viděl, jak je postava před kůlnou sleduje a veliká, chlupatá hlava kopíruje pohyb vlaku. Pokud to, co předtím viděl, byli psi, jak budou vypadat lidé? V poslední záři kulového blesku se člověku podobná bytost schovala za vlastní obydlí. Vzduchem se mihl tlustý, plazí ocas a bytost *zmizela* na druhé straně. Pak byla zase tma a nic - psi, lidské stvůry, kůlny - nebylo vidět. Jack si ani nebyl jistý, zda něco předtím vůbec viděl.

Richard sebou ve spánku škubl a Jack se znovu opřel o jednoduchou řadící páku. Zbytečně se pokoušel přidat rychlost. Psí vrčení pomalu zmizelo v dálce. Potil se. Zdvihl znovu k očím levé zápěstí a zjistil, že od chvíle, kdy se naposledy na hodinky díval, uplynulo pouhých patnáct minut. Překvapilo ho další zívání a znovu začal litovat, že se tolik v Depu najedl. „NE!“ vykřikl Richard. „NE! NEMOHU TAM JET!“ Tam? uvažoval Jack. Kde je „tam“? V Kalifornii? Nebo šlo o jakékoliv nebezpečné místo, jakékoliv místo, kde by veškeré Richardovo ovládní - nejspíše jako nezkracený kůň - mohlo úplně zmizet?

Zatímco Richard spal, Jack celou noc stál u řadící páky a sledoval, jak v rudé zemi září stopy zmizelých kulových blesků. Charakteristický pach mrtvých květin a ukrytého rozkladu naplňoval vzduch. Občas zaslechl zvuky zmutovaných psů nebo jiných ubohých stvoření, které se linuly ze zakrslých, srostlých stromů, jež pokrývaly krajinu. Sem tam vylétly z řad baterií modré oblouky. Richard už nejen spal, halilo ho bezvědomí, které zasluhoval i žádal. Už nevydával zmučené výkřiky, ve skutečnosti jen sklesle seděl v rohu kabiny a povrchně dýchal, jako by mu i dech ubíral část energie.

Jack se částečně modlil, aby už nastalo světlo, částečně se té chvíle bál. Až přijde ráno, uvidí všechna zvířata. Ale co uvidí jiného?

Chvillemi pohlédl na Richarda. Pokožka jeho přítele vypadala podivuhodně bledě - téměř strašidelný odstín šedé barvy.

S ústupem tmy přišlo ráno. Na kulatém okraji východního obzoru se objevil růžový pruh, který brzy vytlačil rudý a odsunul optimistickou růžovou barvu vzhůru k nebi. Jack měl téměř stejně tak červené oči a velmi ho bolely nohy. Richard stále ležel přes celou sedačku a namáhavě, téměř neochotně dýchal. Jack spatřil, že je to pravda - Richardův obličej působil opravdu velmi šedě. Víčka se mu ve snu třásla a Jack doufal, že se jeho přítel nechystá vybuchnout v dalším záchvatu výkřiků. Richardova ústa se otevřela, místo hlasitých nářků se ale objevila špička jazyka. Navlhčil si horní ret, zafrkal a znovu upadl do hlubokého komatu.

Ačkoliv si Jack zoufale přál, aby si mohl sednout a zavřít oči, Richarda neprobudil. Čím víc detailů ze Spálených zemí světlo odhalovalo, tím více Jack doufal, že Richardovo bezvědomí vydrží, dokud on sám dokáže snést podmínky Andersova praštěného vláčku. V žádném případě nechtěl být svědkem toho, jak Richard Sloat na výstřelky Spálených zemí zareaguje. Trocha bolesti a silné vyčerpání byly minimální cenou za přechodný klid.

Přivřenýma očima pozoroval krajinu, kde zřejmě neuniklo zkáze, úpadku a usychání vůbec nic. V měsíčním světle připomínala širokou poušť, poušť osázenou stromy. Teď Jack zjistil, že to ve skutečnosti vůbec žádná „poušť“ nebyla. Co pokládal za načervenalý písek, byla volná, prašná hlína, která působila dojmem, že se do ní člověk zaboří po kotníky, ne - li po kolena. Z vyhladovělé a suché země vyrůstaly zbídačené stromy. Když se na ně díval zpřímá, byly téměř úplně stejné jako v noci - tak zakrslé, že se zdálo jako by se pokoušely uniknout a schovat se pod vlastní pokroucené kořeny. To bylo dost špatné - dost špatné pro Rozumného Richarda. Ale když člověk pohlédl na stromy úkosem, koutkem oka, pak spatřil živá a zmučená stvoření - napjaté větve se změnily v paže zakrývající trpící obličej zamrzlý uprostřed výkřiku. Dokud se Jack na stromy nedíval přímo, viděl naprosto detailně jejich zmučené obličej, ústa ve tvaru širokého „O“, vytřeštěné oči a zalomený nos. Tváře brázdily dlouhé linky bolesti. Klely, prosily, vyly na něho. Neslyšitelné hlasy zněly ve vzduchu jako kouř. Jack zasténal. Ty stromy byly otrávené stejně jako vše ostatní ve Spálených zemích.

Načernalá zem se táhla po obou stranách celé míle, místy ji přerušovaly pruhy štiplavě vypadající, žluté trávy, která měla barvu jasnou jako moč nebo čerstvý nátěr. Nebýt odporného zabarvení dlouhé trávy, místa by připomínala oázy, neboť každé z nich obklopovalo malou, kulatou vodní nádrž. Voda byla černá a na povrchu plavaly olejové skvrny. Vypadaly hustější než voda, jež byla sama olejová a jedovatá. Když vlak projížděl okolo druhé z falešných oáz, Jack si všiml, jak se voda začala líně čerit. Nejprve ho s hrůzou napadlo, že voda samotná žije vlastním životem, že je stejně zmučenou bytostí jako stromy, které už si nepřál nikdy spatřit. Pak uviděl, jak něco prorazilo povrch husté kapaliny, převalila se široká, černá záda nebo bok a nakonec se objevila hladová tlama, jež divoce kousala do prázdna, a náznak šupin, které by - kdyby stvůru neobarvilo jezírko - jistě zářily měňavými barvami. *Má ty dobroto*, pomyslel si Jack, *byla to ryba? Zdálo se mu, že musela měřit nejméně šest metrů a byla pro život v rybníčku tedy příliš veliká. Dlouhý ocas zviřil vodu na hladině a celé obrovské stvoření vklouzlo určitě do značné hloubky nádrže.*

Jackovi se zdálo, že na chvíli zahlédl kulatý tvar hlavy, která nakukuje přes obzor. Rychle vzhlédl. V tu chvíli pocítil další šok a uvědomil si nepoměr podobný Lochneské příšeře, nebo co to bylo. Jak by mohla nad obzorem vykukovat nějaká hlava, proboha?

Protože obzor nebyl skutečným obzorem. Konečně pochopil. Celou noc ho pozoroval, a až teď pochopil, co skutečně leží na okraji jeho vidění. Silně podcenil rozlohu Spálených zemí. Když si slunce začalo probíjet cestu zpět na svět, Jack konečně poznal, že se pohybuje širokým údolím a po obou stranách se netáhnou okraje světa, ale travnaté vrcholky řetězů hor. Mohl ho sledovat kdokoli a cokoli, skrývat se před jeho pohledem za okrajem okolních pahorků. Vzpomněl si na humanoidního tvora s krokodýlím ocasem, který *zmizel za svou malou chatrčí*. Mohl ho sledovat celou noc a čekat, až usne?

Vlak si to šinul zlověstným údolím a náhle se pohyboval neuvěřitelně pomalu.

Jack zkoumal široký okraj hor okolo, neviděl ale nic než vysoké skály, od kterých se vysoko nad ním odrážely čerstvé ranní sluneční paprsky. Obrátil se v kabině na druhou stranu, strach a napětí na chvíli

úplně umlčely jeho únavu. Richard si jednou rukou zakryl oči a spal dál. Cokoliv, kdokoliv je mohl sledovat a čekat na ně.

Zachytil vlevo pomalý, téměř kradmý pohyb a zatajil dech. Mohutný, klouzavý pohyb... Jack si představil půl tuctu krokodýlích lidí, jak se k němu plíží přes horu. Zastínil si oči a upřeně pozoroval místo, kde se mu zdálo, že je předtím spatřil. Skály měly stejně rudý nádech jako prašná půda a vinula se mezi nimi k vrcholu hluboká stezka, která protínala puklinu mezi vysokými útesy.

Mezi dvěma stojícími kameny se pohybovala postava, která ani v nejmenším nepřipomínala člověka. Byl to had - Jackovi tak alespoň připadal. Vklouzl do ukryté části stezky a Jack spatřil pouze, jak mezi skalami mizí obrovské, slizké, kulaté plazí tělo. Stvoření mělo podivně zvrásněnou pokožku, ohořelou. Jackovi se zdálo, že ještě než zmizelo, spatřil v jeho boku nepravidelné, černé otvory. Natáhl krk, aby lépe viděl na místo, kde se objeví a za několik vteřin se stal svědkem naprosto vyčerpávající podívané na hlavu gigantického červa, který byl z jedné čtvrtiny ponořen do hustého, rudého prachu a otáčel se k němu. Měl zakryté, potažené oči, přesto šlo o hlavu červa.

Zpod kamene vyrazilo další zvíře s těžkou hlavou a nemotorným tělem. Když k němu vystřelila červova široká hlava, Jack si uvědomil, že prchajícím stvořením je zmutovaný pes. Červ otevřel tlamu jako štěrbinu u poštovní schránky a psí stvůru bez problémů zhltнул. Jack zaslechl jasné zvuky praskajících kostí. Psí nářek utichl. Obrovský červ psa spolkl, jako by šlo o obyčejný prášek. Teď se před červím monstrózním tělem objevila černá stopa kulového blesku a Jack sledoval, jak se dlouhé stvoření zavrtilo do prachu, jako když klesá křižník pod povrch oceánu. Červ zjevně chápal, že mu stopy ohnivých koulí mohou uškodit a jako žízala se pod nimi podhrabal. Jack sledoval, jak odporne zvíře úplně mizí v rudém prášku. Pak neklidně stočil pohled na dlouhý, rudý sráz, který zdobily jen chlupaté trsy lesklé a žluté trávy, a přemýšlel, kde se znovu objeví.

Když už si mohl být jistý, že se červ nepokusí pohltit celý vlak, začal znovu zkoumat skalnaté hřebeny hor okolo. Než se Richard pozdě odpoledne probudil, Jack spatřil:

určitě alespoň jednou hlavu, která vykukovala nad okrajem hor;

dvě další skákající a smrtící ohnivé koule, které se k němu valily;

bezhlavou kostru tvora, kterého nejprve pokládal za obrovského králíka, pak si s odporem uvědomil, že je to lidské dítě, které leží s obranými kostmi vedle kolejí a hned za ním:

kulatá, dětská, svítící lebka stejného dítěte, napůl potopená v prašné půdě. A pak spatřil:

smečku psů s velkými hlavami, kteří vypadali daleko víc postižení než ti, jež viděl předtím. Vlnili se za vlakem a slintali hlady;

tři boudy z prken, lidské příbytky zabezpečené proti hustému prachu na pilířích; příbytky, jež zaručovaly, že i v páchnoucí a otrávené divočině Spálených zemí žijí a loví lidé;

malého kožnatého ptáka bez peří s - opravdovou teritoriální mutací - vousatým, opičím obličejem a jasně protaženými prsty, které vyčnívaly ze špiček křídel;

a nejhorší ze všeho (na rozdíl od toho, co považoval za nejhorší on) - dvě úplně nezařaditelná zvířata, která pila z jednoho černého rybníčku - zvířata s dlouhými zuby a lidskýma očima, předníma nohama, jaké mívají prasata, zadníma nohama, jaké mají velké kočky. Obličje jim pokrývaly spletené chlupy. Když kolem nich vlak projížděl, Jack si všiml jak se samcova varlata nafoukla do velikosti polštářů a klesla k zemi. Co stvořilo takové obludnosti? Předpokládal, že atomové záření, neboť to jediné mělo sílu potřebnou k deformaci přírody. Od *zrození* otrávené bytosti se napily stejně otrávené vody a zavrčely na malý projíždějící vláček.

Jack si pomyslel, že náš svět jednoho dne bude vypadat stejně. Jaká škoda.

Pak tedy věci, které se mu zdálo, že v noci vidí, skutečně existovaly. Kůže mu začala hořet a svědit, shodil na podlahu kabiny vlněný přehoz, který nahradil kabát Mylese P. Kigera. Před obědem už si musel sundat i doma tkanou košili. V ústech cítil odpornou pachut', kyselou směsici rezavého kovu a shnilého ovoce. Z čela mu stékal do očí pot. Byl tak unavený, že začal vestoje, s otevřenýma očima a zalitý potem, snít. Viděl mohutné smečky obscénních psů, jak peláší po kopcích. Viděl, jak se rudé mraky nad hlavou otvírají a natahují se pro ně odtamtud dlouhé, hořící ruce, ruce d'ábla. Když se mu oči konečně zavřely, spatřil čtyři metry vysokého Morgana Orrisu oděného v černém, jak okolo vrhá blesky a cupuje zem na krátery a mračna prachu.

Richard zasténal a zamumlal: „Ne, ne, ne.“

Morgan z Orrisu se rozplynul jako obláček páry a Jackovy rozbolavělé oči se otevřely.

„Jacku?“ promluvil Richard.

Krajina před vlakem byla teď až na černé stopy kulových blesků úplně pustá. Jack si protřel oči, pohlédl na Richarda a slabě se protáhl. „Jo,“ řekl, „Jak se máš?“

Richard se znovu se ztrhaným, šedým obličejem opřel o sedátko a mrkal očima.

„Promiň, že se ptám,“ omlouval se Jack.

„Ne,“ odpověděl Richard. „Vážně, už je mi lip.“ Jack ucítil, jak se v něm uvolňuje část napětí. „Pořád mě bolí hlava, ale už se cítím lépe.“

„Dělal jsi pěkný bordel ve tvém... hm...“ zarazil se Jack, neboť netušil, kolik pravdy jeho přítel dokáže snést.

„Ve spánku. Jo, to jsem asi dělal.“ Richardův obličej se pohyboval a Jack tentokrát nedokázal potlačit výkřik.

„Vím, že už se mi to nezdá, Jacku. A vím, že nemám žádný nádor na mozku.“

„Víš tedy, kde jsme?“

„Ve vlaku. Ve vlaku toho staříka. V krajině, které říkal Spálené země.“

„Správně. Kurva správně,“ odvětil Jack s úsměvem.

Richard se pod šedou bledostí zarděl.

„A co za to může?“ zeptal se Jack, který si stále nebyl jist, zda může Richardově proměně důvěřovat.

„No, vím, že nesním,“ odpověděl Richard a tváře mu ještě víc zrudly. „Řekl bych... řekl bych, že šlo jen o to se s tím přestat prát. Jestli jsme v Teritoriích, pak jsem v Teritoriích. Jak je to neuvěřitelné, na tom nezáleží.“ Pohledem našel Jackovy oči a vyděsil svého přítele humorným výrazem. „Pamatuješ si na ty obrovské přesýpací hodiny v Depu?“ Když Jack přikývl, Richard pokračoval, „no, byly to ty hodiny... když jsem je viděl, věděl jsem, že si to všechno jen nevymýšlím. Věděl jsem, že něco takového bych si vymyslet nedokázal. Nedokázal. Prostě... nedokázal. Kdybych měl vymyslet primitivní hodiny, měly by spoustu koleček, velké kladky... nebyly by zas tak jednoduché. Takže jsem si je nevymyslel. Tudíž to musela být skutečnost. Tudíž byla skutečnost i vše okolo.“

„No a jak se cítíš teď?“ zeptal se Jack. „Hodně dlouho jsi spal.“

„Jsem pořád tak unavený, že stěží udržím rovně hlavu. Mám strach, že se celkově moc dobře necítím.“

„Richard, musím se tě na něco zeptat. Existuje nějaký důvod, proč by ses měl bát cesty do Kalifornie?“

Richard sklopil zrak a zavrtěl hlavou.

„Slyšel jsi někdy o místě, kterému se říká černý hotel?“

Richard stále vrtěl hlavou. Neříkal pravdu. Jack si ale uvědomil, že už je toho na něho příliš. Další věci - Jack si byl náhle jistý, že jich jsou ještě spousty - musejí počkat. Možná až do chvíle, kdy se dostanou k černému hotelu. Rushtonův dvojník a Jasonův dvojník: ano, společně dorazí k domovu a vězení Talismanu.

„No, dobrá,“ řekl. „Můžeš tedy chodit?“

„Asi ano.“

„Dobrá, protože já teď něco chci udělat. „Víš, protože už neumíráš na nádor v mozku, potřebuj u tvou pomoc.“

„O co jde?“ zeptal se Richard. Otřel si rozechvělou rukou obličej.

„Chci otevřít pár beden na plošině a zjistit, jestli si tak opatříme zbraně.“

„Nesnáším pušky a dělá se mi z nich na nic,“ odpověděl Richard. „Měl bys být stejný. Kdyby nikdo zbraně neměl, tvůj otec -“

„Jo, a kdyby měla prasata křídla, mohla by létat,“ přerušil ho Jack. „Jsem si naprosto jistý, že nás někdo sleduje.“

„No, možná je to můj tatínek,“ odpověděl Richard s nadějí v hlase.

Jack zavrčel a uvolnil řadící páku z první polohy. Vlak začal okamžitě ztrácet rychlost. Když zastavil, Jack přeřadil na neutrální. „Myslíš, že dokážeš slézt v pořádku dolů?“

„Ale jasně!“ vykřikl Richard a příliš rychle se postavil. Nohy mu v kolenou podklesly a Richard tvrdě dosedl na lavici. Obličej teď vypadal ještě šedivěji než předtím, čelo a horní ret mu zalil pot. „Och, možná ne,“ zašeptal.

„Jenom klid,“ uklidnil ho Jack a přistoupil k němu. Jednou rukou ho uchopil za loket, druhou přiložil na vlhké, teplé čelo. „Uklidni se.“ Richard krátce zavřel oči, pak pohlédl do Jackových s výrazem naprosté důvěry.

„Snažil jsem se moc rychle,“ vysvětloval. „Jak jsem dlouho setrval ve stejné poloze, mám teď všude mravence.“

„Tak hezky zlehka,“ poradil mu Jack a pomohl sykajícímu příteli zpět na nohy.

„Bolí to.“

„Jen na chvíli. Musíš mi pomoci, Richarde.“

Richard udělal zkusmo jeden krok a znovu zasyčel. „Ach.“ Posunul druhou nohou. Pak se mírně předklonil a udeřil dlaněmi do lýtek a stehen. Jack se díval, jak se změnil výraz jeho obličeje. Tentokrát to ale nebyla bolest, objevila se maska téměř gumového údivu.

Jack sledoval jeho oči a spatřil, jak se k nim podél vlaku blíží jeden z neopeřených ptáků s opičím obličejem.

„Jo, je tady spousta takových zvláštních věcí,“ řekl Jack. „Cítil bych se mnohem lépe, kdybychom pod plachtou našli nějaké zbraně.“

„Co myslíš, že je na druhé straně těch hor?“ zeptal se Richard. „To samé?“

„Ne, myslím, že je tam víc lidí,“ odpověděl Jack. „Jestli jim tedy můžeš říkat lidé. Dvakrát jsem zahlédl někoho, kdo nás sledoval.“

Když spatřil, jak se na Richardův obličej vrací výraz paniky, rychle dodal: „Myslím, že to nebyl nikdo ze školy. Ale mohlo to být něco stejně tak ošklivého. Nechci tě strašit, kámo, ale viděl jsem ze Spálených zemí o trochu víc než ty.“

„Spálené země,“ zopakoval Richard s pochybnostmi. Zamžoural do rudého, prašného údolí plného otrhaných pruhů trávy barvy moči. „Ach - ten strom - ach...“

„Já vím,“ přerušil ho Jack. „Musíš se to prostě naučit ignorovat.“

„Kdo by, sakra, mohl zplodit takovou devastaci?“ zeptal se Richard. „Víš, že to není přirozené.“

„Možná to jednoho dne zjistíme.“ Jack pomohl příteli vystoupit z kabiny a oba se ocitli na úzkém můstku, který se táhl nad koly. „Nespadni dolů do toho prachu,“ varoval Richarda. „Nevíme, jak je hluboký. Nechci tě pak z něho tahat.“

Richard se otřásl. Mohl to ale způsobit fakt, že koutkem oka spatřil další nařkávající a bolestmi týraný strom. Společně přelezli celý vlak a přeskočili do prázdného uhláku. Odtud vedl na střechu úzký kovový žebřík. Na druhé straně uhláku klesal úplně stejný žebřík na plošinu.

Jack zatáhl za tlustý, chlupatý provaz a pokoušel si vzpomenout, jak ho Anders tak lehko rozmotal. „Myslím, že je to tady,“ řekl Richard a zdvihl pokroucený provaz jako šibeniční smyčku. „Jacku?“

„Zkus to.“

Richard nebyl dost silný na to, aby uzel sám povolil. Když mu ale Jack pomohl a společně zatáhli, „klička“ hladce zmizela a plachta klesla na řady beden. Jack ji odtáhl a odhalil *SOUCÁSTI STROJŮ*. Za nimi se táhla řada menších krabic, které Jack předtím neviděl, označených *ČOČKY*. „Tady jsou,“ prohlásil. „Kdybych tak měl páčidlo.“ Vzhlédl k okraji údolí, zmučené stromy otevřely ústa a bezhlasně zaskučely. Vykukovala tam nahore další hlava? Mohl to být další obrovský červ, který se k nim blíží. „Pojď, zkusíme odsunout víko jedné z krabic,“ zavolal a Richard k němu poslušně přiběhl.

Po šesti namáhavých pokusech konečně Jack ucítil pohyb a uslyšel, jak vrzají hřebíky. Richard stále na své straně tlačil. „To už stačí,“ zastavil ho Jack. Richardova barva byla ještě šedivější a vypadal ještě nezdravěji než předtím. „Zvládnou to, ještě jednou.“ Richard ustoupil a málem se zhroutil na menší krabice. Narovnal se a začal šmátrat pod uvolněnou plachtou.

Jack se postavil před vysokou krabici a pevně sevřel čelisti. Položil obě ruce na roh víka. Zhluboka se nadechl a zatlačil, až se mu roztráslly svaly. Zrovna když se chtěl vzdát, zavrzaly znovu hřebíky a začaly vypadávat ze dřeva. Jack zařval „ÁÁÁÁCH!“ A zdvihl víko krabice.

Uvnitř byl vyrovnán půl tucet naolejovaných pušek, jaké Jack nikdy dřív neviděl. Připomínaly olejničky, jež se proměnily v motýly - zčásti mechanické, zčásti podobné hmyzu. Jednu vytáhl a bedlivě ji prozkoumal. Pokoušel se zjistit, jak funguje. Šlo o automatickou zbraň, takže bude potřebovat zásobník. Předklonil se a hlavní vypáčil víko krabice s nápisem *ČOČKY*. V druhé malé krabici byla, přesně jak očekával, hromada olejem napuštěných a v plastiku zabalených zásobníků.

„To je Uzi,“ ozval se Richard ze zadu. „Izraelský samopal. Myslím, že je to docela moderní zbraň. Oblíbená hračka teroristů.“

„Jak to víš?“ zeptal se Jack a vytáhl další.

„Dívám se na televizi. Co sis myslel?“

Jack experimentoval se zásobníkem. Nejdříve se ho pokoušel zasunout obráceně, pak našel správný směr. Potom objevil pojistku a přecvakl ji.

„Jsou to pěkně hnusné zbraně,“ komentoval Richard.

„Také jednu dostaneš, tak si nestěžuj.“ Vytáhl další zásobník pro Richarda a po chvilce uvažování vyndal z krabice i ostatní. Dva si zastrkal do kapes, dva hodil příteli, který je chytil. Zbytek schoval do pytle.

„Uh,“ ozval se Richard.

„Myslím, že je to nezbytné,“ odpověděl Jack.

Jakmile se vrátili do kabiny, Richard se zhroutil na sedačku. Šplhání po dvou žebřících a přechod úzkého kovového můstku přes lokomotivu mu sebral téměř veškerou energii. Udělal ale Jackovi místo a s těžkými víčky sledoval, jak přítel znovu vlak rozjíždí. Jack zdvihl svůj kabát a začal s ním ležít pušku.

„Co to děláš?“

„Stírám olej. Až skončím, raději to také udělej.“

Po zbytek dne seděli oba chlapci v otevřené kabině vlaku, potili se a pokoušeli nevnímat naříkající stromy, pach rozkladu okolní krajiny a vlastní hlad. Jack si všiml, že okolo Richardových úst rozkvetla malá zahrádka otevřených boláků. Nakonec vzal přítelův Uzi, odřel z něho olej a nasadil zásobník. V puklinách na rtech mu hořel slaný pot.

Jack zavřel oči. Možná přece jen neviděl žádné hlavy, které vykukovaly nad okrajem údolí. Možná je vůbec nikdo nesledoval. Zaslechl, jak baterie zasyčely a vystřelily velkou, praskavou jiskru. Ucítit, jak Richard nadskočil. O chvilku později už spal a zdálo se mu o jídle.

Když Richard zatřásl Jackovým ramenem a přivedl ho zpět ze světa, kde právě jedl pizzu velikou jako kolo od vozu, v údolí se již začínaly šířit stíny, které ukrývaly utrpení naříkajících stromů. Ve slabém, ustupujícím světle vypadaly i k zemi se ohýbající stromy s rukama zakrytými obličejí překrásně. Hluboká, rudá hlína se třpytila a zářila. Dlouhé stíny se téměř viditelně prodlužovaly a odporně žlutá barva trávy se měnila ve zralou oranžovou. Ustupující rudé sluneční paprsky dopadaly šikmo na skály na okraji údolí. - Jen jsem si myslel, že bys to mohl chtít vidět,“ vysvětloval Richard. Zdálo se, že se mu okolo úst objevilo několik dalších malých boláků. Richard se slabě usmál. „Vypadá to tak zvláštně - myslím tím to spektrum.“

Jack dostal strach, že se Richard pustí do dalších vědeckých vysvětlování změny barev západu slunce, jeho přítel byl ale na fyziku příliš unavený a nemocný. Oba chlapci tiše pozorovali, jak šero prohlubuje všechny barvy v okolí a mění západní oblohu v purpurovou nádheru.

„Víš, co tam ještě vezeš?“ zeptal se Richard.

„A co ještě?“ odpověděl Jack otázkou. Ve skutečnosti mu to bylo téměř jedno. Určitě nešlo o nic dobrého. Doufal, že se možná dožije dalšího západu slunce, který bude stejně barevný a stejně bohatý na pocity jako tento.

„Plastické výbušniny. Zabalené ve dvoulibrových balíčcích. Máš jich dost, abys odpálil celé město. Jestli náhodou spustí jedna z těchto pušek nebo jestli někdo do těch pytlů střelí, z vlaku zbude jen díra v zemi.“

„Jestli ne ty, já to nebudu,“ odpověděl Jack a znovu se nechal unést západem slunce. Vše v tu chvíli působilo výstražně jako pouhý sen o dosažení cíle. Jack si znovu vzpomněl na vše, co musel podstoupit od chvíle, kdy opustil Hostinec a zahrady Alhambry. Viděl, jak matka popíjí v malé kavárně čaj, jak se náhle mění ve starou, unavenou ženu. Viděl Speedyho Parkera, jak sedí pod stromem, Vlka, jak pečuje o své stádo, Smokeyho a Lorri z příšerné hospody Oatley. Viděl všechny nenáviděné tváře ze Sunlightova domova: Hecka Basta, Sonnyho Singera a ostatní. Silně postrádal Vlka. Postupující a prohlubující se západ slunce mu ho připomněl a Jack si nedokázal vysvětlit proč. Toužil uchopit Richarda za ruku. Pak si pomyslel, *No a proč ne?* a posunul ruku přes lavičku, až narazil na přítelovu drsnou, vlhkou tlapu. Pevněji sevřel prsty.

„Je mi strašně zle,“ řekl Richard. „Není to jako předtím. Je mi špatně od žaludku a hoří mi celý obličej.“

„Věřím, že až se dostaneme z tohoto místa, bude ti lépe,“ odpověděl Jack. *Ale jaký máte důkaz, doktore? uvažoval. Jaký máte důkaz, že ho prostě neotrávíte?* Neměl žádný. Utěšoval se nově objevenou myšlenkou, že Richard hraje důležitou roli v událostech, které je čekají v černém hotelu. Bude Richarda Sloata potřebovat nejen proto, že Richard Sloat dokáže rozeznat plastickou trhavinu od pytle hnojiva.

Byl už někdy předtím Richard v černém hotelu? Byl už někdy opravdu v blízkosti Talismanu? Obrátil se k příteli, který slabě a těžce oddechoval. Richardova ruka byla na dotek chladná jako voskový odlitek.

„Nechci už tu pušku,“ řekl Richard a odstrčil ji z klína. „Z toho smradu se mi dělá na nic.“

„Okay,“ odpověděl Jack a volnou rukou si ji položil na klín. Do periferního vidění mu vklouzl jeden ze stromů a bez jakéhokoliv zvuku zavyl ve svých mukách. Brzy se ukážou zmutovaní psi. Jack pohlédl nalevo k horám (nalevo seděl Richard) a spatřil, jak mezi skalami klouže lidská postava.

„Hele,“ poznamenal s nedůvěrou. Křiklavý západ slunce si jeho šoku nevšímal a stále měnil ošklivé v krásné. „Hele, Richarde.“

„Co je? Je ti taky špatně?“

„Zdá se mi, že jsem tam nahoře někoho viděl. Na tvé straně.“ Znovu se podíval k vysokým skalám, nic se tam ale už nehýbalo.

„Mně je to jedno,“ odpověděl Richard.

„Ale nemělo by. Chápeš, jak to načasovali? Chtějí se na nás vrhnout, až bude taková tma, že je nevidíme.“

Richard pootvěřel levé oko a bez zájmu se rozhlédl. „Nikoho nevidím.“

„Já teď také ne, ale jsem rád, že jsme vlezli dozadu a přinesli si ty pušky. Sedni si rovně a dávej pozor, Richarde, jestli se z toho chceš dostat živý.“

„Ježíši Kriste, ty jsi ale otrava.“ Přesto se Richard narovnal a otevřel obě oči. „Opravdu tam nahoře nic nevidím, Jacku. Už je moc velká tma. Asi se ti zdálo -“

„Pšt,“ přerušil ho Jack. Zdálo se mu, že spatřil mezi skalami hřebenu údolí další postavu. „Jsou tam dva. Zajímalo by mě, jestli je tam ještě někdo?“

„Mě by zase zajímalo, jestli tam je vůbec něco,“ odpověděl Richard. „Proč by nám přeci chtěl někdo ubližovat? Myslím tím, že to není -“

Jack obrátil hlavu a pohlédl na koleje před vlakem. Za kmenem jednoho z naříkajících stromů se něco pohnulo. Jack zaznamenal, že byl stín větší než pes.

„Ach - ach,“ zasténal Jack. „Myslím, že támhle na nás čeká další.“ Na chvíli ho zcela ochromil strach - nedokázal vymyslet, co má dělat, aby se ubránil třem útočníkům najednou. Žaludek mu *zamrzl*. Zdvihl z klína Uziho a tiše si ho přeměřoval. Uvažoval, zda bude skutečně schopen takovou zbraň použít. Mohli mít únosci ve Spálených zemích také zbraně?

„Richarde, je mi to líto,“ zašeptal, „ale zdá se mi, že tentokrát je všechno vážně v prdeli. Budu potřebovat tvou pomoc.“

„Co můžu udělat?“ zeptal se Richard vřestivým hlasem.

„Vezmi si svou pušku,“ odpověděl Jack a podal mu ji. „A myslím, že by sis měl kleknout, abys nebyl tak jasným cílem.“

Sám poklekl a Richard ho napodobil pomalu, jako by se pohyboval pod vodou. Zezadu se ozval dlouhý výkřik, nad nimi další. „Vědí, že jsme si jich všimli,“ řekl Richard. „Ale kde jsou?“

Téměř okamžitě dostal na svoji otázku odpověď. V tmavě purpurovém šeru vyběhl z úkrytu muž - nebo stvoření muži podobné - a rychle se blížil po svahu k vlaku. Vlály za ním hadry, muž křičel jako indián a něco svíral v rukou. Zbraň připomínala ohebnou tyč a Jack se ještě snažil rozluštit její funkci, když zaslechl (téměř nezahlédl), jak mu okolo hlavy prosvištěl úzký stín. „Má ty makrelo! Mají luky a šípy!“ vykřikl. Richard zasténal a Jack dostal strach, že je oba poblíže. „Musím ho zastřelit,“ prohlásil.

Richard těžce polkl a vydal zvuk, který nezněl jako slovo. „A do prdele,“ zaklel Jack a přecvakl pojistku na svém Uzim. Zvedl hlavu a spatřil, jak za ním střapatá postava právě vypustila další šíp. Kdyby byla jeho rána přesná, už by nikdy nic nespatřil. Šíp se ale se zadrncením zaryl do stěny kabiny. Jack vytáhl Uziho a zmáčkl spoušť.

To co následovalo, v žádném případě neočekával. Věřil, že se zbraň v jeho rukou ani nepohne a poslušně vystřelí několik kulek. Uzi místo toho poskočil jako zvíře a vyrazil tak hlasitý řev, že by mu dokázal zničit ušní bubínky. Do nosu ho uhodil pach hořícího střelného prachu. Otrhaný muž za vlakem rozhodil ruce údivem, nebyl však zraněn. Jacka konečně napadlo, aby spoušť povolil. Neměl představu, kolik kulek právě promrhal a kolik jich zůstalo v zásobníku.

„Dostals ho, dostals ho?“ ptal se Richard.

Muž teď utíkal zpět do svahu, široké a ploché nohy plácaly o zem. Jack si v tu chvíli uvědomil, že to nejsou nohy - muž kráčet na širokých talířových konstrukcích. Ekvivalent sněžnic Spálených zemí. Pokoušel se ukrytí zajeden ze stromů.

Jack zdvihl Uziho oběma rukama, zamířil a jemně zmáčkl spoušť. Samopal se tentokrát nevzepjal jako předtím. Kulky se rozlétly v širokém knihu a alespoň jedna našla svůj cíl. Muž se naklonil ke straně, jako by ho právě nabral nákladník. Nohy mu vylétly ze sněžnic.

„Dej mi svou pušku,“ vykřikl Jack a vytrhl Richardovi druhého Uziho. Vkleče vypálil polovinu zásobníku do temnoty před vlakem a doufal, že zabil všechna stvoření, která tam na ně číhala.

O vlak zarachotil další šíp, další se pevně zaryl do boku uhláku. Richard se třásl a nařikal na podlaze kabiny. „Nabíjej,“ vyzval ho Jack a strčil mu zásobník z kapsy pod nos. Vykukoval k okraji údolí a hledal druhého útočníka. Během minuty bude taková tma, že už nikoho pod skalami nerozezná.

„Vidím ho,“ vykřikl Richard. „Vidím ho - támhle je!“ Ukázal na rychle a tiše se pohybující stín mezi skalami a Jack tím směrem vystřílel zbytek

Uziho zásobníku. Když skončil, Richard od něho samopal vzal a podstrčil mu do ruky další.

„Pěkný kluci, dobrý kluci,“ ozval se hlas zprava. Z jaké vzdálenosti přicházel, se nedalo určit. „Teď zastavit. Já taky zastavit, chápou? Udělat teď kšeft. Vy mi, pěkný kluci, prodat tu pušku. Koukám, že vy zabít takhle spousta.“

„Jacku!“ zašeptal Richard divoce, aby ho varoval.

„Odhod' luk a šípy,“ zvolal Jack a stále se tiskl vedle Richarda.

„Jacku, to nemůžeš!“ zašeptal Richard.

„Já je teď konc shodil,“ ozval se hlas stále ještě shora. Do prachu přistálo něco lehkého. „Vy kluci zastavit cestu, prodat mi pušku, chápou?“

„Dobře,“ odpověděl Jack. „Pojď sem, ať tě vidíme.“

„Chápe,“ odpověděl hlas.

Jack zatáhl za řadící páku a nechal vlak pomalu zastavit. „Až zařvu,“ zašeptal Richardovi, „přiraz ji co nejrychleji dopředu, jasný?“

„Ježíši Kriste,“ vydechl Richard.

Jack zkontroloval, že má na pušce, kterou mu Richard právě podal, vypnutou pojistku. Z čela mu do pravého oka stekla stružka potu.

„Teď všecko dobrý, ju,“ řekl hlas. „Kluci se posadí, ju. Posadí, kluci.“

Pro - bud' - se, pro - bud' - se, pro - sum, pro - sním.

Vlak pomalu k mluvčímu dorazil. „Dej ruku na páku,“ zašeptal Jack. „Už to přijde.“

Richardova roztřesená ruka, která v tu chvíli vypadala příliš malá na to, aby zvládla jen trošku složitější úkol, spočinula na řadící páce.

Jack si náhle živě vzpomněl na starého Anderse, jak před ním seděl na zvlněné, dřevěné podlaze a ptal se: *Ale budeš v bezpečí, můj pane?* Odpověděl tehdy přezíravě, nebral otázku moc vážně. Čím mohla být Spálené země pro kluka, který tahal soudky pro Smokeyho Updika?

Teď se daleko víc obával, že si nadělá do kalhot, než že mu Richard poblíže obědem teritoriální verzi lodenového kabátu od Mylese P. Kigera.

Vedle kabiny explodoval v temnotě záchvat smíchu a Jack se napřímil. Vytáhl pušku, a když těžké tělo narazilo na bok vlaku a přichytilo se tam, vykřikl. Richard přirazil páku vpřed a vlak se škubnutím vystřelil vpřed.

K boku kabiny se přilepila holá, chlupatá ruka. *Na Divoký západ je toho trochu přespříliš*, pomyslel si Jack a v tu chvíli se nad nimi vztyčilo celé mužovo tělo. Richard zavřeštěl a Jack málem uvolnil do kalhot svěrače.

Obličej tvořily téměř jen samé zuby. Vypadal instinktivně zlý, jako když chřestýš odhalí své zuby. Ze zahnutých klů odlétla kapka tekutiny, kterou

Jack okamžitě zařadil jako jed. Kromě malého nosu vypadalo stvoření, které se před nimi teď rýsovalo, téměř jako člověk s hadí hlavou. V jedné ruce s plovacími blánami svíral nůž. Jack v návalu paniky nazdařbůh vystřelil

V tu chvíli se stvůra obrátila a zapotácěla se. Jack na zlomek sekundy spatřil, že ruka s plovací blánou a nožem zmizela. Stvůra natáhla zakrvácený pahýl a zanechala na Jackově košili rudý šrám. Jacka náhle opustily všechny myšlenky, prsty dokázaly zamířit Uziho přímo na mužovu hrud' a stisknout kohoutek.

Uprostřed chlupatých prsou se otevřela rudá díra a hrozivé zuby o sebe cvakly. Jack držel kohoutek stisknutý tak dlouho, až Uzi sám zdvihl hlaveň a zdemoloval v několikasekundovém masakru celou mužovu hlavu. Pak byl pryč. Že si oba chlapci celé setkání pouze nevymysleli, dokazoval jen široký krvavý flek na stěně kabiny a krvavá čmouha na Jackově košili.

„Pozor!“ vykřikl Richard.

„Dostal jsem ho,“ vydechl Jack.

„Kam zmizel?“

„Vypadl ven,“ odpověděl Jack. „Je mrtvý.“

„Ty jsi mu ustřelil ruku,“ zašeptal Richard. „Jak jsi to udělal?“

Jack natáhl ruce a spatřil, jak se mu chvějí. Všude kolem se vznášel pach střelného prachu. „Jen jsem napodobil někoho s dobrou muškou.“ Složil ruce do klína a olízl si rty.

Když o dvanáct hodin později vyšlo nad Spálenými zeměmi slunce, ani jeden z chlapců nespal. Strávili celou noc jako vojáci na hlídce, svírali v klínech své pušky a sluchem pátrali po sebemenším šramotu. Když si Jack vzpomněl, kolik munice vlak veze, každou chvíli slepě vypálil ke stěnám údolí několik dávek. Ať už žili v této odlehle části Spálených zemí lidé nebo obludy, celý druhý den nechali oba chlapce na pokoji. Jack si unaveně uvědomil, že to může znamenat, že všichni o puškách vědí, nebo se blízko Západního pobřeží nikdo nechce plést do cesty Morganovu vlaku. Nic z toho Richardovi, jehož oči byly znovu nezaostřené a potažené a který vypadá, většinu doby jako v horečkách, neřekl.

Navečer Jack ucítil ve vzduchu pach slané vody.

Třicátá šestá kapitola

JACK JDE S RICHARDEM DO VÁLKY

Toho večera se přiblížili k oceánu, krajina se začínala otevírat a západ slunce byl širší. Přesto nebyl tak nádherný. Jack zastavil vlak na úpatí zvětralého kopce a znovu se vrátil dozadu na plošinu. Hrabal se tam téměř celou hodinu, až vymizely z oblohy všechny smutné barvy a na východě se objevil srpek měsíce. Přitáhl zpět šest krabic, všechny s označením *ČOČKY*.

„Otevři je,“ nařídil Richardovi. „Spočítej je. Jmenuji tě Správcem zásobníků.“

„To je skvělé,“ odpověděl Richard unaveným hlasem. „Věděl jsem, že mi mé vzdělání k něčemu bude.“

Jack se vrátil zpět na plošinu a vypáčil víko další krabice se značkou *ČASTI STROJŮ*. Zatímco se soustředil na práci, zaslechl z temnoty hrubý a chraplavý nárek, který ukončil pronikavý výkřik bolesti.

„Jacku? Jacku, jsi tam?“

„Přímo tady!“ zvolal Jack. Zdálo se mu, že když na sebe hulákají jako dvě ženské na trhu, není to příliš moudré. Ale Richardův hlas naznačoval, že ho znovu přemáhá panika.

„Vrátíš se už?“

„Hned jsem tam!“ zvolal Jack a začal hlavní Uziho páčit rychleji a silněji. Nechali Spálené země za zády, přesto nechtěl zůstat na místě příliš dlouho. Kdyby mohl jednoduše odnést krabici se samopaly do lokomotivy, bylo by to mnohem jednodušší. Byla ale příliš těžká.

Nejsou vůbec těžcí, jsou to moji Uzlové, pomyslel si Jack a tiše se ve tmě zachechtal. „Jacku?“ Vysoký Richardův hlas zněl vyděšeně.

„Dočkej času, kámo,“ odpověděl.

„Neříkej mi, kámo,“ napomenul ho Richard.

Hřebíky ve víku zaskřípaly a Jack krabici otevřel. Sebral dva naolejované samopaly a právě se měl k odchodu, když si všiml další krabice. Byla velká asi jako karton na přenosný televizor a předtím ji ukrývala plachtovina.

Jack přeběhl ve slabém měsíčním světle plošinu a na obličej ucítil vánek. Neobsahoval už prohnitý parfém, žádný nádech rozkladu. Byl čistý, čistý a plný vlhkosti a nezaměnitelné vůně soli.

„Co jsi dělal?“ vyčítal mu Richard. „Jacku, máme pušky a máme nábojnice! Proč se chceš ještě vracet a přinést další? Až tam budeš opruzovat, může sem něco vylézt!“

„Chci víc pušek, protože automatické zbraně mají tendenci se přehřívat,“ odvětil Jack. „Víc nábojnic, protože možná budeme muset hodně střílet. Víš, já se také dívám na televizi.“ Obrátil se a vyrazil zpět na plošinu. Chtěl zjistit, co je v krychlové krabici.

Richard ho chytil za ruku. Panika ji proměnila v ptačí pařát.

„Richard, všechno bude v pořádku - “

„Něco tě může sebrat!“

„Myslím, že už jsme téměř venku ze Spá - “

„Něco může sebrat mě! Jacku, nenechávej mě samotného!“

Richard propukl v pláč. Neodvrátil se, ani si nezakryl rukama obličej. Jen tam stál se zkrouceným obličejem a z očí mu kanuly slzy. Jackovi v tu chvíli přišel velmi zranitelný. Vzal ho do náručí a objal.

„Jestli tě něco chytí a zabije, co se stane se mnou?“ vzlykal Richard. „Jak bych se někdy z tohoto místa mohl dostat?“

To nevím, pomyslel si Jack. To vážně nevím.

Tak šel tedy na poslední výlet do pojízdné zbrojnice Richard s Jackem. To znamenalo, že ho musel na žebříku podpírat, pomáhat mu přes střechu uhláku a zase ho chytat na druhé straně, jako by pomáhal staré a nemohoucí paní přes silnici. Rozumný Richard se duševně vracel, fyzicky to s ním ale šlo z kopce.

Přestože mezi prkny prosakoval strojní olej, čtvercová krabice nesla označení *VAJÍČKA*. Když ji Jack otevřel, zjistil, že nebylo označí tak nepřesné. Krabice byla plná vajíček - těch vybuchujících.

„Svatá Hano,“ zašeptal Richard.

„Ať už je to, kdo chce,“ souhlasil Jack, „pomoz mi. Myslím, že jich každý schováme pět do košile.“

„Na co potřebuješ takový arzenál?“ zeptal se Richard. „Čekáš, že budeme bojovat s celou armádou?“

„Něco takového.“

Když se vraceli po střeše uhláku, Richard se podíval k nebi a přemohla ho slabost. Zavrával a Jack ho musel chytit, aby nespadol dolů. Uvědomil si, že nepoznává souhvězdí ani severní, ani jižní polokoule. Tady hořely na nebi neznámé hvězdy... přesto měly vzory a možná se jimi v tomto neznámém, neuvěřitelném světě také řídili námořníci. Ta myšlenka konečně Richardovi odhalila skutečnost, odhalila mu ji s konečným a silným úderem.

Pak ho volal z veliké dálky Jackův hlas: „Haló, Richie! Jasone! Málem jsi přepadl dolů!“

Konečně byli zpátky v kabině.

Jack přitáhl řadící páku a přitlačil na plyn. Morganova přehnaně velká kapesní svítilna se znovu pohnula. Jack se podíval na podlahu kabiny, kde ležely čtyři samopaly Uzi, téměř dvacet hromad zásobníků po deseti a deset ručních granátů se západkami, které připomínaly uzávěry na plechovkách piva.

„Jestli toho nemáme teď dost,“ řekl Jack, „můžeme na to rovnou zapomenout.“

„Co očekáváš, Jacku?“

Jack jen zavrtěl hlavou.

„Asi si myslíš, že jsem vážně na mozek, co?“ zeptal se Richard.

Jack se zakřenil. „To jsem si myslel vždycky, kámo.“

„Neříkej mi kámo!“

„Kámo - kámo - kámo!“

Tentokrát vyvolal starý vtip tichý smích. Nic moc, možná pouze zvýraznil rostoucí řady boláků okolo Richardových úst... ale lepší než nic.

„Budeš v pořádku, jestli půjdu spát?“ zeptal se Richard, odsunul zásobníky ke straně a uvelebil se do rohu s Jackovým kabátem přes ramena. „Všechno to lezení a přenášení... myslím, že vážně musím být nemocný, protože jsem opravdu zničený.“ „Budu v pořádku,“ odpověděl Jack. Zdálo se mu, že ve skutečnosti nabírá druhý dech. Věřil, že ho bude brzy potřebovat.

„Cítím oceán,“ zašeptal Richard a v hlase mu zazněla zvláštní směsice lásky, nenávisti, nostalgie a strachu. Oči se mu zavřely.

Jack přirazil plyn k podlaze. Pocit, že se blíží konec - jakýkoliv konec - nebyl nikdy předtím silnější.

Než se vyšplhal měsíc vysoko na oblohu, zmizely poslední ošklivé známky Spálených zemí. Znovu se kolem objevilo obilí. Bylo hrubší než v Ellisových puklinách, přesto ale vyzařovalo pocit čistoty a zdraví. Jack zaslechl tiché volání ptáků, které připomínalo racky. Uprostřed otevřených a zvlněných polí, která voněla slabě ovocem a pronikavěji mořskou solí, zněl křik ptáků velmi osamoceně.

Po půlnoci si to už vlak šinul mezi řadami stromů - většinu tvořily jehličnany a pronikavý pach soli se mísil s vůní borovic. Ta vůně pojila místo, kam směřoval, s místem, odkud před měsíci vyrazil. Nikdy s matkou netrávili moc času v severní Kalifornii - možná, protože tam často jezdil na prázdniny Bloat - ale vzpomněl si, jak mu Lily vyprávěla, že krajina okolo Mendocina a Sausalita vypadá úplně stejně jako Nová Anglie. Filmové společnosti, které potřebovaly natáčet v prostředí Nové Anglie, většinou jezdily na sever státu, než aby se vlekly přes celou zem, a většina diváků si toho vůbec nevšimla.

Tak by to mělo být. Určitým podivným způsobem se vracím na místo, které jsem opustil.

Richard: *Čekáš, že budeme bojovat s celou armádou ?*

Byl rád, že Richard usnul, takže nemusel na jeho otázku odpovídat, alespoň prozatím.

Anders: *Ďábelské věci. Pro špatné Vlky. Do černého hotelu.*

Ďábelské věci byly samopaly Uzi, plastická trhavina a granáty. Ďábelské věci tady jsou. Špatní Vlci ne. Uhlák byl ale prázdný a Jackovi ta skutečnost přišla velmi přesvědčivá.

Tady je pro tebe příběh, Richie, a jsem moc rád, že spíš a nemusím ti ho vyprávět. Morgan ví, že se blížím, a plánuje na uvítanou party. Místo nahých dívek ale budou z dortu vyskakovat vlkodlaci a jako překvapení mají používat samopaly Uzi a granáty. No, trochu jsme jim vlak ukradli a jedeme v předstihu nějakých deseti, dvanácti hodin, ale jestli směřujeme do tábora plného

Vlků, kteří chtějí nastupovat do teritoriálního vládce - a to si myslím, že směřujeme - budeme muset použít všechna překvapení, jaká seženeme.

Jack si přešel rukou tvář.

Zastavit vlak kus od Morganovy útočné jednotky a zdaleka se tábora vyhnout by bylo jednodušší. Jednodušší a bezpečnější.

To by ale kolem zůstali špatní Vlci, Richie, rozumíš tomu ?

Pohlédl na zbrojní arzenál na podlaze kabiny a uvažoval, zda opravdu plánuje ozbrojený převrat Morganovy Vlíčí brigády. Speciální jednotka. Starý, dobrý Jack Sawyer, Král chudých myčů nádobí a jeho Komatózní poskok, Richard. Jack přemýšlel, jestli už se nezbláznil. Věděl, že ano, neboť právě to plánoval - to byla jiná věc, kterou neočekávali. A bylo jich tak moc, tak moc, tak sakramentsky moc. Bičovali ho a zabili Vlka. Zničili Richardovu školu a většinu jeho přítelů. A pokud ví, Morgan Sloat se vrátil do New Hampshiru a trýznil jeho matku.

Blázen, nebo ne. Nadešla chvíle odplaty.

Předklonil se, zdvihl jednoho nabitého Uziho a hodil si ho přes rameno. Koleje před ním ubíhaly a pach soli ve vzduchu sílil.

Když se noc blížila k ránu, Jack se opřel o plyn a na chvíli usnul. Kdyby věděl, že se zařízení říká přepínač mrtvého muže, moc by ho to neuklidnilo. Když začalo svítat, Richard ho probudil.

„Něco je před námi.“

Než se Jack podíval ven, důkladně zkontroloval Richardův obličej. Doufal, že bude v denním světle vypadat lépe, ale ani úsvit nedokázal zakrýt skutečnost, že je Richard skutečně nemocný. Barva nového dne jen změnila převažující nádech jeho pokožky ze šedivé na žlutou... to bylo vše.

„Haló! Vlak! Haló, ty velkej, posranej vlaku!“ Krčící, téměř zvířecí řev. Jack znovu vyhlédl.

Přibližovali se k malé, úzké budce.

Před strážním domkem stál Vlk, veškerá příbuznost s Jackovým Vlkem však končila u žhnoucích, oranžových očí. Hlava tohoto Vlka byla hrozivě sražena, jako by mu mohutná ruka odsekla vrchní část lebky. Obličej nad skleslou čelistí působil jako balvan kymácející se nad vysokým srázem. I současná radost a překvapení na obličejích nedokázaly ukrýt zřejmou, brutální hloupost. Na tvářích mu visely spletené copánky vlasů. Čelo mu zdobila jizva ve tvaru písmena „X“. Měl na sobě úbor podobný vojenské uniformě - úbor, jaký si sám pod vojenskou uniformou představoval. Široké zelené kalhoty přetažené přes černé holinky. Jack si všiml, že má uřezané špičky bet, aby se mu do nich vešly vlčí chlupaté prsty s dlouhými nehty.

„Vlak!“ vrčel a lokomotiva zkracovala poledních padesát yardů. Začal skákat nahoru a dolů a divoce se šklebit. Luskal prsty jako Čab Calloway. Z čelistí mu odlétaly ohromné chuchvalce pěny. „Vlak! Vlak! Blbej vlak, PRAVĚ TEĎ A TU!“ Ústa se mu roztáhla v širokém a výstražném úsměvu, odhalila ulámané žluté bodce. „Jste tu chlapi kurva brzy, jasně, jasně!“

„Jacku, co je to?“ zeptal se Richard. Rukou sevřel v panice pevně Jackovo rameno, jeho hlas zněl ale stále vyrovnaně.

„To je Vlk. Jeden z Morganových.“

A máš to, Jacku, vy slovil jsi jeho jméno. Kreténe!

Ted' na to ale nebyl čas. Blížili se ke strážnímu domku a Vlk se zjevně chystal naskočit. Jak ho Jack pozoroval, nešikovně poskakoval v prachu a rozřezané boty mu bušily o zem. Na koženém řemenu, který mu visel přes nahou hrud' jako nábojnicový pás, měl nůž. Žádnou pušku.

Jack přepnul Uziho na jednoduchou strelbu.

„Morgan? Kdo je to Morgan? Jaký Morgan?“

„Ted' ne,“ přerušil ho Jack.

Jeho soustředění se zúžilo k jedinému cíli - k Vlkovi. Nasadil kvůli němu široký umělohmotný úsměv. Uziho držel z dohledu.

„Andersův vlak! Úplně - kurva - správně! Ted' a tu!“

Nad širokým schodem čnělo jako velká skoba z pravého boku lokomotivy držadlo. Zřejmě šílený Vlk po něm s divokým úsměvem a pěnou stékající po bradě sáhl a vyskočil lehce na schůdek.

„Hele, kde je ten stařík!? Vlk! Kde je - “

Jack zdvihl Uziho a vpálil Vlkovi do levého oka kulku.

Jasně oranžové světlo zhaslo jako svíčka v silném větru. Vlk odskočil od lokomotivy jako člověk, který se hloupě vrhá pod vodu a s zuchnutím dopadl na zem.

„Jacku!“ Richard ho obrátil. Jeho obličej měl stejně divoký výraz jako Vlkův. Nepokroutila ho ale radost, byla to hrůza. „Myslel jsi mého otce? Je do toho zapletený můj otec?“

„Richarde, důvěřuješ mi?“

„Jo, ale - “

„Pak to nech být. Nech to být. Ted' není čas.“

„Ale - “

„Vem si pušku.“ „Jacku - “

„Richarde, vem si pušku!“

Richard se předklonil a vzal si jednoho Uziho. „Nesnáším pušky,“ zopakoval znovu.

„Jo, já vím. Já je také nijak osobně nezbožňuju, Richie. Nadešla ale doba odplaty.“

Koleje se ted' blížily k vysoké kulové ohradě. Z druhé strany vycházely výkřiky, vrčení, jásot, rytmické tleskání a zvuk podrážek, které ve vytrvalém rytmu dupou holou zem. Ozývaly se i jiné, méně definovatelné zvuky, Jackovi ale všechny splynuly v jediný zvuk vojenského výcviku. Území mezi strážnicí a kúlovou ohradou se táhlo asi půl míle a soudě podle zvuků zevnitř, Jack pochyboval, že někdo osamocený výstřel zaslechl. Protože byl vlak poháněn elektřinou, pohyboval se téměř bezhlučně. Výhoda překvapení byla stále na jejich straně. Koleje mizely pod zavřenou dvojitou branou v kúlové zdi. Jack viděl mezi hrubě otesanými kládami záblesky denního světla.

„Jacku, raději zpomal.“ Byli ted' asi sto padesát yardů od brány. Na druhé straně zpívaly burácivé hlasy. „HOCHODÉÉÉM - HOD! Ház - hva! Hy

- hyhy!“

Jack si znovu vzpomněl na zvířata od H. G. Welse a zachvěl se.

„Ani nápad, kámo. Projedeme branou. Máš akorát tak čas říct sbohem.“

„Jacku, ty jsi blázen!“

„Já vím.“

Sto yardů. Baterie hučely. Vyskočila modrá jiskra a zasyčela. Po obou stranách uháněla holá zem. *Žádné obilí, pomyslel si Jack. Kdyby napsal Noel Coward hru o Morganu Sloatovi, myslím, že by ji nazval ODPORNÝ*

DUCH.

„Jacku, co když ten malý a hloupý vlak vyletí z kolejí?“

„No, myslím, že je to možné,“ odpověděl Jack.

„A co když rozrazí bránu a tam koleje skončí?“

„Budeme na tom bledě.“

Padesát yardů.

„Jacku, ty ses opravdu pomínil, že jo?“

„Myslím, že jo. Uvolni bezpečnostní západku na pušce, Richarde.“

Richard pojistku přepnul. Rány... chroptění... pochodující muži... skřípání kůže... výkřiky... nelidský výkřik, při jehož zvuku se Richard přikrčil. Přesto ještě Jack uviděl v jeho obličejí jasně rozhodnutí. Pyšně se usmál. *Chce zůstat se mnou - starý Rozumný Richard nebo ne, vážně chce zůstat se mnou.*

Dvacet pět yardů.

Výkřiky - vřeštění - ukřičené příkazy... a hlasitý, plazí nářek - *Grúúúú* - *ÚÚÚÚ!* Jackovi se postavily chloupky na šíji.

„Jestli se z toho dostaneme,“ řekl Jack, „koupím ti pálivý hot dog v cukrárně Dairy Queen.“

„To se pobleju!“ zařval Richard a začal se neuvěřitelně smát. V tu chvíli se zdálo, že mu nezdravě žlutá barva zmizela z obličeje.

Pět yardů.

Otesané kmeny brány působily pevně, ano, velmi pevně. Jack ještě zauvažoval, zda neudělal velikou a osudnou chybu.

„Schovej se, kámo!“

„Neříkej mi - „

Vlak narazil do kúlové brány a odhodil je vpřed.

Brána byla skutečně silná a zajištěná závorou ze dvou širokých klád. Morganův vláček nebyl nikterak velký a baterie po dlouhém putování Spálenými zeměmi téměř vybité. Náraz by ho určitě vykolejil a oba chlupci mohli zahynout v troskách, brána ale měla achillovu patu. Nové panty ukované podle moderních amerických plánů byly teprve objednané. Ještě ale nedorazily a staré železné panty praskly ve chvíli, kdy lokomotiva do brány narazila.

Vlak prorazil kúlovou ohradou rychlostí dvaceti pěti mil za hodinu a tlačil amputovanou bránu před sebou. Okolo hradby byla zbudována překážková dráha a brána sunula jako sněhový pluh provizorní dřevěné překážky před sebou, obracela je, drtila a sekala na třísky.

Zachytila i Vlka, který obíhal trestná kolečka. Jeho nohy zmizely pod dřevěnou hranou, která je i s upravenými botami odřízla. S výkřiky a vrčením začala Vlkova Změna. Nehty, které rychle dorůstaly délky a ostrosti železných ostruh opraváře telefonního vedení, se Vlk začal přitahovat po bráně vzhůru ke kabině. Pronikli už do pevnosti nejméně čtyřicet stop hluboko a Vlk se překvapivě dokázal vyšplhat až nahoru, pak Jack přehodil řadící páku na neutrální. Vlak se zastavil. Brána odletěla, rozvířila mračna prachu a svou vahou nešťastného Vlka rozmačkala. Pod posledním vagónem vlaku stále ještě vyrůstaly chlupy na oddělených Vlkových nohách a vydrželo jim to několik dalších minut.

Situace v táboře vypadala lépe, než se Jack odvažoval doufat. Celé místo se zjevně jako správný vojenský útvar probudilo brzy a většina vojáků teď byla venku, aby pracovala na bizarním menu nácviků a posilování svalů.

„Napravo!“ zakřičel na Richarda.

„Co mám dělat?“ odpověděl Richard.

Jack otevřel ústa a zařval za strýce Tommyho Woodbina, kterého přejeli na ulici; za neznámého vozku, kterého utloukli na zabláceném dvoře bičem k smrti; za Ferda Janklowa; za Vlka, který zemřel ve špinavé kanceláři Sunlighta Gardenera, za svou matku; ale především si uvědomil, že za královnu Lauru DeLoessian, jež byla také jeho matkou; a za zločin, který byl spáchán na Teritoriích. Zařval jako Jason a jeho hlas se proměnil v dunění.

„ROZSEKEJ JE NA KUSY!“ Zaburácel Jack Sawyer/Jason DeLoessian a zahájil na své straně palbu.

Na Jackově straně se táhlo hrubé cvičiště, na Richardově dlouhá budova z klád. Dřevěná budova připomínala kovbojskou noclehárnu z filmu s Royem Rogersem, ale Richard tušil, že půjde spíš o kasárna. Ve skutečnosti přišlo Richardovi celé místo daleko známější, než cokoli jiného v podivném světě, kam ho Jack přivedl. Taková místa viděl v televizních zprávách. V takových táborech trénovali CIA podporovaní rebelové a nacvičovali převraty v Jižní a Střední Americe. Akorát že výcvikové tábory většinou stávaly na Floridě a ze zdejších kasáren se nehrnuly *cubanos* - Richard nedokázal určit, co jsou zač.

Někteří trochu připomínali středověké obrazy ďáblů a satyrů. Někteří vypadali jako degenerované lidské bytosti, téměř jako jeskynní lidé. Jedna stvůra, která se vypořádala do ranního svitu slunce, měla šupiny a oči pokryté mžurkou... Richardu Sloatovi připomínala aligátora, který zázrakem dokáže chodit po zadních. Když ji pozoroval, zdvihla čenich a vyrazila ze sebe nářek, který předtím s Jackem slyšeli: *Grúúúú* - *ÚÚÚÚÚÚ!* Stačil si akorát všimnout, že většina pekelných stvoření působí naprosto zmateně, v tu chvíli rozerval Jackův Uzi s ohlušujícím hřměním celý svět.

Na Jackově straně cvičili na hřišti asi dva tucty Vlků. Stejně jako Vlk ze strážního domku měla na sobě většina z nich zelené pracovní kalhoty, boty z odřezanými špičkami a nábojnicové pásy. Stejně jako strážný vypadali i oni hloupě, zle a měli ploché hlavy.

Zastavili se uprostřed křečovitého poskakování a sledovali hučící vlak bránu a na ní nalepeného nešťastného druhu, který obíhal kolečka na špatném místě a ve špatnou chvíli. Při Jackově výkřiku se dali do pohybu, už bylo ale příliš pozdě.

Většina z Morganovy pečlivě vytříbené Vlčí brigády, pracně vybírané po pět let pro svoji sílu, brutalitu, strach a věrnost Morganovi, přestala jedinou dávkou samopalu v Jackových rukou existovat. Potáceli se, točili do kola, hrudní koše se jim otevíraly, hlavy krvácely. Vzduchem znělo vzteklé a zmatené vrčení, bolestivé vytí... brzy ale utichlo. Většina jednoduše zemřela.

Jack utrlh zásobník, sebral další a nasadil ho na samopal. Na levé straně cvičiště unikli čtyři Vlci, uprostřed se dva vrhli k zemi a vyhnuli se kulkám. Většina jich byla zraněná, teď se k němu ale blížili, dlouhé drápy rvaly hroudy udusané hlíny, na obličejích rašily chlupy a oči jim zářily. Když doběhli k lokomotivně, Jack spatřil, jak se jim v ústech prodlužují zuby, prorážejí masem, tváře jim pokrývají drsné štětiny.

Zmáčkl kohoutek a vši silou se snažil udržet rozžhavenou hlaveň dole. Silný zpětný náraz se pokoušel samopal zvednout. Oba útočící Vlci odletěli takovou silou, že ve vzduchu udělali salto jako akrobati. Další čtyři nezaváhali a zamířili k místům, kde ještě před dvěma minutami stála brána.

Rozličná stvoření, která vybíhala z budovy kasáren, si zřejmě konečně uvědomila, že ačkoliv návštěvníci přijíždějí v Morganově vlaku, nebudou to asi přátelé. Nesformovali žádný soustředěný útok, ale pomalu se začali s bručením blížít. Jack opřel hlaveň Uziho o postranici kabiny a začal střílet. Kulky je rvaly na kusy a odhazovaly zpět. Dvě stvůry, které připomínaly kozy, padly na všechny čtyři (kopyta?) a plazily se zpět. Richard spatřil další tři, kteří se po zásahu obrátili a padli k zemi. Tělem mu projela tak divoká radost, až na chvíli zeslábl.

Kulky roztrhaly i světle zelené břicho aligátoří stvůry a zevnitř začala proudit tmavá tekutina - ne krev, ale voda z boláků. Stvoření padlo vzad, ocas ale jeho pád zastavil. Znovu vyskočilo a vrhlo se k Richardově straně vlaku. Znovu vyrazilo hrubý, mocný výkřik... a Richardovi se tentokrát zdálo, jako by v něm zaslechl něco odporně zženštělého.

Zmáčkl spoušť Uziho. Nic se nestalo. Zásobník byl prázdný. Aligátor pomalu a nemotorně utíkal, tlapy mu odhodlaně bušily o zem. V očích mu hořel vražedný vztek... a inteligence. Na šupinaté hrudi se pohupovaly zbytky prsou.

Richard se sklonil a pátral rukou po podlaze. Aniž by z aligátora spustil oči, nahmatal jeden granát.

Seabrookský ostrov, pomyslel si Richard jako ve snu. *Jack tomu místu říká Teritoria, ve skutečnosti je to ale Seabrookský ostrov. Nemusím se bát, vážné nemusím. Všechno je to jen sen a jestli mi ta šupinatá obluda sevře pařátem krk, určitě se probudím. A jestli to sen není, Jack mé nějakým způsobem zachrání. Vím, že to udělá. Vím to, protože Jack je tady něčím jako bůh.*

Utrhl pojistku granátu a potlačil silné nutkání ho v panické hrůze zahodit co nejdále. Jemně ho hodil k aligátorovi. „Jacku, k zemi!“

Jack se ihned bez mrknutí oka ukryl za postranici kabiny. Richard ho napodobil. Předtím ale ještě zahlédl neuvěřitelnou událost z černé komedie: aligátoří obluda granát chytila... a pokoušela se ho sežrat.

Exploze nepřipomínala duté křupnutí, jaké Richard očekával. Do uší se mu zaryl hlasitý a strašlivý řev, který je těžce poškodil. Zaslechl šplouchnutí, jako kdyby někdo na bok vlaku vychrstl kbelík s vodou.

Vyhlédl a spatřil, že lokomotivu, uhlák i plošinu pokrývají horké vnitřnosti, černá krev, cáry aligátořího masa. Přední část kasáren zmizela a většinu rozštípaných trosek pokrývala krev. Uprostřed zahlédl chlupatou nohu v botě s uřezanými špičkami.

Klády odletěly ke straně a Richard si všiml dvou kozích stvoření, která se začala z trosek vyplétat. Sklonil se, nahmatal nový zásobník a nasadil ho na samopal. Začínal se přehřívát, přesně jak Jack předvídal.

Jupííí! Pomyslel si Richard slabě a zahájil znovu palbu.

Když po výbuchu granátu Jack vykoukl ven, spatřil, jak čtyři Vlci, kteří unikli jeho prvnímu útoku, právě probíhají mezerou v ohradě. Vyli hrůzou. Utíkali bok po boku a Jack je mohl jednoduše zastřelit. Zdvihl Uziho a pak ho znovu sklopil. Věděl, že se s nimi setká později, pravděpodobně v černém hotelu. Věděl, že je blázen... ale blázen nebo ne, nedokázal je prostě střílet do zad.

Za kasárnami se rozeznělo vysoké, ženské ječení. „Vylezte! Vylezte, vám říkám! Pohyb! Pohyb!“ ozvalo se pronikavé zapraskání biče.

Jack znal ten zvuk a znal i ten hlas. Když ho naposledy poslouchal, byl svázaný ve svěřací kazajce. Ten hlas by poznal kdekoliv.

- Jestli se objeví jeho retardovaný přítel, zastřelte ho. No, dokázal jsi to, ale teď možná nadešla chvíle odplaty - a podle toho, jak teď vřeštíš, to asi víš.

„Chyťte je, co je s vámi, vy zbabělci? Chyťte je, mám vám pořád ukazovat, co dělat? Na ně, na ně!“ Ze zbytků kasáren vyplula tři stvoření a jen jedno z nich byl člověk. Osmond. V jedné ruce svíral bič, v druhé pistoli značky Sten. Měl rudý plášť, černé boty a bílé, hedvábné kalhoty s širokými a plandavými nohavicemi. Všichni tři byli postříkáni krví. Na levé straně stála chlupatá kozí obluda v džínách a západních botách. Obluda a Jack se na sebe podívali a v očích se jim objevilo poznání. Byl to obávaný barový kovboj z Oatley. Byl to Randolph Scott. Byl to Elroy. Dlouhý jazyk mu vystřeloval ven a olizoval široký horní ret. „Na něj!“ zaječel Osmond na Elroye.

Jack chtěl zdvihnout Uziho, ale náhle mu přišel moc těžký. Osmond byl špatný, znovuobjevení Elroye bylo ještě horší, ale stvoření, které stálo mezi nimi, byla skutečná noční můra. Samozřejmě, byla to teritoriální verze Reuela Gardenera, Osmondova syna, syna Sunlighta Gardenera. Skutečně trochu připomínal dítě — dítě, jaké nakreslil inteligentní student mateřské školky s krutými sklony.

Byl vychrtlý a bílý jako tvaroh, jedna paže končila červu podobným chapadlem, které Jackovi připomnělo Osmondův bič. Jeho oči (jedno nehybné) nebyly na stejné úrovni. Tvář mu pokrývaly tlusté rudé boláky.

Částečně to musí být nemocí z ozáření... Jasane, zdá se mi, že se Osmondův kluk asi dostal moc blízko k jedné z ohnivých koulí... ale zbytek... Jasone... Ježíši... kdo byla jeho matka? Ve jménu obou světů, KDO BYLA JEHO MATKA!

„Zabijte následovníka trůnu!“ ječel Osmond. „Zachraňte Morganova syna, zabijte ale následovníka trůnu! Zabte falešného Jasona! Tak běžte, vy zbabělci! Už nemají náboje!“

Řev a vytí. Jack ihned věděl, že se objeví čerstvý oddíl Vlků podporovaný rozličnými úchyly a obludami z druhé strany kasáren, kde se ukrývali před explozí, kde se pravděpodobně krčili se skloněnými hlavami a kde by zůstali... nebýt Osmonda.

„Měl ses držet dál od silnice, ty malý kuře,“ zavrčel Elroy a rozběhl se k vlaku. Jeho ocas bičoval vzduch. Reuel Gardener, nebo to, čím Reuel v tomto světě byl, ze sebe vyrazil silný mňoukavý zvuk a chtěl ho následovat. Osmond natáhl ruku a strhl ho zpět. Jack si všiml, jak se jeho prsty zaryly do odporného krku malé obludy.

Zdvihl Uziho a vystřelil přímo do Elroyova obličeje celý zásobník. Salva utrhla kozlovi celou hlavu. Bezhlavý Elroy přesto ještě chvíli šplhal nahoru, a než se zřítíl k zemi, jedna jeho ruka se spojenými, kopytu podobnými prsty slepě sekla po Jackově hlavě.

Jack na ni ohromeně zíral - znovu a znovu prožíval noční setkání v Oatley a pokoušel se monstrem uniknout tmavou džunglí postelových pružin a rozbitého skla. To stvoření teď leželo před ním a on ho dokázal zabít. Dalo se tomu těžko uvěřit. Jako by zabil bubáka z dětství. Richard křičel a jeho samopal úpěl, až Jack téměř přišel o uši.

„To je Reuel! Ach Jacku, ach můj Bože, ach Jasone, to je Reuel, to je Reuel -“

Uzi v Richardových rukou vychrlil poslední dávku a utichl. Zásobník byl prázdný. Reuel se otci vytrhl. Pádil a skákal s kňouráním směrem k vlaku. Ohrnul horní ret a odhalil dlouhé zuby, které připomínaly falešné zuby, jaké nosí děti na Halloween.

Richardova poslední salva ho zasáhla do hrudi a krku, provrtala v hnědém svetru díry a otevřela dlouhé, nepravidelné otvory do masa. Rány pomalu zaplavila tmavá krev, nic víc. Reuel byl možná kdysi člověkem. Jack věřil, že tomu tak bylo. Jestli ano, už jím nebyl. Kulky ho ani v nejmenším nezastavily. Stvůra, která nešikovně přeskočila tělo Elroye byl démon. Páchl jako zapařená muchomůrka.

Jack ucítil na noze něco teplého. Nejdříve teplého, potom horkého. Co to bylo? Cítil pálení, jako by měl v kapse konvici s čajovny. Neměl ale čas o tom přemýšlet. Před ním se odvíjely události v barvách Technicoloru.

Richard upustil Uziho, ustoupil zpět a rukama si zakryl obličej. Škvírami mezi prsty pozoroval vyděšenýma očima Reuela. „Zadrž ho, ať mě nezabije, Jacku! Zadrž ho, ať mě éé...“

Reuel bublal a předl. Jeho ruce udeřily do boku lokomotivy a Jack si v tu chvíli vybavil ohromné ploutve, které se plácají v hustém blátě.

Spatřil, že má Reuel skutečně mezi prsty tlusté, nažloutlé plovací blány. „Vrať se!“ křičel Osmond na syna a hlas mu naplňovala zřetelná hrůza. „Vrať se, je špatný, ublíží ti, všichni kluci jsou špatní, je to axiomatické, vrať se, vrať se!“

Reuel nadšeně brblal a vrčel. Vytáhl se nahoru, Richard zalezl do vzdáleného koutu kabiny a začal nepřítčně ječet.

„NENECH HO, ABY MĚ SEŽRÁÁÁÁÁÁÁÁ -“

Na rohu se objevili další Vlci, další podivné zrůdy. Stvoření s beraními zatočenými rohy po stranách hlavy v záplatovaných kalhotách L'il Abner

upadlo na zem a ostatní ho podupali. Horký kroužek na Jackově noze.

Reuel právě přehazoval jednu tenkou nohu přes postranici kabiny. Slin tál, natahoval se po něm a noha se mu kroutila. Nebyla to noha, bylo to chapadlo. Jack zdvihl Uziho a vypálil.

Polovina Reuelova obličej se proměnila v pudink. Ze zbytku začala proudit řeka červů. Reuel se stále blížil.

Prsty s plovacími blánami se po něm natahovaly. Richardovy a Osmondovy výkřiky splývaly a tvořily jediný zvuk. Na noze cítil žnutí rozpáleného cejchu a náhle si uvědomil, co je to. Ve chvíli, kdy se s mlaskáním dotkly Reuelovy ruce jeho ramen, pochopil, že je to mince, kterou mu dal kapitán Farren, mince, kterou odmítl Anders přijmout. Zalovil rukou v kapse. Mince připomínala kus železné rudy. Sevřel ji do dlaně a ucítil, jak mu do těla proudí energie tisíc voltů. Ucítil to i Reuel. Triumfální blekotání a vrčení se změnilo v mňoukání strachu. Pokusil se ustoupit, zbývající oko se divoce kroutilo.

Jack minci vytáhl. Žhnula mu na dlani radou barvou. Cítil horko, přesto ho ale nepopálila.

Profil královny zářil jako slunce.

„V jejím jménu, ty špinavá, odporná obludo!“ vykřikl Jack. „Zmiz z povrchu tohoto světa!“ Otevřel pěst a přioplácí minci Reuelovi na čelo.

Reuel a jeho otec současně vykřikli. Jeho tenor hraničící se sopránem, Reuelův bzučivý, hmyzí bas. Mince vklouzla do Reuelova čela jako rozžhavený pohrabáč do kostky másla. Z hlavy mu vystříkla odporně tmavá tekutina barvy příliš silného čaje a zalila Jackovi zápěstí. Byla horká a pohybovali se v ní malí červi. Na Jackově pokožce se kroutili a svíjeli, cítil, jak ho okusují. Nevšímal si toho a tlačil dvěma prsty pravé ruky ještě silněji, zasunoval minci ještě hlouběji do obludné hlavy.

„Zmiz z povrchu tohoto světa, odpornosti! Ve jménu královny a ve jménu jejího syna, zmiz z povrchu tohoto světa!“

Obluda vřeštěla a naříkala, Osmond vřeštěl a naříkal s ní. Posily se zastavily a vyčkávaly za Osmondovými zády s obličejí zasaženými posvátnou hrůzou. Připadalo jim, že Jack vyrostl, že září jasným světlem.

Reuel sebou škulb a vyrazil další bublavé zavřeštění. Černá tekutina, která mu vytékala z hlavy, zežloutla. Poslední dlouhý, tlustý a bílý červ vyklouzl dírou, kterou vypálila mince a dopadl na podlahu lokomotivy. Jack na něho dupl. Červ pod jeho podrážkou praskl a rozstříkl se. Reuel se sesunul jako mokrá hadr k zemi.

Z prašného dvora pevnosti se teď rozezněl ječivý nářek lítosti a vzteku, až se Jackovi zdálo, že mu každou chvíli praskne lebka. Richard se stočil do novorozenecké polohy, rukama si zakryl hlavu.

Osmond naříkal. Upustil bič i automatickou pistoli.

„Ach, špíno!“ vykřikl a hrozil Jackovi pěstí. „Podívej, cos udělal! Ach, ty špinavý, špatný kluku! Nenávidím tě, nenávidím tě jednou provždy! Ach, špinavý následníku trůnu! Zabiju tě! Morgan tě zabije! Ach můj drahý a jediný synek! ŠPÍNO! MORGAN TĚ ZA TO, COS UDĚLAL, ZABIJE! MORGAN -“

Ostatní začali šeptem naříkat a připomněli Jackovi chlapce ze Sunlightova domova: *Řekněte aleluja*. Pak se ozval další zvuk a všichni ztichli.

Jack se okamžitě propadl do příjemného odpoledne, které strávil s Vlkem. Seděli spolu u potoka, sledovali společně, jak se dobytek pase a pije, Vlk vyprávěl o své rodině. Bylo to velmi příjemné odpoledne... velmi příjemné, dokud se neobjevil Morgan.

A teď se Morgan znovu blížil - neskákal mezi oběma světy, probíjel a prosekával si cestu.

„Morgan! To je -“

„ - Morgan, Pán - „

„Pán z Orrisu -“

„Morgan... Morgan... Morgan... „

Hrubý zvuk sílil a sílil. Vlci padali do prachu země. Osmond tančil, černé boty dupaly po okovaných špičkách spleteného biče.

„Špatný kluk! Špinavý kluk! Ted' zaplatíš! Přichází Morgan! Přichází Morgan!“

Vzduch asi šest metrů po Osmondově pravici se začal chvět a třpytit jako vzduch nad spalovací pecí.

Jack se rozhlédl a uviděl, jak se Richard stočil mezi samopaly, munici a granáty jako velmi malý chlapec, který usnul při hře na vojáčky. Věděl ale, že Richard nespí a nejde o žádnou hru. Báł se, že Richard nadobro zešílí, jestli spatří otce, jak prochází dírou mezi dvěma světy.

Přikrčil se vedle přítele a pevně ho objal. Zvuk trhaných prostěradel zesílil a Jack náhle uslyšel Morganův rozzuřený hlas:

„Co tady TED dělá ten vlak, vy hlupáci?“

Slyšel, jak Osmond nařiká: „Ten špinavý následník trůnu zabil mého syna!“

„Mizíme, Richie,“ zašeptal Jack a pevněji Richarda sevřel okolo vyhublé hrudi. „Nadešla chvíle skočit.“

Zavřel oči a plně se soustředil... oba skočili a na chvíli se jim zatočila hlava..

Třicátá sedmá kapitola

RICHARD VZPOMÍNÁ

Ucítil, jak se otáčí ke straně a směrem dolů, jako by mezi oběma světy stála nějaká krátká rampa. Vzdáleně ještě před pádem do nicoty zaslechl, jak Osmond křičí: „Špatní! Všichni kluci! Axiomatické! Všichni kluci! Špína! Špína!“

Chvíli viseli ve vzduchoprázdnu. Richard vykřikl. Pak Jack dopadl jedním ramenem na zem. Richardova hlava ho udeřila do hrudi. Neotevřel oči, jen zůstal ležet na zemi, objímal Richarda, naslouchal a číchal.

Ticho. Ne dokonalé, ale ticho, které rušili jen dva nebo tři zpívající ptáci.

Vůně byla příjemná a slaná. Dobrá vůně... ale ne tak dobrá, jak voněl svět Teritorií. I tady, ať už byli kdekoliv, Jack cítil něco jiného - něco jako pach starého oleje rozlitého po podlaze benzinové pumpy. Pach mnoha lidí, kteří používají mnoho motorů a znečišťují celou atmosféru. Jeho nos byl teď na to citlivější a dokázal pach rozeznat i zde, na místě, kde žádná auta neslyšel.

„Jacku? Jsme v pořádku?“

„Jasně,“ odpověděl Jack a otevřel oči, aby se ujistil, že říká pravdu.

Při prvním pohledu ho napadla děsuplná myšlenka. V šílené touze uprchnout z Teritorií před příjezdem Morgana se mu nějakým způsobem nepovedlo skočit do amerických Teritorií, ale posunul je oba časem. Místo vypadalo stejně, ale starší a opuštěné, jako by uběhlo jedno nebo dvě století. Na kolejích stále ještě spočíval vlak a vypadal úplně stejně jako předtím. Okolí ale ne. Koleje, které protínaly plevelem zarostlé cvičiště, kde přistáli, a pokračovali bůhvíkam, byly staré a pokryté rzí. Pražce vypadaly

zpráchnivělé a zvětralé. Vyrůstal mezi nimi vysoký plevel.

Pevněji Richarda sevřel. Ten se lehce v jeho náručí zavrtěl a otevřel oči.

„Kde jsem?“ zeptal se ho a rozhlédl se. Na místě kasáren stála dlouhá plechová bouda s rezatou střechou z vlnitého plechu, kterou jedinou viděli jasně, neboť zbytek zakrývaly široké vodopády břečťanu a divoký plevel, před boudou stál pár tyčí, které kdysi možná nesly nápis. Jestli ano, už dávno zmizel.

„Nevím,“ odpověděl Jack a pohlédl směrem, kde stála překážková dráha. Na jejím místě se táhla ztěží rozeznatelná brázda zarostlá zbytky divokých floxů a zlatobýlu. Ucítil opravdový strach. „Možná jsem nás posunul v čase.“

Richard se k jeho překvapení rozesmál. „Je dobré zjistit, že se v budoucnosti nic moc nezmění,“ řekl a ukázal na kus papíru přitlučený k jednomu sloupu před plechovou boudou. Písmena vlivem počasí vybledla, přesto se dala perfektně přečíst:

VSTUP ZAKÁZÁN

Podle nařízení šerifa Mendocinského okresu Podle nařízení Policie státu Kalifornie **PORUŠENÍ SE TRESTÁ!**

„No, jestli jsi věděl, kde jsme,“ odsekl Jack s pocitem silné úlevy a vlastní hlouposti, „proč jsi se ptal?“

„Právě jsem ho zahlédl,“ odpověděl Richard a z Jacka vyprchala veškerá touha Richarda ještě škádlit. Richard vypadal příšerně. Vypadal, jako by trpěl nějakou zvláštní tuberkulózou, která nepůsobila na jeho plíce, ale na jeho mozek. Nešlo ani o okružní jízdu po Teritoriích, která otřásla jeho rozumem.

ve skutečnosti se zdálo, že se situaci přizpůsobil. Teď ale zjistil ještě něco Jiného. Od pečlivě vypěstovaných představ se nelišila radikálně pouze realita, se kterou by se dokázal smířit, kdyby měl dostatek času. Jack ale uvažoval, že zjistí - li člověk, že jeden z chlapíků v černých kloboucích je jeho vlastní otec, mnoho radosti mu to do života asi nepřidá.

„Okay,“ řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl vesele. Ve skutečnosti se i trochu vesele cítil. Věřil, že uniknout před takovou obludou jako Reuel by udělalo radost i klukovi, který umírá na rakovinu. „Jdeme na to, Richie, máme sliby, kterým musíme dostát, před spánkem urazit míle a ty ses pořád stejnej neřád.“ Richard sebou škubl. „Ať ti řekl, že máš smysl pro humor, kdokoliv, měli by ho zastřelit, kámo.“

„Moj kokot jest moj drug.“ „Kam jdeme?“

„Nevím,“ odpověděl Jack, „ale je to někde poblíž. Cítím to. Jako bych měl v hlavě rybí háček.“ „Point Venuti?“

Jack obrátil hlavu a dlouho Richarda pozoroval. Z Richardových unavených očí se nedalo nic vyčíst.

„Proč ses na to zeptal, kámo?“

„Jdeme tam?“

Jack pokrčil rameny. *Možná ano, možná ne.*

Kráčeli pomalu po zarostlém cvičišti a Jack změnil téma. „Bylo to všechno skutečné?“ Blížili se k rezavé, dvojité bráně. Nad zelenou barvou se objevil pruh vybledlého modrého nebe. „Bylo z toho něco skutečné?“

„Strávili jsme pár dní v elektrickém vlaku, který se pohyboval rychlostí dvacet pět mil za hodinu, maximálně třicet,“ řekl Jack, „a nějakým způsobem jsme se dostali ze Springfieldu v Illinois do severní Kalifornie poblíž pobřeží. Teď mi řekni, jestli je to skutečnost.“

„Jo... jo, ale...“

Jack natáhl ruce. Zápěstí mu pokrývaly ošklivé, rudé skvrny, které svěděly a hořely.

„Pokousání,“ vysvětlil. „Od červů, od červů, kteří se sypali z hlavy Reuela Gardenera.“

Richard se otočil a hlasitě zvracel.

Jack ho přidržel. Věděl, že by se v opačném případě Richard zhroutil k zemi. Vyděsilo ho, jak je přítel hubený, jak horké má tělo pod školní košilí.

„Promiň, že jsem to řekl,“ omluvil se, když Richard vypadal už lépe. „Bylo to dost kruté.“

„Jo, to bylo. Ale zdá se mi, že je to možná jediná věc, která mě mohla... ty víš...“

„Přesvědčit?“

„Jo, asi.“ Richard se na něho podíval unavenýma, zraněnýma očima. Po celém čele mu vyrazily uhry. Boláky obklíčily jeho ústa. „Jacku, musím se tě na něco zeptat a chci, abys mi odpověděl... víš, na rovinu. Chci se tě zeptat -“

Ach, já vím, na co se mě chceš zeptat, Richie.

„Za pár minut,“ přerušil ho Jack. „Za pár minut přijdou na řadu otázky

já odpovím na všechny, na které budu znát odpověď. Ale nejdřív se tady musíme ještě o něco postarat.“

„A o co?“

Místo odpovědi přešel Jack k malému vlaku. Na chvíli se vedle něj postavil a prohlížel si krátkou lokomotivu, prázdný uhlák a plošinu. Dokázal nějakým způsobem přenést celé zařízení do severní Kalifornie? Tomu nevěřil. Skok s Vlkem byl velmi namáhavý, a když vlekl Richarda do Teritorií z Thayerovy školy, málem si vykloubil raku. Pokaždé se musel na to velmi soustředit a vynaložit velké úsilí. Pokud si pamatoval, když skočili, na vlak si ani nevzpomněl. Snažil se pouze zachránit Richarda z vlčího pseudovojenského výcvikového tábora, než spatří svého otce. Když prošel z jednoho světa do druhého, všechno vypadalo trochu jinak. Zdálo se, že samotný akt migrace vyžaduje překlad. Z košil se mohly stát vesty, z džínových kalhot se mohly stát kalhoty vlněné. Peníze se mohly proměnit v pokroucená dřívka. Vlak ale vypadal naprosto stejně jako na druhé straně. Morgan uspěl a stvořil věc, která při migraci nic neztrácela.

A tam měli džínny také, Jacky.

Jo. A přestože měl Osmond svůj drahocenný bič, měl i automatickou pistoli.

Morganovu automatickou pistolí. Morganův vlak.

Po zádech mu přešel mráz a naskočila husí kůže. Zaslých, jak Anders brblá: *Spatná práce.*

Tak to bylo, správně. Opravdu špatná práce. Anders měl pravdu. Byli to dáblové. Jack se naklonil do kabiny lokomotivy, vytáhl jednoho Uziho, nasadil nový zásobník a ustoupil k místu, kde stál Richard a zamyšleně ho s bledým obličejem pozoroval.

„Vypadá to jako starý tábor pro militaristické šílence,“ řekl.

„Myslíš místo, kde se připravují žoldácké typy na třetí světovou válku?“

„Jo, něco takového. V severní Kalifornii je pár takových míst... nějakou dobu rostly jako houby po dešti a kvetly, pak lidé ztratili o třetí světovou válku zájem, protože nepřišla dost brzy, nebo je zabásli za ilegální držení zbraní, narkotik nebo něco takového. Můj... můj otec mi o tom uvěřil.“

Jack neodpověděl.

„Co budeš s tou puškou dělat, Jacku?“

„Zkusím se zbavit toho vlaku. Nějaké námitky?“

Richard se zachvěl a ústa se mu stáhla do masky odporu. „Vůbec žádné.“

„Bude na to Uzi stačit, co myslíš? Když trefím tu plastickou výbušni - “Jedna kulka asi ne, celý zásobník možná.“

„Tak se přesvědčíme,“ Jack vypnul pojistku.

Richard ho chytil za ruku. „Možná bychom se měli před tím experimentem přesunout za ohradu,“ řekl.

„Správně.“

Jack u břečťanem pokrytého plotu namířil Uziho na plošinu a měkké pytle plastické trhaviny. Zmáčkl spoušť a Uzi rozerval ticho na cáry. Na špici hlavně se na chvíli rozhořel tajemný oheň. V kostelním tichu pustého tábora se střelba rozezněla překvapivě hlasitě. Vyděšení ptáci zavřískali a zamířili k tišším částem lesa. Richard sebou trhl a zakryl si uši dlaněmi. Plachtovina poskakovala a tančila. Ačkoliv Jack stále svíral spoušť, samopal přestal střílet. Zásobník byl vyčerpán a vlak stále spočíval na kolejnicích. „No,“ zhodnotil situaci Jack, „to byla tedy síla. Máš ještě další - “

Mašinou projel záblesk modrého ohně a ohlušující řev. Jack spatřil, jak se zdvihla z kolejí, jako by se chystala k odletu. Chytil Richarda okolo krku a srazil ho k zemi.

Exploze pokračovaly jedna za druhou a kolem hlav jim svištěl kov. Na střechu plechové boudy dopadal vytrvalý kovový déšť. Některý z větších kusů se občas rozezněl jako čínský gong, když něco opravdu těžkého proletělo střechou, ozvalo se zapraskání. Těsně nad Jakovou hlavou prorazil ohradu kus kovu a zanechal za sebou díru větší než dvě spojené pěsti. Jack se rozhodl, že nadešla chvíle zmizet. Popadl Richarda a táhl ho ke vratům.

„Ne!“ křičel Richard. „Koleje!“

„Cože?“

„Kole - “

Nad hlavami jim něco prosvištělo a oba se přikrčili. Jejich hlavy se srazily.

„Koleje!“ vykřikl Richard a třel si hlavu bledou rukou. „Ne na silnici - Ke kolejím!“

„Chápu!“ Jack byl zmaten, ale neptal se na nic. Museli někam utéci.

Začali se plížit podél zrezivělé, řetězové ohrady jako vojáci, kteří postupují neutrální zónou. Richard šel o kousek vpředu a vedl je k otvoru, kterým koleje opouštěly půdu tábora.

Jack se za pochodu obrátil přes rameno a částečně otevřenou branou zahleděl, co potřeboval, co chtěl. Zdálo se, že se větší část vlaku jednoduše vypařila. Okolo místa, kudy se vrátil zpět do Ameriky (kde ho sestrojili, koupili a zaplatili za něj) se v širokém kruhu povalovaly kusy kovu. U některých se dalo určit, z čeho pocházejí, u většiny ne. Že je odletující střepiny nezabily, bylo s podivem. Že vyvázli bez jediného škrábnutí, vypadalo naprosto nemožně.

To nejhorší už pominulo. Ocitli se za branou a narovnali se. (Stále ale byli ve střehu, připraveni uhnout a utíkat, kdyby se ozvaly další exploze).

„Mému otci se nebude líbit, že jsi mu zničil vlak, Jacku,“ pronesl Richard.

Hlas mu zněl naprosto vyrovnaně, Jack na něho ale pohlédl a spatřil, že pláče.

„Richard - “

„Ne, vůbec se mu to nebude líbit,“ zopakoval Richard, jako by odpovídal sám sobě.

Mezi kolejnicemi, které směřovaly pryč z tábora, a jak Jack věřil, přibližně k jihu, rostl bujný, hustý a po kolena vysoký plevel. Kolejnice samy byly silně prezervované a dávno nepoužívané, na některých místech se podivně kroutily a čepily.

To má na svědomí zeměřesení, pomyslel si Jack s uctívou bázni.

Za nimi pokračovaly exploze. Jack už si myslel, že je po všem, pak se ozvalo další dlouhé a chraplavé BRÝÝÝ - APPPPL Představil si, že je to zvuk, s jakým si odkašlává obr. Nebo silný vítr. Ještě jednou se ohlédl a spatřil na nebi černý dým. Pátral sluchem po hlasitém praskotu ohně (jako každý, kdo žil delší dobu na pobřeží Kalifornie, měl z ohně strach), ale žádný neslyšel. I lesy samotné tady vypadaly jako v Nové Anglii, byly husté a plné vlhkosti. Místo bylo jasným protikladem světle hnědé krajiny okolo Báji s čistým a suchým vzduchem. Lesy žily téměř vlastním životem. Pruh samotných kolejích pomalu mizel mezi rozrůstajícími se stromy, křovinami a všudypřítomným břečťanem (*vsadil bych se, že je jedovatý*, pomyslel si Jack a nepřítomně si podrbal kousance na rukou). Vysoko nad hlavami visel podobný pruh modré, vybledlé oblohy. I uhlíky mezi kolejnicemi byly vlhké a porostlé mechem. Místo působilo tajemně, plné kouzla. Nasadil rychlé tempo a nebylo to jen proto, aby se dostali co nejdál, než dorazí policie a možná i požárníci. Tempo současně zaručovalo, že bude Richard mlčet. Musel se tak tvrdě činit, že nemohl mluvit... nebo klást otázky.

Ušli možná dvě míle a Jack si stále gratuloval k výbornému nápadu, když na něho Richard zavolal tenoučkým a sípavým hlasem: „Hej, Jacku -“

Obrátil se právě včas, aby zahlédl, jak Richard, který o pěkný kus zaostal, padá k zemi. Boláky mu vystupovaly na papírově bílé pokožce jako mateřská znaménka.

Jack ho jen tak tak zachytil. Zdálo se mu, že Richard neváží víc než papírový sáček.

„Ach, Ježíši, Richarde!“

„Ještě před pár vteřinami jsem se cítil dobře,“ vysvětloval Richard stejným tenoučkým, sípavým hlasem. Velmi rychle a suše dýchal. Oči měl částečně zavřený. Jack viděl jen bělmo a malé obloučky modrých zornic. „Jen jsem... slabý. Promiň.“

Ze zadu se ozvalo další hlasité krknutí exploze a následovalo plechové bubnování trosek vlaku o střechu plechové boudy. Jack se otočil a pohlédl přes koleje.

„Dokážeš se mě držet? Svezu tě kus na koníka.“ *Vlkovy stíny*, pomyslel si.

„Udržím se.“

„Jestli ne, tak to řekni.“

„Jacku,“ prohlásil Richard s patrnou stopou starého a hašteřivého Richarda v hlase. „Kdybych se neudržel, neřikal bych, že se udržím.“

Jack postavil Richarda na nohy. Richard stál na místě, kýval se a vypadal, jako by ho jediné fouknutí do obličeje dokázalo znovu srazit k zemi. Jack se obrátil a s podrážkami tenisek na jednom starém, zpráchnivělém pražci si dřep. Z rukou vytvořil držadla a Richard ho chytil okolo krku. Jack se postavil a rychle po pražcích vyrazil chůzí, která se blížila klusu. Zdálo se, že nést Richarda nebude vůbec žádný problém. A nejen proto, že Richard ztratil na váze. Jack vozil soudky s pivem, tahal krabice a česal jablka. Strávil nějaký čas na Gardenerově Vzdáleném poli a sbíral kamení, řekněte aleluja. To vše ho otužilo. Otužování však proniklo do jeho bytosti daleko hlouběji než jednoduché a bezmyšlenkovité tělesné cvičení. Neslo ani o jednoduchou funkci skákání sem a tam mezi dvěma světy jako akrobat. Ani ten druhý svět - ať byl úchvatný jak chtěl - ho tolik nepoznamenal. Jack si určitým nejasným způsobem uvědomil, že se už nesnaží pouze zachránit život své matky. Od samého počátku se snažil vykonat ještě něco většího. Snažil se vykonat dobrou práci a nejasně si teď uvědomoval, že takové ztřeštěné podniky mohou utužit ducha i tělo.

Rozběhl se.

„Jestli se mi z toho kolébání udělá špatně,“ varoval ho Richard a hlas mu v rytmu Jackových kroků poskakoval, „poblížu ti hlavu.“

„Já věděl, že se na tebe mohu spolehnout, Richie,“ vydechl Jack s úsměvem.

„Cítím se... tady nahoře strašně hloupě. Jako živá skákací pogo tyč.“

Myslím, že tak právě asi vypadáš, kámo.“

Neříkej... mi kámo,“ zašeptal Richard a Jackův úsměv se rozšířil. Pomyslel si: *Ach Richarde, ty bastarde, ty budeš žít navěky.*

„Já toho muže znal,“ zašeptal Richard shora.

Jacka to překvapilo, myslel, že Richard usíná. Zdvihl Richarda před deseti minutami a urazili další míli. Stále okolo nebylo ani známky po civilizaci. Jen koleje a vůně soli ve vzduchu.

Koleje, uvažoval Jack. Vedou tam, kam se domnívám ?

„Jakého muže?“

„Toho s bičem a automatickou pistolí. Já ho znal. Vídával jsem ho.“

„Kdy?“ vydechl Jack.

„Kdysi dávno. Když jsem byl ještě malý kluk.“ Pak Richard velmi neochotně dodal: „Někdy v době, kdy jsem měl... ten divný sen ve skříni.“ Udělal pauzu. „Až na to, že se mi zdá, jako by to *žádný* sen nebyl, co myslíš?“

„Ne. Asi nebyl.“

„Jo. Byl ten muž s bičem Reuelův otec?“

„Co si myslíš?“

„Že byl,“ odpověděl Richard temně. „Určitě byl.“

Jack zastavil. „Richard, kam vedou ty koleje?“

„Ty přeci víš, kam vedou,“ odpověděl Richard se zvláštním klidem.

„Jo, myslím, že jo. Ale chci to slyšet od tebe.“ Jack se na chvíli odmlčel. „Myslím, že to potřebuji slyšet od tebe. Kam vedou?“

„Vedou do města, které se jmenuje Point Venuti,“ odpověděl Richard a v jeho hlase zazněly znovu slzy. „Tam je veliký hotel. Nevím, zda je to místo, které hledáš, nebo ne, věřím ale, že ano.“

„Stejně jako já,“ doplnil Jack. Znovu se vydal na cestu, Richardovy nohy svíral rukama, v zádech ho začínalo bolet. Sledoval kolejnice, které ho dovedou (oba dva) k místu, kde možná leží záchrana jeho matky.

Jak pochodovali, Richard vyprávěl. Nepřešel k problému svého otce zapleteného do celé té hrozné události přímo, ale začal okolo něho pomalu kroužit.

„Já toho muže znal už předtím,“ vyprávěl Richard. „Jsem si tím úplně jistý. Chodil k nám do domu. Vždycky do zadní části. Nezvonil na zvonek ani neklepal. Prostě... škrábal na dveře. Nahánělo mi to hrůzu. Tak jsem se ho bál, že jsem se málem počůral do kalhot. Byl to vysoký muž - ach, dětem přijdou všichni dospělí vysocí. Tenhle chlapík byl ale velmi vysoký A měl bílé vlasy. Většinou nosil tmavé brýle. Nebo měl občas sluneční brýle, co mají místo čoček zrcátka. Když jsem o něm viděl tu zprávu v *Sunday Reportu*, věděl jsem hned, že jsem ho už někdy předtím viděl. Můj otec byl té noci, kdy dávali to show, nahoře a vyřizoval papíry. Seděl jsem před telkou, a když můj otec přišel a všiml si, co dávají, málem mu vypadla z ruky sklenička, kterou držel. Pak přepnul program na opakování *Star Treku*. Jenže ten chlapík si Sunlight Gardener neříkal, když k nám chodil a navštěvoval otce. Jeho jméno... nemohu si úplně vzpomenout. Bylo to něco jako Banlon... nebo Orion...“ „Osmond?“

Richard se rozzářil. „Tak je to. Nikdy jsem neslyšel jeho křestní jméno. Ale chodil k nám každý měsíc nebo dva. Někdy i častěji. Jednou dokonce chodil po celý týden každou druhou noc, a pak zmizel možná na půl roku. Zamykal jsem se v té době do svého pokoje. Nelíbilo se mi, jak smrdí. Měl takovou vůni... asi kolínskou, ale smrdělo to daleko silněji. Jako parfém. Levný parfém z drogerie. A pod ním -“

„Pod ním smrděl, jako by se deset let nekoupal.“ Richard na něho pohlédl s otevřenými očima.

„Já se s ním jako s Osmondem také setkal,“ vysvětloval Jack. Alespoň jednou už o tom Richardovi vyprávěl, ten ho ale tehdy nevnímal. Tentokrát poslouchal. „V teritoriální verzi New Hampshiru, než jsem se setkal se Sunlightem Gardenerem v Indianě.“

„Pak jsi musel vidět tu... tu obludu.“

„Reuela?“ Jack zavrtěl hlavou. „Reuel musel být v té době ve Spálených zemích a užívat si další radikální kobaltovou léčbu.“ Jack si vzpomněl na otevřené boláky na obličejí stvůry, vzpomněl si na červy. Podíval se na rudá, nateklá zápěstí, kde ho červi pokousali a zachvěl se. „Nikdy jsem Reuela neviděl a nikdy jsem neviděl ani jeho amerického dvojníka. Jak jsi byl starý, když se u vás Osmond objevil?“

„Musely mi být tak čtyři roky. Ta příhoda s tou... ty víš, s tou skříni.. ta se ještě nepříhodila. Vzpomínám si, že jsem se ho potom bál ještě více. „Když se tě dotkla ta věc ve skříni?“ „Ano.“ „A to se stalo, když ti bylo pět?“

„Ano.“

„Když nám bylo oběma pět.“

„Ano. Můžeš mě dát dolů. Chvíli zase půjdu po svých.“

Jack to udělal. Potichu kráčeli se svěšenými hlavami a jeden na druhého se nedívali. V pěti letech se něco objevilo v temnotě a dotklo se to Richarda. Když jim bylo pět oběma

(šest, Jáchymu bylo šest)

Jack zaslechl, jak se jeho otec baví s Morganem Sloatem o místě, kam mizeli, o místě, kterému Jacky říkal zem denních snů. A později toho roku se něco natáhlo z temnoty a dotklo se jeho i jeho matky. Nebylo to nic víc a nic méně než hlas Morgana Sloata. Morgan Sloat telefonoval od Zelené řeky z

Utahu. Vzlykal. On, Phil Sawyer a Tommy Woodbine odcestovali před třemi dny na každoroční listopadový lov. Další kámoš z vysoké školy, Randy Glover, měl v Blessingtonu v Utahu luxusní loveckou chatu. Glover většinou lovil s nimi, tento rok ale křížoval vody v Karibiku. Morgan telefonoval, aby jim sdělil, že Phila zřejmě postřelil jiný lovec. S Tommy Woodbinem ho vytáhli z divočiny na provizorních nosítkách. V Gloverově jeepu značky Cherokee nabyt Phil znovu vědomí a požádal Morgana, aby pozdravoval Lily a Jacka. Zatímco hnal Morgan auto k Zelené řece a do nejbližší nemocnice, Phil po patnácti minutách zemřel.

Morgan Phila nezabil. Kdyby někdo žádal svědectví (a nikdo ho samozřejmě nikdy nežádal), Tommy by dosvědčil, že když vyšla rána, byli všichni tři spolu.

To ale ještě neznamená, že si nikoho nemohl na to najmout, pomyslel si teď Jack. Nehledě na to, by strýc Tommy možná dlouze přemýšlel o tom, co se stalo. Pokud ano, nezemřel možná proto, aby Jack s umírající matkou zůstali bez jakékoliv ochrany před Morganem. Možná zemřel, protože už Morgana nebavilo přemýšlet, zda ten tlustý blb konečně neřekne Philovu synovi, že otcova smrt možná nebyla pouhou náhodou. Jack ucítil hrůzu a odpor. Naskočila mu husí kůže.

„Viděl jsi toho muže předtím, než tvůj otec odejel s mým naposledy na lov?“ zeptal se Jack divoče. „Jacku, byly mi čtyři roky -“

„Ne, nebyly, bylo ti šest. Čtyři ti byly, když se u vás objevil poprvé, Když mého otce zabili v Utahu, bylo ti šest. A ty, Richarde, moc nezapomínáš. Objevil se, než zemřel můj otec?“

„Právě tehdy chodil po celý týden téměř každou noc,“ odpověděl Richard ztěží slyšitelným hlasem. „Těsně před posledním lovem.“ Přestože nic z toho nebylo Richardovou vinou, Jack nedokázal vlastní hořkost spolknout. „Můj táta zemřel při neštěstí na lovu v Utahu, strýce Tommyho přejeli v Los Angeles. Počet úmrtí mezi přáteli tvého otce je kurva vysoká, Richarde.“

„Jacku -“ začal Richard tichým, roztřeseným hlasem.

„Myslím, že je to jen voda na můj mlýn,“ odpověděl Jack. „Ale když jsem se u tebe objevil ve škole, Richarde, řekl jsi, že jsem blázen.“

„Jacku, ty neroz -“

„Ne, asi nerozumím. Byl jsem unavený a tys mě nechal přespat. Skvěle. Měl jsem hlad a ty jsi mi přinesl jídlo. Výborně. Ale nejvíce ze všeho jsem potřeboval, abys mi věřil. Věděl jsem, že toho chci moc, ale sakra! Ty jsi toho chlapíka, o kterém jsem ti vyprávěl, znal! Ty jsi věděl, že se už předtím objevil v životě tvého otce! A řekl jsi jen něco jako 'starý, dobrý Jack strávil moc času na horkém slunci na Seabrookském ostrově a bla - bla - bla!' Ježíši, Richarde, já myslel, že jsme větší kamarádi.“

„Ty tomu pořád nerozumíš.“

„Čemu? Že se tak bojíš záležitostí Seabrookského ostrova, že mi ani trochu nedůvěřuješ?“ Jackův hlas se chvěl rozhořčením.

„Ne. Obával jsem se víc než toho.“

„A ták?“ Jack zastavil a vztekle pohlédl do Richardova bledého a vyčerpaného obličeje. „Co by mohlo být důležitějšího pro Rozumného Richarda?“

„Měl jsem strach,“ odpověděl Richard naprosto klidným tónem. „Měl jsem strach, že jestli se ještě něco dozvím o těch tajných místech... o tom muži Osmondovi, nebo co jsem tenkrát ve skříni našel, nebudu už schopen otce dále milovat. A měl jsem pravdu.“

Richard si zakryl obličej hubenými, špinavými prsty a začal plakat.

Jack zůstal stát, sledoval, jak Richard pláče, proklínal se a zahrnoval nadávkami. Ať byl Morgan čímkoliv, byl to pořád Richardův otec. Morganův duch vykukoval ze tvaru Richardových rukou, z kostí jeho obličeje - Zapomněl na to? Ne, jeho hořké zklamání je ale na chvíli zakrylo. Svou roli sehrála i stoupající nervozita. Talisman byl teď velmi, velmi blízko. Cítil ho konečky svých nervů jako cítí kůň na poušti vodu nebo na pláni vzdálený požár. Taková nervozita se projevovala ztěštnou hravostí.

Jo, ano, tenhle kluk má být tvůj nejlepší kámoš, Jacky. Zuř, jestli musíš, ale netrap Richarda. Ten kluk je nemocnej, jestli sis toho náhodou nevšiml.

Natáhl se k Richardovi a ten se ho pokusil odstrčit. Jack si toho nevšiml a sevřel ho. Stáli tak spolu chvíli uprostřed pustých kolejí, Richardova hlava na Jackově rameni.

„Poslouchej,“ řekl Jack nemotorně, „nedělej si s tím takové starosti... víš... všechno... Richarde. Víš, zkus přežvýkat ty změny?“ Pánové, to ale znělo stupidně. Jako kdyby říkal lidem, kteří mají rakovinu, aby si nedělali starosti, protože brzy přijdou na video *Hvězdné války* a ty je postaví na nohy.

„Jasně,“ odvětil Richard a odstoupil od Jacka. Slzy mu na špinavém obličejí vykreslily jasné stopy. Otřel si rukou oči a pokusil se usmát. „Budu na tom zas dobře, budu na tom zas dobře -“

„A všechno bude zas dobrý,“ přidal se Jack. Dořekli větu společně a společně se zasmáli. Tak to bylo správné.

„Tak pojď,“ vyzval ho Richard. „Jdeme.“

„Kam?“

„Získat tvůj Talisman,“ odpověděl Richard. „Podle toho, jak mluvíš, musí být v Point Venuti. To je příští zastávka. Tak pojď, Jacku. Vyrážíme. Ale jdi pomalu - ještě jsem neskončil.“

Jack si ho zvědavě přeměřil a pak znovu vykročil. Ale pomalu.

Hráz se prolomila a Richard si začal vzpomínat na všechno možné. Změnil se na nepředvídatelnou fontánu informací. Jack si připadal, jako by sestavoval skládanku a nevěděl, že chybí ty nejdůležitější kusy. Většinu jich vlastnil Richard. Richard už byl předtím v táboře militantních šílenců. To byl jeden kousek. Jeho otci tábor patřil.

„Jsi si jistý, že to bylo stejné místo, Richarde?“ zeptal se Jack s pochybnostmi.

„Jsem si jistý,“ odpověděl Richard. „Připadalo mi povědomé i na druhé straně. Když jsme se dostali zpět... zpátky sem... byl jsem si jistý.“

Jack přikývl a nevěděl, co má dělat.

„Často jsme v Point Venuti pobývali. Než jsme jeli sem, vždycky jsme se tam stavěli. Ten vlak byl velká bomba. Víš, kolik tátů má vlastní vlak?“

„Moc ne,“ odpověděl Jack. „Řekl bych, že Diamond Jim Brady a pár takových chlápků soukromé vlaky mělo, ale nevím, jestli byli tátové nebo ne.“

„Ach, můj táta mezi takové nepatřil,“ dodal Richard a tiše se zasmál. A Jack si pomyslel: *Richarde, možná by ses divil.* „Jezdili jsme do Point Venuti z Los Angeles v pronajatém autě. Zůstávali jsme v motelu. Jen my dva.“ Richard se zarazil. Oči se mu zamžily láskou a vzpomínkami. „A pak, když jsme chvíli pobýli, jeli jsme tátovým vlakem do tábora Přípravenost. Byl to jen takový malý vláček.“ Poděšeně se obrátil k Jackovi. „Asi takový, v jakém jsme se vezli.“ „Tábor Přípravenost?“

Zdálo se ale, že ho Richard neslyšel. Díval se na rezavé koleje. Tady nebyly porušené, Jack ale tušil, že Richard vzpomíná na pokroucené vlny, okolo kterých před časem prošli. V několika místech skutečně koleje čnely do vzduchu jako popraskané kytarové struny. Jack předpokládal, že koleje v Teritoriích budou v naprostém pořádku, věrně a s láskou udržované. „Víš, byla tady nahoře trolej,“ pokračoval Richard. „Otec mi říkal, že to bylo tak ve třicátých letech. Mendocínská rudá trať. Nepatřila ale okresu, vlastnila ji soukromá společnost. Ti se položili, protože v Kalifornii... víš...“ Jack přikývl. V Kalifornii každý jezdil autem. „Richarde, proč jsi mi o tom místě nikdy neřekl?“

„Můj táta mi nařídil, abych ti to nikdy neříkal. Ty i tvoji rodiče jste věděli, že občas jezdíme na prázdniny do severní Kalifornie. Říkal, že to je v pořádku, ale abych vám neříkal o vlaku a o táboru Přípravenost. Tvrdil, že když to vyklopím, Phil se zblázní, protože to je tajné.“

Richard se odmlčel. „Řekl mi, že jestli to prozradím, už mě s sebou nikdy nevezme. Myslel jsem, že je to kvůli tomu, že jsou partnery. Asi v tom bylo něco víc.“

„Linka se zhroutila kvůli autům a dálnicím.“ Zarazil se a přemýšlel. „To bylo na tom místě, kam jsi mě vzal, Jacku, zvláštní. Nikdy tam nesmrděly uhlovodíky. Já mohl to místo navštěvovat.“ Jack znovu přikývl, ale nic neřekl.

„Společnost konečně celou trať prodala stavební firmě. I ti věřili, že se lidé pohrnou do vnitrozemí. Ovšem nic takového se nestalo.“ „Pak ji koupil tvůj otec.“

„Ano, asi ano. Doopravdy to nevím. Nikdy o nákupu trati moc nemluvil... ani neříkal, jak vyměnil původní koleje za tyto.“

To by stálo hodně práce, pomyslel si Jack. Pak si vzpomněl na rudne doly a Morganovy zjevně bezedné zásoby otroků.

„Vím, že je vyměnil, ale jenom proto, že jsem dostal knihu o železnicích a zjistil, že je tam jiný rozchod kolejnic. Ty původní měly deset, tyto mají šestnáct.“

Jack poklekl a skutečně, mezi kolejemi rozeznal slabou dvojitou linku, která byla pozůstatkem těch původních.

„Měl malý červený vláček,“ vyprávěl Richard zasněně. „Jen lokomotivu a dva vozy. Jezdil na diesel. Vždycky se tomu smál a říkal, že muže a chlapce rozdělují pouze cena jejich hraček. Na kopci nad Point Venuti stála stará stanice. Tam jsme zajeli v pronajatém autě, zaparkovali a nastoupili. Pamatuju se, jak stanice voněla - tak staře, ale příjemně... byla provoněná starým slunečním světlem. A tam stál

vlak. Můj táta... říkával, 'nastupujte do tábora Připravenost, Richarde! Máte lístek?' a měli jsme limonádu... nebo chlazený čaj... a seděli jsme v kabině... občas vezl nějaké věci... zásoby... vzadu... ale my seděli vpředu... a... a...“

Richard těžce polkl a otřel si dlaní oči.

„Byly to krásné doby,“ dokončil větu. „Jen on a já. To bylo vážně skvělé.“

Rozhlédl se okolo a v očích mu zářily neprolité slzy.

„V táboře Připravenost byla plošina, která vlak obracela,“ vysvětloval. „Tehdy. Kdysi dávno.“

Vyrazil strašlivý a zdušený vzlyk.

„Richarde - “

Jack se ho pokusil dotknout.

Richard ho odstrčil, ustoupil a hřbetem dlaně si setřel z tváří slzy.

„Nebyl jsem tehdy tak starý,“ řekl a pokusil se usmát. „Nic tehdy nebylo tak staré, že, Jacku?“

„Ne,“ odpověděl Jack a zjistil, že sám pláče.

Ach, Richarde. Ty můj drahý.

„Ne,“ zopakoval Richard s úsměvem. Rozhlédl se po širých lesích a znovu si setřel slzy špinavými rukama. „Nic tehdy nebylo tak staré. Tehdy, když jsme byli jen kluci. Tehdy, když jsme bydleli v Kalifornii a nikdo nežil jinde.“

Pohlédl na Jacka a snažil se usmát.

„Jacku, pomoz mi,“ řekl. „Cítím se, jako bych měl jednu nohu v nějaké debilní pa - pa - pasti a já... já...“

V tu chvíli padl Richard na kolena, unavený obličej mu zaplavily vlasy a Jack padl s ním. A nemohu vám říci víc - jen to, že jeden druhého uklidnili, jak jen dokázali nejlépe, a jak jistě víte z vlastních trpkých zážitků, nikdy toho není dost. „Ohrada byla tehdy úplně nová,“ řekl Richard, když mohl zase mluvit. Pokračovali v cestě. Z mohutného a vysokého dubu se ozýval lelek. Vůně mořské soli ve vzduchu sílila. „Vzpomínám si na to. A stál tam nápis *TÁBOR PŘIPRAVENOST*. To na něm bylo. Měli tam překážkovou dráhu, provazy na šplhání a další provazy, na kterých jsi visel a pak se zhoupl přes široké kaluže vody. Trochu to připomínalo výcvikový tábor z válečných filmů o mariňácích. Chlapi, kteří to *zařízení* ale používali, vůbec jako mariňáci nevypadali. Byli tlustí a všichni měli na sobě stejné oblečení - šedé vlněné obleky. Na bundách měli malými písmeny napsáno *TÁBOR PŘIPRAVENOST* a kalhoty zvýrazňovaly rudé pruhy. Všichni vypadali, že je každou chvíli raní mrtvice nebo infarkt. Možná obojí najednou. Občas jsme zůstávali přes noc. Několikrát jsme zůstali i přes celý víkend. Ale ne v té plechové boudě. Ta fungovala jako kasárna pro chlápky, kteří si platili, aby se dostali do formy.“

„Jestli dělali tohle.“

„Jo, správně. Jestli dělali tohle. Každopádně jsme bydleli ve velkém stanu a spali na polních lůžcích. To byla balada.“ Richard se znovu melancholicky usmál. „Ale máš pravdu, Jacku. Ne všichni chlapi, co se tady potulovali, vypadali jako obchodníci, kteří se snaží dostat do formy. Ti druzí - “

„Co ti druzí?“ zeptal se Jack tiše.

„Někteří z nich, hodně z nich, připomínali ty veliké, chlupaté obludy z druhého světa,“ odpověděl Richard tak tiše, že Jack musel napínat sluch. „Vlci. Víš, vypadali jako obyčejní lidé, ale ne moc. Vypadali... hrubě. Chápeš?“

Jack přikývl. Chápal.

„Vzpomínám si, že jsem se jim trochu bál dívat zblízka do očí. Každou chvíli se v nich objevily zvláštní záblesky... jako by jim hořely mozky. Někteří z nich...“ V Richardových očích se rozzářilo světlo pochopení. „Někteří z nich vypadali jako ten náhradní trenér na košíkovou, co jsem ti o něm vyprávěl. Ten s tou koženou bundou, co kouřil.“

„Jak daleko je to Point Venuti, Richarde?“

„Nevím přesně. Trvalo nám to ale pár hodin a vlak nikdy nejezdil moc rychle. Možná jako když běžíš, rozhodně ne rychleji. Od tábora Připravenost to nemůže být dál než dvacet mil. Možná o něco méně.“

„Pak jsme tedy takových patnáct mil daleko. Od - “

(od Talismanu)

„Jo. Správně.“

Den potemněl a Jack se obrátil k obloze. Snad na důkaz, že nejde o žádný patetický klam, zmizelo teď slunce za hustý závoj mraků. Zdálo se, že teplota poklesla o několik stupňů a celý den ztmavl. Lelek ztichl.

Richard spatřil ten nápis jako první. Na levé straně kolejí stál jednoduchý, bíle natřený čtverec dřeva s černými písmeny. Tyč byla porostlá břečťanem, jako by zde stála už celé věky. Nápis zněl: *DOBŘÍ PTÁCI MOŽNÁ LÉTAJÍ; ŠPATNÍ KLUCI UMÍRAJÍ. TOTO JE TVÁ POSLEDNÍ ŠANCE: JDI DOMŮ.*

„Můžeš jít, Richie,“ řekl Jack tiše. „Mně to nevadí. Tebe jít nechají, žádný problém. Nic z toho se tebe netýká.“

„Myslím, že asi ano,“ odpověděl Richard.

„Já tě do toho zatáhl.“

„Ne,“ odvětil Richard. „Zatáhl mě do toho můj otec, nebo mě do toho zatáhl osud. Nebo bůh. Nebo Jason. Ať to byl kdokoliv, zůstávám.“

„Dobrá,“ řekl Jack. „Jdeme.“

Když nápis míjeli, Jack vykopl jako dobrý bojovník kung fu a srazil ho.

„Máme před sebou cestu, kámo,“ řekl Richard a slabě se usmál.

„Díky. Ale neříkej mi kámo.“

Přestože Richard začínal vypadat zase unaveně a bledě, další hodinu jejich putování po kolejích k stále sílící vůni Pacifiku nepřestával hovořit. Chrlil ze sebe záplavu vzpomínek, které v něm celá léta pod pokličkou přežívaly. Přestože jeho obličej nic neprozrazoval, Jack byl šokován... a hluboce litoval osamocенého dítěte, které toužilo po sebemenším projevu otcovy náklonnosti. Takový příběh mu Richard neúmyslně a nepřímou odhalil.

Sledoval přítelovu bledost, boláky na jeho tvářích, čele a okolo úst. Naslouchal váhavému šepotu, který ale - teď když dostal šanci ze sebe vše dostat - ani jednou nezaváhal. Měl znovu radost, že není Morgan Sloat jeho otcem.

Richard Jackovi vyprávěl, jak si vzpomíná na všechna důležitá místa Podél trati. Na jednom místě zahlédli přes vrcholky stromů střechu stodoly s vybledlou reklamou na Chesterfield Kings.

„Dvacet velkých tabáků znamená d'vacet skvělých cigaret,“ přednesl Richard s úsměvem. „Tehdy jsi ale mohl zahlédnout celou stodolu.“

Ukázal na mohutnou borovici s dvojitou špičkou a po patnácti minutách Jackovi sdělil: „Na druhé straně tohoto kopce stál kámen, který vypadal jako žába. Pojďme, jestli tam ještě pořád je.“

Byl tam a Jackovi se nezdálo, že je žábě podobný. Možná trochu. Když jste hodně použili představivost. *A možná pomůže, když jsou člověku tři Nebo čtyři. Nebo sedm. Nebo tolik, kolik mu tehdy bylo.*

Richard železnici miloval a tábor Připravenost považoval za opravdu skvělou věc. Měl vlastní trať, vlastní překážky na skákání a vlastní lana na šplh. Ale Point Venuti samotné rád neměl. Po delším vzpomínání si dokonce vzpomněl na jméno motelu, kde s otcem při návštěvách malého pobřežního městečka pobývali. Motel Kingsland, řekl... a Jack si uvědomil, že ho takové jméno ani v nejmenším nepřekvapuje.

Motel Kingsland, vyprávěl Richard, stál jen kousek cesty po silnici od starého hotelu, o který měl jeho otec zjevně velký zájem. Richard viděl hotel z okna a nelíbil se mu. Byla to obrovská, dlouhá budova s věžičkami, štíty, kopulemi, mansardami a věžemi. Na všech věžích se otáčely podivné tvarované korouhvičky. Točily se, i když nefoukal žádný vítr, vysvětloval Richard. Jasně si vzpomínal, jak stál u okna svého pokoje a sledoval je, jak se otáčejí, otáčejí a otáčejí. Dole hučel a bouřil oceán, ve slunečním svitu zářila podivná mosazná stvoření ve tvaru pŕlměsíců, skarabeů a čínských ideogramů.

Ach ano, pane, všechno to teď do sebe zapadá, pomyslel si Jack.

„Byl prázdný?“ zeptal se Jack.

„Ano. Byl na prodej.“

„Jak se jmenoval?“

„Agincourt,“ Richard se odmlčel, pak přidal barvu pastelky, kterou děti raději nechávají v krabičce.

„Byl černý. Byl ze dřeva, dřevo ale vypadalo jako kámen. Starý, černý kámen. A tak mu otec s přáteli také říkali. Černý hotel.“

Jack chtěl částečně (ale ne úplně) Richarda pobavit, a proto se ho zeptal: „Koupil otec ten hotel? Jako to udělal s táborem Připravenost?“

Richard chvíli přemýšlel a pak přikývl. „Ano,“ řekl. „Myslím, že ho koupil. Po nějakém čase. Když mě tam začal brát, visela ze začátku na bráně cedule NA PRODEJ. Ale když jsme tam jednou přijeli, zmizela.“

„Nikdy jsi tam ale nespal?“

„Bože, ne!“ Richard se otřásl. „Tam bys mě dostal jedině s řetězem okolo krku... i pak bych možná nešel.“

„Nikdy jsi tedy nevstoupil?“

„Ne, nikdy jsem nevstoupil, ani nevstoupím.“

Ach, Richie, copak tě nikdo nenaučil, abys neříkal nikdy ?

„A tvůj otec také? On také nikdy nevstoupil?“

„To já nevím,“ odpověděl Richard vlastním profesorským tónem. Ukazováček se mu přiblížil k nosu, jako by se chystal upravit brýle, které tam už nebyly. „Klidně bych se vsadil, že tam nikdy nebyl. Měl z něho stejný strach jako já. U mě to byl ale jen pocit... měl jsem jen strach. U otce šlo o něco víc. Byl...“

„Byl co?“

Richard neochotně odpověděl: „Byl tím místem posedlý, zdá se mi.“

Richard se odmlčel, oči zamlžené. Vzpomínal. „Odcházel a stál před ním každý den, co jsme v Point Venuti pobývali. Nemyslím tím jen pár minut nebo něco takového. Stál před ním třeba tři hodiny. Někdy i víc. Většinou byl sám. Ale ne vždycky. Měl... podivné přátele.“

„Vlky?“

„Asi ano,“ odpověděl Richard téměř vztekle. „Jo, myslím, že někteří z nich mohli být Vlci, nebo jak jim říkáš. Vypadali, že se v oblečení necítí dobře. Pořád se drbali na místech, kde se slušní lidé většinou nedrbou. Ostatní vypadali jako ten náhradní trenér. Takoví tvrdí a zlí. Některé z nich jsem viděl v táboře Připravenost. Jacku, řeknu ti jednu věc. Ti chlapíci měli z toho místa ještě větší strach než můj otec. Kdykoliv se k němu přiblížili, přímo se krčili.“

„Sunlight Gardener? Byl tam?“

„Uh - chuh,“ vyrazil ze sebe Richard. „V Point Venuti ale vypadal spíš jako ten muž, kterého jsem viděl tam...“

„Jako Osmond.“

„Ano. Ti lidé ale nepřicházeli moc často. Většinou tam chodil můj otec sám. Občas si objednal v restauraci našeho motelu pár sendvičů, seděl na lavičce, obědval a pozoroval hotel. Já stál u okna v hale Kingslandu a sledoval, jak se můj otec dívá na hotel. Nikdy se mi v těch chvílích jeho obličej nelíbil. Vypadal vystrašeně, ale také... jako by ho hltal očima.“

„Hltal očima,“ přemýšlel Jack.

„Občas se mě ptal, jestli nechci jít s ním, a já vždycky odpověděl, že ne. Přikývl a vzpomínám si, jak jednou řekl: 'Přijde doba. Všem porozumíš, Richie... až přijde doba.' Vzpomínám si, jak jsem si říkal, že jestli se to týká hotelu, nechci tomu porozumět nikdy.“

Jednou,“ vyprávěl Richard, „když byl opilý, mi prozradil, že uvnitř něco je. Vyprávěl, že už je to tam velmi dávno. Vzpomínám si, jak jsme přitom leželi na postelích. Té noci foukal silný vítr. Slyšel jsem, jak se vlny třísť o pláž a jak vrzají ty korouhvičky na vrcholcích agincourtských věží. Byl to strašidelný zvuk. Přemýšlel jsem o tom místě, o všech těch místnostech, které jsou prázdné - “

„Až na duchy,“ zabručel Jack. Zdálo se mu, že zaslechl kroky a rychle se obrátil. Nic. Nikdo. Násep byl, kam až dohlédl, pustý.

„To je pravda, až na duchy,“ souhlasil Richard. „A já se zeptal: 'je to drahé, tatínku?'“

'Je to ta nejdražší věc,' odpověděl.

Tak se tam asi vloupe nějaký pobuda a ukradne to,' řekl jsem. 'Ne, tak to nebylo. Jak bych mohl říci něco takového? O to mi nešlo. Nechtěl jsem ale, aby usnul. Nechtěl jsem, aby usnul, když foukal venku takový vítr a nocí zněl zvuk těch korouhviček.

Smál se a já zaslechl t'uknutí, jak si nalil ještě trochu bourbonu z láhve na podlaze.'

'Nikdo to neukradne, Richie,' odpověděl. 'A každý pobuda, který by do Agincourtu vlezl, by spatřil věci, jaké nikdy předtím neviděl.' Upíjel ze sklenice a já poznal, že začíná být ospalý. 'Té věci se dokáže dotknout jediný člověk na celém světě a ten se k ní nikdy tak blízko nedostane, Richie. To ti můžu zaručit. Mě hlavně zajímá, že je to stejné tady i tam. Nemění se to - alespoň pokud vím. Chtěl bych to, ale ani to nezkusím. Alespoň ne teď a možná vůbec nikdy. Dokážu s tím ale dělat divy. To se vsaď! V jádru jsem ale rád, že je ta věc tam, kde je.'

V tu chvíli už jsem byl sám také ospalý, ale zeptal jsem se ho o čem to mluví.“

„A co odpověděl?“ zeptal se Jack vyschlými ústy.

„Nazval to - “ Richard zaváhal a zamýšleně se zamračil. „Nazval to 'osa všech existujících světů.' Pak se zasmál. Pak tomu dal ještě jiné jméno. Takové, jaké se ti nebude líbit.“

„Jak to nazval?“

„Ty se z toho zblázníš.“

„No tak, Richarde, vyklop to.“

„Nazval to... no... nazval to 'bláznovství Phila Sawyera.'„

Jack neucítil vztek, ale výbuch horkého a závratného vzrušení. To je ono, správně. To je Talisman. Osa všech existujících světů. Kolika světů? Bůh ví. Americká Teritoria, Teritoria sama, hypotetická Teritoria Teritorií, a tak jal a tak dál. Jako pruhy na otáčející se tyči. Celý vesmír světů, dimenzionální makrokosmos světů - a v nich jediná stejná věc, nepochybně dobrá a sjednocující síla, která je náhodou uvězněná na zlém místě. Talisman, osa všech existujících světů. A bylo to i bláznovství Phila Sawyera? Pravděpodobně ano. Bláznovství Phila... bláznovství Jacka... Morgana Sloata... Gardenera... a samozřejmě naděje dvou královen.

„Nejsou jen dvojníci,“ řekl tichým hlasem.

Richard se potuloval okolo a zkoumal rozpadlé pražce pod nohama. Teď nervózně vzhlédl.

„Existují víc než dvojníci, neboť jsou víc než dva světy. Existují trojníci... čtverníci... kdo ví? Morgan Sloat u nás; Morgan z Orrisu tam; možná i Morgan, vévoda z Azreelu někde jinde. Nikdy ale do hotelu nevstoupil!“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ prohlásil Richard rezignovaným hlasem. *Ale jsem si jistý, že budeš stále pokračovat, říkal ten rezignovaný tón. Od nesmyslů k naprostému šílenství. Nastupujte na Seabroogský ostrov!*

„On dovnitř nemůže. Tak je to. Morgan z Kalifornie dovnitř nemůže - a víš proč? Protože tam nemůže ani Morgan z Orrisu. A Morgan z Orrisu nemůže, protože nemůže Morgan z Kalifornie. Jakmile nemůže do vlastní verze černého hotelu vstoupit jeden z nich, pak se tam nedostane nikdo. Chápeš to?“

„Ne.“

Jack se svým objevem rozpálil a ani neslyšel, co Richard říká.

„Dva Morganové nebo tucet. Na tom nezáleží. Dvě Lily nebo tucet - tucty královen v tuctech světů, Richarde, jen si to představ! Co tomu říká tvůj mozek? Tucty černých hotelů, v některých světech jsou to ale možná černé zábavní parky... nebo černé motoresty... nebo nevím co. Ale Richarde - “

Zastavil se, vzal Richarda za ramena a obrátil. S hořícíma očima na něho zíral. Richard se mu snažil vyškubnout, pak toho nechal očarován divokou krásou Jackova obličej. Na chvíli uvěřil, že je to vše možné. Na chvíli se cítil vyléčený.

„Co?“ zašeptal.

„Některé věci jsou mimo. Někteří lidé jsou mimo. Jsou... no... jedineční.

Nevím, jak si to jinak představit. Jsou jako on, jako Talisman. Jedineční. Já,já jsem jedinečný. Měl jsem dvojníka, ale ten zemřel. Nejen ve světě Teritorií, ale ve všech ostatních světech, kromě tohoto. Vím to. Cítím to. Můj otec to také věděl. Myslím, že proto mi říkal Putující Jacku. Když jsem tady, nejsem tam. Když jsem tam, nemohu být tady. A Richarde, ty jsi stejný!“

Richard na něho beze slov zíral.

„Ty si to nepamatuješ. Když jsem mluvil s Anderseni, byl jsi většinu času ve Cvokárně. On mi ale řekl, že měl Morgan z Orrisu syna. Rushtona. Víš, kdo to byl?“

„Ano,“ zašeptal Richard. Nedokázal od Jacka odtrhnout oči. „Byl to můj dvojník.“

„Tak je to. Ten malý kluk zemřel, říkal Anders. Talisman je jedinečný. My jsme jedineční. Tvůj otec ne. V tom druhém světě jsem viděl Morgana z Orrisu a je stejný jako tvůj otec. Ale on tvůj otec není. Nemohl vstoupit do černého hotelu, Richarde. Teď to také nedokáže. Ale věděl, že ty jsi jedinečný, stejně jako to ví o mně. Chtěl by, abych umřel. Potřebuje tě po svém boku.

Protože až se potom rozhodne, že chce Talisman, může pro něj poslat tebe, víš?“

Richard se silně roztřásl. „Nevadí,“ řekl Jack temně. „Nebude se tím muset zatěžovat. My Talisman společně odneseme, on ho ale nedostane.“

„Jacku, nevěřím, že tam dokážu vstoupit,“ odpověděl Richard. Promluvil ale tichým a slabým šepotem a Jack, který už pokračoval v cestě, ho neslyšel. Richard se rozběhl, aby ho dohonil.

Konverzace vážla. Přiblížila se doba oběda, nastalo odpoledne. Lesy nepřijemně ztichly. Jack dvakrát zahlédl hned vedle kolejí stromy s pokroucenými kmeny a spletenými kořeny. Moc se mu nelíbily. Připadaly mu povědomé.

Richard, který při chůzi zíral na ubíhající pražce pod nohama, konečně upadl a udeřil se do hlavy. Jack ho potom zase nesl na koníka.

„Támhle, Jacku!“ zvolal Richard po době, která se zdála být věčností.

Přímo před nimi mizely kolejnice ve staré *garáži*. Dveře byly otevřené a uvnitř se rozkládala temnota plná stínů a věcí sežraných od molů. Za garáží (která možná byla kdysi tak hezká, jak vyprávěl Richard, ale Jackovi teď připadala strašidelná) se táhla silnice - stojednička, jak Jack hádal.

A za ní byl oceán - slyšel, jak vlny narážejí do pobřeží.

„Myslím, že jsme tady,“ řekl vysušeným hlasem.

„Téměř,“ opravil ho Richard. „Point Venuti je asi míli odtud po silnici. Bože, kéž bychom tam nemuseli chodit, Jacku... Jacku? Kam jdeš?“

Jack se ale ani neohlédl. Slezl z kolejí, obešel jeden z těch podivných stromů (tenhle nebyl vysoký ani jako kleč) a zamířil k silnici. O vybledlé džíny se mu třela tráva a plevel. Uvnitř garáže, uvnitř staré Sloatovy soukromé železniční stanice, se něco s nepříjemnými plazivými zvuky pohybovalo. Jack se tím směrem ale ani nepodíval.

Došel k silnici, přešel na druhou stranu a zastavil se u okraje.

Uprostřed prosince 1981 stál chlapec jménem Jack Sawyer v místech, kde se voda pojí se zemí. Ruce měl v kapsách džín a pozoroval klidný Pacifik. Bylo mu dvanáct a na svůj věk byl neobyčejně krásný. Mořský vítr odvál z jeho čistého a jasného čela hnědé vlasy, které byly příliš dlouhé. Stál a myslel na matku, která umírala, na přítomné i chybějící přátele, na světy ve světech, které uhýbají vlastními směry.

Urazil jsem pěknou vzdálenost, pomyslel si a zachvěl se. Od pobřeží k pobřeží s Putujícím Jáčkem Sawyerem. Oči mu náhle zaplavily slzy. Zhluboka se nadechl slaného vzduchu. Teď sem došel - a Talisman byl někde nablízku.

„Jacku!“

Jack se na něho zpočátku nedíval. Jeho pohled přitahoval Pacifik. Sluneční světlo se odráželo jako zlato od vrcholků vln. Je tady a dokázal to. Je -

„Jacku!“ Richard ho udeřil do ramene a vyrušil z omámení.

„Hm?“

„Podívej!“ Richard s otevřenými ústy ukazoval na něco ve směru, kde pravděpodobně leželo Point Venuti. „Podívej támhle!“

Jack se podíval. Chápal Richardův údiv, sám však nic necítil. Nebyl překvapen víc, než když mu Richard prozradil jméno motelu, kde s otcem v Point Venuti pobývali. Ne, žádné překvapení, ale - Vidět ale znovu matku bylo zatraceně příjemné.

Její obličej se vznášel sedm metrů vysoko a byl mladší, než jaký si Jack Pamatoval. Tak Lily vypadala na vrcholu své kariéry. Vlasy, veselý odstín blondáté mědi, měla stažené do ohonu. Na obličejí jí zářil nezaměnitelný drzý úsměv, který říkal *jděte do prdele*. Ve filmech se nikdo nikdy takhle neusmíval - vymyslela to a chránila si patent. Ohlížela se přes holé rameno. Na Jacka... na Richarda... na modrý Pacifik.

Byla to jeho matka... když ale zamrkal, obličej se mírně změnil. Linka brady a čelisti se zakulatila, lícní kosti tolik nevystupovaly, vlasy ztmavly a oči získaly nádech ještě tmavší modré barvy. Teď to byl obličej Laury DeLoessian, matky Jasona. Jack znovu zamrkal a spatřil znovu svou matku - osmadvacetiletou matku, která se vzdorovitě usmívá na celý svět a její úsměv říká: *Jestli nerozumíte vtipu, tak jděte do prdele*. Byl to reklamní poutač. Na horním okraji stálo:

TŘETÍ KAŽDOROČNÍ FESTIVAL BÉČKOVÝCH FILMŮ

POINT VENUTI, KALIFORNIE

KINO BITKER

10. PROSINEC - 20. PROSINEC

TENTO ROK UVÁDÍME LILY CAVANAUGHOU

„KRÁLOVNU BÉČKOVÝCH FILMŮ“

„Jacku, to je tvá matka,“ řekl Richard. Hlas mu chraptěl *bázní*. „Je to shoda náhod? Není, že?“

Jack zavrtěl hlavou. „Ne, není to shoda náhod.“

Jeho oči se samozřejmě zastavily u slova *Královna*.

„Tak pojd,“ řekl Richardovi. „Myslím, že už tam téměř jsme.“

Bok po boku pochodovali po silnici k Point Venuti.

Třicátá osmá kapitola

KONEC CESTY

Jack po cestě pečlivě sledoval Richardův lesklý obličej a skleslou chůzi. Přítel teď vypadal, že ho pohání už jen síla vůle. Na obličejí mu vykvetlo dalších několik mokvajících uhrů.

„Jsi v pořádku, Richie?“

„Ne, necítím se moc dobře. Ale ještě můžu pochodovat, Jacku. Nemusíš mě nést.“ Sklonil hlavu a zasmušile se vlekl dál. Jack věděl, že Richard, který má na tu zvláštní malou železnici a zvláštní malou stanici spousty vzpomínek, trpí při pohledu na skutečnost daleko víc než on. Rezaté koleje, zlámané pražce, plevel, jedovatý břečťan... a na závěr zchátralá budova, na které vybledla všechna jasná barva, na jakou si vzpomínal, budova, kde se v temnotě něco neklidně plížilo.

Cítím se, jako bych měl nohu chycenou v nějaké stupidní pasti, řekl Richard a Jack si pomyslel, že tomu velmi dobře rozumí... chyběl mu ale Richardův přístup. Bylo toho víc, než dokázal unést. Část Richardova dětství lehla popelem a obrátila se naruby. Železnice a mrtvá zastávka s vytlučnými okny působily na Richarda jako hrozná parodie - ještě větší kusy minulosti zničilo poznání, jakého má otce. Richardův celý život (stejně jako Jackův) se začal přizpůsobovat Teritoriím. Richard však nebyl na takovou Přeměnu dostatečně připraven. Jack by přísahal, že to, co řekl Richardovi o Talismanu, je pravda - Talisman věděl, že přicházejí. Ucítit ho právě ve chvíli, kdy spatřili plakát s obrázkem jeho matky. Ten pocit byl teď silný a naléhavý. Jako by se v dálce několika mil probudilo obrovské zvíře a jeho předení rozeznělo zemi... nebo jako by se rozsvítila ve stopatrové budově na obzoru jediná žárovka a zář jejího silného světla zastínila hvězdy... nebo jako by někdo spustil největší magnet na světě a ten přitahoval přezku Jackova opasku, drobné v jeho kapsách, plomby v zubech a neměl klid, dokud ho k sobě nepřivine. Obrovské předoucí zvíře, náhlé a drastické osvětlení, volání magnetu - to vše se ozývalo v Jackově hrudi. Něco tam dole, něco ve směru k Point Venuti chtělo Jacka Sawyera. Jack o předmětu, který ho tak hluboce přitahoval, věděl především jedno - je veliký. Veliký. Takovou vnitřní sílu nemůže mít nic malého. Je velký jako slon, velký jako celé město.

Přemýšlel o svých schopnostech zvládnout něco tak monumentálního. Talisman je uvězněn v kouzelném, zlém a starém hotelu. Pravděpodobně ho tam nedali jen proto, aby ho ukryli před rukama zla, ale alespoň zčásti i proto, že ho bylo těžké zvládnout, ať už měl jakékoliv záměry. Možná, uvažoval Jack, je Jason jediným tvorem, který ho dokáže ovládnout, dokáže se s ním vypořádat, aniž by ublížil sobě nebo Talismanu. Když cítil tu sílu a naléhavost, s jakou ho volal, doufal, že až před Talismanem stane, nebude příliš slabý.

„Porozumíš tomu, Richie/“ překvapil ho Richard. Hlas mu zněl tiše a monotónně. „To řekl můj otec. Řekl, že tomu porozumím. Porozumíš tomu, Richie.“

„Jo,“ odpověděl Jack a vyplašeně se na přítele obrátil. „Jak se cítíš, Richarde?“

K bolákům okolo úst se teď přidala na Richardově uhro vitém čele a spáncích celá řada ošklivých, rudých skvrn a boulí. Vypadal, jako by se mu pod povrch protestující pokožky zavrtal celý roj hmyzu. Jack si na chvíli vzpomenu na Richarda Sloata v to ráno, kdy se objevil v okně Nelsonova domu v Thayerově škole. Tehdy měl Richard Sloat na nose pevně nasazené brýle a svetr úhledně zastrkaný do kalhot. Vrátil se ten strašlivě slušný a neotřesitelný chlapec někdy?

„Pořád ještě můžu chodit,“ odpověděl Richard. „Ale je to, co myslel? Je to porozumění, k jakému jsem měl dospět nebo dospěl nebo cokoli...?“

„Máš v obličejí něco nového,“ řekl Jack. „Chceš si na chvílku odpočinout?“

„Néé,“ odpověděl Richard a jeho hlas stále zněl, jako by mluvil ze zabláceného sudu. „Já tu vyrážku cítím. Svědí mě to. Myslím, že ji mám i po celých zádech.“

„Ukaž, já se podívám,“ vyzval ho Jack. Richard se zastavil uprostřed silnice jako poslušný pes. Zavřel oči a dýchal ústy. Na čele a spáncích mu hořely rudé skvrny. Jack ho obešel, vytáhl mu bundu a nadzdvihl zadní díl špinavé, skvrnami pokryté, modré zapínací košile. Tady byly skvrny menší a nevypadaly tak ošklivě. Táhly se od Richardových úzkých lopatek až dolů, nebyly ale větší než klíšťa.

Richard hlasitě a zoufale vzdychl.

„Máš je tam, není to ale tak hrozný,“ sdělil mu Jack.

„Díky,“ odvětil Richard. Nadechl se a zvedl hlavu. Šedá obloha nad nimi vypadala tak těžce, jako by se měla každým okamžikem zřítit k zemi. Dole pod dlouhým svahem narážel oceán do skal. „Už je to vážně jen pár mil,“ řekl Richard. „Zvládnou to.“

„Až budeš potřebovat, svezu tě na koníka,“ nabídl mu Jack a nechtě tak naznačil své přesvědčení, že bude muset Richarda brzy zase nést.

Richard zavrtěl hlavou a nešikovně si zastrkal košili zpět do kalhot. „Občas se mi zdá, že... občas se mi zdá, že nemohu—“

„Teď půjdeme do toho hotelu, Richarde,“ řekl Jack, podepřel přítelovu ruku a mírně ho postrčil vpřed. „Ty a já. Dohromady. Nemám ani nejmenší představu, co se stane, až se tam dostaneme. Ale půjdeme dovnitř společně. Nezáleží na tom, kdo nás bude chtít zastavit. Pamatuj si to.“

Richard ho odměnil vyděšeným i vděčným pohledem. Jack teď rozeznal nepravidelné tvary budoucích boulí, které vyrůstaly pod povrchem Richardových tváří. Znovu si uvědomil tu strašlivou sílu, která ho přitahuje a postrkuje stejně, jako on postrkoval Richarda.

„Myslíš tím mého otce,“ dodal Richard. Zamrkal a Jackovi se zdálo, že Přemáhá pláč. Vyčerpání zvýraznilo Richardovy emoce.

„Myslím tím všechno,“ odpověděl Jack ne úplně podle pravdy. „Tak na cestu, starý příteli.“

„Čemu mám ale rozumět? Já nic -“ Richard se rozhlédl a jeho nechráněné oči zamrkaly. Jack si vzpomněl, že pro něho většina světa vypadá jako mazanice.

„Rozumíš už všemu daleko víc, Richie,“ opravil ho Jack.

Tehdy Richardova ústa na chvíli pokroutil neuvěřitelně hořký úsměv. Byl donucen spouště věci rozumět, pochopil víc, než si kdy přál. Jack se v tu chvíli proklínal, že uprostřed noci neuprchl z Thayerovy školy sám. Chvilu, kdy ještě mohl zachránit Richardovu nevinnost, už dávno pominula (jestli vůbec někdy nastala). Richard byl teď nezbytnou součástí Jackovy mise. Jack cítil, jak mu srdce svírají silné ruce: Jasonovy ruce, ruce Talismanu.

„Jsme na správné cestě,“ řekl a Richard se přizpůsobil rytmu jeho kroků.

„V Point Venuti uvidíme mého tátu, že ano?“ zeptal se.

Jack odpověděl: „Já se o něho postarám, Richarde. Ty jsi teď stádo.“

„Cože?“

„Nikdo ti neublíží, pokud se sám neuškrábeš a neudrbeš k smrti.“ Richard si něco zavrčel a vlekl se dál. Ruce mu sklouzly na hořící spánky, drbaly a drbaly. Občas si zajel prsty do vlasů, škrábal se jako pes a sténal chvilkovou úlevou.

Krátce poté, co si Richard vytáhl košili a předvedl rudé skvrny na zádech, spatřili první teritoriální strom. Stál na vnitřní straně silnice, z načervenalého, voskového porostu jedovatého břechťanu vyčnívaly spletené, tmavé větve a sloup tlusté, nepravidelné kůry. Suky na povrchu - ústa nebo oči - zíraly na chlapce. V hustém porostu jedovatého břechťanu šustily nespokojené kořeny, které postrkovaly voskové listy nahoře, jako by v těch místech foukal silný vítr. Jack řekl: „Raději přejdeme silnici,“ a doufal, že si Richard stromu nevšiml. Za sebou slyšel, jak se tlusté a ohebné kořeny plíží mezi stonky břechťanu.

Je to kluk? Může to být kluk? Možná nějaký ZVLÁŠTNÍ kluk.

Richardovy ruce poskakovaly od boků k ramenům, od ramen ke spánkům, od spánků k hlavě. Další vlna vystouplých boulí na jeho tvářích připomínala make up z borového filmu. Mohl v tu chvíli hrát mladou příšeru v jednom ze starých filmů Lily Cavanaughové. Jack si všiml, že rudé boule a vyrážka začíná na Richardových rukou srůstat a tvořit veliké, rudé výčnělky.

„Vážně můžeš jít, Richarde?“ zeptal se.

Richard přikývl. „Jasně. Ještě chvíli.“ Znovu zašilhal k silnici. „To nebyl obyčejný strom, že ne? Nikdy jsem takový strom předtím neviděl, ani v knize. Byl to strom z Teritorií, že?“

„Bojím se, že ano,“ odpověděl Jack.

„To tedy znamená, že jsou Teritoria vážně blízko.“

„Asi jo.“

„Takže před námi budou další takové stromy, co myslíš?“

„Když znáš odpovědi, proč se ptáš?“ odsekl Jack. „Ach, Jasone, jaké to říkám hlouposti. Promiň, Richie. Víš, doufal jsem, že jsi ho neviděl. Jo, věřím, že jsou před námi další. Jen k nim nechod' moc blízko.“

V žádném případě, pomyslel si Jack. „Před námi“ nebylo zrovna moc přesné, chtěl - li popsat silnici, která se vytrvale stáčela směrem dolů a působila dojmem, že na ní s každým metrem ubývá světla. Zdálo se, že Teritoria pronikají všude.

„Mohl by ses mi podívat na záda?“ zeptal se Richard.

„Jasně.“ Jack znovu vyhrnul Richardovu košili. Přestože mu instinkt velel, aby vykřikl, podařilo se mu zůstat zticha. Richardova záda teď pokrývaly vystouplé rudé pruhy, které zřetelně sálaly horkem.

„Trochu se to zhoršilo,“ podal hlášení.

„Myslel jsem si to. Jenom trochu, hm?“

„Jenom trochu.“

Jacka napadlo, že bude Richard brzy vypadat úplně jako krokodýlí kuffík - Krokodýlí chlapec, syn Sloního muže.

Kousek před nimi rostly vedle sebe další dva stromy. Z toho, jak se okolo sebe kroutily jejich bradavicemi pokryté kmeny, nevyzařovala láska, ale násilí. Pospíchali rychle dál, ale Jack se na ně podíval a zdálo se mu, jako by na ně černé otvory v kůře volaly, posílaly za nimi kletby a polibky. Byl si jistý, že slyší, jak se pod spojenými stromy o sebe třou kořeny (*KLUK! Tam je KLUK! Tam je nás KLUK!*)

Přestože byla teprve polovina odpoledne, vzduch byl tmavý a zvláště zrnitý jako fotografie ve starých novinách. Kde rostla předtím po stranách silnice tráva a kde kvetla bílými květy mrkev, pokrýval zemi neznámý plevel. Žádné květy a pár Uštů. Rostliny připomínaly hady, kteří se kroutí jeden okolo druhého a mírně páchnou dieslovým benzínem. Zrnitou temnotou občas zazářilo slunce jako matný, oranžový oheň. Jack si vzpomněl na fotografii Gary v Indiáně, kterou kdysi viděl - pekelné plameny požírají jed černé a otrávené oblohy. Tam odtud ho přitahoval Talisman, jako by to byl nějaký obr, který ho svými rukama drží za oblečení. Spojení všech existujících světů. Do toho pekla zavede Richarda a všemi prostředky bude bojovat za jeho život, i kdyby ho tam měl vléci za nohy. Richard musel to rozhodnutí v Jackovi vidět, neboť se drbal na zádech i ramenou, ale vlekl se za ním dál.

To udělám, řekl si Jack a pokoušel se ignorovat skutečnost, že si jen chce dodat odvahy. *Jestli musím projít tuctem různých světů, udělám to.* Tři sta yardů před nimi se krčilo několik hnusných teritoriálních stromů u silnice jako lupiči. Když je míjeli po drahé straně, Jack pohlédl na pokroucené kořeny a spatřil tam malou, vybledlou, částečně v zemi ukrytou kostru. Chlapec, kterému mohlo být osm nebo devět let, měl ještě na sobě plesnivou černozeleň látkovou košili. Jack polkl a pospíchal dál. Utíkal za Richardem jako pes na vodítku.

O několik minut později Jack Sawyer poprvé spatřil Point Venuti.

Třicátá devátá kapitola

POINT VENUTI

Point Venuti viselo nízko nad mořem nalepené k velkému skalisku, které spadalo dolů k oceánu. Za ním čněla do tmavého vzduchu další řada masivních a rozeklaných útesů. Připomínaly staré, vráskami pokryté slony. Silnice klesala okolo vysokých dřevěných zdí, zatáčela okolo dlouhé, hnědé kovové budovy (továrna nebo sklad) a mizela mezi řadami klesajících teras a matných střech dalších skladišť. Z Jackovy perspektivy se zdálo, že se silnice objevuje až na protilehlém kopci, kam stoupá a pokračuje dál k Saň Franciscu. Rozeznal pouze jako schody klesající střechy skladů, ohrazená parkoviště a v dálce mrazivou a šedou vodní hladinu. Ani po jedné části vozovky, kterou viděl, se nepohybovali žádní lidé, nikdo nevyhlížel z řady malých okének nejbližší továrny. Na prázdných parkovištích vířil prach. Point Venuti vypadalo liduprázdně. Jack ale věděl, že tomu tak není. Morgan a jeho družina - ti, kdo přežili překvapivý příjezd teritoriálního vláčku I budou jistě očekávat příjezd Putujícího Jacka a Rozumného Richarda. Talisman na Jacka volal a poháněl ho vpřed. Jack řekl: „No, a jsme tu, frajere,“ a vykročil vpřed.

Okamžitě zahlédl další dva aspekty Point Venuti. Jako první se objevilo asi devět palců zadní části limuzíny Cadillac - Jack spatřil naleštěnou, černou barvu, zářivý blatník a kus pravého zadního světla. Srdečně doufal, že zbloudilý Vlk za volantem patřil mezi oběti tábora Připravenost. Pak se znovu otočil k oceánu. Šedá voda se třísčila o pobřeží. Uprostřed dalšího kroku upoutal jeho pozornost pohyb nad továrnou mezi střechami skladišť.

POJĎ SEM, volal na něho naléhavě Talisman. Point Venuti vypadalo, že se stahuje jako ruka v pěst. Nahoře nad střechami se na pokraji viditelnosti objevila tmavá, bezbarvá korouhvička ve tvaru vlčí hlavy a divoce se roztočila sem a tam, aniž by se ohlížela na vítr.

Když Jack spatřil, jak se korouhvička vysmívá přírodním zákonům, otáčí se vlevo, pak vpravo a uzavírá celý kruh, věděl, že v tu chvíli poprvé spatřil černý hotel nebo alespoň jeho část. Ze střech skladů, ze silnice před nimi i z celého ukrytého města vyzařovalo jasné nepřátelství, patrné jako úder do obličeje. Jack si uvědomil, že do Point Venuti prosakují Teritoria. Realita tady neměla moc silné slovo. Vlčí hlava se ve vzduchu bezcílně otáčela a Talisman stále Jacka přitahoval. POJĎ SEM, POJĎ SEM, POJĎ HNED, POJĎ HNED, HNED... Jack si uvědomil, že ho Talisman k sobě nejen stále víc a víc přitahuje, ale zároveň mu i zpívá. Beze slov, bez melodie, ale zpívá. Stoupavá a klesavá velrybí melodie, kterou neslyší nikdo jiný.

Talisman věděl, že právě zahlédl hotelovou korouhvičku.

Jack si pomyslel, že je možná Point Venuti to nejzkaženější a nejnebezpečnější místo v celé Severní a Jižní Americe, a náhle si připadal o polovinu odvážnější. Point Venuti ho nedokáže zastavit, aby se nedostal do Agincourtského hotelu. Obrátil se k Richardovi a cítil se, jako by celý měsíc jen odpočíval a cvičil. Snažil se, aby se mu rozčarování nad přítelovým stavem neobjevilo na obličeji. Nemohl ho zastavit ani Richard. Kdyby musel, prostrčí přítele rovnou skrz zeď toho prokletého hotelu. Spatřil, jak si zmučený Richard projíždí nehty vlasy a drhne včelímu úlu podobnou vyrážku na spáncích a tvářích. „Dokážeme to, Richarde,“ ujistil ho. „Vím, že to dokážeme. Je mi jedno, jaké hnusné svinstvo po nás budou házet. My to dokážeme.“

„Naše problémy budou mít problémy s námi,“ odpověděl Richard a ocitoval, jistě nevědomky, doktora Seusse. Na chvíli se odmlčel. „Nevím, jestli to dokážu. To je pravda. Odumírají mi nohy.“ Pohlédl na Jacka s výrazem strašlivého utrpení. „Co se to se mnou děje, Jacku?“

„Nevím, ale vím, jak to zastavit.“ A doufal, že říká pravdu.

„Dělá to se mnou můj otec?“ zeptal se Richard zničeně. Zkusmo si přejel rukama nateklý obličej. Pak si vytáhl košili z kalhot a zkontroloval rudé pruhy vyrážky na břiše. Boule tvarem vzdáleně připomínaly stát Oklahoma. Vyrážely okolo pasu a táhly se mu po obou stranách až ke krku. „Vypadá to jako nějaký virus. Přenesl ho na mě můj otec?“

„Nevěřím, že to udělal záměrně, Richie,“ odpověděl Jack. „Jestli je to pro tebe důležité.“

„Není,“ zašeptal Richard.

„Všechno to ale skončí. Seabrookský expres přijíždí na konečnou.“

Richard teď kráčel vedle něho. Jack postoupil o krok a spatřil, jak se zadní světla Cadilacu rozzářila, zhasla a auto zmizelo z dohledu.

Tentokrát nebude žádný překvapivý útok, žádné báječné projíždění ohradou s vlakem plným zbraní a munice. Ale i kdyby věděli v Point Venuti všichni, že se blíží, Jack půjde dál. Náhle si připadal, jako by si nasadil brnění, jako by svíral kouzelný meč. Nikdo v celém Point Venuti neměl takovou sílu, aby mu ublížil - alespoň dokud nedorazí do Agincourtského hotelu. Šel dál a Rozumný Richard kráčel po jeho boku. Všechno dobře dopadne. Než ušel další tři kroky, jeho svaly se rozezpívaly s Talismanem a Jack si znovu jasněji představil, že je rytířem, který jede do bitvy. Ta představa vyplula přímo z jednoho filmu jeho matky a došla mu v telegramu odeslaném z nebe. Jako by seděl na koni, na hlavě klobouk s širokou střechou, na boku pistoli a řítit se vyčistit Deadwood Gulch.

Poslední vlak do Hangtownu, vzpomněl si: Lily Cavanaughová, Clint Walker a Will Hutchins. 1960. Tak je to.

Z tvrdé hnědé půdy vedle prvního opuštěného stavení vyrazily čtyři nebo pět teritoriálních stromů. Možná už tam byly předtím a natahovaly větve k bílé čáře silnice, možná ne. Jack si nepamatoval, zda je viděl, když poprvé shlížel z kopce k ukrytému městu. Že by ale skupinku stromů přehlédl bylo stejně nepravděpodobné, jako by nepřehlédl smečku divokých psů. Když se s Richardem blížili ke skladišti, slyšel, jak jim pod povrchem země šustí kořeny.

(NÁŠ chlapec? NÁŠ chlapec?)

„Pojďme na druhou stranu silnice,“ navrhl Richardovi a uchopil ho za hrbolatou ruku.

Jakmile dorazili na druhou stranu, jeden z teritoriálních stromů po nich zřetelně natáhl kořen a větev. Jestli měly stromy žaludky, slyšeli, jak v něm stromu kručí. Pokroucená větev a hladký, hadí kořen vystřelily přes žlutou čáru a natáhly se až do poloviny cesty k chlapcům. Jack vrazil do zírajícího Richarda loktem, uchopil ho za ruku a táhl dál.

(MŮJ MŮJ MŮJ MŮJ CHLAPEC! ANÓÓÓÓ!)

Vzduch náhle zaplnil zvuk trhané látky a Jack si na chvíli pomyslel, že si Morgan z Orrisu probíjí znovu cestu mezi světy a stává se z něj Morgan Sloat... Morgan Sloat s poslední, neodmítnutelnou nabídkou, Morgan Sloat se samopalem, letlampou, rozpálenými kleštěmi... ale místo Richardova rozzuřeného otce udeřila o povrch silnice koruna teritoriálního stromu. Jednou se odrazila, zapraskaly větve, pak se převrátila na bok jako mrtvé zvíře.

„Ach bože,“ vykřikl Richard. „Vytrhl se ze země a šel po nás.“

Přesně to si myslel i Jack. „Strom kamikadze,“ prohlásil. „Řekl bych, že věci v Point Venuti budou asi trochu divočejší.“

„Kvůli černému hotelu?“

„Jistě. Ale také kvůli Talismanu.“ Rozhlédl se po silnici a spatřil asi deset yardů pod kopcem další trs masožravých stromů. „Vibrace nebo atmosféra nebo jakékoli cinkilinky, můžeš tomu říkat jakkoliv, jsou úplně mimo - všechno je zlé a dobré, černé a bílé, všechno dohromady zamíchané.“

Jack po očku sledoval trs stromů, kterému se pomalu při jejich diskuzi blížily. Všiml si, jak k nim nejbližší strom naklonil korunu, jako by zaslechl jeho hlas.

Možná se celé město změnilo ve veliké Oatley, pomyslel si Jack, možná stejně nakonec prorazí. Ale jestli je na konci cesty tunel, Jack Sawyer do něho rozhodně nevleze. V žádném případě se nechtěl setkat s místní verzí Elroye.

„Mám strach,“ ozval se Richard zezadu. „Jacku, co když dokáže vyskočit ze země těch stromů víc?“

„Víš,“ odpověděl Jack, „všiml jsem si, že i když se ty stromy dokážou pohybovat, ve skutečnosti se moc daleko nedostanou. Ten strom by měl předhonit i takový lempl, jako jsi ty.“

Procházel poslední zátočinou silnice, klesal z kopce okolo posledních skladů. Talisman volal a volal jako obrova zpívající harfa v „Jackovi a fazolovém stonku“. Konečně prošel zátočinou a pod ním se objevil zbytek Point Venuti.

Jason ho poháněl dál. Point Venuti možná kdysi bylo příjemným, malým letoviskem, ale ty dny už dávno minuly. Teď se Point Venuti změnilo v Oatleyský tunel, kterým musí Jack projít. Popraskaný a zvětralý povrch silnice klesal k oblasti vyhořelých domů, kterou obklopovaly stromy z Teritorií. V těch malých domcích zřejmě žili dělníci, kteří pracovali v těch opuštěných továrnách a skladištích. Z jednoho nebo dvou domků zbylo akorát tolik, aby kolemjdoucí viděli, jak dříve vypadaly. Kolem domů se povalovaly pokroucené karoserie spálených aut, všude rostl plevel. Kořen. teritoriálních stromů pomalu prorůstaly zničenými základy malých domků. Na vyhořelých pozemcích ležely zčernalé cihly a prkna, převrácené a roztříštěné vany, pokroucené vodovodní trubky. Jacka udeřil do očí záblesk bílé

barvy, jakmile si ale uvědomil, že je to kost z rozházené kostry zapletené do hustých kořenů, rychle se odvrátil. Těmito ulicemi se kdysi proháněly děti na kolech, v kuchyních se scházely ženy a nadávaly na mzdy a nezaměstnanost, muži leštili na parkovištích auta. Teď všechno zmizelo. Z trosek a plevele čněla převrácená houpačka pokrytá rzí.

Na temné obloze blikala malá načervenalá světélka.

Za dvěma bloky vypálených domů a masožravých stromů visel na prázdné křižovatce mrtvý semafor. Za křižovatkou volala ze zdi ožehnuté budovy do okolí písmena *UH OH! KUPTE MĚ!* Pod nimi visel plesnivý plakát s obrázkem předku automobilu, který vykukoval z velké výlohy. Dál se oheň nedostal. Jack si ale přál opak. Point Venuti bylo nemocné město a oheň byl lepší než hniloba. První z řady obchodů byla budova s reklamou na barvu Maaco. Knihkupectví Nebezpečná planeta, Čaj a sympatie, Ferdyho velkoobchod s potravinami, Neonová vesnice. Jack přečetl nápisů jen část, u většiny se písmena oloupala a ze štítů opadala. Zdálo se, že jsou obchody zavřené a opuštěné stejně jako továrny a skladiště na kopci. Jack i z místa, kde stál, rozeznal, že jsou všechny výkladní skříně už dávno rozbité a připomínají prázdné rámečky brýlí, prázdné oči idiota. Průčelí obchodů zdobily barevné čáry - rudé, černé a žluté. V temném, šedém vzduchu působily zvlášť jasně a připomínaly jizvy. Na špinavé ulici před obchody se pomalu a slavnostně kroutila nahá žena. Byla tak vyhublá, že Jack dokázal spočítat její žebra. Viděl její bledé tělo, skleslá ňadra i chomáč chlupů na přirození. Obličej měla pomalovaný zářivě oranžovou barvou a stejně oranžové měla i vlasy. Jack se zastavil a sledoval, jak šílená žena s pomalovaným obličejem a obarvenými vlasy zvedá ruce, kroutí horní částí těla, jako by úmyslně napodobovala pohyby Tai Či, pohybuje levou nohou nad mrtvým psem a zůstává stát bez hnutí jako socha. Šílená, nehybná žena, znak celého Point Venuti. Noha pomalu klesla k zemi a hubené tělo se otočilo.

Za ženou a za prázdnými obchody přecházela hlavní třída v obytnou část Města - Jack alespoň předpokládal, že tam kdysi žili lidé. I tady pošpinily Průčelí budov jasně barevné jizvy. Jednopatrové domky, které kdysi zářily bělobou, teď pokrývala barva a graffiti. Jeden ze sloganů zaútočil přímo na Jacka: *TEĎ JSI MRTVÝ*. Nápis se táhl přes bok osamocené budovy, která Musela dřív určitě sloužit jako ubytovna. Ta slova tam byla už dávno.

JASONE, POTŘEBUJI TĚ, hřměl Talisman jazykem, který neměl s řečí nic společného.

„Nemohu,“ zašeptal Richard vedle něho. „Jacku, vím, že nemohu.“

Za řadou oprýskaných a beznadějně vypadajících domů se začala silnice opět prudce svažovat. Jack rozeznal jen zadní světla dvou limuzín, po každé straně hlavní třídy jedna. Parkovaly s čumáky namířenými z kopce motory běžely. Jako na trikové fotografii se vznášel nad zadky Cadillaců a zoufalými domky vrchol - polovina? třetina? - černého hotelu. Vypadal neuvěřitelně veliký, neuvěřitelně hrozivý. Zdálo se, jako by se vznášel, jako by odřízl vrchol posledního kopce. „Nemohu tam jít,“ opakoval Richard.

„Nejsem si ani jistý, jestli projdeme okolo těch stromů,“ řekl Jack. „Dočkej času, Richie.“

Richard vyrazil zvláštní, frkavý zvuk a Jackovi zabralo celou vteřinu, než poznal, že je to pláč. Položil Richardovi ruku na rameno. Hotelu patřila celá krajina. To bylo zcela zřejmé. Černý hotel vlastnil Point Venuti, vzduch nahoře, zem dole. Jack ho pozoroval a všiml si, jak se korouhvičky otáčejí do protichůdných směrů, věžičky a střechy v šedém vzduchu vystupují jako bradavice. Agincourt vypadal, jako by ho postavili z kamene - z kamene starého tisíc let, černého jako dehet. V jednom z horních oken se náhle rozhořelo světlo. Jackovi se zdálo, jako by na něj hotel mrkl, jako by měl tajně radost, že už je tak blízko. Zdálo se, že od okna odskočila nejasná postava, o vteřinu později na sklo dopadl stín mraku.

Odněkud zevnitř trylkoval Talisman svou píseň, kterou slyšel jen Jack.

„Zdá se mi, že roste,“ vydechl Richard. Od chvíle, kdy zahlédli, jak se nad posledním kopcem vznáší černý hotel, zapomněl se drbat. Po vzdutých, rudých boulích na tvářích mu stékaly slzy a Jack si všiml, že má vyrážkou již zcela obrostlé oči. Nemusel už je mhouřit. „To není možné, hotel býval menší, Jacku. Jsem si tím jistý.“

„Teď je možné všechno,“ odpověděl Jack téměř zbytečně. Hranice nemožnosti už překročili dávno. Agincourt byl tak obrovský, tak dominantní, že se dostal s okolním městem do velkého nepoměru.

Architektonická přebujelost černého hotelu, všechny ty věžičky, mosazné korouhvičky na špičatých věžích, kupole a šikmé střechy, které mely dodat veselou fantazii, udělaly z hotelu hrozbu a noční můru. Působil jako antidisneyland, kde kačer Donald uškrtil Hueye, Deweye a Louie, kde Mickey zastřelil Minnie napěchovanou heroinem.

„Mám strach,“ řekl Richard a Talisman *zazpíval*: JASONE, HNED POJĎ!

„Jen se mě drž, příteli, a projdeme tím místem jako nůž máslem.“

JASONE, HNED POJĎ!

Když Jack vykročil, trs teritoriálních stromů před nimi se zavlnil.

Vyděšený Richard se stáhl. Jack si uvědomil, že je možná už téměř slepý, nemá brýle a oči se mu postupně zavírají. Natáhl ruku a přitáhl Richarda k sobě. Cítil, jak se Richardova hubená ruka a zápěstí změnila.

Richard klopýtal za ním. Vyhublé zápěstí mu v Jackově sevření hořelo. „Ať už uděláš cokoli, nezpomaluj,“ řekl Jack. „Musíme jenom okolo nich projít.“

„Nemohu,“ vzlykal Richard.

„Chceš, abych tě nesl? Myslím to vážně, Richarde. Víš, možná to bude ještě horší. Vsadím se, že jsme sem vyhnali tolik jeho sluhů, že nás někdo hlídá každých dvacet metrů.“

„Nemohl by ses pohybovat dost rychle, kdybys mě nesl. Zdržoval bych tě.“

A co si, sakra, myslíš, že děláš teď? Prolétlo Jackovi myslí, ale nahlas řekl: „Drž se po mém druhém boku a utíkej jako s větrem o závod, Richie. Až řeknu tři. Jasně? Jedna... dva .. tři!“

Škubl Richardovou paží a rozběhl se okolo stromů. Richard zakopával, lapal po dechu, pak se ale narovnal a běžel, aniž by upadl. Pod kmeny stromů vybuchly gejzíry prachu, odlétaly kusy hlíny a objevila se stvoření, která připomínala ohromné brouky, kteří zářili jako leštadlo na boty. Z roští poblíž zákeřných stromů vylétl malý, hnědý pták, ohebný kořen podobný slonímu chobotu vystřelil z hlíny a ptáka za letu chytil.

Další kořen se natáhl po Jackově levém kotníku, ale nedosáhl na něj. Ústa z hrubé kůry vyla a ječela.

(MILÁČČČEK? MUJ MILÁČČČEK?)

Jack sevřel pevně zuby a pokusil se přinutit Richarda Sloata, aby létal. Koruny složitých stromů se začaly kývat a ohýbat. K bílé čáře silnice se plížila celá klubka a rodiny kořenů, pohybovaly se, jako by měly vlastní Vůli. Richard zaváhal, pohlédl přes Jacka na oživlé stromy a zpomalil.

„Dělej!“ vykřikl Jack a trhl Richardovou paží. Rudé boule na omak působily jako horké kameny ukryté pod povrchem kůže. Sledoval, jak se přes bílou čáru vesele valí chuchvalce kňourajících kořenů a táhl Richarda pryč.

Ve chvíli, kdy prolétl dlouhý kořen vzduchem a omotal se okolo Richardovy paže, Jack chytil přítele okolo pasu.

„Ježíši!“ vykřikl Richard. „Jasone! Chytil mě! Chytil mě!“

Jack s hrůzou spatřil na špici kořenu slepou hlavu červa, která se zdvihla a pozorovala ho. Téměř líně se ve vzduchu zakroutila, pak se znovu omotala okolo Richardovy hořící paže. Další kořeny k nim klouzaly přes silnici. Jack Richardem trhl, jak dokázal nejsilněji, a získal dalších šest palců. Kořen okolo Richardovy ruky se napnul. Jack přítele pevně sevřel okolo pasu a bez slitování ho táhl za sebou. Richard ze sebe vyrazil nepozemský, táhlý výkřik. Na okamžik měl strach, že mu povolilo rameno, mohutný hlas mu však poručil: TÁHNI! Zapřel se o zem a zatáhl ještě silněji.

Chapadlo okolo Richardovy ruky prasklo a oba se málem svalili do klubka vlnících se kořenů. Jack se zapřel nohama a předklonil se, aby oba neupadli. V takové pozici prošli okolo posledních stromů. Když zaslechli skřípání a praskání, jaké už znali, nemusel Jack Richarda pobízet, aby se rozběhl.

Nejbližší strom se zvedl z půdy a dopadl s ránou, která otrásla okolím, necelý metr za Richarda. Další rozbily povrch silnice, kořeny se vlnily jako divoké vlasy.

„Zachránil jsi mi život,“ řekl Richard a znovu se rozplakal. Tentokrát se z jeho hlasu neozýval strach, ale slabost, vyčerpání a šok.

„Odteďka tě, můj starý příteli, ponesu,“ oznámil mu Jack a těžce oddechoval. Sklonil se a pomohl Richardovi na svá záda.

„Měl jsem ti to říct,“ šeptal Richard. Obličej mu hořel na Jackově krku, ústa na Jackově uchu. „Nechci, abys mě nenáviděl, ale neobviňoval bych tě. Kdybys mě nenáviděl, opravdu bych tě neobviňoval. Vím, že jsem ti to měl říci.“ Zdálo se, že *neváží* víc než slupka vlastního já, jako by uvnitř už nic nezůstalo.

„Co jsi mi měl říct?“ Jack si Richarda na zádech narovnal a znovu ho přepadl ten zvláštní pocit, že nese jen prázdný pytel.

„Ten muž, co chodil navštěvovat mého otce... a tábor Přípravenost... a ta skříň.“ Richardovo duté tělo se na přítelových zádech chvělo. „Měl jsem ti to říct. Já to ale nedokázal říct ani sám sobě.“ Jeho dech, horký jako pokožka, vzrušeně foukal do Jackova ucha.

Jack si pomyslel: *TO S NIM DĚLÁ TALISMAN*. Hned se ale opravil. *Ne. To s ním dělá černý hotel.*

Když bojovali s teritoriálními stromy, dva čumáky zaparkované limuzíny na druhém vršku zmizely, ale hotel zůstal. Každým dalším krokem rostl. Vyhublá nahá žena, další z obětí hotelu, stále ještě předváděla před pustými obchody svůj šílený a pomalý tanec. V temném vzduchu tančily, mrkaly a plápolály malé, rudé plaménky. Neexistoval čas, nebylo ráno, ani odpoledne, ani

noc. Nastal čas Spálených zemí. Agincourtský hotel vypadal jako z kamene, Jack ale věděl, že není. Zdálo se, že dřevo zhoustlo a zkamenělo, že zevnitř prosákla černá barva. Mosazné korouhvičky (vlk, vrána, had a kruhové kryptické znaky, jaké Jack neznal) se otáčely v protichůdných nárazech větru. Několik oken na Jacka zamrkalo své varování, mohly to ale být pouhé odrazy rudých plamenů. Stále ještě neviděl úpatí kopce a agincourtské pozemky. Neuvidí je, dokud neprojde okolo knihkupectví, kavárny a ostatních obchodů, jež unikly ohni. Kde je Morgan Sloat?

A kde je celý bohem opuštěný uvítací výbor? Jack sevřel pevněji Richardovy hůlkovité nohy. Slyšel, jak ho znovu Talisman volá, cítil se silnější a plný energie.

„Nepociťuj ke mně nenávisť, protože jsem nemohl...“ pokračoval Richard, hlas se mu na konci věty vytratil.

JASONE, HNED POJĎ, HNED POJĎ!

Jack sevřel Richardovy hubené nohy a kráčel vypáleným územím, kde stála kdysi spousta domů. Teritoriální stromy, jež využívaly zdevastované bloky jako vlastní pult s potravinami, šeptaly a pohybovaly se. Byly ale tak daleko, že Jacka vůbec nevzrušovaly.

Žena uprostřed prázdné, špinavé ulice zaslechla chlapce, jak se blíží z kopce, a pomalu se otočila. Právě byla uprostřed složitého cviku, všechno Tai Či Čuan z ní ale vyprchalo, spustila ruce a nataženou nohu. Zůstala nehnutě stát u mrtvého psa a sledovala, jak se k ní blíží Jack se svým bře-

menem. Chvíli vypadala jako fáta morgána, jako neskutečná halucinace. Vyhublá žena s rozčuchanými vlasy a obličejem stejné, zářivě oranžové barvy. Pak se nemotorně rozběhla ulicí a ukryla se v jednom obchodu beze jména. Jack si ani neuvědomil, že se usmívá. Překvapil ho pocit triumfu a něčeho, co dokázal popsat jen jako obrněnou ctnost.

„Vážně to dokážeš?“ vydechl Richard a Jack odpověděl: „Zrovna teď dokážu cokoliv.“

Dokázal by Richarda odnést zpět do Illinois, kdyby mu to nařídil ten ohromný zpívající předmět uvězněný v hotelu. Znovu ucítil jasné rozhodnutí a pomyslel si: *Je tady taková tma, neboť všechny ty světy se spojily jako tři špatně vyvolané fotografie.*

Obyvatele Point Venuti vytušil ještě předtím, než je spatřil. Už od chvíle, kdy uprchlá šílená žena do jednoho z obchodů, si byl naprosto jistý, že ho nenapadnou. Sledovali ho. Vyhlíželi zpod verand, mezi okenicemi a ze zadních částí prázdných pokojů. Nedokázal určit, zda ho sledují se strachem vztekem nebo frustrací.

Richard na jeho zádech usnul nebo omdlel. Jack těžce a horce dýchal.

Obešel tělo psa a pohlédl do míst, kde měla být výkladní skříň knihkupectví Nebezpečná planeta. Nejdříve si všiml jen hromady použitých injekčních stříkaček, která se válela po celé zemi. Okolo ležely poházené rozevřené knihy. Vysoké knihovny na zdech byly prázdné jako *zívající* ústa. Pak jeho pohled zachytil v zadní části obchodu křečovitý pohyb. Z temnoty vypluly dvě bledé postavy. Obě měly vousy, nahá těla, ze kterých vystupovaly šlachy jako provazy. Objevila se bělma čtyř šílených očí. Jeden z nahých mužů měl pouze jednu ruku a šklebil se. Ztopořený penis se před ním kýval jako tlustý a vybledlý kyj. Namlouval si, že nic takového nevidí. Kde má ale muž druhou ruku? Obrátil se. Tentokrát uviděl jen klubko vyhublých a bílých končetin.

Už se do žádného dalšího obchodu nepodíval. Jak procházel, jejich oči ho sledovaly.

Brzy už kráčet mezi malými jednopatrovými domky. Přes postranní zeď se táhlo *TEĎ JSI MRTVÝ*. Slíbil si, že se nepodívá do žádného z oken, ale nedokázal to.

Z dolního okna na něho vykukovaly oranžové obličejové s oranžovými vlasy.

„Milý,“ zašeptala žena z vedlejšího domu. „Můj milý Jasone.“ Tentokrát se podíval. *Ted' jsi mrtvý*. Stála za malým rozbitým okénkem a hrála si s řetízky, které jí visely z bradavek. Křivě se na něho usmívala. Jack zíral do jejích prázdných očí. Žena spustila ruce a váhavě odstoupila od okna. Dlouhý řetěz jí klesl mezi řadra.

Z temných místností, mezi okenicemi, z volných prostor pod verandami, všude Jacka sledovaly oči.

Před ním se rýsoval hotel. Nebyl už ale přímo před ním. Silnice musela jemně odbočit, neboť Agincourtský hotel se teď přesunul na levou stranu. A rýsoval se pořád ještě tak majestátně? V Jackovi se rozhořela Jasonova stránka, Jasonovo já. Spatřil, že je sice černý hotel velmi velký, není ale ohromný.

POJĎ, TEĎ TĚ POTŘEBUJI, zpíval Talisman. **MÁŠ PRAVDU, NENÍ TAK VELIKÝ, JAK SE SNAŽÍ VYPADAT.**

Na vrcholu posledního kopce se zastavil a podíval se pod sebe. Ano, tam

jsou. Všichni. A je tam i celý černý hotel. Hlavní třída klesala na pláž, kterou pokrýval bílý písek přerušovaný mohutnými skalami, jež připomínaly rozeklané bílé zuby. Kousek vlevo se vzpínal Agincourt, na přímořské straně se od něho daleko od moře táhlo široké, kamenné molo. Před hotelem stála řada dvanácti dlouhých, černých limuzín. Některé byly zašpiněné, jiné naleštěné jako zrcadla. Stály na místě, motory běžely. Z výfuků unikaly bílé plyny a spojovaly se do nízko plujících obláček bělejších než vzduch. Ohradu hlídali muži v černých oblecích agentů FBI. Ruce měli přiložené k očím a pátrali po okolí. Když Jack spatřil dva rudé záblesky světla před obličejem jednoho z nich, reflexivně uskočil za roh domku, aniž by si byl úplně jistý, že to byl dalekohled.

Chvíli vypadal jako strážní oheň, který hoří přímo na úpatí hory. Uvědomil si, že ho kvůli chvilkové nedbalosti málem chytli. Chvíli těžce oddychoval, opřel se ramenem o oprýskaný šedý bok domku a přehodil Richarda na zádech do příjemnější polohy.

Teď alespoň věděl, že se bude muset k černému hotelu přiblížit od moře a to znamenalo přejít pláž, aniž by ho spatřili.

Když se znovu narovnal, vykoukl za roh a podíval se dolů. Muži Sloatovy zredukované armády seděli jako mravenci v limuzínách a postávali okolo vysoké, černé ohrady. Jack si na chvíli s naprostou přesností vybavil okamžik, kdy spatřil královnin letní palác. Tehdy stál také na kopci, pod sebou scénu zjevně bezcílně proudících lidí. Jaké to tam bylo? Musel tak vzpomínat, ty chvíle mu připadaly jako prehistorie. Dav před pavilonem, celá scéna, vše mělo tehdy jasnou auru klidu a pořádku. Jack věděl,

že ta už zmizela. Před velikou, stanu podobnou stavbou teď velí Osmond a ti lidé, kteří měli odvahu vstoupit do pavilonu, okamžitě s odvrácenými obličejí přiběhnou. A co královna? přemýšlel Jack. Stále vzpomínal na ten překvapivě známý obličej ukrytý mezi bílými pokrývkami.

Pak se mu málem zastavilo srdce. Obrázek pavilonu a nemocné královny zapadl zpět do otvoru Jackovy paměti. Objevil se před ním Sunlight Gardener, v ruce megafon. Mořský vánek mu odfoukl tlustý pramen bílých vlasů na sluneční brýle. Jackovi se na chvíli zdálo, že cítí vůni jeho sladké kolínské a rozklad džungle. Možná na pět vteřin zapomněl dýchat a jen stál opřený o popraskanou a ošoupanou zeď. Zíral k místu, kde řval na černě oděné muže ten šílenec své rozkazy, tančil, ukazoval na něco, co Jack neviděl, a pohyby výmluvně naznačoval svůj nesouhlas.

Jack si vzpomněl na dýchání.

„No, máme tady zajímavou situaci, Richarde,“ řekl. „Máme tady hotel, který dokáže být dvakrát tak veliký, kdykoliv chce. A tam dole máme největšího šílence na celém světě.“

Jack si myslel, že jeho přítel usnul. Richard ho ale překvapil a zamumlal něco *jako jdmt*.

„Cože?“

„Jdeme na to,“ zašeptal Richard tiše. „Tak dělej, kámo.“

Jack se zasmál. O chvíli na to už opatrně sestupoval z kopce ve skrytu domů, prodíral se vysokou travou směrem k pláži.

Čtyřicátá kapitola

SPEEDY NA PLÁŽI

Jack se pod kopcem ukryl do trávy a začal se plížit. Richarda měl na zádech, jako kdyby tam měl batoh. Když dorazil k vysokému žlutému plevelu okolo silnice, plazil se pomalu po břicho a dával pozor. Přímo před ním na druhé straně cesty začínala pláž. Z našedivělého písku vyčnívaly počasím ošlehané skály, na břehu pěníla našedivělá voda. Jack se otočil vlevo a pohlédl na ulici. Kousek za hotelem, na vnitřní straně pobřežní silnice, stála dlouhá rozpadající se budova, která připomínala kus svatebního koláče. Nad ní se tyčil nápis s velikou dírou uprostřed. Stálo na něm *KINGSLA.....TEL*. Kingslandský motel, vzpomněl si Jack. Tam se Morgan Sloat ubytoval s malým synkem a vyrážel posedlý na obhlídky černého hotelu. Sunlight Gardener, pruh jasně bílé barvy, pochodoval po ulici a hlasitě spílal několika černě oděným mužům. Zuřivě mával rukou směrem ke kopci. *Ještě neví, že jsem tady schovaný*, uvědomil si Jack. Jeden z mužů vyrazil přes pobřežní silnici a rozhlížel se ze strany na stranu. Gardener udělal další gesto spěšného příkazu a limuzína, která stála na úpatí hlavní třídy, odrazila od hotelu a prosvištěla okolo muže v černém obleku. Ten skočil na chodník hlavní třídy, rozepl si sako a vytáhl z ramenního pouzdra pistoli.

Řidiči limuzín otočili hlavy a zírali na kopec. Jack děkoval osudu. Pět minut později a zrádný Vlk s příliš velikou pistolí by ukončil Jackovu pouť za ohromnou, zpívající věc v hotelu.

Viděl jen dvě horní patra hotelu a šíleně se otáčející korouhvičky na architektonických výstřednostech střechy. Z červí perspektivy se mu zdálo, jako by se molo, které protínalo pláž a ubíhalo přes duny do vody, zdvihalo do výšky nejméně dvaceti stop.

HNED POJĎ, HNED POJĎ, volal Talisman slovy, která byla téměř fyzickým vyjádřením naléhavosti. Muž s pistolí teď nebyl vidět, řidiči ho ale sledovali, jak stoupá do kopce k šílencům z Point Venuti. Sunlight Gardener zvedl megafon a zaburácel: „Najděte ho! Chci, abyste ho našli!“

Namířil megafon na dalšího černě oděného muže, který se právě chystal zkoumat dalekohledem ulici Jackovým směrem. „Ty! Prasečí mozku! Čum na druhou stranu ulice... a najdi toho špatného kluka, jo, toho nejšpatnějšího, nejšpatnějšího kluka, nejšpatnějšího...“ Hlas mu selhal. Druhý muž přeběhl na druhý chodník, v ruce už mu visela pistole.

Jack si uvědomil, že to je největší šance, jakou bude mít. Nikdo pobřežní silnici nehlídal. „Pevně se drž,“ zašeptal Richardovi, který se nehýbal. „Nadešla chvíle tance.“ Složil pod sebe nohy a byl si jistý, že nad žlutým plevelem a vysokou travou musí být vidět Jackova záda. Předklonil se, vyrazil z křovin a ocitl se na pobřežní cestě.

Během několika vteřin už Jack Sawyer ležel na břicho v hrubém písku a odstrkoval se nohama. Jedna Richardova ruka se mu sevřela na rameni. Jack se kroutil vpřed jako červ, dokud se nedostal za první vysokou skálu. Pak se jednoduše přestal hýbat a zůstal ležet s hlavou v dlaních. Richard na jeho zádech nevážil víc než list a těžce oddechoval. Do pláže narážela ze vzdálenosti necelých sedmi metrů

voda. Jack ještě zaslechl Sunlighta Gardenera, jak křičí něco o imbecilech a neschopných chlapech. Jeho šilený hlas se nesl hlavní třídou. Talisman ale Jacka poháněl vpřed, poháněl ho vpřed a vpřed a vpřed....

Richard mu spadl ze zad.

„Jsi v pořádku?“

Richard zvedl hubenou ruku, prsty se dotkl čela a palcem lící kosti. „Asi. Vidíš mého otce?“

Jack zavrtěl hlavou. „Ještě ne.“

„Aleje tady.“

„Asi. Musí tady být.“ V Kingslandu, vzpomněl si Jack a představil si špinavé průčelí s rozbitým dřevěným štítem. Morgan Sloat zalezl do hotelu, kam jezdil před šesti nebo sedmi lety. Jack ihned pocítil vztekou Morganovu přítomnost, kterou v něm zjevně vyvolalo pouhé zjištění, kde Sloat přebývá.

„No, nedělej si o něho starosti.“ Richardův hlas byl tenký jako vlasek - “Víš, neboj se, že si s ním dělám já starosti. Myslím, že je mrtvý, Jacku.“

Jack pohlédl na přítele s čerstvým zaujetím. Začíná Richard skutečně ztrácet rozum? V každém případě měl horečku. Na kopci hulákal Sunlight Gardener do megafonu: „ROZTÁHNĚTE SE!“

„Ty si myslíš - “

Pak Jack zaslechl další hlas, pouhý šepot pod Gardenerovými vzteklými rozkazy. Ten hlas zněl povědomě a Jack poznal jeho zabarvení i rytmus, než si doopravdy uvědomil, komu patří. Kupodivu si uvědomil, jak se při pouhém zvuku toho zvláštního hlasu cítí uvolněně - cítil, že může hodit všechny obavy za hlavu, protože se o ně postará někdo jiný. Stále ještě nepojmenoval člověka, kterému hlas patřil.

„Jacku Sawyere,“ zopakoval hlas. „Tady, synku.“

Byl to Speedy Parker.

„Jo,“ prohlásil Richard a znovu zavřel oteklé oči. Vypadal jako mrtvola, kterou vyhodil na břeh příliv. *Myslím si, že je můj otec mrtvý*, chtěl říci Richard. Jackovy myšlenky ale přítelovo blouznění nevnímaly. „Tady, Jacky,“ zvolal znovu Speedy a Jack si uvědomil, že hlas přichází od největší skupiny vysokých skalisek, od tří spojených vertikálních sloupů jen několik stop od okraje vody. Ve čtvrtině výšky protínala skalisko tmavá linka přílivu.

„Speedy,“ zašeptal Jack.

„Jasňačky,“ zazněla odpověď. „Polez sem, ať tě tamty zombies nevidí, jo? A přitáhni i tvýho kámoše.“

Richard stále ležel v písku na zádech, ruce přes obličej. „Pojď, Richie,“ zašeptal mu Jack do ucha.

„Musíme po pláži o kousek popojít. Je tam Speedy.“

„Speedy?“ odpověděl Richard tak tiše, že Jack slovu málem nerozuměl.

„Přítel. Vidíš tam dole ty skály?“ Zvedl Richardovu hlavu na slabém krku. „Je za nimi. Pomůže nám, Richie. Hned teď nám trochu pomůže.“

„Pořádně nevidím,“ stěžoval si Richard. „A jsem tak utahaný....“

„Vlez si mi zase na záda.“ Obrátil se a přitiskl k písku. Okolo ramen se mu omotaly Richardovy paže a slabě se sevřely.

Jack vyhlédl přes okraj skály. Dole na silnici si Sunlight Gardener upravoval vlasy a kráčel ke dveřím Kingslandského motelu. Nad ním se hrozivě tyčil černý hotel. Talisman otevřel ústa a volal Jacka Sawyera. Gardener před dveřmi motelu zaváhal, oběma rukama si uhladil vlasy, zavrtěl hlavou a svižně se obrátil. Mnohem rychleji se vracel zpět k řadě limuzín. Zvedl megafon. „HLÁŠENÍ KAŽDÝCH PATNÁCT MINUT!“ vřeštěl. „VY HLÍDAČI - HLAŠTE MI, I KDYŽ SE TADY HNE BROUK! MYSLÍM TO VÁŽNĚ. OPRAVDU VÁŽNĚ!“ Gardener odcházel a všichni ho sledovali. Nadešla chvíle. Jack vyrazil z úkrytu skály, předklonil se, sevřel Richardova hubená předloktí a uhaněl pláží. Od nohou mu odlétaly gejzíry vlhkého písku. Když hovořil se Speedym, tři kamenné sloupy vypadaly velmi blízko. Teď se zdálo, jako by otevřené prostranství mezi nimi a Jackem měřilo alespoň půl míle. Zdálo se že zatímco Jack běží, skály ustupují. Každou chvíli očekával zapraskání výstřelu. Ucítí nejdříve kulku, nebo uslyší výstřel a kulka ho srazí až potom? Konečně se skály začaly zvětšovat a zvětšovaly se... a pak k nim doběhl. Upadl na hrud' a sklouzl do jejich bezpečí.

„Speedy!“ vykřikl a téměř se na vzdory všem útrapám rozesmál. Když ale spatřil, jak Speedy sedí opřený o prostřední skalnatý sloup vedle malé, barevné pokrývky, smích mu zamrzl v hrdle. Ten pohled zničil alespoň polovinu jeho nadějí.

Speedy Parker vypadal hůř než Richard. Mnohem hůř. Rozpraskaný a oteklý obličej unaveně pokývl a Jack si pomyslel, že Speedy pouze potvrzuje vlastní bezmocnost. Stařík měl na sobě jen staré, hnědé šortky a pokožku měl těžce postiženou, jako by ho zasáhla lepra.

„Sedni si teď, Putující Jacku,“ zašeptal Speedy chraplavým hlasem. „Musíš si toho hodně vyslechnout. Tak dobře vtevři uši.“

„Jak se máš?“ zeptal se Jack. „Myslím tím... Ježíši Kriste, Speedy... mohu ti nějak pomoci?“

Jemně uložil Richarda do písku.

„Vtevři svoje uši, jak sem řek. Vo Speedyho si nedělej starosti. Jak mě teď vidíš, není mi moc dobře, ale zas mi dobře bude, jesli uděláš tu správnou věc. Táta tvýho malýho kámoše mi takle ublížil - a zdá se, že i svýmu vlastnímu klukovi. Starej Bloat nechce svý dítě v tom hotelu, ne pane. Ale ty ho tam musíš vodnýst, synku. Existuje jedinej způsob. Musíš to udělat.“

Speedy k Jackovi mluvil a zdálo se, jako by chvílemi blednul. Od Vlkovy smrti se Jackovi ještě nechtělo tak křičet a naříkat. Oči ho pálily, věděl, že se rozpláče. „Já vím, Speedy,“ odpověděl. „Zjistil jsem to.“

„Ty ses dobrej kluk,“ řekl stařík. Zaklonil hlavu a pozorně Jacka pozoroval. „Ses jednička, správně. Cesta tě, jak vidím, poznamenala. Ses jednička. Zmákněš to.“

„Jak se má moje maminka, Speedy?“ zeptal se Jack. „Řekni mi to, prosím. Je ještě naživu, ano?“

„Brzo ji budeš moc zavolat, sám zjistit, že je okay,“ odpověděl Speedy. „Nejdřív to ale musíš dostat, Jacku. Jesli to totiž nedostaneš, bude mrtvá. A stejně tak Laura, královna, ta bude taky mrtvá.“ Speedy se zdvihl, protáhl a narovnal si záda. „Něco ti řeknu. Téměř všichni u dvora se jí vzdali - považují ji už za mrtvou.“ Na tváři se mu objevil odpor. „Všichni se boje Morgana. Protože věděj, že z nich Morgan stalme kůži, jestli mu teď neslíbej věrnost. Teď, když Laura ještě dýchá. Ale daleko v Teritoriích vobcházej dvounozí hadi jako Osmond se svou bandou a vyprávěj lidem, že už je mrtvá. A jesli zemře, Putující Jacku, jesli zemře...“ Narovnal poničený obličej proti chlapci. „Pak ve vobou světech nastane černá hrůza. Černá hrůza. A můžeš svoji mámu zavolat, nejdřív to ale musíš dostat. Musíš. Nic jinýho už teď nezbejvá.“

Jack se ho ani nemusel ptát, co tím myslel.

„Jsem rád, že tomu rozumíš, synku.“ Speedy zavřel oči a opřel se hlavou o kámen.

Chvilku na to se mu oči znovu pomalu otevřely. „Osudy. Vo tom to všechno je. Víc osudů, víc životů než znáš. Slyšel si někdy méno Rushton? Myslím, že jo, uplynula dlouhá doba.“

Jack přikývl.

„Kvůli těm osudům tě přivezla tvoje máma až do hotelu Alhambra, Putující Jacku. Já jen seděl, čekal a věděl, že se vokážeš. Talisman tě sem přitahoval, chlapče. Jasone. To méno si asi už taky zaslech, co?“

„To jsem já,“ řekl Jack.

„Pak vem Talisman. Přines sem tuhle věc, abych ti pomoh.“ Unaveně zdvihl pokrývku a Jack si všiml, že to není vůbec žádná pokrývka, ale guma.

Vzal hromadu gumy ze Speedyho ohořele vypadající ruky. „Jak se ale dostanu do toho hotelu?“ zeptal se. „Přes plot nepřelegu a s Richardem nemohu plavat.“

„Nafoukni to.“ Speedyho oči se opět zavřely.

Jack hromadu rozbalil. Byl to nafukovací prám ve tvaru beznohého koně.

„Poznáváš ji?“ Ať už byl Speedyho hlas postižený jakkoliv, *zaznívala* v něm nostalgie. „Dali směji kdysi dávno spolu dohromady. Vykládal sem ti vo ménech.“

Jack si náhle vzpomněl, jak toho černobílého dne přišel ke Speedymu a našel ho, jak sedí v kulaté boudě a opravuje koně z kolotoče. *Budeš si k Lady dovolovat, ale asi jí nebude vadit, když mi pomůžes vrátit ji, kam Patří.* Teď i tato věta znamenala něco víc. Zapadly do sebe další kousky světa. „Stříbrná Lady,“ zašeptal.

Speedy na něho zamrkal a Jackovi se znovu zdálo, že se všechny události jeho života spikly, aby ho dovedly přesně na toto místo. „Tady tvůj kámoš je v pořádku?“ To byla - téměř - vytáčka.

„Asi jo.“ Jack se obrátil k Richardovi, který se překulil na bok a slabě dýchal. Oči měl zavřené.

„Jesli si to myslíš, nafoukni starou Stříbrnou Lady. Je jedno jak, toho kluka ale musíš přitáhnout s sebou. I voň je součástí.“

Jak seděli na pláži, zdálo se, že se Speedyho kůže ještě zhoršila. Měla teď popelový nádech. Než si Jack přiložil ventil k ústům, zeptal se: „Nemohu pro tebe něco udělat, Speedy?“

„Jasně. Zajdi do lékárny v Point Venuti a přines mi láhev mazání Lydia Pinkham.“ Speedy zavrtěl hlavou. „Ty víš, jak Speedymu Parkerovi pomoc, chlapče. Vem Talisman. Nic jinýho nepotřebuju.“

Jack začal nafukovat.

O chvíli později už ventilek čtyři stopy dlouhého gumového koně s neúměrně širokými zády zavíral.

„Nejsem si jistý, jestli na tu věc Richarda vytáhnu,“ řekl. Nestěžoval si, jen nahlas přemýšlel.

„Bude poslouchat příkazy, Putující Jacku. Jen si sedni za něj a trochu ho podpírej. Nic jiného nepotřebuje.“

Richard se ve skutečnosti odplazil na závětrnou stranu skaliska, klidně a pravidelně dýchal otevřenými ústy. Mohl spát, mohl být vzhůru. To Jack nedokázal určit.

„Dobrá,“ řekl. „Je za tím místem přístav, nebo něco takového?“

„Lepší než přístav, Jacky. Jakmile se dostaneš za molo, uvidíš vysoký sloupy. Část hotelu postavili nad vodou. Mezi sloupy uvidíš žebřík. Vytáhni po žebříku Richarda a budeš na široké plošině. Přímo tam sou velké okna - takový ty okna, co vypadají jako dveře, víš? Jedno z těch oken v otevření a budeš v jídelně.“ Dokázal se usmát. „Jak budeš v jídelně, myslím, že už Talisman vyčmúcháš. A neboj se ho, synku. Čeká na tebe - vklouzne ti do ruky jako poslušnej pes.“

„A co zastaví všechny ty chlapíky, co po mně jdou?“

„Cha, ty do černýho hotelu nemůžou.“ Na každé vrásce Speedyho obličeje se objevil odpor k Jackově hlouposti.

„Já vím, myslím vodu. Co když mě budou pronásledovat v lodi nebo tak nějak?“

Teď se Speedy s bolestmi doopravdy usmál. „Asi uvidíš, proč se starej Bloat a jeho kluci držej vod vody dál, Putující Jacku - che che. Teď si s tím nedělej starosti — jen si vzpomeň, co sem ti řek, a dej se do toho, jasný?“

„Už jsem tam,“ odpověděl Jack a přistoupil ke skalisku, aby zkontroloval silnici a hotel. Dokázal přeběhnout silnici a dostat se ke Speedyho skryšii, aniž by ho spatřili. Určitě se mu podaří odtáhnout pár metrů k vodě Richarda a vytáhnout ho na lehátko. S opravdovým štěstím se mu podaří proniknout, aniž by ho objevili, až k pilířům. Gardener a jeho muži s dalekohledy se soustředili na město a kopec. Ukrytý za jedním z vysokých sloupů vyhlédl ven. Před hotelem stále ještě parkovaly limuzíny. Jack vystrčil o pár centimetrů hlavu, aby se podíval přes ulici. Dveřmi trosek Kingslandského motelu právě procházel muž v černém obleku. Jack viděl, jak se snaží nedívat na černý hotel.

Jako ženský výkřik prořízl vzduch pronikavý zvuk píšťalky.

„Rychle!“ zašeptal Speedy chraplavým hlasem.

Jack trhl hlavou a na vrcholu zalesněného svahu spatřil mezi rozpadlými domy muže v černém obleku, který pískal na píšťalku a ukazoval dolů přímo na něj. Tmavé vlasy mu padaly na lopatky - vlasy, černý oblek a sluneční brýle, vypadal jako anděl smrti.

„NAJDĚTE HO! NAJDĚTE HO!“ vyl Gardener. „ZASTŘELTE HO! TISÍC DOLARŮ BRATROVI, KTERÝ MI PŘINESE JEHO KOULE!“

Jack se stáhl do bezpečí. Zlomek vteřiny potom se odrazila od prostředního sloupu kulka. Následoval zvuk výstřelu. *Takže teď to víš*, pomyslel si Jack. Chytil Richardovu paži a táhl ho k lehátku. *Nejdřív tě trefí, pak uslyšíš, jak pistole vystřelila.*

„Teď musíš jít,“ vyhrkl Speedy rychle. „Za třicet vteřin tady bude vo hodně víc střelení. Dokud budeš moct, zůstaň za molem. Pak dělej. Vem člun, Jacku.“

Do písku před jejich malou pevnůstkou dopadla druhá kulka a Jack spěšně na Speedyho pohlédl. Pak odtáhl Richarda před lehátko a s uspokojením si všiml, že má Richard dost rozumu na to, aby pevně sevřel trsy gumové hřívy. Speedy zvedl v gestu pozdravu i požehnání pravou rukou. Jack poklekl a zatlačil tak silně, že plavidlo sklouzlo až k okraji vodní hladiny. Zaslechl další jekot píšťalky. Pak se vyhrabal na nohy, a když lehátko najelo na vodu, ještě pořád utíkal. Promočený až do pasu naskočil.

Vytrvale pádloval k molu. Když se dostal až na konec, obrátil plavidlo na otevřenou, nechráněnou vodu a začal pádlovat dál. Soustředil se na práci a snažil se důsledně nemyslet na to, co bude dělat, jestli Morganovi muži Speedyho zabil. Musí se dostat k pilířům a o to jde. Asi metr nalevo od něho do vody dopadla kulka a do vzduchu se vznesla sprška kapiček. Zaslechl *pink* a od mola se odrazila další. Jack pádloval ze všech sil.

Nevěděl, jak dlouhá uplynula doba. Nakonec seskočil z lehátka do vody a přesunul se na jeho zád', aby se mohl odrážet nohama a pohybovali se rychleji. K cíli ho zanesl téměř nezatelný proud. Konečně se před ním objevily pilíře. Vysoké, ztvrdlé dřevěné trámy tlusté jako telefonní sloupy. Jack zvedl bradu z vody a spatřil nad širokou, černou plošinou, jež se nad ním tyčila, obrovský hotel. Obrátil se vpravo, Speedy se ale nehýbal. Nebo ano? Jeho paže vypadaly jinak. Možná -

Na dlouhém, travnatém kopci za řadou rozpadlých domů se to hemžilo lidmi. Jack zdvihl hlavu a spatřil, jak čtyři muži v černých oblecích utíkají k pláži. Do lehátka narazila vlna a téměř mu ho vyrvala z rukou. Richard zasténal. Dva muži ukazovali na Jacka, ústa se jim pohybovala.

Lehátko rozkývala další vysoká vlna a hrozilo, že strhne plavidlo i Jacka Sawyera zpět k pláži.

Vlna, pomyslel si Jack, jaká vlna?

Jakmile lehátko kleslo, podíval se dopředu. Pod povrchem právě mizela široká a šedá záda něčeho tak velikého, že nemohlo jít o obyčejnou rybu. Žralok? Jack neklidně ucítil pumpující nohy ve vodě. Potopil hlavu a bál se, že spatří, jak se k němu blíží dlouhé tělo ve tvaru doutníku s velkými zuby.

Takový tvar ale nespatriil. Co uviděl, ho ohromilo. Voda, která teď vypadala velmi hluboká, byla přečpaná jako akvárium. Neobsahovala ale ryby normální velikosti a vzhledu. V tomto akváriu pluly příšery. Pod Jackovými nohama se pohybovalo ZOO obrovských a občas i strašlivě ošklivých zvířat. Musely pod ním a pod lehátkem být už od chvíle, kdy plaval nad hloubkou, aby se tam vešly. Byly úplně všude. Stvoření, které vyděsilo dva zrádné Vlky, proplulo asi tři metry pod ním. Bylo dlouhé jako nákladní vlak, který směřuje k jihu. Jak ho pozoroval, zamířilo k povrchu. Mžurky na jeho očích zamrkaly, dlouhé vousy odlétly od obrovských úst - úst, která připomínala dveře od výtahu, pomyslel si Jack. Stvoření proplulo kolem něho, postrčilo ho proudem zvířené vody blíž k jeho tělu a vystrčilo mokré čumák nad povrch. Jeho divoký profil připomínal neandrtálského člověka.

Starej Bloat a jeho kluci se držej vod vody dál. Řekl mu Speedy a zasmál se.

Ať ukryla Talisman v černém hotelu jakákoliv síla, vypustila do vod poblíž Point Venuti tato stvoření, aby zabránila špatným lidem v přístupu. A Speedy to věděl. Mohutná těla vodních živočichů jemně postrkovala lehátko blíž a blíž k pilířům. Vlny, které vířily, dovolily Jackovi jen chvílemi zahlédnout, co se děje na břehu. Když se vyhoupl na vrcholek vlny, spatřil Sunlighta Gardenera s rozevlátými bílými vlasy, jak stojí u černého plotu a svírá dlouhou, těžkou loveckou pušku. Lehátko se propadlo, kulka prosvířela vysoko nad Jackovou hlavou a zabzučela jako kolibřík. Ozval se výstřel. Když Gardener vystřelil znovu, z vody vyskočila rybě podobná, tři metry dlouhá bytost s obrovskou hřbetní ploutví a kulku zachytila. Ryba se jediným pohybem vrátila a vklouzla zpátky do vody. Jack spatřil v jejím boku širokou nepravidelnou díru. Když ho znovu vynesla vlna nahoru, Gardener klusal přes pláž a stoprocentně mířil do Kingslandského motelu. Ryba posouvala Jacka směrem k pilířům.

Žebřík, řekl Speedy. Jakmile se Jack dostal pod širokou plošinu, zíral temnotou a pokoušel se ho nalézt. Tlusté pilíře, které pokrývala řasa, škeble a trsy chaluh, se táhly ve čtyřech řadách. Jestli byl žebřík instalován v době, kdy se stavěla plošina, asi už nebude k ničemu. Dřevěný žebřík by alespoň nebyl teď vidět, zakrývaly by ho chaluchy a škeble. Ohromné, drsné sloupy byly teď daleko tlustější než původně. Jack přehodil ruce přes záď lehátka a pomocí tlustého, gumového ocasu se nasoukal nahoru. Chvěl se zimou. Rozepnul si promáčenou košili - stejnou, bílou, zapínací, alespoň o jedno číslo menší košili, kterou mu dal Richard na druhé straně Spálených zemí - a se šplouchnutím ji zahodil na dno plavidla. Boty mu spadly do vody. Stáhl si mokré ponožky a hodil je na košili. Richard seděl na přídi, visel přes kolena, oči a ústa měl zavřené.

„Hledáme žebřík,“ pobídl ho Jack.

Richard mu odpověděl sotva patrným pohybem hlavy.

„Myslíš, že dokážeš po žebříku vylézt, Richie?“

„Možná,“ zašeptal Richard.

„No, je tady někde okolo. Možná je přidělaný k jednomu z těch pilířů.“

Jack pádloval oběma rukama a navedl lehátko mezi dva sloupy v první řadě. Talisman volal teď bez přestání a zdálo se, jako by měl takovou sílu, že dokáže zvednout Jacka z lehátka a postavit ho na plošinu. Pluli mezi první a druhou řadou sloupů, černou masu plošiny nad hlavami. I tady se ve vzduchu zapalovaly malé, rudé plaménky, kroutily se a zhasínaly. Jack napočítal čtyři řady sloupů, pět sloupů v každé z nich. Dvacet míst, kde může být žebřík. Tma a starobylost okolí Jackovi připomínaly okružní jízdu po katakombách.

„Nezastřelili nás,“ konstatoval Richard suše. Použil tón, jakým mu mohl klidně sdělit: „V obchodě nemají chleba.“

„Taky jsme v tom nebyli sami.“ Pohlédl na Richarda, který visel přes vlastní kolena. Richard nikdy nedokáže po žebříku vyšplhat, pokud ho něco nepopíchne.

„Blížíme se k jednomu pilíři,“ oznamoval Jack. „Předkloň se a odstrč nás, ano?“

„Cože?“

„Odstrč nás, ať do toho pilíře nenarazíme,“ zopakoval Jack. „Tak dělej, Richarde. Potřebuju tvou pomoc.“

Zdálo se, že to funguje. Richard pootevřel levé oko a natáhl přes okraj lehátka pravou ruku. Když se k tlustému pilíři blížili, natáhl levou ruku, aby je odstrčil. Pak se od pilíře ozval mlaskavý zvuk, jako by od sebe odskočily mlaskavé rty.

Richard zavrčel a ruku stáhl.

„Co je to?“ zeptal se Jack, ale Richard nemusel odpovídat. Oba spatřili na pilířích slimákům podobná stvoření. Měla zavřená ústa i oči. Teď se začala při podráždění přeskupovat a cvakat zuby. Jack ponořil ruce do vody a vyhnul se přídí sloupu.

„Ach, můj Bože,“ řekl Richard. Ty malinké huby bez rtů měly strašlivé množství zubů. „Bože, nemůžu tomu -“

„Musíš tomu věřit, Richarde,“ nabádal ho Jack. „Neslyšel jsi Speedyho na pláži? Možná je teď mrtvý, Richarde. A jestli ano, zemřel, aby mě ujistil, že musíš do hotelu se mnou.“

Richard znovu zavřel oči.

„A mě nezajímá, kolik slimáků budeme muset zabít, abychom se dostali nahoru po žebříku. Ty polezeš po žebříku nahoru, Richarde. To je všechno. Tak je to.“

„Seru na tebe,“ odsekl Richard. „Nemusíš se mnou takhle mluvit. Už mám toho, jak jsi skvělý a mocný, dost. Víím, že polezu po žebříku, ať je to, kde chce. Určitě mám čtyřicítka, ale víím, že po tom žebříku vylezu. Nevím pouze, jestli tomu dokážu uvěřit. Tak jdi do prdele.“ Richard ze sebe celý projev vychrlil, aniž by otevřel oči. Namáhavě je znovu otevřel. „Vole.“

„Potřebuju tě,“ řekl Jack.

„Vole. Já po tom žebříku vylezu, ty kreténe.“

„V tom případě bych ho raději našel,“ odpověděl Jack, posunul lehátko je další řadě pilířů a spatřil ho. Žebřík visel přímo mezi dvěma vnitřními řadami pilířů a končil asi čtyři stopy nad povrchem vody. Tmavý čtverec na jeho vrcholu naznačoval, že je v těch místech poklop. V temnotě byl žebřík jen částečně viditelný, pouhý duch.

„A máme ho, Richie,“ zvolal Jack. Otočil lehátko opatrně okolo vedlejšího sloupu a dával pozor, aby ho znovu neodřel. Stovky slizkých potvůrek na pilíři odhalily zoubky. Během několika vteřin už se koňská hlava plavidla vznášela pod žebříkem a Jack se ho mohl dotknout rukou. „Okay,“ řekl. Jeden rukáv promočené košile přivázal ke spodní příčce, druhý okolo gumového ocasu vedle sebe. Jestli se z hotelu dostanou, lehátko na ně alespoň počká. Jackovi náhle vyschlo v ústech. Talisman zpíval a volal ho. Opatrně se na gumovém koni postavil a pověsil se na žebřík. „Ty první,“ řekl. „Nebude to jednoduché, ale pomohu ti.“

„Já žádnou pomoc nepotřebuji,“ odsekl Richard. Postavil se, ale málem přepadl a oba je srazil do vody.

„Teď klid.“

„Neuklidňuj mě.“ Richard roztáhl paže a získal rovnováhu. Ústa se mu sevřela. Vypadal, že má strach i dýchat. Udělal krok vpřed.

„Dobře.“

„Kreténe.“ Richard posunul levou nohu, zdvihl pravou ruku a posunul pravou nohu. Teď dosáhl na spodní část žebříku rukama. Divoce šilhal pravým okem. „Vidíš?“

„Dobře,“ odpověděl Jack. Zvedl před sebe obě ruce, dlaně vzhůru a prsty natažené, aby dokázal, že nehodlá Richarda urážet nabídkami fyzické pomoci.

Richard se přitáhl oběma rukama k žebříku, nohy mu uklouzly a posunul celé lehátko. V okamžiku visel nad vodou a pod nohama mu lehátko držela pouze Jackova košile.

„Pomoc!“

„Přitáhni nohy zpátky.“ Richard ho poslechl a znovu se vzpřímeně postavil. Těžce oddychoval

„Necháš mě, abych ti pomohl, ano?“

„Ano.“

Jack přešel na druhou stranu, až se objevil přímo před Richardem. Velmi opatrně se postavil. Richard oběma rukama svíral střední příčku a chvěl se. Jack mu přiložil ruce na vyhublé boky. „Zvednu tě. Nepokoušej se kopat nohama, jen se přitáhni tak vysoko, abys na příčku dostal koleno. Nejdřív dej ruku o jeden díl výš.“ Richard pootevřel oko a udělal, co mu Jack říkal.

„Připraven?“

„Do toho.“

Lehátko sklouzlo, Jack ale Richarda vyhodil tak vysoko, že pravé koleno zahákl o spodní příčku bez problémů. Pak uchopil postranice žebříku a silou paží i nohou lehátko stabilizoval. Richard sténal, snažil se vytáhnout na příčku druhé koleno.

Během chvíle se mu to podařilo a v dalších několika vteřinách už stál Richard Sloat na žebříku vzpřímeně.

„Nemohu se dostat dál,“ řekl. „Bojím se, že spadnu. Je mi strašně zle, Jacku.“

„Jen vylez ještě o kousek, prosím. Prosím. Pak ti mohu pomoci.“

Richard unaveně posunul ruce výš. Jack se obrátil k plošině a uvědomil si, že žebřík musí být nejméně deset metrů dlouhý. „Teď pohni nohama. Prosím tě, Richarde.“

Richard pomalu přesunul jednu nohu na další příčku, pak druhou.

Jack ho chytil zvenku za nohy a vytáhl se nahoru. Žebřík se široce zhoupl, Jack ale zvednul kolena a obě nohy bezpečně usadil na spodní příčku. Lehátko se na Jackově natažené košili kývalo sem a tam jako pes na vodítku. Na třetí příčce musel Jack ovinout Richardovi ruku okolo pasu, aby se nezřítíl do černé vody.

Čtvercový poklop v černém dřevě se konečně přiblížil k Jackově hlavě. Přitáhl k sobě Richarda, bezvědomá přítelova hlava klesla na hrud'. Levou rukou se přidržoval žebříku a svíral Richarda, pravou se pokoušel otevřít poklop. Co když je zatlučený hřebíky? Okamžitě ale povolil a s úderem dopadl na plošinu. Jack levou rukou pevně sevřel Richarda pod paží a vytáhl ho dírou v podlaze do černé tmy.

MEZIHRA

SLOAT Z TOHOTO SVĚTA (V)

Kingslandský motel byl prázdný téměř celých šest let. Páchl plísní a zažloutlým novinovým papírem jako dlouho neobývané budovy. Ten pach zpočátku Sloata rozčiloval. Když byl ještě chlapcem, zemřela u nich doma jeho babička. Trvalo jí to čtyři roky, nakonec to ale dokázala. Pach její smrti byl úplně stejný. Ve chvíli svého největšího triumfu takový pach ani vzpomínky nepotřeboval.

Teď na tom ale nezáleželo. Nezáleželo ani na strašlivých ztrátách, jaké mu zasadil Jackův brzký příjezd do tábora Přípravenost. Původní pocity hrůzy a vzteku se změnilly v šílenství a nervozitu. Hlavu skloněnou, rty zkroucené, jasné oči, procházel sem tam pokojem, ve kterém bydleli kdysi s Richardem. Občas sepnul ruce za zády, občas udeřil pěstí do dlaně, občas se pohladil po holé hlavě. Většinou ale pochodoval jako na vysoké škole, ruce těsně sevřené v pěst, ukryté nehty nepříjemně zakousnuté do dlaní. Žaludek mu při obrátkách zkysl a působil závrtnou lehkost.

Věci se blížily k vyvrcholení.

Ne, ne. Špatný nápad, špatná fráze.

Věci do sebe zapadaly.

Richard je teď mrtvý. Můj syn je teď mrtvý. Musí být. Přežil Spálené země - jen tak tak - nikdy ale nepřežije Agincourt. Je mrtvý. V tom ohledu si dělá falešné naděje. Zabil ho Jack Sawyerajá mu za to vyrvu oči z hlavy.

„Ale já jsem ho taky zabil,“ zašeptal Morgan a na chvíli se zastavil.

Náhle si vzpomněl na svého otce.

Gordon Sloat byl zatvrzelý lutheránský kněz z Ohia. Morgan strávil celé dětství pokusy tomu hrubému a děsivému muži uprchnout. Nakonec utekl do Yale. Vložil do školních let v Yale celého svého ducha. Především z jednoho důvodu, který si vědomě nepřiznal, byl ale zcela zřejmý: Yale bylo místem, kam se jeho hrubý a neotesaný otec nikdy neodvážil vstoupit. Kdyby se někdy pokusil vstoupit na půdu Yale, něco by se s ním stalo. Středoškolský Sloat si nebyl jistý, jaké *něco* by se s ním stalo... ale cítil, že by se mu stalo zhruba to, co se stalo se zlou čarodějnici, když na ni Dorotka vychrstla kbelík s vodou. A zdálo se, že měl pravdu. Otec nikdy na půdu Yale nevstoupil. Od prvního dne školy začal Gordonův vliv na vlastního syna slábnout. Zato všechna Morganova síla a úsilí stály.

Když tady teď stál se sevřenými pěstmi a nehty zarytými do měkkých dlaní, jeho otec promluvil: *K čemu je člověku dobré, získá - li celý svět, když má ztratit vlastního syna ?*

Viliky, žlutý pach - pach prázdného hotelu, pach babičky, pach smrti - zaplavil jeho nozdry a hrozil, že ho zadusí. Morgan Sloat/Morgan z Orrisu měl strach.

K čemu je to člověku dobré—

*Neboť v Knize o dobrém farmaření se praví, že člověk nemá nikdy obětovat vlastní sémě, kvůli -
K čemu je to člověku dobré—*

*Takový člověk bude prokletý, prokletý a prokletý,
- člověku dobré, získá - li celý svět, když má ztratit vlastního syna?*

Smradlavá sádra. Suchý pach starých myších výkalů, které se mění v tmavých prostorech mezi zdmi na prach. Blázní. Na ulicích jsou blázní.

K čemu je to člověku dobré?

Mrtvý. Jeden syn mrtvý v tamtom světě, jeden syn mrtvý v tomto.

K čemu je to člověku dobré?

Tvůj syn je mrtvý, Morgane. Musí být. Mrtvý ve vodě, nebo mrtvý pod pilíři. Vznáší se tam. Nebo je mrtvý - určitě! - nahoře. Nemůže to vydržet. Nemůže -

K čemu je člověku dohřejí náhle k němu dorazila odpověď.

„Dává to člověku celý svět!“ vykřikl Morgan v rozpadlém pokoji. Začal se smát a znovu pochodovat.

„Dává to člověku celý svět a, u Jasona, celý svět je dost!“

Se smíchem začal pochodovat rychleji a rychleji. Za chvíli mu začala kapat ze sevřených pěstí krev.

O deset minut později zastavilo před budovou auto. Morgan přešel k oknu a spatřil, jak z Cadillacu vyskakuje Sunlight Gardener.

O několik vteřin později už bušil oběma pěstmi na dveře jako vztekklé dítě do podlahy. Morgan si všiml, že se ten muž naprosto *zbláznil*, a přemýšlel, zda je to dobré či špatné.

„Morgane!“ zahučel Gardener. „Otevřete mi, můj pane! Novina! Mám novinu!“

Celou tvou novinu jsem viděl asi dalekohledem. Ještě chvíli bouchej na dveře, Gardenere. Já si zatím rozmyslím: Je dobré, že jsi se zbláznil, nebo je to špatné?

Dobré, rozhodl Morgan. V Indiáne se Gardener v rozhodující chvíli /bláznil a jednou provždy uprchl, aniž by se postaral o Jacka. Jeho strašlivé trápení z něj ale udělalo opět důvěryhodného člověka. Bude - li Morgan potřebovat kamikadze, Sunlight Gardener bude první v letadle.

„Otevřete mi, můj pane! Novina! Novina! No - “

Morgan otevřel dveře. Přestože byl sám velmi rozrušen, předvedl Gardenerovi téměř neuvěřitelně klidný obličej.

„Klid,“ promluvil. „Klid, Garde. Raní tě mrtvice.“

„Dostali se do hotelu... pláž... stříleli na ně, když byli na pláži... ty kretění minuli... myslím, že do vody... dostaneme je ve vodě... pak se objevily obludy z hlubin... měl jsem ho v hledáčku... měl jsem toho špatného, špatného kluka PŘÍMO V MĚM HLEDÁČKU... a pak... olubudy... ty... ty...“

„Zpomal,“ uklidňoval ho Morgan. Zavřel dveře a vytáhl z vnitřní kapsy láhev. Podal ji Gardenerovi, ten odšrouboval víčko a dvakrát se zhluboka napil. Morgan čekal. Tvář měl vlídnou a klidnou, na čele mu však pulzovala žíla, ruce se otvíraly a zavíraly, otvíraly a zavíraly.

Odešli do hotelu. Ano. Morgan viděl, jak to směšné lehátko s namalovanou koňskou hlavou a gumovým ocasem poskakuje k hotelu.

„Můj syn,“ řekl Gardenerovi. „Říkají tvoji muži, že byl živý nebo mrtvý, když ho Jack táhl na gumový člun?“

Gardener zavrtěl hlavou, oči ale prozrazovaly, co si myslel. „Nikdo si není jistý, můj pane. Někteří říkají, že viděli, jak se hýbe. Někteří tvrdí opak.“

Na tom nezáleží. Jestli nebyl mrtvý tehdy, je mrtvý teď. Jediné vdechnutí vzduchu na takovém místě a plíce mu explodují.

Gardenerovy tváře hořely od whisky, oči mu plavaly. Nevrátil láhev, ale stále ji držel. To bylo pro Sloata dobré. Nechtěl ani whisky, ani kokain. Byl ve stavu, kterému říkali flákači šedesátých let přirozené vzrušení.

„Začni znovu,“ nařídil Morgan. „A tentokrát srozumitelně.“

Jedinou věcí, kterou Morgan z prvního Gardenerova výbuchu nepochopil,

byla přítomnost starého negra na pláži. Téměř to tušil. Přesto nechal Gardenera pokračovat. Gardenerův hlas ho konejšil, jeho vztek ho povzbuzoval.

Jak hovořil, Morgan promýšlel poslední možnosti. Vlastního syna z rovnice vypustil s krátkým píchnutím lítosti.

K čemu je to člověku dobré? Přináší mu to celý svět a celý svět je dost... a nebo v tomto případě celé světy. Dva pro začátek, další, když už jsou obehnané. Jestli budu chtít, mohu vládnout všem - mohu být něčím, jako je Bůh vesmíru.

Talisman. Talisman je— Klíč? Ne, to ne.

Ne klíč, ale dveře. Zamčené dveře, které ho dělí od jeho osudu. Nechtěl dveře otevřít, ale zničit je. Zničit je jednou provždy, aby je nikdo už nedokázal zavřít, natož potom zamknout.

Až Talisman rozbije, všechny světy budou jeho světy. „Garde!“ vykřikl a začal znovu nervózně pochodovat. Gardener se na něho tázavě podíval.

„K čemu je to člověku dobré?“ Morgan pronikavě zamlaskal. „Můj pane? Neroz -“

Morgan se před Gardenerem zastavil, oči mu hořely a jiskřily. Obličej se mu kroutil. Změnil se v obličej Morgana z Orrisu. Změnil se znovu v obličej Morgana Sloata.

„Přináší to člověku celý svět,“ vysvětlil Morgan a položil ruce na Osmondova ramena. Když je o chvíli později odtáhl, Osmond se znovu proměnil v Gardenera. „Přináší to člověku celý svět a celý svět je dost.“

„Můj pane, vy nechápete,“ odpověděl Gardener a díval se na Morgana, jako by byl blázen. „Myslím, že jsou uvnitř. Uvnitř, kde je To. Zkoušeli jsme je zastřelit, ale obludy... obludy z hlubin povstaly a ochránily je. Jak o tom mluví *Kniha o dobrém farmaření*... a jestliže jsou uvnitř...“ Gardenerův hlas stoupal. Osmondovy oči se protáčely s výrazem nenávisti a hrůzy. „Chápu,“ řekl Morgan mírně. Obličej i hlas měl opět klidný, pěsti pracovaly a pracovaly. Na plesnivý koberec stékala krev. „Jasnsně, jo - noho - jojo, chápu - chápu. Jsou vevnitř. A můj syn se nikdy nedostane ven. Ty jsi ztratil své syny, Garde, a teď já ztratil mé.“

„Sawyer!“ vyštěkl Gardener. „Jack Sawyer! Jason! Ten -“ Gardener upadl do strašlivého záchvatu klení, které trvalo téměř pět minut. Proklínal Jacka ve dvou jazycích, hlas mu kolísal mezi lítostí a šíleným vztekem. Morgan jen stál a nechal ho, ať si uleví.

Když se Gardener odmlčel, s těžkým oddychováním se znovu napil z lahve. Morgan řekl:

„Dobrá! Ještě něco umíme. Teď poslouchej, Garde - posloucháš?“

„Ano, můj pane.“

Gardenerovy/Osmondovy oči zářily naprostou pozorností.

„Můj syn nikdy z černého hotelu nevyjde a nevím, zda se to podaří vůbec Sawyerovi. Je hodně velká šance, že není natolik Jasonem, aby zvládl, co je uvnitř. Zřejmě ho to zabije, nebo zešílí, nebo odletí o sto světů dál. Ale může se dostat ven, Garde. Ano, může.“

„Je to ten nejšpatnější, nejšpatnější čubčí syn, jaký kdy dýchal vzduch tohoto světa,“ zašeptal Gardener. Rukou sevřel láhev... svíral... svíral... prsty se mu zařízly do tvrdé oceli.

„Říkáš, že je dole na pláži ten starý negr?“

„Ano.“

„Parker,“ řekl Morgan a Osmond v tu chvíli odpověděl: „Parkus.“

„Mrtvý?“ zeptal se Morgan bez velkého zájmu.

„Nevím. Asi. Mám tam dolů někoho poslat, aby ho přivedli?“

„Ne!“ odsekl Morgan. „Ne - ale půjdeme tam k němu, že Garde?“

„Opravdu?“

Morgan se začal šklebit.

„Ano. Ty... já... my všichni. Protože jestli se Jack dostane ven z hotelu, tam půjde nejdřív. Nenechá toho starého špínu na pláži, že?“

Gardener se teď začal také usmívat. „Ne,“ odpověděl. „To ne.“

Morgan si poprvé uvědomil tupou, pulzující bolest. Otevřel je a zamyšleně si prohlížel krev, která mu prýštila z hlubokých polokruhových ran na dlaních. Jeho úsměv nepohasl. Ve skutečnosti se ještě rozšířil.

Gardener ho vážně pozoroval. Okolo Morgana se vznášela aura síly. Zvedl ruku ke krku a zkrvavenými prsty sevřel klíček, který dokázal metat blesky.

„Přináší to člověku celý svět,“ zašeptal. „Řekni aleluja.“

Rty se mu ještě více roztáhly. Předváděl odporný, žlutý škleb zlého Vlka - Vlka, který je zlý, ale vychytralý, mocný a vytrvalý.

„Tak pojd', Garde,“ řekl. „Jdeme na pláž.“

Čtyřicátá první kapitola

ČERNÝ HOTEL

Richard Sloat nebyl mrtvý, ale když ho Jack v náruči vynesl nahoru, byl v bezvědomí.

Kdo je teď stádo? zeptal se Vlk v Jackově hlavě.

Bud' opatný, Jacky! Vlk! Bud' -

POJĎ KE MNĚ! HNED POJĎ! Zpíval Talisman mocným hlasem beze slov - POJĎ KE MNĚ, PŘIVEĎ STÁDO A VŠECHNO BUDE DOBRÉ A VŠECHNO BUDE DOBRÉ A -

„- a všechno bude zas dobrý,“ zakváká Jack.

Vyrazil vpřed a málem propadl otvorem v podlaze jako kluk, který se účastní bizarní dvojité popravě oběšením. *Zatanči si s přítelem*, pomyslel si Jack bláznivě. Srdce mu bušilo v uších, chvíli měl pocit, že bude zvracet přímo do šedé vody, která šplouchala okolo pilířů. Pak se vzpamatoval a poklop zavřel. Teď slyšel jen zvuk korouhviček - kabalistické, měděné obrazy se otáčely neklidně na nebi.

Jack se obrátil k Agincourtu.

Stál na široké plošině, která připomínala zdviženou verandu. Kdysi tady sedávali ve dvacátých a třicátých letech lidé pod slunečníky, popíjeli gin a brandy, možná četli poslední román od Edgara Wallacea nebo Elleryho Queena, možná se dívali směrem k ostrovu Los Cavernes, který se nejasně rýsoval v dálce - po obzoru tiše plul šedomodrý hřbet velryby. Muži v bílem, ženy v pastelových bavách.

Možná kdysi.

Teď byla prkna pokroucená, vyboulená a olámaná. Jack nevěděl, jakou

měla terasa dřív barvu, teď byla ale černá jako celý hotel. Místo mělo barvu, jakou přisuzoval zhoubným nádorům v plících své matky.

Dvacet stop před ním se táhla Speedyho okna, kterými za starých temných dnů procházeli hosté sem a tam. Bílé tahy štětcem je zamalovaly, takže připomínala slepé oči.

Na jednom z nich stálo:

TVÁ POSLEDNÍ ŠANCE SE VRÁTIT DOMŮ

Zvuk vln. Zvuk točícího se železářství na zalomených střeších. Pach mořské soli a dávno rozlitých nápojů. Nápojů, které kdysi rozlili krásní lidé, kteří teď měli vrásky, nebo byli mrtví. Pach hotelu samotného. Znovu se obrátil k zamalovanému oknu a bez jakéhokoliv překvapení zjistil, že se nápis již změnil.

JE UŽ MRTVÁ, JACKU, PROČ SE VZRUŠOVAT?

(tak, kdo je teď stádo?)

„Ty, Richie,“ řekl Jack, „ale nejsi sám.“

Richard v Jackově náruči na protest zachrápal. „No tak,“ zašeptal Jack a vyrazil. „Ještě jedna míle. Bud' a nebo.“

Když se Jack přibližoval k Agincourtu, zdálo se, že se zamalovaná okna rozšiřují, jako by ho černý hotel se slepým, ale pohrdavým překvapením pozoroval.

Vážně si myslíš, malý kluku, že můžeš dovnitř, a doufáš, že se někdy dostaneš ven ? Opravdu si myslíš, že je v tobě tolik z Jasona ?

Přes sklo přeběhly rudé jiskry jako plamínky a rozzářily se ve vzduchu. Na chvíli se zformovaly. Jack je užasle sledoval, jako by to byli ohniví mužičci. Sklouzly k mosazným klikám a usadily se na nich. Kliky začaly matně zářit jako železo v peci. *Tak dělej, malý kluku. Sáhni si na jednu. Zkus to.*

Když mu bylo šest, dotkl se prstem cívky elektrického topení a otočil knoflíkem na maximum. Byl pouze zvědavý, jak rychle se hořák rozpálí. Za vteřinu odtáhl popálené prsty a křičel bolestí. Přiběhl Phil Sawyer, rozhlédl se a zeptal, kdy ho napadlo, že se zaživa upálí.

Jack stál před dveřmi s Richardem v náruči a pozoroval matně žhnoucí kliky.

Tak dělej, malý kluku. Pamatuješ, jak hořela kamna ? Myslel sis, že budeš mít spoustu času, abys dal prsty pryč - „prd, „ myslel sis, „ ta věc se nerozžhaví ani za minutu“ - ale páliło to hned, ne? Jaké si teď myslíš, že to bude, Jacku?

Po skle se na kliky francouzských dveří svezly další rudé jiskry. Kov začínal dostávat tu správnou červenobílou barvu, kdy zbývá do roztavení pouhých šest stupňů. Jestli se jedné z klik dotkne, zaboří se mu do masa, spálí tkáň a uvaří krev. Zažije bolest, jakou nikdy předtím nepocítil.

S Richardem v náruči chvíli čekal a doufal, že ho Talisman znovu zavolá, nebo že se objeví na povrchu opět „Jasonovo já“. V hlavě mu však *zazněl* hlas jeho matky.

Vždycky potřebuješ, aby tě někdo nebo něco postrčilo, Jacky? Tak dělej, jsi velký chlap - vyřešíš to sám; jestli opravdu chceš, můžeš jít dál. Musí za tebe všechno dělat ten druhý?

„Dobře, mami,“ zašeptal Jack. Mírně se usmíval, hlas se mu ale chvěl strachem. „Takže jednou sám za sebe. Doufám jenom, že někdo přibalil pytel Solarcainu.“

Natáhl ruku a sevřel jednu z rozpálených klik.

Ale kliky rozpálené nebyly. Vše byla jen iluze. Kliky byla teplá, to bylo ale všechno. Když s ní Jack otočil, rudý žár zmizel i ze všech ostatních. Když otevřel skleněné dveře, Talisman opět *zazpíval* a po celém těle mu naskočila husí kůže.

DOBRÁ PRÁCE! JASONE! KE MNĚ! POJĎ KE MNĚ!

S Richardem v náruči vstoupil Jack do jídelny černého hotelu.

Když překročil práh, ucítil neživou sílu - něco jako mrtvou ruku - která se ho snažila vystrčit ven. Zatlačil a o několik vteřin později ten pocit, že je odpuzován, pominul.

V místnosti nebyla úplná tma, zabarvená okna jí však dodávala bílý nádech, který se Jackovi nelíbil. Cítil se jako v mlze, jako slepý. Ze zdí vycházel odporný pach rozkladu, omítka se pomalu měnila v odpornou kaši - pach pustých věků a žluklé temnoty. Bylo tady ale ještě něco. Jack to věděl a bál se toho.

Protože místo nebylo pusté.

Nevěděl přesně, o co jde - věděl ale, že se Sloat nikdy neodvážil vstoupit a tušil, že by se neodvážil vstoupit ani kdokoliv jiný. Vzduch v jeho plicích byl těžký a nepříjemný, jako by jím prosakoval pomalý jed. Cítil nad

sebou tajné pokoje, podivné směry, šikmé chodby a slepé uličky, které se svíraly jako zdi obrovské a složité krypty. Cítil šílenství, procházející se smrt a šeptající nesmyslnost. Možná neměl pro vyjádření takových věcí slov, přesto je cítil... věděl, jaké jsou. Byl si stejně tak jistý, že ho před nimi neochrání ani Talismany z celého vesmíru. Vstoupil do podivného, tanečního rituálu, jehož závěr není, jak cítil, ničím předurčen.

Byl sám.

Něco ho zalechtalo vzadu na krku. Jack se ohnal rukou a uskočil na stranu. Richard v jeho náruči hlasitě zasténal.

Na vlákně visel obrovský černý pavouk. Jack vzhlédl a spatřil mezi dřevěnými lopatkami dávno mrtvého větráku špinavou pavučinu. Pavouci tělo bylo nafouklé. Jack dokonale rozeznal jeho oči. Nemohl si vzpomenout, zda už někdy pavouci oči spatřil. Pomalu visícího pavouka obešel a přistoupil ke stolům. Pavouk se na niti otáčel a sledoval ho.

„Chnusná sloděj!“ zavřeštěl náhle.

Jack vykřikl a v panické hrůze k sobě pevně přitiskl Richarda. Jeho výkřik se odrazil od vysokého stropu jídelny. Ze stínů za ním se ozvalo duté, kovové cvaknutí a někdo se zasmál.

„Chnusná sloděj, chnusná SLODĚJ!“ vřeštěl pavouk a rychle se vytáhl zpět do pavučiny pod prohnutým kovovým stropem.

Jack s bušícím srdcem přešel jídelnu a položil Richarda najeden ze stolů. Chlapec znovu velmi tiše zasténal. Jack cítil pod jeho oblečením pokroucené boule.

„Musím tě tady na chvíli nechat, příteli,“ řekl.

Ze stínů nahoře zaznělo: „... já se... se dobře... dobře o něj postarám, ty chnusná... chnusná sloděj...“

Následoval temný, bzučivý chechtot.

Pod stolem, na který Jack uložil Richarda, ležela hromada prádla. Horní tři ubrusy byly vlhké a plesnivé, uprostřed hromady ale našel jeden docela dobrý. Rozprostřel ho a přikryl Richarda až ke krku. Vydal se dál.

Z lopatek větráku, z temnoty, která páchla rozkládajícími se mouchami a v hedvábí obalenými vosami, šeptal tiše pavoukův hlas. „... já se o něj Postarám, ty chnusná sloděj...“

Jack vzhlédl, pavouka ale neviděl. Představil si malá, chladná očka, zůstalo ale u představ. Objevil se před ním odporný a hnusný obraz: pavouk lezl na Richardův obličej, zavrtával se mezi jeho volné rty, lezl mu do úst a celou dobu si tiše pobrukoval: „Chnusná sloděj, chnusná sloděj, chnusná sloděj...“

Chtěl přetáhnout ubrus i přes Richardova ústa, nedokázal ale z Richarda udělat balík, který bude připomínat mrtvolu. Vypadalo by to jako pozvánka

Vrátil se k Richardovi, nerozhodně se u něho zastavil a věděl, že už sama jeho nerozhodnost dělá okolním silám opravdovou radost - brání mu v přístupu k Talismanu.

Sáhl do kapsy a vytáhl velikou, tmavě zelenou kuličku. Kouzelné zrcadlo druhého světa. Neměl důvod věřit, že má zvláštní sílu proti zlu, pocházelo ale z Teritorií... a kromě Spálených zemí byla Teritoria od přírody dobrá. A přirozená dobrota, uvažoval Jack, musí mít nad zlem vlastní moc.

Vložil kuličku Richardovi do ruky a ta se semkla. Jakmile ale Jack uvolnil stisk, znovu se pootevřela.

Z temnoty nad hlavou vyrazil pavouk odporný smích.

Jack se sklonil nad Richarda, snažil se nevnímat pach nemoci - tak podobný pachu tohoto místa - a zašeptal: „Drž ji v ruce, Richie. Pevně ji svírej, kámo.“

„Neříkej... kámo,“ zamumlal Richard, ruka se ale slabě okolo kuličky sevřela.

„Díky, Richie,“ odpověděl Jack. Políbil přítele jemně na tvář a vyrazil přes jídelnu k zavřeným dvojitým dveřím. *Přesně jako Alhambra*, pomyslel si. *Tam vede jídelna do zahrad, tady vede jídelna na terasu u vody. Na obou místech jsou dvojitě dveře, které vedou do ostatních částí hotelu.*

Když kráčel místností, cítil, jak do něho strká znovu ta mrtvá ruka. Hotel ho odpuzoval, pokoušel se ho vytlačit ven.

Nevšímej si toho, pomyslel si Jack a pokračoval.

Zdálo se, že síla okamžitě vyprchala.

Máme i jiné způsoby, zašeptaly dvojitě dveře, když k nim přistoupil. Jack znovu zaslechl tlumené, duté cvaknutí kovu.

Děláš si starosti se Sloatem, šeptaly dvojitě dveře. Teď už to ale nebyl pouze jejich hlas, teď Jack slyšel hlas celého hotelu. *Děláš si starosti se Sloatem, se špatnými Vlky, s bytostmi, jež vypadají jako kozlové, s basketbalovými trenéry, kteří nejsou skutečnými basketbalovými trenéry; děláš si starosti s puškami, plastickými trhavinami a kouzelnými klíči. My si tady s takovými věcmi starosti neděláme, maličký. Pro nás nic neznamenaají. Morgan Sloat není víc než pobíhající mravenec. Má před sebou pouhých dvacet let života a to pro nás není ani doba mezi nádechem a výdechem. My v černém hotelu máme zájem pouze o Talisman - osu všech existujících světů. Přišel jsi jako zloděj, který nám chce uloupit, co je naše. Říkáme ti ještě jedenkrát: máme i jiné způsoby, jak se vypořádat s chnusná sloděj jako jsi ty. Jestli naléháš, najdeme si je - ty sám si je najdeš.*

Jack otevřel první dvojitě dveře, pak další. Panty po letech nepříjemně zavrzaly.

Za dveřmi se rozprostírala temná chodba. *Ta vede do haly*, pomyslel si Jack. *A potom, je - li to místo opravdu stejné jako Alhambra, musím vystoupit o jedno patro po hlavním schodišti.*

V prvním poschodí najde rozlehlý taneční sál. A v tom rozlehlém tanečním sále najde věc, pro kterou sem přišel.

Obrátil se a ujistil se, že se Richard nepohnul. Vstoupil do chodby a zavřel za sebou dveře.

Pomalou postupoval, otrhané a špinavé tenisky šeptaly na prohnilém koberci.

O kousek dál spatřil řadu dvojitých dveří, na kterých byli namalovaní ptáci.

Pár metrů před ním bylo několik společenských místností. Zlatý salónek a přímo naproti salónek 49. Dalších pět kroků k dvojitým dveřím s namalovanými ptáky a narazil na salónek Mendocino (na spodním panelu mahagonových dveří visel štítek: *TVÁ MATKA ZEMŘELA S VÝKŘIKY!*). Daleko na konci chodby - neuvěřitelně daleko! - zářilo slabé světlo. Hala.

Ťuk.

Jack se rychle obrátil a zahlédl za jedním špičatým vchodem v kamenném hrdle chodby nejasný pohyb

-

(? kamení?) (? špičaté vchody?)

Neklidně zamrkal. Chodbu lemovaly tmavě mahagonové desky, které začínaly v mořské vlhkosti hnit. Žádný kámen. A dveře, jaké vedly do Zlatého salóneku, Salóneku 49 a Mendocinského salóneku byly obyčejné dveře, normální obdélníkové dveře bez špiček. Přesto na chvíli vypadaly jako otevřené katedrální oblouky. Uvnitř stály železné padací dveře - takové, jaké se zdvihají a spouštějí klikou. Padací dveře s hladovými, železnými hroty na spodní hraně. Když klesly k zemi, hroty vklouzly přesně do děr v podlaze.

Žádné kamenné oblouky, Jacky. Podívej se sám. Obyčejné vchody. Takové padací dveře jsi viděl v Londýně v Toweru, když jsi tam byl s maminkou a strýcem Tommym před třemi lety. Jen ti trochu straší na majáku, to je všechno...

Ten pocit v žaludku byl ale zřejmý.

Byly tam, vážně. Na vteřinku jsem skočil do Teritorií.

Ťuk. Jack se obrátil na druhou stranu, na tvářích a čele mu vyrazil studený pot. Chlupy na šíji se mu napřímily.

Znovu to uviděl - ve stínu jedné z místností se objevil záblesk něčeho kovového. Spatřil ohromné kameny černé jako hřích, povrch prolezlý zeleným mechem. V širokých pórech rozložené malty mezi kameny se kroutili odporní, měkce vypadající, bílí brouci. Každých pět nebo šest metrů stál držák s dávno vyhaslou pochodní.

Ťuk.

Tentokrát ani nezamrkal. Svět se mu před očima proměnil a chvěl se, jako by ho pozoroval tekoucí, průzračnou vodou. Zdi už nebyly z kamenných kvádrů, ale z načernalého mahagonu. Dveře byly dvěma a ne mřížovými padacími branami. Dva světy, které rozdělovala membrána tenká jako hedvábná punčocha, se začaly pomalu překrývat.

A Jack si matně uvědomil, že se začíná překrývat i Jack s Jasonem - vznikala třetí bytost, jež byla jejich naprostým spojením.

Nevím, jaká to přesně bude kombinace, ale doufám, že silná — neboť za těmi dveřmi čekají různé věci... čekají za každými z nich.

Jack se začal znovu plížit k hale.

Ťuk.

Tentokrát se světy nezměnily. Pevné dveře zůstaly pevnými dveřmi, nespátřil žádný pohyb.

Hned za nimi ale. Hned za nimi—

Nad obrázkem bažiny stála na obloze slova BAR U VOLAVKY. Teď za dvojitými dveřmi něco zaslechl. Zvuk nějakého ohromného rezavého stroje, který se dal do pohybu. Jack zatlačil

(Jason zatlačil)

na dvojitě dveře

(tu ohromnou padací bránu)

ruka mu vklouzla do

(díry)

kapsy

(kterou měl na pásku vesty)

džin a sevřela kytarové trsátko, které mu kdysi dávno věnoval Speedy.

(A sevřela žraloci zub)

Čekal, co vyjde z Baru u volavky, zdi hotelu tiše šeptaly: *Mátne způsoby, jak se vypořádat s chnusná sloděj, jako jsi ty.*

Měl jsi odejít, dokud byl ještě čas...

...protože teď, maličký, už žádný nemáš.

Ťuk... BUCH!

Ťuk... BUCH!

Ťuk... BUCH!

Zvuk byl hlasitý, nešikovný a kovový. Znělo v něm něco neklidného a nelidského, něco, co Jacka děsilo daleko víc než jakýkoliv zvuk člověka.

S vlastním, pomalým, hloupým rytmem se pohyboval a postupoval vpřed.

Ťuk... BUCH!

Ťuk... BUCH!

Následovala dlouhá pauza. Jack vyčkával, tiskl se ke zdi jen několik kroků vpravo od pomalovaných dveří a nervy měl tak našponované, až mu drnčely. Dlouhou dobu se nedělo vůbec nic. Jack začal doufat, že původce zvuku propadl meziúrovňovým poklopem zpět do světa, odkud se objevil. Ucítit, jak ho od nepřírozeně napjatého a vztyčeného postoje bolí záda. Uvolnil se.

Ozvalo se tříštění skla a ošoupanou modrou oblohou na dveřích prolétla obrovská okovaná pěst s dvěma palci dlouhými bodáky na kloubech. Jack se znovu s otevřenými ústy přilepil ke zdi. A bezmocně skočil do Teritorií.

Za padací branou stála postava v černém, rezavém brnění. Cylindrickou helmu přerušovalo černé, ani ne palec široké horizontální hledí. Vrchol zdobil špinavý, rudý chochol, ve kterém se hemžili bílí brouci. Jason si všiml, že stejní se objevili v pokoji Alberta Kouska, a potom po celé Thayerově škole. Helma končila řetězovým brněním, které viselo přes zrezlé ramenní pláty jako ženská štola. Paže a předloktí kryly těžké ocelové pancíře spojené náloketníky. Pokrývaly je vrstvy zaschlé špíny, a když se rytíř pohyboval, náloketníky skřípaly jako vysoké prosebné hlásky nepřijemných dětí.

Okované pěsti byly pobité hřeby.

Jason se opíral o kamennou zeď, pozoroval rytíře a nedokázal od něj odtrhnout oči. V ústech měl sucho, jako by měl horečku, oči mu v jamkách rytmicky pulsovaly podle tepu srdce.

Rytíř třímal v pravé ruce *le martel defer* - bojové kladivo s rezavou třicetilibrovou ocelovou hlavicí.

Zosobněná vražda. *Padací brána. Vzpomeň si, že mezi vámi stojí padací brána* -

V tu chvíli se ale, ačkoliv nebyla vidět žádná raka, začala klika otáčet a železný řetěz s články dlouhými jako Jackovo předloktí se začal navíjet na buben a brána začala stoupat.

Obrněná pěst se stáhla. Uprostřed dveří zela olámaná díra, která proměnila vybledlý romantický obraz ve výtvor surrealismu: obraz teď vypadal, jako by nějaký apokalyptický lovec v záchvatu vzteku po promarněném dnu v bažinách prostřílel samotnou oblohu. Pak Jack zaslechl, jak dveřmi prolétlo bojové kladivo a jedinou ranou vymazalo několik volavek, jež se snažily vzlétnout. Ve snaze ochránit obličej před třískami zvedl jednu ruku. *Martel de fěr* zmizel. Následovala krátká pauza a Jack pomyslel znovu na útěk. Pak se objevila znovu hřeby pobité pěst. Stočila se k jedné straně, pak ke druhé, rozšířila otvor a pak zmizela. O vteřinu nato prorazilo kladivo rákosím a na koberec dopadl velký kus dveří.

Teď Jack obrovskou obrněnou postavu ve stínech Bára u volavky spatřil. Postava, která zaútočila na Jasona v černém hradu, měla jiné brnění: téměř cylindrickou helmu a rady chochol. Tento muž měl helmu, která připomínala naleštěnou hlavu ocelového ptáka. Asi na úrovni uší z helmy vyčnívaly dlouhé rohy. Jack spatřil prsní plát, kovovou suknicí a pod ní okraj drátěné košile. Kladivo bylo v obou světech stejné a rytíři (dvojníci) jím v obou světech bušili současně, jako by soutěžili, kdo použije kladivo k tomu, aby se vypořádal s takovým maličkým protivníkem.

Utíkej! Jacku, utíkej!

To je pravda, zašeptal hotel. Utíkej! To většinou dělají chnusná sloděj. Utíkej! UTÍKEJ!

Ale on utíkat nebude. Možná zemře, utíkat ale nebude. Ten podvodný, šeptavý hlas měl pravdu. Útěk byl dobrý pro chnusná sloděj.

Ale já nejsem žádný zloděj, pomyslel si Jack chmurně. Ta věc mě možná zabije, utíkat ale nebudu. Já nejsem žádný zloděj.

„Já utíkat nebudu!“ zakřičel Jack do prázdného, vyleštěného ptačího obličejce. „Nejsem žádný zloděj! Slyšíš mě? Přišel jsem pro to, co je moje, a NEJSEM ŽÁDNÝ ZLODĚJ!“

Z dýchacích otvorů ve spodní části ptačí přilby se ozvalo zasténání a výkřik. Rytíř zdvihl okované pěsti a udeřil jimi do obou křídel dveří. Pastorální bažina zmizela. Panty se zlomily... a dveře se zřítily k zemi. Jack spatřil, jak jedna namalovaná volavka odletěla jako pták v kresleném filmu Walta Disneye, oči jí zářily a zračila se v nich hrůza.

Hromada brnění se k němu valila jako robot zabiják, zvedala a pokládala s mohutnými údery nohy. Byla vyšší než sedm stop, dlouhé rohy přilby vyryly do horního rámu dveří nepravidelné šrámy, které připomínaly uvozovky.

Utíkej! křičel kňoura vy hlas v jeho mozku.

Utíkej, ty sloděj, šeptal hotel.

Ne, odpověděl Jack. Pohlédl na přibližujícího se rytíře a rukou pevně sevřel kytarové trsátko v kapse. Okované rukavice se přiblížily k hledí přilby. Zvedly ho. Jack zalapal po dechu.

Vnitřek přilby byl prázdný.

Pak se cvoky pobité ruce po něm natáhly.

Ostnaté pěsti se zvedly a sevřely cylindrickou helmu. Pomalu ji zvedly a odhalily bledý, vyhublý obličej muže, který vypadal alespoň tři sta let starý. Jedna strana jeho starobylé hlavy byla promáčknutá. Kůži vyčnívaly střeptiny kostí, které připomínaly rozbité skořápky vajec. Ranu pokrývala černá hmota a Jason jí pokládal za prohnitý mozek. Rytíř nedýchal, pozoroval ale Jacka radě orámovanýma očima, jež jiskřily pekelným hladem. Zašklebil se a Jason spatřil jako jehly ostré zuby, kterými by ho dokázala zosobněná hrůza rozervat na kusy.

Muž nevyrovnaně se zavržením postoupil vpřed... to ale nebyl jediný zvuk.

Obrátil se vlevo k hlavní síni

(hale)

hradu

(hotelu)

a spatřil dalšího rytíře. Ten měl na hlavě úzkou přilbu ve tvaru misky známou jako Velká helma. Za ním stál třetí... a čtvrtý. Pomalu kráčeli chodbou, pohybovali starými brněními, v nichž teď přebývali upíři.

Pak se mu ruce sevřely na ramenou. Tupé ostny mu vklouzly do ramenou i paží. Vystříkla teplá krev a bledý, vrásčitý obličej se stáhl do odporného, hladového šklebu. Náloketníky zaskřípaly a zanaříkaly, mrtvý rytíř Přitáhl chlapce k sobě.

Jack zavyl bolestí — krátké, tupé ostny byly v jeho těle, v jeho těle a on jednou provždy pochopil, že je to skutečnost, že ho v příštím okamžiku to stvoření zabije.

Stoupal k otevřené, černé prázdnotě helmy -

Ale je skutečně prázdná?

Jack nejasně zahlédl v temnotě dva rudé, žhnoucí body... něco jako oči. A jak ho obrněné ruce zdvíhaly výš a výš. cítil strašlivý chlad, jako by se spojily všechny zimy a utvořily jedinou... z prázdné helmy teď proudila řeka takového zmrzlého vzduchu.

Opravdu mě zabije a má matka zemře, Richard zemře, Sloat zvítězí. Zabije mě, zabije mě

(Rozerve mě svými zuby na kusy)

udělá ze mě rampouch—

JACKU! zvolal Speedyho hlas.

(JASONE! zvolal Parkusův hlas.)

Trsátko, chlapče! Použij trsátko! Než bude příliš pozdě! U JASONA, POUŽIJ TO TRSÁTKO, NEŽ BUDE PŘÍLIŠ POZDĚ!

Jack ho sevřel rukou. Bylo horké téměř jako předtím mince, strašlivý chlad náhle nahradil pocit šíleného triumfu. Vytáhl ho z kapsy, a jak se mu napjaly probodané svaly, vykřikl bolestí. Přesto ho ale neopustil pocit triumfu, ten pocit teritoriálního horka, ten jasný pocit duhy. Sevřel trsátko v prstech, bylo opět trsátkem, zkoumal tlustý trojúhelník slonoviny, který zdobily filigrány a podivuhodné vzory. V tu chvíli Jack

(a Jason)

spatřil, jak se vzory spojují v obličej - v obličej Laury DeLoessian

(obličej Lily Cavanaughové Sawyerové)

»' jejím jménu, ty špinavá a odporná obludo!' zvolali dohromady. Ozval se ale jediný výkřik - výkřik jedinečného Jacka/Jasona. „Zmiz z povrchu tohoto světa! Ve jménu Královny a ve jménu jejího syna, zmiz z povrchu tohoto světa!“

Udeřil kytarovým trsátkem do bílého, vyhublého obličej starého upíra v brnění. V tu chvíli se bez mrknutí změnil v Jacka a spatřil, jak trsátko mizí v mrazivé, černé prázdnotě. Pak Jason spatřil, jak se rudé oči upířího stvoření nevěřicně vybouřily, a trsátko se ponořilo doprostřed vráskami pokrytého čela. Chvilí nato začaly oči skelnatět a explodovaly. Ruku a zápěstí mu zaplavila černá kouřící voda z boláků. Objevili se malí kousající červi.

Jack odletěl ke zdi a udeřil se do hlavy. I přes ránu a hlubokou, nepříjemnou bolest v rameni a pažích kytarové trsátko nepustil.

Brnění chrastilo jako strašák, kterého vyrobili z plechovek. Jack ještě zahlédl, jak se nafukuje, pak si zakryl rukou oči.

Brnění se samo zničilo. Nevylétla z něj sprcha střepein, jen se rozpadlo. Jack si pomyslel, že kdyby takovou věc viděl v kině a ne zalitý krví v chodbě smradlavého hotelu, jistě by se rozesmál. Přilba z leštěné ocele, která tolik připomínala obličej ptáka, se svalila na podlahu s tupým úderem. Chráníč krku, který měl zabránit rytířovým nepřátelům, aby ostřím nebo kopím proklály jeho hrdlo se se zacinkáním kroužku snesl vedle. Kyrusy se zhroutily jako ohnuté, ocelové knižní zarážky. Holenní chrániče se rozpadly na kusy. Dvě sekundy se snášel na plesnivý koberec kovový déšť. Pak zůstala jen hromada připomínající železný šrot.

Jack se odstrčil od zdi a zíral vyřeštěnými očima, jako by se bál, že se náhle brnění zase složí. Ve skutečnosti něco takového opravdu čekal. Když se ale nic nestalo, obrátil se vlevo a vydal se k hale... a spatřil, jak se k němu pomalu blíží tři další brnění. Jedno svíralo špinavý, plísňí prožraný prapor se symbolem, který Jack poznal: stejný vezli vojáci Morgana z Orrisu, kteří doprovázeli černý kočár na cestě k pavilonu královny Laury. Morganovy znaky. Nejasně si ale uvědomoval, že před ním nestojí Morganova armáda. Nesly prapor jako morbidní výsměch vyděšenému vetřelci, který jim chtěl ukrást jediný důvod jejich existence.

„Už ne,“ zašeptal Jack ochraptěle. Trsátko se mu mezi prsty chvělo. Něco se s ním dělo. Když ho použil, aby zničil brnění, jež vylezlo z Baru u volavky, nějakým způsobem se poškodilo. Slonová kost, která měla před tím barvu čerstvého krému, teď zřetelně zežloutla. Celý povrch ozdobily jemné praskliny.

Brnění se s cvakáním pomalu blížila. Jeden muž vytáhl meč s ošklivou dvojitou špičkou.

„Už ne,“ zasténal Jack. „Ach Bože, prosím tě, už ne. Jsem unavený. Nemohu, prosím, už ne, už ne - “
Putující Jacku, Putující Jacku -

„Speedy, nemohu!“ zakřičel. Špínu na obličejích mu zaplavily slzy. Brnění se blížila s jistotou ocelových autodílů na montážní lince. Zaslchl, jak v černých prostorách fičí arktický vítr.

—ses v Kalifornii, abys ho dostal.

„Prosím, Speedy, už ne!“

Natahovali se po něm. Černé, kovové obličejové robotů, rezavé chrániče holení, kroužková zbroj porostlá mechem a plísní.

Musíš do toho dát všechno, Putující Jacku, zašeptal unaveně Speedy V tu chvíli zmizel a Jack zůstal sám.

Čtyřicátá druhá kapitola

JACK A TALISMAN

Udělal jsi chybu - promluvil v jeho hlavě hlas ducha. Jack stál před Barem u volavky a sledoval, jak se k němu blíží další brnění. V představách se mu otevřely doširoka oči a spatřil rozrušeného muže - muže, který byl ve skutečnosti pouze přerostlým chlapcem - jak kráčí Západní ulicí ke kameře, připíná si první pás s pistolí, pak křížem přes břicho druhý. *Udělal jsi chybu - měl jsi zabít oba Ellisovy bratry! Ze všech matčiny filmů měl Jack nejraději Poslední vlak do Hangtownu*, který byl natočen v roce 1960 a uveden do kin o rok později. Byl to film od Warner Brothers a hlavní role (stejně jako v mnoha jiných levných filmech, které v té době Warner produkovali) obsadili herci z půltuctů televizních seriálů, které se nepřetržitě natáčely. V *Posledním vlaku* vystupoval Jack Kelly z *Mavericka* (hrál falešného hráče) a Andrew Duggan z *Bourbon Street Beat* (zlý statkář). Rafe Ellise (starého statkáře, který si ještě jednou musí připnout pás s pistolí) ztvárnil Clint Walker, který v televizi představoval čejenského Bodieho. Tanečnici s otevřenou náručí a zlatým srdcem měla původně hrát Inger Steversonová, která bohužel těžce onemocněla bronchitidou a roli dostala Lily Cavanaughová. Takovou roli by zvládla i v komatu. Jednou, když si jeho rodiče mysleli, že spí a bavili se dole v obývacím pokoji, šel bosý do koupelny pro sklenici vody a zaslchl, jak Jeho matka pronesla něco tak nápadného... tak nápadného, že na to nikdy nezapomněl. „Všechny ženský, co jsem hrála, věděly, jak šukat, žádná z nich ale nevěděla, jak prdět,“ řekla Philovi.

V tom filmu hrál i Will Hutchins, který se objevoval i v dalším programu Warner Brothers (ten se jmenoval *Cukrouš*). *Poslední vlak do Hangtownu* byl Jackův nejoblíbenější film především proto, že tam hrál Hutchins. Když sledoval, jak se k němu temnou chodbou blíží řada brnění, jeho znavený, zamlžený a ztrhaný mozek si vzpomněl na hlavního hrdinu, Andyho Ellise.

Andy Ellis byl zbabělý mladší bratr, který na posledním filmovém pásu zešlíl. Poté, co se celý film ukrýval a krčil v koutě, stanul proti Dugganovým zlým nohsledům, jejichž vůdce (kterého hrál zlý, zarostlý a šilhavý Jack Elám, který hrál Hlavní nohsledy ve spoustě eposů od Warner Bros, divadelních i televizních) mu zastřelil zbaběle zezadu bratra Rafá.

Hutchins procházel širokou, prašnou ulicí, nešikovnými prsty si připínal bratrův opasek s pistolí a křičel: „Tak pojd’! Tak pojd’, jsem na tebe připraven! Udělal jsi chybu! Měl jsi zabít oba Ellisovy bratry!“

Will Hutchins nepatřil mezi nejlepší herce, v tu chvíli ale dosáhl (alespoň v Jackových očích) naprosté důvěryhodnosti a dokonalosti. Zdálo se, že jde na smrt a ví to, přesto šel dál. Ačkoliv měl strach, kráčel ulicí bez jakéhokoliv zaváhání vstříc svému osudu. Znovu si upravoval přezky opasků, kráčel nadšeně, byl si jist tím, co chce udělat.

Brnění se blížila, kývala se ze strany na stranu jako roboti na hraní. *Určitě mají na zádech klíčky,* pomyslel si Jack.

Obrátil se k nim obličejem, zažloutlé trsátko svíral mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky, jako by chtěl začít vybrnkávat nějakou melodii.

Zdalo se, že zaváhali, vycítili jeho nebojácnost. Zdalo se, že náhle zaváhal celý hotel, zpozoroval nebezpečí, jež bylo daleko hlubší, než si z počátku myslel. Prkna podlah zasténala, v dálce zabouchala postupně řada dveří, na střeše se na chvíli přestaly otáčet mosazné ornamenty.

Pak se brnění znovu pohnula. Utvořily jedinou pohyblivou stěnu pancířů, drátěných košil, chráničů holení, přileb a blýskavých plátů. Jeden z nich svíral v ruce dřevěnou rukojeť, na které visela koule s ostny; druhý měl *martel de fér*; další svíral meč se dvěma špicemi.

Jack k nim náhle vyrazil. Oči se mu rozzářily. Kytarové trsátko držel v ruce před sebou. Obličej mu naplnil Jasonův oheň.

Sklouzl

na chvíli do Teritorií a stal se Jasonem;

tady žraloci zub téměř hořel. Když se přiblížil ke třem rytířům, jeden si sundal helmu a odhalil další ze starých, bledých obličejů. Tenhle měl tlusté čelisti, na krku mu visely záhyby, které připomínaly rozteklý vosk. Švihl po něm helmou. Jason se jí lehce vyhnul a sklouzl zpět

do Jackova já. Helma se odrazila od obložené zdi za ním. Před ním stálo bezhlavé brnění.

Myslíš, že mi to nažene strach? pomyslel si pohrdavě. *Takový trik už jsem viděl předtím. Ten mi strach nenažene. Ty mi strach nenaženeš. Dostanu se k Talismanu, toť vše.*

Tentokrát necítil jen, jak hotel naslouchá, tentokrát se zdálo, že se od něho odtáhl jako tkáň trávicího ústrojí od otráveného kousku masa. Nahoře se v pěti místnostech, kde zemřelo pět rytířů strážných, rozlétlo s ohlušivou ránou pět oken. Jack se vrhl na brnění před sebou.

Talisman odněkud shora zpíval, pěl jasným, příjemným a triumfálním hlasem:

JASONE! KE MNĚ!

„Tak dělejte!“ vykřikl Jack na brnění a začal se smát. Nedokázal si pomoci. Smích mu nikdy nepřišel tak silný, tak mocný, tak skvělý. Proudil jako voda ze studny, voda z hluboké řeky. „Tak pojdte, jsem na vás připravený! Nevím, od jakého zkurveného kulatého stolu chlapi přicházíte, měli jste tam ale zůstat! Udělali jste chybu!“

Smál se víc než kdy předtím, uvnitř byl pevně rozhodnutý jako Wotan na Valkýrské skále. Skočil na bezhlavou, kymácející se postavu uprostřed.

„Měli jste zabít oba Ellisovy bratry!“ zařval a Speedyho kytarové trsátko proniklo do zóny mrazivého vzduchu, kde měl mít rytíř hlavu. Brnění se rozpadlo na kusy.

Lily Cavanaughová Sawyerová náhle ve své ložnici v Alhambře vzhledla od knihy, kterou četla. Zdálo se jí, že někoho zaslechla - ne, ne jen někoho, Jacka - jak volá z prázdné chodby, možná z haly. Naslouchala, oči rozšířené, rty našpužené, v srdci naději... nic se ale neozývalo. Jacky byl pořád pryč, rakovina ji stále kousek po kousku požírala. Do chvíle, kdy si bude moci vzít další veliký hnědý prášek, který trochu zmírní bolesti, zbývala ještě hodina a půl.

Stále častěji a častěji se zabývala myšlenkou vzít si všechny ty velké hnědé prášky najednou. Dohromady by dokázaly víc, než jen trochu zmírnit bolest. Vše by jednou provždy ukončily. *Říkají, nedokážeme rakovinu léčit, ale takovým kecům nevěřte, paní R - , zkuste sníst dva tucty těchto prášků. Co říkáte? Dáte si?*

Neudělala to jen kvůli Jackovi. Tak moc si ho přála znovu spatřit, že si teď vysnila jeho hlas... on ale nezavolal jen její jméno, on citoval z jednoho starého filmu, v němž hrála.

„Jseš stará bláznivá ženská, Lily,“ zakvákala a roztřesenými hubenými prsty si zapálila další Tarrytoonku. Dvakrát zašlukovala a típla ji. Víc než dva šluky teď u ní vyvolávaly záchvaty kašle, jaký ji rval na kusy. „Stará bláznivá ženská.“ Znovu uchopila knihu, nedokázala ale číst, protože jí po tvářích stékaly slzy. Břicho ji bolelo, bolelo, ach jak bolelo. Chtěla si vzít všechny hnědé prášky, ale nejdřív chtěla ještě spatřit svého drahého syna, jeho čisté, krásné čelo a zářivé oči.

Vrať se domů, Jacky, pomyslela si, prosím, vrať se brzy domů, nebo příště až s tebou budu mluvit, bude to při vyvolávání duchů. Prosím, Jacku, vrať se domů.

Zavřela oči a pokusila se usnout.

Rytíř, který svíral ostnatou kouli, se kýval o něco déle, odhalil prázdnou hrud' a pak také explodoval. Ten zbývající pozvedl válečné kladivo... a pak se jednoduše rozpadl na kusy. Jack stál chvíli uprostřed trosek a stále se smál. Pak přestal a pohlédl na Speedyho trsátko.

Teď mělo tmavě žlutou barvu starého předmětu, povrch se proměnil v pavučinu prasklin.

Nevadí, Putující Jacku. Dostal ses dál. Myslím, že tam někde bude ještě jedna taková Maxwelllova plechovka. Jestli ano, postav se jí, ano?

„Jestli budu muset, tak to udělám,“ odpověděl Jack nahlas.

Odkopl chrániče, helmu i hrudní štít. Kráčel středem chodby a pod teniskami mu čvachtal vlhký koberec. Dorazil k hale a krátce se rozhlédl.

JACKU! POJĎ KE MNĚ! JASONE! POJĎ KE MNĚ! zpíval Talisman.

Jack se vydal do schodů. Uprostřed cesty pohlédl na odpočívadlo a spatřil posledního z rytířů. Stál tam a pozoroval ho. Byl obrovský, víc než tři metry vysoký. Brnění i chochol měl černé, hledím přilbice žhnuly rudé a zlé oči.

V okované pěsti svíral obrovský palcát.

Jack zůstal na chvíli na schodišti ohromeně stát. Pak začal stoupat dál.

Schovali si to nejlepší nakonec, pomyslel si. Jak bez zaváhání stoupal k černému rytíři
vklouzl

znovu

do Jasona. Rytíř měl stále černé brnění, vypadalo ale trochu jinak. Zdvižené hledí odhalovalo obličej, který téměř vymazaly staré, zaschlé boláky. Jason je poznal. Ten chlapík se dostal trochu moc blízko k jedné z ohnivých koulí ve Spálených zemích.

Na schodišti ho mýjely další postavy - postavy, které nedokázal dobře rozeznat. Prsty mu klouzaly po širokém zábradlí, jež nebylo z mahagonu ze Západní Indie, ale z železného dřeva Teritorií. Postavy ve vyšíváných kabátcích, postavy v hedvábných blůžkách, ženy v nádherných róbách se zářivě bílými kápěmi staženými dozadu, aby nepoškodily jejich překrásně načesané vlasy. Ti lidé byli nádherní, ale odsouzení k záhubě. Tak možná duchové živým vždycky připadají. Proč by jinak představa duchů vyvolávala takovou hrůzu?

JASONE! KE MNĚ! zpíval Talisman a na chvíli se zdálo, jako by zmizela všechna rozdělená realita. Neskočil, ale padal světy jako člověk, který padá prohnílymi podlahami starobylé, dřevěné věže. Jeden za druhým, necítil strach. Napadlo ho, že se možná už nikdy nedokáže vrátit, že bude jen padat řetězem realit navždy, ztratit se v ohromném lese. Ihned tu myšlenku zapudil. To vše prožíval Jason

(a Jack)

v jediném momentu. Uběhla kratší doba, než dokázal zvednout nohu z jednoho schodu na druhý. Vrátí se. Je jedinečný. Nevěřil, že by se takový člověk mohl ztratit. On má mezi všemi těmi světy své místo. *Ale neexistuju ve všech zároveň, pomyslel si Jason.*

(Jack)

To je důležité, v tom je ten rozdíl; prolétám každým z nich možná tak rychle, že mé nikdo nevidí. Když vzduch zaplní prázdné místo, které jsem na milisekundu zabíral, ozve se za mnou zvuk tlesknutí nebo nějaké slyšitelné zahučení.

V mnoha světech byl černý hotel jen černou zříceninou. Pomyslel si, že v takových světech už obrovské zlo, které teď viselo ve vzduchu mezi Kalifornií a Teritorií, zvítězilo. V jednom z nich burácelo a útočilo na pobřeží mrtvé, odporně zelené moře, obloha vypadala stejně odpudivě. V dalším spatřil létající stvoření velké jako vagón Conestoga, jak sbalilo křídla a vrhlo se k zemi jako jestřáb. Uchopilo zvíře podobné ovci a znovu se vyhouplo na oblohu. V zobáku svíralo ovčí zakrvácený zadek.

Skok... skok... skok. Světy mu před očima mýjely jako karty v rukou hazardního hráče.

Znovu se před ním objevil hotel. Prolétl před ním tucet různých verzí černého rytíře, všichni měli ale stejné úmysly. Rozdílly byly nedůležité jako karoserie soutěžících automobilů. Spatřil černý stan, ve kterém se vznášel hustý, suchý pach tlejícího plátna. Na mnoha místech byl potrhaný, dovnitř pronikaly prachem sluneční paprsky. V tomto světě stál Jack/Jason na provazovém žebříku, černý rytíř ho pozoroval z dřevěného košíku, který připomínal lodní hlásku. Jak stoupal, skočil znovu... a znovu... a znovu.

Spatřil hořící oceán, hotel velmi podobný hotelu v Point Venuti, který byl částečně potopený v moři. Chvilí se mu zdálo, že je v kabině výtahu, rytíř stál nad ním a pozoroval ho poklopem. Pak se ocitl na rampě, jejíž vrchol střežil obrovský had s dlouhým, svalnatým tělem pokrytým pancířem blýskavých a černých šupin.

Kdy už se dostanu na konec? Kdy se zastaví pád podlahami a já dopadnu do černoty ?

JACKU! JASONE! volal Talisman, volal přes všechny světy. KE MNĚ!

Jack ho poslechl. Jako by se vracel domů.

Jak viděl, měl pravdu. Vrátí se na jediné schodiště. Realita se stala znovu skutečností. Odpočívadlo blokoval černý rytíř, jeho černý rytíř, černý rytíř Jacka Sawyera. Zvedl palcát.

Jack měl strach, ale stoupal dál. Speedyho trsátko držel před sebou.

„Nebudu se s tebou otravovat,“ vykřikl. „Raději mi jdi z ce -“

Černá postava švihla palcátem. Dopadl s neobyčejnou silou, Jack se mu ale vyhnul. Palcát udeřil do schodiště, kde předtím stál a rozsekal celý schod na černou masu.

Postava palcát uvolnila. Jack vyskočil o další dva schody, Speedyho trsátka mezi palcem a ukazováčkem... a to se náhle rozpadlo. Sněslo se k zemi jako sprška zežloutlých, slonovinových úlomků. Většina klesla na špičky Jackových tenisek. Tupě na ně zíral.

Zvuk mrtvého smíchu.

Rytíř oběma okovanými rukama zdvihl palcát, na němž ještě držely dřevěné třísky a kousky starého, zvlhlého koberce. Štěrbinou v přilbici žhnul

horký pohled. Zdálo se, že vysává z Jackova zvednutého obličej krev.

Znovu se ozval skřípavý zvuk smíchu. Jack věděl, že ho neslyší vlastníma ušima, neboť brnění bylo prázdné. Byla to pouze ocelová kazajka pro mrtvého ducha. Slyšel ho jen ve svém mozku. *Ztratil ses, chlapče - vážně usmyslel, že ti taková malinká věc pomůže, abys okolo mě pronikl?*

Palcát znovu zasvištěl, tentokrát směřoval příčně. Jack odtrhl od rudých očí zrak právě včas, aby se skrčil. Ucítil, jak mu zbraň pohladila vlasy, pak ulomila čtyři stopy dlouhý kus hrazení a poslala ho do propasti.

Zavrzal kov a rytíř se předklonil. Helma se mu posunula v odporne a sarkastické parodii na úzkostlivou péči. Pak znovu palcát vytáhl, zvedl ho a připravil se k další mohutné ráně.

Jacku, nepotřeboval si kouzelnou štávu, abys skočil. A tak nepotřebuješ \ý kouzelný trsátka, abys natrh prdel tady tej plechovce vod kafe!

Palcát se hnul znovu vzduchem - *fíííííííí!* Jack se zaklonil a zadržel dech. Pletivo svalů v ramenou vykřiklo, rány, které zanechaly rukavice s bodáky, se sevřely.

Palcát minul jeho hrudo necelý palec, prolétl kolem a zabořil se do řady tlustých, mahagonových vzpěr, jako by šlo o párátka. Jack vrávorál v prázdnotě, cítil se jako Buster Keaton. Chytil se rozeklaných zbytků zábradlí na levé straně, podařilo se mu ale jen si zarazit třísky pod dva nehty. Bolest byla tak nesnesitelná, až si na chvíli myslel, že mu explodují oční bulvy. Pak se pevně chytil pravou rukou a podařilo se mu narovnat. Pomalu odstoupil od propasti.

Všechno kouzlo je v TOBĚ, Jacku! Copak to teď nevíš?

Chvilí jen stál a těžce dýchal. Pak se znovu vydal do schodů a pozoroval prázdný, železný obličej nad sebou.

„Raději odstupte, sire Gawayne.“

Rytíř znovu naklonil obrovskou přilbu v podivuhodně delikátním gestu - *Prosím, můj chlapče... mluvíš snad opravdu ke mně?* Pak znovu udeřil.

Jack byl snad slepý strachy, když si dosud nevěšiml, jak rytíř pomalu své útoky připravuje, jak zřetelně ohlašuje trasu každé mohutné rány. Možná má zarezlé klouby, pomyslel si. V každém případě pro něho bylo teď, když měl opět jasnou hlavu, jednoduché se další ráně vyhnout.

Postavil se na špičky, natáhl se a uchopil oběma rukama černou přilbici. Kov byl odporne teple jako tvrdá kůže, jež trpí horečkou.

„Zmiz z povrchu tohoto světa,“ pronesl tichým a klidným, téměř konverzačním tónem. „V jejím jménu ti to nařizuji.“ Rudé světlo uvnitř helmy zhaslo jako žárovka ve vydlabané dýni. Náhle se veškerá váha přilby (nejméně patnáct liber) přesunula do Jackových rukou. Už ji nic nedrželo, brnění pod přilbou se zhroutilo.

„Měl jsi zabít oba Ellisovy bratry,“ dodal Jack a odhodil prázdnou helmu na druhou stranu. Dopadla dole na zem s hlasitým *buch* a odkutálela se jako dětská hračka. Zdálo se, jako by se hotel přikrčil.

Jack se obrátil do široké chodby a konečně spatřil světlo - čisté jasné světlo, jaké zářilo v den, kdy pozoroval létající muže na obloze. Na konci chodby stály další dvojité, zavřené dveře. Horem, dolem a vertikální mezerou v místech, kde se křídla spojovala, však proudil dostatek světla, aby pochopil, jak musí být záře uvnitř pronikavá.

Strašně si přál světlo spatřit, spatřit jeho zdroj. Musel k němu urazit dlouhou cestu, projít nepříjemnou temnotou.

Dveře byly těžké a zdobily je vyřezávané ornamenty. Nad nimi se spojovaly mírně oloupané, zlaté lístečky v lehkou rozlušitelný nápis *TERITORIÁLNÍ TANEČNÍ SÁL*.

„Hej, mami,“ zašeptal Jack Sawyer tichým a užaslým hlasem. Blížil se k záři, srdce mu naplnilo štěstí, pocit duhy, duhy, duhy. „Hej, mami, myslím, že jsem tady. Vážně myslím, že jsem tady.“

Naplněn bázní jemně uchopil každou rukou jednu kliku a zatlačil. Otevřel dveře a zdvižený, užaslý obličej mu zalilo čisté, bílé světlo.

Sunlight Gardener se náhodou díval přes pláž přesně ve chvíli, kdy Jack zneškodnil posledního z pěti Rytířů strážných. Zaslechl tlumený Výbuch, jako by v hotelu explodovala slabá nálož dynamitu. Ve stejný okamžik se rozzářilo ve všech oknech prvního poschodí Agincourtu oslnivé světlo a všechny mosazné symboly - měsíce, hvězdy, planety a podivně pokroucené šípy - se současně zastavily.

Gardener byl vystrojený jako člen protiteroristického oddílu policie v Los Angeles. Přes bílou košili měl tlustou, černou neprůstřelnou vestu a na rameni mu visela na plátěném popruhu vysílačka. Jak kráčel, tlustá a krátká anténa poskakovala sem tam. Na druhém rameni mu visela Weatherbee .360, lovecká puška, která velikostí připomínala protiletčkovou zbraň. I Robert Ruark by slintal závistí. Gardener si ji koupil před šesti lety, když se musel zbavit pod tlakem okolností staré lovecké brokovnice. V kufru černého Cadillacu měl vedle těla mrtvého syna uložený i obal z pravé zebří kůže. „Morgane!“

Morgan se neobrátil. Stál vlevo za ním u skupiny křivých skalisek, která čněla z písku jako černé tesáky. Dvacet stop za skalou a pouhých pět stop nad čarou přílivu ležel Speedy Parker alias Parkus. Kdysi nařídil, aby Morgana z Orrisu označovali. Morgan měl na vnitřních stranách tlustých, bílých stehen dlouhé modré jizvy, teritoriální označení zrádců. Znamení mu udělali na stehnech a ne na tvářích jen díky přímlově královny Laury. Stehna téměř stále ukrýval pod kalhotami. Oba Morganové však královnu za její přímlovu nemilovali o nic víc... jejich nenávisť k Parkusovi, který vyčenichal první spiknutí, ale neustále rostla.

Teď ležel Parkus/Parker obličejem dolů na pláži, lebku mu pokrývaly mokvajících boláky, z uší mu vytékala bez přestání krev.

Morgan si přál, aby Parker ještě žil, aby ještě trpěl. Zádá se mu ale naposledy pozvedla, když sem ke skalám s Gardenerem dorazili, a to bylo před nějakými pěti minutami.

Když se Gardener ozval, Morgan se neobrátil, neboť si fascinovaně starého nepřítele, který konečně padl, prohlížel. Kdokoliv tvrdil, že pomsta není sladká, se mýlil.

„Morgane!“ zopakoval Gardener.

Tentokrát se Sloat zamračene otočil. „No? Co je?“

„Podívejte! Střecha hotelu!“

Morgan si všiml, že se všechny korouhvičky a střešní ozdoby - mosazné ornamenty, jež se jindy otáčely stejnou rychlostí, ať bylo naprosté bezvětří, nebo skučel uragán - přestaly hýbat. Ve stejný okamžik se jim na chvíli otřásla zem pod nohama a znovu se uklidnila, jako by nějaké ohromné podzemní zvíře pokrčilo rameny v zimním spánku. Nebýt rozšířených, krví podlitých Gardenerových očí, Morgan by skoro uvěřil, že se mu to jen zdálo. *Vsadím se, že lituješ, že opustil Indiánu, Garde,* pomyslel si Morgan. *V Indiáne žádná zemětřesení nejsou, co?*

Ve všech oknech Agincourtu se opět tiše zablesklo.

„Co to znamená, Morgane?“ zeptal se Gardener ochraptěle. Morgan si všiml, že se jeho šílený vztek nad ztrátou syna poprvé proměnil v opravdový strach. To byla škoda. Bude - li to nutné, dokáže ho ale k dřívějšímu šílenství znovu vybičovat. Morgan jen nechtěl ztrácet energii na něco, co přímo neřeší problém očisty světa, očisty všech světů a zbavení se Jacka Sawyera, který začal jako malý otrava a přerostl v největší problém Sloatova života.'

Zavřískala Gardenerova vysílačka.

„Vedoucí čtvrtého rudého oddílu Sunlightovi! Přijem, Sunlighte!“ „Tady Sunlight, vedoucí čtvrtého rudého oddílu,“ vyštěkl Gardener. „Co se děje?“

Během chvíle obdržel Gardener čtyři zmatené a vzrušené zprávy s úplně stejným sdělením. Všichni informátoři viděli nebo sami cítili záblesky světla, zastavené korouhvičky, něco podobného otřesu půdy nebo počátku zemětřesení. Gardener přesto všechna čtyři hlášení vyslechl, pokládal ostré otázky a vykřikoval „konec!“ při ukončení přenosu. Občas mluvčího přerušil slovy „ještě jednou“ nebo „Rogere“. Sloata napadlo, že se chová jako herec v katastrofickém filmu.

Jestli se tím ale uklidňoval, Sloatovi to nevadilo. Nemusel alespoň odpovídat na Gardenerovu otázku... a když o tom teď tak přemýšlel, věděl, že Gardener ani odpověď slyšet nechce. Proto poslouchal všechny ty bláboly v rádiu.

Strážníci byli mrtví nebo vyřazení z boje. Proto se zastavily korouhvičky. To oznamovaly záblesky světla. Jack Talisman nemá... alespoň ne prozatím. Jestli ho získá, věci v Point Venuti se opravdu

zatřesou, zarachotí a poskočí. Teď Sloat věřil, že ho Jack získá... že byl vždy předurčen, aby ho získal. Žádnou hrůzu mu to ale nenahánělo.

Zdvihl ruku a dotkl se klíčku na krku.

Gardener skončil se svými *konci* a *Rogery*, přehodil si vysílačku znovu přes rameno a vyvalenýma, vyděšenýma očima pohlédl na Morgana. Než řekl jediné slovo, Morgan ho jemně uchopil za ramena. Jestli kromě vlastního, ubohého, mrtvého syna někoho miloval, miloval - svým vlastním pokrouceným způsobem - tohoto muže. Ušli spolu dlouhou cestu, Morgan z Orrisu a Osmond, Morgan Sloat a Robert „Simlight“ Gardener.

Gardener zastřelil v Utahu Phila Sawyera téměř stejnou puškou, jaká mu teď visela přes rameno.

„Poslouchej, Garde,“ řekl tiše. „My zvítězíme.“

„Jste si tím jistý?“ zašeptal Gardener. „Myslím, že zabil strážné, Morgane. Vím, že to zní šíleně, ale vážně se domnívám -“ zarazil se, ústa se mu chvěla, na rtech se blýskaly sliny.

„My zvítězíme,“ zopakoval Morgan stejným, tichým hlasem a myslel to vážně. Cítil v sobě jasné předurčení. Na tento okamžik čekal po mnoho let -

Jeho rozhodnutí bylo správné a zůstalo správné i teď. Jack vyjde s Talismanem v náručí. Ta věc má neomezenou sílu... je ale křehká.

Pohlédl na pušku Weatherbee, jaká dokáže srazit útočícího nosorožce, pak se dotkl klíčku, který dokáže vrhat blesky.

„Jsme výborně vybavení, abychom si s ním poradili, až vyleze ven,“ řekl

Morgan a dodal: „V obou světech. Alespoň dokud budeš mít odvalu, Garde. Pokud se mě budeš držet.“

Roztřesené rty se trochu zklidnily. „Morgane, samozřejmě, že budu -“

„Vzpomeň si, kdo zabil tvého syna,“ řekl Morgan tiše.

Ve stejný okamžik, kdy Jack Sawyer vrazil rozpálenou minci do čela teritoriální obludy, Reuel Gardener, který trpěl od šesti let relativně neškodnými epileptickými záchvaty (ve stejném věku se začaly u Osmondova syna projevovat příznaky Nemoci Spálených zemí), zřejmě prožil těžký záchvat na zadním sedadle Vlkem řízeného Cadillacu na silnici 1 - 70 z Illinois do Kalifornie.

Zfialověl, začal dusit se a zemřel v Gardenerově náručí.

Sunlightovy oči začaly lézt z důlků.

„Vzpomeň si,“ zopakoval Morgan šeptem.

„Špatný,“ zasyčel Gardener. „Všichni kluci. Axiomatické. Ten kluk zvlášť.“

„Správně!“ souhlasil Morgan. „Drž se té myšlenky! Můžeme ho zastavit, chci si být ale sakra jistý, že vyleze z hotelu po suché zemi.“

Odvedl ho dolů ke skále, kde pozoroval Parkerovy mouchy. Morgan sledoval, jak se na mrtvého negra slétají mouchy - tlusté, bílé mouchy. Vypadal hezky, jako by ho natřeli. Kdyby mouchám vycházel reklamní časopis, Morgan by si rád předplatil místo, a rozhlásil, kde Parker leží. Pojdte, pojdte všechny. Snesly by svá vajíčka do záhybů rozkládajícího se masa a muž, který zjizvil stehna jeho dvojníka, by se stal živnou půdou pro červy. To byla skvělá představa.

Ukázal k doku.

„Tam dole je člun,“ vysvětloval. „Vypadá jako kůň, bůhví proč. Vím, je ve stínu. Ty jsi ale sakra dobrý střelec. Jestli ho zaměříš, Garde, nasyp do něj kulky. Potop tu zasranou věc.“

Gardener si sundal pušku s ramene a zíral do dalekohledu. Hlaveň obrovské zbraně dlouho putovala sem a tam.

„Vidím ho,“ zašeptal radostně a zmáčkl spoušť. Nad vodou se rozezněla ozvěna a utichla až po dlouhé chvíli. Hlaveň se zdvihla, pak se znovu sklonila. Gardener znovu vypálil. A znovu.

„Dostal jsem ho,“ prohlásil Gardener a sklonil pušku. Vrátila se mu kuráž, vrátila se mu nálada. Usmíval se, jako když se vrátil z výletu v Utahu. „Teď je na vodě už jenom prázdný obal. Chcete se podívat dalekohledem?“ Podal Sloatovi pušku.

„Ne,“ odpověděl Morgan. „Když říkáš, že ho dostal, tak jsi ho dostal. Teď musí vylézt po zemi a my víme, kde se objeví. Myslím, že má to, co nám tolik let stálo v cestě.“

Gardener na něho pohlédl se zářív v očích.

„Asi se přesuneme tamhle.“ Ukázal na starou dřevěnou lávku. Stála hned za ohradou, kde strávil mnoho hodin, sledoval hotel a uvažoval, co se asi nachází v tanečním sálu.

„Dobr -“

V tu chvíli začala půda pod jejich nohama sténat a zvedat se. Podzemní bytost se probudila, chvěla se a řvala.

Ve stejný okamžik zaplnilo všechna okna Agincourtu oslivě bílé světlo, světlo tisíců sluncí. Okna okamžitě praskla, vylétla diamantová sprcha skla.

„VZPOMEN SI NA SVÉHO SYNA A POJĎ ZA MNOU!“ zaburácel Sloat. Pocit předurčení byl teď jasný, jasný a nepopíratelný. *Přeci jen je předurčen k vítězství.*

Oba se rozběhli po zvedající se pláži k lávce.

Jack kráčel naplněn úžasem po tvrdých prknech tanečního sálu. Díval se ke stropu, oči se mu leskly. Obličej mu omývala jasně bílá záře všech barev - barev úsvitu, barev západu slunce, barev duhy. Ve vzduchu nad ním visel Talisman a pomalu se otáčel.

Křišťálová koule měla možná metr po obvodu, koróna její záře byla tak pronikavá, že se nedalo s přesností určit, jak je veliká. Zdálo se, že její povrch brázdí půvabné linky, linky zemské šířky a délky... *a proč ne?* pomyslel si Jack stále hluboce unesen bázní a úžasem. *Je to svět - VŠECHNY světy - v mikrokosmu. A co víc - je to osa všech existujících světů.*

Talisman zpíval, otáčel se, zářil;

Stál pod ním, koupal se v jeho teple a pocitu dobré síly. Stál jako ve snu a cítil, jak do něho síla proudí jako vlahý jarní déšť, který probouzí ukrytou energii miliard malých semínek. Cítil, jak mu vědomím prolétá jako raketa pocit naprostého štěstí. Jack Sawyer zvedl obě ruce a zasmál se té radosti, tomu stoupání.

„Pojď tedy ke mně!“ vykřikl

a vklouzl

(skrz? přes?)

do Jasona.

„Pojď tedy ke mně!“ zakřičel znovu tím příjemně plynoucím a mírně kluzkým jazykem Teritorií. Křičel, smál se, slzy mu stékaly po tvářích. Tehdy pochopil, že putování začalo u toho druhého chlapce a musí teď u něho i skončit. Vzdal se a

vklouzl zpět do

Jacka Sawyera.

Nad ním se ve vzduchu chvěl Talisman, pomalu se otáčel a vydával světlo, teplo a pocit naprosté dobroty, pocit bílé barvy. „Pojď ke mně!“ Talisman začal klesat.

Po mnoha týdnech strádání, temnoty a zoufalství, po nalezených a znovu ztracených přátelích, po dnech těžké práce a nocích strávených ve vlhkých stozích slámy, po setkání s demony temných míst (nejeden žil v hlubinách jeho duše) - po všech těchto věcech teď Talisman přicházel k Jacku Sawyerovi:

Sledoval ho, jak klesá. Nepocítoval touhu uprchnout, silně, ale vnímal, jak jsou všechny světy v sázce, všechny světy na vážkách. Bylo Jasonovo já skutečné? Syna královny Laury zabili. Byl duchem, na jehož jméno lidé v Teritoriích přísahali. Jack přesto věděl, že existuje. Jeho pouť za Talismanem, pouť, kterou měl ujít Jason, Jasona na krátkou chvíli znovu oživila. Jack má skutečně dvojníka, alespoň do určité míry. Pokud je Jason duchem jako byli rytíři, možná zmizí ve chvíli, kdy se zářící, otáčející koule dotkne vztažených prstů. Jack ho znovu zabije.

Nedělej si starosti, Jacku, zašeptal nějaký hlas. Byl teplý a čistý.

Koule klesala. Svět, všechny světy - sláva a teplo, dobrota, návrat čistoty. A jak tomu s čistotou vždycky bývá, koule byla strašlivě křehká.

Jak klesala, okolo hlavy mu vířily světy. Tentokrát se nepropadal vrstvami reality, viděl celý vesmír realit, jedna překrývala druhou, spojovaly se jako cípy

(reality)

drátěné košile.

Vztahuješ ruce, abys uchopil vesmír všech světů, kosmos dobra, Jacku— ten hlas patřil jeho otcí. Neupusť ho, synu. U Jasona, neupusť ho.

Světy ve světech, některé překrásné, některé peklu podobné. Všechny na chvíli zazářily v teplém a bílém světle hvězdy, křišťálové koule pokryté jemnými linkami. Pomalu klesala k rozřeseným, nataženým prstům Jacka Sawyera.

„Pojď ke mně!“ vykřikl na ni a ona mu zpívala. „Pojď hned ke mně!“ Vznášela se tři stopy od jeho rukou, spalovala je jemným, léčivým ohněm. Teď dvě, teď jednu. Na chvíli zaváhala, pomalu se

otáčela a její osa se naklonila. Jack na jejím povrchu rozeznal jasné obrysy kontinentů, oceánů a ledových čepic. Znovu zaváhala... pak pomalu vklouzla do chlapcových vztažených rukou.

Čtyřicátá třetí kapitola

ZPRÁVY ZE VŠECH STRAN

Lily Cavanaughová si vysnila někde pod sebou Jackův hlas a upadla do přerušovaného spánku. Teď opět seděla vzpřímeně na posteli. Voskově žluté tváře jí po mnoha týdnech zalila jasná barva. V očích jí hořela divoká naděje.

„Jasone?“ zašeptala a zamračila se. Nebylo to jméno jejího syna, ale ve snu, ze kterého se právě probudila, měla syna, který se tak jmenoval, a sama byla někým jiným. To prášky, samozřejmě. Prášky poznamenaly její sny na rozloučenou.

„Jacku?“ zkusila to znovu. „Jacku, kde jsi?“

Žádná odpověď... přesto ho ale cítila. S jistotou věděla, že je naživu. Poprvé po dlouhé době - možná po šesti měsících - se cítila doopravdy dobře.

„Jacky,“ zašeptala a uchopila krabičku s cigaretami. Chvíli ji pozorovala a pak ji odhodila přes celou místnost do krbu. Přistála na hromádce zbytečností, které chtěla později toho dne spálit. „Myslím, že jsem podruhé a naposledy v životě přestala kouřit, Jacky,“ řekla. „Měj se, chlapče. Tvá maminka tě miluje.“

V tu chvíli zjistila, že se bez příčiny stupidně usmívá.

Donny Keegan, který v Sunlightově domově vykonával kuchyňské práce, když Vlk utekl z izolace, tu strašlivou noc přežil. George Irwinson, kamarád, který s ním službu sdílel, takové štěstí neměl. Donny byl teď v mnohem příjemnějším útulku pro sirotky v Muncie v Indiáne. Na rozdíl od ostatních chlapců v Sunlightově domově byl Donny skutečný sirotek. Gardener jich pár potřeboval, aby uspokojil státní orgány.

Donny teď omámeně vytíral temnou chodbu. Náhle vzhlédl, tmavé oči se mu rozšířily. Mračna, která práškovala lehkým sněhem listopadová vyčerpaná pole, náhle odplula k severu a uvolnila cestu osamocenému, širokému paprsku slunečního světla, jehož ojedinělá krása byla neuvěřitelná a opojná.

„Máš pravdu. OPRAVDU ho mám rád!“ vykřikl Donny triumfálně. Křičel na Ferda Janklowa, přestože měl v mozku tolik hraček, že by zabraly mnoho hlav, a už to jméno zapomněl. „Je krásný a já ho OPRAVDU mám rád!“

Vyrazil ze sebe hloupý smích, jenž v tu chvíli zněl téměř nádherně. Několik chlapců se nahrnulo do dveří a užasle na Donnynho zíralo. Obličej mu ozařoval ten čistý, pomíjivý paprsek slunečního světla a jeden z chlapců bude té noci šeptat blízkému příteli, že mu Donny Keegan připomněl Ježíše Krista.

Chvíle pominula, to zvláštní čisté místo na obloze zakryly mraky, večer sněh zhoustl a vypukla první zimní bouře. Donny věděl, na jediný krátký okamžik věděl, co doopravdy znamená pocit lásky a triumfu. Ten rychle pominul, zmizel jako sny po probuzení... Donny ale nikdy nezapomněl na pocit závatné krásy, který mu už nebyl jen slibován a odepírán, nikdy nezapomněl na pocit čistoty, nádherně opojné lásky, na pocit extáze.

Soudce Fairchild, který poslal Jacka s Vlkem do Sunlightova domova, už nebyl soudcem a jakmile skončí poslední odvolání, poputuje do vězení. Zdálo se, že už není pochyb o tom, že skončí ve vězení a prožije tam těžké časy, možná se už nevrátí. Byl starý a neoplýval přílišným zdravím. Kdyby tak nenašli ta zatracená těla...

Zůstával veselý, jak jen to za takových okolností šlo. Teď ale seděl ve své studovně, čistil si dlouhým ostřím kapesního nože nehty a dopadla na něho ohromná, šedá vlna depresí. Náhle pozvedl nůž od tlustých prstů, chvíli ho zamyšleně pozoroval a zasunul špičku ostří do pravé nozdry. Chvíli Ji tam držel, pak zašeptal: „A kurva, proč ne?“ Škubl pěstí a odeslal šestipalcové ostří na krátký smrtící výlet. Nůž nejdříve pronikl dutinami, pak se zaryl do mozku.

Smokey Updike seděl v boxu Oatleyské hospody, kontroloval účty a sčítal na kalkulačce Texas Instruments přesně jako v den, kdy přišel Jack. Tentokrát ale začínal večer a Lori obsluhovala první zákazníky. Hrací automat řval: „Raci mám před sebou flášku (než přední lobotomii).“

V jednu chvíli bylo všechno normální, pak se Smokey napřímil a malá papírová čapka se mu svezla z hlavy. Sevřel bílé tričko na levé straně hrudi, kde explodovala bolest, jako by mu tam někdo zabolil stříbrné kopí. Vlk by řekl: *Bůh zatlouká své hřeby.*

Ve stejnou chvíli s třeskotem vybuchl gril. Narazil do neonu Busch a vyrval ho ze stropu. Nápis dopadl na zem a roztříštil se. Téměř bez varování naplnil zadní část baru pach plynu a Lori vykřikla. Hrací automat zrychlil: 45 otáček, 78, 150, 400! Tragikomický ženský žalozpěv se změnil v rychlé brblání šilených veverek na raketových saních. Chvíli na to odlétla od automatu vrchní deska a do okolí se rozlétlo barevné sklo.

Smokey pohlédl na kalkulačku a spatřil, jak v rudém okénku bliká jediné slovo:

TALISMAN - TALISMAN - TALISMAN - TALISMAN

Pak mu explodovaly oči.

„Lori, vypni plyn!“ zařval jeden ze zákazníků. Spadl ze stoličky a obrátil se ke Smokeymu. „Smokey, řekni jí - “ Když spatřil, jak Smokey Updikovi proudí z očních jamek krev, zakňučel hrůzou.

O moment později vylétěla do povětří celá hospoda Oatley, a než dorazily hasičské vozy z Psího města a Elmiry, hořela i většina městečka.

Žádná velká ztráta, děti, řekněte amen.

V Thayerově škole, kde jako vždy předtím panovala normalita (s jednou krátkou mezihrou, kterou všichni ze školy považovali za řadu nejasných, propojených snů), právě začaly poslední vyučovací hodiny dne. Mírné sněžení v Indiáne znamenalo v Illinois chladný déšť. Studenti seděli zamyšleně ve třídách a snili.

Náhle se rozezněly zvony v kapli. Hlavy se zvedly, oči rozšířily. Zdálo se, jako by po celé Thayerově škole náhle oživaly vybledlé sny. Ve třídě matematiky pro pokročilé seděl Etheridge, tupě pozoroval logaritmy, které hustil pan Hunkins na tabuli a rytmicky si rukou tlačil na ztopořený penis. Vzpomínal na roztomilou, malou číšnici, se kterou má později schůzku. Místo punčocháčů nosila podvazkový pás a ochotně si při šukání nechávala punčochy. Teď se Etheridge obrátil k oknům, zapomněl na vlastní erekci, zapomněl na číšnici s dlouhými nohama a hladkými nylonovými punčochami - náhle si bez jakéhokoliv důvodu vzpomněl na Sloata. Na afektovaného, malého Richarda Sloata, kterého by měl bez problémů označit za slabocha, který ale mezi slabochy jaksi nezapadal. Vzpomínal na Sloata a uvažoval, zda je v pořádku. V tu chvíli se mu zdálo, že se Sloatovi, který před čtyřmi dny opustil bez omluvy školu a nikdo o něm od té doby už neslyšel, asi moc dobře nedaří.

V kanceláři ředitele diskutoval pan Dufrey se vzteklým - a bohatým - otcem o vyloučení jeho syna, George Hatfielda, ze školy pro podvádění. V tu chvíli se mimo rozvrh rozezněly zvony. Když utichly, pan Dufrey zjistil, že klečí na všech čtyřech, šedé vlasy mu padají do očí a z úst mu visí jazyk. Hatfield starší stál u dveří (ve skutečnosti se u nich krčil), oči dokořán, ústa otevřená, vztek ustoupil úžasu a strachu. Pan Dufrey se plížil sem a tam po koberci a štěkal jako pes.

Když začalo zvonění, Albert Kousek si právě bral svačinu. Obrátil se na chvíli k oknu a zamračil se jako člověk, který se snaží vzpomenout na slovo, které má na jazyku. Pokrčil rameny a pokračoval v otvírání pytlíku chipsů. Matka mu jich právě poslala celý karton. Oči se mu rozšířily. Na chvíli se mu zdálo - jen na chvíli, ta chvíle ale byla dost dlouhá - že je pytlík plný tlustých, bílých, krouticích se červů.

Omdlel jako špalek.

Když přišel k sobě, sebral odvalu a znovu do sáčku nakoukl. Zjistil, že to byla jen halucinace. Samozřejmě! Co jiného? Přesto ale nad ním v budoucnosti právě tato halucinace měla podivnou moc. Kdykoliv otvíral pytlík chipsů, čokoládovou tyčinku, Slima Jima nebo balíček hovézího sušeného masa Big Jerk, vzpomněl si na brouky. Do jara ztratil Albert třicet pět liber, hrál za Thayerovu školu tenis a vyspal se s dívkou. Albert byl v extázi. Poprvé v životě se mu zdálo, že možná matčinu lásku přežije.

Když se rozezněly zvony, všichni se rozhlédli. Někteří se smáli, někteří se mračili, několik jich propuklo v pláč. Odněkud zavyli psi a to bylo zvláštní, neboť psi na půdu školy nesměli.

Melodie, kterou zvony vyhrávaly, nepatřila do počítačového programu. Později to dosvědčil otrávený správce. Školní vtípek toho týdne napsal do místních novin, že nějaký nadšenec naprogramoval melodii a myslel při tom na Vánoce.

Byla to píseň „Šťastné dny se vracejí“.

Přestože matka Jackova Vlka věřila, že už je na těhotenství příliš stará, nedostavilo se v době Změny asi před dvanácti měsíci krvácení. Před třemi měsíci se jí narodila trojčata - dvě sestry a jeden bratr z vrhu. Porod byl těžký, tížila ji myšlenka, že zemře jedno z jejích starších dětí. To, jak věděla, odešlo chránit stádo na Druhé místo, na Druhém místě zemře. Ona ho už nikdy neuvidí. Bylo to pro ni velmi těžké a při porodu plakala nejen bolestí.

Teď spala za úplňku s novými mláďaty, všechna prozatím bezpečně izolována od stáda. S úsměvem na tváři se převrátila, přitáhla k sobě nového bratra z vrhu a začala ho olizovat. Vlček ve spánku ovinul matčin chlupatý krk a přitiskl jí tvář na hebké ňadro. Oba se usmáli. V jejím spánku vyvstala lidská myšlenka: *Bůh své hřeby zatlouká dobře a spravedlivě.* A tak spali vedle sester z vrhu ve vzájemném objetí, zalévalo je měsíční světlo krásného světa, kde vše příjemně voní.

V městečku Goslin v Ohiu (nedaleko od Amandy a nějakých třicet mil jižně od Columbusu) odklízěl za šera muž jménem Buddy Parkins z kurníku u slepičince. Ústa a nos mu kryla maska, aby mu tam nepronikl bílý oblak jemného guána, které vířil. Vzduch páchl od čpavku, až ho z toho rozbolela hlava. Bolela ho záda, neboť byl vysoký a kurník ne. Pokud by měl říci pravdu, byla to kurva zasraná práce. Měl tři syny, a když potřeboval kurník vyčistit, zdálo se, že ani jeden z nich není k zastížení. Důležité bylo, že právě pomalu končil, a - *Ten kluk! Ježíši Kriste!*

Náhle si naprosto jasně a s láskou vzpomněl na chlapce, který si říkal Lewis Farren. Na chlapce, jenž tvrdil, že cestuje k tetě Helen Vaughanové do města Buckeye Lake; na chlapce, kterého se Buddy zeptal, zda utíká, a který se k němu otočil a odhalil upřímný, vlídný a neočekávaně překrásný obličej. Buddy si při pohledu na takovou krásu vzpomněl na duhy, jaké provázejí konce bouří, a na západy slunce, jakými končí dny těžké a upocené práce, kterou nikdo neodflákl, ale správně dokončil.

S otevřenými ústy se narovnal a udeřil se hlavou o trám, až se mu nahrnuly do očí slzy... přesto se ale šleňně usmíval. *Ach, můj Bože, ten chlapec je TAM, je TAM,* pomyslel si Buddy Parkins, a ačkoliv neměl ani představu co „tam“ znamená, zachvátil ho silný a příjemný pocit naprostého dobrodružství. Od doby, kdy ve dvanácti letech četl *Ostrov pokladů* a kdy ve čtrnácti sevřel poprvé v ruce dívčí ňadro, necítil takové nadšení, takovou radost a vzrušení. Začal se smát a odhodil lopatu. Slepice s výrazem stupidního překvapení sledovaly, jak Buddy Parkins tančí ve slepičincích, směje se pod maskou a luská prsty.

„Je tam!“ řval Buddy Parkins na slepice a smál se. „Sakra práce, je tam. Nakonec to dokázal. Je tam a získal ho!“

Později se mu zdálo (zdálo, ale nebyl si jistý), že musel ztratit z puchu slepičinců rozum. To ale nebylo všechno, sakra, nebylo. Něco zjistil, nedokázal si ale už vzpomenout, co to bylo... přišlo mu to, jako když jim na střední škole vyprávěl učitel angličtiny o britském básníkovi. Ten chlapík si vzal silnou dávku opia a začal psát báseň o vymyšleném čínském bordelu... ovšem, když droga vyprchala, nedokázal ji dokončit.

Něco takového, pomyslel si. Věděl ale nějakým nejasným způsobem, že tomu tak nebylo. Přestože si nedokázal vzpomenout, co jeho radost zapříčinilo, nikdy stejně jako Donny Keegan nezapomněl, jak ho radost bez vyzvání zachvátila. Nikdy nezapomněl na ten sladký, silný pocit velkého dobrodružství, pocit, že na chvíli spatřil překrásné bílé světlo, jehož barva se velmi podobala duze.

Bobby Darin v jedné ze starých písní říká: *„A zem vystřčila kořeny, měly košile a boty kožený. Vytáhněte je... vy táhněte je.“* Kdyby nebyla populární už dávno, mohly si ji děti ve městě Cayuga v Indiánech teď nadšeně zpívat. Sunlightův domov byl prázdný teprve týden, mezi místními dětmi ale už získal pověst domu, kde straší. Uvážíme - li, jak děsivé pozůstatky našly traktory u kamenné zdi na druhé straně Vzdáleného pole, nikdo se nemůže divit. Vývěska *NA PRODEJ* místní realitní kanceláře vypadala, jako by nestála na trávníku devět dnů, ale celý rok. Realitní kancelář už snížila jednu cenu a uvažovala o tom, zeji sníží podruhé.

Náhodou ale nemusela. Když začal z šedé oblohy nad Cayugou padat první sníh (a když se dotkl Jack Sawyer dva tisíce mil daleko Talismanu), explodovaly plynové nádrže za kuchyní. Pracovník z Indiánských plynáren a elektráren před týdnem odsál veškerý plyn do cisterny a přísahal by, že může do nádrží vlézt člověk a zapálit si cigaretu. Přesto ale explodovaly. Explodovaly ve stejný okamžik, jako vylétla na ulici okna hospody Oatley (spolu s několika štamgasty v džínových košilích a kožených botách... a vytáhly je záchranné jednotky z Elmiry).

Sunlightův domov vyhořel během chvilky do základů.

Řekněte aleluja.

Ve všech světech se něco pohnulo a přesunulo jako obrovské zvíře do jiné pozice... ale v Point Venuti skutečně zvíře v zemi žilo. Probudilo se a burácelo. Podle seismologického institutu v Caí Tech nespalo celých sedmdesát devět vteřin.

Zemětřesení začalo.

Čtyřicátá čtvrtá kapitola

ZEMĚTŘESENÍ

Chvilí trvalo, než si Jack uvědomil, že se okolo něj Agincourt rozpadá na kusy. To nebylo žádné překvapení. Jack byl ale unesen krásou a ve skutečnosti vůbec v Agincourtu nebyl. Nebyl v Point Venuti, nebyl v okrese Mendocino, nebyl v Kalifornii, nebyl v amerických Teritoriích, nebyl ani v těch druhých Teritoriích. Přesto v nich žil, žil ve stejnou chvíli v nekonečné řadě dalších světů. Jednoduše nepřebýval na jediném místě ze všech těch světů, byl úplně všude, on byl těmi světy. *Zdalo se, že je Talisman něčím víc, než jeho otec jen tušil. Nešlo o pouhou osu všech existujících světů, byly to světy samy - světy a prostory mezi nimi.*

Cítil tolik transcendentalismu, že by zešílel i svatý muž z Tibetu žijící v jeskyni. Jack Sawyer byl všude, Jack Sawyer byl vším. Na nedůležité pláni uprostřed kontinentu, který zhruba pozicí odpovídal Africe, zemřel o padesát tisíc světů dále list trávy a Jack zemřel s ním. Na jiném světě se vysoko nad planetou pářili v oblacích draci. Ohnivý dech jejich extáze se mísil s chladným vzduchem, rozpoutal déšť a pozemní záplavy. Jack byl drakem, Jack byl dračicí, Jack byl spermatem, Jack byl vajíčkem. Daleko v éteru vzdáleném milióny vesmírů se v mezihvězdném prostoru vznášela tři zrnka prachu. Jack byl tím prachem, Jack byl prostorem okolo. Okolo hlavy se mu odvíjely galaxie jako role papíru, náhodně se jich dotýkal osud a měnil je v makrokosmické klavírní nahrávky, jež obsahují vše od ragtime po pohřební žalozpěvy. Jackovy šťastné zuby se zakously do pomeranče, roztrhly ho a Jackovo nešťastné tělo vykřiklo. Byl trilionem chuchvalců prachu pod bilionem postelí. Změnil se v mladého klokana, který sní ve vaku -

u o předešlém životě, zatímco matka skáče purpurovou plání, kde se prohání a skotačí králíci velikosti jelenů. Změnil se v prasečí kýtu v Peru, ve vejce pod slepicí v Ohio v kurníku, který čistil Buddy Parkins. Změnil se v jemný prášek slepičinců, jež se usazoval v Buddyho nosu. Byl chvějícími se chloupky, jež brzy Buddyho Parkinse přinutí kýchnout, byl tím kýchnutím, byl bakteriemi kýchnutí, byl atomy bakterií, byl tachiony atomů, jež putují zpět časem k velkému třesku a počátku stvoření.

Srdce mu poskočilo a tisíc sluncí se proměnilo v novy.

Spatřil miliardy vrabců na miliardách světů, uviděl jejich pád i vzestup.

Zemřel v Geheně, v Teritoriálních rudných dolech.

Žil jako chřipkový bacil v Eřheridgově kravatě.

Putoval s větrem vzdálenými místy.

Byl...

Ach, on byl...

On byl bohem. Bohem nebo něčím velmi podobným.

Ne! zakřičel Jack v hrůze. Ne. nechci být bohem! Prosím! Prosím, nechci být bohem. CHCI JEN ZACHRÁNIT ŽIVOT MÉ MATKY!

A nekonečnost se náhle sevřela jako ruka s kartami. Zúžila se v paprsek oslepujícího, bílého světla, se kterým se vrátil zpět do Teritoriálního tanečního sálu, kde uplynuly pouhé vteřiny. Stále držel v ruce Talisman.

Venku začala zem poskakovat a křepčit jako karnevalový tanečník. Příliv, který stoupal, změnil své rozhodnutí a začal klesat. Obnažil písek opálený jako stehna holywoodské hvězdy. Na odhaleném břehu poskakovaly podivné ryby. Zdálo se, že některé z nich tvoří jen želatinový chuchvalec očí.

Útesy nad městem tvořily převážně usazeniny a každý geolog, který by se na ně jen jedenkrát podíval, by vám ihned řekl, že patří mezi usazeniny stejně jako čerstvý zbohatlík mezi horních deset tisíc. Kopce okolo Point Venuti byly ve skutečnosti jen bahnem s erekcí, jež teď praskalo a štěpilo se do tisíce bláznivých směrů. Chvilí ještě držely pohromadě, nové pukliny se otevíraly a zavíraly jako udivená ústa, pak se začaly hroutit na město. K zemi klesaly spršky prachu a mezi nimi se valily balvany veliké jako továrny na pneumatiky Toledo.

Morganovu Vlčí brigádu zdecimoval Jackův a Richardův překvapivý útok na tábor Přípravenost. Nyní se mnozí s posvátnou hrůzou, výkřiky a vytím rozutekli a jejich počet se znovu zredukoval. Někteří se katapultovali zpět do vlastního světa. Část z nich unikla, většinu ale pohltily zmatky, které probíhaly na druhé straně. Jádro podobných katastrof se šířilo do všech světů, jako by je propichovala tyč sběrače odpadků. Tři Vlci v motorkářských bundách Fresno Demons naskákali do auta (starého

Lincolna Mark IV, kde vyřvával z magnetofonu Hany James) a podařilo se jim uprchnout o jeden a půl bloku. Z oblohy přilétl obrovský kus kamene a rozmačkal auto na placku.

Ostatní jednoduše s křikem utíkali ulicemi, jejich Změna začala. Žena s řetězy v bradavkách se klidně před jednoho z nich postavila a rvla si z hlavy široké chomáče vlasů. Jeden chomáč nabídla Vlкови. Tančila valčík po neklidné zemi, krvavé kořeny vlasů se kroutily jako mořské chaluhy. „Tady!“ vykřikla a klidně se usmála. „Kytice! Pro vás!“ Vlk nebyl ani trochu klidný. Jediným pohybem čelistí urval ženě hlavu a utíkal pryč. pryč a pryč.

Jack studoval svůj úlovek. Ani nedýchal. Ztišil se jako dítě, ke kterému se přiblížil plachý lesní tvor a jedl mu z ruky.

Koule mu zářila v dlaních, žloutla a bledla, žloutla a bledla.

Podle tepu mého srdce, pomyslel si.

Připomínala sklo, přesto cítil, jak se jeho rukám mírně poddává. Zatlačil a koule trochu povolila. Z míst stisku vystřelily kouzelné, barevné paprsky: inkoustově modrý z levé ruky. temně karmínový z druhé. Usmál se... pak jeho úsměv povadl.

Možná jsi zabil miliardu Udí, způsobil požáry a povodně. Bůh ví co. Vzpomeň si na budovu, která se zřítla v Angole ve státě New York, když jsi -

Ne, Jacku, zašeptal Talisman a on pochopil, proč se jemnému tlaku jeho rukou poddal. Byl živý. Samozřejmě že byl. Ne, Jacku: všechno bude zase dobré... všechno bude zase dobré... a všechny věci budou zase dobré. Musíš věřit, musíš být opravdový, musíš vydržet, teď nezaváhej.

Pocítil klid - ach, tak hluboký klid.

Duha, duha, duha, pomyslel si Jack a uvažoval, zda někdy tu nádhernou hračku dokáže pustit.

Na pláži se pod dřevěnou lávkou vrhl v hrůze Gardener k zemi. Prsty se mu zaryly do volného písku a Gardener kňoural.

Morgan se k němu obrátil jako opilec a strhl mu z ramene vysílačku.

„Zůstaňte venku!“ zařval do mikrofonu, pak si uvědomil, že zapomněl přepnout na vysílání. Udělal to.

„ZŮSTAŇTE VENKU! JESTLI SE POKUSÍTE UTĚCI Z MĚSTA, SPADNOU NA VÁS TY ZASRANÉ ÚTESY! POJĎTE SEM DOLŮ! POJĎTE KE MNĚ! JE TO JEN HALDA STUPIDNÍCH SPECIÁLNÍCH EFEKTŮ! POJĎTE SEM DOLŮ! UTVOŘTE OKOLO PLÁŽE KRUH! TY, KTEŘÍ PŘIJDOU, ODMĚNÍM! TY, KTEŘÍ SE NEVRÁTÍ, ZEMŘOU V DOLECH A SPÁLENÝCH ZEMÍCH! POJĎTE SEM DOLŮ! POJĎTE SEM, KAM NIC NEMŮŽE SPADNOUT! POJĎTE SEM DOLŮ, SAKRA!“

Odhodil vysílačku stranou. Praskla a začaly z ní vylézat tucty brouků s dlouhými tykadly.

Sklonil se a obrátil vyjícího, bledého Gardenera. „Postav se, krásko,“ vyzval ho.

Stůl shodil bezvědomého Richarda na zem a ten vykřikl. Jack jeho výkřik zaslechl a odpoutal fascinovanou mysl od Talismanu.

Uvědomil si, že Agincourt sténá jako loď v divoké bouři. Rozhlédl se a spatřil, jak odlétají prkna a odhalují zaprášené trámy. Trámy, které se pohybovaly sem a tam jako člunky tkalcovského stavu. Před jasným světlem Talismanu prchali bílí brouci.

„Už jdu, Richarde!“ zvolal a postoupil přes podlahu. Jednou se zapotácel, ale pokračoval dál. *Zářící* kouli držel nad sebou. Věděl, jak je zranitelná - věděl, že pokud do ní něco tvrdě narazí, rozbije se. Co potom, ví bůh. Klesl na jedno koleno a upadl na zadek. Těžce se znovu postavil.

Dole znovu vykřikl Richard.

„Richarde! Už jdu!“

Shora se ozvaly zvonky saní. Vzhlédl a spatřil, jak se obrovský lustr kýve sem a tam, rychleji a rychleji. Zvuk vydávaly křišťálové ozdoby. Jack viděl, jak se řetěz přetrhl a lustr dopadl na rozpadající se podlahu jako bomba, jež nese místo výbušnin diamanty. Vylétlo sklo.

Obrátil se a dlouhými, klouzavými kroky opustil místnost. Připomínal revuálního komika, který napodobuje kývajícího se opilého námořníka. Cesta chodbou. Nejdříve odletěl k jedné zdi, pak k druhé. Podlaha se zhoupla a otevřela. Pokaždé, když narazil na zeď, zvedl Talisman před sebe. jeho ruce připomínaly kleště s dobřela rozžhaveným uhlíkem.

Dolů po schodech se nikdy nedostaneš.

Musíš. Musíš.

Dorazil na odpočívadlo, kde se střetl s černým rytířem. Svět se naklonil novým směrem. Jack se zapotácel a uviděl, jak se přilbice pod ním bláznivě roztočila.

Díval se pod sebe. Schodiště se pohybovalo ve velkých vlnách, až se mu udělalo špatně od žaludku. Odskočilo prkno a odhalilo pokroucenou díru.

„Jacku!“

„Už jdu, Richarde!“

Dolů se žádným způsobem nedostaneš. Žádným způsobem, baby.

Musíš. Musíš.

Sevřel drahocenný, křehký Talisman a vyrazil po schodech, které teď připomínaly arabský létající koberec chycený tornádem.

Schodiště se vzedmulo a Jack odletěl ke stejné průrvě, jakou propadla přilba černého rytíře. Vykřikl a zapotácel se. Pravou rukou tlačil Talisman k hrudi, levou tloukl okolo. Tloukl do prázdnoty. Podrážkami sklouzl do díry a málem pozpátku přepadl do zapomnění.

Od chvíle, kdy začalo zemětřesení, uplynulo padesát vteřin. Pouhých padesát vteřin, ale ti, kdo zemětřesení přežijí, vám řeknou, že při zemětřesení na objektivním čase, na čase podle hodinek, nezáleží. Tři dny po zemětřesení v Los Angeles v roce 1964 se zeptal televizní reportér člověka, který přežil poblíž epicentra, jak dlouho zemětřesení trvalo.

„Ještě pořád trvá,“ odpověděl dotázaný klidně.

Po šedesáti vteřinách zemětřesení se rozhodla většina z výšin Point Venuti, že se podvolí osudu a změní v nížiny. Zřítily se na město s bahnitým *mlasssssk* a zanechaly po sobě jediný výčnělek trochu tvrdší skály, který ukazoval na Agincourtský hotel jako obviňující prst. Z jedné nově vzniklé hory čněl jako chlípny penis špinavý tovární komín.

Na pláži se Morgan Sloat opíral o Sunlighta Gardenera a vypadali, jako by tančili hulá hulá. Gardener zahodil pušku Weatherbee. Připojilo se k nim několik Vlků, oči jim střídavě lezly hrůzou z důlků a žhnuly pekelným vztekem. Přicházeli další. Všichni byli změněni nebo se měnili. Šaty na nich visely v cárech. Morgan spatřil jednoho, jak se vrhl k zemi a začal do ní kousat, jako by neklidná půda byla nepřítelem, kterého může zabít. Takové šílenství zaregistroval, ale vypustil z hlavy. Přes náměstí Point Venuti, kde kdysi prosily děti své rodiče o zmrzliny a praporky s obrázkem Agincourtu, se řítila dodávka s psychedelickými písmeny vyvedeným nápisem *DIVOČÁK*. Zajela k vzdálené straně, přeskočila chodník, s řevem vyrazila k pláži a kosila zatlučené sezónní stánky. V zemi se otevřela poslední trhlina a *DIVOČÁK*, který zabil Tommy Woodbina, *zmizel* čumákem vpřed jednou pro vždy. Když vybuchla jeho benzínová nádrž, ve vzduchu se objevil ohnivý kužel. Sloat si při tom pohledu vzpomněl na otcovo kázání o svatodušním ohni. Zem se znovu zavřela.

„Drž se,“ zvolal na Gardenera. „Myslím, že se na něho zřítí celé místo a rozmačká ho na kaši. Jestli ale vyleze ven, ty ho zastřelíš, zemětřesení nezemětřesení.“

„Dozvíme se, jestli TO praskne?“ zakvičel Gardener.

Morgan Sloat se rozzářil jako měsíček.

„Zjistíme,“ odpověděl. „Slunce zčerná.“

Sedmdesátčtyři vteřin.

Jackova levá ruka uchopila rozeklané zbytky zábradlí. Talisman mu na hrudi divoce zazářil, linky poledníků a rovnoběžek žhnuly jako vlákna žárovek. Podpatky se mu naklonily, podrážky začaly klouzat.

Padám! Speedy! Já spa -

Sedmdesát devět vteřin.

Zemětřesení ustalo.

Znenadání prostě ustalo.

Pro Jacka a pro pamětníky zemětřesení v roce 1964 pokračovalo (alespoň v části jeho mozku). V části jeho mozku se bude zem třást jako piknikové želé navždy.

Přítáhl se zpět a odvrávorl na pokroucené schody. Zastavil se, těžce oddychoval a na obličejí se mu leskl pot. Jasnou, kulatou hvězdu Talismanu svíral pevně k hrudi. Stál a naslouchal tichu.

Někde ztratilo něco těžkého (možná knihovna nebo skříň na šaty) rovnováhu a s ohlušující ránou se zřítilo k zemi.

„Jacku! Prosim tě! Myslím, že umírám!“ sténal Richard. Jeho hlas zněl doopravdy bezmocně, jako by byl v posledním tažení.

„Richarde! Už jdu!“

Znovu se vydal po pokrouceném, zohýbaném a vratkém schodišti dolů. Mnoho prken zmizelo a Jack musel volná místa překračovat. Na jednom místě chyběly čtyři vedle sebe. Přivinul si jednou rukou Talisman k hrudi, skočil a druhou - rukou se přidržel pokrouceného zábradlí.

Všude pořád něco padalo. Sklo se tříštilo a zvonilo, někde znovu a znovu splachoval záchod.

V hale se rozlomil registrační pult ze sekvojového dřeva na dva kusy. Dvojitě dveře byly pootevřené a dovnitř pronikal klín slunečního světla. Zdálo se, jako by starý a provlhlý koberec syčel a kouřil na protest.

Mračna se prolomila, pomyslel si Jack. Venku svítí slunce. A potom: těmi dveřmi vyjdeme, Richie. Ty a já. Živí a dvakrát tak hrdí.

Chodba, jež vedla okolo Baru u volavky do jídelny, mu připomněla kulisy z jednoho starého dílu *Šeré zóny*, kde stálo vše v naprostém nepořádku a nakřivo. Místy se podlaha nakláněla vlevo, místy vpravo, místy připomínala dva velbloudí hrby. Pronikal temnotou, Talisman mu zářil na cestu jako největší kapesní svítilna na světě.

Vstoupil do jídelny a spatřil Richarda ležet zamotaného v ubrusu na zemi. Z nosu mu tekla krev. Když k němu přistoupil blíž, všiml si, že některé z tvrdých, rudých boulí praskly a z Richardova těla vylézali bílí brouci, kteří mu líně šplhali po tvářích. Když se díval, další brouk vylezl Richardovi z nosu.

Richard vydal slabý, bublavý, nemohoucí výkřik a ohnal se rukou. Byl to výkřik člověka, který umírá v agónii.

Košile mu odstávala a vlnili se pod ní brouci.

Jack k němu po zničené podlaze doklopýtal... z temnoty se spustil pavouk a slepě stříkal do vzduchu jed.

„Chnusná sloděj!“ brebentil svým kňouravým, bzučivým hlasem hmyzu. „Ach, ty chnusná sloděj, dej to zpátky!“

Jack bez rozmyšlení Talisman pozvedl. Koule zahořela jasně bílým ohněm - ohněm duhy - pavouk se scvrkl a zčernal. Ještě chvíli se houpal pomalu ve vzduchu jako kouřící uhlík, pak se zastavil.

Jack neměl ani čas se zázraku divit. Richard umíral.

Došel k němu, padl na kolena a stáhl ubrus, jako by šlo o prostěradlo.

„Konečně jsem to dokázal, kámo,“ zašeptal a snažil se nevidět brouky, kteří se hrnuli z Richardova těla. Zvedl Talisman, chvíli uvažoval a pak ho přiložil Richardovi k čelu. Richard vykřikl a pokusil se mu vykrotit. Jack mu přitiskl na postiženou hrud' ruku a přidržel ho. Bylo to pro něho těžké, vzduchem se šířil pach smažených brouků, které Talisman ničil.

A teď co? Je toho víc, ale co?

Rozhlédl se po pokoji a oči se mu zastavily u zelené kuličky, kterou Richardovi dal - kuličky, jež byla v drahém světě kouzelným zrcadlem. Sledoval, jak se sama odkutálela o šest stop a zastavila se. Kutálela se, ano. Kutálela se, protože to byla kulička. Kuličky mají za úkol se kutálet. Kuličky jsou kulaté. Kuličky jsou kulaté a kulatý je i Talisman.

V jeho rozběhaných myšlenkách zazářilo světlo.

Přidržel Richarda a pomalu kutálel Talisman podél jeho těla. Když byl u přítelovy hrudi, Richard se přestal bránit. Jackovi se zdálo, že nejspíš omdlel, rychle si ale uvědomil, že tomu tak není. Richard ho sledoval s probouzejícím se úžasem...

...a uhry na obličejích mu zmizely! Tvrdé, rudé boule klesaly!

„Richarde!“ zvolal a začal se smát jako blázen. „Haló, Richarde, koukni se na to! Bwana dělá žužu!“

Pomaloučku kutálel Talisman k Richardovu břichu, postrkoval ho dlaní. Talisman pronikavě zářil, beze slov zpíval o harmonii zdraví a hojení. Okolo Richardova rozkroku. Jack přitlačil přítelovy nohy k sobě a svezl kouli k jeho kotníkům. Talisman zářil jasně modrou barvou... tmavě rudou... žlutou... zelenou barvou červnové trávy.

Pak se objevila znovu bílá.

„Jacku,“ zašeptal Richard. „Pro něj jsme sem přišli?“

„Ano.“

„Je nádherný,“ řekl Richard a zaváhal. „Mohu si ho vzít do ruky?“

Jack náhle ucítil lakotu a krátce k sobě Talisman pevně přivinul. *Ne! Mohl bys ho rozbít! Kromě toho je můj! Já kvůli němu přesel celou zem! Bojoval jsem kvůli němu s rytíři! Ty ho mít nemůžeš! Můj! Můj! Můj!*

Talisman v jeho rukou náhle vyzářil strašlivý chlad a na chvíli (na děsivější chvíli, než byla a budou všechna zemětřesení na celém světě) změnil barvu na gotickou čern. Bílé světlo zhaslo. V hustém,

tmavém a jedovatém vnitřku Jack spatřil černý hotel. Na věžičkách, stříškách, štítech a na střeších kupolí, které se vzdouvaly jako bradavice naplněné zlobou, se otáčely kabalistické symboly — vlk, vrána a pokroucená hvězda ve tvaru genitálií.

Staneš se tedy novým Agincourtem? zašeptal Talisman. *I chlapec se může v hotel proměnit, bude - li chtít.*

V hlavě se mu ozval jasný hlas matky: *Jestli se o něj nechceš dělit, Jacky, jestli ho kvůli příteli nedokážeš riskovat, pak můžeš klidně zůstat tam, kde jsi. Jestli se nedokážeš rozdělit o svou kořist — riskovat svou kořist - ani se domů nevracej. Děti takové kecy poslouchají celý život, když ale dojde na věc, nikdy to není stejné, že? Jestli se o něj nedokážeš podělit, nech mě zemřít, kámo, neboť za takovou cenu já žít nechci.*

Náhle se zdálo, že váha Talismanu vzrostla, naplnila ji váha mrtvých těl. Jack ho přesto zdvihl a vložil do Richardových rukou. Měl je bílé a na kost vyhublé... přesto kouli snadno udržel a Jack si uvědomil, že pocit tíhy byl pouze jeho vlastní představou, jeho špatnou a zlou touhou. Když se Talisman znovu rozzářil krásným bílým světlem, Jack ucítil, jak ho vlastní temnota opouští. Napadlo ho, že vyjádřit vlastnictví jakéhokoli předmětu se dá tím, jak lehce se ho člověk dokáže vzdát... a pak ta myšlenka pominula.

Richard se usmál a jeho obličej zkrásněl. Jack viděl jeho úsměv mnohokrát, nikdy v něm však nebyl takový klid a mír. Ten klid přesahoval jeho chápání. V bílém, hojivém světle spatřil, jak se Richardův ztrhaný, nemocný a vyhublý obličej začíná hojit. Tiskl si Talisman k hrudi jako dítě a usmíval se na Jacka zářícíma očima.

„Jestli je tohle expres na Seabrookský ostrov,“ řekl, „asi si koupím předplatné na celou sezónu. Jestli se někdy odtud dostaneme.“

„Cítíš se lépe?“

Richardův úsměv zářil jako světlo Talismanu. „O celé světy lépe,“ odpověděl. „Teď mi pomoz, Jacku, vstát.“

Jack se natáhl, uchopil ho za rameno a Richard zvedl Talisman.

„Nejdřív raději ten,“ zašeptal. „Jsem ještě slabý a on se chce vrátit k tobě. Cítím to.“

Jack kouli převzal a pomohl Richardovi vstát. Přítel mu položil ruce okolo krku.

„Jsi připravený... kámo?“

„Jo,“ odpověděl Richard. „Připravený. Zdá se mi ale, že je cesta přes moře už zavřená, Jacku. Myslím, že jsem při Velkém rachotu zaslechl, jak se terasa řítí.“

„Vyjdeme předními dveřmi,“ řekl Jack. „I kdyby nám bůh otevřel přes oceán cestičku, která by vedla přímo z oken na pláž, stejně bych vyšel předními dveřmi. Přeci odtud neprecháme, Richie. Odejeme jako platící hosté. Myslím, že jsme zaplatili hodně. Co ty na to?“

Richard natáhl dlaní vzhůru jednu hubenou ruku. Ještě na ní zářily hojící se rudé skvrny.

„Jo, měli bychom se do toho dát“, řekl. „Ruku na to, Jacky.“

Jack sevřel rukou Richardovu dlaň, pak se oba vydali zpět na chodbu. Richard držel Jacka jednou rukou okolo krku.

Uprostřed chodby vytřeštil Richard oči na hromadu mrtvého kovu. „Co to, sakra, je?“

„Plechovky od kafe,“ odpověděl Jack a usmál se. „Maxwellova konzervárna.“

„Jacku, co jsi tady, pro Krista, dě - “

„Toho si nevšímej, Richade,“ odvětil Jack. Křenil se a pořád měl dobrou náladu. Přesto se mu do těla začalo vkrádat napětí. Zemětřesení bylo u konce... ale to nebylo vše. Teď na ně čeká Morgan. A Gardener.

Toho si nevšímej, a nech věcem volný spád.

Dorazili do haly a Richard si z údivem prohlížel schodiště, rozlomený pult, popadané trofeje a prapory. Vycpaná hlava černého kance měla zaryté nozdry do jedné přihrádky na poštu, jako by čichala něco dobrého - možná med.

„No tohle.“ Vydechl Richard. „Celé místo se rozpadá na kusy.“

Jack dostrkal přítele k dvojitým dveřím a sledoval, jak nadšeně sleduje malou spršku slunečního světla.

„Jsi připravený, opravdu připravený, Richarde?“

„Ano.“

„Tam venku je tvůj otec.“

„Ne, není. Je mrtvý. Venku je jenom... jak tomu říkáš? Jeho Dvojník.“

„Ach.“

Richard přikývl. I přes přítomnost Talismanu začal znovu jevit známky vyčerpání. „Jo.“

„Asi je před námi pěkná bitva.“

„No, udělám, co dovedu.“

„Mám tě rád, Richarde.“

Richard se slabě usmál. „Já tě mám také rád, Jacku. Teď pojďme, než ztratím nervy.“ Sloat skutečně věřil, že má vše pod kontrolou - situaci a především sám sebe. Věřil tomu až do chvíle, kdy spatřil zřetelně slabého a zřetelně nemocného syna, který byl stále ještě naživu. Richard vyšel z černého hotelu, jednu paži okolo Jackova krku, hlavu na jeho rameni.

Sloat dokonce do poslední chvíle věřil i tomu, že s naprostou jistotou kontroluje i své city ke spratkovi Phila Sawyera. Pro jeho vztek mu Jack unikl nejdříve v pavilonu královny, pak na středozápadě. Kriste, prošel nezraněn Ohiem a Ohio bylo vzdálené jen mrknutím oka od Orrisu, druhé Morganovy pevnosti. Ve vzteku se ale nedokázal ovládnout a chlapec mu znovu proklouzl. Dokázal vlastní vztek potlačit, ten se ale teď znovu naplno rozhořel, jako když někdo do pečlivě zasypaného ohně nalije benzín.

Jeho syn je stále naživu. Jeho milovaný syn, kterému chtěl předat království všech světů a vesmírů, se opírá o Jacka Sawyera.

To ale nebylo vše. V Sawyerových rukou se Talisman třpytil a zářil jako spadlá hvězda. Sloat ho cítil i z takové dálky. Jako by náhle zesílila zemská přitažlivost, přitahovala ho, nutila jeho srdce těžce pracovat, jako by zrychlil čas, vysoušel mu tělo a zamlžoval oči.

„To bolí!“ zakňoural Gardener po jeho boku.

Většina Vlků, kteří přežili zemětřesení a připojili se k Morganovi, se otočila a rukama si zakryla obličej. Několik jich bezmocně zvracelo.

Morgan na chvíli pocítil strašlivý strach... pak vztek, vzrušení a bláznovství, které se přiživovalo na jeho grandiózních snech o nadvládě. Ty pocity zcela roztrhaly předivo jeho sebeovládání.

Zvedl ruce k uším a zarazil si palce tak hluboko, až ucítil bolest. Pak vystrčil jazyk a prsty ukazoval na pana Jacka Hnusného Zkurvysyna A Chodící Mrtvolu Sawyera. Chvíli na to mu poklesla horní čelist jako padací brána a odřízla špičku kroutícího se jazyka. Sloat to ani nezaregistroval. Chytil Gardenera za neprůstřednou vestu.

V Gardenerově obličejí se zračila hrůza. „Jsou venku, mají TO, Morgane... můj pane... měli bychom utéci, musíme utéci -“

„ZASTŘEL HO!“ zavřeštěl Morgan do Gardenerova obličejí. Z úst mu vyrazila sprška krve z ukousnutého jazyka. „ZASTŘEL HO, TY ETIOPSKEJ KRETÉNE. ZABIL TVÝHO KLUKA! ZASTŘEL HO A ZASTŘEL TEN POSRANEJ TALISMAN! PROSTŘEL MU RUCI A ROZBIJ HO!“

Sloat začal před Gardenerem pomalu tančit sem a tam, palce v uších. Obličej se mu šíleně pohyboval, prsty se kývaly okolo hlavy, z úst mu vystřeloval amputovaný jazyk jako novoroční frkačky, které se s pískáním roztácejí. Vypadal jako dítě zabiják - veselý a zároveň hrozný.

„ZABIL TVÝHO SYNA! POMSTI SVÝHO SYNA! ZASTŘEL HO! ZASTŘEL TO! ZATŘELIL JSI JEHO OTCE, TEĎ ZASTŘEL JEHO!“

„Reuela,“ pronesl Gardener zamyšleně. „Jo, zabil Reuela. Je to ten nejšpatnější zkurvysyn, co kdy spatřil světlo světa. Všichni kluci. Axiomatické. Ale on... on...“

Obrátil se k černému hotelu a přiložil k rameni pušku Weatherbee. Jack s Richardem sešli po zkroucených předních schodech a vyrazili širokou cestou, která byla ještě před pár minutami rovná. Teď z ní vystupovaly dlažební kostky. V Judkinsově zaměřovači byli oba chlapci velcí jako obytné vozy.

„ZASTŘEL HO!“ řval Morgan. Znovu vystrčil krvácející jazyk a vydal odporně triumfální zvuk mateřské školky :jada - jada - jada - jach! Nohy v zašpiněných mokasínech Gucci poskakovaly nahoru a dolů. Jedna dopadla přímo na oddělenou špičku jazyka a zadupla ji hlouběji do písku.

„ZASTŘEL HO! ZASTŘEL HO!“ vyl Morgan.

Hlaveň pušky se kývala, jako když se chystal Gardener prostřelit gumového koně. Pak se zastavila. Jack měl Talisman přitisknutý k hrudi. Měřidla se vznášela nad zářícím, kruhovým světlem. Kulka o ráži .360 proletí skrz, roztrhne kouli a slunce zčerná... *ale než se tak stane, pomyslel si Gardener, uvidím, jak exploduje hrud' toho nejšpatnějšího ze špatných kluků.*

„Je mrtvý,“ zašeptal Gardener a stiskl spoušť Weatherbee.

Richard s velkou námahou zdvihl hlavu a oči mu poranilo odražené sluneční světlo.

Dva muži. Jeden měl mírně nakloněnou hlavu, druhý vypadal, jako by tančil. Další záblesk slunečního svitu a Richard pochopil. Pochopil... a Jack se díval na špatné místo. Jack se díval dolů ke skalám, kde ležel Speedy.

„Jacku, pozor!“ vykřikl.

Jack se překvapeně rozhlédl. „Co - “

Přihodilo se to rychle a Jack to téměř ani nezaznamenal. Richard se díval a rozuměl. Co se ale stalo s Jackem, nedokázal uspokojivě vysvětlit. V měřidlech pušky se znovu zablesklo sluneční světlo a do Talismanu narazil jeho odraz. Talisman ho poslal zpět přímo ke střelci. To Richard později Jackovi nevzrušeně vyprávěl, jako by mu sděloval, že je Empire State Building vysoká pár podlaží.

Talisman neodrazil pouze sluneční záblesk, ale nějakým způsobem ho zesílil. Vyslal zpět tlustý paprsek světla podobný smrtícím laserům ve vesmírném filmu. Trvalo to pouhou vteřinu, Richard ho ale viděl na sítnici ještě hodinu poté. Nejdříve bílá barva, pak zelená, pak modrá a nakonec, jako by světlo pohaslo, citrónově žlutá barva úsvitu.

„Je mrtvý,“ zašeptal Gardener a dalekohled zachvátil živý oheň. Čočky z tlustého skla se roztříštily. Do Gardenerova pravého oka se zabořily kouřící, rozteklé střepiny. Nábojnice v zásobníku Weatherbee explodovaly a rozervaly pušku na kusy. Kus letícího kovu amputoval Gardenerovi téměř celou pravou tvář. Další ocelové háčky a střepiny prolétly jako bouře okolo Sloata a překvapivě ho nezasáhly. Dva ze tří Vlků, kteří jako jediní přežili zemětřesení, vzali nohy na ramena, třetí zůstal mrtvý ležet na zádech a zíral do nebe. Přesně mezi očima mu z čela čněla spoušť Weatherbee.

„Cože?“ zahučel Morgan. Zakrvácená ústa se mu otevřela. „Cože? Cože?“

Gardener připomínal kojota Wila E. z kreslených filmů Roadrunner ve chvíli, kdy mu explodoval jeden z přístrojů od společnosti Acme.

Odhodil pušku stranou a Sloat si všiml, že na Gardenerově levé ruce chybí všechny prsty.

Pravá Gardenerova ruka vytáhla zženštilým a jemným pohybem košili. Na vnitřním okraji pásku kalhot měl připevněné pouzdro s nožem - úzký pruh nejjemnější kozí kůže. Vytáhl držadlo z chromované sloní kosti, zmáčkl knoflík a vystřelilo sedm stop dlouhé, tenké ostří.

„Špatný,“ zašeptal. „Špatný!“ Hlas mu začal stoupat. „Všichni kluci! Špatní! To je axiomatické! TO JE AXIOMATICKÉ!“ Rozběhl se po pláži k agincourtské pěšině, kde stál Jack s Richardem. Hlas mu stoupal, až se proměnil v tenký, horečnatý jek.

„ŠPATNÝ! ZLÝ! ŠPATNÝ! ZLÝÝÝ! ŠPATNÝÝÝ! ÝÝÝÝÝÝ - ÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝ - “

Morgan ještě chvíli otálel, pak uchopil klíček na krku. Sevřel ho a zdálo se, jako by v tu chvíli sevřel i vlastní panické, rozběhané myšlenky.

Půjde za starým negrem. Tam ho dostanu.

„ÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝ - “ ječel Gardener, utíkal a vražedný nůž držel před sebou.

Morgan se obrátil a rozběhl se po pláži. Mlhavě si uvědomoval, že všichni Vlci uprchli. To bylo správné.

Postará se o Jacka Sawyera a o Talisman osobně.

Čtyřicátá pátá kapitola

VE KTERÉ SE VYŘEŠÍ MNOHO VĚCÍ NA PLÁŽI

Sunlight Gardener se slepě řítí k Jackovi, po zmrzačeném obličejí mu stékala krev. Proměnil se v epicentrum šílenství. Po celých dekadách vysvitlo jasné a spalující slunce. Point Venuti se proměnilo v ruinu zřícených budov, přerušených trubek a chodníků zohýbaných jako knihy popadané v regálu. Sem tam se válely opravdové knihy, v hrubých švech země se třepotaly jejich potrhane obaly. Agincourtský hotel za Jackem vydal zvuk velmi připomínající zasténání. Pak Jack zaslechl, jak se řítí tisíce prken, a ve sprše zpřelámaných laťek a omítky padají zdi. Nejasně vnímal vše podobnou postavu Morgana Sloata, jak běží po pláži, a uvědomil si, že má jeho nepřítel namířeno ke Speedy Parkerovi - nebo Speedyho mrtvole.

„Má nůž, Jacku,“ zašeptal Richard.

Gardenerova zničená ruka bezohledně špinila kdysi naprosto čistou, bílou hedvábnou košili.

„ÝÝÝÝÝÝZLÝ!“ ječel, hlas přehlušoval zvuk vytrvale narážející mořské vody do břehu a pokračující (i když s přestávkami) zvuky destrukce. „ÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝÝ...“

„Co budeš dělat?“ zeptal se Richard.

„Jak to mám vědět?“ odpověděl Jack podle pravdy. Neměl ani tušení, jak takového šílence přemoci. Přesto ho ale přemůže. Byl si tím jistý. „Měl jsi zabít oba Ellisovy bratry,“ řekl si.

Gardener stále ječel a uháněl pískem. Byl ještě dost daleko, asi napůl cesty mezi hradbou a průčelím hotelu. Polovinu jeho obličeje tvořila krvavá rudá maska. Z nepotřebné levé ruky vytrvale stékal do písčité půdy proud krve. Zdálo se, že se vzdálenost mezi šilencem a chlapci zmenšila během sekundy na polovinu. Je teď Morgan Sloat na pláži? Jack cítil, jak ho Talisman popohání, popohání ho dál.

„Zlý! Axiomatický! Zlý!“ řval Gardener.

„Skoč!“ řekl Richard nahlas -

a Jack ihned ustoupil do černého hotelu.

V tu chvíli stál před Osmondem pod spalujícím slunečním svitem Teritorií. Všechna jistota ho náhle opustila. Všechno bylo stejné, všechno bylo ale jiné. Bez otáčení věděl, že za ním stojí něco mnohem horšího než Agincourt - nikdy neviděl hrad, ve který se hotel v Teritoriích měnil, zvenku. Náhle si uvědomil, že se k němu obrovskými předními dveřmi natahuje jazyk... a že ho Osmond i s Richardem k němu *zazené*.

Osmond měl přes pravé oko pásku, na levé ruce špinavou rukavici. Složitě výběžky biče mu sklouzly z ramene. „Ach, ano,“ zašeptal a zasyčel najednou. „Tenhle kluk. Kluk kapitána Farrena.“ Jack si přitáhl Talisman k břichu. Osmond neznatelně pohnul rukou a zápěstím. Jemný bič přeběhl po zemi, jako odpovídá závodní kůň na ruku žokeje. „K čemu je chlapci dobré získat skleněnou hračku, když ztratí celý svět?“ Zdálo se, že se bič sám zvedl ze země. „K NIČEMU! NA PRD!“ Osmondův vlastní pach (ten pach hniloby, špíny a ukrytého rozkladu) prosytil vzduch a hubený, šílený obličej se zavlnil, jako by do něho udeřil blesk. Prázdně a oslnivě se usmál a pozvedl zkroucený bič nahoru.

„Kozí čurák,“ pronesl Osmond téměř s láskou. Řemínky biče zazpívaly a vydaly se k Jackovi. Ten v náhlém záchvatu paniky ustoupil, ale ne dost daleko.

Rameno mu sevřela Richardova ruka a Jack znovu skočil. Odporný, rozchechtaný zvuk letícího biče se rozplynul ve vzduchu.

Nůž! zaslechl, jak volá Speedy.

Proti všem instinktům ustoupil do místa, kde zmizel před chvílí bič a ne zpět, jak si celou bytostí přál. Richard odlétl od jeho ramena, Speedyho hlas zakňučel a zmizel. Jack levou rukou přitáhl zářící Talisman k břichu, pravou zvedl nad sebe. Jeho prsty se jako zázrakem sevřely okolo kostnatého zápěstí.

Sunlight Gardener se zachechtal.

„JACKU!“ zaburácel za ním Richard.

Znovu se ocitl pod proudem očistného světla tohoto světa a blížil se k němu Gardenerův nůž. Znetvořený obličej visel jen několik palců od jeho vlastního. Oba je pohltil pach odpadků a dlouho mrtvých zvířat ponechaných na silnici. „Na prd,“ zopakoval Gardener. „Řekni aleluja!“ Přitlačil na elegantní, vražedný nůž, ale Jackovi se podařilo ho zadržet.

„JACKU!“ zařval znovu Richard.

Sunlight Gardener na něho zíral a připomínal ptáka. Stále se opíral o nůž.

Copa nevíš, co ten Sunlight udělal? ozval se Speedyho hlas. Copa to vážně ještě nevíš?

Jack se podíval přímo do Gardenerova šíleně tančícího oka. Ano.

Přiběhl Richard a nakopl Gardenera do kotníku. Pak ho udeřil slabou pěstí do spánku.

„Tys zabil mého otce,“ zasyčel Jack.

Gardenerovo jediné oko se rozzářilo. „Tys zabil mého chlapce, ty nejšpatnější bastarde!“

„Morgan Sloat ti řekl, abys zabil mého otce, a tys to udělal.“

Gardener posunul nůž o další dva palce. Z důlku po pravém oku mu ukápla žlutá tekutina a vystříkla bublina krve.

Jack vykřikl, v jeho hlase zazněla hrůza, vztek a dlouho ukryvaný pocit opuštění a bezmoci, který pocítil po otcově smrti. Podařilo se mu odtáhnout Gardenerovu ruku s nožem, znovu zařval a Gardenerova levá ruka bez prstů ho udeřila do levého ramene. Právě se mu podařilo zkroutit Gardenerovo zápěstí, když ucítil jak mu mezi hrud' a paži proniká zakrvácený pahýl. Richard na Gardenera útočil, tomu se ale podařilo dostat prstů zbavenou ruku velmi blízko Talismanu.

Gardener přiblížil obličej k Jackovi.

„Aleluja,“ zašeptal.

Jack zkroutil celé tělo a použil víc síly, než tušil, že vůbec má. Přitlačil Gardenerovu ruku s nožem a druhá, bezprstá raka odlétla ke straně. Jack sevřel Gardenera za zápěstí a na ruku se mu napjaly šlachy. Nůž dopadl na zem, neškodný jako bezprstý chuchvalec kůže, který Jacka opakovaně šťouchal do žeber. Jack se celým tělem opřel o nestabilního Gardenera a poslal ho k zemi.

Postrčil k němu Talisman a Richard zaječel: *Co to děláš?* Ale bylo to správné, správné, správné. Jack postupoval ke Garuenerovi, který se na něj usmíval už s menší jistotou. Napřáhl k němu Talisman. Gardener se zašklebil a z prázdného očního důlku mu vyrazila další krvavá bublina. Rozmáchl se po Talismanu, pak se sklonil pro nůž. Jack vyrazil a dotkl se drsným, teplým povrchem koule Gardenerovy kůže. Jak Reuel, tak Sunlight. Jack odskočil.

Gardener vyl jako ztracené, zraněné zvíře. V místech, kde se o něj ořel Talisman, mu zčernala kůže, pomalu se měnila v tekutinu a odtékala z lebky. Jack ustoupil o další krok. Gardener padl na kolena. Veškerá kůže na hlavě se mu proměnila ve vosk. Během zlomku vteřiny čněla z límce poničené košile jen lebka.

Tak ses o něj postaral, pomyslel si Jack, a dobře mu tak!

„Dobrá,“ řekl Jack. Ucítil v sobě šílenou jistotu. „Tak jdem pro něj, Richie, jdem -“

Pohlédl na Richarda a spatřil, že je opět na zhroucení. Stál na písku, kýval se, oči zamlžené a téměř zavřené.

„Když o tom tak přemýšlím, možná bys tu měl zůstat sedět,“ nabídl mu Jack.

Richard zavrtěl hlavou. „Půjdu, Jacku. Seabrookský ostrov. Celou cestu... až na konečnou.“

„Budu ho muset zabít,“ řekl Jack. „Tedy jestli se mi to povede.“

Richard zarytě kroutil hlavou. „Ne mého otce. Říkal jsem ti to. Otec je mrtvý. Jestli mě tu necháš, polezu. Polezu přímo skrz špínu, co tady nechal tamhleten chlapík, jestli budu muset.“

Jack pohlédl ke skalám. Morgana neviděl, ale věděl, že o jeho přítomnosti nemůže být pochyb. A jestli je Speedy ještě naživu, Morgan možná vymýšlí, jak celou situaci zvrátit.

Pokusil se usmát, ale nepodařilo se mu to. „Pomysli na ty bacily, jaké bys mohl chytit.“ Delší chvíli váhal, pak podal váhavě Talisman Richardovi. „Ponesu tě, ty ale pones se kouli. Neupust' ji, Richarde. Jestli ji upustíš -“

Co to říkal Speedy?

„Upust' ho a všechno je ztracený.“

„Neupustím ho.“

Jack vložil Richardovi Talisman do náručí a zdálo se, že se příteli při dotyku opět ulevilo... ale ne tolik. Obličej měl strašlivě bílý a v jasné záři Talismanu připomínal obličej mrtvého dítěte v záblesku policejní kamery.

To ten hotel, ten ho otravuje.

Ale nebyl Jo hotel, ani v nejmenším. Byl to Morgan. Otravoval ho Morgan.

Jack se obrátil a uvědomil si, jak se mu nechce Talisman spustit ani na chvíli z očí. Sklonil se a udělal z rukou stupátka.

Richard mu vylezl na záda, jednou rukou svíral Talisman, druhou ovinul Jackovi okolo krku. Jack sevřel jeho stehna.

Je lehký jako pírkó. Má vlastní rakovinu. Měl ji celý život. Morgan Sloat je radioaktivní zlo a Richard umírá na následky ozáření.

Rozběhl se ke skaliskům, za kterými ležel Speedy. Vnímal světlo a teplo Talismanu nad sebou.

Oběhl skupinu útesů s Richardem na zádech zleva, stále cítil tu bláznivou jistotu... a náhle si uvědomil, jak to bylo poštetilé. Za poslední skálou se jako závora na dálnici objevila tlustá noha ve světle hnědých vlněných kalhotách (hned pod ohrnutou záložkou Jack zahlédl dokonale stejnou hnědou nylonovou ponožku).

Do prdele! zaječela Jackova mysl. *Čekal na tebe! Ty vole!*

Richard vykřikl. Jack se pokusil udržet rovnováhu ale nedokázal to.

Morgan ho podtrhl tak snadno, jako podsekává na školním dvoře místní tyran mladšího chlapce. Po Smokey Updikovi, po Osmondovi, po Gardenerovi, po Elroyovi a po něčem, co vypadalo jako kříženec mezi aligátorem a tankem Sherman, ho dostal obtloustlý Morgan Sloat přikrčený za skálou. Díval se a jen čekal, až k němu přitane příliš sebejistý chlapec jménem Jack Sawyer.

„Aaaaajjj!“ vykřikl Richard a Jack zakopl. Koutkem oka zahlédl na levé straně jejich společný stín, který měl tolik rukou jako indický bůh. Cítil, jak se přesunula psychická síla Talismanu... pak zmizela.

„DÁVEJ NA NĚJ POZOR, RICHARDE!“ vykřikl Jack.

Richard mu přeletěl přes hlavu, oči vytřeštěné a zděšené. Na krku mu vystoupily svaly jako provazy. Padal a Talisman držel nad sebou. Koutky úst se mu zkroutily v zoufalé křeči. Dopadl obličejem na zem jako rozbitá raketa. V místech, kde Speedy ležel, nebyl písek čistý. Zem tady pokrývaly hrubé oblázky, menší kamínky a škeble. Richard upadl na skálu, kterou vyvrhlo zemětřesení. Ozvala se tupá rána. Richard chvíli připomínal pštrosa, který ukryl hlavu do písku. Zadek ve špinavých, volných vlněných kalhotách - se opile kroutil ve vzduchu sem a tam. Za jiných okolností (například kdyby nezazněla ta nepříjemná rána) by mohla jeho póza být komická a stát za fotografií: „Rozumný Richard vyvádí skopičiny na pláži.“ Situace ale nebyla ani trochu směšná. Richardovy ruce se pomalu otevřely... Talisman se odkutálel metr po mírném svahu pláže a zastavil se. V jemně ozářeném nitru se odrážela obloha s mraky.

„Richard!“ zaburácel znovu Jack.

Morgan stál někde za ním, Jack na něho ale pro tuto chvíli zapomněl. Všechna jistota ho opustila. Zmizela ve chvíli, kdy se před ním jako závora na dálnici objevila tlustá noha ve světle hnědých vlněných kalhotách. Napálil ho jako kluka na hřišti mateřské školky a Richard... Richard je...

„Rich - “

Richard se převalil a Jack na jeho ubohém, unaveném obličejí spatřil krev. Z oka mu visel trojúhelníkový tvar kůže připomínající rozervanou plachtu. Jack na spodní straně kůže spatřil vlasy, které se otíraly o Richardovu tvář jako tráva barvy písku... a v místě, odkud vlasy pokrývá kůže pocházela, spatřil obnaženou lebku.

„Rozbil se?“ zeptal se Richard. Hlas se blížil k výkřiku. „Jacku, rozbil se, když jsem spadl?“

„Je v pořádku, Richie - je - “

Richardovy krví zalité oči se rozšířily a pohlédly na něco za jeho zády. „Jacku! Jacku, póz - !“

Mezi Jackovy nohy a do varlat narazila věc podobná kožené cihle - jeden Morganův mokasín Gucci. Trefa do černého. Jack se zlomil v pase a prožíval největší bolest svého života, fyzické utrpení větší, než si kdy představoval. Nedokázal ani naříkat.

„Tak je to správné,“ zasyčel Morgan. „Nevypadáš ale moc dobře, chlapečku Jacky. Ne, vůbec ne.“

A teď se muž, který se k Jackovi blížil (blížil se pomalu, neboť si tu chvíli chtěl vychutnat) proměnil v člověka, kterého Jackovi nikdy řádně nepředstavili. Objevil se bílý obličej z okénka velkého, černého kočáru, jež na okamžik zahlédl, obličej s tmavými očima, které nějakým způsobem vytušily jeho přítomnost. Byl to zvlněný, proměnlivý tvar, který si probíjel cestu do druhé reality - na pole, kde mu Vlk vyprávěl o *zázracích* jako jsou bratři z vrhu a velký měsíc říje. Byl to stín v Andersových očích.

Já vlastně nikdy Morgana z Orrisu do této chvíle nespatriil, pomyslel si Jack. Sám se nezměnil, zůstal Jackem ve vybledlých, špinavých bavlněných kalhotách, jaké by člověk přisoudil asijskému kulimu. Měl sandály s koženými tkaničkami, nebyl Jasonem ale Jackem. Z rozkroku mu křičela strašlivá bolest.

Deset yardů od něho ležel Talisman a svým jasným žářem osvětloval černý písek na pláži. Chyběl Richard, Jack si to ale uvědomil až o chvíli později.

Morgan měl na sobě tmavě modrou pláštěnku, kterou mu u krku držela spona z tepaného stříbra. Kalhoty byly ze stejné světlé vlny, jako měl Sloat. Tady je ale měl zastrkané do černých holínek.

Tento Morgan mírně kulhal, zdeformovaná levá noha za sebou nechávala v písku čáry. Jak se pohyboval, stříbrná spona pláštěnky se uvolnila a Jack zjistil, že látku ve skutečnosti drží obyčejný tmavý provázek. Stříbrná ozdoba je nefunkční, byl to pouhý přívěsek. Na chvíli ho považoval za malinkou golfovou hůl, věcičku, jakou může sundat žena z náramku pro štěstí a pověsit na krk. Když se ale Sloat přiblížil, zjistil, že je přívěsek moc tenký - nebyl zahnutý jako hokejka, ale přecházel do špičky.

Připomínal vrhač blesků.

„Ne, vůbec nevypadáš dobře, chlapče,“ zopakoval Morgan z Orrisu. Jack ležel se staženými nohama, sténal a držel se v rozkroku. Morgan k němu přistoupil, předklonil se, opřel ruce o stehna a prohlížel si Jacka jako člověka, který přejel autem nějaké zvíře. Poněkud nezajímavé zvíře jako například lesního sviště nebo veverku. „Vůbec ne.“

Morgan se k němu ještě přiblížil.

„Dělal jsi mi pěkné problémy,“ řekl Morgan z Orrisu a ještě víc se předklonil. „Způsobil jsi hodně škody. Ale nakonec - “

„Zdá se mi, že umírám,“ zašeptal Jack.

„Ještě ne. Ach, vím, že ti to tak připadá. Ale věř mi, ještě neumíráš. Za nějakých pět minut zjistíš, jaké je umírat doopravdy.“

„Ne... opravdu... jsem zlomený... uvnitř,“ sténal Jack. „Předkloň se... chci něco říct... požádat... poprosit...“

Na bledém Morganově obličejí zazářily tmavé oči. Snad si představil Jacka, jak prosí. Předklonil se, až se jejich obličejí málem dotýkaly. Jackovy nohy se už předtím stáhly bolestí. Teď vykopl a na chvíli ucítil, jako by mu genitáliemi a břichem projelo rezavé ostří. Zvuk sandálů, jež dopadly na Morganův obličej, roztrhly mu rty a přerazily nos, mu ale bolest více než vynahradil.

Morgan z Orrisu se zapotácel, zařval bolestí a překvapením. Pláštěnka se mu vzedmula jako křídla obrovského netopýra. Jack se postavil. Chvilí pozoroval černý hrad, který byl mnohem větší než Agincourt. Ve skutečnosti se zdálo, že *zabírá* celé akry. Pak křečovitě přeskočil bezvědomého (nebo mrtvého!) Parkuse. Vrhł se k Talismanu, který klidně zářil na písku. Rozběhl se a skočil zpět do Amerických Teritorií.

„Ach, ty bastarde!“ zahromoval Morgan Sloat. „Ty hnusnej, malej bastarde. Můj obličej, můj obličej, tys mi zranil obličej!“

Ozvalo se zapraskání a vzduch naplnila vůně ozónu. Jackův pravý bok minul pronikavý modrobílý blesk a roztavil písek jako sklo.

Pak uchopil Talisman - konečně ho získal! Okamžitě se začala tišit nepříjemná a pulsující bolest v jeho rozkroku. Obrátil se k Morganovi, oběma rukama zvedl skleněnou kouli.

Morgan Sloat krvácel ze rtu a jednou rukou si svíral tvář. Jack doufal, že Sloatovi přerazil alespoň pár zubů. Morganova druhá ruka byla natažená ve zvláštní imitaci Jackova postoje. Svírala klíč, odkud právě vylétl blesk, který se zaryl vedle Jacka do písku.

Jack ustoupil, paže natažené před sebou. Talisman měnil barvy jako duha. Zdálo se, že ví o Sloatově přítomnosti. Veliká, zbrzděná, skleněná koule začala tiše bzučet. Jack zvuk vnímal (spíš než slyšel) jako brnění rukou. V Talismanu se otevřel pruh jasně bílé barvy, který připomínal paprsek světla procházející jeho středem. Sloat sebou škubl a namířil klíčem na Jackovu hlavu.

Otřel si krev z horního rtu. „Tys mě zranil, ty smradlavej, malej bastarde,“ nadával. „Nemysli si, že tě teď ta kouzelná koule ochrání. Má před sebou budoucnost jen o trošku delší než ty.“

„Proč se jí tedy tak bojíš?“ zeptal se chlapec a znovu Talisman postrčil před sebe.

Sloat se mu vyhnul, jako by i on dokázal vystřelovat blesky. *On neví, čeho je schopný*, uvědomil si Jack. *Opravdu o Talismanu nic neví, jenom ho chce.*

„Hned ho polož,“ rozkřikl se Sloat. „Pusť ho, ty malej fracku. Nebo ti hned ustřelím vršek hlavy. Polož ho.“

„Ty máš strach,“ odpověděl Jack. „Když je teď Talisman přímo před tebou, máš strach si ho vzít.“

„Já si ho brát nepotřebuju,“ vyštěkl Sloat. „Ty zasranej následovníku trůnu. Zahod' ho. Uvidíme, jak ho rozbiješ sám, Jacky.“

„Pojd' si pro něj, Bloate,“ odsekl Jack a ucítil, jak s ním zalomcoval

vztek. *Jacky*. Dělal se mu špatně, když slyšel matčinu přezdívkou z mokrých Sloatových úst. „Já nejsem černý hotel, Bloate. Jsem jen kluk. Copak nedokážeš sebrat malému klukovi skleněnou kouli?“ Jasně si uvědomoval, že pokud Talisman svírá, jsou ve slepé uličce. Uprostřed skleněné koule *zazářila* tmavěmodrá jiskra (vibrovala jako jiskry Andersových „démonů“) a zase pohasla. Po ní okamžitě náledovala další. Jack stále cítil mohutné bzučení, jež vycházelo ze samého nitra skleněné koule. Byl předurčen, aby Talisman získal. Měl ho získat. Jack si byl teď jistý, že Talisman o něm věděl již od jeho zrození. Už od té doby čekal, až ho osvobodí. Potřeboval Jacka Sawyera a nikoho jiného. „Tak pojd' a zkus si ho vzít,“ posmíval se. Sloat zavrčel a zamířil klíčem. Po bradě mu stékala krev. Na chvíli vypadal zmateně, frustrovaně a vztekle jako býk v ohradě. Jack se mu doopravdy vysmíval. Pak se obrátil k místům, kde ležel na písku Richard a úsměv mu z tváře zmizel. Richardův obličej byl doslova pokryt krví, tmavé vlasy se krví slepily.

„Ty bast - “ začal, ale odvrátit se byla zásadní chyba. Přímo vedle něj udeřil do pláže syčivý výbuch modrožlutého světla.

Obrátil se ke Sloatovi, který mu pod nohy vystřelil další blesk. Jack uskočil a paprsek ničivého světla roztavil písek u jeho nohou na žlutou tekutinu, která téměř okamžitě vychladla a vytvořila dlouhý pruh skla. „Tvůj syn zemře,“ promluvil Jack.

„Copak se to děje, Jacky?“

Ne, je tady pořád. Někde kolem. Vlevo.

„Když umřel tvůj starý tatínek, moc jsem se smál, Jacky. Smál jsem se mu do obličeje. Když mu konečně chcípнул motor, cítil jsem -“

Hlas zajódloval, na chvíli zmizel a opět se vrátil. Zprava. Jack se tím směrem obrátil a vůbec nechápal, o co jde. Nervy se mu víc a víc napínaly.

„ - mé srdce vzlétlo jako pták. Přesně tak, Jacky.“

Z temnoty přiletěl kámen, který nemířil na Jacka, ale na skleněnou kouli. Vyhnul se mu. Nejasně Sloata zahlédl a znovu mu zmizel.

Pauza... pak byl Sloat zpět a spustil novou desku.

„Šukal jsem tvoji mámu, Jacky,“ pokoušel ho Morganův hlas zezadu. Tlustá, horká ruka se dotkla zadku jeho kalhot.

Jack se otočil a málem zakopl o Richarda. Do očí se mu začaly hrnout horké, bolestivé slzy vzteku. Nenáviděl je, ale nezmizely. Nic na celém světě je nedokázalo zastavit. Vítr fičel jako drak ve vzdušném tunelu. *To kouzlo máš v sobě*, řekl Speedy. Kde ale je kouzlo teď? Kde, ach kde, ach kde?

„Drž hubu a o mojí mámě nemluv!“

„Hodně jsem ji šukal,“ dodal Sloat vesele.

Znovu zprava. Tlustý, tančící stín v temnotě.

„Šukal jsem ji, protože chtěla, Jacky!“

Za ním! Blízko!

Jack se obrátil a zdvihl Talisman. Ten *zazářil* bílým světlem. Sloat odtančil z jeho dosahu, Jack ale ještě zahlédl na jeho obličeji grimasu bolesti a vzteku. Světlo se ho dotklo a poranilo ho.

Nevšímej si toho, co říká - jsou to jen lži a ty to víš. Jak to ale dělá? Je jako Edgar Bergen. Ne... je jako indiáni v noci, když se plíží ke koloně vozů. Jak to může dělat?

„Trochu jsem si tenkrát připálil vousy, Jacky,“ zvolal Sloat a nadšeně se zachechtal. Zdálo se, že mu dochází dech, ale ne úplně. Ne docela. Jack těžce oddychoval jako pes za horkého letního dne, šílenýma očima pátral po Sloatovi v černé bouři. „Ale já to proti tobě nepoužiju, Jacky. Teď se podívej. O čem jsme to mluvili? Aha. O tvé matce...“

Tiché zatrylkování... ztichnutí... a pak vylétl z temnoty napravo kámen a udeřil Jacka do spánku. Otočil se, ale Sloat už byl zase pryč, pohotově odtančil zpět do sněhu.

„Obtočila kolem mě ty svoje dlouhé nohy, až jsem vyl a prosil o slitování!“ prohlásil Sloat napravo za Jackem. „ÚÚÚÚÁÁÁÁÁÁÁÁ!“

Nenech ho, ať tě zdeptá; nenech ho, ať tě navrtá; nenech—

Nedokázal to ale překonat. Ten odporný chlap mluvil o jeho matce. O jeho matce.

„Nech toho! Drž hubu!“

Sloat teď stál před ním tak blízko, že by ho měl Jack zřetelně rozeznat i přes zvržený sníh. Byl to ale jen záblesk - jako obličej v noci pod vodou. Ze tmy přilétl další kámen a trefil Jacka do temene hlavy. Zavravoral a málem znovu zakopl o Richarda, který rychle mizel pod sněhovou pokrývkou.

Spatřil hvězdy... a pochopil, co se děje.

Sloat skáče! Skáče... pohybuje se... skáče zpět!

Jack se otáčel v kruhu jako člověk, kterého neobklíčil jeden ale stovky nepřátel. Z temnoty vylétl úzký, zelenomodrý paprsek blesku. Natáhl k němu Talisman a doufal, že se záře odrazí zpět ke Sloatovi. Příliš pozdě. Už pohasl.

Jak je tedy možné, že ho tam nevidím? Tam v Teritoriích?

Odpověděl mu oslnivý záblesk... jako by Talisman promluvil vypustil nádherný proud bílého světla, které prořízlo sníh jako světlo lokomotivy.

Nevidím ho tam, neodpovídám mu tam, neboť tam NEJSEM! Jason zmizel... a já jsem jedinečný! Sloat skáče na pláž, kde nikdo není. Pouze Morgan z Orrisu a mrtvý, nebo umírající muž jménem Parkus. Není tam ani Richard, protože syn Morgana z Orrisu, Rushton, zemřel už dávno a Richard je také jedinečný! Když jsem tam skočil předtím, byl tam Talisman... Richard ne! Morgan skáče... pohybuje se... skáče zpět... snaží se mě poplést...

„Hú - hú! Jacky, chlapče!“

Vlevo.

„Tady jsem!“

Vpravo.

Jack ale už neposlouchal. Pozoroval Talisman a čekal na znamení. Na nejdůležitější znamení svého života.

Zezadu. Tentokrát přijde zezadu.

Talisman *zazářil* ve sněhu jako silná lampa.

Jack se otočil... a když se otáčel, skočil do Teritorií, do jasného slunečního svitu. A tam spatřil Morgana z Orrisu, velkého a dvakrát tak ošklivého. Morgan si chvíli neuvědomil, že Jack jeho trik odhalil. Rychle kulhal k místu, jež (až skočí zpět do Amerických Teritorií) bude přímo za Jackovými zády. Obličej mu zdobil odporný škleb malého chlapce. Pláštěnka za ním vlála a vzdouvala se. Levá bota se vlekla po zemi, Jack si všiml, jak je všude kolem zbrázděný písek stejnými stopami. Morgan ho obíhal v kruhu, házel po něm obscénní lži o jeho matce, vrhal kamení, skákal sem a tam.

Jack vykřikl:

„VIDÍM TĚ!“ ze všech sil.

Morgan na něho zíral v naprostém šoku, ruku sevřel okolo stříbrného klíče.

„VIDÍM TĚ!“ vykřikl Jack znovu. „Obejdeme to ještě jednou Bloate?“

Morgan na něho namířil konec vrhače blesků, obličej se mu během vteřiny změnil z gumového, slabomyslného výrazu šoku v mnohem charakterističtější výraz vychytralosti, výraz chytrého muže, jež rychle hodnotí možnosti dané situace. Oči se mu zúžily. Ve chvíli, kdy Morgan z Orrisu pohlédl na smrtící stříbrnou hůlku a zúžil oči jako měřidla pušky, Jack skočil zpět do Amerických Teritorií. Zabilo by ho to, ale zlomek vteřiny předtím, než ho prozíravost nebo panika přiměly vrhnout se pod projíždějící nákladní automobil, ozval se vnitřní hlas. Prozradil mu, že Morgan znovu skáče mezi světy a zachránil ho. Jack pochopil tahy svého protivníka. Zůstal stát a čekal na tajemné znamení. Na zlomek vteřiny zadržel dech. Kdyby nebyl Morgan tak pyšný na svoji nevyzpytatelnost, mohl klidně Jacka Sawyera zavraždit. V tu chvíli si to strašlivě přál.

Morganova postava ale místo toho opustila Teritoria, přesně jak Jack očekával. Nadechl se. Kousek od něho leželo nehybné Speedyho tělo (Parkusovo tělo, uvědomil si). Ozvalo se znamení. Jack vydechl a skočil zpět.

Písek na pláži dělil nový pruh skla, jež se třpytilo v paprsku bílého světla, který vycházel z Talismanu.

„Vedle, co?“ zašeptal Morgan Sloat z temnoty. Na Jacka padal sníh, končetiny, hrdlo a čelo mu mrzly v chladivém větru. Ve vzdálenosti osobního automobilu před ním ve vzduchu visel Sloatův obličej, čelo stažené do známých vrásek, zakrvácená ústa otevřená. Mířil na Jacka klíčkem, na hnědý rukáv saka mu usedal práškový sníh. Z levé dírky absurdně malého nosu vytékala černá stružka krve. V tmavém vzduchu svítily Sloatovy krví podlité oči plné bolesti.

Richard Sloat zmateně otevřel oči. Po celém těle mu byla zima. Nejdříve si myslel bez jakýchkoliv emocí, že je mrtvý. Někde se zhroutil, pravděpodobně z prudkých a zálužných schodů na druhé straně pódia Thayerovy školy. Je studený a mrtvý a nic už se mu nemohlo stát. Na vteřinu pocítil závatnou úlevu.

V hlavě se mu zvedla nová vlna bolesti a Richard ucítil, jak mu po chladné dlani stéká krev - dva důkazy, že ať se s ním stalo cokoli, Richard Llewellyn Sloat není ještě mrtvý. Je jen zraněnou a trpící bytostí. Zdálo se mu, že má odříznutou celou vrchní část hlavy. Neměl ani ponětí, kde je. Byla zima. Oči se mu dlouho zaostřovaly, pak oznámily, že leží ve sněhu. Přišla zima. Z oblohy se k němu snášel další sníh. Pak zaslechl hlas svého otce a na všechno si vzpomněl.

Rukou si přidržoval hlavu, ale velmi pomalu naklonil bradu, aby se mohl podívat směrem, odkud hlas otce přišel.

Jack Sawyer svírá Talisman. To byla další věc, kterou si Richard uvědomil. Talisman je celý. Znovu pocítil úlevu, jako když si předtím myslel, že je mrtvý. I bez brýlí spatřil na Jackově obličej neporazený, nepoddajný výraz, jaký ho hluboce dojal. Jack vypadal jako... jako hrdina. Nic víc, nic méně. Vypadal jako špinavý, neupravený a opovážlivě mladý hrdina, který se do své role téměř ničím nehodí, přesto je ale nepochybným hrdinou.

Jak si Richard všiml, Jack byl teď Jackem. Ten neobyčejný extra výraz

filmové hvězdy, která se uráčí předvést jako nuzně oděný dvanáctiletý chlapec, zmizel. Jeho hrdinství tím na Richarda ještě silněji zapůsobilo.

Jeho otec se násilnický usmíval. To ale nebyl jeho otec. Ten už dávno zmizel. Zničila ho závist k Philu Sawyerovi, lakota a ctižádostivost.

„Takhle můžeme pokračovat donekonečna,“ promluvil Jack. „Nikdy ti Talisman nedám a ty ho nikdy s tou svou hračkou nedokážeš zničit. Vzdej se.“

Špička klíče se v Morganově ruce pomalu kývala sem a tam jako jeho chamtivý obličej, pak namířila přímo na Richarda.

„Nejprve rozsekám na kusy Richarda,“ promluvil. „Opravdu se budeš dívat, jak se tvůj přítel Richard změní ve slaninu? Hmmmm? Budeš? Samozřejmě prokážu stejnou laskavost i tomu otravovi vedle.“

Jack si se Sloatem vyměnili krátké pohledy. Morgan si nedělal legraci, to Richard věděl. Jestli se Jack Talismanu nevzdá, zabije ho. Pak zabije i toho starého černocho, Speedyho.

„Nedělej to,“ dokázal zašeptat. „Vykašli se na něj, Jacku. Řekni mu, ať si políbí prdel.“

Jack Richarda překvapil a zamrkal na něho.

Slyšel, jak jeho otec říká: „Jen zahod' Talisman.“

Richard s hrůzou sledoval, jak Jack naklonil dlaně a nechal Talisman sklouznout k zemi.

„Jacku, ne!“

Jack se k němu ani neobrátil. *Jestli se nějaké věci nedokážeš vzdát, nepatří ti, zaburácel jeho mozek. Jestli se nějaké věci nedokážeš vzdát, nepatří ti, k čemu je to člověku dobré, není mu to dobré k ničemu, je mu to na hovno a to se ve škole nenaučíš, to se naučíš na cestě, naučíš se to od Freda Janklowa, od Vlka, od Richarda, který naráží do skály jako Titan II, který včas nevystřelil.*

Takové věci se naučíte, nebo zemřete někde uprostřed světa, kde nezáří žádné jasné světlo.

„Už žádné zabíjení,“ zvolal do sněhem zaváté temnoty odpoledne na kalifornské pláži. Cítil se naprosto vyčerpaně. Ve skutečnosti překonal čtyři dlouhé dny hrůz a teď, na konci, upustil míč jako zadák z prvního ročníku, který se musí ještě mnohému učit. Zahodil ho, ale s jistotou rozeznal Andersův hlas. Anders před Jackem/Jasonem klečel, suknicí roztaženou kolem a hlavu svěšenou. Anders opakoval: *Všecko bude zas dobrý, všecko bude zas dobrý a budem na tom zas dobře.*

Talisman na pláži zářil, po boku mu stékaly kapky sněhu a každá kapka byla duhou. V tu chvíli Jack s naprostou jistotou věděl, že je nutné se ho vzdát.

„Už žádné vraždění. Jdi a jestli můžeš, rozbij ho,“ řekl. „Je mi tě líto.“

A to jistě Morgana Sloata zničilo. Kdyby rozumně zauvažoval, vytáhl by ze sněhu kámen a Talisman roztrástil... dal se rozbít, byl zcela nechráněný a zranitelný.

Morgan k němu místo toho obrátil svůj klíč.

V tu chvíli si s láskou a nenávistí vzpomněl na Jerryho Bledsoea a jeho manželku. Jerryho Bledsoea zabil a Nita Bledsoeová měla být Lily Cavanaughovou... Lily, která ho udeřila do nosu, když se jí pokusil opilý dotknout, tak tvrdě, až se mu spustila krev.

Vyšlehl oheň - z malé hlavně plechového klíčku vystřelil zelenomodrý záblesk. Dorazil k Talismanu, udeřil do něj, rozšířil se po jeho povrchu a změnil ho v hořící slunce. V tu chvíli zářil všemi barvami... v tu chvíli obsahoval všechny světy. Pak bylo po všem.

Talisman oheň z Morganova klíče pohltil.

Celý ho pozřel.

Vrátila se tma. Jackovi uklouzly nohy a on s tupým úderem dopadl na Speedyho volně rozhozená lýtka. Speedy zavrčel a škulbl sebou.

Následovala dvousekundová mezera... pak z Talismanu vylétl další proud ohně. I přes šílené a zmatené myšlenky

(oslepí tě! Jacku, oslepí tě!)

Jack otevřel doširoka oči a spatřil proměněnou mapu Point Venuti. Světlo zářilo, jako by se dolů sklonil bůh všech vesmírů, aby si krajinu vyfotil. Jack viděl napůl zničený a pobořený Agincourt; viděl zhroucené hory, jež se proměnily v nížiny; viděl ležet na zádech Richarda; viděl, jak Speedy leží na břiše a obličej má obrácený k jedné straně. Speedy se usmíval.

Pak Morgan Sloat zacouval a obklopilo ho ohnivě pole vlastního klíče (ohně, který Talisman absorboval stejně jako absorboval záblesky z Gardenerova zaměřovače pušky), které se tisíckrát v Talismanu zesílilo a vrátilo zpět.

Mezi světy se otevřela díra velká jako tunel u Oatley a Jack spatřil, jak Sloatův elegantní hnědý oblek hoří a jedna kostnatá, rozteklá ruka stále svírá klíč. Sloat prolétal dřinou, oči se mu v důlcích vařily, neměl je ale rozšířené... jeho oči vnímaly.

Jak mizel, měnil se, plášť se roztáhl jako křídla netopýra, který proletěl plameny pochodně. Jack pozoroval, jak mu hoří boty, jak mu hoří vlasy. Viděl, jak se klíček změnil v miniaturní vrhač blesků.

Viděl... denní světlo!

Vrátilo se v takovém množství, že se Jack omámeně na zasněžené pláži převrátil. V uších - hluboko v hlavě - zaslechl výkřik umírajícího Morgana Sloata, který prolétal všemi světy a mizel v zapomnění.

„Jacku?“ Richard se zmateně posadil a držel si hlavu. „Jacku, co se stalo? Myslím, že jsem spadl ze schodů tribuny.“

Speedy se ve sněhu zakroutil, udělal dívčí sklapovačku a pohlédl na Jacka. V očích měl vyčerpaní... z obličejů mu ale zmizely skvrny.

„Dobrá práce, Jacku,“ zašeptal a zakřenil se. „Dobrá - “ Znovu se předklonil a těžce dýchal.

Duha, pomyslel si Jack omámeně. Postavil se a znovu upadl. Obličej mu pokryl mrznoucí sněh a začal se rozpouštět jako slzy. Vyškrábal se na kolena, pak si znovu stoupl. Všude viděl skvrny... ve sněhu, kde stál Morgan, ale spatřil obrovský vypálený pruh ve tvaru slzy.

„Duha!“ zvolal Jack Sawyer a pozvedl ruce k nebi. Plakal a smál se zároveň. „Duha! Duha!“

Přešel k Talismanu a za stálého pláče ho zvedl ze země.

Odnesl ho k Richardu Sloatovi, který byl kdysi Rushtonem, ke Speedymu Parkerovi, který byl, co byl. Uzdravil je.

Duha, duha, duha!

Čtyřicátá šestá kapitola

DALŠÍ CESTA

Uzdravil je, nikdy si ale nevybavil, jak se to přesně stalo, ani na žádné bližší detaily. Talisman mu chvíli v ruce zářil a zpíval a Jack si mlhavě vzpomínal, jak do nich proudil oheň, až zářily jasným světlem. Na nic jiného už si nevzpomínal.

Nakonec začalo překrásné světlo Talismanu blednout... bledlo... zhaslo.

Jack si vzpomněl na svou matku a vyrazil ze sebe chraplavý, zbědovaný výkřik.

Speedy se k němu dopotácel tajícím sněhem a položil mu ruku okolo ramen.

„Vrátí se, Putující Jacku,“ promluvil Speedy. Usmál se, působil ale dvakrát tak unavený než Jack. Byl vyléčený... přesto ještě nebyl zcela v pořádku. *Tenhle svět ho zabije*, pomyslel si Jack nejasně. *Alespoň zabije tu část, která je Speedy Parkerem. Talisman ho vyléčil... on ale pořád umírá.*

„Udělal si to pro něj,“ řekl Speedy, „a musíš věřit, že voň zas udělá něco pro tebe. Nedělej si starosti. Poď sem, Jacku. Poď sem, co leží tvůj kámoš.“

Jack ho poslechl. Richard v tajícím sněhu spal. Ošklivě vypadající pruh kůže zmizel, ve vlasech se mu ale táhla dlouhá, bílá čára - čára, kde už mu nikdy neporostou vlasy.

„Vem ho za ruku.“

„Proč? Kvůli čemu?“

„Skočíme.“

Jack se k němu tázavě obrátil, Speedy ale nic nevysvětlil. Jen přikývl, jako by chtěl říci: *Ano, slyšel jsi správně.*

No, pomyslel si Jack, *věřil jsem mu dost* -

Sklonil se a sevřel Richardovu ruku. Speedy ho vzal za druhou.

Bez jakéhokoliv zaváhání skočili.

Jak Jack očekával, postava, která zde vedle něho v černém písku (který byl všude poznamenán kulhavou nohou Morgana z Orrisu) stála, vypadala svěže, spokojeně a zdravě.

Jack na cizince, který vypadal trochu jako mladší bratr Speedyho Parkera, zíral s *bázní a neklidem*.

„Speedy - pane Parkusi, myslím - co jsi - “

„Vy si musíte, kluci, odpočinout,“ řekl Parkus. „Ty určitě a ten drahý mladík ještě víc. Přiblížil se smrti blíž, než kdo tuší... a nepřijde mi jako typ, co si s tím bude dělat moc velkou hlavu.“

„Jo,“ odpověděl Jack. „V tom máš pravdu.“

„Tady se mu bude lip odpočívat,“ odpověděl Parkus a s Richardem v náručí vyrazil pláží pryč od hradu. Jack se za ním potácel ze všech sil, pomalu ale začal zaostávat. Rychle mu došel dech, nohy přestaly fungovat. Hlava ho ze závěrečné bitvy bolela. Následky šoku, předpokládal.

„Proč... kam...“ víc ze sebe nedostal. Svíral Talisman na hrudi, koule teď byla matná, vnitřek temný, klidný a nezajímavý.

„Jen kousek cesty,“ odvětil Parkus. „Ty a tvůj kámoš nechcete přeci odpočívat, kde byl on, nebo ano?“ I když byl Jack vyčerpaný, zavrtěl hlavou.

Parkus pohlédl přes rameno, pak se smutně na Jacka podíval.

„Srdí tam zlo,“ vysvětloval. „A smrdí to tam tvým světem, Jacku.“

„Mně to přijde úplně stejné.“

Znovu vyrazil, Richarda svíral v náručí.

Zastavil se čtyřicet yardů nad pláží. Černý písek zde získal světlejší nádech - nebyl bílý, ale středně šedý. Parkus jemně položil Richarda na zem. Jack se rozvalil vedle něho. Písek byl teplý, příjemně teplý. Žádný sníh.

Parkus se posadil se zkříženýma nohama proti němu.

„Teď budeš spát,“ prohlásil. „Možná se neprobudíš až do zítřejšího dne. Jestli ano, nikdo tě nebude otravovat. Podívej.“ Parkus mávl rukou k místu, kde stálo v Amerických Teritoriích Point Venuti. Jack nejprve spatřil černý hrad, jedna celá strana se zhroutila a praskla, jako by uvnitř něco obrovského vybuchlo. Teď vypadal hrad zcela obyčejně. Jeho hrozba shořela, nedostupný poklad byl pryč. Zůstaly jen schematicky navršené kameny.

Když se rozhlédl, všiml si, že zde nemělo zemětřesení takovou sílu a nedalo se toho zde tolik zničit. Spatřil pár převrácených chatrčí, které vypadaly, jako by je někdo postavil z naplaveného dřeva. Spatřil několik rozbitých kočárů, jež možná v Amerických Teritoriích byly Cadillacy. Místy se válela chlupatá těla.

„Ti, co zde byli a přežili, teď uprchli,“ vysvětloval Parkus. „Vědí, co se stalo. Vědí, že je Orris mrtvý, a nebudou tě už nikdy otravovat. Zlo z tohoto místa odešlo. Víš to? Cítíš to?“

„Ano,“ zašeptal Jack. „Ale... pane Parkusi... vy ne... ne...“ „Neodcházím? Ano. Velmi brzy. Ty a tvůj přítel se teď pěkně prospíte, proto si musíme spolu ještě předtím trochu promluvit. Nebude to trvat dlouho, tak se snaž a nenech ještě chvíli hlavu klesnout k hrudi.“

Jack s námahou zvedl hlavu a otevřel - téměř - oči. Parkus přikývl. „Až se probudíš, jděte na východ... ale neskákej! Chvíli tady ještě zůstaň. Zůstaň v Teritoriích. Na tvé straně bude ještě pěkně živo - záchranné oddíly, novináři, Jason ví, co ještě. Než se to někdo dozví, alespoň roztaje sníh. Těch pár lidí budou považovat za feťáky -“

„Proč musíte odejít?“

„Musím trochu putovat, Jacku. Je tady ještě spousta práce. Zpráva o Morganově smrti už letí na východ. Pohybuje se rychle. Teď za ní zaostávám a musím ji předstihnout. Chci se dostat k Pustinám... na východ... než se rozprchne spousta špatných lidí.“ Pohlédl na oceán, oči chladné a šedé jako pazourek. „Když přijde na placení účtů, lidé musí zaplatit. Morgan je pryč, ještě tady ale visí nějaké účty.“ „Vy jste něco jako policista, že?“

Parkus přikývl. „Jsem něco jako váš Hlavní soudce a Vrchní popravčí v jednom. Tady to tak chodí.“ Položil Jackovi na hlavu silnou a teplou ruku. „Tam jsem jen chlápek, co se toulá z místa na místo, dělá příležitostné práce a drnká si pár melodií. Věř mi, že občas je to mnohem lepší.“ Znovu se usmál a tentokrát to byl Speedy.

„A ty toho chlápka čas od času potkáš, Jacky, jo, čas od času jsem tam. V obchodním centru, možná v parku.“ Spiklenecky na Jacka mrknul.

„Ale Speedymu... není dobře,“ zašeptal Jack. „Ať už s ním bylo cokoli, Talisman s tím nic nezmohl.“

„Speedy je starý,“ odpověděl Parkus. „Je v mém věku, ve vašem světě je ale starší než já. Přesto má ještě před sebou pár let. Možná i víc. Nedělej si starosti, Jacku.“

„Slibujete?“ zeptal se Jack.

Parkus se zašklebil. „Jasňáčky.“

Jack mu unaveně úsměv oplatil.

„Ty a tvůj přítel zamiřte k východu. Jděte, až budete myslet, že už je to pět mil. Převezete tamty nízké hory, a pak už budete v pořádku — jednoduchá procházka. Hledej veliký strom. Opravdu největší strom, jaký jsi kdy viděl. K tomu velkému, starému stromu dojdeš, Jacku, vezmeš Richarda za ruku a skočíte zpět. Objevíte se vedle gigantické sekvoje, která má ve kmeni vysekaný tunel pro silnici. To je silnice sedmnáct a ocitnete se na okraji malého města v severní Kalifornii, které se jmenuje Storeyville. Jdi do města, u semaforu je čerpací stanice MOBIL.“

„A potom?“

Parkus pokrčil rameny. „Nejsem si jistý. Možná tam, Jacku, potkáš někoho, koho poznáš.“

„Ale jak se dosta -“

„Pšt,“ přerušil ho Parkus a položil Jackovi ruku na čelo přesně, jak to dělávala jeho matka, když byl *(v povijanu, tatínek šel na lov, a tak dál, la—la, malý Jacku, všechno je v pořádku a všechno je v pořádku a)*

velmi malý. „Dost otázek. Věřím, že to s tebou a s Richardem dobře dopadne.“

Jack si lehl. Tmavou kouli si položil pod rameno. Zdálo se mu, že má k víčkům připevněné cihly.

„Byl jsi statečný a spravedlivý, Jacku,“ řekl Parkus s naprostou vážností. „Přál bych si, abys byl mým synem a zdravím tě za tvou odvahu. A tvou víru. V mnoha světech ti lidé mnohé dluží. Ať tak nebo tak, většina jich to tuší.“

Jack se ještě dokázal usmát.

„Zůstaň ještě chvíli,“ zašeptal.

„Dobrá,“ odpověděl Parkus. „Dokud neusneš. Nedělej si žádné obavy, Jacku. Tady ti nic neublíží.“

„Moje maminka vždycky říkala - “

Než ale větu dokončil, přemohl ho spánek. A spánek ho jakýmsi tajemným způsobem přemáhal i příštího dne, kdy byl technicky vzhůru. Jestliže nešlo o spánek, pak se jeho mysl bránila, umrtvovala se a většinu dne proměnila v sen. Tak s Richardem, který se choval podobně pomalu a váhavě, stanuli pod nejvyšším stromem na celém světě. Všude okolo se po lesní půdě třpytily paprsky světla. Deset dospělých mužů by strom neobjalo. Tyčil se k výšinám, byl obrovský a jedinečný. Uprostřed lesa vysokých stromů čněl jako leviathan, čistá ukázka teritoriálních možností.

Nedělej si starosti, řekl Parkus, když hrozil, že se vypaří jako kašmířská kočka. Jack zaklonil hlavu a pohlédl ke špičce stromu. Přesně si to neuvědomil, byl ale emociálně vyčerpán. Velikost stromu v něm probudila pouze záblesk údivu. Položil ruku na překvapivě hladkou kůru. *Zabil jsem muže, který zabil mého otce*, zašeptal si v duchu. Druhou rukou sevřel temnou, zdánlivě mrtvou kouli Talismanu. Richard zíral na gigantickou korunu, jež se nad nimi klenula ve výši mrakodrapu. Morgan byl mrtvý, Gardener také. Sníh už musel na pláži roztát. Všechno ale ještě neskončilo. Jack se cítil, jako by mu všechno sníh z pláže zůstal v mozku. Kdysi se domníval (a teď se zdálo, že to muselo být před tisícem let), že jestliže se mu někdy skutečně podaří Talisman sevřít v ruku, zaplaví ho takový pocit vzrušení, triumfu a posvátné hrůzy, že exploduje. Teď však cítil ze všeho pouhý zlomek. V hlavě mu sněžilo a on jen slepě plnil Parkusovy instrukce. UVědomil si, že ho gigantický strom podpírá.

„Chyť mě za ruku,“ řekl Richardovi.

„Jak se ale dostaneme domů?“ zeptal se Richard.

„Nedělej si žádné starosti,“ odpověděl a sevřel Richardovu ruku dlaní. Jack Sawyer žádný strom k podpírání nepotřeboval. Jack Sawyer prošel Spálenými zeměmi, přemohl černý hotel, Jack Sawyer je statečný a spravedlivý. Jack Sawyer je unavený, dvanáctiletý chlapec, kterému sněžilo v mozku. Bez námahy skočil zpět do vlastního světa a Richard proklouzl bariérami s ním.

Les se smrštil, změnil se v obyčejný americký les. Střecha jemně se pohupujících větví znatelně poklesla, stromy byly podstatně menší než v části teritoriálního lesa, kam je poslal Parkus. Jack si nejasně uvědomil změnu měřítka, pak před sebou spatřil dvoupruhou silnici. Realita dvacátého století ho okamžitě udeřila přes holeně. Jakmile spatřil silnici, zaslechl nepravidelný zvuk malého motoru a instinktivně i s Richardem odskočil. Kolem se prohnal bílý, malý Renault LeCar. Auto prosvíštělo a pokračovalo tunelem, jež byl vysekán ve kmeni sekvoje (která dosahovala pouze poloviny svého teritoriálního protějšku). Jeden dospělý a dvě děti v Renaultu na sekvoje, kvůli kterým přicestovali až z New Hampshire, ani nepohlédli („Žij svobodně nebo zemři!“). Žena a dvě malé děti na zadním sedadle se obrátily a zíraly na Jacka s Richardem. Ústa se jim otevřela jako malé, černé jeskyně. Právě spatřily, jak se vedle cesty objevili dva chlapci jako duchové, zázračně a náhle se zformovali z prázdnoty jako kapitán Kirk a pan Spock, když je přenesou z rakety *Enterprise*.

„Jsi v pořádku, můžeš chvíli jít?“

„Jasně,“ odpověděl Richard.

Jack vkročil na povrch silnice číslo sedmnáct a prošel mohutným otvorem ve kmeni stromu.

Pomyslel si, že se mu všechno možná jen zdá. Možná je stále ještě v Teritoriích na pláži, kam se svalil vedle Richarda. Oba je hlídá vlídný Parkusův pohled. *Moje maminka vždycky říkala... moje maminka vždycky říkala...*

Jako by kráčel hustou mlhou (ačkoliv toho dne v severní Kalifornii bylo ve skutečnosti sucho a slunečno). vedl Richarda Sloata ze sekvojového lesa a po klesající silnici okolo suchých prosincových luk.

...že nejdůležitější osobou v každém filmu je kameraman...

Jeho tělo potřebovalo ještě spát, jeho mysl potřebovala prázdniny.

...že vermouth je mrháním dobrého martini...

Richard ho tiše a zamyšleně následoval. Pohyboval se o tolik pomaleji, že se Jack musel zastavit na krajnici a počkat, až ho Richard dohoní. Asi půl míle před nimi spatřil malé městečko, jež muselo být Storeyville. Na každé straně cesty sedělo několik nízkých, bílých stavení. *STAROŽITNOSTI*, visel štít nad jedním z nich. Za staveními visel nad prázdnou křižovatkou blikající semafor. Jack spatřil před benzinovou pumpou roh nápisu *MOBIL*. Richard se za ním vlekl, hlavu měl spuštěnou a brada se mu téměř opírala o hrud'. Když přišel blíž, Jack si všiml, že jeho přítel pláče.

Položil mu ruku okolo ramen. „Chci, abys něco věděl,“ řekl. „A co?“ Richardův malý obličej byl plný slz, ale stále odbojný.

„Mám tě rád,“ zašeptal Jack.

Richardovy oči se odvrátily k povrchu vozovky. Jack ho stále držel okolo ramen. Po chvíli Richard vzhlédl, podíval se přímo na Jacka a přikývl. Lily Cavanaughová Sawyerová několikrát opravdu synovi řekla: *Jacky, jsou chvíle, kdy nemusíš vybiti všechno, co si myslíš. Ted' taková chvíle nadešla.*

„Jdeme správnou cestou, Richie,“ řekl Jack. Počkal, až si přítel utře oči. „Myslím, že se s námi má ve stanici někdo setkat.“

„Možná Hitler?“ Richard si přitiskl dlaně k očím. Za chvíli byl znovu připravený a oba chlapci vstoupili do městečka Storeyville.

Ve stínu stanice parkoval Cadillac El Dorado s televizní anténou ve tvaru bumerangu. Byl veliký jako obytný přívěs, tmavý jako smrt. „Ach, Jacku, průůůůuser,“ zasténal Richard a sevřel Jackovo rameno. Oči se mu rozšířily, ústa roztrásla.

Jack ucítil v těle novu vlnu adrenalinu. Už na něho ale nepůsobil, cítil jen únavu. Bylo toho na něj příliš moc, příliš moc, příliš moc.

Sevřel tmavou křišťálovou kouli z bazaru, jež kdysi bývala Talismanem, a vyrazil z kopce směrem ke stanici.

„Jacku!“ vykřikl za ním tiše Richard. „Co to k sakru děláš? Je to jedno z NICH! Stejná auta v Thayerově škole! Stejná auta v Point Venuti!“

„Parkus nám řekl, abychom sem šli,“ odpověděl Jack.

„Jsi blázen, kámo,“ zašeptal Richard.

„Já vím. Ale uvidíš, že je to správné. A neříkej mi kámo.“

Dveře Caddyho se otevřely a objevila se těžká, svalnatá noha ve vybledlých džínách. Když spatřil, že má řidič uříznutou špičku černé, pracovní boty a vyčnívají mu ven dlouhé, chlupaté prsty, Richardův neklid se změnil v opravdovou hrůzu.

Vypískl jako myš.

Byl to Vlk, správně. To Jack poznal, ještě než se chlapík obrátil. Měl přes dva metry, na límec mu padaly kadeře dlouhých, rozčuchaných a ne moc čistých vlasů. Viselo mu z nich několik lopuchů. Pak se mohutná postava otočila a Jack spatřil záblesk oranžových očí. Hráza se v mžiku změnila v radost. Zapomněl na pumpaře a flákače před smíšeným zbožím, kteří ho pozorovali, a vyrazil k mohutné postavě. Vlasy mu sklouzly z čela, otlučené tenisky plácaly a čvachtaly, obličej mu rozdělil široký úsměv, oči se rozzářily jako samotný Talisman.

Montérky: Oshkosh, sakra. Kulaté brýle bez rámečků: lennonky. A široký, přátelský úsměv.

„Vlku!“ zvolal Jack Sawyer. „Vlku, ty žiješ! Vlku, ty žiješ!“

Nějakých pět stop od Vlka skočil. Vlk ho s lehkostí zachytil a potěšen se usmíval.

„Jack Sawyer! Vlk! Koukněme se! Zrovna jak říkal Parkus! Jsem na tomhle hrom do toho místě, co smrdí jak hovno v bažině, a ty jsi tady také! Jack a jeho přítel! Vlk! Dobré! Skvělé! Vlk!“

Vlkův pach Jackovi prozradil, že to není jeho Vlk. Prozradil mu, že tenhle Vlk musí být jeho příbuzný... určitě velmi blízký příbuzný.

„Znal jsem tvého bratra z vrhu,“ řekl Jack ve Vlkově chlupatých silných pažích. Když mu teď pohlédl do obličeje, viděl, že je starší a moudřejší. Ale stejně vlídný.

„Můj bratr Vlk,“ zašeptal Vlk a položil Jacka na zem. Natáhl raku a dotkl se špičkou prstu Talismanu. V obličeji se mu zračila posvátná úcta. Když se koule dotkl, zazářila jiskra a jako padající kometa zmizela v temných hlubinách.

Vlk se nadechl, pohlédl na Jacka a zašklebil se. Jack mu jeho úsměv oplatil.

Přišel Richard a na oba zíral s údivem a nedůvěrou.

„V Teritoriích jsou dobří Vlci a špatní Vlci - “ začal Jack.

„Spousta dobrých Vlků,“ přerušil ho Vlk.

Podal Richardovi raku. Ten se na chvíli stáhl, pak přátelské gesto opětoval. Když jeho dlaň zmizela, Jack si všiml výrazu jeho úst. Richard očekával, že to s ním dopadne jako kdysi dávno s Heckem Bastem.

„Toto je bratr z vrhu mého Vlka,“ prohlásil Jack pyšně. Odkášlal si a nevěděl, jak přesně vyjádřit svůj vztah k jeho bratrovi. Říkají si Vlci upřímnou soustrast, patří to k jejich rituálu?

„Měl jsem tvého bratra rád,“ řekl nakonec. „Zachránil mi život. Kromě Richarda byl nejlepším přítelem, jakého jsem kdy měl. Je mi líto, že umřel.“

„Je teď na měsíci,“ odpověděl Vlkův bratr. „Vrátí se. Všechno se vrací, Jacka Sawyere, jako měsíc. Všechno se vrací jako měsíc. Tak pojď. Chci už zmizet z tohoto smaradlavého místa.“

Richard vypadal zmateně, Jack tomu ale rozuměl a cítil to. Zdálo se, že celou stanici obklopuje horké, mastné aroma spálených uhlovodíků. Okolo nich se vznášel hnědý, průhledný povlak. Vlk přistoupil ke Cadillacu a otevřel jako šofér (Jack tušil, že skutečně šoférem byl) zadní dveře.

„Jacku?“ Richard vypadal poděšeně.

„Je to v pořádku,“ odpověděl Jack.

„Ale kam - “

„Myslím, že k mé matce,“ odvětil Jack. „Přes celou zem do Arcadia Beach v New Hampshiru. Jedeme první třídou, tak pojď Richie.“

Přistoupili k autu. Na jedné straně širokého zadního sedadla stálo opřené staré, odřené pouzdro na kytaru. Jack ucítil, jak mu znovu poskočilo srdce.

„Speedy!“ obrátil se k Vlkovi. „Jede s námi Speedy?“

„Nikoho rychlého neznám,“ odpověděl Vlk. „Měl jsem strýce, ten byl docela rychlý, pak ale zchroml - Vlk - a nedokázal už ani udržet tempo se svým stádem.“

Jack ukázal na kytarové pouzdro.

„Kde se to tu vzalo?“

Vlk se usmál a předvedl sbírku velkých zubů. „Parkus,“ řekl. „Tohle tu pro tebe tady nechal. Málem jsem zapomněl.“

Vytáhl ze zadní kapsy velmi starou pohlednici. Na přední straně stál kolotoč se spoustou známých koní - mezi nimi Ella Speed a Stříbrná Lady. Ženy v popředí měly honzíky na sukních, chlapani golíky, mnoho mužů mělo buřinky a zatočené kníry. Pohlednice věkem změkla.

Otočil ji a uprostřed bylo vytištěno: *KOLOTOČ ARCADIA BEACH, 4.8.1894.*

Na volné místo nenaškrábal dvě věty Parkus, ale Speedy. Písmo bylo kostrbaté, málo úpravné. Psal měkkou, tupou tužkou.

Dokázal si veliký zázraky, Jacku. Co je v obalu, použij - zbytek si nech nebo zahod'.

Jack zastrčil pohlednici do kapsy kalhot, vlezl dozadu a rozvalil se na přepychovém sedadle. Jedna svorka starého kytarového pouzdra byla zlomená. Otevřel zbývající tři.

Richard za ním vlezl dovnitř. „Ty vole!“ zašeptal.

Kytarové pouzdro bylo plné dvacetidolarových bankovek.

Vlk je odvezl domů. Ačkoliv Jack velmi brzy začal na události toho podzimu zapomínat, po celý zbytek života měl ve vzpomínkách přesně otištěnou každou chvíli této cesty. Seděli s Richardem na zadním sedadle El Do -

rada a Vlk je vezl k východu, k východu a k východu. Vlk znal silnice a Vlk je vezl. Občas si pouštěl kazety s Creedence Clearwater Revival. Poslouchal je na nejvyšší výkon, kdy už byly ohroženy ušní bubínky, a jeho nejoblíbenější píseň se jmenovala „Běh džunglí“. Často a dlouho otáčel knoflíkem, který ovládal postranní okénko a naslouchal proměnlivému zvuku větru. Zdálo se, že ho to naprosto fascinuje.

Na východ, na východ, na východ - každé ráno k vycházejícímu slunci, každý večer k tajemně tmavnoucímu modrému šeru nadcházející noci. Nejdříve poslouchali Johna Fogertyho, potom vítr; znovu Johna Fogertyho a znovu vítr.

Jedli u Stockeyů, jedli u Burger Kingů. Zastavili v Kentucky Fried Chicken, tam si Jack s Richardem dávali večeře, Vlk dostával rodinné balení a snědl všech dvacet jedna částí. Podle zvuků snědl i většinu kostí. Jack si přitom vzpomněl na Vlka a popcom. Kde to bylo? V Muncie. Na předměstí Muncie. Těsně předtím, než je nacpali do Sunlightova domova. Usmál se... pak ucítil v srdci šíp. Otočil se k okénku, aby Richard neviděl, jak mu svítí v očích slzy.

Druhou noc zastavili v Julesburgu v Coloradu a Vlk jim uvařil na přenosném grilu, který vytáhl z kufru, vydatnou večeři. Jedli za svitu hvězd v zasněženém poli a zachumlali se do těžkých bund, jež

nalezli v kapse pouzdra. Vysoko nad hlavami se zableskla sprška meteorů, Vlk tančil ve sněhu jako dítě.

„Ten chlapík se mi líbí,“ řekl Richard zamyšleně.

„Jo, mně také. Měl jsi vidět jeho bratra.“

„Rád bych ho poznal.“ Richard začal sbírat odpadky. Co potom pronesl, Jacka úplně vyvedlo z míry.

„Spoustu toho zapomínám, Jacku.“

„Co tím myslíš?“

„Jen tohle. S každou mílí si toho pamatuju méně. Pomalu se to zamlžuje. Myslím si... myslím si, že to tak chci. Podívej, jsi si opravdu jistý, že je tvá matka v pořádku?“

Jack se pokoušel matce třikrát zatelefonovat. Žádná odpověď. Moc se tím netrápil. Všechno bylo v pořádku. Doufal. Až se tam dostane, jeho matka tam bude. Nemocná... ale pořád naživu. Doufal.

„Ano.“

„A proč tedy nikdy nevzala telefon?“

„Sloat s telefony něco udělal,“ odpověděl Jack. „Vsadím se, že udělal něco i s personálem v Alhambře. Je v pořádku. Nemocná... ale v pořádku. Je tam. Cítím ji.“ „A jestli tahle léčivá koule bude fungovat -“ Richard mírně zkřivil obličej, pak vyslovil své obavy. „Pořád si... víš, pořád si myslíš, že mě nechá... no víš, že zůstanu s vámi?“

„Ne,“ odpověděl Jack a pomohl Richardovi posbírat zbytky večeře. „Asi tě bude chtít poslat do sirotčince. Možná i do vězení. Nebuď hlupák, Richarde. Samozřejmě, že s námi můžeš zůstat.“

„No... po tom, co provedl můj otec...“

„To byl tvůj táta, Richie,“ odpověděl Jack jednoduše. „Ne ty.“

„A ty mi to nikdy nebudeš připomínat? Víš... osvěžovat mi paměť?“

„Jestliže chceš zapomenout, tak ne.“

„Chci, Jacku. Doopravdy chci.“

Vrátil se Vlk.

„Tak chlapi, připraveni? Vlk!“

„Všechno připraveno,“ odpověděl Jack. „Poslouchej, Vlku, co ta kazeta se Scottem Hamiltonem, co jsem koupil v Cheyennu?“

„Jasně, Jacku, a pak nějaký Creedence?“

„Běh džunglí, že jo?“

„Dobrá melodie, Jacku! Síla! Vlk! Hrom do toho, silná melodie!“

„Jasně, Vlku.“ Obrátil oči v sloup, Richard udělal to samé a oba se usmáli.

Dalšího dne projeli Nebrasku a Iowu. O den později se prohnali okolo vyhořelých ruin Sunlightova domova. Jack si myslel, že je tudy veze Vlk úmyslně. Možná se chtěl podívat na místo, kde zemřel jeho bratr. Zesílil na magnetofonu Creedence na doraz a Jackovi se zdálo, že zaslechl, jak Vlk vzlyká.

Čas - plynoucí časové úseky. Jackovi se zdálo, jako by se vznášel. Cítil vzrušení, triumf a loučení. Práce byla vzorně dokončena. Na úsvitu pátého dne přešli hranice Nové Anglie.

Čtyřicátá sedmá kapitola

KONEC CESTY

Jakmile se dostali tak daleko, celá cesta z Kalifornie do Nové Anglie vypadala jako dlouhé odpoledne a večer. Odpoledne, jež trvalo celé dny, noc, jež trvala možná celý život. Období východu slunce, hudby a emocí. *Můj ty bože*, pomyslel si Jack, *vážně jsem z toho venku*. Když se asi po hodině znovu podíval na diskrétní, malé hodinky na palubní desce, zjistil, že uběhly tři hodiny. Byl to vůbec stejný den? Kabinou zněl „Běh džunglí“, Vlk pohupoval do rytmu hlavou, vytrvale se usmíval a neomylně nacházel ty nejlepší silnice. V zadním okně byla vidět obloha pokryta barvami západu - purpurovou, modrou a zvláštní tmavě rudou barvou klesajícího slunce. Jack si vzpomínal na každý detail, na každé slovo, každé jídlo, každý tón hudby, Zoot Sims, Johna Fogertyho i obyčejné foukání větru, které působilo Vlkovi tak velkou radost. Pamatoval si celou dlouhou, předlouhou cestu, neuvědomoval si ale, kolik zabrala ve skutečnosti času. Spal na měkkém zadním sedadle, otevíral oči podle světla a tmy, podle slunečních paprsků a hvězd. Když překročili hranice Nové Anglie, Talisman začal znovu žhnout a oznamovat návrat normálního času, možná návrat času vůbec. Jack si zvláště jasně vzpomínal na obličej lidí, kteří nakukovali do El Doráda (lidí na parkovištích, námořníka a dívky s koňským

obličejem v sedanu, kteří vedle nich zastavili na křižovatce ve slunečném městečku někde v lowě, vyhublého kluka v Ohio v motorkářské výstroji), aby se přesvědčili, zda tam náhodou nesedí Mick Jagger nebo Frank Sinatra. Ne, to jsme jenom my, přátelé. Stále ho přemáhal spánek. Jednou se probudil (v Coloradu? V Illinois?) do rytmu rockové hudby. Vlk luskal prsty, hladce vezl velké auto silnicí, obloha svítila oranžovou, purpurovou a modrou barvou. Všiml si, že Richard někde našel knihu a teď si ve světle ukryté osobní lampičky El Dorada čte. Kniha se jmenovala *Brocův mozek*. Richard pokaždé věděl, kolik je hodin. Jack jen zvedl oči a nechal hudbu a večerní barvy, aby ho ukolébaly. Dokázali to. Všechno dokázali... čekala je jen poslední povinnost v pustém, malém letovisku v New Hampshiru.

Pět dnů, nebo jedno dlouhé šero plné snů? „Běh džunglí“, Zootův tenor saxofon říkal - *Tady je pro tebe příběh, líbí se ti?* Richard je jeho bratr, jeho bratr.

Když Talisman ožil, Jack začal opět vnímat čas. Ta chvíle nadešla během kouzelného západu slunce na sklonku pátého dne. *Oatley*, pomyslel si Jack šestého dne. *Mohl jsem Richardovi ukázat Oatleyský tunel a vše, co zbylo z. hospody. Mohl jsem ukázat Vlkovi, kudy jet...* ve skutečnosti ale už Oatley nechtěl nikdy vidět. Necítil žádné uspokojení, ani radost. Uvědomoval si, jak blízko jsou, jak daleko se dostali, zatímco on jen proplouval časem. Vlk je vezl širokou dopravní tepnou 1 - 95. Projížděli Connecticut a Arcadia Beach leželo jen pár států před nimi na zubatém pobřeží Nové Anglie. Od této chvíle začal Jack počítat míle i minuty.

Dvacátého prvního prosince večer, ve čtvrt na šest, nějaké tři měsíce potom, kdy vyrazil s nadějami na západ, odbočil černý Cadillac El Dorado na štěrkovou cestu hotelu Alhambra ve městě Arcadia Beach v New Hampshiru. Na západě klesalo slunce, rudá a oranžová barva oblohy se měnila ve žlutou... a modrou... a královsky purpurovou. V zahradách o sebe vrzaly v silném zimním větru holé větve stromů. Ještě před týdnem stál uprostřed strom, který chytal a jedl malá zvířata - veverky, ptáky, vyhublou, hladovou kočku recepčního. Ten malý strom náhle zemřel. Ostatní rostliny v zahradě byly teď holé, ale spaly zimním spánkem.

Kované pneumatiky El Dorada praskaly a poskakovaly po štěrku. Zevnitř se zabarveným sklem linul tlumený zvuk. „Lidé, co znají mé kouzlo,“ zpíval John Fogerty, „zaplavili zem kouřem.“

Cadillac zastavil před širokými, dvojitými dveřmi. Za nimi se rozprostírala pouze tma. Dvojitá přední světla pohasla a dlouhé auto zůstalo stát ve stínu. Výfuk bíle kouřil, oranžová parkovací světla zářila.

Tady na sklonku dne, tady při západu slunce s nádhernými barvami zapadni oblohy.

Tady.

Právě teď a tu.

Zadní část Cadillacu ozařovalo slabé, nejisté světlo. Talisman zamrkal... jeho záře byla ale slabá. Jen něco víc než záře umírající světlušky.

Richard se pomalu obrátil k Jackovi. Obličej měl bledý a vyděšený. Svíral oběma rukama Carla Sagana, ždímal paperback, jako když pradelna ždímal prostěradlo.

Richardův Talisman, pomyslel si Jack a usmál se.

„Jacku, chceš -“

„Ne,“ přerušil ho Jack. „Počkej, až tě zavolám.“

Otevřel zadní dvířka a začal se soukat z auta. Pak znovu pohlédl na Richarda. Ten se choulil na sedadle a v rukou ždímal svou knihu. Vypadal bídne.

Jack bez přemýšlení na chvíli vlezl dovnitř a políbil Richarda na tvář. Richard ho na chvíli sevřel okolo krku a silně objal. Pak ho pustil a nikdo z nich už nepromluvil.

Jack vyrazil ke schodům, které vedly do haly... pak se obrátil vpravo a přešel místo toho k okraji cesty. Stálo tam železné hrazení a pod ním se táhla k pláži popraskaná skála. Dál vpravo se proti temné obloze rýsovala horská dráha Veselého světa Arcadia.

Jack sklonil obličej k východu a vítr, který se proháněl okrasnými zahradami, mu odvál z čela vlasy.

Zvedl v rukou kouli, jako by ji chtěl obětovat oceánu.

21.prosince 1981 stál chlapec jménem Jack Sawyer v místech, kde se voda pojí se zemí. V rukou choval cennou věc a pozoroval klidný Atlantik. Přestože si to neuvědomoval, právě toho dne mu bylo třináct let a chlapec byl neobyčejně krásný. Mořský vítr odvál z jeho čistého a jasného čela hnědé, příliš dlouhé vlasy. Stál a myslel na matku, na hotelové pokoje, které spolu sdíleli. Rozsvítí nahoře světlo? Doufal, že ano.

Obrátil se a oči mu ve světle Talismanu divoce zářily. Lily tápala roztřesenou, vyhublou rukou podél zdi a hledala vypínač. Našla ho a rozsvítila. Kdo by ji v tu chvíli pozoroval, možná by se odvrátil.

Během posledního týdne rakovina v jejím těle zesílila, jako by vycítila, že se blíží věc, která jí zkazí veškerou legraci. Lily Cavanaughová teď vážila pouhých sedmdesát osm liber. Žlutá pokožka pokrývala její lebku jako pergamen. Hnědé kruhy pod očima získaly černou barvu smrti, z důlků vykukovaly horečnaté a vyčerpané oči. Nadra jí zmizela. *Zmizely* veškeré svaly na pažích, na zadku a zadní straně stehen rozkvetly proleženiny.

A to nebylo všechno. V průběhu posledního týdne dostala ještě zápal plic.

V tak zbídačeném stavu byla samozřejmě prvním kandidátem jakékoliv respirační nemoci. Mohla ji dostat v těch nejlepších podmínkách... a takové tady určitě neměla. Radiátory v Alhambře přestaly už před časem topit. Nebyla si jistá, jak je to dlouho - čas se jí rozplynul stejně jako Jackovi v El Doradu. Zjistila jen, že přestaly topit stejnou noc, kdy prorazila pěstí okno, aby zahнала racka, který vypadal jako Sloat.

Od té noci se Alhambra proměnila v pustou lednici, kryptu, kde brzy zemře.

Jestli za to, co se přihodilo v Alhambře, byl zodpovědný Sloat, provedl svou práci s naprostou dokonalostí. Všichni zmizeli. Všichni. Po chodbách už netlačily služky své rozvrzané vozíky, nikde si nepískal údržbář, zmizel i prostý recepční. Sloat šije všechny strčil do kapsy a odnesl je.

Když už před čtyřmi dny neměla ani tolik jídla, aby uspokojilo její ptačí apetit, vylezla z postele a pomalu se vydala chodbou k výtahu. Vzala s sebou na výpravu židli, každou chvíli si sedala, hlava jí vyčerpáním klesala. Židli použila jako hůl, ale překonat čtyřicet stop chodby k výtahu jí zabralo čtyřicet minut.

Opakovaně zmáčkla knoflík, kabina ale nedorazila. Knoflíky se ani nerozsvítily.

„Kurva práce,“ zavrčela Lily chraptavě a pomalu se vlekla dalších dvacet stop ke schodišti.

„Haló!“ zavolala dolů a dostala záchvat kašle, až se musela přidržet židle.

Možná neslyšeli křik, určitě ale museli slyšet můj strašlivý kašel, pomyslela si.

Nikdo však nepřišel.

Ještě dvakrát zavolala, dostala další záchvat kašle a pak vyrazila chodbou zpět. Cesta jí připadala dlouhá jako dálnice v Nebrasce za slunečného

dne. Neodvážila se sestoupit ze schodů, nikdy už by se nevrátila. A dole nikdo nebyl. Ani v hale, ani v Jehněčím hřbetu, ani v kavárně, nikde. A telefony nefungovaly. Nefungoval alespoň telefon v jejím pokoji a v celém starém mauzoleu neslyšela zvonek. Nestálo to za to. Chybný krok. Nechtěla v hale umrznout k smrti.

„Jacky,“ zašeptala, „kde, sakra, věz -“

Pak se znovu rozkašlala a tentokrát byl její záchvat opravdu ošklivý. Uprostřed se zhroutila, omdlela a ošklivá židle na ni spadla. Ležela na studené zemi téměř hodinu a v tu chvíli se zřejmě nastěhoval do jejího zesláblého těla zápal plic. *Haló, velká R! Já jsem tady nový! Můžeš mi říkat ZP! Budeme spolu závodit!*

Nakonec se jí nějak podařilo dostat zpět do pokoje a od té doby žila v cyklech zhoršující se horečky, poslouchala, jak má hlasitější a hlasitější dech. Horečkou sužovaná mysl začala vidět plíce jako dvě organická akvária, ve kterých chřestí spousty potopených řetězů. A přeci se ještě držela. Držela se, neboť část jejích myšlenek se držela šílené jistoty, že se Jack vrací ze své cesty.

Začátek posledního komatu připomínal důlek v písku. Začal se točit jako vír, zvuky potopených řetězů se proměnily na dlouhé, suché výdechy - *haaaaaaaaaaaa...*

Pak ji něco z prohlubující se spirály vyrušilo a Lily začala ve studené temnotě tápat po zdi a hledat vypínač. Vylezla z postele. Neměla už na to dost síly; doktor by se takové představě vysmál. A přesto to dokázala. Dvakrát upadla, pak se nakonec postavila, ústa jí pokřivilo úsilí. Hledala židli, našla ji a začala se belhat přes místnost k oknu.

Lily Cavanaughová, královna béček, zmizela. Zůstala jen chodící hrůza prolezlá rakovinou, spálená stoupající horečkou.

Došla k oknu a podívala se ven.

Dole spatřila lidskou postavu a zářící kouli.

„Jacku!“ pokusila se vykřiknout. Z úst jí vyšel jen mrtvý šepot. Zvedla ruku a pokusila se zamávat.

Přemohla ji

(haaaaaaaaaaaa...)

slabost. Sevřela okenní parapet.

„Jacku!“

Koule v rukou postavy náhle jasně zazářila a odhalila její obličej. Byl to Jack, byl to jeho obličej. Ach, díky bohu, byl to Jack. Jack se vrátil domů.

Postava se rozběhla.

Jacku!

Propadlé umírající oči se rozzářily. Po žlutých, ztrhaných tvářích jí stékaly slzy.

„Maminko!“

Jack proběhl halou a všiml si, že je stará telefonní ústředna vypnutá a tmavá. Jako by ji vyřadil z provozu elektrický zážeh. Spatřil ji. Vypadala přišerně, jako by v okně stála silueta strašáka.

„Maminko!“

Dupal po schodech, nejdříve stoupal po dvou, pak po třech. Talisman zajiskřil růžovočerveným světlem a znovu v jeho sevření pohasl.

„Maminko!“

Chodbou k jejím pokojům. Nohy mu kmitaly vzduchem a konečně zaslechl její hlas. Žádné pronikavé volání, žádný krční smích; hrubé kvákání bytosti, jež překročila práh smrti.

„Jacky?“

„Maminko!“

Vrazil do pokoje.

Dole v autě vykukoval nervózní Richard Sloot zabarveným okénkem. Co tady dělá, co tady Jack dělá? Bolely ho oči. Napínal zrak, aby rozeznal ve večerním šeru horní okna. Naklonil se ke straně, podíval se nahoru a spatřil v několika horních oknech oslňující bílý záblesk. Celé průčelí hotelu na chvíli ozářilo jasné světlo. Richard si schoval hlavu mezi kolena a zasténal.

Konečně ji spatřil. Ležela na zemi pod oknem. Zmuchlaná, špinavě vypadající postel byla prázdná. Celá ložnice, která připomínala rozházený dětský pokojíček vypadala prázdná... Jackův žaludek zamrzl a slova mu uvízla v krku. Pak se v Talismanu opět zablesklo a celý pokoj na okamžik zalilo čisté, bezbarvé světlo. Lily ještě jednou zakvákala: „Jacky?“ a on odpověděl: „MAMINKO!“ Ležela jako zmuchlaný papír od bonbónu pod oknem. Na špinavém koberci se jí válely řídké a splihlé vlasy. Ruce připomínaly drobné, bledé zvířecí pařáty. „Ježíši Kriste, maminko, pane bože, ach, můj ty pane,“ brebentil a bez jakéhokoliv pohybu se přesunul místností. Vznášel se. Na okamžik jediného cvaknutí fotoaparátu plul Lilyinou promrzlou ložnicí. Na špinavém koberci ležely její vlasy, její malé, kostnaté ruce.

Nasál pronikavý pach nemoci, pach blížící se smrti. Jack nebyl doktorem a většiny příznaků na jejím těle si nevšímal. Jedním si byl ale jistý. Matka umírá. Její život odtékal neviditelnými puklinami a zbývalo jí velmi málo času. Dvakrát vyslovila jeho jméno, na víc už nebude mít sílu. Začal plakat, položil jí ruku na bezvědomou hlavu a Talisman na zem. Zdálo se, že má vlasy plné písku a hoří jí čelo. „Ach, maminko, maminko,“ zopakoval a sevřel ji do náručí. Stále ještě nespapřil její obličej. Bok jí hořel pod tenkou noční košilí jako dvířka od kamen. Druhou rukou ucítil levou lopatku, z níž sálalo stejné teplo. Na kostech jí nezbyly žádné svaly. Čas se na bláznivou vteřinu zastavil, Jackovi se zdálo, že svírá malé, špinavé dítě, které někdo v nemoci opustil. Do očí se mu bez vyzvání nahrnuly slzy. Zvedl ji, jako by zvedal ranec látky. Zasténal a její paže bezvládně, bez půvabu klesly k zemi.

(Richard)

Richard nebyl... nebyl tak lehký. I když sestupoval po kopci k otrávenému Point Venuti a Richard mu na zádech připadal jako vyschlá slupka, nebyl na tom tak špatně. Z Richarda tehdy zůstaly ještě uhry a vyrážka, měl ale stejnou horečku. Jack si s hrůzou uvědomil, že v Richardovi tenkrát hořelo víc opravdového života. Ten jeho matka postrádala. Přesto dokázala vyslovit jeho jméno.

(a Richard téměř zemřel)

Zavolala jeho jméno. K tomu se upnul. Dokázala přistoupit k oknu, zavolala jeho jméno. Že zemře, bylo nemožné, nemyslitelné a nemorální. Jedna ruka se před ním klátila jako rákosí, které má být uprostřed useknuté... z prstu jí sklouzl snubní prsten. Nevědomky vytrvale plakal. „Dobré, maminko,“ opakoval, „dobré, už je to dobré, dobré, je to dobré.“

Skleslé tělo se mu v náručí zachvělo. Možná souhlas.

Jemně ji položil na postel a ona se lehce převalila na bok. Jack se opřel o pokrývky kolenem a naklonil se nad ni. Z obličejů jí sklouzly nemocné vlasy. Na samém počátku cesty jednou na krátký okamžik spatřil matku jako starou ženu - ztrhanou, vyčerpanou ženu v kavárně. Jakmile ji poznal, iluze se rozplynula a znovu se objevila nestárnoucí Lily Cavanaughová Sawyerová. Opravdová Lily Cavanaughová totiž zestárnout nemohla. Zůstávala věčnou blondýnkou s rychlým úsměvem a

pobaveným obličejem, který říká - *Jděte do prdele*“. To byla Lily Cavanaughová, jejíž obrázek ho na plakátovací ploše tak povznesl.

Žena na posteli herečce z plakátu nebyla téměř vůbec podobná. Jacka na chvíli oslepily slzy. „Ach, ne, ne, ne,“ zašeptal a přiložil jí dlaň na zažloutlou tvář.

Nezdálo se, že sama dokáže ruku zvednout. Pevně sevřel její vybledlý pařát do dlaně. „Prosím, prosím, prosím, ne -“. Ani to nedokázal vyslovit.

Pak si uvědomil, co všechno ta scvrklá žena vykonala. Zatočila se mu hlava a náhle pochopil, jak na něj čekala. Matka věděla, že se vrátí. Věřila mu, že se vrátí. Zнала přesný okamžik jeho příchodu. To musel mít na svědomí Talisman.

„Jsem tu, maminko,“ zašeptal. V nose mu bublalo. Neslušně si ho otřel do rukávu kabátu.

Poprvé si uvědomil, že se celý třese.

„Přinesl jsem ho,“ řekl. Na chvíli ucítil šílenou pýchu a ohromnou radost. „Přinesl jsem Talisman,“ zopakoval.

Jemněji uložil ruku na pokrývku.

Talisman žhnul vedle židle, kam ho položil (stejně tak jemně). Světlo bylo ale slabé, *váhavé* a zamžené. Richarda vyléčil jen tím, že kutálel kouli podél jeho těla. To samé udělal se Speedym. Teď je ale jiná situace. Věděl to, netušil ale, co znamená „jiná“... možná věděl, ale nechtěl uvěřit.

Talisman by rozbít nedokázal. Ani pro záchranu života vlastní matky. To věděl určité.

Vnitřek koule pomalu zaplnily bílé mraky. Pomalu pulsovaly a měnily se v jediné světlo. Jack Talisman sevřel rukama, rozhořelo se oslepující světlo. Duha! Jako by promluvílo. **KONEČNĚ!**

Jack se vrátil k posteli, světlo Talismanu se odráželo a šířilo od země ke zdi a ke stropu. Křiklavé záblesky ozářily postel.

Jakmile přistoupil k posteli, ucítil, že se změnil povrch Talismanu v jeho prstech. Tvrdé sklo už nebylo tak kluzké, objevily se v něm póry. Zdálo se, že mu do Talismanu pronikají špičky prstů. Mraky se uvnitř vařily a tmavly.

V tu chvíli Jack zažil silný a doopravdy vášnivý pocit, jaký by považoval prvního dne výpravy do Teritorií za úplně nemožný. Věděl, že se Talisman, příčina tolika problémů a krve, promění, promění se jednou provždy a on ho ztratí. Talisman už nebude jeho. Průzračný povrch se zamlžil a celý nádherný, linkami zdobený povrch začal měknout. Teď už nesvíral sklo, ale teplou umělou hmotu.

Rychle Talisman vložil do matčiných rukou. Koule už věděla, co dělat. Pro tento okamžik ji stvořili, vyrobili ji v nějaké vynikající továrně, aby se vyrovnala s tímto jediným okamžikem a žádným jiným.

Nevěděl, co se stane. Výbuch světla? Pach léků? Velký třesk stvoření?

Nestalo se nic. Matka se nehýbala a viditelně umírala.

„Ach, prosím,“ vyrazil ze sebe. „Prosím - maminko - prosím -“

Dech se mu zastavil uprostřed hrudi. Šev, jedna z vertikálních linek Talismanu, se tiše otevřel. Ven se pomalu vyhnulo světlo a zaplavilo matce ruce. Puklinou z nitra volné, vyprazdňující se koule unikalo další světlo.

Zvenku se náhle ozvala hlasitá hudba ptáků, kteří oslavovali vlastní existenci.

To si ale Jack uvědomoval jen vzdáleně. Bez dechu se předklonil a sledoval, jak Talisman vytéká na matčinu postel. Z jeho nitra proudily jasné mraky, které oživovaly jiskry a zářící švy. Její oči se zachvěly. „Ach, maminko,“ zašeptal. „Ach...“

Z trhliny v Talismanu se vyhnulo šedožlaté světlo a postupovalo po jejích pažích. Hubený, bledý obličej se nepatrně zamračil.

Jack se nevědomky nadechl.

(Cože?)

(Hudba?)

Šedožlatý mrak ze srdce Talismanu se roztáhl nad celým jejím tělem a zakryl ji průhlednou, nepatrně tmavou a jemně se pohybující membránou. Jack pozoroval, jak jí tekutina sklouzla po propadlé hrudi a pokračovala k nohám. Z otevřeného švu Talismanu se šedožlatým mrakem proudila úžasná vůně - vůně současně příjemná i nepříjemná, vůně květin a půdy, vůně kvasnic a dobra. Jack si pomyslel, že to je vůně zrození. Nasál ji do plic a uprostřed úžasu si uvědomil, že se sám v tu chvíli narodil. Pak ucítil zcela nepatrný šok poznání a představil si, že je otvor v Talismanu vagínou. (Samozřejmě nikdy vagínu neviděl a měl o ní jen hrubou základní představu.) Pohlédl přímo do otvoru nafouklého Talismanu.

Ted' si poprvé uvědomil, jak neuvěřitelný hluk tropí ptáci na druhé straně temných oken. Řev se mísil s tichou hudbou.

(Hudbou? Cože...?)

Okolo očí mu prolétla malá, svítící, barevná koule. Na chvíli zazářila v otevřené puklině a zmizela pod zamlženým povrchem Talismanu ve zvířených plynech jeho vnitra. Jack zamrkal. Připomínala mu - . Následovala další. Tentokrát zahlédl na malé kuličky zelené, hnědé a modré hranice, obrysy pobřeží a nepatrné horské hřebeny. Napadlo ho, že na tom malinkatém světě stojí ohromený Jack Sawyer a pozoruje ještě menší tečku... a na té tečce stojí Jacky velký jako zrnko prachu a sleduje svět veliký jako atom. První dva světy následoval další, zatočil se sem a tam a zmizel v širokém oblaku uvnitř Talismanu.

Matka pohnula pravou rukou a zasténala.

Jack se bez ostychu rozplakal. Bude žít. Byl si tím teď jistý. Všechno fungovalo, jak předurčil Speedy. Talisman dodával život do matčina vyčerpaného, nemocemi prolezlého těla. Zabíjel zlo, které zabýjelo ji. Předklonil se a na chvíli ho pohltila myšlenka, že Talisman políbí. Do nosu mu pronikla vůně jasmínu, ibišku a čerstvě zorané půdy. Na špičce nosu se mu zastavila slza a zářila v paprscích světla jako drahokam. Spatřil, jak otevřeným švem prolétá řada hvězd, v široké prázdnotě září jasně žluté slunce. Jako by Talisman, pokoj a celý svět zaplnila hudba. Puklinou proplul ženský obličej, obličej cizího člověka. Následovaly obličej dětí a dalších žen.... po Jackově vlastním obličejí stékaly slzy. Spatřil v Talismanu plout obličej své matky - sebejisté, jemné, vtipné rysy královny padesáti rychle natočených filmů. Když spatřil mezi všemi světy a životy, jež se v Talismanu řítily zpět ke zrození svůj vlastní obličej, zdálo se mu, že takový pocit nevydrží. Zvětšoval se, vdechoval světlo. Když spatřil, jak se oči jeho matky otevřely na celé dvě požehnané vteřiny, konečně zaznamenal i zvuky okolo...

(Ty zvuky byly živé jako ptáci. Živé jako světy obsažené v Talismanu. Slyšel trombóny a trumpety, výkřiky saxofonu, sbory žab, želv a šedých holubic zpívaly „*Lidé, co znají mé kouzlo, zaplavili zemi kouřem*“. *Zaslechl* hlasy Vlků, jež zpívaly vlčí hudbu na měsíci. Voda šplouchala o příď lodi, ryba dopadla bokem na povrch jezera, do země narazila duha, putující chlapec si odplivl, aby mu řekl, kudy se má vydat, potrestané dítě zkroutilo obličej a otevřelo ústa. Zazněl společný hlas orchestru, který dával do zpěvu celé srdce, místnost se zaplnila jediným hlasem, který stoupal, stoupal a stoupal, až přehlušil všechny ostatní zvuky. Kamiony túrovaly motory, zněla tovární píšťala, někde praskla pneumatika a někde hlasitě explodoval dělbuch. Milenec zašeptal '*ještě jednou*' a vykřiklo dítě. Hlas stoupal a stoupal, Jack si neuvědomil, že nevidí. Pak ale znovu prohlédl).

Lily doširoka otevřela oči. *Zírala* do Jackova obličej s výrazem, který se ptal *kde to jsem?* Byla to tvář narozeného dítěte, jež poprvé spatřilo svět. Pak se namáhavě nadechla -

- a v tu chvíli vytáhla z Talismanu proud světů, nakloněných galaxií a vesmírů. Ten proud měl barvy duhy. Proudily jí do úst a nosu... zářily a usazovaly se jí na žluté kůži jako kapky rosy. Tály a mizely. Na chvíli se celá rozzářila -

- *na chvíli se matka proměnila v Talisman.*

Všechna nemoc zmizela z jejího obličej. Nebyl to speciální efekt z filmu, přihodilo se to najednou. Přihodilo se to okamžitě. Byla nemocná... pak byla zdravá. Na tvářích se jí objevila růžová barva zdraví. Chomáče řídkých vlasů nahradila hladká, bohatá hříva barvy tmavého medu.

Pozorovala jeho obličej a Jack na ni zíral s otevřenými ústy.

„Och... och... můj BOŽE...“ zašeptala.

Zář duhy pohasínala, zdraví ale zůstalo.

„Maminko?“ předklonil se. Pod prsty mu zašustilo něco jako celofán. Byla to křehká slupka Talismanu. Odložil ji na noční stolek. Odsunul lahvičky s léky, některé spadly na zem a roztrhly se. To ale nebylo důležité. Už nikdy léky potřebovat nebude. S úctou slupku odložil, ale tušil (ne, věděl to), že i ta brzy zmizí.

Usmála se - laskavý, zdravý a trochu překvapený úsměv, který volal: *Ahoj, světe, tak jsem zpátky!* *Co o tom víš?*

„Jacku, přišel jsi domů,“ promluvila konečně a protřela si oči, jako by se chtěla ujistit, že to není přelud.

„Jasně,“ odpověděl. Pokusil se usmát. Na to, že mu po obličejí stékaly slzy, to byl docela hezký úsměv. „Jasně, to si piš.“

„Cítím se... o hodně lépe, Jacky.“

„Jo?“ usmál se a otřel si dlaněmi mokré oči. „To je dobře, maminko.“ Oči jí zářily.

„Obejmi mě, Jacky.“

Ve čtvrtém poschodí pustého hotelu na malém pobřeží New Hampshiru se předklonil třináctiletý chlapec jménem Jack Sawyer, zavřel oči a pevně s úsměvem objal svou matku. Uvědomil si, že se vrací do obyčejného života školy, přátel, her a hudby, do života, kde se chodí do školy a večer uléhá do čistých pokrývek; do obyčejného života třináctiletého chlapce (jestli život takové bytosti se vši barvitostí a tempem může být považován za normální). I to za něj vykonal Talisman. Když si na něj vzpomněl a obrátil se, Talisman byl pryč.

EPILOG

V rozlehlé bílé ložnici plné snaživých žen otevřela oči Laura DeLoessi - an, královna Teritorií.

ZÁVĚR

Tím se tato kronika končí. Jelikož jde o příběh chlapce v přesném smyslu tohoto slova, musí zde končit. Příběh by nemohl dlouho pokračovat, aniž by se stal příběhem muže. Píše - li kdo román o dospělých lidech, ví přesně, čím přestat - totiž svatbou; ale píše - li o mladistvých, musí přestat, kde se to nejlépe hodí.

Postavy, které vystupují v této knize, většinou ještě žijí, vede se jim dobře a jsou šťastny. Jednoho dne snad bude stát za to pokračovat v životopise těch mladších a podívat se... co se z nich stalo; proto bude moudřejší teď už nic o jejich dalším životě neprozrazovat.

- Mark Twain, *Dobrodružství Torna Sawyera*